

இலங்கையின்
மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்
— ஓர் அறிமுகம் —

பேராசிரியர்
க. அருணாசலம்

குமரன் புத்தக கில்லம்

கொழும்பு - சென்னை

1999

இலங்கையின்
மலைமலகத் தாழ் நகரிகள்
புதிதாய்

ச. அருண்மலி-வி. சி. சி. சி.
பதிப்பு

பொதுஜன நூலகம்
மாநிலாசனம்

2003/27

3

சென்னை

இலங்கையின்
மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்
- ஓர் அறிமுகம் /

நாலை

க. அருணாசலம் எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,
தமிழ்த்துறை,
பேராதலையப் பல்கலைக் கழகம்

133469

133469C-1

ஆறாம் பத்தக இலகம்
 சென்னை - சென்னை, 1999

பேராதலையப் பல்கலைக் கழகம்
 மதுரை

294 2113

தலைப்பு : இலங்கையின் மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்
- ஓர் அறிமுகம்
ஆசிரியர் : பேராசிரியர் க. அருணாசலம்
முதற்பதிப்பு : 1999 செப்டெம்பர்
ஒளியச்சு : டெக்னோ பிரின்ட், தென்விசை
வெளியீடு : குமரன் புத்தக இயல்பம்
205, டாம் ச்ட்ரீட், | 3, மேல் விநாயகர் ச்ட்ரீட்
கோல்கொட்டை - 12 | குமரன் கோல்கொட்டை
தொலைபேசி : 421388 | சென்னை-26.
அட்டை வடிவமைப்பு : எம்.கே.எம்.ஷகீப்

விலை :

Title : An Introduction to up country Tamil Novels
Author : Prof.K.Arunasalam ©
First Edition : September, 1999
Copyright : Prof.K.Arunasalam
Typesetting : Techno Print, Dehiwala.
Publishers : Kumaran Book House
231, Dam Street, | 3, Meiga Vinayagar Street
Colombo - 12. | Kumaran Colony
Tel. : 421388 | Chennai - 26.

Price :

காணிக்கை

தாழ்வுற்று
வறுமை நிக்ஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்ப்பட்டு நின்ற தோட்டத் தொழிலாளர்களின்
மத்தியில் தெரழிலாளரின் மகனாகப் பிறந்து
தெரழிலாளியாகவே வாழ்ந்து வறுமையில்
வாடிப் புடமிட்ட பொண்ணாகத் தெரழிலாளர்
கவிஞனாகி என் தெஞ்சில் குடிசெவ்ந்து விட்ட
தூநீஞ்சிக் தெய்வாவன் ஆவர்க்கு

என்னுரை

கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை நல்கி வரும் மலையகம், ஏனைய இலக்கியத்துறைகளைப் போலவே நாவல் இலக்கியத் துறையிலும் கணிசமான வளர்ச்சி நிலையை எட்டிக் கொண்டிருக்கின்றமை மனநிறைவைத் தருவதாக உள்ளது. மலையகத் தொழிலாளரின் பல்வேறு பட்ட பிரச்சினைகளையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் மூளைப்பாக வற்புறுத்தும் வகையில் நாவல்களாகவும் குறுநாவல்களாகவும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் மூப்பத்ததந்துக்கும் மேற்பட்ட பண்புகள் வெளிவந்துள்ளன எனலாம். ஆயின் சரியான களைக்கெடுப்பு இதுவரை நடைபெற்றுள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

மலையகத் தொழிலாளரின் வேதனையுள்ளும் சேதனையுள்ளும் அவலங்களும் மிகுந்த கடந்த கால வரலாற்றையும் திகழ்கால நிலைமைகளையும் அவர்களது பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாகவும் அலகவனவாகவும் நாட்டார் பாடல்கள், கவிதைகள், புதுக்கவிதைகள், சிறுகதைகள் மூதலியன அமைந்துள்ள வேறும் மலையக நாவல்களிலேயே மேற்கண்ட அம்சங்கள் பெருமளவிற்கு விரிவாகவும் ஆழமாகவும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளமையும் அலசப்பட்டுள்ளமையும் மனங்கொள்த தக்கது.

'மலையகம்', 'மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்' என்பன குறித்த விரிவானதும் தெளிவானதுமான விளக்கத்தினை மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் (1994) என்னும் எனது நூலிற்கொடுத்துள்ளேன். அவ்வரைவறைகளுக்குட்பட்டதாகவே 'மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்' என்னும் தொடர் இங்கு இடம்பெறுகின்றது. நூலின் அளவுயிகச் கண்டிப்பாக இங்கு மனங்கொளப்பட்டதால் 'பத்தோடு பதினொன்று' என்பது போல் ஏனைய விடயங்களுடன் மலையகத் தொழிலாளர் பற்றியும் விபரிக்கும் நாவல்கள் இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்படவில்லை.

மலையகத் தொழிலாளர் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள நாவல்களுள் நூல் வடிவம் பெற்றவை மட்டுமே இங்கு நோக்கப்பட்டுள்ளன. நூல் வடிவம் பெற்ற நாவல்களுள்ளும் சில எனது பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனது மலையக நண்பர்கள் பலருடன் தொடர்பு கொண்டேன்; நேரிற்

சத்தித்தேன். ஆயினும் சில நாவல்கள் பெறுவதற்கரிதாகிவிட்டன. அதனால் யிகவும் மனம் வருந்தினேன். எதிர்காலத்தில் அந்நாவல்கள் பார்வைக்குக் கிடைப்பின், அதே சமயம்- இந்நூல் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவரின்-நிச்சயமாக அவை பற்றி விசியாக நோக்குவேன்.

மலையகத்தை இதுபகுதியோடும் வேதனையோடும் நேசிக்கும் இளைஞனான முரளியும் அனுபவம்தரும் எழுத்தாளரும் ஆய்வாளருமான திரு. சாரல்நடனும் மலையக நாவல்கள் பற்றிப் பயன்பிக்க சில கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளமை எனக்கு உற்சாகத்தைத் தந்தது. வேறு சிலரும் மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் தொடர்பாகச் சில சிறு கட்டுரைகளையோ தகவல்களையோ வெளியிட்டுள்ளமை மனங்கொள்தக்கது.

மலையகத்தின் தலையாய சமூகவரலாற்று ஆவணமாகத் திகழும் மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் பற்றி விரிவானதொரு ஆய்வு நூல் இதுவரை வெளிவந்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை. அவ்வகையில் இந்நூலை மலையகத் தமிழ் நாவல்களின் தகுதிப்பாடு பற்றி முதன் முதல் அறிமுகப்படுத்துவதாக அமைகின்றது என தம்புகின்றேன்.

ஒரு சமூகத்திலிருந்து தோன்றும் தரமான இலங்கியங்கள் மூலம் அச்சமூகத்தின் வாலாற்றினையே அறிந்து கொள்ளலாம் என்பார். இதற்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டாக மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் விளங்குவதை இந்நூலை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது என்னால் முழுமையாக உணரமுடிந்தது. உண்மையில் 'இலக்கியத்தில் வரலாறு' என்பது போல் மலையகத் தமிழ் நாவல்களின் மலையகத் தொழிலாளரின் வரலாற்றினைப் பெருமளவிற்கு உள்ளால் தரிசிக்க முடிந்தமை எனக்கு மன நிறைவைத் தந்தது. இந்நூலின் இயல்களையும் அதற்கேற்பவே அமைத்துள்ளேன்.

இந்நூல் மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய ஓர் அறிமுகம் மட்டுமே; மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய 'காரணமான' திறனாய்வே ஆழ்ந்த கின்ற ஆய்வு நூலோ ('பிரபல' திறனாய்வாளர்களும் 'சிறந்த' பேச்சாளர்களும் 'ஆய்வறிஞர்' பெருமக்களும் 'இவ்வாறு' 'துணிவானமை'யுடன் ஒருபோதும் கூறமாட்டார்கள்) அன்றி என்பதை யிக்க பணியுடன் கூறிக் கொள்கிறேன். எதிர்காலத்தில் மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் பற்றி ஆழ் அகலமாகவும் காரணமாகவும் ஆராயப் புகுவோருக்கும் திறனாய்வு செய்வோருக்கும் இந்நூல் ஓர் ஆற்றுப்படை யாகவேனும் விளங்கினால் அதுவே எனது ஆத்மவுக்குச்சாந்தி யளிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கும் மேலாக எனது குடும்பம் போர்க்களத்திலும் நாள் இங்கும் அய்குமாக- இருதலைக்கொள்ளி எறும்பாக- தவித்துக் கொண்டும் எத்தனையோ பொறுப்புகளையும்

வேலைச் சமையலையும் ஏற்றத் தளங்கிக் கொண்டும் இந்நூலை யிகத் தீவிரமாகவும் வேகமாகவும் எழுதித் கொண்டிருந்த வேளையில் எனக் கேற்பட்ட நூதிஸ்டர்ஸும் சோதனைகளும் வேதனைகளும் சுவல்களும் அன்றம், இதற்குள் சோதனை மேற் சோதனையாக அஞ்சல் துறையினர் பல நாட்களாகத் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட ஒத்துழையாமை இயக்கம் இன்னொரு புறம். சில நாவல்களை எங்கிருந்தோ எளிதாயிருந்தோ பெறுவதற்காக நான் அனுப்பிய பதிவுத் தபால் கடிதங்கள் இருபதுக்கும் மேல், ஆயின் என்வித பயனும் கிட்டவில்லை. மிகவும் மனம் நொந்தேன்.

அதே சமயம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் கும்மேற்பட்ட கால வரலாற்றை எண்ணியதும் எனது துயரங்கள், வேதனைகள் எல்லாம் இருந்த இடமே தெரியாமல் மறைந்துவிட்டன.

இந்நூலை எவ்வாறெனும் எழுதிமுடிக்க வேண்டும் என்றும் கரை கடத்த ஆவலினால் கடத்த ஐந்து மாதங்களாக என்னை மறந்தேன்; குடுவந்தையும் உற்றார் உறவினரையும் மறந்தேன்; எனது நலத்தினை மறந்தேன்; எதப்பொங்கல் புதுவருடக் கொண்டாட்டம் முதலிய யாவற்றையும் மறந்தேன். அதன் விளைவாக இந்நூலை ஒருவாறு எழுதி முடித்தேன்; எனது கஷ்டங்களையும் தியாகங்களையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைப் பேராடம்புகளுடனும் அவலங்களடனும் தியாகங்களடனும் ஒப்பிடுகையில் அவை 'சால்தூக்கஞ்ச சமய' என்பதையும் உள்ளவாறு உணர்ந்து கொண்டேன்.

மலையக நாவல்களுள் அதிகமானவை தரமானவை; தனித்துவமானவை என்பதை உணர்ச்சிறேன். ஆயின் ராஜம்கிருஸ்ணனின் 'மாணிக்கக் கங்கை' இவை யாவற்றிலுமிருந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறுபடுகின்றதே! அதற்கான காரணம்? அந்நாவலில் வரும் முருகேச சாஸிரி மலிதனா! இந்த நாவலை நான் பெறுவதற்குப்பட்டபாடு! இறுதியில் எப்படியோ மூளியின் மூலம் கிடைத்தமை எனக்கு மிகுந்த மனநிறைவைத் தந்தது.

இதேபோன்று மலையக நாவல்களுள் தனித்துவ மூத்த ரையுடன் திகழும் இனிப்பமாட்டேன் என்றும் நாவல் கிடைக்கவேமாட்டாது என எங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த வேளை எனது நுண்ணாய் சாரல்தாடன் அரும்பாடுபட்டுத் தேடித் தந்தமை எனக்குப் புதிய இரத்தத்தையுள் பாய்சியது போன்று இருந்தது.

மாத் தளை - ரோசினி! பத்துவருடங்களுக்கு முன்புகூட இவர் பெண்ணா, ஆணா என நான் சந்தேகித்ததுண்டு. அச்சந்தேகத்தைப் போக்கி உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் திருமதி நளபிளி

கப்பையா பகீரதப் பிரயத்தனத்தின் பின்னர் 'இதயத்தில் இணைந்த இருபாலர்கள்', 'உரிமையப் பேராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்' என்னும் அரிய இருபாடல் புகழ்மீது பெற்று என்னிடம் கொண்டு வந்து யிக்க பணிவுடன் தந்த அந்தப் பேருதவி; என்னால் தேடிக்க கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருந்த மாத் தளை சோமுவிள் 'அவன் வாழ்த்தான் போகிறான்' என்னும் நாவலை எப்படியோ மூயன்று பெற்று எனக்குத் தத்துவவிய பெருந்தன்மை! இவை யாவற்றையும் என்னால் ஒருபோதுமே மறக்க முடியாது. இவர்களுக்கு பெறுமனே வார்த்தைகளால் நன்றி செலுத்தவும் முடியாது. வேறுகூழி! இவர்களைத் தவிர பேறு சிலரும் எனக்கு இயன்ற வரை உதவினர். அவர்களுக்கெல்லாம் எனது இதயபூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்நூலையாக்குநகால் எனக்கு உன்னப்போடு உதவியவர்கள் பலர்; உற்சாகப்படுத்தியவர்கள் சிலர், அவர்களுள் எனது போசிரியப் பெருந்தகைகளான கலாகீர்த்தி சி.தில்லைநாதன், கலாநிதி சி.பத்மநாதன் ஆகிய இருவரும் முதலில் வைத்து என்னாபட்ட தத்தகவர்கள், எனது கையெழுத்துப் பிரதியையும் கணனி அச்சப் பிரதியையும் தங்களது அதிகரித்த வேலைச் சமையல்களுக்கு மத்தியிலும் உள்ளப்போடும் முழுமனதோடும் மிகுந்த பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டும் உதவிய எனது முன்னாள் மாணவர்களும் தற்போதைய விரிவுரையாளரும் உதவி விரிவுரையாளர்களான திரு.வ.மகேஸ்வரன், செல்விகள் அம்பிளக வேல்முருகு, பி.தேவகுமாரி ஆகியோருக்கு நான் எவ்விதம் நன்றி செலுத்துவது!

இதேபோன்று எத்தனையோ வேலைச் சமையல்களுக்கு மத்தியிலும் குறுகிய காலத்தில் சிறந்த முறையில் இந்நூலைக் கணனி அச்சிற் பொரித்துத் தந்த திருமதி கௌரி யோகநாதன் அவர்கட்கும், 'வகாப்' என்று வாழ்ந்தைய நான் அழைக்கும் போதெல்லாம் 'என்னை எண்ணையாகத் தரும்' ஜுமாறோன் அவர்கட்கும் நான் என்றும் நன்றிக் கடப்பாடு டையேன்.

இறுதியாக எனது நூல்களை அர்வத்து னும் அமுரு னும் வெளியிட்டு வரும் குமரன் அச்சக உரிமையாளர் திரு.குமரன் அவர்களை இந்நூலையும் அழகாக வெளியிட்டுள்ளார். அன்னாருக்கும் எனது உள்ளம் நிறைந்த நன்றிகள்.

க.அருளாசலம்

சுழித்துவறு,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருளடக்கம்

முதலாம் இயல்:
தோற்றுவாய் 81

இரண்டாம் இயல்:
மலையகத் தோட்டத் தொழிலரவர்
வருகையும் அதனையடுத்த காலகட்டமும் 13

மூன்றாம் இயல்:
பிரஜா உரிமைப் பிரச்சினைகளும்
தொழிலரவர் தாயகம் ஆளுல் வேண்டிய
நின்பந்தமும் 27

நான்காம் இயல்:
தொழிலரவர்க் நடவடிக்கைகளும்
தொழிலரவரின் விழிப்புணர்வும் எழுச்சியும் 146

ஐந்தாம் இயல்:
தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையும்
தொழிலரவரின் எதிர்வுப்புகளும் வலாற்றங்களும் 285

ஆறாம் இயல்:
தோட்டத்து அதிகாரிகளின் செயல்களும்
தொழிலரவர்களுக்கெதிரான
வன்செயல்களும் விளைவுகளும் 333

ஏழாம் இயல்:
1983 ஆம் ஆண்டிற்குப்பின்பட்ட கால நிலைமைகள் 478

பின்னிணைப்பு - 1 496
- 2 535

முதலாம் இயல்

தோற்றுவாய்

I

உலகின் இலக்கிய ஆரங்கில் இவ்வறைய காலப்பகுதியை 'நாவல் யுகம்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறக்கூடிய அளவிற்கு நாவல் இலக்கியம் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். நவீன யுகத்தின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம், பண்பாடு, விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத் துறைகள் முதலியவற்றில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களையும் அவற்றால் ஏற்படும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் அலசுவதற்கேற்ற சிறந்த கருவிகளாக நாவல் இலக்கிய வடிவம் திகழ்கின்றது.

இன்றைய உலகில் நாவலின் முக்கியத்துவம் பற்றி விளக்கப் புகுந்த அறிஞர் எச். டி. வெலஸ், "..... இவ்வறைய சமூக வளர்ச்சியில் மக்களிடையே தேர்ந்துகிற எந்தப் பிரச்சினையையும் நாவல் என்கிற கலைச் சாதனத்தின் வாயிலாகத்தான் நாம் விவாதிக்க முடியும். கவிதைக்கோ வரவேற்பில்லை; கட்டுரைகளைப் போன்றுவோர் குறைவு. சிறுகதையும் தேர்ந்து கொண்டு வருகிறது. இந்த நிலையில் எஞ்சியிருப்பதும் மக்களிடையே செல்வாக்கோடு இருப்பதும் நாவல் ஒன்றுதான். எதிர்காலத்தில் நாவலே சமுதாய ஒப்புரவை உண்டாக்கும் இடையிடமானாகவும் ஒருவனையொருவர் புரிந்து கொள்ள வைக்கும் கருவியாகவும் படிப்பினைகளைக் கற்றுக் தரும் சிந்தனைக் களமாகவும் வழக்க மரபுகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் பரிவர்த்தனைப் பீடமாகவும் சட்ட விதிகளையும் சமுதாயக் கோட்பாடுகளையும் ஆலசி விமர்சிக்கும் அரங்கமாகவும் ஆகப்போகின்றன என்பது உறுதி. ஏன்? அரசியல் சமூக சமய சம்பந்தப்பட்ட சகல விதமான சிக்கல்களையும் நாவலின் மூலமாகத்தான் நாம் விவாதிக்கப் போகிறோம்....." எனக் கூறியுள்ளனம் அவதானித்தக்கது.

கதை கூறும் மாபு மனித சூல வரலாற்றில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகவே நிலைபெற்று வந்துள்ளது என்றாலும் நவீன உருவ உத்திகளுடனும் சமூக நோக்குடனும் யதார்த்தப் பண்டனமும் கூடிய நாவல் இலக்கியம் மேலை நாடுகளில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தோற்றம் பெறலாயிற்று. பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் பல்சிப் பெருகிப் பெருவளர்ச்சி காணலாயிற்று. பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் மேலை நாடுகளில் நிகழ்ந்த கைத்தொழிற் புரட்சி, பல்வேறு துறைகளிலும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள், அச்சியந்திரவீரத்தி, பத்திரிகைகளின் பெருக்கம், நவீன கல்வி வளர்ச்சி, நவீன சிந்தனைகளின் பரம்பல், தனிமனித முக்கியத்துவம் முதலியன நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாக அனமயலாயின. குடும்ப நாவல், சமூக நாவல், சமய நாவல், வரலாற்று நாவல், சமசூல வரலாற்று நாவல், பிரதேச நாவல், கடல் நாவல், போர் நாவல், அரசியல் நாவல், பொருளாதார நாவல், துப்பறியும் மாமக் கதைகள், நகைச்சுவை நாவல் எனப் பலவகையினவாக நாவல்கள் அனமயம்.

மேலைநாடுகளின் தொடர்பினால் இந்தியாவிலும் அதன் ஒரு கூறான தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து பல்வேறு துறைகளிலும் மாபுபடியாக மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. அவற்றின் பிரதிபலிப்பாக நாவல் இலக்கியமும் தோன்றி வளரலாயிற்று. மாபுரம் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களினால் எழுதி 1878 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட 'பிரதம முதலியார் சரித்திரம்' தமிழின் முதல் நாவலாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து தமிழகத்திலே இன்று வரை பல்லாயிரக் கணக்கான நாவல்களும் நாவல்கள் என்ற பெயரில் ஏராளமான துப்பறியும் மாமக் கதைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழகத்திலும் இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் உள்ள பாரத வாசனக் கூட்டம், வணிகமயப்படுத்தப்பட்ட சந்தை வசதி, பிரகரவசதி, பத்திரிகைகளின் பெருக்கம் முதலிய இன்னொன்றான வசதிகளால் அங்கு பல்லாயிரக் கணக்கான நாவல்கள் வெளிவரக் கூடியவளவாக உள்ளன. அத்தகைய வாய்ப்புகளைப் பெருமளவிற்குக் கொண்டுவராத ஈழத்தில் எண்ணிக்கை அளவில் நாவல்கள் யிகக் குறைவாகவே வெளிவந்துள்ளன. சிந்திக்கத் தக்கது. தமிழகத்தைப் போலவே ஈழத்திலும் முதலில் நாவல் இலக்கியமே தோற்றம் பெற்றது. தமிழகத்தின் முதல் நாவல் வெளிவந்த சிட்டத்தட்ட அதே காலப்பகுதியில் ஈழத்திலும் அறிஞர் சித்திலெல்வையின் 'அசன்பே சரித்திரம்', திருகோணமலை சரவண முத்துப் பிள்ளையின் 'கோகனாங்கி' முதலிய நாவல்கள் வெளிவர

லாயின. நூற்றிப்பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட காலப்பகுதியைக் கொண்டுள்ளது ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாறு. இத நீண்ட காலப் பகுதியில் ஆயிரம் நாவல்கள் கூட வெளிவராமல் துப்பாக்கியமே. தமிழகத்து நாவல்கள் தொடர்பாக இதுகாலவரை நூற்றுக் கணக்கான ஆய்வுகள் நூல்களாகவும் கட்டுரைகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன. ஆயின் ஈழத்து நாவல்கள் தொடர்பாக இதுகாலவரை வெளிவந்துள்ள ஆய்வுகள் யிகக் குறைவானவைவே.

II

மலையகத் தமிழர் வரலாறு, மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், அதற்கான வரையறை, மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் - நாட்டாரியல், கவிதை, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூக்கவிதை - தோற்றம், வளர்ச்சி முதலியன பற்றி மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் நூலில் விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளது. மலையகத்தைச் சேர்ந்தோரும் மலையகத்தைச் சேராத்தோரும் மலையகத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை முக்கியமாகக் கொண்டு எழுதி வெளியிட்டுள்ள நாவல்களே இங்கு மலையக நாவல்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மலையகத்தைப் பிரப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அறிஞர் சித்திலெல்வை அவர்களால் 1905ஆம் ஆண்டில் எழுதி வெளியிடப்பட்ட அசன்பேயுடைய கதை (அசன்பே சரித்திரம்) இவ்வகையில் மலையகத் தமிழ் நாவல்களுள் அடங்க மாட்டாது. இந்தியாவில் மலையகத் தமிழ் நாவல்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, வரலாறு ஆகியன யிகக் குறுகிய காலப்பகுதியைக் கொண்டு விளங்குவதைக் அவதானிக்கலாம்.

மலையகத்தின் முதலாவது நாவல் எது? எப்போது வெளிவந்தது? மலையகத்தின் ஆரம்பகால நாவல்கள் எவை? எப்போது வெளிவந்தன? மலையகத்தில் இதுகாலவரை ஏறத்தாழ எத்தனை நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன? ஆரம்ப கால நாவல்கள் யாவற்றையும் பெறமுடியுமா? முதலிய வினாக்களுக்குத் திட்டவாட்டமாகவே பெருமளவிற்கோ விடைகூற முடியாத துப்பாக்கிய நிலையில் நாமுள்ளோம்.²

தமிழகத்தினதும் ஈழத்தினதும் ஆரம்பகால நாவல்களுள் அதிக யானவற்றை இன்றும் பெறக் கூடியதாக உள்ளது.³ அந்நாவல்கள் வெளிவந்த ஆண்டு விபரங்களையும் அறிய முடிகின்றது. தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் முதலில் நாவல் இலக்கியமே தோன்றியது. ஆயின் மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை முதலில் சிறுகதை இலக்கியமே தோன்றியது. 1930 களிலும் 1940 களிலுமிருந்து புதுமைப்பித்தனின்

துவபக்கேணி, அ. செ. முருகானந்தனின் காளிமுத்துமீன் பிரசாபரிமை, சி. வைத்தியலிங்கத்தின் காளி கங்கைக் கலையில், பார்வதி, அ. ந. சுந்த சாயியின் நாயிலும் கலையர், காளிமுத்து இலங்கை வந்தகதை, வ. அ. இராசரத்தினத்தின் அன்னை, வீடு, இ. நாகராஜனின் கனம் முதலிய சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளமை மகன்கொள்தந்தக்கது.

மலையகத்தின் புகழ்பெற்ற இலக்கிய கர்த்தாவான சி. வி. வேறுப் பிள்ளை அவர்களின் முதல் நாவலான 'வாழ்வற்றவாழ்வு' 1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்திலிருந்து தினகரன் பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்தே அவரது 'எல்லைப்பறம்', 'பார்வதி' ஆகிய நாவல்களும் தினகரனில் தொடராக வெளிவந்தன. அவரது 'வீடற்றவன்', 'இளிப்படமாட்டேன்' ஆகிய நாவல்கள் வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தன. நந்தியின் மலைக் கொழுந்து என்னும் நாவல் 1963 ஆம் ஆண்டு தினகரன் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்து 1964 ஆம் ஆண்டு நூல் வடிவம் பெற்றது. கோகிலம் சுப்பையாசீன் தூரத்துப் பச்சை என்னும் நாவலும் 1964 ஆம் ஆண்டு நூலாக வெளிவந்தது. இவற்றைத் தவிர்த்து 1960 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் வெளிவந்த மலையக நாவல்கள் என்றவகையில் மு. வெ. பெ. சாயி அவர்களால் 1962 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிடப்பட்ட 'பார் கொலைகாரன்' க. எம். பீர் முறம்பத்து அவர்களால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட (1954) 'கங்காணி மகள்' என்னும் இருநாவல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆயின் இவ்விரு நாவல்களும் எவ்வளவு முயன்றும் ஆயவாளரது பார்வைக்குக் கிட்டவில்லை. இவ்வகையில் நோக்கும போது மலையகத் தமிழ் நாவல் வரலாறு இன்னும் சூழ் ஆண்டு களைக் கூட எட்டவில்லை என்பது புலப்படும். அதேபோன்று மலையகத் தொழிலாளர் பற்றி இதுகாலவரை வெளிவந்த நாவல்களின் விபரம் சரியாகக் கணக்கெடுக்கப்படாவிடும் இவ்வாய்வாளரின் கணிப்புப்படி ஆகக் கூடியது முப்பது நாவல்கள் கூட வெளிவந்துள்ளனவாத் தெரிய வில்லை.

நூற் பிரகர வசதிகள், விற்பனை வசதிகள், பத்திரிகைகளின் பெருக்கம் முதலியவற்றைப், பொறுத்தவரை தமிழகத்துடன் ஒப்பிடு வகையில் ஈழத்தில் இவை மிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படு கின்றன. மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை 1960 களின் முற்பகுதி வரை இத்தகைய வசதிகள் மிகமிக அருகியே காணப்பட்டன என்பது சிந்தித் தத்தக்கது.

தமிழகத்திற் கடந்த நூற்றியிருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வெளிவந்துள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான நாவல்களுள் தரமான நாவல்கள் என்றவகையில் பத்துவீதத்தின்கைக் கூடத் தெரிவு செய்ய முடியுமா என்பது சந்தேகமே. வணிகமயமாக்கம் இதற்கு முக்கிய காரணமாகலாம்.

ஈழத்தில் இதுகாலவரை வெளிவந்துள்ள ஈழநேரக்குறைய ஆயிரம் நாவல்களுள் தரமான நாவல்கள் என்றவகையில் பத்து வீதத்தின்கைத் தெரிவு செய்வதில் அதிகம் சிரமமில்லை.

மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை நிலைமை இதற்கு நேர் மாறானதாகவே காணப்படுகிறது. மலையகம் தொடர்பாக இதுகாலவரை வெளிவந்த ஆகக்கூடியது முப்பது நாவல்களுள் தரமானவை என்ற வகையில் ஆகக் குறைந்தது பதினேழு நாவல்களையாவது எவ்வித தயக்கமுமின்றித் தெரிவு செய்யலாம். மலையகம் பற்றிய நாவல்கள் அந்த அளவிற்குச் சிறந்து விளங்குவது மனங்கொள்தத்தக்கது. இப்பெரிய மலையகம் பற்றிய நாவல்களுக்கு மட்டுமல்லாது சிறுகதைகள், கவிதைகள், புத்தகவீதைகள், நாடகங்கள், சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றுக்கும் பொருந்தக்கூடியதே.

கதை என்றதும் சிறுகதையோ நாவலோ அவை 'உதவாக்கதை', 'வாசகரைக் கெடுப்பவை' என்னும் அபிப்பிராயம் நிலவக்கூடிய அளவிற்கு மேலைநாடுகளிலும் இந்தியா உட்பட்ட கீழைநாடுகளிலும் தமிழகத்திலும் பல்லாயிரக் கணக்கான 'உதவாக்கதைகள்' நாவல்கள், நூற்புறியும் மார் நாவல்கள் முதலிய பெயர்களில் அதீதவர்த்தக லாப நோக்குடன் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்திலும் இத்தகைய விவாபாரப் படைப்புகள் ஓரளவிற்கு வெளிவந்துள்ளன. ஆயின் மலையகம் பற்றிய நாவல்களை நோக்கினால் இத்தகைய விவாபாரப் படைப்புகள் அரிதியும் அரிதே என்னும் உண்மையை உணரலாம்.

மலையகம் பற்றிய நாவல்கள் வெறுமனே பொழுது போக்குக் கதைகளோ உதவாக்கதைகளோ அல்ல; அவற்றுட் பெரும்பாலான மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிய வரலாற்று ஆவணங்களாகவும், தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் அலசி ஆராய்வதுடனையயாது அவற்றுக்கான காரணங்களையும் பிரச்சினைகளின் தீர்வுக்கான மார்சுகளையும் விண்டு காட்டும் கலைச்சாதனங்களாகவும், அவைகளும் வேதனைகளும் திறைந்த தொழிலாளர்களின் சோக கீதக்களாகவும், தாழ்வுற்று வருமை மிஞ்சிச் சுதந்திரம் தவறிக் கெட்டுப்

பாழ்ப்பட்டு தின்ற தொழிலாளர்களைத் தட்டி எழுப்பி வீழிப்புறச் செய்து அநீதிகளுக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும் கரண்டற் கொடுமைகளுக்கும் எதிராகவும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறுவதற்காகவும் தீர்த்துடன் போராட்ச் செய்யும் போர் முரசுக்களாகவும் விளங்குகின்றன.

மலையகத் தொழிலாளர்கள் நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட கால வரலாற்றைக் கொண்டவர்கள். அவர்களது புலம்பெயர் வரலாறு, தமிழகத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்த போது அங்கு காணப்பட்ட அவர்களது சமூக பொருளாதார பண்பாட்டு நிலைமைகள், மலையகத்தை அடைந்தபின் அவர்கள் அடைந்த ஏமாற்றங்கள், நடாத்திய வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள், தோட்டத்து அதிகாரிகளாலும் ஆட்சியாளர்களாலும் ஏனையோராலும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள், தமது அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறும் பொருட்டுத் தொழிற்சங்கம் அமைப்பதற்காக அவர்கள் நடாத்திய தீரம் மிக்க போராட்டங்கள், செயலுள்ள ஒப்பரிய தியாகங்கள், தொழிற்சங்கக் கெடுபிடிகள், பிரஜாஉரிமைகள் பறிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவர்கள் பட்ட அவலங்கள், இலங்கை - இந்திய உடன் படிக்கைகள், அவற்றின் மூலம் இலட்சோபலட்சம் தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்ப நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டமை, நாடற்றவர் பிரச்சினை, 1959, 1977, 1981, 1983, 1985 ஆகிய ஆண்டுகளைப் பிரதான எல்லைகளாகக் கொண்டு அவர்கள் மீது அடுக்கடுக்காக அவிழ்த்து விடப்பட்ட கெடுபிடிமான வன்செயல்கள்? அவற்றின் குரூரமான பாதிப்புகள், 1970களில் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்படல் என்ற போர்வையில் இடம்பெற்ற அக்கிரமங்கள், தொழிலாளர் மேற்கொண்ட இடையறாப் போராட்டங்களால் தீண்ட காலம் தோட்டங்களில் சர்வாதிகாரம் நடாத்தி வந்த பெரிய கங்காளியின் ஆதிக்கம் சரியத் தொங்கியமை முதலிய விடயங்கள் மலையக நாவல்கள் பலவற்றில் முனைப்புடன் நோக்கப்பட்டுள்ளவை குறிப்பிடத்தக்கது.

IV

இன்றைய மலையகத் தொழிலாளர்களும் அவர்களது மூதாதையர்களும் மலையகத்தில் மட்டுமன்றிப் புலம் பெயர்வதற்கு முன் தமிழகத்திலும் காலம் காலமாக எத்தகைய இழிநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர் என்பது பற்றி நாவலாசிரியர்கள் இதயகத்தியுடனும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடனும் மிக மிக உன்னிப்பாகவும் கர்மையாகவும் நோக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

மலையகத் தொழிலாளர்கள் மீதும் அவர்களது முன்னோர்கள் மீதும் காலம் காலமாகத் தமிழகத்திலும் மலையகத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட கொடுமான அடக்குமுறைகள், மிலேச்சத்தளமான அரசியல், பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறைகள், காட்டுயிராண்டித்தளமான பாசியல் வன்முறைகள் முதலியவை நாவலாசிரியர்களால் மேல்மேலும் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் அலசப்பட வேண்டும்.

மலையகத் தொழிலாளர் மீது காலம் காலமாக மேற்கொள்ளப் பட்டுவந்த அடக்கு முறைகளினதும் ஒடுக்குமுறைகளினதும் விளைவாகத் தொழிலாளர்களுள் கணிசமான தொகையினர் கட்டம் கட்டமாகத் தாயகம் திரும்பினர். அவ்வாறு தாயகம் திரும்பிய பின்வராவது அவர்களுக்கு விமோசனம் கிடைத்ததா? இலங்கைத் தமிழர் வாழ்விலும் மலையகத் தமிழர் வாழ்விலும் 1983ஆம் ஆண்டு இடம் பெற்ற கொடுமான வன்செயல்கள் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் அளப்பில், 1970களிலும் 1980 களின் முற்பகுதியிலும் மலையகத் தொழிலாளர்களுள் ஒரு பகுதியினர் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளுக்கும் ஏனைய இடங்களுக்கும் புலம் பெயர்ந்தனர். அவர்களது இன்றைய நிலையும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

மலையக நாவலாசிரியர்களுக்கு அடிக்கடி 'கற்பனைக் குதிரை' யைத் தட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லை. காதல், காமக் கேளிக்கைகளைக் 'கதை'களாக உற்பத்தி செய்து வியாபாரம் நடத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நாவலின் உள்ளடக்கத்திற்கு எவ்வித பஞ்சமும் இல்லாத அளவிற்குக் 'கொட்டிக் கிடக்கும் தங்கச் சுரங்க'மாகவும் தோண்டத் தோண்ட வெளிப்படும் புயத்பலகவும் தொழிலாளரின் சோக வரலாறும் தீரம் மிக்க செயற்பாடுகளும் சாதனைகளும் நாவலாசிரியர்களின் முள்ளால் தீண்டு விரிந்து கிடக்கின்றன. எழுத்தாற்றலும் மனிதநேயமும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டமும் சமூகவியல் பார்வையும் மிக்க நாவலாசிரியர்கள் மேல்மேலும் நூற்றுக்கணக்கில் அற்புதமான படைப்புகளை வழங்க முடியும், அவற்றின் மூலம் மலையகத் தொழிலாளர்களை வெளியுலகுக்கும் காட்டலாம்.

மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிச் செல்வனே எழுதப்பட்ட ஒரு வரலாற்று நூலின் உதவியின்றியே அவர்களது வரலாற்றினையும் அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் மலையக நாவல்களைக் கருத்தரன்றிப் படிப்போர் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய அளவிற்கு மலையக நாவல்கள் சமூக வரலாற்று ஆவணங்களாக விளங்குதல் விண்ணொரைக்கத்தக்கது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

மலையக நாவல்களைக் கருத்தாற்றிப் படிக்கும் போதெல்லாம் மின்னல் கீற்றும் போல ராகுல் சாங்கிருத்தியாயனின் சொல்காவி லிருந்து கங்கைவரை முதலிய நாவல்கள் தோன்றி மறைகின்றன. மலையகத் தொழிலாளர்தும் அவர்களது முதலையாதும் நீண்டகால வரலாற்றினைக் கட்டம் கட்டமாகப் புலப்படுத்துவதற்குப் பதில் முழுமையாகச் சித்திரிக்கும் நாவல்கள் எப்போதாவது வெளிவருமா என்றும் அதங்கம் ஏற்படுகின்றது.

உலகின் தலைசிறந்த சிறுகதைகளுக்கிணையாகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிலவற்றைப் படைத்தளித்த பெருமை புதுமைப் பித்தலுக்குரியது. உலகின் தலைசிறந்த கவிதைகளுக்கிணையாகத் தமிழ்க் கவிதைகள் பலவற்றைப் படைத்தளித்த பெருமை சங்கச் சான்றோர்களுக்கும் வள்ளுவனுக்கும் இளங்கோவுக்கும் கம்பனுக்கும் பாரதியாருக்கும் உரியது. உலகின் தலைசிறந்த நாடகங்களுக்கிணையான நாடகங்கள் சில தமிழில் இதுவரை தோன்றியுள்ளனவா? உலகின் தலைசிறந்த நாவல்களுக்கிணையாகத் தமிழிலும் ஒரு சில நாவல்களாவது இதுவரை தோன்றியுள்ளனவா?

வதிகாலத்தில் உலகின் தலைசிறந்த நாவல்களுக்கிணையாகத் தமிழிலும் சில நாவல்கள் தோன்றலாம். அவற்றுள் ஒரு சிலவாவது மழுத்துத் தமிழ் நாவல்களாகவோ மலையகத் தமிழ் நாவல்களாகவோ விளங்கலாம். அதற்கான பலம் வாய்ந்த அடித்தளம் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களிலும் மலையகத்திலும் காணப்படுகின்றது.

V

மலையக நாவல்களைப் பின்வரும் தலைப்புகளில் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயலாம்:

1. மலையகத் தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (வாலாற்றுவரன் முறை அடிப்படையில்)
2. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியலம்சங்களும்
3. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் தொழிற்சங்கங்களும்
4. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் அரசியலும்
5. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் பொருளாதாரமும்

6. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் தொழிலாளர் சமூகமும்
7. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் பெண் தொழிலாளர்களும்
8. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் உத்திமுறைகளும்
9. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் மண்வாசனையும்
10. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் மதார்த்தப் பண்பும்
11. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் மழுத்துத் தமிழ்நாவல்களும் - ஓர் ஒப்புநோக்கு
12. மலையகத் தமிழ் நாவல்களும் தமிழக நாவல்களும் - ஓர் ஒப்புநோக்கு

மழுத்துத் தமிழ் நாவல்களும் சாதிப்பிரச்சினைகளை முதன்மை யாகக் கொண்ட நாவல்கள், மீனவர்கள், விவசாயிகள் முதலிய தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை முனைப்புடன் சித்திரிக்கும் நாவல்கள், பலப்பரிட்சைக் கெடுபிடியிகள், அதனாலேற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவலங்கள், விளைவுகள், புலம்பெயர்வுகள் முதலியவற்றை முனைப்புடன் சித்திரிக்கும் நாவல்கள் முதலியவற்றை மலையக நாவல்களுடன் கூர்மையாக ஒப்புநோக்கி ஆராய்தல் பயன்தரு முயற்சியாகும்."

இதேபோன்று மலையகத் தொழிலாளர்களின் உடன்பிறப்புகள் எனக் கூறக்கூடிய அளவிற்குத் தமிழகத்து விவசாயப் பண்ணைகளிலும் பிற இடங்களிலும் ஏறத்தாழக் கொத்தடிமைகளாகத் தொழில்புரியும் தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை முனைப்புடன் சித்திரிக்கும் பலரும் வருகும். தாகம், கரிசல, கீரல்கள், பஞ்சம் பசியும், குருதிப்புணல், தந்திரபூயி, வேஷங்கள் முதலிய நாவல்களுடன் மலையக நாவல்களைக் கூர்மையாக ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தால் நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் பலவற்றையும் அறிய பல உண்மைகளையும் அறியலாம்."

சம்பந்த நூல்கள்

1. இப்பகுதி திரு. மா. இராமலிங்கம் அவர்களால் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. அன்னாருக்கு நன்றி. இராமலிங்கம், மா. (எழில்முதல்வன்) இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம், 1977, பக். 22.
2. மழுத்தின் முதலாவது நாவலாக 1856 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த காவலப்பன் கதையினைச் சிலர் கூறினாலும் அது நவீன உருவ உத்திகளுடனும் சமூக நோக்குடனும் கூடிய நாவல் அல்ல என்பது ஆய்வாளரின் கருத்தாகும். அறிஞர் சித்திலெவ்வையின்

அசுள்பேயுடைய கதை 1885 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இந்நாவல் பின்னர் அசுள்பே சரித்திரம், அசுள்பேயுடைய சரித்திரம் முதலிய பெயர்களிலும் வெளிவந்துள்ளது.

3. தமிழக நாவல்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்ற அடிப்படை யிலும் வளர்ச்சிக் காலகட்டங்களின் அடிப்படையிலும், குறிப்பிட்ட பொருள்களின் அடிப்படையிலும் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளின் தொகுதி என்ற அடிப்படையிலும் அதிக அளவு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அதேபோன்று கல்வி, அகிலன், மு.வரதராசன், பார்த்தசாரதி முதலிய நாவலாசிரியர்களது படைப்புகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளும் வெளிவந்துள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.
4. அருணாசலம், க., மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், 1994
5. மலையகத் தொழிலாளர்களின் விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்குமாகத் தம்மைத் தியாகம் செய்த தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் "மூலையில் சூத்திய முதியோன் அல்லது ஜப்பறியும் திரும்" என்னும் தலைப்பில் ஒரு நாவலை எழுதினார். இது 3-10-1924 தேசபக்தனில் ஆரம்பமானது எனத் திரு சாரல் நான் தமது 'தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர்' (1998) என்னும் நூலில் (பக்.115) குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நாவல் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை. நடேசய்யரது இப்படைப்பு நவீன உருவ உத்திகளுடன் கூடிய நாவல் ஜப்பறியும் மர்மக்கதையா என்பனவு ஒரு நறுநிகுக்க இப்படைப்பு மலையகத் தொழிலாளர் பற்றியதா என்பதே முக்கியம் கவனிக்க வேண்டியதாகும்.
6. முதல் நாவல்களாகக் கருதப்படும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் ஆகியன இதுவரை பல பதிப்புகளாக வெளிவந்துள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.
7. இங்கு குறிப்பிட்டுள்ள ஆண்டுகளைத் தவிர வேறு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் மலையகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வளசெயல்கள் இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.
8. அருணாசலம், க., மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், 1994, பக்.17-79 இவ்விடயம் தொடர்பாக விரிவாக இந்நூலில் நோக்கப்பட்டுள்ளது.
8. இவ்வகையிலே டானியல், செ.கணேசலிங்கன், எஸ்.அகஸ்தியர், தெனியன், செங்கை ஆழியன், செ.யோகநாதன், கைலாசநாதன், காவலூர் எஸ்.ஜெகநாதன், சி.சந்திராஜா, எ.அ.இராச

ரத்தினம், நெல்லை, க.கேரன் முதலியோரது நாவல்கள் மனங்கொளத்தக்கவை.

10. இவ்வகையிலே கோ.கேசவன் பயன்மிக்கதும் ஆழமானதும் விரிவானதுமான ஆய்வுகள் சிலவற்றைச் செய்துள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. கேசவன், கோ., இயக்கமும் இலக்கியப் போக்குகளும், 1982.

இரண்டாம் இயல்

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் வருவகையும் அதலையடுத்த காலகட்டமும்

I

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கை முஸ்லிம்களையும் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்த பிரித்தானியர் இலங்கையின் பல்வேறு துறைகளிலும் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினர். பொருளாதாரத் துறையிலே அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்களுள் ஒன்று பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையாகும். பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை ஏழம்பிக்கப்பட்டதும் காடுகளை அழித்துப் பயிர்ச்செய்கை நிலங்களை உருவாக்கவும் மேடுகளைச் செய்யவும் மலைகளைக் குடைந்தும் செய்யப்பட்டும் வீதிகளை அமைக்கவும் பயிர்ச்செய்கையை மேற்கொள்ளவும் பெருந்தொகையான கூலியாட்கள் தேவைப்பட்டனர். இலங்கைக் கதேசிகள் இதில் ஆர்வம் காட்டாத நிலையில் பிரித்தானியர் தமது ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த இந்தியாவின் ஒரு பகுதியான தமிழகத்திலிருந்தும் பிற இலங்கை விரும்பும் இலட்சோபலட்சம் தொழிலாளர்களை இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

தமிழகத்திலிருந்து தொழிலாளர்களை இலங்கைக்கு அழைப்பதற்குப் பல்வேறு உபாயங்களைக் கையாண்டனர். அவற்றுள் ஒப்பந்த முறை, கங்காணி முறை, துண்டு முறை ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் கங்காணி முறையே அதிகம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. கங்காணி முறை பற்றி ஆராய்ந்துள்ள பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் ஓரிடத்தில் '..... ஆங்கில அரசாங்கம் இலங்கை மக்களை ஆட்சி செய்வதற்கு அவர்கள் மத்தியிலிருந்த ஆங்கிலம் கற்ற வகுப்பினரைப் பயன்படுத்த

தியது போன்று ஆங்கில முதலாளித்துவம் இந்தியத் தொழிலாளர்களை நிரவகிப்பதற்கு அவர்கள் மத்தியில் செல்வாக்கும் வலியைப் பரிசீலனை செய்து, அப்பொருள் சிலவே கங்காணிகள் என்று பெயர் பெற்று தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குத் தொழில் துறையில் மட்டுமல்லாது பிற்காலத்தில் அரசியல்துறையிலும் தலைவர்களாக விளங்கத் தொடங்கினர்... இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இவ்வாறு இந்த நாட்டில் நமது வாழ்க்கையைக் கட்டினாலேயே ஆரம்பித்தனர். மொத்தத்தில் இக் கங்காணி முறை முழு அளவிலான கங்காணிகளால் முறையாகவே விளங்கியது. பிற்காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அரசியல், குடியியல் உரிமைகளுக்குப் பேர்பாயம் விளைவிக்கப் பல் வேறு சக்திகளும் எடுத்த நடவடிக்கைகளை முறியடிக்கத் தகுதிவாய்ந்த வலிமை மிக்க அரசியல் தலைமைப் பீடமொன்று உருவாக முடியாததற்கு, தொழிலாளர் மத்தியில் கங்காணிகள் கொண்டிருந்த செல்வாக்கு ஒரு முக்கிய காரணி என்று கூறலாம். இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வந்து பிரித்தானிய முதலாளித்துவத்தாலும் உள்ளூர் அரசியல் சக்திகளாலும் இன்னல்களை அனுபவிக்கும் முன்னால், அக்கவையில் வைத்தே கங்காணிகளின் கொடுமைகளுக்கு இலக்காகிவார், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சேக வரலாறு கங்காணிகளால் அக்கவையில் வைத்தே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது."

தூரத்துப் பச்சை முதல் மலையக நாவல்கள் பலவற்றிலும் மேற்கண்ட அம்சங்கள் விரிவான முறையிற் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. மலையகமொன்றாகத் தோழிலாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர் 'ஆகா காட்டி' ஏமாற்றப்பட்ட இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர், தொழிலாளர்கள் தென்னிந்தியக் கிராமங்களிலிருந்து இலங்கையின் மலையகத்தை அடையும் வரை அனுபவித்த கஷ்டங்களும் அடைந்த இன்னல்களும் இழந்த இழப்புகளும் சொல்லிடங் காதுவை, தமிழகத்தின் உள்ளூர் கிராமங்களிலிருந்து கடற்கரையேறப் பகுதிகளை வந்தடைவதற்கு நீண்ட தூரம் கால் நடை யாகவே பயணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. பின்னர் அச்சம் தீராத கட்டுப்பாட்டின் போது ஆபத்தான சிறைந்த சந்தர்ப்பங்களில் படகுகள் கவிழ்ந்து கடலிலேயே மூலர் உயிரிழக்க வேண்டியேற்பட்டது. இலங்கைக் கரையை அடைந்த பின்னர் இலங்கையின் மலையகப் பகுதியை அடைவதற்கு இருநூறு மைல்களுக்கும் மேலான தூரத்தை அவர்கள் காலநடையாகவே கடக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் பயணம் செய்த காட்டுப் பாலைகளே எவ்வித வசதிகளற்றும் காணப்பட்டது. காட்டு யிருகங்களின் அபாயம், பசி, பட்டினித் துன்பங்கள், கொடிய நோய்கள்

முதலியவற்றால் நூற்றுக்கணக்கானோர் இடைவழியிலேயே மாண்டனர்; ஆறலை கள்வர்களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர்.

மலையகத்தை அடைந்த அவர்கள் பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். மலையகத்தின் சூழி யிருந்த காலநிலையும் தில் அமைப்பும் பழக்கப் படாத சூழல்களும் ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்கு அளவு கடந்த வீரத்தையே வற்படுத்தியது. நமையிலும் சூசிரிலும் வெய்யிலிலும் நாள் முழுவதும் மாடாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது. உழைப்பு யிருதியாக இருந்ததேயொழிய வருவாய் மிக மிகச் சொற்பமாகவே காணப்பட்டது. குடும்பத்தில் வயது வந்தவர்கள் எல்லோரும் உழைத்தால் கூட அவர்கள் வயிறா உண்ணவோ கெளரவமாக உடுக்கவோ வசதியான இடங்களில் உறங்கவோ முடியாத பரிதாப நிலை ஒருபுறம், தோட்டத்துப் பெரியதுரை முதல் கங்காணி, கண்டக்டர் முதலியோர் வரை அவர்களுக்கிவழித்த கொடுமைகள் மறுபுறம், பாவிபற் கரண்டல்கள் இன்னொருபுறம். கொடுமையான அடக்கு முறைகளாலும் வறுமை கொடுமையினாலும் க்காதரக கேடுகளாலும் அவர்களது வாழ்க்கையே நரகத்திலும் கொடியதாக விளங்கியது. சிலரின் அதல் பாதாளத்துத் துன்பங்களைப்பெல்லாம் அவர்கள் வேண்டிய மட்டும் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது.

இந்நிலையை மனித தேயம் படைத்த தேசபுத்தன் கோருடேசயர் முதலியோர் பரவப்பட்ட இம்மக்களின் விவகார அயராதுழைத்தனர். இடையறாப் போராட்டங்களினாலும் திவாகங்களாலும் தோட்டத்து அதிகாரிகளின் பலத்த எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும் தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகிப் படிப்படியாக வறுமைபெறத் தொடங்கின. "தோட்டத் தொழிலாளர் வருகை தொட்டு ஏறத்தாழ 1940கள் வரையுள்ள காலப் பகுதியின் தொழிலாளர்களது நிலைமைகளைச் சித்தரிக்கும் மலையக நாவல்களில் 1964 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த கோகிலம் கப்பையாவின 'தூரத்துப் பச்சை' என்னும் நாவலே முதலில் நோக்கத்தக்கது.

II

தூரத்துப் பச்சை

தமிழ் நாட்டின் பின்தங்கிய கிராமப் புறங்கள் சிலவற்றையும் மலையகப் பெருந்தோட்டங்கள் சிலவற்றையும் களங்களாகக் கொண்டு, மலையகத் தொழிலாளரினது வருகையின் ஆரம்பம் தொட்டு ஏறத்தாழ நூறாண்டுகால வரலாற்றைப் பிரதிபலிக்கும் இந்நாவல், காரர் முத்தூர்நிருபத்தெட்டுப் (328) பக்கங்களாக நீண்டுள்ளது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | avanaham.org

மலையகத் தொழிலாளரின் சோக வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் முதலாவது தமிழ்ச் சிறுகதை புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி என்னும் பாடப்பேயாகும். தூரத்துப் பச்சை என்னும் நாவலையும் 'துன்பக் கேணியையும் ஒப்பு நோக்கும் போது, சுமார் நூற்பது பக்கங்கள் கொண்ட துன்பக் கேணி என்னும் நீண்ட சிறுகதையே தூரத்துப் பச்சை என்னும் நாவலாக விரிவடைந்தது என்பது எனக் கூறத்தக்கவகையில் அவற்றிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் பல காணப்படுகின்றன.¹

தமிழகத்தின் மிகப் பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களுள் ஒன்றான சேந்துர்க் கிராமத்தை ஒட்டியிருந்த சேரிப்புற மக்களின் பரிதாபகரமான வாழ்க்கை நிலையையும் மலையகத்தில் அவர்களை மலிவுக் கூலிகளாகவும் நவீன அடிமைகளாகவும் குடியேற்றுவதற்காக 'ஆசைகாட்டி ஆள்திரட்டும் முயற்சி'யில் ஈடுபட்ட கங்காணியின் செயல்களையும் வெளிப்படுத்துவதுடன் ஆரம்பிக்கும் இந்நாவல், ஏறத்தாழ நூறாண்டு கால மலையகத் தொழிலாளரின் வரலாற்றையும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் அவலங்களையும் கால ஒட்டத்தில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களையும் சித்திரித்த பிள், கொடுமைகள், அக்கிரமங்கள், ஒடுக்குமுறைகள் முதலியவற்றுக்கெதிராகத் தொழிலாளி வர்க்க இளந்தலைமுறையினர் விழிப்புற்றுக் கிளர்ந்தெழுந்து போராடுவதையும் தோட்ட அதிகாரிகள் பொலிசாரின் துணையுடன் தலைதாடசெய்ய மீன்றி அவற்றை அடக்க முனைவதையும் காட்டுவதுடன் திணறவு பெறுகின்றது.

நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை, நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு, இன்றைய மலையகத் தொழிலாளரின் முன்னோர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழகத்தின் மிகப் பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களை மொட்டியிருந்த சேரிப்புறங்களில் வாழ்த்து கொண்டிருந்த பரிதாபகரமான வாழ்க்கை நிலை, அவர்களது மிகப் பின்தங்கிய சமூகப் பொருளாதார நிலைமைகள், அடிக்கடி ஏற்பட்ட கொடிய பஞ்சங்கள் அவர்களை வாடிவதைத்தனம், அந்நிலையிலேயே இலங்கையிற் பிரித்தானியரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களில் மிகக் குறைந்த கூலிக்கு மிகக் கூடிய உழைப்பினை நல்கச் செய்துகள் முன்வராமையால் கங்காணிகள் மூலம் தமிழகக் கிராமப்புறங்களிற் கனிவுடனும் பரிவுடனும் 'ஆசைகாட்டி ஆள்திரட்டும்' முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டமை, பஞ்சத்தினாலும் நோய்களினாலும் மடிந்து கொண்டிருந்த மேற்கண்ட தொழிலாளர்கள் பிறந்த மண்ணைவிட்டு இலங்கைக்குப் போவதா விடுவதா என்ற நீண்ட மனப்போராட்டத்தில் பின்னரே கங்காணிமரின் மயக்கு வர்த்தகத்தை

நம்பி மலையகத்திற்குப் புறப்பட்டமை, சேரிப்புறங்களிலிருந்து கால்நடையாகவே தூற்றுக்கணக்கான மயல்கள் தூரம் இரவு பகலாக முட்டை முடிச்சகளுடனும் குழந்தை குட்டிகளுடனும் மந்தைக் கூட்டங்களைப் போல் கங்காணிமரால் விரட்டப்பட்டு இலங்கைக்கு தப்பவேண்டியவர்களைக் கடற்கரையை அடைவதற்குள் அணுபவித்த கொடுமைகள் துன்பங்கள், அன்றாைச் சரிகை முடியாத நிலையிற் சிலர் கங்காணிமரருக்கு 'டிபிக்கி' விட்டுவிட்டுத் தமது கிராமங்களுக்குத் தப்பியோடியமை, தப்பியோட முடியாதவர்களுள் 'பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி' என்ற நிலையில் தமது சேரிப்புறங்களுக்குத் திரும்ப விரும்பியமை, ஆபாயம் நிறைந்த கடற்பயணத்தில் போது அவர்கள் அடைந்த வேதனைகள், உயிர் இழப்புகள், தலைமயன் னானராமடைந்த பிள் மீண்டும் கால்நடையாகவே பலநாட்கள் இரவு பகலாகக் கொடிய யிருகங்களைக் கொண்ட அடர்ந்த காடுகளுக்கிடாகப் போதிய உணவோ தீரோ ஓய்வோ இன்றி மலையகம் தோக்கிப் பயணம் மேற்கொண்டமை, தீடையிலே கொடிய தொற்ற நோய்கள், பட்டினி, களைப்பு மிகுதி முதலியவற்றால் ஏற்பட்ட உயிரிழப்புகள் முதலியவற்றையெல்லாம் நாவலின் முதல் அடியது பக்கங்களுள் வாகக் கள் எந்ததைப் பிணிக் கும் வகையில் தீவிரப்படுத்தி சிபோல் சித்திரித்துச் செல்கின்றார்.

நாவலாசிரியரின் மேற்கண்ட விளக்கங்கள் வெறுமனே கற்பனையல்ல யாயும் வரலாற்று உண்மைகளே என்பதைப் பல்கால்கள் நிரூபிக்கின்றன.²

சுமார் இருபது நாட்களுக்கு மேல் அவர்கள் கால்நடையாக மேற்கொண்ட கொடுமான பயணத்தில் பிடிப் பமலையகத்தின் நாவலாப் பிட்டி என்ற கிராமத்திலிருந்து (நூறாண்டுகளுக்கு முன்பு நாவலாப் பிட்டி நகரமல்ல; கிராமமே) ஏழு மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த 'ஹமில்டன்' தோட்டத்தையடைந்தமை, அங்கு அவர்களுக்குச் சிறிதேனும் ஒத்துவராத காலநிலை, சூழல், இருப்பிட வசதியின்மை, போதிய உணவின்மை முதலிய கொடுங்களைச் சகித்துப் பறகுவதற்கு முன்னரே ஆண், பெண், தோயாளர் என்ற வேறுபாடுகளின்றித் தொழில் செய்வதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டமை, அதனைத் தொடர்ந்து அவர்கள் யத்திரங்களைச் செயற்படத் தொடங்கியமை, கோப்பிப் பயிர்ச் செடிகை நலிவடையச் செய்தலைத் தோட்டங்கள் பெருகியமை, அதற்கான காரணங்கள், ஏவவே குடியேற்றப்பட்டிருந்த தமிழகத் தொழிலாளர்கள், குறிப்பாகப் பெண் தொழிலாளர்கள் தமக்கேற்பட்ட கொடிய அணுபவங்களைப் புதிதாக வந்தவர்களின் தெரிவித்தமை, புதிதாக வந்து சேர்ந்த பெண் தொழிலாளர்கள் செய்வதறியாத திகைத்தாலும்

வேறுவழியற்ற நிலையில் சென்னைக்குட்பட்ட அந்திக்குடும்பலியாகிய யமை, பெருந்தோட்டங்களைச் சேர்ந்த பெரியதுறை முதல் கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை முதலியோர் வரை பெண் தொழிலாளர்கள் பலரைத் தமது காமப் பசிக்கு இரையாக்கியமை, தொழிலாளர்கள் பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த அலட்சிய மனோபாவம் பாலியற் கரணடலுக்கு இடமளிக்க மறுத்த பெண் தொழிலாளர்களும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் அதிகாரிகளாற் பழிவாங்கப்பட்டமை, தொழிலாளரின் சலிக்கவொண்ணா வதிவிடப் பிரச்சினை, அதனாலேற்படும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகள் முதலியவற்றையெல்லாம் நாவலின் கதையோட்டத்துக்கு உறுவிளைவிக்காமலும் உள்ளதைப் பிணிக்ளும் வகையிலும் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு நாவலாசிரியர் விளக்கிச் செல்கின்றார்.

நாவலின் தொடக்கத்திலேயே அவர் காட்டும் சேந்தூர்க் கிராமப் புறத்தையொட்டிய சேரிப்புறங்களைப் பற்றிக் கூறுமுன்பு, "அது ஒரு சின்னஞ்சிறிய குக்கிராமம். இந்த 1854 ஆம் ஆண்டிற்குட்பட்ட அந்தக் கிராமத்தைப் போய்ப்பார்த்தால் ஒற்றையடிப் பாதைகளைத் தவிர, வேறு நல்லோடுகளுையோ விசாலமான வீதிகளையோ காணமுடியாது. அப்படிக்காண வேண்டுமென்றால் இன்னும் எத்தனை நூற்றாண்டுகள் கழிய வேண்டுமோ, சொல்வதற்கில்லை..... ஏற்குறைய நூறு ஆண்டு களுக்கு முன் அந்தக் கிராமம் எந்த நிலையில் இருந்திருக்கும் என்று சொல்லாமலே யாரும் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்கிறார். மலையகத் தோட்டங்களிற் குடியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களுள் மிகப் பெரும் பகுதியினர் தமிழகத்திலே சிறப்பிடைப்படைவிலான சாதி ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் காலம் காலமாக மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டிருந்தவர்களே என்றும் உண்மையை நாவலாசிரியர் அறிந்தோ அறியாமலோ வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இன்றைய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் மூதாதையர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழகக் கிராமப் புறங்களைப்பொட்டியதும் போக்குவரத்து வசதிகளற்றதும் மூலக்கப்பட்டது மான சேரிப்புறங்களில் எத்தகைய பரிதாபகரமான நிலையில் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும், சமூக பொருளாதார ரீதியாகக் காலம் காலமாக மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டிருந்த அவர்களையே அடிக்கடி ஏற்பட்ட சொடியப் பஞ்சங்கள் மோசமாகப் பாதித்தன என்பதையும் ஒருதேரக் கஞ்சிக்குக்கூட வழியற்ற நிலையில் எவ்வாறு பட்டினிச் சாவுகளுக்காளானர்கள் என்பதையும் கிராமப்புறப் பண்ணைகளிற் கூலிலேலை செய்த அவர்களுள் ஒரு சிறு பகுதியினரே சிறிய துண்டு நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக விளங்க, மிகப்

பெரும்பாலானவர்கள் குடியிருக்கக் கூட திலமற்ற நிலையில் பண்ணை முதலாளிகளின் நிலங்களிலேயே சிறுகிறு குடிசைகளிற் குடியிருந்தனர் என்பதையும் அதே சமயம் சமூகத்தின் உயர் தரப்பட்ட சாதியினரே நிலவுடைமையாளர்களாகவும் செல்வந்தர்களாகவும் விளங்கினர் என்பதையும் அடிக்கடி ஏற்பட்ட பஞ்சங்கள் அவர்களை அதிகம் பாதித்ததில்லை என்பதையும் பண்ணை விவசாய முறையின் கீழ் நிலவிய சமூக அமைப்பு சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் சாதிப்பிரிவுகளையும் கொண்டிருந்தது என்பதையும் நாவலாசிரியர் நேரடியாக வர்ணித்தல், எடுத்துரைத்தல், பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், செயற்பாடுகள், சிந்தனைகள் எனப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு கச்சிதமாக விளக்கிச் செல்கிறார்.

நாவலாசிரியர் காட்டும் மிகப் பின்தங்கிய சேந்தூர்க் கிராமம், அதனிலும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த சேரிப்புறங்கள், சேந்தூர்க் கிராமத்தைச் சேர்ந்த னோயிற்புரோகிதர், பண்ணையார் ஜெய்புலிங்கம் பிள்ளை பள்ளி உபாத்தியாயர் கல்யாணராமன், செட்டியார்கள், ஆரை அடிமை நிலையில் வாழ்ந்த சேரிப்புற மக்கள் முதலியோர் 'ஜனபக் கேணி' என்னும் சிறுகதையிற் புதுமைப்பித்தன் காட்டும் மிகப் பின்தங்கிய வாசவன்பட்டிக் கிராமம், அதனிலும் பின்தங்கிய பணர்ச்சேரி, வாசவன்பட்டிக் கிராமத்து அக்கிரகாரம், பண்ணையார் நல்லூற்றாலர் சிள்ளை, கணக்கு முதலியார், சுந்தரலிங்கம் பிள்ளை, சேரிப்புற மக்கள் முதலியோரை அதிகம் ஒத்திருத்தல் மனங்கொளத்தக்கது.

'நரியூருக்குப் பயத்து' 'விழுக்குக்குப் போள்' கதை போலவே சேந்தூர்க் கிராமச் சேரிப்புற மக்களின் வாழ்க்கை நிலையும் அவர்கள் மலையகத்திற்கு வந்து குடியேறியபின் கண்ட வாழ்க்கை நிலையும் என்பதைச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நாவலாசிரியர் கதைப் போக்கில் ஆங்காங்கே பாத்திர உரையாடல் மூலம் விளக்கிச் செல்வத் தவறவில்லை.

ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலப் பகுதித் தொழிலாளர் வரலாற்றை மிக நுணுக்கமாகச் சித்திரித்துச் செல்லும் நாவலாசிரியர் அந்நூற்றாண்டு காலப்பகுதியுள் தமிழகக் கிராமப்புறத்துச் சேரிப்புறங்களிலும் தொழிலாளர் வாழ்விலும் நிலவங்கையின் மலையகத்துக்கும் தமிழகக் கிராமப்புறங்களுக்கும்படைவிலான போக்குவரத்திலும் படிப்படியாக ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களை மிகுந்த கவனத்துடன் அவதானித்துப் பல்வேறு உதிரிகளின் மூலம் அவற்றைக் கதைப் போக்கோடு ஒட்டிக் காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

தொழிலாளரின் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் ஏற்பட்டு வந்த நுணுக்கமான மாற்றங்கள் கூட நாவலாசிரியரின் பார்வைக்குத் தப்பவில்லை. நாவலில் இடம்பெறும் மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த வேலனும் அவனோடொத்த ஆண்களும் பெண்களைப் போலவே குடுமிக்காரர்களாகவும் காதுணி (கடுக்கண்) அணிந்தவர்களாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளனர். ஆயின் மூன்றாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த வள்ளியின் மகவான முருகன் கணக்கப்பிள்ளையின் மகன் தெய்வானையைக் காதுவிக்கத் தொடங்கியதும் குடுமியை அகற்றிக் 'சிரப்பு' வெட்டிக் கொள்வதுடன் ஓடினவு வெள்ளை விவரங்கள் தெரிந்தவனாகவும் தங்கள் அடிமை வாழ்க்கையும் அதற்கான காரணங்களையும் புரிந்து கொள்பவனாகவும் ஏழ்மையின் மத்தியிலும் நவீன உலகின் நடைபயடை பாவனைகளைப் பின்பற்ற முயல்பவனாகவும் விளங்குகின்றான்.

நாவலில் இடம்பெறும் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களான - (வேலன், அவனது மகன் வள்ளி, அவனது ஒன்பது பிள்ளைகளின் ஒருவன் முருகன், முருகவின் மகன் மாரிமுத்து) முருகனின் மகன் மாரிமுத்து, லக்ஷ்மன், மருகை முதலிய பாத்திரங்கள் பெருமளவுக்குப் புரட்சிகரமான பாத்திரங்களாகவே விளங்குகின்றன. முருகனின் மகன் மாரிமுத்து தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அடக்குமுறைக்கு அடிமணிய மறுப்பதுடன் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுத் தன்னோடொத்த வயதுடைய ஏழையை தொழிலாளர்களையும் அவற்றில் ஈடுபடுத்த முயல்கிறான். தனது தாயின் கசப்பனாரான கணக்கப்பிள்ளையின் உதவியால் கலாரிப் படிப்பை மேற்கொண்டனவாகவும் உலகவிவகாரங்கள் தெரிந்தவனாகவும் அடிமைவிலங்கை உடைத்தெறிய முயல்பவனாகவும் விளங்கும் அவன் சிங்களத் தொழிலாளி பெண் வான வெளிக்காலைக் காதுவித்துத் துணிகரமாகத் திருமணமும் செய்துகொள்கிறான்.

".....ஆம்! அந்தத் தோட்டத்தின் துணிகள் இறந்தவர்களைப் பற்றிச் சர்வசாதாரணமாகவே கருதினார்கள். இதெல்லாம் சகஜமாக நடப்பது போல நினைத்துப் பணியோடு ஏற்றுக் கொண்டார்கள் ஏழ்மையும் துன்பமும் தொல்லைகளும் பிறைந்த வாழ்க்கையில் அடிமைத்தனம் கவிந்து மனிதத்தன்மைகளைக் கூட மறந்துவிடச் செய்யும் வாழ்க்கையில், இரப்பை ஒரு வரப்பிரசாதம் என்ற நிலைத்தார்கள். கரும்புத் தோட்டத்தில் புகும் யானைகளைப் போல் அந்தத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில், தோட்ட உத்தியோகத்தர்களும், கங்காணிகளைக் கப்பிள்ளைமார்க்களும் புறத்து சின்னா பின்னமாக்கிவிட்டிருந்த,

அவர்கள் எத்தகையதொரு வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்பதை அவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள்" எனக் காணப்பட்ட நிலைமை படிப்படியாக மாற்றமடைவதையும், 'ஆனால் சாமி' களாகக் கைகட்டி வாய்புதைத்து வாழ்ந்த தொழிலாளர் தமது அடிமை விலங்கை உடைத்தெறிய முயல்வதையும் வாழ்வில் நம்பிக்கையும் பிடிப்பும் கொள்வதையும் கொடுமைகளுக்கும் அநீதிகளுக்கும் எதிராகப் போராட முனைவதையும் இந்நாவலில் இடம்பெறும் நான்காவது தலைமுறையினரிடத்துத் தெளிவாகக் காணலாம்.

நாவலின் கதைப் போக்கோடு ஒட்டி இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் உலக அரங்கிலும் நூறாண்டு காலப்பகுதியின் இடம்பெற்றும் கொண்டிருந்த மாற்றங்களையும் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களையும் அடைய தோட்டத் தொழில்துறை உற்பத்தி, தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலை முதலியவற்றில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளையும் பெற்றோல், டீசல், மண்ணாலை முதலிய எரிபொருள் உற்பத்தி, மோட்டார் வாகனங்கள், விமானங்கள், புகையிரதம் முதலியவற்றின் உற்பத்தி, அவை முதல் முதல் தோட்டப்புறங்களுக்கு அறிமுகமான பொழுது தொழிலாளர்கள் அடைந்த வியப்பு, அச்சம், முதலாம் இரண்டாம் உலக மகாயுத்தங்கள், அவை உலக அரங்கில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் முதலியவற்றையும் ஏற்ற ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களில் நாவலாசிரியர் காட்டிச் செல்லத்தவறவில்லை.

முதலாம் உலக மகாயுத்தம் முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் தொழிலாளர் மத்தியிற் சிறிது சிறிதாக விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியதையும் முதன் முதல் தொழிற்சங்கங்கள் அறிமுகமாகியதையும் இனைய தலைமுறையினர் யிருந்த ஆர்வத்துடன் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட போது தோட்ட அதிகாரிகள் அவற்றை முனையிலேயே நசுக்கிவிட முனைந்ததையும் அதிகாரிகளின் கையாட்களாக விளங்கிய தொழிலாளர்கள் சிலரும் இதற்கு உடந்தையாக விளங்கியதையும் முதிய தலைமுறையினர் இவை பற்றி ஏதாவறியாது வியப்பும் அச்சமும் கொண்டவதையும் அறியாமையினாலும் அச்சத்தினாலும் இனைய தலைமுறையினரின் நடவடிக்கைகளை நிறுத்த முனைந்தவதையும் இரண்டாம் உலக மகாயுத்த காலத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்த ஆண்டுகளிலும் தொழிற்சங்கங்கள் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்றது தொழிலாளர்களக்காகக் குரல் கொடுக்கும் பலம் வாய்ந்த நிறுவனங்களாகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கியமையையும் பொருத்தான முறையில் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு விளக்கியுள்ளார்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

1920கள் முதல் 1940 கள் வரை தேசபக்தன் கோ.ந.டேசய்யர் மலையகத் தொழிலாளரின் வாழ்வில் விடிவினை ஏற்படுத்தவும் அவர் களை அறியாமைவிலும் அடிமைச் சகதியிலிருந்து விழிப்புற்றெழச் செய்பவன் சொற் பொழிவுகள் ஆற்றியும் பத்திரிகைகள் வெளியிட்டு ஆட்சியாளருடனும் தோட்டத்து அதிகாரிகளுடனும் வாதாடியும் போராடியும் தொழிற் சங்கம் நிறுவியும் சட்டசபை அங்கத்தவராக நின்று போர் தொடுத்தும் தொழிலாளரின் விமோசனத்துக்காகத் தம்மையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்த காலமாகும். 'நடேசய்யரது நடவடிக்கைகளையும் நாவலாசிரியரின் மேற்கண்ட விளக்கங்களையும் ஏனைய விடாங்கலையும் ஒப்பு நோக்கும் போது அவற்றின் உண்மை புலப்படும்.

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் மாசிமுத்து, வடகமணன் முதலியோர் முதன்முதல் தீவிரமாக ஈடுபட்டதொடங்கிய நிலையை நாவலாசிரியர் பின்வருமாறு காட்டியுள்ளார். "..... நம்பலட்சயவன் என்னமோ ஆள்சேர்த்துக்கிட்டுத் திரியிறானாமே. கங்காளியார் அதேதான் இப்போ சொல்லிக்கிட்டு வந்தாரு."

"ஆசா?..... எதுக்கு" என்றான் சன்னி, ஒன்றும் விளங்காதவனாய்.

'என்னமோ ஊட்டளிலே இந்த வேலையே விட்டு நிப்பாட்டிட்டு வந்தவர்களுக்கு ஒருவழி செய்யோணும்னு ஒருத்தர் ஏதோ 'இந்தியர் சங்கம்னு' ஒன்று ஆரம்பிச்சிருக்காராம். அதே பத்தி நான் முதலே கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.'

"நீ சொல்றது ஒன்றும் விளங்கியே?"

'அதுதான் ஒரு சங்கம் ஆரம்பிச்ச அங்கே இந்த வேலையில்லாதவர்களுக்கு ஒருக்குத் திரும்பிப் போல அசாங்கம் மூலம் உதவி வாங்கி என்னமோ செய்கிறாராம்.' மேற்கண்ட பகுதியில் இடம்பெறும் அந்த 'ஒருத்தர்' நடேசய்யராக இருக்கலாம்.

மலையகத்தில் தொழிலாளர்கள் குடியேற்றப்பட்ட ஆரம்ப காலப் பகுதியில் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதி அறியே மறுக்கப்பட்டதையும் காலப்போக்கில் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளால் தோடப் பயிர்களுக்கு இடையூறு ஏற்படாதிருக்கப் 'பாடசாலை' என்ற பெயரில் ஆங்காங்கே சிறுசட்டிடங்கள் நிறுவப்பட்டுப் பல நேரங்களில் பிள்ளைகள் அங்கு அடைக்கப்பட்டு, கல்வி கற்பதற்குப் பதில் தோட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஆசிரியர்களுக்கும் பணிவிடை செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டமையையும் பாத்திர உரையாடல்கள் மூலம் நாவலாசிரியர் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

மலையகத்திற் பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது பெருந்தோட்டங்களைச் சூழ்விருந்த கிராமங்களில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்கள் தோட்டங்களிற் கூலி வேலை செய்ய அதிகம் விரும்பாதிருந்த போதும் வறுமை காரணமாகக் காலப்போக்கில், கொழுந்து மிகுதியாக ஏற்படும் காலங்களில் கிராமப்புறங்களைச் சேர்ந்த சிங்களத் தொழிலாளர்களும் வந்து தோட்டங்களில் வேலை செய்தமையையும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுடன் அந்நியோன்னியமாகப் பழகியமையையும் முதலிற் கோப்பிச் செய்கையும் பிள்ளர் தேயிலைச் செய்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டமையையும் கதைப்போக்கோடு ஒட்டி நாவலாசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

எவ்வளவுதான் துயரங்களும் அவலங்களும் நிறைந்து காணப்பட்டாலும் தொழிலாளர் வாழ்வில் இடம்பெறும் சமயாசாரங்களுடன் இணைந்துள்ள கலைநிகழ்ச்சிகளும் விழாக்களும் மிக அருகலாக இடம்பெறும் தலயாத்திரைகளும் அவர்களது வாழ்விற்கு சிறு சிறு மலர்ச்சியையும் மகிழ்வையும் தோட்டங்களைவிட்டு இடையிடையே வெளியுலகை காட்டிப் பார்க்கும் வாய்ப்பையும் அளித்து வந்தமையையும் அவர்களது வாழ்வியல் அம்சங்களையும் கதைப் போக்கில் ஆங்காங்கே நாவலாசிரியர் காட்டிச் செல்லாதல் குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக வள்ளி தனது மக்களோடும் பேரப் பிள்ளைகளோடும் மேற்கொண்ட கதிர்காம யாத்திரை, தலதாமயரிடை - பெரகராவிழாக்கான மேற்கொண்ட கண்டியாத்திரை, மலையகத்தின் பிரதான விழாவான காமன் கூத்தினைக் கண்டு களித்தல் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

மலையக இலக்கியங்களுக்கே விசேடமாக சரியான அலவங்களும் சோகங்களும் வேதனைகளும் விஞ்சி நிற்கும் இந்த நாவலின் கதாநாயகி வள்ளியே நான்கு தலைமுறைகளைச் சித்திரிக்கும் கதைமுழுவதையும் இணைத்து நிற்கிறாள். தலவலின் முற்பகுதியில் முக்கியத்துவம் பெறும் வேலன் இடையிலும் மறைந்து விடுகின்றாள். நாவலின் ஆரம்பத்தில் வேலனுடன் ஒன்றாக அறிமுகமாகும் சட்டிப் பெண்ணான ஏறவயதுச் சிறுமி வள்ளியே நாவலின் ஆரம்ப முதல் இறுதி வரை முதன்மை பெற்றுக் கதை முழுவதும் நிறைந்து நிற்கிறாள். நாவலின் ஆரம்பத்தில் 'தன்னுடன் வரவேண்டாம்' என்ற தந்தையின் வேண்டுகலையும் மறுத்து, 'இல்லை அப்புச்சி நானும் வாரேன்' என அடம் பிடித்து அறிமுகமாகும் வள்ளி திருமணமாகி ஒன்பது குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்து அவற்றுள் மூன்றாவைக் கொலரா' நோய்க்கும் ஒன்றினைப் பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கும் பணி கொடுத்ததுடன் தனது பேரன் கணேசனையும் ஆற்று வெள்ளத்திடம் பறி கொடுத்ததுத் துயரங்களின்

மொத்த உருவமாக இறுதி வரை விளங்குகின்றான். அவளது வாழ்வில் ஏற்பட்ட சோதனைகள், வேதனைகள், துயரங்கள், இழப்புகள் முதலிய வற்றின் மத்தியிலும் வாழ்வீற் கொள்ளுகருந்த பந்து. நம்பிக்கை, கடின உழைப்பு, தொழில்நுட்பமுதலியவற்றை நாலாசிரியர் புலப்படுத்திச் செல்வதன் மூலம் மலையகத் தொழிலாளர்களின் பன்முகப்பட்ட பிரச்சினைகளையும் அவலங்களையும் இழப்புகளையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் தத்தர்பமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தோட்ட அதிகாரிகளின் கொடுமைகளுக்கஞ்சியும் அவர்கள் கொடுக்கும் சிறுதொகைப் பணத்துக்கு ஆகைப்படும் இலகுவில் தமது கற்பைப் பறிகொடுக்கும் சிவகாமி, தாவேரி முதலிய பெண் பாத்திரங்கள் ஒருபுறம்; தோட்ட அதிகாரிகளின் அச்சுறுத்தலுக்கு அடிபணியாதும் அவர்களது காமப்பசிக்கு இரையானதும் இறுதிவரை தமது கற்பைப் பாதுகாக்க முயலும் முத்தம்மாள்; வள்ளி முதலிய பெண் பாத்திரங்கள் மறுபுறம்; கணவனையிழந்து வறுமையில் வாடி, தனதும் தனது பிள்ளைகளதும் பசிக்கொடுமையைப் போக்க வேறு வழியின்றித் தமது கற்பை விற்கும் அஞ்சலை முதலிய பெண் பாத்திரங்கள் இன்னொருபுறம்; தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அடக்குமுறைகளுக்கும், அக்கிரமங்களுக்கும் அஞ்சிக் கைகட்டி வாழ்பதைத்து, 'ஆமாம் சாமி'களாக விளங்கும் வேலன், மூக்கன் முதலிய ஆண் பாத்திரங்கள் ஒருபுறம்; தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அக்கிரமங்களைத் துணிகரமாக எதிர்த்துப் போராட முயலும் மாரிமுத்து, லட்சுமணன், மருதை முதலிய பாத்திரங்கள் மறுபுறம்; காலங்காலமாகத் தோட்டத்து அதிகாரிகளுக்காக உழைந்து உழைத்து உருக்குலைந்து நொயாளியாகிய நிலையில் தோட்டத்தை விட்டு விரட்டப்பட்டுத் தெருக்கெருவாகப் பிரச்சையெடுத்தலை செங்க மல்ல முதலிய பாத்திரங்கள் இன்னொருபுறம்; 'கண்ணப்ப நாயனார் போர்வழிகளாக' முதலில் தாம் கைவத்துப் பார்த்த பெண்களையே தமது சுவைமாரர்களிடம் கையளிக்கும் குரூர உள்ளம் படைந்த சங்காணிகள், கணக்கப்பிள்ளைகள், தொழிலாளர்கள் மீது சிறிதும் இரக்கமற்றுக் குடியும் கூத்தியமாகக் காலங்கு த்தும் பெரியதுரை, தொழிலாளர் மீது பரிவு கொண்டு செயற்படும் சின்னத்துரை முதலியோர் வரை முரண் இயல்பு கொண்ட வகை வகையான பாத்திரங்களைய ஆசிரியர் இந்நாவலில் உலவவிட்டுள்ளமை இந்நாவலுக்குத் தனிச் சோலையளிக்கின்றது.

வர்க்க வேறுபாட்டுணர்வோ இயக்களியல் அடிப்படையிலான சமூகவியற் சிந்தனைகளையோ இந்நாவலில் முனைப்புப் பெறாவிடினும் நாவலாசிரியரின் மாணு-நேயமும் தொழிலாளர் மீது கொண்ட பரிவுப் பற்றுதலும் மேலோங்கி நின்றால் விதந்து கூறத்தக்கதொன்றாலும்.

மிக நீண்ட காலப் பகுதியையும் தமிழகத்துக் கிராமப்புறங்கள் முதல் மலையகத் தோட்டங்கள் வரையிலான மிகப் பரந்த களத்தையும் நான்கு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த அதிக அளவிலான பாத்திரங்களையும் தொழிலாளர்களின் பன்முகப்பட்ட பிரச்சினைகளையும் அவலங்களையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் பலதரப்பட்ட செய்திகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு தொழிலாளரின் சமகாலச் சமுதாய வரலாறு என்று கூறத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ள இந்நாவலின் கதை, கதையோட்டம், கால இட வருணனைகள், பாத்திரப் படைப்பு, உயிர்த்துடிப்பு மிக்க பேச்சு வழக்கு) பிரயோகம், கருத்து வெளிப்பாடு முதலியன பொதுவாகச் சிறந்து காணப்படினும் கதையோட்டத்தின் இடையிடையே தொய்வும் சிக்கலும் இடம்பெறுவதும் கால இட வர்ணனைகள் தாவலின் முற்பகுதியிற் சிறந்து விளங்குமளவிற்குப் பிற்பகுதியிற் சிறந்து விளங்காமையும் கதைகளின் ஒருமைப்பாடு சில இடங்களிற் பாதிக்கப்படுவதும் ஒரோவிடத்துப் பேச்சு வழக்குப் பிரயோகம் செல்வனே அமையாமையும் சுட்டிக்காட்டத் தக்கவை, எனினும் மலையகத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு தமிழில் வெளிவந்த தரமான நாவல்களுள் தூரத்துப் பச்சையும் ஒன்று என்பதில் ஐயமில்லை.

சான்றுகூறுகள்

1. சந்திரசேகரன், சே., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1969, பக்.10-32
2. மேற்படி நூல் பக்.33-48
3. மேற்படி பக் 39-48
4. மேற்படி பக். 49-69
5. இவை பற்றித் திரு.சாரல்நாடன் அவர்கள் தமது நூலில் சான்று தாரங்களுடன் விரிவாக விளக்கியுள்ளமை அவதானித்தக்கது. சாரல்நாடன், தேசபக்தன், கோ.ந.செய்யார், 1988.
6. மேற்படி நூலிலும் சோ.சந்திரசேகரனின் இலங்கை இந்தியர் வரலாறு என்னும் நூலிலும் இவை பற்றி விரிவாக நோக்கப் பட்டுள்ளன.
7. புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி தொடர்பாக இவ்வாசிரியரால் விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளது. "புதுமைப்பித்தன் சண்ட துன்பக் கேணி" இளங்கதிர், தமிழ்ச்சங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம், 1981.

8. சந்திரசேகரன், சோ., இலங்கை. இந்தியர் வரலாறு, 1989, பக். 10-74.
9. கோசிலம் கப்பையா, தூத்துப் பச்சை, 1964, பக். 5.
10. மேற்படி, பக். 206.
11. சரஸ்வாடன், தேசபக்தன் கோ. நடேசயார், 1998.
12. கோசிலம் கப்பையா, தூத்துப் பச்சை, 1964, பக். 270.

முன்றாம் இயல்

பிரஜா உரிமைப் பிரச்சினையும் தொழிலாளர் தாயகம் திரும்ப வேண்டிய நிழ்ப்பந்தரம்

I

இலங்கையின் மனலயகப் பகுதிகளில் பெருந் தோட்டப் பயிர் செய்கையின் பொருட்டுப் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தினாற் குடியமர்த்தப்பட்டு அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடத்தப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இலங்கையினை வளம்படுத்துவதற்கும் பொருளாதனர் செய்திபினை ஏற்படுத்துவதற்கும் தோட்ட முதலாளிகள் கொள்ளை லாயப் பெறுவதற்கும் ஈவு தீரக்காற்ற முறையில் உழைப்புச் சக்திகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டனர். கடின உழைப்பினையும் கொடிய ஏறுமை யினையும் தமது சொந்தாகக் கொண்ட தொழிலாளர்களை இந்தியாவுக்குத் திரும்பி அனுப்பவும் இலங்கையில் அவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லாமல் செய்வதற்குமான முயற்சிகள் பல இலங்கை சுதந்திரம் பெறுவதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னுமான காலப்பகுதியில் பேரினவாதிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மனலயகத் தொழிலாளர்களின் பொருளாதார முயற்சிகளையும் முன்னேற்றங்களையும் கட்டுப்படுத்துவதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு அரசாங்க சபைக் காலத்திலேயே பல சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. 1935 ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட நில அபிவிருத்திச் சட்டம், 1940 ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட மீன்பிடிச்சட்டம், 1942 ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட பஸ் சேவைகள் சட்டம் முதலியன இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை. இத்தகைய சட்டங்களுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போன்று அமைவது 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய குடியரிமைச் சட்டமாகும்.

மலையகத் தமிழ் மக்களை மிக மோசமாகப் பாதித்த சட்டங்களுள் இறுவே முதன்மையானதெனலாம். இதனால் ஏறத்தாழப் பத்து இலட்சம் பேர் குடிபுரிமை மறுக்கப்பட்டு நாடற்றவர்களாக்கப்பட்டனர்.

குடியுரிமையை இழந்த அம்மக்களுக்கு வாக்குரிமையும் மறுக்கப்பட்டது. இவை காரணமாக அரசாங்க தொழில்வாய்ப்புகள், கல்வி, காசுதரம், பொருளாதாரம் முதலிய துறைகளிலான வாய்ப்பு வசதிகள் அவர்களுக்கு எட்டாமற் போயின. அடிமேல் அடி விழுந்தது போல் நாடற்றவர்களாக்கப்பட்ட அப்பாவி மக்களுட்பெரும் பகுதியினரை இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பும் முயற்சியில் பேரினவாத ஆட்சியாளர் தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். அவற்றின் விளைவாக 1984 ஆம் ஆண்டில் சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1974 ஆம் ஆண்டு சிறிமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது.² இவற்றினால் மலையகத் தமிழர்கள், குறிப்பாகத் தொழிலாளர்கள் பெரும் அவலங்களுக்குள்ளாகினர். இவற்றால் ஆறு இலட்சம் பேர் இந்தியாவுக்குத் திரும்ப ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இந்தியாவிலிருந்தும் மலையகத்திற்குக் குடிபெயர்ந்த போது தொழிலாளர்கள் எத்தனையது துன்பங்களையும் இன்னல்களையும் இழப்புகளையும் சந்தித்தனரோ அவற்றிலும் பலமடங்கு துன்பங்களையும் இன்னல்களையும் இழப்புகளையும் அவர்கள் தாபகம் திரும்பும் போது சந்திக்க வாயினர். அத்தகைய அவலங்களுக்குப் பின்னர் அவர்கள் தாயகத்தை அடைந்தபோது அவர்களை அன்புடனும் ஆதரவுடனும் எத்தனை பேர் வரவேற்றனர்? அவர்கள் அங்கு எத்தகைய இன்னல்களுக்கும் அவலங்களுக்கும் புறக்கணிப்பிற்கும் உள்ளாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர்?

தொழிலாளர்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக இந்தியாவிடமிருந்து திரும்பி அனுப்பப்பட்டவர்களுள் மிகப் பெரும் பகுதியினர் மலையகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள்; தடலைக் கண்டிராதவர்கள்; இந்தியாவுடன் எத்தகைய தொடர்புகளையும் கொண்டிராதவர்கள். இது தொடர்பாகப் பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் அவர்கள் ஓரிடத்தில் "..... 1964 ஆம் ஆண்டளவில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களுட்பெரும்பாலானவர்கள் குறிப்பாக இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறையினரான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது தமிழ் நாட்டுத் தொடர்புகளையோ பூர்வீகத்தையோ பெருமளவிற்கு அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் இலங்கையிற் பிறந்தவர்களாயினும் குடிபுரிமை இழந்து நாடற்றவர்களாயும் காணப்பட்டனர். அவர்களுடைய பின்ன்தங்கிய பொருளாதார நிலை, குடிபுரிமை

யற்று அரசியலிற் பங்கு கொள்ள இயலாத நிலை, அடிக்கடி சிங்கள இனவாதிகளின் தாக்குதல்களுக்குட்பட்ட தேர்ந்தமையால் ஏற்பட்ட பாதுகாப்பின்மை, ஏனைய இலங்கையாருக்குச் சமமான முறையில் கல்வி, மற்றும் சுகாதார வசதிகளைப் பெற முடியாமையால் ஏற்பட்ட விரக்தி நிலை ஆகிய காரணங்களால், தாயகமான இந்தியாவுக்கே சென்றுவிடுவோம் என்ற எண்ணத்தை அவர்களில் பலர் வளர்த்துக் கொண்டனர். ஆறு இலட்சம் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களை இந்தியாவுக்குத் திரும்பி அனுப்பும் வகையில் ஒப்பந்தங்கள் அமைந்தமை சிங்கள இனவாதத்துக்குக் கிடைத்த ஒரு வெற்றி என்றே கூற வேண்டும்....."³ எனக் கூறிபுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையகத்தையும் நெருங்கிய உறவினர்களுடும் விடுத்து இந்தியா திரும்புவதற்குப் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் விரும்பியதில்லை. எனினும் இலங்கை அரசு அவர்களைத் திரும்பி அனுப்புவதில் தீவிரம் காட்டியது. அவ்வாறு திரும்பியனுப்பப்பட்ட பெருமூலு அவர்கள் அடைந்த இன்னல்களும் தவிப்புகளும் ஏக்கங்களும் இழப்புகளும் அளப்பில் தாணயப் பிரிந்த பிள்ளைகள், காதலனைப் பிரிந்த காதலி, கணவனைப் பிரிந்த மனைவி, சகோதரனைப் பிரிந்த சகோதரி, முருமையடைந்து அனாதரவாள பெற்றோர்களைப் பிரிந்த பிள்ளைகள் என அவர்களது பிரிவுத்துயர் தீண்டு செல்லும்.

இந்தியாவிடமிருந்து திரும்ப விருப்பமின்றி இலங்கைப் பிரஜை யாவதற்கு விண்ணப்பித்தோர் பிரஜா உரிமை பெறாதவிடத்து அவர்கள் பெரும் இன்னல்களுக்கு உள்ளாக வேண்டியேற்பட்டது. அத்தகைய வர்கள் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு அவர்களுக்கெனக் கொழும்பு மாநகரில் வினோபாக அமைக்கப்பட்ட சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டுப் பின்னர் இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். இந்தியாவுக்குத் திரும்புவதற்குச் சிரிதும் விருப்பமின்றி மலையகத்தில் வாழ்ந்த தொழிலாளர்களுள் கணிசமானவர்கள் இலங்கையில் அடுத்தடுத்துக் கட்டிவிழுத்து விடப்பட்ட கொடூரம் மிக்க வன்செயல்களால் மனமுடைந்து தமிழகத்திற்கு அகதிகளாகச் செல்லலாயினர். குறிப்பாக 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இடம்பெற்ற மிகக் குரூரமான வன்செயல்களைப்படுத்தித் தொழிலாளர்கள் மட்டுமன்றி மலையகத்தின் புத்திஜீவிகள் பலரும் இலங்கைய கத்தாக்களும் கூடத் தமிழகத்திற்கு அகதிகளாகச் செல்லலாயினர்.⁴

மேற்கண்ட அவலங்களையெல்லாம் மலையக தால்கள் மட்டுமன்றி மலையகச் சிறுகதைகளும் கவிதைகள் பலவும் தத்ருபமாகச்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கித்திரித்துள்ளதை அவதானிக்கலாம், எடுத்துக் காட்டாகச் சில வருமாறு:

“காற்றே, காற்றே! காற்றுவன் - வந்தால்
கோற்றிடும் காற்றே! கோற்றிடும் முன்னர்
கோலென்ப போன தோட்டத் தாளென
வாலென வந்து வதங்கிய மனைக்குத்
தூதொன்று போகத் துணை வா காற்றே
யாதென்று கேளாய்! ஆண்டு ஓய் பதுவாய்ப்
பிரதூர வுரிமைப் பிரசாதனாலே
அரசினர் தொழிலோ அதுபோன் றொன்றோ
கிடைக்காததனாற் கிராய்ப் போனோள்

.....
'உரிமை கோரும் ஒவ்வொரு வருமே
சிறிமா - சாஸ்திரி சிவாக்கியத் தாலே
பெருமை உறலாம்; பிறந்த பூமியில்
தொடரலாம்: அன்றேல் தொலைபலம் பாரதம்.'
பிடரி நிழல் பிறந்த பூமியில்
வாழத் தாளியான் வலுந்து தொலைத்தேன்!
ஆழத்தறியால் அரசினர் வேலை
ஒற்றைப் பெறலாம், உயரலாம் என்று
வென்றிக் குரலில் விடை தந்து திரிந்தேன்...
அந்தோ காற்றே! ஆகாயக் காற்றே!
வெந்தேன் உள்மாம்: வெறித்தேன்; வெடித்தேன்!
பிள்ளைகள் அனைத்துப் பெரியன தினைத்தே
அல்லலில் யாரும் ஆகாண்ட யானைக்
காற்றே, தீயோய்க் காற்றாய்க் கண்டு
சாற்றுக் இதனை: சங்கடம் எனக்கோ;
'எட்டாம் ஷரத்தின் இழிந்த பிரியால்
தட்டப் பட்டத் தங்கள் உரிமை'
என்றொரு கடதாசி எனக்காய்
இல்லாதான் வந்ததென் நியம்புக காற்றே!

(பலருடைய உரிமைகள், சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் எட்டாம் ஷரத்தின் ஓர் உபபிரிவால் தட்டப்பட்டபோது)

என மலைக்குயிலும்

“வரும் போதிரந்த
வறுமையை மட்டும்
ஒன்றைய நூற்றுண்டு
உடைமையாகக் கொண்டு
தேசத்துக்குத் தேயிலையும்
தேயிலைக்கு நாமுமென
ஆசிப்போன் பந்தத்துக்கு
காகித ஒப்பந்த
நிர்யந்தம் ஏன்?
இங்கே

மண் குவியல்களா
மலைகள்? - அவை
தேச அன்னையின் முலைகள்
பால் சுக்கச செய்தன
இந்தக் கரங்கள்
மூன்றுக்கு மேலான
தலைமுறைகள்
விட்ட மூச்சு
சுவாசமல்ல
விசுவாசம்!
மலைகளே
தேயிலை மரங்களே
நீங்கள் சொன்னால்
போதும்
பிரியத்தான்
வேண்டியா -
உரிய பூமியை?”

என முரளிதரமும்

சென்று வருகிறேன் ஜென்மபூமியே! எவ்வழி தலைப்பில் அமைந்
துள்ள பாடற்பகுதியில்.....

'நாட்கள் கழிகின்றன
நாடு கடக்கும் வேளை

நெருங்குகின்றது.

பிரியு என் வரலையைத் தட்டுகிறது

பிரியு வேதனையின் பிரதிநிதி

விழி வரலையை முட்டுகிறான்

அழுது விடுவேனோ என்ற பயம்

என்னை அழுக்குகிறது....."

"..... நான் பிறந்த நாட்டிலே

நான் இருக்க விதியில்லை.

என் ஜென்ம பூமியிலே

எனக்கு உரிமையில்லை,

என்றக்கால்

வேதனைகள் முட்டாதோ!"

"என் கவிதைப் பொருள்களை நான்

இன்று பிரிக்கிறேன்

இதயத்தின் சுமையோடு

"தேசம் கடக்கிறேன்"

என வண்ணச் சிறகையும் சூழுவது மனங்கொள்த தக்கது.

மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலரும் மேற்கண்ட அம்சங்களை முனைப்பாகக் காட்டும் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். எடுத்தக்காட்டாக மாத்தளை சோழவின் 'அவர்களின் தேசம்' இரா.சிலவங்கத்தின் 'முன்னவன் சொத்து' செந்திரனின் 'நடுக்கடலில்' அ.செ.முருகானந்தனின் 'காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை', மு.சீவலிங்கத்தின் 'பேப்பர் பிரஜைகள்', 'மலர்சீதம்', 'காகமும் நரியும்' கே.கோவந்தராஜின் 'குத்தகை', 'கப்பல் எப்பங்க', 'கந்தசாமி ஊடுக்குப் போகிறான்' இரா.தங்கோபாலின் 'புலரும் பொழுது', மொழிவாதலின் 'பிரிந்து செல்லும் ஒரு தேழல்' முதலியவை இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை.

நாடற்ற அனாதைகளாக்கப்பட்டு அடிப்படை உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடாத்தப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிற்குத் திரும்புமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட பொழுது எத்தகைய வேதனைக்குள்ளானார்கள் என்பதையும் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையக மண்ணின் மீதும் தமக்கு வாழ்வளித்த தேயிலைச் செடிகளின் மீதும் எத்தகைய பற்றுதல் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் சிறுகதையாசிரியர்கள் பலர் தத்தூபமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

எடுத்துக்காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு:

ஸ்ரீமா- சாஸ்திரி ஓர் ந்தம் காரணமாகப் பிள்ளைகள் இந்தியாவுக்குச் சென்றபோதும் தந்தையான அம்மாசி இலங்கையை விட்டுப் பிரிய மறுத்துவிட்டான். அவனது மனோநிலையைப் பின்வரும் உரையாடல்தத்தூபமாகப் புலப்படுத்துவதை அவதானிக்கலாம். "..... புள்ளையனோட நீயும் போயிருக்கலாமே இந்தியாவுக்கு. பிரசாவுரிமை தந்திருப்பாங்களே', ஆமாங்க சாயி, சாமி சொல்லறது நெந்தானுங்க, ஆனா நானுங்க இந்த குளுகெபெரிதோட்டத்திலேதானுங்க பிறந்தேனுங்க. எள்ளை அப்பனும் இஞ்சை தானுங்க பிறந்தானுங்க. என்னை பிள்ளையனும் இஞ்சை தானுங்க பிறந்தானுங்க, ஆனா அவங்க 'இலங்கைப் பிரசா உரிமை வேணாம்' என்னுப்புட்டு இந்தியாவுக்குப் போயிட்டானுங்க. ஆனா சாயி நான் மட்டும் அப்படி போகமாட்டேனுங்க. இந்த சிலோன் மண்ணிலே தானுங்க பொறந்தேன். இது தானுங்க எனது ஐன்ம பூமியுங்க. நான் இலங்கைப் பிரசை தானுங்க."

'நீங்க 'இலங்கைப் பிரசை' என்று துண்டு ஏதம் கொழும்பிலே இருந்து வந்ததா'

'ஆமாங்க சாயி துண்டு ஒவ்னு வந்ததுங்க' என்னை இலங்கைப் பிரசையா ஒத்துக்கிட வேணுமென்று தானுங்க எழுதினேன். ஆனா புள்ளைகள் இந்தியப் பிரசையாகிறுபடயால் உனக்குப் பிரசா உரிமை தர முடியாது; நீயும் இந்தியாவுக்குப் போன்னு சொல்லி, உனது விண்ணப்பத்தை ஏத்துக்க முடியாதுன்னு எனக்கொரு பதிவுத் தபாலு முள்ளாடி வந்திச்சங்க, உங்களுக்கு முன்னாடி இருந்த துரெதான் அதைத் குடுத்தானு.'

அவன் சிறிது நேரம் பேசவில்லை. வயதால் கருங்கியிருந்த முகம் கவலையால் வாடியிருந்தது. சீறிது நேரத்தில்.

எனக்குங்க சாயி அந்தத் துண்டைப் பார்த்த போது, என்னை எம்மாடிச் செத்த போது ஏற்பட்ட துக்கம் மாதிசிறந்ததுங்க.

நான் பிறந்தது இந்த மண்ணுங்க; நான் தவண்டது இந்த மண்ணிலேதானுங்க; ஓடிவாடி விளையாடி பெரியவனானதும் எல்லாமே இந்த மண்ணுங்க; நானுங்க இந்த மண்ணிலே பிறந்து, இந்த மண்ணையே இந்த இரண்டு கையாலேயே வளம்படுத்தி இருக்கேனுங்க. தொரெக்க தெரிவுமோ தெரியாது. எங்கடை குளுகெபெரி தோட்டத்துரை பங்களாவுக்குப் போற நேர்ட்டிலே இவண்டு பக்கமும் தேவதானு. அது தாங்க சடைச்சவுக்கு மங்க நிர்சியாய் வளந்திருக்கே சாயி அதை நான்

தாலுங்க ஒரு எண் செடியாய் இருக்கிற போது நிரச்சி புடச்சி தட்டு, உரம்போட்டு வளத்துவிட்டேனுங்க. அந்த காலத்தில் இருந்த வெள்ளைக்காரத்துரை என்ற வேலைவாய்ப்பு பாத்து 'குட்டு', 'குட்டு' சொல்லி யிருக்காரு. முங்கில் குத்து சந்தியிலே இருந்து பாத்தா ஜோரா தெரியு முங்க. அந்த தேவதூரு மாமுங்க. நான் நட்ட மரங்களைப் பாக்கிற போது, நான் காள்வெட்டி, முள்ளுப் போட்டு, வளம் படுத்தின நிலத் திலை செழித்து, துளிர்ந்து நிக்கிற தேயிலைச் செடிகளைப் பாக்கிற போது என்னை புள்ளையைப் பாக்கிற மாதிரி இருக்குதுங்க. ஆனா, பெத்து வளத்து விட்ட புள்ளையள் என்னை விட்டுப்போயிட்டாங்க சாமி.

சிந்து நேரம் திறுத்தி, நெற்றினியத் தடவிக் கொண்டான்.

'சாயி என்னாலை என்னைப் பெத்த மண்ணையும் நான் ஓடி ஆடி விளையடி. தவணட இந்த மண்ணை. சிலேன் மண்ணை விட்டுட்டு இந்தியா போக மாட்டேனுங்க. நான் வளத்த மரங்களையும் இந்தத் தோட்டத்தையும் விட்டுட்டுப் போக முடியாதுங்க. என்னா அப்பனையும் அடக்கம் பண்ணினது இந்த மண்ணிலே தானுங்க. இங்கிட்டு இருந்து நுவலெரியாவுக்குப் போற நோட்டிலே முன்னம் சுட்டையில் இருக்கிற பாடை மாத்தியிலே தானுங்க அடக்கம் பண்ணினோம். பாடை மாத்தி என்னு ஒண்ணு இல்லைசாமி தோட்டத்திலே நோட்டு ஓரமா தேயி லைச் செடிக்ருப் பக்கத்திலே அறுடி நிலத்தைக்குறிபா வெட்டி அடக்கம் பண்ணிப் புடுவார். மற்றவங்களும் அதுக்குப் பக்கத்திலை சூழியை வெட்டுவாங்க. இப்படியே தாங்க சுடலையாகுது. நாங்க உசிரேடை இருக்கிறபோதும் தேயிலையோடை தானுங்க சாகிறம். செத்த பிறகும தேயிலைச் செடிகளுக்குகிடைக்கவே புனதற்கு அதுக்கே உரியாறோ முங்க... இந்தியப் பிரசையப் போறது எப்படியுங்க. ஏலாதுங்க, நெருப்பில்லீங்க...'

இதேபோன்று வலுக்கட்டாயமாக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட தொழிலாளியான கறுப்பன் இந்தியாவுக்குச் சென்றபின்பும் காதுவிடையப் பிரிந்த காதலன் போல் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டும் எந்தேரமும் தான் பிரந்து வளர்ந்த மலையகத்தையே நினைந்து நினைந்து ஏங்கி மனம் பேதலித்த நிலையில், "... இதுதானே என் பூயி... இங்கே தானே என்வயதில் முக்கால் வாசி பேசுபிறறு... என் உழைப்பும் இங்கேதான்... இந்த மலையில்தான் வாழ்ந்தேன்... இந்த வெய்யிலில்தான் காயந்தேன். இந்தக் கார்னரத்தானே சுவாசித்தேன்... இதுதானே என் பூயி... இதுதானே என்நாடு..." எனப் புலம்புவதும் மனங்கொளத்தக்கது.

II

மலையக நாவல்களுள் மேற்கண்ட அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவ மளிப்பவை என்ற வகையில் தொ. சிக்கன் ராஜுவின் 'தாயகம்' தெளி வற்றதை ஜோசப்பின் 'பாலாயி' பெனடிக்குப்பாலனின் 'சொந்தக்காரன்', மாத்தளை சோமுனின் எல்லைதாண்டா அகதிகள், தி.ஜானசேகரனின் 'குருதிமலை', கே.ஆர்.சி. சி'யின் 'வாஸ்து அலையைத் தோற்றுவிட்டது', மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் 'வழி பிறந்தது' சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் 'இனிப்பமட்டேன்' முதலிய நாவல்கள் மனங்கொளத்தக்கவை.

தாயகம்

1969 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த சிக்கன்ராஜுவின் தாயகம் என்னும் குறுநாவலில் ஐந்து அத்தியாயங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்திய வம்சா வழியினரின் நாடற்றவர் பிரச்சினையைக் கருவாகக் கொண்டுள்ள இந்நாவலில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் நாடற்றவர் பிரச்சினையோ அடனாவேற்பட்ட பல்வேறுபட்ட அவலங்களோ இடம் பெறவில்லை. மாறாகத் தொழிலாளர்களைச் சார்ந்து வாழும் இந்திய வம்சாவழி வந்தகர்களையும் தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்களையும் மையமாகக் கொண்டு அவர்கள் இலங்கைப் பிரஜா உரிமை பெற்று இங்கு வாழ்வதா அல்லது இந்தியாவுக்குச் சென்று விடுவதா என்ற பிரச்சினையே முக்கியம் பெற்றுள்ளது. பெற்றோர்கள் இலங்கையில் இருக்க விரும் பாலு புண்ணிய பூமியாய் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட அவர்களது மகன் தான் பிரந்து வளர்ந்த மலையக மலையின் பீது கொண்ட பற்றுதலால் இலங்கையில் தொடர்ந்து வாழ்வதா அல்லது இந்தியாவுக்குப் போய் ஆங்குள்ள பெற்றோர்களுடனும் உடன் நிற்புகளுடனும் சேர்ந்து வாழ்வதா என்னும் மனப்போராட்டமே எழுபத்தொரு பக்கங்கள் கொண்ட குறுநாவலாக விரிவடைந்துள்ளது. தொ. சிக்கனிலிருந்து திறுதிவரை நாவலாளியார் தானே ஒரு பாத்திரமாக நின்று கதைடைக் கூழிச் செல்கின்றார். இந்நாவலில் 'கதை' எனக் கூறத்தக்கதாக எதுவும் இல்லை. மலையக நாவல் எனக் கூறத்தக்க சிறப்புடயம் எதுவும் இந்நாவலில் இடம்பெறவில்லை. அத்துடன் நூலாக்கிய கலாத்தரவம் குன்றிக் கட்டுமைப் பங்காகவும் அமைந்துள்ளமை கட்டிக்கப்பட்ட தற்கு ஒன்றாகும்.

மேலும் இந்நாவலில் நாடற்றவர் பிரச்சினையின் மதார்த்த நிலை மலினப்படுத்தப்பட்டுப் பெற்ற தாய் தந்தைவார பிறந்து வளர்ந்த

பொன்னாடா - கற்கண்டா சர்க்கரையா மேலானது என்ற விவாதமே நாவலை ஆக்கிரமித்துள்ளது; ஒரு முறை தர்க்கிக்கப்பட்ட விடயமே நாவலின் பல்வேறிடங்களிலும் திரும்பத் திரும்பத் தர்க்கிக்கப்படுகின்றது.

“..... இந்த நாட்டை நான் தேசிக்கிறேன். இந்த மண் என்னைத் தவழவும் நடுக்கவும் வாழ்ந்து வருவதற்கும் மட்டுமாவீட்டது. தன் மீது பெருகி ஒடுந நீரை வார்த்து வளர்க்கிறது; அந்த நீரின் மண்ணின் வளத்தில் வளர்ந்த உணவைக் கொடுத்து வளர்த்து வருகின்றது.

‘உண்டி கொடுத்தோர்

உயிர் கொடுத்தோரே’

என்று மணிமேகலா காவியம் பகர்கிறதே. அந்த உணவைக் கொடுத்தல்லவா எனக்கு உயிர்கொடுத்திருக்கிறது. இந்த மண்ணான என்னால் மறக்க முடியாது.

இந்த மண்ணைப் போல, தன் உயிரத்தைக் கொடுத்து, எனக்கு உயிர் கொடுத்து விட்டு, அந்த மண்ணில் வாழ்கின்ற என் அன்னையையும் என்னால் துறக்க முடியாது. பெற்ற மண், பெற்றதாய் இரண்டுமே எனக்கு உயிர். அந்த உயிரை இரு கூறாகக் ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒ..... எத்துணை சோதனை, “²² இக்கருத்தே வெவ்வேறு வடிவில் நாவல் முழுவுதும் இழையோடிக் காணப்படுகிறது.

‘மலையகம்’, ‘மலையகத் தமிழர்’ என்னும் போது அவற்றின் உயிர்நாடியாக விளங்குபவர்கள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களே. அவர்களை மறந்து மலையகத்தையோ மலையகத் தமிழரையோ கற்பனை கூடச் செய்ய முடியாது. அவர்களையில் இந்நாவலில் மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்கதாக எதுவுமே இடம் பெறாமையென பெரும் ஏமாற்றத்தையே தருகிறது.

இலங்கை - இந்திய அரசுகள் தயயிச்சையாகச் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களால் மலையகத் தொழிலாளர்கள் எவ்விரக்கவற்றமுறையில் பாதிக்கப்பட்டனர், அவர்களுட் பெரும்பாலானவர்களுக்கு இத்திய மண்ணில் உறவினர்கள் இருந்ததில்லை; சிறுதுண்டு நிலம் கூடச் சொந்தமாக இருந்ததில்லை. நிலத்தை வாங்குவதற்கு வேண்டிய பணமும் இருந்ததில்லை. நாடற்றவர்களாகவும் உரிமைகள் அற்றவர்களாகவும் பரம ஏழைகளாகவும் இலங்கையில் இருந்த போது, தாய் பிறந்து ஒடியாடி வளர்ந்த மண்ணில் தமது நெருங்கிய உறவினர்களுடன் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடாத்துகின்றோம் என்று ஆத்மதிரிபுபதி

யாவது ஓரளவிற்குக் காணப்பட்டது. ஆயின் அதனையும் பறித்தெடுக்கும் வகையில் அவர்கள் இந்தியாவிற்கு விளாடப்பட்ட செயல் அமைய வாயிற்று. கணவனைப் பிரித்து, மனைவியைப் பிரித்து, பெற்றோரைப் பிரித்து, பிள்ளைகளைப் பிரித்து, காதலனையோ காதலியையோ பிரித்து வலுக்கட்டாயமாக அவர்கள் சுதற்கு சுதற இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவ்வாறு இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டவர்களுக்கெனச் சொந்தநிலமோ உறவினரோ பொருளாதார வசதிகளோ இருந்ததில்லை. அங்கும் அவர்களது அவலங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கைப் போராட்டமானது தொடர்கதையாகக் கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய அம்சங்கள் எதுவும் இந்நாவலில் இடம்பெறவில்லை.

நாடற்றவர் பிரச்சினையை முதன்மையாகக் கொள்ளாத சொந்தக் காரன்? குருதியை, வரலாறு அவனைத் தேற்றுவிட்டது, காலங்கள் சாவதில்லை, லயத்துச் சிறைகள், எல்லைதாண்டா அகதிகள், வழிபிறந்தது முதலிய நாவல்களிற்கு கூட இப்பிரச்சினை துல்லியமாகவும் யதார்த்த பூர்வமாகவும் புலப்படத்தப்பட்டுள்ளமை விண்ணொக்கத்தக்கது.

இந்நாவலில் இடம்பெறும் நாவலாசிரியராகிய பாத்திரத்தைப் பொறுத்தவரை அவருக்கு மேற்கண்ட தொழிலாளர்களுக்குரிய தீர்ப்பந்தங்கள் - அவலங்கள் எதுவும் இல்லை. இலங்கையிலும் வர்த்தக முயற்சிகளிலும் அரசாங்க உத்தியோகங்களிலும் ஈடுபட்டுச் சுமாரான வாழ்க்கை வசதிகளுடன் வாழும் அவரது மிக நெருங்கிய உறவினர்களினதும் நன்மங்களும் ஆதரவு அவருக்குண்டு. அதே போன்ற நிலையில் இந்தியாவில் அவர்களது பெற்றோர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவரைப் பொறுத்தவரை ‘உயிர் போகும் பிரச்சினை’ எதனைத் தேர்ந்தெடுப்பது? எது நாயகம் என்பதேயாகும். ஆயின் மலையகத் தொழிலாளர்களின் உணவை நிலை அது வல்ல.

நாவலாசிரியரது நீண்ட மனப் போராட்டத்தின் பின், “ பெற்ற அன்னையும், இந்த நாடும் எனக்கு உயிர் கொடுத்தவை. இரண்டும் ஒன்று; இரு விழிகள். ஆனால் பிறந்த மண்ணின் பற்று, அன்னையின் அன்பை வெற்றி கொண்டுவிடும். பாசத்தையிட, காதுலைவிட, உயர்ந்து விடும், பெற்றோருக்காக, காதலிக்காக, நல்வாழ்வுக்காக எனக்கு அந்த மண் வேண்டாம்; பெற்ற இந்த மண் போதும், இது என்னை வாழ வைத்தாலும் சரி வாழ்வைப் பிரித்தாலும் சரி’ என்று என்னுள்ளம் ஒளிவிட, நான் இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கும். ‘ரேஸ் கேள்வி’ குறுக்குப் பாதையூடாக நுழைந்து சென்றேன்.....²² என்னும் முடிவிற்கு நாவலாசிரியர் வருகின்றார், நாவலின் முடிவும் அதுவேயாகும்.

மேலும் இந்நாவலில் நாவலுக்குரிய முக்கிய பண்புகள் எவையும் இல்லை. நாவலில் நவ. யோ பெருமளவிற்குக் கட்டுவாப் பாங்காகவே அமைந்துள்ளது. தவறில் இடம்பெறும் ஒரு சில பாத்திரங்களான ராகு, குமார், மாமா, தாத்தா, ராஜி (இராஜலெட்சுமி) கவாபிநாதன், சிங்கன நண்பன் ஆகியோர் கூட மனதில் படிவதாக இல்லை. நாவலின் கதையோட்டமோ பாத்திர உரையாடல்களோ வாசகரது உள்ளத்தை ஈர்க்கக் கூடியதாக அமையவில்லை.

1956, 1957

மலையகத்தில் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான தெளிவத்தை ஜோசப்பின் குறுநாவல்களுள் பாலாயி என்பதும் ஒன்றாகும். கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அவர் மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் பல சிறுகதைகளையும் 'காலங்கள் சாவதில்லை', 'நாங்கள் பாவிக்காக இருக்கிறோம்' முதலிய நாவல்களையும் ஞாயிறு வந்தது, 'மனம் வெளுக்க', பாலாயி முதலிய குறுநாவல்களையும் தா. சங்கனையும் கட்டுரைகளையும் எழுதிபுள்ளார்; எழுதி வருகின்றார்.

பாலாயி என்னும் குறுநாவல் வீரகேசரி தீபாவளி மலரில் 1967 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. 'ஞாயிறு வந்தது' என்னும் குறுநாவல் 1968 ஆம் ஆண்டு கணமகளில் வெளிவந்தது. 'மனம் வெளுக்க' என்னும் குறுநாவல் திவாகரனில் வெளிவந்தது. இம்முன்று குறுநாவல்களும் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டுப் 'பாலாயி' என்னும் பெயரில் 1997 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. இந்நாவல்கள் எழுதப்பட்டதற்கும் நூலவடிவம் பெற்றதற்கும் இடைவில் ஏறத்தாழ முப்பதாண்டு கால இடைவெளி!

மலையகத் தோட்டமொன்றில் அழகே உருக் கொண்டவளாகப் பாலாயி பிறந்து வளர்கின்றாள். பருவமடைந்ததைத் தொடர்ந்து இயல்பாகவே அவளிடம் குடிகொண்டிருந்த பேரழகு தோட்டத்து அதிகாரிகள் முதல் தொழிலாளர்கள் வரை பலரது கவனத்தையும் ஈர்க்கின்றது. இந்நிலையில் மது அருந்துவதையோ புதைப்பதையோ விரும்பாதவளும் நற்குணங்கள் நிறையப் பெற்றவளும் தோட்டமே எல்லாம் என்றிராது உலக நடப்புகளை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் மிகுந்தவளும் பாலாயியின் அத்தை மகனுமான இராசா, பாலாயி மீது காதல் கொள்கின்றான். பாலாயியும் அத்தை மகனை உயிருக்குயிராகக் காதலிக்கின்றாள். இரு பகுதியினரதும் பெற்றோர்கள் மனப்பூர்வமாக அவர்களது காதலை அங்கீகரித்துச் சிறப்பான முறையில் திருமணம்

செய்து வைக்கின்றார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து பிரசா உரிமைப் பிரச்சினை காரணமாக இராசாவின் தாயும் தம்பியாரும் இந்தியாவிற்குச் சென்று விடுகின்றனர்.

பாலாயி திருமணமான பின்பே கொழுந்தெடுக்கத் தொடங்கினாள். கணவனும் மனைவியும் ஒருவர் மீது ஒருவர் உயிருக்குயிராக அன்பு செலுத்தி இன்பத்தில் திளைத்த போதும் அவர்களது வாழ்க்கையில் பெருங்குறை ஒன்று ஏற்படலாயிற்று. திருமணமாகிப் பல வருடங்களாகியும் பிள்ளைப் பேறு கிடைக்கவில்லை. இதனால் இருவரும் மிகுந்த கவலைக்குள்ளாகின்றனர். பாலாயியின் பிள் திருமணமான அவளது தங்கை ஜுத்து பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகிவிட்ட நிலையிலும் பாலாயியிக்குப் பிள்ளைப் பேறு கிடைக்காமை அவர்களது துயரத்தை மேன்மேலும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது. தங்கை ஆறாவது பிள்ளையையும் பெற்றெடுத்த பின் பாலாயியும் அவளது கணவனும் குழந்தை வரம் வேண்டி மருத்து, யாத்திரை, ஊசி, நேர்த்திக்கடன் என்று எல்லையோ முயன்றும் பலன் எதுவும் கிட்டவில்லை.

இந்நிலையில் பாலாயி தன் தங்கையினது பிள்ளைகளை உயிருக்குயிராக நேசித்துப் பேணி அழுதுட்டி வளர்க்கின்றாள். அந்நிலையிலும், 'அகத்தி ஆயிரம் காய்ச்சாணம் பொறத்தி பொலத்திதானே' என்னும் அயலவாது ததயாண்டிதனங்களால் அவளது மனம் ஏக்கமுறுகிறது; பேதலிக்கிறது; குமுறிக் கொத்தளிக்கிறது. இவையருளால் போலும் எதிர்பாராதவிதமாகப் பாலாயி கருப்பமுறுகிறாள். வாராது வந்த மாமனடி போல் மாமனினால் பாலாயி கருப்பமுற்றதும் அவளது தாயும் கணவனும் ஆயம்மாவும் பாலாயியைக் கண்ணூர் கருத்துயாகக் கவனிக்கின்றார்கள். மகப்பேற்றக்காலம் நெருங்க நெருங்க பாலாயி கமமாகப் பிரசவிக்க வேண்டும்; தாயும் பிள்ளையும் நலமாக இருக்க வேண்டும் எனக் கடவுளைப் பிரார்த்திப்பதுடன் நில்லாது அவளது கணவன் டாக்டர்யாவலையும் ஆயம்மாவையும் கூடப் பிரார்த்தித்துக் கெஞ்சி மன்றாடலானாள்.

இந்நிலையிலேயே பாலாயியின் கணவனுக்குப் பெரிய சோதனை ஏற்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள அவனது தாய் மரணப்படுக்கையில் அவன்சுதையறுவதாகவும் இறப்பதற்கு முன் தன் அருமை மகனைப் பார்க்கத் துடித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் 'ரரசா வந்துட்டானா; ராசா வந்துட்டானா' என அடிக்கடி புலம்பிக் கொண்டிருப்பதாகவும் உடன் வந்துதாயின் வாயில் பால் ஊற்றுமாறும் அடிக்கடி தம்பியார் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அன்றைய சூழ்நிலையில் மலையகத்திலிருந்து

ஒருமுறை தமிழகம் சென்று வருவது என்பது இலகுவான காரியமா? அதிலும் சிரமமான செயல், பிரசா உரிமைப் பிரச்சினை ஏற்படுத்தியிருந்த தாக்கமே. ஒருபுறம் தள்ளைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய தெய்வமாகிய தாயின் மாணாவஸ்தை. இறுதி நேரத்திலாவது தாயின் வாயில் பால் ஊற்ற வேண்டுமே என்ற அங்கலாய்ப்பு; மறுபுறம் திருமணமாயி நீண்டகாலம் காத்திருந்ததின் 'வாராது வந்த மாமணி போல்' வாய்க்கவிருக்கும் குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும்; தந்தை என்ற பெருமையுடன் தலைநிமிர்ந்து நடக்க வேண்டும்; தன் ஆருயிர் மனைவி அன்புச் செல்வத்தைப் பெற்றெடுக்கும் போது அருகிலிருந்து உதவ வேண்டுமே என்னும் துடிப்பு. இவற்றுக்கு மத்தியில் போராடிக் கொண்டிருந்த அவளது மனம் தீர்க்கமான முடிவினை எடுக்கின்றது. பாலாயி குழந்தையைப் பிரசவிக்க இன்னும் சிறிது காலம் செல்லும் என டாக்டர்ய்யா கூறியதும், டாக்டர்ய்யாவிடமும் ஆயம்மாவிடமும் கெஞ்சி மன்றாடிப் பாலாயியை மிகவும் கவனமாகப் பராமரிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டும், தான் அவசர அலுவலகக் கொழும்புக்கு உடன் போக வேண்டியுள்ளது எனவும் ஒரு சில நாட்களுள் திரும்பி விடுவேன் எனவும் தன் அன்பு மனைவியான பாலாயியிடம் உறுதி அளித்துக் கொண்டும் தனக்குத் தெரிந்த முதலாளி ஒருவரது உதவியுடன் இரகசியமான முறையில் படகொன்றின் மூலம் தமிழகம் நோக்கிக் கடலிற் சென்று கொண்டிருக்கையில் கடற்படைவினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக் கிலக்காசி நடுக்கடலில் உயிர்துறக்கின்றான்.

அதற்குள் சற்று முன் வதாகத் தமிழகத்தில் அவளது தாயின் உயிரும் பிரிந்து விடுகின்றது. அதே சமயம் மலைபக்கத்தில் அவளது அன்பு மனைவி அழகிய பெண்குழந்தை ஒன்றினைப் பெற்றெடுக்கின்றாள். அழகிய குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த போதும் பாலாயியின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கவில்லை. மிக விரைவில் வருவதாகக் கூறி விட்டுச் சென்ற தன் கணவன் குறித்த நேரத்தில் யதது சேரவில்லையே என்பதால் ஏற்பட்ட கவலை - இன்று வருவார், நாளை வருவார் என நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்த போதும் கணவன் வந்து சேராமையால் ஏக்கமாக மாறி மிக விரைவிலேயே பைத்தியமாகப் பரிணமித்து விடுகிறது. பெற்றெடுத்த குழந்தையும் தாயினால் உரிய முறையில் பராமரிக்கப்படாததினால் இறந்துவிட்ட தனது தந்தையைத் தேடிச் சென்றுவிடுகின்றது.

இந்திணையில் பெற்றெடுத்த குழந்தையையும் இழந்து கணவனையும் காணாது தவித்த பாலாயி "போடா கண்ணே போ. போய் என் ராசாவையும் கூட்டிக்குழு வந்துடுவே இல்லே" என்றும், "கண்டி

இருகாதம், கதிரிகொழும்பு முக்காதம் எக்காலம் வருவாரோ...." என்றும் அழுது புலம்பி முழுப் பைத்தியமாகிறாள். அதன்பின் அவள் சிட்டுக் குருவியாகிறாள்; நினைத்ததைச் செய்வாள்; நினைத்த இடத்துக்குச் செல்வாள்; நினைத்த இடத்திற் படுப்பாள்; யாருக்கும் பயப்படமாட்டாள்; யாரையும் அச்சுறுத்தமாட்டாள்; யாருக்கும் தீங்கு செய்ய மாட்டாள்; சேலையிலே கொழுந்தெடுப்பாள்; தான் நினைத்த நேரம் விரும்பிய மலையில் சிறிது நேரம் கொழுந்தெடுப்பாள்; பின்னர் சிறிது நேரம் கவ்வாத்து வெட்டுவாள்; சிறிது நேரம் புல்லு வெட்டுவாள்; விறகு பொறுக்குவாள்; கொழுந்துக் கூடையிலே கற்களைப் போட்டு நிரப்புவாள் 'வன்' என்று யாராவது கேட்டால், "அடிமுதேவி ஒளக்குத் தெரியாதா, ஒழை நாள் ஒளக்குச் சொல்லையோ.... என் ராசாவாறாலலே.... தளியா வீடுகட்டக்கப் போறோம். இந்தத் தொகைப் பய.... லயம் வேணாஊட்டேன்." என்பாள்; பாடசாலையில் ஆசிரியர் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், திடீரென வகுப்பறையுள் நுழைத்து விசைகளுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பாள்; பின்னர் ஆசிரியரின் கால்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு 'குருவாழ்க, குருவே துணை' என வாழ்த்துவாள்.

பாலாயியின் செயல்களைக் கவனித்துவிட்டு, அவளை நோக்கி ஆசிரியர் நீ பைத்தியக்காரி எனக் கூறிவிட்டால், 'ஏஞ்சாயி நீங்க படிச்சவங்க, நாஜும் தெரிஞ்சவங்க, நான் எதுக்கு அங்கொடைக்குப் போகணும். எனக்கொன்ன பைத்தியமா புடிச்சிருக்கு.... நீங்களே சொல்லுங்க. சீனையைக் கிழிச்சப் போடுறேனா? இல்லே சிலனைன்னு போற வங்களுக்குக் கல்லடிக்கிறேனா? ஏழுட்டு அவரைக் காணோம். தேடி துடையிறேன், ஏழுட்டுத் தெய்வத்தைக் காணோம். ஏங்கி தின்னு வாடுறேன்.... ஏ.....சவுக்குமாமே! எஞ்சாயி தொரை தேயிலையே! தெருப்புக்குச்சி மரமே! நான் தின்னு முகம் வாடுறனே....." எனப் புலம்புவாள்.

தோட்ட அதிகாரிகளாலோ சூறும்புச் சேட்டை செய்யும் சிறுவர்களாலோ கேலி செய்யப்பட்டால் சிறிது கோபமுற்ற நிலையில், த்து..... நாய்களே.... நாற நாய்களே.... எதுக்காவ கத்துநீங்க.... புள்ளை முழிச்சக்கிடாது....?.... சலாம் போடுறானுகளாம் சலாம்! ஏடு குருதை பூட்டுன ரத்ததுல ஏழுட்டு ராசா ஏறி ஏழாவது நாள் வாயில சலாம் போடுங்கடானா இப்பவே கட்டயில போறவனுக்கெல்லாம் சலாம் போடுதுக கயிதேக.... வண்ணாலாட்டு கயிதேக...." எனப் பேசித் தீர்ப்பாள்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

'நீ செத்துத் தொலையமாட்டேங்கிறியே, உன் எழுவே பெரிய எழுவாப் போச்சு' எனக் கண்டக்டர் அவளை நோக்கித் திட்டினால், மக்கும், காடு வா வாங்குது, காலன் வரப்பயப்படறானே! வீடு போ போங்குது வேணை வரமாட்டேங்குதே!... ஏ பொண்ணுகளா நில்லுங்கடி. யோல்..... இந்த ஐய்யா ஒரு மாதிரிடி. தலியா மாட்டிக்கிட்டேன். கையைத் தொட வாராறியோ" எனக் கத்திக் கொண்டு ஒருவாள்.

சில சமயங்களில் உன்மத்தம் கொண்டு "நான் வெட்டுற வெட்டுக்கு எவன் எனக்குச் சீக்குப் போடமுடியும்? என் ராசா வந்து அவனைச் சுமமாவுட்டுறுவரா?... கோல்கோடா. கை அழிக்கப்படுது அழிச்சாப் போடப்படுது... ஏழு குருதை பட்டுண ரதத்துல எங்க தெரவர ஏறி வரயிலை யாரு மறிக்கிறது... மறிக்கிறவனுக்கு இந்தக் கத்திதான்" எனக் கத்தியை ஒங்கித் தரையில் கொத்தவாள்.

இவ்வாறெல்லாம் அலைந்து திரிந்த பாலாயி முழுமடையந்த திலையில் "ஆ... என் தொரை வந்துட்டாரா? என் ராசா வந்துட்டாரா? எனக்குத் தெரியுமே; என் தொரை என்னை வட்டுட்டு இருக்க மாட்டா ருன்னு....." எனக் கத்தியபடியே வெறிபிடித்தவன் போல் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த போது சற்றும் எதிர்பாராது மிகவேகமாக குறுக்கே ஓடிவந்த தோட்டத்துரையின் காரால் மோதுண்டு, "அதோ என் தொரை கூப்பிடுறாரு... என் ராசா... இதோ வந்துட்டேன்... வந்துட்டேன்..." எனப் புலம்பிய வண்ணம் அவ்விடத்திலேயே உயிர் துறக்கின்றான்.

இதுவே பாலாயி என்னும் குறுநாவலின் கதைச் சுருக்கமாகும். 'பாலாயி' ஒரு குறுநாவல். ஆயின் 'ஓர்த்தி சிறிது; கீர்த்தி பெரிது' எனவும், 'சுடுகு சிறிது; காரம் பெரிது' எனவும் காலம் காலமாகக் கூறப்படுகின்றதே! அவற்றுக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம் இந்தப் 'பாலாயி' என்னும் குறுநாவல் என என்மை எல்லாம் நாவலாசிரியர் சிந்திக்க வைக்கின்றார். மலையக நாவல்களுள் ஒன்றிரண்டைத் தவிர ஏனையவை தரமான நாவல்கள் என்பதைச் சிந்திக்கத் தெரிந்த எவரும் மறுக்கவே யாட்டார். அவற்றுள்ளும் சிறந்த நாவல்கள் எவை என்று நான் விரல் மடித்து எண்ணத் தொடங்குகையில் 'ஒரு தூரத்தப்பரசை', 'ஒரு குருதியகை', 'ஒரு முட்டத்தினுள்ளே'...? என நீளும் பட்டியலில் அடுத்ததாக நாற்பத்துமூன்று பக்கங்கவன யட்டும் கொண்டமைத்துள்ள 'பாலாயி' என்னும் குறுநாவல் - குறள்வடிவம் தாங்கி, விஸ்வரூப மெடுத்து வாசிப்போரது நெஞ்சத்தை அள்ளுகின்றது; ஆவ்சிக்கின்றது. தெளிவத்தை ஜோசப் என்னும் அற்புதக் கலைஞனின் எழுந்தாற் றலையும் அவரது மாளிட நேயத்தையும் பரந்துபட்ட சமூக நோக்கையும்

வரலாற்றுப் பார்வையையும் 'அல்லாட்டு ஆற்றாது அழுது கண்ணீர் வடிக்கும் அப்பாவிச் சீவன்கள் மீது கொண்டிருக்கும் பரிவனையும் பாசத்தையும்; தொழிலாளர்களை அத்தகைய நிலைக்காளாக்கிய குதூரசக்திகளின் மீது கொண்டிருக்கும் வெஞ்சினத்தையும்; நேரடியாகத் தாக்கமுடியாதவிடத்து, அவற்றைச் 'சொல்' என்னும் ஞத்தீட்டியால் சூத்திக் கிளறி, தயவு தாட்சண்யமின்றிக் கண்டித்தும் எநவாண்டி செய்தும் போலிகளைச் சுட்டெரித்தும் அகாத்துணிச்சலுடனும் அசாத தியத் திறமையுடனும் உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் பாய்கிணையும் இந்நாவலிலே ஒருநகை நாம் தரிசிக்க முடிகின்றது.

கதைபின் ஆரம்பத்தில் ஆசிரியர் பாலாயியை அறிமுகப்படுத்தும் பாங்கும், தொடர்ந்து கதையை வளர்த்துச் செல்லும் திறனும், கதை யோட்டம் சிறிதும் தொடர்ந்து போகாது கவனிக்கும் இயல்பும், கதை யோட்டத்திலுடே பாலாயியின் திருமணத்திற்கு முன்னான அவரது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், பலரையும் கண்டியிழுக்கும் பேரழகியாக அவள் விளங்கியமை, அவளது அத்தகைய கண்க்கும் அவளுக்குமிடையிலான காதல் ச நவுகள், திருமணம் முடித்துப் பல வருடங்களாகியும் பிள்ளைப் பேறின்றி வருந்தியமை, பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்த அதே சமயம் கணவனை இழந்தமை, பாலாயி பைத்தியம் பிடித்து அலைந்தமை - இத்தியாதிறிகழ்ச்சிகளை வெறுமனே அடுக்கக்கூடக் கூடிக் செல்லாது, அவற்றின் ஊடாகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் குடும்ப வாழ்க்கை அன்றாட நிகழ்ச்சிகள், இன் நுண்பங்கள், தோட்டங்களில் இடம்பெறும் கெடுபிடிகள், தலையின் கண்டிப்பு மிகுந்த செயற்பாடுகள், அதிகார வெறி, பெரிப கிளாக்கரையா முதல் கணக்குப்பிள்ளை வரையிலான அதிகாரிகள் மத்தியிலான உழல்கள், குகாதார நிலை, கல்வி நிலை, நவநாகரிகத்தின் பேலித்தனங்கள், பெண் தொழிலாளிகளின் அவலங்கள், அவர்களுக்கிழைக்கப்படும் அக்கிரமங்கள், தோட்டப்பறங்களில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்கள், இளத்தலைமுறையிலே நின் னழுச்சி முதலியவற்றை மட்டுமன்றி இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக பிரசாஷிமைப் பிரச்சினை, தொழிலாளரது வாழ்வில் ஏற்படுத்திய குருமாயான பாதிப்புக்களையும் இக்கரையில் உடலும் அக்கரையில் உயிரும், இக்கரையில் உயிரும், அக்கரையில் உடலுமான அவலங்களையும் காழ்க்கை பற்றிய அரிய செய்கிகளையும் சுருத்துக்களையும் ஐல்லிய மாகப் புலப்படுத்திச் செல்லும் ஆற்றலும் விளங்குகின்றன.

நாடற்றவர் பிரச்சினைபால் மலையகத்திலும் தமிழகத்திலும் பைத்தியமாகி அலைந்து திரிந்து அகால மரணமாகும் பல்லாயிரக் கணக்கான பெண் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதியாகவே பாலாயி

இக்கதைமீல் விளங்குகின்றாள் என்பதில் ஐயமில்லை. அதேபோன்று தங்களைப் பிரிந்து சென்ற பெற்றோர்களையும் சகோதரர்களையும் பார்த்து வருவதாகச் சென்று மலையகத்திலும் இல்லாது தமிழகத்திலும் இல்லாது அநியாயமாகக் கடலுக்கிரையாகும் பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதியாக இந்நாவலில் பாலாயியின் கனவான இராசா விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திலிருந்து இலட்சோப லட்சம் தொழிலாளர்கள் கடல் கடந்து மலையகத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கையில் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் கடலுக்கிரையானார்கள். அதேபோன்று பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையாலும் இலங்கையில் அடிக்கடி இடம்பெற்ற வன்செயல்களாலும் தாயகம் திரும்புவோராகவும் அகதிகளாகவும் தமிழகம் நோக்கிச் செல்லையில் கடலுக்கிரையானவர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கினராவர். கடந்த பதினைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் இடம்பெற்று வரும் சூரமான் பலப் பரீட்சைக் கெடுபிடிக்காரல் பாதிக்கப்பட்டுத் தமிழகத்தை நோக்கிக் குடும்பம் குடும்பமாகச் செல்லையில் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் - சில சமயங்களில் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் கூடக் கடலுக்கிரையாகினர். சில வருடங்கள் யாழ்ப்பாணக் கிளாலிக் கடலில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுதும் ஆயிரக்கணக்கானோர் கடலுக்கிரையாகினர்.²² இவற்றையெல்லாம் மன்னல் கிற்றுப் போல் பாலாயி நாவல் ஞாபகப்படுத்துகின்றது.

பாலாயி தனது கனவன் மீது கொண்டிருந்த பேரன்பும் மதிப்பும் கனவனைக் கரணாமையால் ஏற்பட்ட பாதிப்பும் பைத்தியம் பிடித்த நிலையிலும் கனவனையே நினைந்து நினைந்து ஏங்கும் ஏக்கமும் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் ஆட்டன் - அத்தி காதலை ஞாபகப்படுத்துகின்றன.²³

பாலாயி பற்றி நாவலாசிரியர் "..... இலங்கை, இந்தியா இரண்டுமே ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த போது இம்மக்கள் தங்கள் குடும்பத்தின் நல்லவை கெட்டவை அனைத்திற்காகவும் அடிக்கடி தமிழகம் சென்று வந்து பழகியவர்கள். சுதந்திரத்தின் பின் - அதிலும் குறிப்பாகப் பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் பின் இவர்களது இந்தியப் பயணங்கள் முற்று முழுதாகத் தடைசெய்யப்பட்டன; கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இந்தியாவுக்கு ஐந்து லட்சம் இலங்கைக்கு மூன்று லட்சம் என்று சிரிமா - சாந்திரி ஒப்பந்தம் மூலம், அம்மர் இங்கே பிள்ளை அங்கே என்றும் அல்லலடிப் போளார்கள்.

கோயில் கொடியேற்றம், திருவிழா என்று காரணம் காட்டி அவர்களை அங்கிருந்து கச்சத்தீவுக்கு வரச்சொல்லி இவர்கள் இங்கிருந்து கச்சத்தீவு போய் உறவுகளைப் பார்த்துப் பேசிச் சிரித்து அழுது அனுப்பி விட்டுத் திரும்பி வந்த சம்பவங்கள் ஏராளம்.

இம்மக்களின் வரலாற்றிலேயே யிகவும் துர்ப்பாக்கியமான நிகழ்ச்சி இவர்களின் கண்ணிப் பயணம்தான்.

படகுகள் மூலம் அவர்கள் வந்தபோது பட்ட அவலங்கள் ஏட்டி லடங்காது ஏறியவர்கள் அனைவருமே தலைமன்னார் கரையில் இறங்கியதில்லை. செத்துத் தூக்கிக் கடலில் எறிந்தவர்கள் போக மிகுதியை இறங்கும். இறங்கியவர்கள் அத்தனை பேருமே தோட்டம் போய்ச் சேர்ந்ததில்லை. இவர்களின் பிரகால வாழ்க்கைப் போராட்டங்களுக்கு அந்த ஆரம்பப் பயணமே நல்ல உதாரணம். பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தினால் கப்பலேறி, இந்தியாவில் சாகக் கிடக்கும் தாயைப் பார்த்து விட வேண்டும் என்றும் மகளின் வெறியே 'பாலாயி'யின் மையக் கரு'²⁴ எனக் கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

உண்மையில் பாலாயி பைத்தியம் பிடித்து அலைவதற்குக் காரணம் தான் தெம்மொகப் போற்றிய தனது கனவன் கரணமற் போனமையே. கனவன் நடுக்கடலில் உயிர்துறக்கக் காரணம் பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையால் இலங்கையை விட்டு இந்தியாவிற்குச் சென்றுவிட்ட தனது தாயைப் பார்ப்பதற்காக ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாது மேற்கொண்ட அபாயங்கள் மிகுந்த பயணமே. அதற்குக் காரணம் பிரசா உரிமைச் சட்டமே என்பது புலப்படும்.

" 'ஞாயிறு வந்தது' என்னும் குறுநாவல் வீட்டையும் 'மனம் வெளுக்க' தோட்டத்தையும், 'பாலாயி' நாட்டையும் தொட்டுக் காட்டுகின்றன" என நாவலாசிரியர் கூறியுள்ள போதும்²⁵ மூன்று குறுநாவல்களையும் கூர்ந்து நோக்கினால் மூன்று நாவல்களிலும் மூன்று விடயங்களும் கூடவோ குறையவோ இடம் பெற்றிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

நாவலின் ஆரம்பத்திலேயே தொழிலாளரது குடியிருப்புகளின் சுகாதாரச் சீக்கோன நிலைமையும்களையும் தோட்டத்து 'வாண்டு'களின் குறும்புத்தனங்களையும் காணல் நேர்த்துப் பரப்பர்ப்பான சந்தடிகளையும் கண்டக்டரின் செயற்பாடுகளையும் தோட்டப்புறங்களில் ஏற்பட்டு வரும் நாற்றங்களையும் கூடவே பாலாயியின் செயற்பாடுகளையும் புலப்படுத்த முனைவதை அவதானிக்கலாம்.

தோட்டத்து வெள்ளைத்துறையின் கண்டிப்பு நிறைந்த நிர்வாகத் திறனையும் எதனையும் கூர்மையாக அவதானித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலையும் அவரது சிடுசிடுப்புக் குளம், மிகுந்த கண்டிப்பு ஆகியவற்றால் தோட்டத்து அதிகாரிகளும் தொழிலாளர்களும் அஞ்சியவற்றையும் பலரும் தோட்டத்துறையைத் திட்டித் தீர்த்தாலும் 'பெரிய துரைக்குப் பேப்போல் கோபம் வருமே ஒழிய யாரையும் வயற்றிலடிக்கமாட்டார். மவராசன் நல்லாருக்கணும்' எனப் புகழ்மாற்றையும் பொருத்தமான முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

1920 களிலும் அதற்குள் சற்றுமுன்வதாகவும் மலையகக் கல்வி நிலை எவ்வாறிருந்தது என்பதனையும் தோட்ட அதிகாரிகளும் ஆசிரியர்களும் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளையும் அவர்களது கல்வி வளர்ச்சியையும் எவ்வாறு அலட்சியமாக நோக்கினர் என்பதனையும் துறையின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து ஆசிரியர்கள் தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வாறு கற்பித்தனர் என்பதனையும் காலப் போக்கில் எவ்வாறு சிறிது சிறிதாக முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு வந்தது என்பதனையும் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் தமக்கேயுரிய கேலியும் கிண்டலும் நிறைந்த பாணியில் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

"எழுத என்ன சார் எழுததே சொல்லிக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று வந்தவர் படத்தை மட்டுமே சொல்லிக் கொடுத்திருக்கின்றார். பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்காமல்.

இது பழைய கதை.

இப்போது பாலாயிலலை, ரூரா கதம் நாத்தல் அவன்மல் உள் அடி அங்குலம்! நாள் மணி நிமிசம் என்று பிபத்து வாங்குகிறார்கள்.... பாடசாலைக்குக் கீழே ஒரு காவசரித் தோட்டம் பிள்ளைகளுக்குத் தோட்ட வேலையும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமாம். தோட்டத்திலிருந்து படிக்க வரும் பிள்ளைகளுக்குத் தோட்ட வேலையே தெரியாதல்லவா! ஆகவே தோட்ட வேலை செய்யச் சொல்லிக் கொடுக்கின்றார்கள். டைட்டேபிளில் தோட்ட வேலையும் இருக்கின்றது. இன்னப்பெக்டர் அதற்கும் சேர்த்துத்தான் 'மார்க்ஸ்' போடுவார்' என வரும் பகுதி இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கது.

நாலின் கதையோட்டத்தினுடே சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நவநாகரிக உலகின் போலித்தனங்களையும் ஊழல்களையும் ஆசிரியர் றையாண்டி செய்யத் தவறியதில்லை. எடுத்துக்காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு, "..... பட்டணத்துப் பெண்கள் என்றால் பள்ளிலும்

பாதையிலும் பார்த்து விடலாம் பாதி மார்க்பாடும், முக்கால் வாசி முதுகையும்... இப்போதைய குயர்களும்தான் பூலைக்கின்றன. பொட்டிடுகின்றன. தோட்டத்தில் குண்டு மல்லிகைச் செடி குறுங்கி திங்கும். இவர்கள் சம்பளத்து வாசலில் வாங்கி வந்த பிளாஸ்டிக் மல்லிகையை வளைத்து மயக்குக் கொள்வார்கள். காய்ச்சிவைத்த பொட்டுகொட்டங் காய்ச்சி கொள்ளாமல் ஒட்டடை பூத்துக் கிடக்கும் முனலயில். இவர்கள் மைசூர் பருப்பை 'கா' தொட்டு நெற்றியில் இட்டுக் கொள்வார்கள்.

இவ்வாறையால் ஒருவன் செய்வதை தாக்கிரகம் என்றெண்ணி இருப்பவனும் செய்து கொள்ளும் போலித்தனம்."

"இப்போதைய பெண்களும் தான் இருக்கிறார்களோ பெறுகின்றார்கள். இல்லையென்று சொல்லவரவில்லை. இரண்டாவது மாதத்திலேயே இஞ்செக்ஷன் தொடங்கும். பிறகு கால் வீக்கம், கைவீக்கம், ஐந்தாவது மாதத்தில் அங்கா விடு போக வேண்டும் என்றும் மனவீக்கம், எழுந்தால் நாற்காலி, விழுந்தால் கட்டில் ஒன்பதாவது மாதத்தில் ஆஸ்பத்திரி என்ன செய்வேன்... எப்படிப் பெறுவேன் என்னும் மன ஓலம்....

ஒடிவிட்ட காலத்தை இன்றையதுடன் ஒப்பிடும் போது எல்லா நிதியிலுமே ஒரு பலனினம் தென்படத்தான் செய்கிறது. உலகம் முதுமை அடைகிறதோ?"

இதேபோன்று சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் கதைக்கறாக் களுடன் தொடர்புபடுத்தித் தோட்டத்துத் தொழிலாளப் பெண்களின் அவலங்களையும் சிறிது கூட ஒப்பு கிடைக்காத அவர்களது கடின உழைப்பையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்திச் சொல்லத் தவறவில்லை. பாலாயியில் கணவன் இராசா மரணாவஸ்தையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும், தனது தாயைப் பார்ப்பதற்காகவும் இருதி நேரத்தில் அவளது வாயில் பால் ஊற்றுவதற்காகவும் தமிழகம் செல்லத் துடியாய்த்துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவளது தாய் அவனைப் பெற்று வளர்த்த வரலாற்றை தாலகாசிரியர் விபரிக்கிறார். அதன் ஒரு பகுதி வருமாறு "..... இவனை அவள் மலையில்ல்தான் பெற்றாளாம். பிறகு லொரியில் ஏற்றி ஆகப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்களாம்.

பத்து மாதம் இவனையும் காத்து கொண்டு, குடிகாக்க களவலின் கொடுமைகளையும் உடன் கபந்து, மனச் சலமயம் வயிற்றுச் சளையும் போதாதென்று -வயிற்றுச் சமை வழிந்திறங்கும் அந்தக் கடைசிநிமிடம் வரை தலையில் கொழுந்துக் கூட்டையும் சுமந்திருக்கிறான்.

உருட்டி விடும் கற்கள்; வழக்கிவிடும் மலைக்குறுக்குகள்; ஒடிந்து நிற்கும் ஒற்றையடிப்பாதைகள்; உயர்ந்த மலை உச்சிகள்; படுபள்ளங்கள், இத்தலைமையிலும் ஒரு நிறைமாதப் பின்னாத்தாய்ச்சி எப்படி ஏறி இறங்கி வேலை செய்தாளோ?

ஒருமாதம் இரண்டு மாதம் வரை அல்ல ஒன்பதாவது மாதக்கடைசி வரை!

ஒடிப்போய் பார்த்து விட்டு 'ஐயயய்யோ ஓடியாங்களேன்' என்று பக்கத்து திரைப்பெண்கள் கூச்சலிட இறுதி நிமிடம் வரை!"

பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையிலான போக்குவரத்துக்குக் கடும் கட்டுப்பாடுகள் - குறிப்பாக மலையாளத் தொழிலாளர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தன. நினைத்த மாதிரித்தில் இந்தியாவுக்குப் போவதென்பது கற்பனையிலும் முடியாத காரியமாகும். இதனை நாவலாசிரியர் கருக்கமாகப் பின்வருமாறு காட்டியுள்ளார். "..... அங்கே இருந்து வா என்றால் இங்கே இருந்து போய்விட முடியுமா? எம்னே இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு இங்கிருப்பவனுடைய உயிரைப் பிடிக்க முடியாதே....!"

இவனால் எப்படிப் போக முடியும்! அதுவும் உடனடியாக! தனது தாயின் மரணத்துக்கு முன்னால் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற அவளுக்குக் கடைசிப் பாலூற்றை!

இந்தியாவுக்கே போக வேண்டும் என்ற நினைவு தீர்ப்புதான் என்று ஒருவனுக்கு உற்புகின்றதோ அன்றே அவனுக்குப் 'பொக்' சென்று தலை நடைத்தப் போகும்.

அப்பேற்பட்ட பிரச்சினையபற்றே அது!"

இந்நாவலின் காணப்படும் சிறப்புகளுள் ஒன்று சிறந்த உவமைப் பிரயோகங்களே எனலாம். எடுத்துக் காட்டாகச் சில வருமாறு: "நாலு கால் கண்ட நாயொன்று ஒடுவதைப் போல் இருக்கிறது அவள் ஓடும் கோலம்", "காகிதத்தைப் போட்டு நெருப்பை மூடிவைப்பது போல்" இதேபோன்று பொருத்தமான இடங்களில் மலையகப் பழநொழிகள் பலவற்றையும் எகாபாண்டு செல்வத்தவறவில்லை. பாலாசி என்னும் பாத்திரப் படைப்பை உற்று நோக்குகிற நாவலாசிரியர் கலைத்தவம் மிக்க எழுத்தாளர் மட்டுமன்றி சமூகவியல், உளவியல் முதலிய துறைகளிலும் கணிசமான அளவு அறிவுடையவர் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

மூன்று குறுநாவல்களுள்ளும் சிறந்ததாகவும் நெஞ்சையன்னும் படைப்பாகவும் பாலாசி அமைந்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது அபத்தியக்காரி பாலாசிணாப் பற்றி நாற்பத்து மூன்று பக்கங்களில் என்ன கூறியுள்ளார் என எண்ணத் தோன்றும். சற்றே ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஆசிரியரது குறிக்கோள் செவ்வனே நிறைவேறியுள்ளமை புலப்படும்.

பிரசா உரிமைப் பிரச்சினைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காவிடினும் 1960கள் காலப்பகுதியில் பிரசா உரிமைப் பிரச்சினை மறைமுகமாகத் தோட்டத் தொழிலாளரது வீட்டு வாழ்வினும் தோட்ட வாழ்வினும் ஏற்படுத்தியிருந்த பாதிப்புகளையும் தொழிலாளரது அவலங்கள் மிகுந்த வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் சித்திரிப்பன என்ற வகையிலும் முன்று குறுநாவல்களும் ஒரே தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன என்பதாலும் ஏனைய குறுநாவல்களையும் இவ்விடத்தே நோக்குவது பொருத்தமாகும்.

ஞாயிறு வந்தது!

பாலாசி என்னும் நாவலில் பாலாய் என்னும் பெண்ணே முதன்மைப் பாத்திரமாக விளங்குவது போல் இந்நாவலிலும் காத்தாயி என்னும் பெண்ணே முதன்மைப் பாத்திரமாக விளங்குகின்றாள். முதலில் தொங்கும் கவையடலும் கையில் பதினெட்டு மாதச் சிசவுடனும் பெய்யும் மழையில் நனைந்த வண்ணம் தேயிலை மலையை நோக்கிக் கொழுந்தெடுக்க விரைகின்றாள். இடையிலே பிள்ளை மடுவத்துக் கிழவியிடம் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு "ஐயா கொடுத்த துண்டைச் சேசலத்த தலைப்பில் முடிந்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு மறைமாயும் குளிர்மாயும் பொருட்படுத்தாது உறைப்படுத்தினும் சகிப்புத் தன்மையும் மிக்க அவள் கொழுந்தெடுக்கலானாள், கூசுகள் விரைந்து கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாலும் அவளது உள்ளம் எவ்வித பொறுப்புணர்ச்சியுமற்ற குடிமானான தனது கணவனின் ஊதாரித்தனத்தையும் அயலவர்களின் எந்யாண்டிக் கதைமையும் எண்ணிக் கொந்தளிக்கிறது; கவலை மடைகிறது.

அவளது கணவனான சன்னாசியோ 'மதுபோதையே வாழ்வு என்பது போல் தனது வருமானம் போதாத நிலையில் மனைவியின் வருமானத்தையும் சுரண்டிக் கள்ளுக்கடை முதலாளி பண்டாவிடம் ஒப்படைத்து மது அருந்துகின்றான். பண்டாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடன் பணத்தைக் கொடுக்க முடியாது போகவே அவளை விடுத்துக்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கிரிபண்டாவிடம் சென்று கள்ளுக்குடிக்கலானான். இதனைச் சாட்டாக வைத்து மாரிமுத்து, பண்டாவிடம் கோள்முட்டிவிடுகிறான். இதனால் பண்டா சன்னாசி மீது ஆத்திரம் கொள்கிறான். சன்னாசிக் கு மதுப் பைத்தியத்துடன் சினிமாப் பைத்தியமும் பிடிக்கவே ஒருவரின் உதவியுடன் சினிமாக்கொட்டகைக்குச் சென்று படம் பார்ப்பதற்கு முன் சாராயம் அருந்துகின்றான். கொட்டகைக்குள் நுழையுப் போது சன நெரிசலில் 'டிக்கட்' சட்டபட்சட்டைப்பையில் தீருந்த அனைத்தையும் பறிகொடுத்தான். தீறுதியில் பஸ் செல்வதற்கும் காசில்லாமல் கால் நடையாகவே வயத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவனைக் காத்தாயி கடுகுத்த முகத்துடன் வரவேற்றான். ஆத்திரமுற்ற சன்னாசி மனைவியென்றும் பாராபல் குரூரமாக அடித்து உதைத்தான். அதன் விளைவு காத்தாயி தோட்டத்து ஆல்பத்தியில் ஆறநாள் படுக்க வேண்டியேற்பட்டது.

அச்சமயத்தில் குடும்பப் பொறுப்பு என்றாலே என்னவென்று அதுவரை அறிந்திராத சன்னாசி ஒருவாக்காலம் பிள்ளைகளுடன் படாதபாடு பட்டான். அந்நிலையில் தனது மனைவியின் அருளையைய உணர்ந்து 'என்ன நடந்தாலும் இனி அவளைக் கைதீட்டி அடிப்பதில்லை' என மாளச்சுமாய்ச் சத்தியம் செய்துகொள்கிறான். மதுவெறியில் ஒருநாள் சன்னாசி ஒற்றையடிப்பாதையில் சறுக்கிச் சேற்றுக்குள் விழுக்கின்றான். அவனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. பகல் முழுக மழையில் தனைத்தும் குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டும் கொழுந்தெடுத்த காத்தாயி ஓட்டமும் நடையுமாக வயத்துக்கு வந்து காத்தாயி களை அகற்றி உலரப் போட்டுவிட்டு அடுக்கணையுள் நுழையும் போது அடல் வீட்டுக் கோழி அடுக்கணைக்குள் நுழைந்து சமைய்பதற்கு வைத்த அரிசியைத் தின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அதை விரட்டி விட்டு ஊரலையில் படுத்திருந்த சிறிய மகளைப் பார்த்ததும் ஆத்திரமுற்ற அவள் ஊர்க்கத்தனமாக அடித்து விடுகிறான். மகள் போட்ட கூச்சலில் ஆத்திரம் தணிந்த காத்தாயி தனது கையில் இரத்தம் பட்டிருப்பதையும் மகளின் காலில் இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டு பதறினான்; ஒன்பது வயது மகளைக் கட்டியனைத்துக் கொண்டு கதறினான்; காரணம் கேட்டான்; விடயமறிந்து துடித்தான்; தனது முர்க்கத்தனத்திற்காக வருந்தினான்; தன் வாழ்நாளிலேயே என்றாயில்லாதவாறு மகளை அரவணைத்து அன்பு மழை பொழிந்தான். அதன் மூலம் தனது பொங்கி வரும் துயரங்களையும் குமுறும் வேதனைகளையும் ஒருகணம் மறத்தான்; மறுகணம் கொண்டும் மழையிலும் நாட்டுக்குப் போய் மூக்கு முட்டக் குடித்து வெறித்துத் திரியும் தனது கணவனின் பொறுப்பற்ற செயல்களை என்னி மனம் வெதும்பினான்; தன் தலைசீரியை

என்னி மனம் சாம்பினான்; தனதும் ஏனைய தொழிலாளப் பெண்களினதும் அலலங்களை என்னி மனம் பொருவினான்.

அந்நிலையிலும் பீங்கான் வெட்டுக்காயத்தால் அலறிக் கொண்டிருக்கும் தனது அருமை மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு பசியையும் களைப்பையும் கவலைகளையும் பொருட்படுத்தாது தோட்டத்து டிஸ் பென்சரியில் எடுபிட ஆளாக வேலை செய்யப் பக்கத்து லயந்து லயனர்ப் பையனிடம் சென்று மகளுக்கு முதலுதவிக் கிச்சை செய்பிக்கின்றான்; மீண்டும் மகளைக் கொண்டு வந்து "கம்பராவில்" படுக்க வைத்தான். அதுவரை எங்கோ மழைக்கொதுங்கியிருந்த அவளது ஏனைய நான்கு பிள்ளைகளும் அவளிடம் ஓடிவருகின்றன. தாயின் கோபநிலையைக் கண்ட அந்தப் பிள்ளைகள் மூலைக்கு ஒன்றாக ஒன்று நிற்கின்றன; இரவுச் சமையல் வேலைகூடத் தொடங்கப்படவில்லை. என்னும் பிள்ளைகளின் பசிக்கொடுமையைத் தற்காலிகமாகத் தணிக்கும் பொருட்டுத் தேவீர் வைத்துப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கின்றான்; காயப்பட்ட தன் பகளுக்குக் கொடுத்த தேவீரை எழுதி எழுதி ஆற்றி பகளுக்கு ஒருவரும் தனக் கொடுவாயும் எனப் பகிர்த்து கொண்டிருக்கிறான்; அத்தகைய அவலம் திரைத்த நேரத்திலும் தன் குடிமாரக் கணவனைக் கணவிலில்லையே என அவளது மனம் ஏங்குகின்றது. அந்நேரத்தில் கும்மிருட்டில் பேரிடி விழ்ந்தது போல் யானோ அரவால் "ஓ! காத்தாயி! உன் புருஷன் ரெட்டை வாங்கிக்கிட்ட காணுக்குள்ளே விழுந்து கெடக்குறான் புள்ளே!" எனக் கூறுவது அவளுக்குக் கேட்கின்றது.

அவளது உள்ளம் இடியேறு கேட்ட நாகம் போலாயிற்று; என்ன தான் குடிமாரனாயிருந்தாலும் குடும்பத் தலைவனாயிற்றே! பிள்ளை களைக் கவனமாக இருக்கும்படி கூறிவிட்டுப் பந்தத்தைக் கொளுத்திக் கொண்டு கணவனைத் தேடி ஓடினான். சேற்றுக் குட்டையில் விடக்கும் வருமை போல்தன் கணவன் சேற்றுக்குள் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு அழுகிறான்; சேற்றுக்குள்ளிருந்து கணவனை இழுத்தெடுக்கிறான். பிள்ளை வெறியில் தள்ளாடும் அவனைக் கைத்தாங்கலாக வயத்திறல்க் கூட்டிச் சென்று கழுவித் துடைத்துப் படுக்க வைக்கின்றான்.

தன்னிடம் கள்ளுலாங்கிக் குடித்துவிட்டு அதற்குரிய பணத்தைச் செலுத்தாமையினால் ஆத்திரமுற்ற முதலாளி பண்டா ஒரு மரண தளன்து சன்னாசியை மூர்க்கத்தனமாகத் தூக்கிக் காயப்படுத்தினான். மயங்கி விழுந்த சன்னாசியைத் துரையின் உதவியுடன் காத்தாயி தூசாங்க வைத்திய சாலையிற் சேர்த்துப் பராமரிக்கிறான். பதுனை வைத்தியசாலைக்குள் தோட்டத்துக்கும் வயத்துக்கும் என மாறி மாறி

நாயக அலைகிறான். ஒரு மாத காலத்தின் பின் வயந்துக்குத் திரும்பிய சன்னாசி எலும்புந் தோலுமாகக் கட்டியளித்தான்; கள்ளுக் குடியை மறந்து காத்தாயிலைத் தொல்லைப்படுத்தாது நல்ல பிள்ளையாக மாறினான். கொடிய வறுமை, கடின உழைப்பு, ஒய்வின்மை, குடும்பக் கமை, பொறுப்புடன், கடன் தொல்லைகள், செலவீனங்கள் இவற்றுக்கு மத்தியிலும் நீண்ட காலத்தின் பின் 'என்புருஷன் இப்போது குடிப்ப தில்லை' என்றும் நினைவு அவனை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்துகிறது. சன்னாசிபுரம் ஓளவு தேறி வேலைக்குச் செல்லவானான், 'இனிமேல் குடிப்பதேயில்லை' என அவன் கதிரேசன் கோயிலில் எத்தியம் செய்து கொடுத்தான். முதல் முதல் அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு குடும்பமாகக் கதிர்காம யாத்திரை மேற்கொண்டனர். கடத்தாயியின் வாழ்வில் 'சனி' யோம் 'ஞாயிறு' வந்துவிட்டது. ஒளி பிறந்து விட்டது.

இதுவே நாவலின் கதைக்குக் கமி ஐம்பது பக்கங்களில் அமைந் துள்ள இந்தநாவலில் ஆசிரியர் பல்வேறு வகை உத்திகளைக் கையாண்டு தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அவலங்கள் மிகுந்த வாழ்க்கைப்போராட் டங்களையும் குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாகிக் போகும் கல்வன் மாரால் சீழிந்து போகும் குடும்பங்களையும் சூட்சுமத்துக்கு வாழ்க்கைப் படுப் பெண்களின் சொல்லொணாத் துயரங்களையும் தோட்டத்து அதிகாரிகள் முதல் 'நா' டுப் புறக்' கள்ளுக்கடை முதலாளிகள், பகாரக்குக் கடைமுதலாளிகள் முதலியோர் வரை அறியாமைய மிக்க தொழிலாளர்களின் உழைப்பினை எவு இலக்கமின்றிச் சுரண்டுவலையும் உழைப்புத் திறனும் சகிப்புத் தன்மையும் மிக்க தொழிலாளர்களின் சம்பள நாளன்று இடம் பெறும் செயல்களையும் தோட்டப்பறங்கனையும் அடுத்தள்ள நாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் எந்தர்ப்பவாத அரசியல்வாதிகளின் தில்லுமுல்லுகளையும் தோட்டத் துறையின் செயற்பாடுகளையும் தோட்டப்பறங்களில் கால ஓட்டத்தில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களையும் இளைடி கலைமுறை யினரின் விதிப்புணர்வையும் கச்சிதமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

நாவலின் உள்ளடக்கத்திற்கு ஏற்ப "ஞாயிறு வந்தது!" என்னும் தலைப்பு மிகமிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. காத்தாயியின் வாழ்க்கையை நீண்ட காலம் ஆக்கிரமித்திருந்த 'சனி'யன் என்னும் மதுவரக்கன் தொலைந்து போக 'ஞாயிறு' (சூரியன்) என்னும் ஒளி பிறக்கலாயிற்று என்று பொருள்படும் வகையில் நாவலின் இறுதி யில், "பொண்ணா மேனியனுக்கு அன்று விழுந்த பாண்டியனின் அடி அனைத்து உயிரக்கும் பட்டதாம். ஆனால் இன்று சன்னாசிக்கு விழுந்த

பண்டாவின் அடி சன்னாசிக்கு மட்டுமே உறைத்திருக்கிறது!

மற்றவர்களுக்கும் பட்டால் அவர்களும் பாக்கியம் பெறுவார்கள்.

எளிமையான - சீர்கேடு இல்லாத அலங்காரங்களடன்தலைமைக் கங்காணியின் மனைவி கொடுத்த தெய்வப் போத்தலுடன் அதோ நடக்கின்றான் காத்தாயி.

தன் வாழ்விலும் சனிபோய் ஞாயிறு வந்துவிட்ட மகிழ்வில்" என ஆசிரியர் கூறியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

அடிமை வாழ்விலும் கேவலமான தோட்டத் தொழிலாளரது வீட்டு வாழ்க்கையின் அவலங்களை நாவலாசிரியர் இந்நாவலிலே தத்ருப நாகச் சித்திரித்துள்ளமை விண்ணொரக்கத்தக்கது. எவ்வித பொறுப் புணர்ச்சியுமற்ற சூடிக்காரக் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு உலகின் அதளபாதாளத்துத் துன்பங்களையெல்லாம் அனுபவித்துக் கொண்டும் குடித்து வெறித்துத் தன்னையே அடித்து உதைத்துக் கொடுமைப் படுத்தும் கணவனின் கொடுமைகளையெல்லாம் சகித்து, 'என்ன தான் செய்தாலும் அவர் எனது சன்கண்ட தெய்வம்' என மதித்துக் கொண் டும் அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டும் குடும்பப் பொறுப்புகளையெல்லாம் கமைதாங்கியாக மாறிச் சுமந்து கொண்டும் வாழ்க்கையானது தாங்கொணாச் சுமையாக மாறி கொடு மாக் அழுத்திக் கொண்டிருந்த போதும் வாழ்வில் வீரத்தியுற்றுத் தற்கொணையதாடாது நம்பிக்கையுடனும் மிடிப்புடனும் செயற்பட்டுக் கொண்டும் பார்வையிலே தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்ணாகவும் பண்டியிலே தெய்வமாகவும் விளங்கும் காத்தாயி படிப்போரது உள்ளத்தை உலுக்கும் சிறந்த பாத்திரமாக விளங்குகின்றாள். தெளிவத்தை ஜோசப் பின் சிருஷ்டியாற்றல் பாலாயி நாவலைப் போன்றே இந்நாவலிலும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதை அவதானிக்கலாம்.

காத்தாயி, சன்னாசி, தோட்டத்துக் குழந்தைகள், தோட்டத்து அதிகாரிகள், பண்டா, கிரிபண்டா முதலியோர் நாவலாசிரியரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு நாவலில் உலவவிடப்பட்டாலும் அவை வெறுமனே கற்பனைப் பாத்திரங்கள் அல்ல. தோட்டப்புறங்களிலும் அவற்றை யடுத்த நாட்டுப்புறங்களிலும் நாம் அன்றாடம் தரிசிக்கும் பாத்திரங்களே அவை என்பதில் ஐயமில்லை.

தோட்டப்புறங்களிலும் தோட்டங்களிற் குடியேற்றப்படும் முன்னர் தமிழகத்திலும் காலம் காலமாகத் தியாகத்தின் சிகரங்களாக விளங்கி வரும் இலட்சக்கணக்கான பெண்களில் - காத்தாயிகளில் ஒருவரைத்

தான் தெளிவத்தை ஜோசப் அற்புதமான முறையில் படைத்து வாசகர் முன் உலவ விட்டுள்ளார். நாவலாசிரியர் படைத்துவிட்ட காத்தாயியை நோக்கும்போது எம்மையும்நியாயமே பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு புதுமைப் பித்தன் தமது 'துன்பக் கேணி' என்னும் கதையில் படைத்து விட்ட மருதி- புன்மூத்தமேனி, புனைமூண்ட உள்ளமடா- அவர் மண்புண்ட பாவம், நம் மதிபூத்த கோரமடா"²² எம் முன்னால் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக எழும்பும் தோல்விகளும் நிற்பது போல் தெரிகிறது. அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுது கலங்கியும் தியாகத்தின் சிகரங்களாக விளங்கும் இவர்கள் கண்முன்னே நடமாடும் பெண் தெய்வங்களா என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

பாலாய் நாவலைப் போன்றே இந்நாவலிலும் தெளிவத்தையின் எழுத்தாற்றலையும் பாத்திரப் படைப்புத் திறனையும், உவமைகளையும், பழமொழிகளையும் பொருத்தமான இடங்களில் மனதில் பதியும் வகையில் கையாளும் பாங்கையும், கதைப்போக்கினூடே ஆங்காங்கே ஆசிரியர் வெளியிடும் மனிதனியான கருத்துக்களையும், அநீதிகளுக்கும் ஆக்கிரமங்களுக்கும் எதிராகச் சாட்டையடி கொடுக்கும் சொற்பிரயோகங்களையும், கிண்டலும் கண்டனமும் நிறைந்த தொடர்க்களையும் ஒருங்கே தரிசிக்க முடிகின்றது.

தோட்டத் தொழிலாளரிடம் மண்டிக் கிடக்கும் குடிப்பழக்கத்தையும் அதனால் ஏற்படும் தீங்குகளையும் கள்ளக்கூலி முதலாளிகள் அவர்களை ஏமாற்றிப் பணம் பறிக்குமாற்றையும் புலப்படுத்திச் செல்லும் ஆசிரியர் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் தொழிலாளர்கள் குடிப்பழக்கத்தை விட்டுநீங்க வேண்டும் என்றும் அவரது அவாவினையும் வற்புறுத்துவதை அவதானிக்கலாம்.

குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாகிக் போன தோட்டத்து தொழிலாளர்களையும், இயந்திரம் போன்ற அவர்களது செயற்பாடுகளையும், அவர்கள் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகும் காரணங்களையும், அவர்களது பல்விளங்களையும் அறியாமையையும் 'தோட்டக் காட்டான்' என்ற அனாதகனையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு நாட்டுப்புறக் கள்ளக்கூலி முதலாளிகள் செய்யும் தில்லுமுல்லுகளையும் மனதில் படியமாறு நாவலாசிரியர் புலப்படுத்திச் செல்லும் திறன் விண்ணொளிக்கத்து.

குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகிவிட்ட தொழிலாளர்கள் தோட்டத்து வேலைகள் முடிவடைந்ததும் வீட்டை நோக்காது, வண்டி மாடுகள் தீர் நினைவையே நோக்கி ஓடுவது போல் நாட்டுப்புறக் கள்ளக்கூலி

தவறுகளைகளை நோக்கிச் சாரி சாரியாகச் செல்லும் காட்சியை நாவலாசிரியர் தமக்கேயுரிய பாணியில் அனுதாபமும் கிண்டலும் தகைச் சுவையும் சிந்திக்க வைக்கும் திறனும் மேலோங்கப் பின்வருமாறு காட்டியுள்ளார்.

"ஏறி வந்த பகலவன் இறங்கத் தொடங்கிவிட்டான் என்றால் தோட்டத்திலிருந்து ஒவ்வொருவராக நாட்டுக்கு நடை போடுவார்கள்.

இருட்டிய பிறகு ஏழு எட்டு மணிவரையில் தோட்டத்தையும் நாட்டையும் இணைக்கும் அந்த ஒற்றையடிப் பாதை எத்தடி யிருந்த தாகவே இருக்கும்.

ஹற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர் நாட்டைப் பார்க்காமல் நாளை முடிப்பதில்லை.

சாற்று அடித்தாலும் சரி! கடு மழை ஊற்றினாலும் சரி! பெரும் பாலாணவர்கள் அருந்தாமல் இருக்கமாட்டார்கள்.

உழைப்பினால் ஏற்பட்ட உடற்சோர்வுக்கு மருந்தென்று எண்ணித் தான் முதலில் ஆரம்பிப்பார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக துறக்கே அடிமையாகிச் சோறு இல்லாவிட்டாலும் 'அது' இருந்தால் போதும் என்று மாறிவிடுகின்றனர் பாவம்"²³

தோட்டத் தொழிலாள்தான் இவ்வாறாகித் 'பெருங்குடி மக்களாக' விளங்குகின்றனர் என்பதில்லை. உலக அரங்கில் மதுபாவனையில் முதலிடம் வகிக்கும் நாடுகள் பல, அரசர்கள் சோம்பாளம் அருந்திக் களித்த செடல்கள் பற்றிய செய்திகள் பல, அதேபோன்று சமூகத்தின் அடுத்தள மக்கள் முகல் மேட்டுக் குடியினர் வரை பலரும் 'மதுபாவனைக்கு' அடிமையாகின்றார்கள். சமூகத்தின் மேல்தட்டு மக்கள் பலர் 'சாரிகமது' வினை வேண்டியவர்களும் அருந்திக்கொள்கின்றனர். ஆயின் அச் செயல் அவர்களது செல்வச் செழிப்பினை அறிமை பாதிப்பதில்லை. ஆயின் தோட்டத் தொழிலாளர்களோ ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடாத்தப்பட்டு வருகின்றனர்; சோதனைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் உள்ளாகின்றனர்; நான் முழுக்க மாடாக உழைத்தும் அந்தி மாசிய தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்குக் கூடக் குறைந்த பட்ச வருவாயும் இல்லை. இந்நிலையில் விரகத்திக்கும் வேதனைக்கு முள்ளாகிக் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகின்றார்கள். அப்பழக்கம் அவர்களை மேலும் வறியவர்களாக்கிக் குடும்பச் சீர்தலைவக்கு வழிவகுக்கிறது. இதனால் போலும் மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரது கவனத்தையும் ஈடுபட்டும் பார்க்கின்றதை அவதானிக்கலாம்.

கள்ளுக்கடை முதலாளிகள் தொழிலாளரின் அநியாயமையும் அனாதரவான நிலையையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு கள்ளக் கணக்குக் காட்டியும் கள்ளுடன் நீரைக் கலந்தும் வேறுவகைக் 'கலப்படம்' செய்தும் கொள்ளைலாபம் சம்பாதிக்க முயல்வதையும் கள்ளுக்கடை முதலாளிகள் 'நாட்டவர்'களாக இருப்பதால் அவசியமேற்படுவிடத்துத் தொழிலாளர்களை அச்சுறுத்த முயல்வதையும் கள்ளத்தனமாகக் கள்ளு விந் பவர்கள் பொலிஸ் அதிகாரிகளுக்கு 'டியிக்கி' விடுவதையும் நகைச்சுவையுடனும் கிண்டலுடனும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மது அருந்துபவர்களுக்கு அதன் மீது வெறுப்பினை ஏற்படுத்துமுகமாக, "சிரட்டைவழிய நின்று மது சுவர்க்கார நீர் போல் நுளாந்துவிட்டது. நுளாத்துக் சிடந்த மட்டத்தில் ஈ,கொக. இன்னும் பெயர் தெரியாத பூச்சி வங்கையறாக்கள் மிதந்தன"³¹ எனவும், "கழுத்துவரை குறைந்து விட்ட அந்தப் பெரிய கள் கலையகத்தினுள்ளே நொதித்துக் கிளம்பும் நுரையின் மறைவில் செத்து மிதந்து கொண்டிருக்கிறது எலி ஒன்று"³² எனவும் காட்டியுள்ளார். ஆயின் ஆசிரியர் இப்பகுதியை விளக்கிச் சொல்லு மாற்றைக் கூர்மையாக தோக்கின் 'எலி கள்ளுக் கலையத்தினுள் செத்து மிதப்பது தற்செயல் நிகழ்வல்லவென்பதும் கள்ளுக்கடை முதலாளி களின் திட்டமிட்ட செயலே அது என்பதும் புலனாகிறது. ஆயின் அதற்கான காரணம் புரியவில்லை.

தோட்டத் தொழிலாளரின் சூடிப்பழக்கத்தை விபரித்துச் சொல்லும் சந்தர்ப்பத்தில் "நாட்டுப் பக்கம்" எனத் தொழிலாளர்களால் சுறப்படும் தோட்டப் பகுதிகளைச் சூழவுள்ள சிர்மங்களில் வதியும் சிங்கள மக்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தி யுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். நாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்களின் எளிமை மிக்க வாழ்க்கை முறை, வயல்வேலைகளுடன் தென்னை, கித்துள் முதலிய மரங்களிலிருந்து கள் இறக்குதல் முதலிய தொழில் களையும் அவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தமை முதலியவற்றைப் புலப் படுத்திச் சொல்லும் நாவலாசிரியர், நீண்ட காலம் தோட்டத் தொழி லாளர்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையே நிலவி வீந்த அந்நியோன்னிய மான தொடர்புகள் சந்தர்ப்பவாத அரசியல்வாதிகளால் குலைக்கப் படுவதையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

"பொண்ணகரத்தைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறீர்களா?"³³ எனப் புதுமைப்பித்தன் வினாவுவதைப் போன்றே இந்நாவலின் தொடக்கத் திலும் "பத்தாம் திகதி" அதில் உள்ள விசேஷம் எங்கிறீர்களா?"³⁴ என வாசகர்களின் நோக்கிக் கேள்விகளைத் தொடுக்கின்றனர். பின்னர் தமக்கேயுரிய கேலியும் கிண்டலும் கலந்த பாணியில் படிப்படியாக

அதற்கான விடையினையும் அளிக்கின்றார். தோட்டத் தொழிலாளரது சம்பள நாளின் 'விசேடங்களைப் பற்றி நாவலாசிரியர் சித்திரித்துள் ளமையைக் கூர்ந்து நோக்கும் போது மலையகத்தின் புகழ்ப்புத்த கவிஞர் களுள் ஒருவரான குறிஞ்சித் தென்னவன் 'சம்பளநாள்' என்னும் தலைப்பிற் பாடியுள்ள பாடற் பகுதிகளை உடன் ஞாபகத்திற்கு வருகின்ற றன. அப்பாடற் பகுதிகளுட் சில வருமாறு:

பத்தாத் திகதியில் சம்பளமாம், சிள்ளப்
பையலுக் கோ, பெருங் கொண்டாட்டம்
மொத்தமாகச் சம்பளம் வாங்கி டுவா, அம்மா
முழுசா ஒருநாள் தந்திடுவா! என
சித்தம் திரம்பிய ஆசையிலே, தன்
தோழர் பலருக்கும் சொல்லி வைத்தான்
முத்தம்மா சம்பளம் வாங்கி வந்தான் - அவன்
முதுகுல் தாலு கொடுத்து வச்சான்!

'வாழைப் பழம் மிட்டாய் முறுக்கு.... வண்ட....!
வாய்குங்க! வாய்குங்க!' என்று, இந்த
எழைங்க காசைப் பிடுங்கிட வேவந்த
வியாபாரி கள் இடும் கூச்சல்களும்

.....
'சீவி முடிச்சி, சிரிக்கவைன்னா? நல்லா
சிங்காரம் பண்ணி துளுக்கலைன்னா?
பாலிப் பயஅரைப் பேருபோட்டான்? அவன்
பாடையிலேபோக, மடாக என்
ஆவி துடிக்கச் சமந்துவத்தும், திளம்
அரைப் பேரு போட்டுல்ல வச்சிருக்கான்!
கேவியமுது புலம்பிக்கொண் டேவரும்
சூப்பாயி தெஞ்சில் பெருநெருப்பு!

'சீட்டுப் பணத்த நான் கட்டுவேனா, பட்ட
சில்லறக் கடன் அடைப்பேனா? அந்தர்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சேட்டுப்பய மலை போலவந்து பெருந்
 தொல்லை கொடுப்பான் கடன்சேட்டு
 ஈட்டுக் கடையில் வச்சதையினை
 இந்த மாசம் திரும்பலன்னா, எல்லம்
 போட்டு வாணாம்! என்னசெய் வேளை
 புலம்பும் வள்ளியொரு பக்கத்திலே.

தூட்டுக்குப் போயி ருடிச்சிப்பட்டு சில
 நாதாழிப் பண்களைக் கட்டிவந்து, கரு
 வாட்டுக் கறிவேணும் என்று, என்னையிந்த
 மனுசன் புடுங்கியே தின்னா? நாராயன்!
 வீட்டுல என்ன சொகத்தக் கண்டேன், இந்த
 வெத்து மனுசனக் கட்டிக் கிட்டு? என
 தீட்டி முழக்கி வகை பாடும் சிள்ள
 நீலா வதிக்கோ பெருங் கோலம்!

சம்பள நாளிது வீட்டி விருக்கிற
 சந்தோச மெல்லாம் பறந்திடும் நான்!
 வம்பும் தம்புகளும் பேசிடும் நான்! இவர்
 யாண்டை யுடைந்திடும் நாளிதடா!
 கார் து தடிகவளைத் தூக்கிடும் நான் பொலிஸ்,
 சச்சேரி, கோட்டுக்குப் போயிடும் நான்!
 வெள்ளி யழகுடும் பெண்களின் குரல்கள்
 வீடுகளில் கேட்கும் நாளிதடா!"

சாத்தாயி, சன்னாசி, அவர்களது குழந்தைகள் ஆரியோரது தோற்
 றங்களை நெஞ்சினையுருக்கும் வகையில் நாவலாச்சிரியர் பின்வருமாறு
 வருணித்துள்ளார்: "... எலும்புபத் தயீர் அவள் உடம்பில் என்ன
 இருக்கிறது. தொடட கைக்குப் பொட்டென்று தட்டுப்படுவது ஒரு
 எலும்பாய்த்தான் இருக்கும்.

பிள்ளைகளும் அதே மாதிரித்தான் நெருப்புக் குச்சி பாய் போன்ற
 ஊசீ உடல், சடைச்சவுக்கு மார்ப் போன்ற பரட்டைத் தலை, சவுக்கு மரம்
 போன்ற சொர் சொர்த்த தோல்.

குழந்தைகளை ஆற்றவும் தேற்றவும் அடிக்கவும் அணைக்கவும்
 கதைசொல்லவும், சிபிக்கப் பண்ணவும்; ஊட்டவும் கட்டுத்து அழகு
 பார்க்கவும் பெற்றவர்களுக்கு நேரம் இல்லை!"³⁹

"தோட்டத்துப் பாதைகளில் சன்னாசியின் நடமாட்டம்
 தெரிகிறது.

கடைகளில் கிழித்துத் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் கருவாடு போல்
 இருக்கின்றான். நார் நாராயக் கணுக்காலில் இருந்து தலைவரை ஒரே
 பருமன். முங்கில் குச்சியாட்டம்!"⁴⁰

சற்றே கூர்ந்து நோக்கில் மலையகத்தில் இந்நாவல் சிந்திரிக்கும்
 காலப்பகுதியான 1960களில் மட்டுமன்றி - இன்றுக்கூட இலட்சக்
 கணக்கான காத்தாயிகளும் இலட்சக் கணக்கான சன்னாசிகளும்
 அவர்களது பல இலட்சக் கணக்கான குழந்தைகளும் வாழ்ந்து கொண்
 டிருக்கின்றமையே சிறிதேனும் சிந்திக்கத் தெரிந்த - மாளிட தேயம்
 யிக்க எவரும் இலகுவில் தட்டிக்கழிக்காது ஓரளவேணும் உலர்ந்து
 கொள்வர் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. இதுவே இந்நாவலின்
 குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியாகவும் அமைகின்றது என்பதனை எவரும்
 இலகுவில் தட்டிக் கழிக்க மாட்டார்கள்.

மனம் வெறுக்க

தோட்டங்களில் இடம்பெறுந் திர்வாகக் கெடுபிடிகளையும் அதி
 காரிகள் மத்தியிலான சமூகங்களையும் அவர்களது ஒழுக்கப் பிறழ்வு
 களையும் அறிபாண்டவரும் வறுமையும் மிக்க தோட்டத் தொழிலாளர்
 களின் சமூகப்பிணைப் பல்வேறு உபாயங்களின் மூலம் அவர்கள்
 சரணடிப் பணம் சேர்க்குமாற்றினையும் அற்பச்சலுகைகளுக்கு ஆணைப்
 பட்டுத் தோட்டத் தொழிலாளர் சிலர் தோட்ட அதிகாரிகளின் மனத்தள
 மான செயல்களுக்குத் துணை போவதையும் இலங்கை சுதந்திரப்
 பெற்றதைபடுத்திப் படிப்படியாகத் தோட்டப் புறங்கையில் ஏற்பட்டு வந்த
 மாற்றங்களையும் வெள்ளைக்காரத் துறைமார்களின் ஆதிக்கம் படிப்படி
 யாகச் சரிவடைய அவர்களின் இடத்திற்குச் சுதேசிகளான தமிழரும்
 சிங்களவருமான கறுப்புத் துறைமாரர்கள் தியமனம் பெற்றவாற்றினையும்
 பேரினவாத மேலாதிக்கம் தோட்ட திர்வாகத்திலும் செல்வாக்குப் பெறத்
 தொடங்கியவாற்றையும் இனைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த தோட்டத்
 தொழிலாளர்கள் ஏறத்தாழ 1960 களிலிருந்து விழிப்புணர்வு கொண்டு
 எழுச்சியுறத் தொடங்குவதையும் தோட்ட திர்வாகத் துறையில் இடம்

பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அநீதிகளுக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும் எதிர்ாகக் கிளர்ந்தெழு மூயல்வதையும் போராட்ட உணர்வு கொள்வதையும் தோட்டத்து அதிகாரிகள் செய்யும் அக்கிரமங்களால் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் பல சீர்தூண்டுதல் போவதையும் மேலோர் குழாம் எனப் போற்றப்படும் கற்றறிந்த செல்வந்தர்களான தமிழர்கள் தமிழிற் பேசவும் எழுதவும் வெட்கப்பட்டு ஆங்கிலவாணியிடம் மையல் கொண்டவைய சமூகத்தின் அடித்தளத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் மக்களே தமிழை வாழச் செய்வதையும் ஆசிரியர் இந்நாவலின் மூலம் புலப்படுத்த மூலவதை அவதானிக்கலாம்.

மலையக நாவலாசிரியர்கள் பலரும் கட்டிக்காட்டத் தவறிய ஒரு விடயத்தை ஆசிரியர் இத்தாவலிலே அலசியுள்ளமை முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. அது வங்கிப் பணவிடயமாகும். இரண்டாம் உலக மகாயுத்த காலத்திற்குச் சற்று முன்னதாகத் தோட்டத்துரையாக விளங்கிய வெள்ளைக்காரர் ஒருவரால் தொழிலாளர் நலன் கருதி ஏற்படுத்தப்பட்டதே இந்த வங்கிப் பணவிடயமாகும். இதனுடன் தொடர்பான பிரச்சினைகளும் பெரிய கிளாக்கரையாளின் செயற்பாடுகளுமே நாவலின் பெரும்பகுதியை ஆக்கியிருந்து திற்பதை அவதானிக்கலாம்.

தோட்டத் தொழிலாளரின் உழைப்பைச் சுரண்டும் முக்கிய உபாயங்களாக ஒன்றாக இந்த வங்கிப் பணமுறை விளங்கியதையும் எழுந்தறிவற்ற தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்குப் பெரிய கிளாக்கரையாளர் 'கரு' வான முறைகளைக் கையாண்டதையும் இது விடயத்தில் துரை தலையிடாதவாறு அவரைத் தமது கைக்குள் போட்டுக் கொண்டதையும் கிண்டலும் தகைச்சலையும் கலந்த பாணியில் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

வெள்ளைக்காரத் துரையால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த வங்கிப் பணமுறையின்படி, தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் அத்தனை தொழிலாளர்களும் தேர்ட்டம் அறிமுகம் செய்யும் இந்தச் சேமிப்பு முறையிற் சேரவேண்டும். 'சேமிப்பு வங்கிப் பேரேடு' என்னும் செக்ரோலில் தொழிலாளரின் கணக்கு இருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பாஸ்புத்தகம். ஒவ்வொரு மாதமும் பத்தாம் திகதி சம்பளம் கொடுக்கும்போது தொழிலாளர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது சந்திக்கேற்ப இரண்டு ரூபாய்க்கு மேல் வங்கியில் போடவேண்டும். தொழிலாளர்கள் தமக்கு விரும்பமான தொகையைக் கூறியதும் அதனைக் கழித்துக் கொண்டே கிளாக்கரையாளர் மீதிச் சம்பளத்தைக் கொடுப்பார். மூப்பது ரூபா சேரும் வரை பணம் பெற முடியாது. மூப்பது ரூபாவிற்கு மேல் சேரும் பணமே கொடுக்கப்படும். மூப்பது ரூபாவிற்குக் குறைந்தால்

கணக்கு மூடப்படும். வாரத்தில் குறிப்பிட்ட நாளிலேயே தொழிலாளர் பணம் பெற முடியும். இதுவே வங்கிப் பணமுறை எனப்படும். இதன் பொருட்டுத் துரையினர் சட்டங்கள் பல இயற்றப்பட்ட போதும் அவற்றுட் பல நடைமுறைக் கேற்றவைக அமையவில்லை.

அத்தகைய சட்டங்களுள் ஒன்று. தொழிலாளர்கள் பணம் பெறும் போது பாஸ் புத்தகத்திற் கையெழுத்திட வேண்டும் என்பது ஆரின் தொழிலாளர்களுள் பெரும்பாலோருக்குக் கையெழுத்திடத் தெரியாது. தப்பித் தவறி ஒரு சிலர் கையெழுத்திடப் பழகிக் கொண்டாலும் அவர்களது கையெழுத்து எவ்வாறு அமையும் என்பதனை நாவலாசிரியர் நகைச்சுவை மேலோங்கப் பிள்வருமாறு விளக்கியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது:

"..... மைப்போத்தலுக்குள் பேனாவை விட்டுத் தூக்கினான். தீர் மட்டுமென்ன, கால்வாசிப் பேனாவே மைக்குள் நனைந்து எழுந்தது. பிசுபிசுவென்று விரலில் ஒட்டும் மையைக் கூடக் கவனியாமல் பாஸ் புத்தகத்தில் ஐயா காட்டிய இடத்தில் பேனாவை ஊன்றினான்.

வெங்கடாசலம் என்று எழுதத் தொடங்கினவன் விறுவிறுவென்று எழுதினான். அவனுடைய பாஸ் புத்தகத்தில் தொடங்கி அவை முடித்துக் கொண்டு, அடுத்திருந்த செங்கமலத்தின் பாஸ் புத்தகத்திலும் எழுதி அதையும் முடித்துக் கொண்டு கடைசியாக செக்ரோலிலும் எழுதி முடித்துவிட்டுத்தான் பேனாவைக் கீழே வைத்தான்.

'வெங்' என்பது அவனுடைய புத்தகத்திலும் 'கடாச' என்பது செங்கமலத்தின் புத்தகத்திலும் 'லம்' என்பது செக்ரோலிலும் விழுந்திருந்தது.

ஐயாவுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வருகிறது. துரையைப் பார்த்தார். இருவருமாக எதிரே நிற்கும் வெங்கடாசலத்தைப் பார்த்தார்கள். எழுதி முடிந்த கணத்தில் அவன் நின்றான்.

ஆத்திரம், கோபம், சிரிப்பு அத்தனையும் ஒன்றை மீறி ஒன்று எழுந்தது துரைக்கு 'திஸ் இஸ் ஏ ரியல் நியூசென்ஸ்' என்று முனகிக் கொள்கிறார்...."¹

தொழிலாளர்களின் இத்தகைய கல்வி நிலையே தோட்ட அதிகாரிகள் அவர்களது உழைப்பினை விரும்பியபடியெல்லாம் சுரண்டவும் வறிவகுக்கிறது.

துரையினதும் பெரிய கிளாக்கரையாளினதும் இத்தகைய

அக்கிரமங்களைப் பொறுக்க முடியாத நிலையில் இளந்தலை முறையைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் பலர் துரையையும் கிளாக்கரையாவையும் எதிர்க்கத் துணிவதையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. கிளாக்கரையாவையும் துரையையும் எதிர்த்துத் தொழிலாளர் கூறுவதாக அமைந்துள்ள பகுதிகளுடன் சில வருடாறு;

“... ஒங்கப்பன் வூட்டுக்காசா? எங்கா தான் போட்டேன். நான் கேக்கிறேன்.... போன செஷனம் நான் எப்பப்பா வந்தேன்?... ஸ்டம்பா வேலிக்கு ஒணான் காக்கியோ... செய்க.... செய்க. காலம் தூரத்தில் இல்லை....”

வெள்ளைக் காரர்கள் தோட்டத்துரைகளாகக் கடமையாற்றிய காலத்திற்கும் பின்னர் கறுப்புத் துரைகளான தமிழரும் சிங்களவரும் துரைமார்களாகக் கடமையாற்றிய காலத்திற்குமிடையில் நிலைய வேறுபாடுகளையும் தோட்டத்து உயர் அதிகாரிகளுக்கும் சாதாரண அதிகாரிகளுக்கும்மிடையிலான உறவுகளையும் கேலியு, னும் நகைச் சுவையுடனும் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். துரைபினது பங்களாவின் உட்சவர் தீண்டகாலமாக ஆங்கிலத்தையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. 1940 களின் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் - எத்தனையோ எல்வர்களும் சிதம்பர்களும் டெர்னாண்டோக்களும் சில்வாக்களும் - துரைகளாகக் கடமையாற்றிய போதும் 'பங்களாவின் உட்புறச் சுவர்களுக்கு ஒரு மாற்றப் பாணியைக் கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை'”

தோட்டத்துரையாகக் கடமையாற்றிய தமிழர் ஒருவர், 'அம்மா' எனத்தனது குழந்தை கூறியதைக் கேட்டதும் குழந்தையை நோக்கி, "You see it is their language. These labourers' Language. You must say nannay" எனக் கூறுவதாகக் காட்டும் நாவலாசிரியர் "..... இப்படி ஒரே கறுப்புத் துரைகள் தமிழ் பேசப் படந்து விட்டும் காரணத்தால், எழத்தின் இருதயமான இந்த மலையகத்தில் தமிழ் இறந்துவிடாது என்பது யங்களா வெளிச்சவருக்கும் தெரிகிறது. அதுதான் அன்றாடம் தமிழைக் கேட்கிறதே” எனத் தெரிவித்துள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

நாவலின் கணிசமான பகுதியில் பெரிய கிளாக்கரையாவின் தில்லு முல்லுகளையும் தொழிலாளரின் உழைப்பினைத் தந்திரோபாயமாகச் சரணடுதையும் அவரிடம் குடிக்கொண்டிருந்த சோம்பேறிக் குணத்தையும் மட்டுமல்லாது அளவு ஒழுக்கப் பிறழ்வான செயற்பாடுகளையும் பென்சலத்தையும் சிருங்கா சனனையும் நகைச்சுவையுடன் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாவலின் பிற்பகுதியில்,

கிளாக்கரையாவுக்கும் அவர் வீட்டில் தொண்டாட்டு வேலை செய்து நெருக்கிப் பழகும் தொழிலாளியான குப்பளின் மனைவிக்குமிடையில் நிலைய கள்ள உறவினையும் அதே போன்று கிளாக்கரையாவின் மனைவிக்கும் குப்பனுக்குமிடையில் நிலைய கள்ள உறவினையும் வெவ்வேறு உத்திகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“..... குடுமபம் என்னும் கட்டுக்கோப்பிலிருந்து வெளியே வந்ததும் தோட்டம் என்னும் வேலிக்குள் கட்டுப்பாட்டுக் கிடப்பவர்கள் இம்மக்கள்.

இதுதான் கதி என்று இவர்கள் கிடக்கும் இத்தத் தோட்டங்கள்குள் குள்ளும் எத்தனை எத்தனை பிரச்சினைகள், பெரியவைகள் சின்னவைகள் என்றில்லாமல் அத்தனைக்கும் அவர்கள் முகம் கொடுத்தே தீர வேண்டியவர்களாகின்றார்கள்.

தோட்ட நிர்வாகம் கொண்டு நடத்தும் 'வங்கிக் கணக்குகள்' பொதுவாகச் சகல தோட்டங்களிலும் நடைமுறைப் படுத்தப்படுவதில்லை. ஒரு சில தோட்டங்களில் மக்களின் நன்மை கருதி மேற்கொள்ளப்படும் இந்நடவடிக்கைகள் இம்மக்களைச் சரண்டியே வாழப் பழகிக் கொண்டோரால் எவ்வளவு நாகுக்காகத் தவறான வழியில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அந்நியர்களாகக் கருதப்பட்டதால் இவர்கையினரார்ஜியாவ சட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களுக்காவே புதுப் புது சட்டங்கள் அவ்வப்போது பிரச்சினைகளுக்கேற்ப இயற்றப்பட்டன. அப்படி இயற்றப்படும் சட்டதிட்டங்களும் மறைமுகமாக மீறக் கூடியவைகளாகவே இருந்தன. இச்சட்டங்கள் கடைப்பிடிக்கத் தவறப்படும் பட்சத்தில் சட்டத்தை மீறுபவர்கள் அதற்கான தண்டனையை ஏற்க வேண்டிய நிலையும் இருக்கவில்லை” என நாவலாசிரியர் கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத் தக்கது.

'ஞாயிறு வந்தது', 'பாலாயி' ஆகிய நாவல்களில் ஆசிரியர் தமது தோக்கக் களை நிறைவேற்றுவதில் எந்த அளவிற்கு வெற்றியீட்டியுள்ளாரோ அந்த அளவிற்கு 'மனம் வெளுக்க' என்னும் இந்நாவலில் 'சோனா' போயுள்ளமை புலனாகிறது. தொழிலாளரின் தோட்ட வாழ்க்கையைத் தந்திர மாகப் புலப்படுத்த முனைந்துள்ள நாவலாசிரியர் அதற்கணிசமான வெற்றியையாவது ஈட்டியுள்ளாரா என்பது சந்தேகமே. ஆசிரியர் தாம் கூற விழைந்த விடயத்தை பெருமளவிற்கு மறந்து அநாவசியமாக நீண்ட வருணனைகளிலும் நகைச்சுவையிலும் அதிக

கவனம் செலுத்தியுள்ளார். மூர்க்காவேசமாகச் சாட வேண்டியவர்களையும் சாட வேண்டியவற்றையும் சாடாது கிண்டல் செய்வதிலும் நலகச்சுவையை வெளிப்படுத்துவதிலும் ஆர்வம் காட்டியுள்ளார்.

தோட்டத்து அதிகாரிகளின் தில்லு முல்லுகள், பலவீனங்கள், தகிடுதத்தங்கள், சுரண்டல் தந்திரோபாயங்கள், எத்திப் பிழைக்கும் கயமைத்தனங்கள், ஒழுக்கப் பிழழ்வுகள், அவர்கள் மத்தியிலாள் ஊழல்கள் முதலியன நாவலில் அம்பலப்படுத்தப்பட்டுள்ள போதும் அவை மனதில் உடறற்பனவாக அமையவில்லை. அநாவசிய நீண்ட வருணனைகள், சுருத்து விளக்கங்கள், ஒரோவிடத்துப் பரத்திர உடையாடல்களில் காணப்படும் தெளிவின்றமை, அடிக்கடி கதையோட்டம் தொய்த்து காணப்படுதல், நாவலில் ஆங்காங்கே காணப்படும் கட்டுரைப் பாங்கான நடை முதலியன வாசகருக்குச் சலிப்பினை ஏற்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. "அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று ஆகல், உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் எத்தல், ஊழ்வினை உருத்து வந்துகூட்டுதல்" எனும் மூன்று முக்கிய நோக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு இளங்கோ 'நெஞ்சையள்ளும்' சிலப்பதிகாரத்தைப் படைத்தார். அதே போன்று தெளிவத்தை ஜோசப்பும் மூன்று குறநாவல்களின் மூலம் மூன்று முக்கிய நோக்கங்களை - தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வீட்டையும் தோட்டத்தையும் நாட்டையும் புலப்படுவதைத் தோட்டுக்காட்டி - நிறைவேற்ற முயன்றுள்ளமை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத்தக்க ஒன்றாகும். அவரது மூன்று முயற்சிகளும் இரண்டு ஐயத்திற் கிடையில் வாமல் நிறைவேறியுள்ளன. ஒன்று சற்றே சேவட போய் உள்ளது. எனினும் இதுபற்றி நாம் அதிகம் வருத்த வேண்டியதில்லை.

ஒங்கு புகழுடன் விளங்கும் யுகப் பெரும் கவிஞரான பாதிபின் படைப்புகளும் ஒரு சில சோடை போயுள்ளமையும் புகழ்புத்த தமிழ்ச் சிறுகதை மன்னரான புதுமைப் பித்தளது இருநூற்றாக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் ஒரு சில சோடை போயுள்ளமையும் எமது கவனத்திற்குரியவை.

மலையகத் தாவிற் நாவல்கள் :

சொந்தக்காரன்?

இந்தாவலில் முனைப்புப் பெற்றுள்ள இரண்டு முக்கிய அம்சங்கள்: மலையகத் தோட்டங்களுக்குச் சொந்தக்காரன் யார்? இந்த நாட்டுக்குச் சொந்தக்காரன் யார், இந்தப் பரந்த உலகத்துக்குச் சொந்தக்காரன் யார், உண்மையான சொந்தக்காரர்கள், சொந்தக்காரர்களாக

இல்லாதது மட்டுமன்றி நாடற்றவர்களாகவும் அடிப்படை உரிமைகள் எவையும் அற்றவர்களாகவும் நிர்மதியாகக் 'குந்திக் கொண்டிருக்கலோ' படுத்தறங்கலோ மூக்கவிடலோ உரிமையற்றவர்களாகவும் தமக்கெனத் தமது சொந்தச் செலவில் ஒரு சிறிய குடிசையைக் கூட அமைக்க உரிமையற்றவர்களாகவும் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். மறுபுறம்: இவற்றுக்காகத் தமது உடல், பொருள், உயிர் அந்தனையையும் அர்ப்பணித்துத் தொழிற்சங்க மூலமாக இவையறாது நீண்டகாலமாகப் போராடியும் உருப்படியாக ஏதேனும் விமோசனம் இதுவரை கிடைத்துள்ளதா?

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய அவை நிலைக்கு எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கலாம். அவற்றுள் இரு விடயங்கள் எமது தீவிர கவனத்திற்குரியவை. அவைய யாவன; பிரசா உரிமைச் சட்டமும் அதனால் ஏற்பட்ட கொடுமையான பாதிப்புகளும் முதலாவதாக விளங்குகின்றன. 'அடிக்கு மேல் அடி விழுததாற் போல' என்பார்களே! அதேபோன்று பிரசா உரிமைச் சட்டத்திற்குப் பின் அடுத்தடுத்துப் பல முறை, தொழிலாளர்கள்தோ, அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொழிற்சங்கங்கள்தோ, தொழிலாளர்களின் தலைவர்கள்தோ அபிமானங்களையோ சுருத்துக்களையோ அடைக்கியப்படுத்தி விட்டு, இந்தியப் பேரரசும் ஈழத்துச் சிற்றரசும் கொஞ்சிக் குலாவித் தம்மிச்சையாகப் பலமுறை செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களும் அவற்றின் பிசுக் கொடுமான பாதிப்புகளுமாகும்.

இவ்விரு அம்சங்களும் பெரும்பாலான மலையக நாவல்களில் 'மையக் கருவாக' ஐடம் பெற்றவிடினும் அவற்றினடியாக தோன்றி மேலோங்கி நிற்கும் பல்வேறுபட்ட முக்கிய பிரச்சினைகள் ஏறத்தாழ மலையக நாவல்கள் எல்லாவற்றிலுமே முனைப்புப் பெற்றுள்ளதை நாம் அவதானிக்க முடியின்றது. இவ்வகையில் சொந்தக்காரன்? - குருதி மலை, மூட்டத்தினுள்ளே, அத்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள், வீடற்றவை, இனிப்பட மாட்டேன், எல்லை தாண்டா அகதிகள், மாணிக்க கங்கை, வரலாறு அவமானத் தோற்றுவிட்டது முதலிய நாவல்கள் எமது மிகுதியான கவனத்திற்குரியவை.

சொந்தக்காரன் நாவலிற் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் நாவலா சிரியர் பிரசா உரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை, அவற்றினால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரப் பாதிப்புகள் முதலியவற்றையும் புலப்படுத்தியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். தொழிலாளியான அடைக்கலத்துக்கு இருபத்து நாலு வயதாகியபோதும் தோட்டத்தில் பேர் பதியப்படவுமில்லை; வேலை வழங்கப்படவுமில்லை.

அந்நிலையில் தாயின் உழைப்பிலேயே அவன் வயிறுவளர்க்க வேண்டிய பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். தாயும் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிடவே அவனது நிலை மேலும் பரிதாபத்திற்குள்ளாகிறது. அவன் குடியிருந்த 'காம்பராவைக் காசி செய்யுமாறு துரை கட்டண யிருகிறான். அவன் எங்கு போவான்? பிறந்து வளர்ந்த இந்த நாட்டில் வாழ்வதற்கு அவனுக்கு உரிமையில்லை. வலுக்கட்டாயமாக அவனை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினால் அங்கு அவனுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாருமில்லை. இந்நிலையில் துயரம் தாங்க முடியாது அழுது கொண்டிருக்கிறான். அப்பொழுது அவனைச் சந்தித்த அவனது நண்பன் வீரபத்திர அவனைத் தேற்றி ஆறுதலளிக்க முயல்கிறான். அச்சத்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் இடம்பெறும் உரையாடல்கள் மூலம் பெற்க்கள் விடயங்கள் அலசப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

தோட்டத்து அதிகாரிகள் அடைக்கலத்தை நாடு கடந்த இருக்கும் செய்தி தோட்டமெங்கும் பரவவே தொழிலாளர் பலருக்குக் 'கிளி' பிடிக்கலாயிற்று. அதேசமயம் தொழிலாளர்களை அந்தமான் தீவுக்கு நாடு கடத்தவுள்ளார்கள் என்றும் செய்திபத்திரிகைகளில் வெளிவரவே தமக்கு நாளைக்கு என்ன நடக்கமோ என ஒன்றும் புரியாது 'இருட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் சிரிமினல் கைதிகளின் மனநிலையில்' தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் டரிதவித்தனர். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் பாத்திர உரையாடல்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள கருத்துகள் சில வருமாறு:

'அவ்வளவு எனக்குப்பாபா இருக்கு. நமக்கு என்ன சதி அண்ணலே இருக்கு? நாளைக்குத் தெருவில நின்னா கள்ளத் தொண்டினு புடிச்சடைப்பாங்க, சால்வைச்ச திக்க ஒரு இடமில்லையே இந்த உலகத்திலே சத்தியமாச்சொல்றேன் எனக்கு கடலே தெரியாதன்னே'

'டேய் அடைக்கலம் நீ என்டா பயப்பட வேணும்? நாங்களும் * என்னைப் போலத்தாண்டா? கடலே தெரியாதவங்க இந்த நாட்டைத் தாண்டா தெரியும். நீ பயப்படாதே நீ அளத்தை இல்லே ர முழுத் தொழிலாளரும் ஒன்டக்கத்தாண்டா!'

'இதென்னய்யா? இதென்ன கொடுமை?'
 'நம்மளை நாடு கடத்தப் போறாங்களாமே?'
 'நம்மளை இந்தியாவுக்குத் தூரத்தப் போறாங்களாமே உண்மைதயா?'
 'சிரிமா சாவ்திரி ஒப்பந்த மென்னங்க? நமக்கு ஒண்ணும் புரியலையே'

'நாம் இந்த நாட்டுக்கு என்ன குத்தமய்யா செய்தோம்? அந்தமானுக்குக் கடத்தப் போறாங்களாமே?'
 'இந்த நாட்டில் பொறத்தவங்களையும் அலுப்புலாங்களா?'
 மகம் நொத்தபோன தொழிலாளர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஒருவரை வீறிப் பலராக இதயத்திலிருந்து புன்னைகி வரும் கேள்விகளைத் தொடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முகத்தில் ஏக்கமும் தவிப்பும் அவதிரும் ரேகைகளை அழபாகக் கீறி இருந்தன....'

'தீர்ச்சல்வாய் எங்க பொறத்தீங்க?'
 'இவங்கையில்?'
 'உங்கள் தகப்பன் தாய் எங்க பொறந்தாங்க?'
 'இவங்கையில்!'
 'அப்பறமென்ன தீங்க ஏன் பயப்படணும்? தீங்க இவங்கையர் தானே! தீங்க இங்கே தானே வாழணும் - உங்களுக்கு இந்தியாவிலே நிலமிருக்கா, ஏதாவது சொத்திருக்கா?'

.....
 'எப்படி இருக்கும், ஒண்ணுகில்லையே?'
 'நீங்க கள்ளத் தொண்டினா?'
 'ஆரயயா சொன்னா? தீங்க கடலை காணாதவங்கதான் கூட இருக்கானாக!'

'இந்திய வம்சாவழித் தோட்ட தொழிலாளரைத்தான் அனுப்புறதுக்குத் திட்டம் போர்றாங்க. இது இன்னக்கிப் போட்ட திட்டயில்ல. அரசியல் நோக்கத்துக்காக முதலாளி வர்க்கம் ஒண்ணுமே தெரியாத தொழிலாளரைப் பழிவாங்கிற திட்டயிது. ஆனா சிரிமா, சாவ்திரி ஒப்பந்தத்தான் இதுக்கு ஒரு முடிவு கண்டிருக்கு. நாங்க கறுசிரோம் இந்தியாவில் நிலம், சொத்துக்கள் இருக்கிறவங்களை, இந்தியாவுக்குப் போக வீரும்புறவர்களை அனுப்புறதில் குத்தயில்ல. ஆனா இந்த நாட்டில் பொறந்து, இந்த நாட்டுக்காக ஒழைச்ச இந்த நாட்டையே நம்பி இருக்கிறவங்களைப் பலவந்தமாக அனுப்புவதை நாங்கள் கடுமையாக எதிர்த்திரோம். அது பெரிய கொடுமை!'

'இத்தகையவாணிப்பய வெள்ளைக்காணை இந்த நாட்டில் இருக்கவிட்டு ஒன்றாந்தெரியா தொழிலாளர்களை ஏன் பழிவாங்குறாங்க!'

'தொழிலாளர்களை ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருட்களாக தென்க்கக்கிட்டிருக்காங்க.'

'அந்தக் காலத்தில் வெள்ளைக்கார வேசமவன் சொந்த, வேலைக்கு இன்னிக்கி நாம் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கு!'

'நாம் என்ன தேசத்துரோகக் குற்றமாய் செய்கோம்?'

'ஆமா! ஒரு குற்றமும் செய்யாமலேயே நாம் நாடற்றவராகி விட்டோம்!''

தான் அனுபவித்த துன்பங்களைத் தன் மகனும் அனுபவிக்கக் கூடாது. தனது மகன் திருமணம் முடிந்ததும் தனிக் குடிசையில் தாம்பத்திய சுகத்தைச் சந்திரமாக அனுபவிக்க வேண்டும் என எண்ணிய சின்னக்கலாப்பன் துரையிடம் பலமுறை கெஞ்சி மன்றாடிக் கேட்டும் 'காம்பரா' கிடைக்காது போகவே தனது சொந்தச் செலவில் சிறு குடிசையொன்றை அமைக்கின்றான். அவ்வாறு செய்வதற்குக்கூடத் தொழிலாளர்களுக்கு உரிமையில்லை என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் துவரயினால் அக்குடிசை நாசமாக்கப்படுவதும் அதன் மூலம் நாடற்றவர்களின் பரிதாப நிலைபுலப்படுத்தப்படுவதும் அவதானிக்கத்தக்கவை.

எல்லா உரல்களும் அகதிகள்

இலங்கையில் 'இனக்கலவரம்' என்ற பெயரில் அடிக்கடி இடம் பெற்று வரும் 'இனசங்காரம்' இலங்கையின் ஏழைய பகுதித் தமிழர்களைப் பாதித்திலும் பார்க்க மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரையே மிகக் கொடுமையாகப் பாதித்தமையை முனைப்புடன் வெளிப்படுத்தும் மாத்தலைய சோமுனிள்; 'எல்லைதாண்டா அகதிகள்' என்னும் இந்த நாவலிலும் பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையும் நாடற்றவர் பிரச்சினையும் ஆங்காங்கே வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவக் கலவாங்களால் கொடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு மாத்தலை முதலுமாரியம்மன் கோயிலில் அகதிகளாகத் தங்கியிருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இடம்பெற்ற உரையாடல் வாயிலாகப் பிரசா * ரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை முதலியன தொடர்பான பலதரப்பட்ட கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். வாய்ப்பு வசதிகள் உள்ள ஒரு சிறு பகுதியினர் இந்தியப் பிரசா உரிமை பெற்று இந்தியா வீற்குச் சென்று அங்கு ஓரளவு வாய்ப்பு வசதிகளுடன் வாழ்கின்றனர். ஆயின் இந்தியாவில் நிலபுலமோ சொந்த பந்தமோ அற்றவர்களும் இலங்கையிலும் அன்றாடச் சீவியத்திற்கே போராட்டம் நடத்துபவர்களும்

களுநான பெரும்பாலான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவுக்குச் செல்வதை முற்றாகவே வெறுத்தனர். தாம் பிறந்து வளர்ந்த தம்மாலும் தமது மூதாதையர்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட மலையகத்தையே இதய சுத்தியோடு நேசித்தனர்; அந்த மண்ணிலேயே தொடர்ந்தும் வாழ்ந்து அந்த மண்ணுடனேயே சங்கமிக்க விரும்புகின்றனர். ஆயின் அடிக்கடி இடம்பெற்ற கொடுமையான வன் செயல்களால் பாதிக்கப்பட்டு மனம் பேதலித்த நிலையில் இந்தியாவிற்கே சென்று விட்டால் என்ன! என அவர்களது உள்ளம் அங்கலாசக்கும். கலவரங்கள் முடிவடைந்து சிறிது அமைதியேற்பட்டதும் இந்தியாவுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற தமது எண்ணத்தை மறந்துவிடுவர்.

மேற்கண்ட கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் உரையாடல் பகுதிகள் சில வருமாறு:

'... சமான்சட்டு போதை பத்திக் கவலைப்படல்ல... ஆனா நம்ம பிரசாவுரிமைக் கொப்பி (Citizenship Certificate) எரிஞ்சி போச்சி... அதுதான் ஒரே போசனையா இருக்கு...'

'மனுசன் மனுசன் அடிச்சிக்கொல்லாணுக. பிரசாவுரிமையாவது மண்ணாங்கட்டியாவது...? அதைவுடுங்க. ஆன்தப்பினதே போதும்! பிரசாவுரிமை இருந்துதான் என்ன பிரயோசனம்? நமக்கு ஒரு பாதுகாப்பு உண்டா?....'

'பல ஆண்டுகள் இந்த நாட்டில் உழைத்து வாழ்ந்தவர் சொன்ன வார்த்தைகள். கப்பல் ஏறும் வரை இலங்கையைத் தாய் நாடாக நினைத்த வந்தான்...! நினைத்ததோடு நிற்காது * னுத்தவர்... ஆனால் இந்த நாடு அவருக்குக் கொடுத்த பரிசு... நாடற்றவன்... 53 ல் கலவரத்தில் அடிவாங்கினான்... அதற்குக் காரணம் அவர் தமிழனாம். அப்போது இந்தியா போக முடிவெடுத்தார். மலையாட்க்கும் அவரைப் போலவே இந்தியா போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. ஆனால் நான் செல்லச் செல்ல எல்லாம் மறந்து போய், 'இதுதானே நந்தாடு இங்கே தான் உழைக்கிறோம்... ஏன் போக வேண்டும்? என்று வந்த ஒரு அரா பலத்தில் இலங்கைக் குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பித்துக் குடியுரிமையும் எடுத்தான்.'

'சிட்டிசன்சிப் சட்டத்தே சேனநாயக்க கொண்டு வந்தாரு. சிங்களம் மட்டும் சட்டத்த பண்டாரநாயக்கா கொண்ட வந்தாரு... இந்த ரெண்டுமே நாட்டைப் பிரிச்சிடுச்சி!'

'இந்தக் கரச்சல் வேணாமனுதான் இந்தியாவுக்குப்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

போயிருவோம்னு பார்த்தேன்... ' இது ஒருத்தன்.

'அட நீ ஒண்ணு! ஏதாச்சும் கலவரம் அது இதுகாண்டு வந்ததும் இந்தியாவுக்குப் போயிருவோம்னு சொல்லாங்க கலவரம் கொண்டுச்சும் இங்கேயே இருப்போன்னு சொல்வாங்க... ஒரு நெலையான பேச்சு இல்லை... நம்மா ஆளுக்களுக்கு... அதனால்தான் இந்தக் கஷ்டம்...'

'யிச்சைச் சிறுவன் இப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் தன் மகனை நினைத்துப் பார்த்தான். சிறுவனுக்கு இந்தியாவுக்குப் போக வேண்டும் என்ற ஆசை... தன் மகனிடம் அதைப் பற்றிச் சொன்னான்... அவனோ இந்தியாவில் போய் என்ன செய்வது? இங்கேயே இருப்போம் என்று சொல்லிவிட்டான். சிறுவன் அவன் விருப்பப்படியே தலையாட்டினான். பின்னர் 58 ல் கலவரம் வந்ததும் இந்தியாவுக்குப் போய் விடுவோம் என்றான்... பிறகு கலவரம் முடிந்ததும் கலவரக் கவதாற்றத்து இங்கேயே இருப்போம் என்றான் மகன். அதை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு தான் அவன் அவ்வாறு சொன்னான்...'

யாவையும் கொறை சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை, என்னக்கி வெள்ளைக்காரனை நம்பி இந்தியாவிலே இருந்து வந்தோபோ அன்னையிலே இருந்து தான் இந்தப் பிரச்சினை, வெள்ளைக்காரனும் நமக்கு ஒரு முடிவு கட்டாமல் தனக்கு வேண்டியதைச் சுண்டிவிட்டுச் சீமைக்குப் போயிட்டான், அந்த நேரம் நம்மா தலைவர் யாராக ஒன்றும் பேசல்ல. சிங்களவலும் சொதந்திரம் கெடைச்சா போதும்தான் போய் இருந்திட்டு, சொதந்திரம் கெடைச்சதும் நம்மா கழுத்திலே கதறிய வைச்சிட்டானாக. நம்மா ஆளுக இந்த நாட்டுல உகரைக் குடுத்துப் பாடுபட்டாங்க... எத்தனையோ பேரு அதிலே செத்துப் போனாங்க. இங்க கா, பஸ் போடு, ரயில் போடு போட்டது யாரு? எல்லாம் நம்மா ஆளுக்கான், அதிலே எத்தனையோ பேரு பலியாயிட்டாங்க. சிலமலை சொரங்கப் பாசையிலே போய்ப் பார்த்தா தெரியும். செத்துப் போனவங்க பேரை அந்தச் சொரங்கத்தில் எழுதி வைச்சிருக்காங்கனாம்... முப்பது நாட்கு வந்தும் தொடர்ந்து கொல ஒரு கட்டிடத்திலே ஒரு காணியிலே இருந்தா அது ஜீரூக் கிறவங்களுக்கே சொந்தமாம்... ஆனா இந்த நாட்டுல 150 வருசத்துக்குமேலே இருந்த நம்மா ஆளுக்கா நாடற்றவனாக்கிட்டாங்க...'

பிரசாரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை, 1958, 1977, 1981, 1983 என அடிக்கடி ஏற்பட்ட கலவரங்கள் முதலிய யாவற்றுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தான்களே காரணம் என நிலை வரும் தப்பிப்பிராயத்தைப் போக்கும்வகையில் நாவலாசிரியர் பாத்திர உரையால் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ள முக்கிய கருத்துகள் சில இங்கு அவதானிக்கத்

தக்கவை, அவற்றிட சில வருமாறு.

'... எல்லாம் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான் களால்தான் இந்தக் கலவரம்...! அவளுக்க நாட்டைப் பிரிச்சி கேக்கப்போயி இயக்க சம்மா இருக்கிற அப்புராணி மக்களப் புடிச்சிக்கொல்லாணுக...'

ராமசாமி தனக்குத் தெரிந்த அரசியலை ஆவேசமாகவே கக்கினான்.

ஆறுமுகம் உடனே அவனைக் கண்டித்தான் 'வெவரம் தெரிஞ்சு பேச ராமசாமி... 58 ல் நாட்டைப் பிரிச்சா கேட்டாங்க? அப்ப ஏன் கலவரம் வந்திச்சி? சரி... ஒரு பேச்சுக்கு... அவங்க நா' டைப் பிரிச்சி கேட்டா நம்மள ஏன் அடிக்க வரணும்? நம்மள அவங்களுக்கு யாருன்னு யாழ்ப்பாணத்தானா- கலைநாட்டாளான்னு அடையாளம் தெரியாதா? 48 ல் பிரசாரிமைச் சட்டம் கொண்டாந்த நேரம் யாழ்ப்பாணத்தான் யாருமல்லா நாட்டுத் தமிழன் யாருன்னு அடையாளம் தெரிஞ்சி சிட்டிசன் இல்லாமச் செஞ்சானுக. இப்ப தெரியுமியோ?..'

அப்போது ஒரு குரல் ஆவேசமாகக் குறுக்கிட்டது. 'இந்தப் பிரசாரிமைச் சட்டத்த யாழ்ப்பாணத்தான் தானே சிங்களவனுக்கே சொல்லிக் கொடுத்தான்?'

ஆறுமுகம் பதிலுக்குப் பதில் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

எல்லாயாழ்ப்பாணத்து ஆள்களையும் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. இந்தப் பிரசாரிமைச் சட்டத்த மந்திரிப் பதவிக்காக ஜி.ஜி. பொன்னம் பலரும் வேறு சிலரும் அப்போட பன்னினாங்க... ஆனா அன்னாங்கே இந்தச் சட்டத்த தீவிரமா எதிர்த்தாரு செல்வநாயகம், அவர் யாரு? அவரும் யாழ்ப்பாணத்தான்... இதெல்லாம் அரசியல்... பொன்னம்பலம் செஞ்சது பெரிய துரோகம்தான்... அதுக்காக எல்லாரையும் குறை சொல்ல முடியுமா?... இதெல்லாம் அரசியல்...'' மலையக நாவலாசிரியர்கள் பலரும் கட்டிக்காட்டத் தவறிய உண்மை இதுவாகும்.

குருதி மலம்

மலையகத்தின் தரம்யிக்க நாவல்களுள் ஒன்றாகத் திகழும் குருதி மலம் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை முனைப்புடன் அங்கவதிக அலையந் துள்ளது. சற்றே ஆழ்ந்து தோக்கினால் பிரசாரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை முதலியவற்றின் பின்னமே தேசியமயமாக்கல் என்ற போர்வையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளும்

அவற்றினால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளுமாகும். இதனால் இந்தாவலிலும் பிரசா உரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை ஆகியவை சில இடங்களில் வெளிப்படையாகவும் பல இடங்களில் மறைமுகமாகவும் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நிலமற்ற வறிய மக்களுக்கு நிலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டல் என்ற போர்வையில் காலம் காலமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர் வேலை செய்து வந்த தோட்டங்களிலிருந்து அவர்களை விட்டிடிமாடிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட அதேவேளை தோட்டத் தொழிலாளர் சிலர் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு ஒருகேயிருந்த தரிசு நிலங்களைத் திருத்தி வயலாக்கிக் காலம் காலமாகப் பயிர்செய்து வந்ததைத் தடுத்து நிறுத்தி அவர்களிடமிருந்து அவ்வயல் நிலங்களும் அபகரிக்கப்பட்டன. அதற்கான காரணம் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு இந்த நாட்டில் எவ்வித உரிமையுமில்லை என்பதே.

இதனை நாவலில் இடம்பெறும் கள்ளக்கடை முதலாளி பண்டா, கிராம சேவகர் ஆகியோருக்கிடையிலான உரையாடல்கள் மூலமும் அவர்களது செயற்பாடுகள் மூலமும் தத்ரூபமாக நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். உரையாடலின் சில பகுதிகள் எகிராறு:

"..... நீங்கள் கறுவது உள்ளமைதான். ஆலாஜம் ஒருவி: வத்தை நீங்கள் யாருது விட்டீர்கள். இது எங்களுடைய நாடு. இந்த நாட்டின் பிரஜைகளாகிய எங்களுக்குத் தான் எல்லா உரிமைகளும் இருக்க வேண்டும். அரசாங்கம் நமக்குச் சலுகைகளைச் செய்து கொடுக்கும் போது நாயகவே அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நமக்குப் பயிர் செய்வதற்குக் காணீ இல்லாதபோது, இந்த நாட்டில் உரிமைபற்ற ஒராவர் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான நிலத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டு பயிர்செய்வது ஓர் அடாத்தான விசயமல்லவா....."²⁹

அரசியல்வாதிகள் கலமமாக ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்று வதற்கு மேற்கொண்ட சதித்திட்டங்கள் அரசியல்வாதிகள் முதல் கிராம சேவகர்வரை, கள்ளக்கடை முதலாளிகள் முதல் பெட்டிக்கடை பியா பாரிகள் வரை பேரினவாத வெறியாக மாறியதையும், தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 'கள்ளத் தோலிகள்', 'நாடற்றவர்கள்', 'இந்தநாட்டில் எவ்வித உரிமையுமற்றவர்கள்' என்னும் சாட்சி மனப்பான்மையை வளர்த்துச் செயற்பட வைத்தமைமையும் நாவலாசிரியர் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

பிரசா உரிமைபற்றவவன்: நாடற்றவன் என்னும் காரணங்களினால் கறுப்பண்ணை பலவருட்காலமாகப் பயிர் செய்து வந்த வயல்

பலவத்தமாகப் பறிக்கப்படுகின்றது; வயல் கரையோரமாகக் கறுப்பண்ணை வளர்க்கப்பட்ட வாழை மாங்களும் வெட்டியெறியப்படுகின்றன; வடலுக்குள் சென்ற அவனது வீட்டுக் கோழியும் கொலை செய்யப்படுகின்றது. இக்கொடுமைகளைப் கறுப்பண்ணை கிராம சேவகரிடம் தட்டிக் கேட்டபோது, 'இந்தா அதிவ் எல்லாங் எங்கிட்ட பேசுவானாங். இதபோயி ஒங்க் தொரைகிட்ட பேசிக்க. நீ நம்பகிட்ட அடக்கடி சண்டைக்கி வாறு, இனிமே நம்மனோட கச்சலுக்கு வந்தா பொலிசில சொல்லி ஒன்னை 'ரிமான்ட்' பண்ணுவேன்' என அவர் கறுப்பண்ணை பிரட்டுகிறார்.

இவற்றால் மனமுடைந்த கறுப்பண்ணை, ".... இன்னக்கி கோழிய அடைச்ச வவக்கர் சொல்லான். நாளைக்கு ஆளுங்களைல்லாததையும் அடைச்சப் போட்டாலும் போட்டிடுவான். இந்த நாட்டுல நமக்குள்ள உரிமை இருக்கு? நாமெல்லாம் அடிமைகளாகத்தான் இருக்கோம். இன்னும் கொஞ்சக் காலம் போனா நாம் செத்தாலும் பொதைக்கக் கூட இவங்க எடம் குடுக்கமாட்டாங்க.... இதைல்லாம் நம்ம தலைவிதியடா.... நானெல்லாம் உரிமையில்லாத நாயகதாண்டா.... எனக் கூறி வீம்மத் தொடங்கினார்"³⁰ ஒரு கறுப்பண்ணை மட்டுமா! இவ்வோபலட்சம் கறுப்பண்ணைகள் - தொழிலாளர்கள் இவ்வாறு மனமுடைந்து கண்ணீர் விட்டு விம்மி விம்மி அழுதழுது மாண்டுபோனமை சிந்திக்கத்தக்கது.

வயத்துச் சிவறகள்

குருதிமலை நாவலாசிரியரான தி.ஞானசேகரனின் மற்றுமோர் மனலயக நாவலே வாய்த்துக்கிறைகள் என்பதாகும். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட திருப்திமுனைகள் பல. அவற்றுள் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையும் மீண்டும் கம்பளிக்கிடமே கையளிக்கப்பட்ட காலம்வரையுள்ள ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரத்துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அவற்றினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளையும் எத்தனையோ கோடுபள்ளங்களையும் வலுமிக்க தலைகளையும் தாண்டித் தோட்டத் தொழிலாளர் முன்னேற்றப் பாதையில் வீறுகொண்டு நடைபயிலத் தொடங்கியமைமையும் முனைப்புடன் சித்திரிக்கும் இந்தாவலிலும் 'விட்டு குறை தொட்ட குறையாகப் பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையும் நாடற்றவர் பிரச்சினையும் அவற்றோடு தொடர்பான ஏனைய பிரச்சினைகளும் ஆய்காங்கே தலைநீட்டுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

நாடற்றவர்களையேருக்கும் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டு விட்டது எனச் சில அரசியல்வாதிகளாலும் தொழிற்சங்கவாதிகளாலும் 1990 களின் இறுதியிலும் 1990 களின் முற்பகுதியிலும் மிகுந்த தடையால் கெட்டுள்ள ஒங்கி ஒங்கிப்பட்டாலும் இன்றுவரை தடைமுறையில் அவை எந்த அளவுசாத்தியமாகியுள்ளன என்பது அழமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக விளங்கும் சூடும்ப நலமேற் பார்வையாளரான சுந்தரத்தின் தாய் மீனாச்சி, அவளது கூடப் பிறந்த தமையான கண்டக்டர் ராமசாமி ஆகியோரது வலாற்றைப் புலப்படுத்த முனையும் நாவலாசிரியர், சிறிமா - சாந்திரி ஒப்பந்தம் காரணமாக மீனாச்சியினதும் ராமசாமியினதும் தாய்தந்தையர் இந்தியாவுக்குச் சென்று விட்டதை மீனாச்சி சிறுவயதிலிருந்து அண்ணனான ராமசாமியினதும் அவரது மனைவியினதும் அவனைப்பில் வளர்த்து பருவமடைந்த சின் முத்துபுண்டர் என்ற சிங்க இளைஞனைக் காதலித்துத் திருமணத்திற்கு முன்பே கருவுற்றமையால் ராமசாமியினால் விட்டிருந்து விட்டப்படுகிறான், இந்தியாவிற்குச் சென்ற பெற்றோரது ஆதரவும் அவனுக்குக் கிட்டவில்லை. இறுதியை திருமணம் செய்யாமலே வாழ்கின்றான்; வேதனைக்குள்ளாகிறான்.

இதேபோன்று ராமசாமி கண்டக்டராகக் கூடமையாற்றிய போதும் நாடற்றவர் பிரச்சினையால் சொந்தமாக நிலத்தை வாங்கவே விடுகட்டவே முடியாத நிலையில் அறுபதாவது வயதைத் தாண்டியுள்ள பென்சன் உடுக்க வேண்டிய கூடாய நிலைக்குள்ளாகி மனமுடைந்து போகிறார். இவ்வாறு நாடற்றவர் பிரச்சினையால் பல்லாயிரக்கணக்கான மீனாச்சிகளும் ராமசாமிகளும் வேதனைப்பட்டு பணமுடைந்து மடிந்து போனமை மலையகப் பணியர்கள் பல துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிரூபித்த அவதானிக்கலாம்.

வரலாறு அவனைத் தேற்றவில்லை.

நீண்ட காலம் பிரசாஉரிமை அற்றவர்களாகவும் நாடற்றவர்களாகவும் விளங்கி வந்த தொழிலாளர்களுள் பெண் தொழிலாளர்களின் நிலை மகாபரிதாபத்திற்குரியதாகவே காணப்பட்டது. அவர்கள் பல வேறு வகையான கண்டல்களுக்கு முள்ளாக்கப்பட்டுக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். அவற்றுள்ளும் மிகக் கொடியது காலம் காலமாக அவர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த கொடுமான பாவிப்பு கண்டலையாகும். இதற்கு மூலகாரணமாக அமைந்தது அவர்கள் பிரசா

உரிமை அற்றவர்களாகவும் நாடற்றவர்களாகவும் விளங்கியமையே. இயற்றையே இந்தாவல் முனைப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றது.

பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையினால் இந்தியாவிற்குச் செல்ல விரும்பாது இலங்கையிலேயே தங்க விரும்புவோர் இலங்கைப் பிரசா உரிமை பெற்றிருந்தால் வேண்டும். எழுத்தறிவோ பொருளாதார வசதியோ செல்வாக்கோ அற்ற தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் பிரசா உரிமையைப் பெறுவது இலகுவான காரியமல்ல. பிரசா உரிமையைப் பெற்றவர்கள் கூட அதற்கு அத்தாட்சியான பிரசா உரிமைப் பத்திரத்தைப் பத்திரமாக வைத்திருக்க முடியாத பரிநாபகரமான சூழ்நிலையில் அவர்களது 'காம்பாக்கள்' அடிக்கடி இடம் பெறும் வளசெயல்களின் போதும் அப்பத்திரங்களை அவர்கள் இழக்கலாம்; அவை தீக்கிரையாகலாம். அந்நிலையிலும் அவர்கள் பிரசா உரிமை அற்றவர்களாகக் கணிக்கப்படுவர். பிரசா உரிமைக்கு விண்ணப்பித்த எல்லோருக்கும் இலகுவில் பிரசா உரிமை கிடைத்து விடுவதில்லை. அந்நிலையில் அவர்களுக்கும் பிரசா உரிமை அற்றவர்களே. அவர்கள் எச்சத்தப்படுத்திலும் கைதுசெய்யப்படலாம்; சிறைக்குள் சள்ளப்படலாம்; சித்திரவதைகளுக்குள்ளாக்கப்படலாம்; நாடு கடத்தப்படலாம், அவதானிக்கலாம். இலங்கைப் பிரசா உரிமையைப் பெற்றவர்கள் கூட நோட்டத்து அதிகாரிகளின் கோபத்திற்கு ஆளாவால் எந்த நேரத்திலும் பிரசா உரிமை பறிக்கப்படலாம்; சிறைப்பிடப்படலாம் நாடு கடத்தப்படலாம்; காதலிக்கவரையிலும் காதலன் அக்கவரையிலும் துடிதுடிக்க வேண்டியேற்படலாம்; என்பதனைத் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டும் வகையில் இந்தாவலில் இடம்பெறும் களிமுத்து பற்றிய செய்திகளும் காசிமுத்து குருவம்மா உறவும் விளங்குதல் குறிப்பிடக்கக்கது.

இலங்கைப் பிரசா உரிமை பெற்றிருந்த காசிமுத்து தலவாக்கொல்லைத் தோட்டத்துத் தொழிலாளி திடகாத்திரமானவன்; ஊர் அடிப்பட்டவன் பலதும் தெரிந்தவன்; முனிச்சல் மிக்கவன் அநீதிகளுக்கெதிராகப் போராடுபவன்; முனியம்மா குடும்பத்தினருக்கு நெருங்கிய உறவினன்; முனிம்மாவைத் திருமணம் செய்து இருந்தவன். இந்நிலையில் தோட்டத்துரையால் முனியம்மா கெடுக்கப்பட்டுத் திருமணம் செய்யாமலே காப்பினியாகிறான். அவமானம் தாங்க முடியாத நிலையில் தற்கொலை செய்துகொள்கிறான். ஆத்திரமுற்ற காசிமுத்து குறையிடம் நீதி கேட்கின்றான். துரையின் ஏதொலி காசிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை இரத்துச் செய்யப்பட்டு நாடு கடத்துவதற்கு ஏற்பாடாகியது. எனவே தற்கலையை தீறுத்துவிட்ட குருவம்மா தனது தமக்கை துரையினால் கெடுக்கப்பட்ட நிலையில் தற்கொலை செய்து கொண்ட போது பதறித்துடித்தான்.

முனியம்மாலை இழந்த வேதனை தாங்காட்டாது தாய் கறுப்பாவிடும் இறந்து விடுகின்றாள். குடும்பத்தில் குருவம்மா மட்டும் தனித்துவிடப்படுகிறாள். இந்த நிலையிலும் அவளுக்கு இருந்த ஒரே ஒரு துணை ஆறுதல் காசிமுத்துவே. காசிமுத்து மாமா எப்படியும் தன்னைத் திருமணம் செய்து வாழவைப்பார் எனப் பூரணமாக நம்பியிருந்தாள். முனியம்மாலை அறியாமலாக இறந்து தவித்த காசிமுத்துவும் குருவம்மாவை உயிருக்குயிராகக் காதுலிக்கின்றாள். இந்நிலையிலேயே அவள் பிரசா உரிமை பறிக்கப்பட்டு நாடு கட்டத்தபடுகின்றாள். குருவம்மா அளாதரவாளாள்.

இவ்வாறு தவிழ்க்ந்திலும் மலையகத்திலுமாக எத்தனை எத்தனை காசிமுத்துகளும் குருவம்மாக்களும் அக்கத்தனமாகப் பிரிக்கப்பட்டு அங்குடலும் இங்குயிரும் இங்குடலும் அங்குயிருமாகப் பரிதவிக்க விடப்பட்டனர் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. காசிமுத்துவும் குருவம்மாவும் இறுதியாகச் சந்தித்து உரையாடும் கட்டம் உள்ளத்தை உருக்கிக் கண்ணீர் மல்க வைக்கும் தகையது. எடுத்துக்காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு:

".... காசிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை இரத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவனை அரசாங்கம் இத்தியாலுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கின்றது. அதுவரை காசிமுத்து பொலிஸ் பாதுகாப்பில்தான் இருப்பான்... எப்படிப் பிரசாவுரிமை இரத்துச் செய்யப்பட்டது. யாரால் இரத்துச் செய்யப்பட்டது என்பதை போன்ற விஷயங்களைப் பொலிஸ் அதிகாரி கூற மறுத்து விட்டான்."

சேதுவன் இச்செய்தியைக் குருவம்மாவிடம் கூறினபோது அழுகமுது சிவடடை போல் ஆகிவிட்ட கண்ணாழிக்குள் கண்ணீர் திறைந்து தளம்ப

'எனக்கென்று என்னென்ன... இனி எந்தத் துணையுமில்லீங்க' என்று மட்டும் கூறிக்கொண்டாள்....

'நான் தடைசியாக ஒருக்காக் காசிமுத்து மாமாவைப் பாக்கணு மென்றது தோணுதுங்க...' இறக்கப் போகின்றவனின் இறுதி வேண்டி கோள் போல் கேட்கின்றாள் குருவம்மா....

'அதனால் என்னங்க... தலைக்கு மேலை வெள்ளம் போயிடுச் சென்னா... அது சாண் போனாலென்னங்க... முழும் போனாலென்னங்க... தோட்டதாக்களின்ரை சீவியம் எப்பவும் தத்தளிர்ந்தாய்க... முனியம்மா என்னை அளாதையாக்கிட்டுப் போயிட்டு... நான் இப்ப குருவம்மாலை அநாதையாக்கிட்டுப் போறதுங்க. தோட்டத்து ஆளுங்க

எல்லாமே அளாதையாறுங்களே. இதிலை குருவம்மா என்னங்க, நம்ம ஆளுங்கெல்லாம் வயிற்றுக் கொடுமையால் இந்தியாவிலையிருந்து வயறாங்க... இந்த மலைநாட்டு மண்ணோடை திவாசரி போளடி அந்த மண்ணிலையே மடிஞ்சு போயிடறாங்க... இதிலை ஒரு அங்கத்தாய்க் குருவம்மாவும்...

குருவம்மா வருகின்றாள்.

அவள் சிரட்டைக் கண்களில் கண்ணீர் நிறைத்து தளம்புகின்றது. காசிமுத்துவும் மெளனமாகவே நிற்கிறாள். மானசீக உறவின் உச்சம் தப நிலை - மெளன மொழிகள் சேவகம் புகுகின்றன... சில விளாடிகள் தான். வாய்விட்டுக் கூறிவிடமுடியாத வார்த்தைகள் - அளவிட முடியாத உணர்வுகள்.

காசிமுத்துவின் கண்கள் கலங்குகின்றன.

'வெம்பிப்பழக்காமல்' மூத்திப்பழுத்த உணர்வின் கனிவுநிலை!....

'இருவரது கண்களிலுமிருந்து கண்ணீர் துளிகள் விடுபட்டு அக்கடுந் தரையில் விழுந்து சிதறுகின்றன. மாறுபட்ட இரு கண்களின் கண்ணீர் துளிச் சிதறல்கள் அந்தரத்தில் சங்கமித்து - பூமியைத் தழுவுகின்றன!'

'என்ன மாமா... போப்போறீங்களா...?'

குருவம்மா கேட்கின்றாள். காசிமுத்து தலையை நிமிர்த்தி அவளைப் பார்க்கின்றாள்! வெம்பிச் சுருங்கிய மாங்காய்போல் அவள் நாடி சுருங்கித் துடிக்கின்றது....

வேதவையின் கனிவு - கரைவு:

'என்ன மாமா... என்னைத் தனியா விட்டிட்டுப் போப்போறீங்களா...'

அவளால் பேசமுடியவில்லை. நாடி துடிக்கின்றது.

'.... என்ன மாமா நான் கேட்டுக்கிட்டேயிருக்கேன்'

'.... நான் போகத்தானே வேணும் குருவம்மா....'

'.....'

'.... இனி நீ என்ன செய்துக்கப்போறே.... எனக்கு ஒண்ணுமே தோணயில்லை.... உன்னை வாழ்க்கையை எப்படி அமைச்சுக்கப் போறே....'

எனக்கென்னு இனி என்ன வாழ்க்கை மாமா... எல்லாமே முடிஞ்சுப் போச்சுக்க... நான் எப்பவே செத்துப் போயிட்டன்..."

"பேரினரச்சலூடன் புகையிரதம் மேடைக்கு வருகின்றது. தினசரி கேட்டு பழக்கப்பட்ட புகையிரத இரைச்சல் இன்று மட்டும் அந்த இரைச்சல் அவர்கள் இதயத்தில் பூதாகாமாக ஒலித்து இதயச் சுவர்களை அதிர் வைக்கின்றது.

இரு உயிர்களின் பிணைப்பு திரந்தாமா அறுபட்டு போகின்ற அவல நிலைக்குப் புகையிரதத்தின் வருகை ஆதார கருதியாக அமையக் குருவம்மா வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாள்.

காசரிமுத்து புகையிரதத்தில் ஏற்றப்படுகின்றான். குருவம்மா புகையிரத மேடையிலேயே திடுக்கின்றாள்.

சில தியிடங்கள் மௌனத்தில் கழிகின்றன.

ஸ்டேசன் மாள்ள் விசிலை கைதுகின்றார்.

நாதக் கூர்கள் விஷங்கலந்து - இதயங்களைத் துளைந்துச் செல்கின்றன.

'மாமா... மாமா...'

'குருவம்மா...'

'மாமா...'

'குருவம்மா...!' ஆத்மாவின் குரல்கள் - புகையிரத இரைச்சலுக்குள் அயிழந்து காற்றோடு கலக்கின்றன!

பாசம் தப்பராய் இழுப்படுகின்றது... அது அருவதில்லை! புகையிரதம் குருவம்மாவின் பார்வையை விட்டு மறைகின்றது..."

வழி நிறுத்தது

பிரபல நாடக ஆசிரியரும் நடி கருமான மாத்தளை கார்த்திகேசு வினால் 1977 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட இந்தாவல் 1992 ஆம் ஆண்டு நூல்வடிவம் பெற்றது. நாடற்றவர் பிரச்சினை, அதனடியாகத் தோன்றும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகள் ஆகியன இந்நாவலிலும் கணிசமான அளவிற்கு அலசப்பட்டுள்ளனையை அவதானிக்கலாம். நாடற்றவர் பிரச்சினை தொடர்பாக மலையகத்தின் ஏனைய நாவல்களில் முக்கியம் பெறாத ஒரு விடயம் இந்நாவலில் ஓரளவு விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ள

ளமை முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது முதலில் பிரசாசிரிமை வழங்கப்பட்டுப் பல காரணங்களால் - பிறகு காட்டிக்கொடுப்பால் - பின்னர் இரத்துச் செய்யப்பட்டவர்களும் பிரசாசிரிமை பெறாது இலங்கையிலேயே தங்கியிருப்போரும் கைது செய்யப்பட்ட பின்னர் கொழும்பு மாநகரின் கொம்பளி வீதியலமைந்துள்ள தடுப்பு முகாம் என்றும் நரகலோகத்தில் அடைத்து வைக்கப்பட்டு விசாரணைகள் நடாத்தப்பட்ட பின்னரே அவர்கள் இந்தியாவிற்கு நாடுகடத்தப்பட்டனர்.

நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு இத்தடுப்பு முகாமில் இடமெற்றதில்லுமுல்லுகள், அக்கிரமங்கள் முதலியவற்றை ஓரளவு விரிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வகையில் தோழர் பாண்டியன், பரமசிவம், ரஹீம், சுல்தான் ஷைத்தர், மைக்கல், ஜே.சப், மரசுதம், வீரையன், டாக்டர், வேலாட்டல் நிர்வாகத்தினர் ஆகியோருக்கிடையிலான உடையாடல்கள், அவர்களது செயற்பாடுகள் முதலியன இவ்வகையில் கூர்ந்து கவனித்தக்கவை.

"பரமசிவம் போலீஸாரின் உதவியுடன் இயக்கிரேஷன் அதிகாரிகளினாலே கைது செய்யப்பட்டுக் கொம்பளி வீதியிலுள்ள தடுப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டபொழுது, தன்னுடைய எளிமை திறைந்த வாழ்க்கைக்குப் பிள்ளாளே இப்படி ஒரு சதிப் பின்னால் சிக்கலாகப் பின்னப்பட்டிருக்கும் என்று கனவுகூடக் காணவில்லை. கொழும்பு நகரின் மத்தியிலே, இந்திய வம்சாவழியினருக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தனிப்பொரு நாக உலகத்திலேதான் அடைத்துவைக்கப்பட்டிருப்பதான உண்மையை நிதானிப்பதற்குப் பரமசிவத்திற்கு அதிக நாள்கள் பிடிக்கவில்லை" என அகதி முகாமை அறிமுகப்படுத்தும் நாவலாசிரியர் தொடர்ந்து அகதி முகாரின் நிலைமைகளை விரிவாக விளக்கிச் செல்கிறார்.

இந்திய வம்சாவழியினரான ரஹீம் இலங்கையிலேயே பிறந்து வளர்ந்து இலங்கைப் பிரசையான பெண் ஒருத்தியை மனாத்து இருபது வருட இல்வாழ்க்கையில் ஒன்பது பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாகிறான். ரஹீம் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு கொளிகள் என்றும் காரர்கள் என்றும் வசதியுடன் வாழ்வதைப் பொறுக்காத போட்டி முதலாளிகள் சிலர் மேற்கொண்ட குழ்ச்சிகளால் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கிடையில் நான்கு முறை மேற்கண்ட தடுப்பு முகாமுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டான். இறுதியாக தடுப்பு முகாமில் ஒருவருடத்திற்கு மேல் அடைக்கப்பட்டிருந்தான். விசாரணையின் முடிவில் ரஹீம் ஒருவாரத்திற்கிடையில் இந்நாட்டை விட்டு, ஸ்ரீமா - ஞாந்திரி ஒப்பந்தம் அமுலாகும் வகையில் வெளியேறிவிட வேண்டும் எனப் பணிக்கப்பட்டது.

தீர்ப்பு வழங்கப்படுவதற்கு முன் கல்தான் ராவுத்தர் கொடுத்த பயிற்சியினால் டீயிம் கருணை மனுவாக நீதிமன்றத்திலே அழுதழுது கூறிய விடயங்கள் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளன. அப்பகுதி சற்று நீளமாக அமைந்துள்ள பொழுதும் அதன் முக்கியத்துவம் கருதி அவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

“ஐயா என் தந்தை இங்கே பிறந்தவர். என் அண்ணனும் என் தம்பியும் இங்கே பிறந்தவர்கள். நான் இந்தியாவிலே பிறந்தவனாக இருக்கலாம். நான் பிறந்த மண் என்ன திரம் என்பதை இன்றுவரை அறிய மாட்டேன்! என் தம்பி சின்ன வயதிலே இறந்து போனான். அவனுடைய பிறப்புக்கொப்பியைக் காட்டினால் எல்லா விசயமும் சரியாகிவிடும் என்று ஆலோசனை கூறப்பட்டது. என் குடும்பத்தை இந்நாட்டிலேயே வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தவிர வேறு எந்த ஆசையும் எனக்குக் கிடையாது. நான் ஆள்மாறாட்டம் செய்யவோ, அரசை ஏமாற்றவோ என்றும் நினைத்தது கிடையாது. நான் ஆள் மாறாட்டம் செய்தேன் என்று தீங்கள் கருதினால், அதற்கான தண்டனையை எனக்குத் தாருங்கள், இதுதான் என் நாடு. இந்நாட்டிலே தான் நான் வாழ்வும் வளமும் பெற்றேன், இங்கேயே என் உடலும் மண்ணுக்குப் பசையாகப் போகட்டும். நீங்கள் விதிக்கும் எந்தத் தண்டனையையும் இந்த மண்ணிலே அனுபவித்து மாண்டு விடுகிறேன். நான் கண்ணாடும் பார்க்காத ஒரு மண்ணிலே - அருதான் என் பிறந்த மண் என்று உங்கள் சட்டம் சாதிப்பதற்காக எப்படி என்னால் புதிய வாழ்வு ஒன்றினை ஆரம்பிக்க முடியும்? என் மனைவி இலங்கையிலே பிறந்தவள். பிள்ளைகள் ஒன்பது பேர். எங்கள்நடைய சமூகத்தின் அரசியல் தலைவர்களின் ஆலோசனைப்படி, அவர்கள் எல்லோரும் சிங்கள மொழிமூலம் கல்வி கற்றவர்கள். சிங்கள மொழியே வழங்காத ஒரு நாட்டிலே அவர்களாலே எப்படி கல்வியைத் தொடர முடியும்? என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் இங்கேயே வீட்டுச் செல்லலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இருபது வருஷங்கள் போளிக்காக்கப்பட்ட புனிதமான சம்சார்புத்தத்தினை எப்படித் தன்னந்தனியாக அறுத்துக் கொண்டு ஒட்டமுடியும்? ஐயா! மனுஷத்துவம், மொழி-இனம், நாடு என்ற எல்லைகளைக் கடந்த ஓர் உன்னத இலட்சியம். இந்த மனுஷத்துவமே மனித குலத்தை யிருகருகுகளிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றது. அந்த மனுஷத்துவத்தின் பெயராலே உங்களிடம் கருணைப் பிச்சை கேட்கிறேன். இந்த நாட்டின் காற்றைச் சுவாசித்து, உப்பைத் தின்று, நீரைக் குடித்து, இந்த மண்ணிலே தங்கள் சிரிப்பை உதிர்த்து, கண்ணீரைச் சித்தி, இந்த மண்ணின் வளத்திலேயே தங்கள் எதிர்காலத்தினை

திருமாணிக்கத் திட்டயிட்டுள்ளதைத் தவிர வேறு பரவங்கள் எதனையும் அறியாத இந்நாட்டுப் பிரஜைகளாவும் ஒன்பது பிள்ளைகள், இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பெண்மையின் தவலைமையைப் பெருமையுடன் ஏற்ற நாட்டிலே, தாய்க்குலத்தின் பித்திரியாக வாழும் அவர்களுடைய தாய் இற்தப் - பத்துப் பேருக்கும் நான் ஓர் ஊன்றுகோல் - உதவி - ஓர் உழைப்புச் சக்தி. இந்தப் பத்துப்பேரையும் இங்கு விட்டுவிட்டு, நான் ஒருவன் மட்டும் நாடு கடத்தப்படுவதினால் இந்நாடு பொருளாதார ரீதியிலாவது, தார்மிக ரீதியிலாவது அடையப்போகும் ஆதாயம் என்ன? என்னை நாடுகடத்த நடவடிக்கை எடுக்கும்படி உத்தரவிடுவதிலும் பார்க்க, கருணை யிகவும் கூர்ந்து எனக்கு மாணதண்டனை விதியுங்கள். என்னுடைய சிறிய சமாதியாவது என் வழித்தோன்றல்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது என்ற ஆறுதல் நிச்சயமாக இருக்கும்.....” 63

சொற்பொழிவுப்பாணியில் இக்கூற்று அமைந்துள்ள போலத் தோன்றினும் அனுபவமிகக் கல்தான் ராவுத்தர் கொடுத்த பயிற்சியினால் கருணை மனுவாக நீதியமன்றத்திற்கு கூறப்பட்டது என்பது மனங்கொளத்தக்கது. பிரசா உரிமைப் பிரச்சினையும் நாடற்றவர் பிரச்சினையும் மனுஷத்துவத்தையே குழித்தோண்டிப் புதைத்தமையையும் சொந்த பந்தங்களையும் இரத்த உறவுகளையும் கறக்கதரப் பிரித்து வைத்தமையையும் அப்பாவி மக்கள் இதனால் அடைந்த தாக்கொணா வேதனைகளையும் இந்நாவல் மூலவியமாகப் புலப்படுத்துவது விண்ணொக்கத்தக்கது.

இந்நாவலில் இடம்பெறும் பரமசிவம் ஒருவகையில் சத்தர்ப்பவாதி எனலாம். பிரசா உரிமைச்சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு ஐந்து வருடங்கள் முன்னதாகவே உழைப்பின் பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்து தொழில் பாக்கிறான். அதே நமயம் இந்தியாவிலே ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்திருந்தான். இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை. சட்ட விமோதனாக இலங்கைக்கு வந்து சிப்பந்தியாக வேலை பார்த்துக் கொண்டு கள்ளக் கடத்தலிலும் ஈடுபட்டான். இலங்கைப் பிரசாஉரிமை பெற்ற ஒரு பெண்ணை மணம் முடிப்பதன் மூலம் தானும் இலங்கைப் பிரசையாக லாம் என நம்பினான். இவ்வது கபடத்தளங்களை அறியாத வீரையாதனது அருமை மகள் மரகதத்தை அவனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கிறான். மரகதம் கருவுற்றிருந்த போதே வேஷதாரியான பரமசிவம் வசது செய்யப்பட்டு விசாரணைகளின் பின் இந்நியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தான்.

இச்செய்தியினைக் கேள்வியுற்ற மரகதம் தனது கணவனை இந்நியாவிற்கு நாடு கடத்துவதை எப்படியாவது தடுக்க வேண்டும் என்ற

தவிப்புக்குள்ளாகிக் கூட நாடகக் காழுகளான மைக்கலின் சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகி மயிரிழையில் தப்புகிறான். பரமசிவம் நாடுகூடத்தப்படுவதைத் தடுக்கவும் முடியவில்லை. அதேசமயம் பரமசிவத்துடன் மரகதமும் இந்தியாவிற்குப் போகவும் முடியவில்லை. இந்நிலையில் அவளது பரிதாபத்திற்குரிய நிலைமையினை தாவலட்சியியர் பிள்ளைமுறையு காட்டி யுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

“..... மரகதத்தினைப் பரமசிவத்துடன் அனுப்பி வைப்பதற்குப் வழியில்லை. எந்தச் சூழலிலும் பரமசிவத்தின் மனைவியாக வாழ்ந்து விடவேண்டும் என்ற தீவிரம் மரகதத்திற்கு உண்டு.... மரகதத்தினைப் பரமசிவத்துடன் அனுப்பி வைக்கச் சட்டத்தில் இடம் இல்லை. அவள் அன்னுடைய சட்டபூர்வமான மனைவி என்று நிறுவவதற்கு அவர்களுடைய திருமணம் பதிவுசெய்யப்படவில்லை.”¹¹

“அவர்க் காப்பத்திறதுக்கு நான் உயிரைவிடக்கூடத் தாராள இருக்கேன் அண்ணாச்சி.... அந்தப் பெரிய மனுஷன் கண்டு பேசக்க அண்ணாச்சி.... எப்படியோ அண்ணாச்சி அவரு வெளியே வந்தாப் போதும்.... இல்ல அண்ணாச்சி.... நான் நல்ல பிள்ளையாட்டம் நீ சொல்றபடி எல்லாம் கேட்டு நடந்துகிறேன்.... அண்ணாச்சி! மேலதி காரியப் பாக்கணும் போனும் என்னு சொன்னிங்க... ஒங்க பேச்சைத் தட்டாம ஒங்கட கூட வந்தன்.... நீங்க இங்க கொண்டாந்து... அவரு டைய கால்களைப் பிடிச்சக் கொண்டு 'எனக்கு வாழ்வுப் பிச்சை தாரும் சுவாமி' என்று கொஞ்சிக் கதறுவேன்....”¹²

நாடற்றவர் பிரச்சினை தொடர்பாக நாவலாச்சியர் காத்திரமான கருத்துகள் பலவற்றை நாவலில் ஆங்காங்கே பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை மீண்டும் குறிக்கத்தக்கது. அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம். அப்புகாயிக்கும் பெரிபசமிக் குமிடையில் தடைபெறும் உரையாடலின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“ஒரு காலத்தில் எங்க மூதாதையர்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது உண்மையதான். அவங்க கம்மா இருந்து இந்த நாட்டச் சொரண்டல்ல.... கொடூர மிருகங்களோடும் கொடிய நோய்களோடும் போராடிக்கூட கூடையுந் கேட்டையும் பண் படுத்தினார்கள்.

“..... நீ இந்த மண் என்று எதைச் சொல்ற....”

“மேலங்காவ தமாய....”

“இந்த இலங்கை மண்ணைத்தானே? நானும் இந்த மண்ணில

பிறந்தவன் தான். அதனால் இந்த மண் ஒனக்கு மட்டும் சொந்தமுனு தனியா பிரிச்சுக்கொல்லாத....”

“ஏக கோமத.... நீய் எல்லோரும் இந்தியன்தானே.... இந்தியாவில இருந்துகானே வந்தது”¹³ எத்தவையோ ஐயங்கள் தம் இரத்தந்தையும் சாதையையும் எல்லும்பையும் உரமாகப் போட்டுத்தான் இந்த மண்ணைப் பொன்னாக்கினார்கள். தன்னுடைய வியர்வையும் ரத்தமும் மணம் கமழ்கின்ற இந்த மண்ணே அல்லும் பகலும் உழைக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்குச் சொந்தமில்லாம வேறு யாருக்குச் சொந்தம்? நாங்க நாத்திரம் இல்ல; தீங்களும அங்கிருந்து வந்தவங்கதான்... தீங்க மொத கோச்சில வந்தீங்க... நாங்கள் இரண்டாவது கோச்சில வந்தோம்... இது சரித்திர உண்மை... அது யாத்திரம் இல்ல... இந்த மண்ணுக்குக் கலை கலாசாரம் எல்லாமே இந்தியாவில் இருந்து வந்ததுதான். புத்தா? அவர்கூட இந்தியாவில் பிறந்தவர் தான். அவர் போதித்த புத்தசமயம் கூட அங்கே இருந்து வந்ததுதான்....”¹⁴

அதைத்தான் நானும் சொல்றேன். ஆடுமாடுகளிடம் எல்லாம் கருணை காட்டச் சொன்ன புத்தர் போதனைமையப் போற்றுகின்ற இந்த நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்கள், மலைநாட்டு மக்களிடம் மட்டும் கருணை காட்டக் கூடாதா? என்றுதான் கேட்கிறேன்.... தோட்டப் பாட்டாளிகளை மனைக்கும் போது வேதனைதான் அதிகரிக்கின்றது. சோதனைக்கென்று பிறந்துவிட்ட சமூகம், வஞ்சகமில்லாமல் உழைத்து உழைத்து ஓடாதி. இன்று சொல்லக் காசாக், கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் போகும் காட்சி கண்டு மனல்களே சரிகின்றன. நம் மூதாதையர்களின் இரத்தமும் சைத்யமும் கலந்து சொந்திரமாகிவிட்ட இந்த மண்ணுக்குப் பேசும் சத்தி இருந்தால், 'என் சொல்வங்களே! என்னை விட்டுப் போகாதீர்கள் என்றுமனம் பிளக்கக் கதறிபிரக்கும். இரத்தக் கண்ணீர் வடித்திருக்கும்.”¹⁵

மனலையக் நாவல்கள் முழுவதையும் தருவித் தருவி ஆராயயிடத்து இவை போன்ற அரிய கருத்துகள் மென்மேலும் வெளிப்படும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

மாலிடத்தை இதய கத்தியோடு நேசிக்கும் பண்பும் வாழ்க்கையின் ஒரு பக்க உண்மைமைய மட்டுமன்றி மறுபக்க உண்மைமையையும் உணர யும் அவற்றைத் தக்கவாறு வெளிப்படுத்தவும் ஏற்றமனோபக்குவமும் நெஞ்சுறுதியும் விசாலநோக்கும் ஒர் இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு மிகமிக அவசியமாகும். இவை இல்லாதவிடத்து அவ்விலக்கிய கர்த்தா சராசரி மனிதனிலிருந்து அதிகம் உயர்ந்து நிற்கமாட்டான்.

..... வெள்ளைப் பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே' என எள்ளி நகையடிவவன் பாரதி. பிரித்தானிய ஏசாதிபத்தியத்தையும் அதன் அநீதிகளையும் மேலைத்தேயக் கலாசாரத்தின் தீய பண்புகளையும் தஞ்சென வெறுத்த பாரதி, ஆங்கில மொழியின் போதிய பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தும் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பேடிக்கல்வி என ஏளனமும் செய்தவன். ஆயின் அதற்காக வெள்ளைப் பரங்கியினால் ஏற்பட்ட பெரும் நன்மைகளை அவன் ஸ்டி. மறைக்கவில்லை. பூசி மெழுக வில்லை, மாறாக அவற்றை மனமள தரவாய் போற்றிப் புகழ்ந்தான்.⁵²

மலையகத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான தொழிலாளர்களாலும் புத்திஜீவிகள் சிலராலும் நீண்டகாலம் 'யாழ்ப்பாணத்தார்' நஞ்சென வெறுக்கப்பட்டிருந்தனர்⁵³. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகள் காரணமாக 'யாழ்ப்பாணத்தான்' பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியைக் கடந்தும் கூட இலங்கையின் பல துறைகளிலும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தான். யாழ்ப்பாணத்தானாகிய சோ. பொன். இராமநாதன் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் அரசியல்வாடையில் ஓங்கு புகழுடன் விளங்கினார்; இலங்கையின் ஏகப் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பெளத்த மதத்தின் மறுமலர்ச்சித் தந்தை எனப் போற்றப்பட்ட ஆளுகாரிக தர்மபால தேரர் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் தெள்ளிநீதியக் கீழ்சாதினார் என அலட்சியமாக நோக்கியது போலவே இராமநாதனும் மலையகத் தொழிலாளர்களை ஏளனமாகவே நோக்கினார். அதே சமயம் இராமநாதனின் இளவலான சே. பொன். அருணாசலயோ தோட்டத் தொழிலாளர் மீது அலுதாயம் கொண்டு அவர்களை விமோசனத்தின் பொருட்டு அயரா முறைத்தார்; மலையகத் தமிழர் உட்பட இலங்கைத் தமிழர்கள் அவை வரதும் எதிர்க்கலத்தை எண்ணி 1920களிலேயே வேதனைப்பட்டார்; மனமுடைந்து மாண்டார்.⁵⁴ 1940 களின் பிற்பகுதியிலும் 1950களிலும் யாழ்ப்பாணத்தவரான ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் மலையகத் தமிழருக்கு அன்றைய ஆட்சியாளர்களால் இழைக்கப்பட்ட மாபெரும் துரோகத்தளத்துக்கு ஒத்தரசையாக விளங்கினார். இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுட்பெரும்பாலோரால் தந்தை செல்வா' எனப் போற்றப்படும் செல்வநாயகம் பொன்னம்பலத்தின் செயலைக் கண்டித்து மலையகத் தொழிலாளர்களுக்காகக் குரல்கொடுத்தார். அவரும் யாழ்ப்பாணத்தவரே.

மலையகத் தமிழர்களைப் பற்றி மலையகத் தலைவர்களே கவலைப்படாதிருந்த வேளையில் தஞ்சையிற் பிறந்து வளர்ந்து களைத்தை யிற் சங்கமமாகிய தேசபக்தன் கோ.ந.டேச ஐயர் மலையகத் தொழிலா

ளாது விமோசனத்தின் பொருட்டுத் தமது உடல், பொருள் ஆவி அளைத்தையும் தியாகம் செய்தார்.⁵⁵

மலையகத்தையே ஒருபோதும் பார்த்திராத யுகப் பெருங்கவிஞரான பாரதியும் எழுத்தல மேகையுள் தமிழர் சிறுகதை மன்னனுயாகிய பதுமையப் பித்தனுமே முதன் முதலில் கூல்கடந்த தமிழர்களும் அவர்களுள் ஒரு பிரிவினரான மலையகத் தொழிலாளரும் அவ்வவ்களாநிறைந்த வாழ்க்கைப் போராட்டத்தினைக் கவிதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவும் சிறுகதைகளாகவும் படைத்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து 'யாழ்ப்பாணத்தான்' களாகிய சி.வலத்தியலிங்கம், அ.ந.கந்தசாமி, அ.செ.முருகானந்தன், டானியல், கணேசலிங்கம், டெ.வினிக் ஜீவா, அகஸ்தியர், சதாசிவம், பெளடிக்ர்பாலன், ஞானசேகரன் முதலியோர் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். யாழ்ப்பாணத்தான்களாகிய நந்தி, ஞானசேகரன், சதாசிவம், டேவிட், பெளடிக்ர்பாலன், கச்சாயில் இரத்தினம் முதலியோர் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய நாவல்களையும் கவிதைகளையும் படைத்தனர். தமிழகத்தைச் சேர்ந்த முதுபெரும் எழுத்தாளரான தாவலாசிரியரான கிருஷ்ணன் மலையகத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை எம்பாமாகக் கொண்டு 'மாணிக்கக் கங்கை' என்னும் தரமான நாவலைப் படைத்துள்ளார். மலையகநாவல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்தான்களும் திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணனும் வழங்கிய பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளனர் என்பது யித்யியான கவனத்திற்குரியது.

இத்தகையதொரு பின்னணிமீலே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தான்களுள் ஒரு பகுதியினர் செய்துள்ள துரோகத்தனங்களையும் மறுபகுதியினர் செய்துள்ள தன்மைகளையும் சீர்தூக்கி - ஒரு நாளைத்தின் இருபக்கங்களையும் கூர்மையாக நோக்குவது போல் - உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, நந்தி, ஞானசேகரன், சதாசிவம், மாத்தளை சோமு, ராஜம் கிருஷ்ணன் முதலியோர் கட்டுரைகளையும் நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

இவ்வகையில் நோக்கும் போது 'வழி பிறந்தது' என்னும் நாவலில் மாத்தளை கார்த்திக்கேசவின் சீரிய பார்வையும் விசால நோக்கும் எவையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து சத்தியத்தைத் தேடும் முயற்சியும் யாழ்ப்பாணத்தானைப் பற்றிய அவரது அலசலில் எந்த அளவிற்கு வெளிப்படுத்திள்ளன என்பது அவதானித்தற்குரியது.

'வழிபிறந்தது' என்னும் நாவலில், 'யாழ்ப்பாணத்தானைப்' பற்றித் தெரிவித்துள்ள கருத்துகளுள் ஒரு சிறு பகுதி வருமாறு.

Digitized by Noolaham Foundation: noolaham.org | aavanaham.org

“யாழ்ப்பாண மண்ணிலே எனக்கு நண்பர்கள் பலர், அவர்களுடைய விருத்தோம்பவலை அனுபவித்தும் இருக்கின்றோம். சேரற்றுக் கடனுக்காக, இத்தக குட்டி உத்தியோகத்தர்களுடைய அட்டகாசங்களையும், யாழ்ப்பாண மண்ணின் அரசியல் மனோபாவத்தையும் விமர்சனம் செய்யக் கூடாது என்று அத்தமர்? தமிழர்கள் தமிழர்கள் தானே இலங்கைத் தமிழர் என்றும், இந்தியத் தமிழர் என்றும் இரண்டு சாதியார் தோன்றக் காரணமாக இருந்தவர்கள் யார்? இந்தியத் தமிழர்களுடைய வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட பொழுது, இலங்கைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் எத்தனைய மனோபாவத்தைக் கடைப்பிடித்தார்கள்? ஏன்? இந்தியத் தமிழர்கள் எல்லோரும் கப்பலேற்றப்பட்டதும் அவர்களுடைய சம்பந்தங்களும் உத்தியோகங்களும் தற்க்கே கிடைக்கும் என்று உண்மையாக நினைத்திருந்த எத்தனை இலங்கைத் தமிழர்கள் தம் மத்தியிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் தெரியுமா? ‘ஐம்பதுக்கு ஐம்பது’, ‘சமஷ்டி’, ‘தமிழ் நாடும்’ எல்லாம் கோஷங்களே. இத்தக கோஷங்களை முன்வைத்த தலைவர்கள், யாழ்ப்பாண அரசியல் ஆதிக்கத்திற்க்கே முதுகிடம் அளித்தார்கள் என்பதை மறுக்க முடியுமா? என்று ஆர்ஜோஷமாகப் பேசிய ராவுத்தர், சடுதியாக நிதானம் அடைந்து, ‘நான் ஒரு முஸ்லிம் என்ற காரணத்தினால், தமிழர்களுடைய அரசியலைப் பற்றிக் கூட்டமாவ விமர்சனம் செய்யும் உரிமையை எடுத்திருக்கக் கூடாது தான்...’ என்று நிறுத்தினார்...”

தமிழர்களுடைய அரசியலைப் பற்றி மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணத்தான், மட்டக்களப்பான், திருகோணமலையான், வன்னியான், புத்தளைத்தான், மலையகத்தான், வடக்கு முஸ்லிம்கள், கிழக்கு முஸ்லிம்கள், அம்பாறை முஸ்லிம்கள், மன்னார் முஸ்லிம்கள், ஏனைய முஸ்லிம்கள், சிங்கள பெளத்தர்கள், சிங்கள கிறிஸ்தவர்கள் ... இவ்வாறு எந்த வையோ பிரிவினரது, அரசியலைப் பற்றி எவரும் என்னவும் பேசலாம்... ‘உண்மையான சுதந்திரம்’ நிலவும் நாட்டில்!

ஷயின் அரசியல்வாதிகள் பேசும் அரசியலுக்கும் சந்திப்பத்தை இதயத்தையோடு நேசிக்குர் ஓர் இலக்கியகர்த்தா பேசும் அரசியலுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு: மடுவுக்கும் மலைக்கும் உள்ள வேறுபாடாகும். பாரதி அரசியல் பேசவில்லையா? இரவீந்திரநாத் தாகூர் அரசியல் பேசவில்லையா? அல்லாமா இக்பால் அரசியல் பேசவில்லையா? மாத்தளை கார்த்திகேசம் டுந்தான் அரசியல் பேசப்பெறப்பட்டுள்ளாரா? அவருக்கும் மட்டும்தான் இலக்கியமும் அரசியலும் தெரியுமா? இவ்விடத்தே மாத்தளை கார்த்திகேசம் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த மலையகத்தின் அதே மாத்தளை சோமு தமது சிறுகதைகள் வாயிலாகவும் நாவல்

கள் வாயிலாகவும் ‘யாழ்ப்பாணத்தானைப் பற்றி வெளியீட்டுள்ள நிதானமாக கருத்துக்கள் உன்னிப்பாக நோக்கத்தக்கவை’¹²⁵

நாவலாசிரியர் அரும்பாடுபட்டு எய்கிருந்தோ ஒரு கல்தான் ராவத்தரைத் தேடிப் பிடித்துத் தாக்குத் துணையாக ‘அவரேதானாகி, தானே அவராகி’ இரண்டறக் கலந்து நின்று கொண்டு இந்நாவலில் ‘யாழ்ப்பாணத்தான்; பற்றி வெளியிடும் கருத்துகள் ஒருபக்க உண்மையாகும். அதேசமயம் மறுபக்க உண்மைகளை மிகவும் நாகுக்காக மூடி மறைத்துப் பூசி மெழுகிச் செல்லும் அவரது ஒரு பக்கப் பார்வை தாமாளதொரு இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு ஏற்றதல்ல.

கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட காலத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு சில சங்கச் சான்றோர்களும் வான்மறை செட்பிய வள்ளுவனும் நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தைத் தந்த இளங்கோவும் கல்வையும் களிய வைக்கும் திருவாசகத்தைப் படைத்தருளிய மணிவாசகரும் சீர்ப்புராணம் தந்த செம்மலும் கம்பன் எம் நெறாகு மடனிடனும் ரகப் பெருங்கவிஞானை பாரதியும் சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தனும் வசன் நடை கையந்த வல்லாளான பூதலுத் ஆறுமுகநாவலரும் அறிஞர் சித்திவெவ்வையும் முத்தமிழ் விதநகரான கவாமி விபுவாநந்தரும் தொழிலாளர் கவிஞர்களான சி.வி.வேலுப்பிள்ளையும் குறிஞ்சித் தெள்ளவனும் பிறரும் மறைந்தும் மறைவாது உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் மதிக்கப்படவும் காரணம்!

மாணிக்க கங்கை

தமிழ் நாவல் இலக்கிய உலகின் புகழ்பெற்ற முதுபெரும் எழுத்தாளரும் புகழ்பெற்ற நாவலாசிரியைகளுள் முன்னவியில் திற்பவருமான திருமதி ராஜும் கிருஷ்ணன் படைத்துள்ள மாணிக்க கங்கை மலையக நாவல்களுட் தனிசுமனதாக விளங்குகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தாலும் மலையகம் மட்டக்களப்பாணமல்லாது வன்னியாலும் மலையகம் திருகோணமலையாலும் மலையகத்தாலும் மலையகத் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் தமிழகத்தாலும் மலையகம் அவ்வாறு புகழ்பெற்றால் அற்பத்தனங்களையும் குரோதங்களையும் சிறுமைப் பண்டங்களையும் பன்மைகளையும் கூடந்து உள்ளத இலக்கிய கர்த்தாவுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டவராக விளங்கி இந்நாவலின் மூலமயிக திதாவமாகக் காரணகாரியத் தொடர்புடன் புலம்படுத்தியுள்ள கருத்துகள் எழறு மிகுதியான கவனத்திற்குரியவை: விண்ணொக்கத்தக்கவை. சுமார் இருநூற்றாறு பக்கங்கள் வளர்நீண்டுள்ள இந்நாவலில் இவ்வகையில்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்கள், குறிப்பாக 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இடம் பெற்ற மிகக் கொடூரமான கலவரங்கள், அவற்றினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள், வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளிலிருந்தும் மலையகத்திலிருந்தும் மக்கள் தமிழகத்திற்கு இடம் பெயர்ந்தமை, வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் 1983 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இடம் பெற்று வரும் ஆயுதப் போராட்டம், அதன் விளைவுகள் முதலியன இடம் பெற்றினும் தாடற்றவர் பிரச்சினையும் அதனடியாக ஏற்பட்ட தாயகம் திரும்பியோர் பிரச்சினையுமே முனைப்புப் பெற்று நிற்பதால் இடம் பெட்டி மலையக நாவல்களுள் ஒன்றாகப் பரிணமித்துள்ளமை பண்பு கொளத்தக்கது.

இந்நாவலின் கதாநாயகனான முருகேசு மகலபகத் தோட்டத் (இரத்தினபுரி) தொழிலாளியாவான். கடின உழைப்பாளியான அவன் குடிப்பழக்கமோ குதுவாதோ அறியாதவன்; தேர்மையும் பொறுப்புணர்ச்சியும் பிசுறுக்குதலும் மனோபாவமும் கொண்டவன். நேசஞ்சாணான அவனது அருமை மனைவியான ராமாயி அடுத்தடுத்து ஆறுமுறை குறைப்பிரசவம் பெற்ற பின்பே ஏழாவது முறையாக உருப்படியாக ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கிறான். குமாரவேலு எனப் பெயரிட்டு அருமை பெருமைவாக அக்குழந்தையை இருவரும் வளர்க்கின்றனர். ஏழைத் தொழிலாளியான முருகேசு தன்னைப் போன்று தனது மகனும் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியாக வாழக்கூடாது; கல்வி கற்றுத் தோட்டத்துக் கிளாக்காகவோ சுப்ரின் டனாகவோ வரவேண்டும் என்னும் ஆவல் மீதுராய் பெற்றவனாக என்வனவோ தியாகங்கள் செய்து சிரமப்பட்டு வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி மகனைப் படிக்கவைக்கிறான்.

மகனும் படித்தத் திணர்சிப் பத்திரிகை ஆலுவலகம் ஒன்றில் வேலைபார்க்கத் தொடங்கினான். அச்சமயம் ஆசிரியையாகக் கடமை யாற்றிய யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தவமணி என்னும் பெண்ணைக் காதலித்துப் பெற்றோருக்குத் தெரியாமலே திருமணமும் செய்து கொள்கிறான்; பெற்றோருடனான தொடர்புகளையும் குறைத்துக் கொள்கிறான். தனது மகன் படித்துத் தோட்டத்துக் கிளாக்காகவோ சுப்ரின் டனாகவோ வரவேண்டும்; பெரிய கணக்காளியினைப் பழையாண்டியின் அழகிய மகளான செல்வத்தை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் எனக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த முருகேசு மகன் மீது ஆத்திரமுற்றான். மனைவியான ராமாயியோ மகனின் செயலையிட்டு ஆத்திர முறாதது மட்டுமன்றி ஆத்திரம் கொண்டிருந்த கணவனையும் சமாதானப்படுத்தினான். இந்நிலையில் ஒரு நாள் எதிர்பாராதவிதமாகக் குமார் தனது மனைவியுடன் பெற்றோருக்கு வேண்டிய துணிமணி களுடனும் உணவுப் பணம் களுடனும் பெற்றோரிடம் வருகின்றான்.

குமாரின் மனைவியை யாழ்ப்பாணத்தான் என முதலில் வெறுத்தொதுக்கிய முருகேசு பின்னர் அவனது தற்குணங்களைக் கண்டு அவளைத் தனது மருமகனாக ஏற்று இதயத்தையோடு தேசிக்கலானான்.

கொழும்பில் கடமைபாற்றிய குமாரும் மனைவியும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடம்மாறலானார்கள். அச்சத்தர்ப்பத்தில் ராமாயி இறந்து விடுகிறான். குழந்தைகள் காரணமாகக் குமாரும் மனைவியும் ராமாயியின் மாணர் சடங்கிற் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. முருகேசுவிற்கு மகன் மீது மீண்டும் ஆத்திரம் ஏற்படுகின்றது. இந்நிலையில் ஒருநாள் குமார் தந்தையாசிய முருகேசுவிடம் வந்து, 'இங்கு தாட்டு நிலைமைகள் நன்றாக இல்லை. வயதான காலத்தில் இங்கு தனியாக இருப்பது உற்சலம். மலையகத்தை விட்டு நீங்கி ஏற்கனவே தமிழகம் சென்று நல்கிற மலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உறவினரிடம் சென்று அங்கு வாழுவதும் அதற்கு வேண்டிய உதவிகள் எல்லாவற்றையும் தான் செய்வதாகவும்' தன் தந்தையிடம் கூறுகிறான். முருகேசுவோ மகனின் உட்கருத்தை உணர்ந்து கொள்ளாது மூர்க்கம் கொண்டு மகனைப் பின்புறமாறு பேசிவிடுகின்றான்.

"குதிரை, கீள தள்ளிட்டுக் குழியும் பரிசுத்தம்...? ஏன்டால? அப்பன் மேல் இப்பக் கரிசனம் எங்கேந்து... வந்திச்சி? நீ மகனாயில்லை, நா அப்பலாயில்லை... அவ... ராமாயி... மனைப் பாக்கலியே, பாக்கலியேன்னு நடிச்சி செத்தா... பாவிப்பய... உண்ணை தட்டரசு கட்ட தெரியாது; அங்க ஆலுப்பி, இங்க ஆளாப்பி காரிதம் எழுதச் சொல்லி... என்ன பாடு பட்டிருப்பே? தோட்டத்துல பெறந்து, எங்க அழுக்கிலும் மலத்திலும் ஐயச்சி உருவடவந்தாண்டால நீ மகன இங்கிலை படிக்கணும், துறையா வண்புறா எங்க சக்திக்கு மீறி உழச்சி அம்பதும் நூறும் அனுப்பிச்சிக்குடுத்தாரு? அதுக்க நல்ல புத்தி படிப்பிச்சிட்ட. அறுது வகுப்பிள்ளைப் பெத்து எழாவதை உன்னியப் பெத்தா. அந்த ஆறுடீரால இரும்னு எப்பவோ மனைசைக் கல்லாக்கிட்ட எனக்கு இனி இந்தியாவில் என்ன இருக்கு? என்ன இருக்கில? யாரு சொந்தம், யாரு வேண்டப்பட்ட வங்க? இந்தத் தோட்டம், இந்தப் பள்ளி, இந்தக் கட்டடம், நடடம் எல்லாம்தான் எனக்கு இனிபும் சீவியம். நீ ஒரு புள்ள இல்லென்னா பெறகு, இங்க எத்தினியோ பிள்ளைகள்ப் பார்க்கிறேள். நான இங்கதா பொறத்தபண், சீவிச்சவன். என் ராமாயி, இங்கதா மண்ணோட சிடக்கா, நானும் இங்கேயே முடிஞ்சி போவன், நீ போய் வுடு..."

எக்காரணம் கொண்டும் இந்தியாவிற்குப் போகப்போவதில்லை என மகனிடம் மீம்பு பேசிய முருகேசுவின் மனோதிடம் தோட்டம்

புறங்களிலும் இலங்கையின் வேறு பாசங்களிலும் அடுத்தடுத்து இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த சம்பவங்களால் உடைபடலாயிற்று. மலையகத்தை விட்டு வேறு எங்குமே போவதில்லை என வைராக்கியம் கொண்டிருந்த பிரசா உரிமைய பெற்றவர்களும் பெறாதவர்களும்மான தொழிலாளர்கள் பலரும் பத்தினிவிகள் பலரும் குழந்தை திர்ப்பந்தங்களால் இந்தியாவிற்குச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. முருகேசுவரம் அவர்களின் ஒருவரையினான்.

மலையாளியையும் இழந்து மகனையும் பிரிந்து தனியனாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முருகேசுவர வ ஒருநாள் தோட்டத்துரை கூப்பிட்டு, 'உனக்கு உயதாசினி' உது தோட்டத்தில் இலிமேல் வேலை கிடைப்பாயு. தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறு' எனக் கூறினான். இதனால் முருகேசுவர அந்நின்று போனாலும் இந்தியாவுக்குப் போகத் தீர்மானிக்கவில்லை. பதுகையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவளது தமக்கையான ஆண்டா ஓரவிடம் சென்று அவர்களுடன் கூடிவாழ முயன்றான்; தனது சீவியத்தின் பொருட்டுக் கூலியேலை செய்தான்.

அவ்வேளையில் இலங்கையின் வெவ்வேறு இடங்களில் பதற்ற நிலை சிறிது சிறிதாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. ஆண்டாளின் மகளும் பருமகளும் அவர்களது ஆண்டிள்ளைகள் இருவரும் பெண்டிள்ளைகள் மூவருமாகக் கதிர்காமம் சென்று கொண்டிருந்த போது காடையர்களால் வழிமறிக்கப்பட்டுத் தாக்குதலுக்குள்ளானார்கள்; அவர்கள் சென்ற வாகனமும் கீக்கிரையாக்கப்பட்டது. ஆண்டாளின் மகளும் அவளது இரு ஆண்டிள்ளைகளும் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டார்கள். பெண்டிள்ளைகள் மூவரும் மருமகளும் தம்பிரியோடி விட்டபோதும் மருமகள் மூளை பேதலிக்கலானாள்.

வயதாக்கிவிட்ட ஆண்டாளால் அவளது பேதலிகளான (ககந்தி, தனம், சரோசா) பெண்டிள்ளைகள் மூவரையும் பாதுகாத்து வளர்த்த தெருக்கவோ அவர்களுக்கு உரியபோது திருமணம் செய்து வைக்கவோ முடியாதவளானாள். 1870களில் தாயகம் திரும்பி தீல்கிரி மலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவளது நெருங்கிய உறவினர்களான முத்துவேலு, குழந்தைவேலு ஆகியோரிடம் தனது பேதலிகளாகிய மூன்று பெண்டிள்ளைகளையும் கூட்டிச் சென்று ஒப்படைக்குமாறு தம்பிரியோடி முருகேசுவரத்தை தொடர்ந்து வற்புறுத்தலானாள்.

மலையகத்தைவிட்டுத்தான் ஒருபோதும் இந்தியாவிற்குச் செல்லாத நிலை எனக் கொண்டிருந்த பிடிவாதத்தை நடந்து கொண்டிருந்த சம்பவங்கள் காரணமாக முருகேசுவர சிறிது சிறிதாகத் தளர்த்தலானான்.

'இந்த மண்ணு எனக்கே இப்ப காத்து போச்சு' என்ற நினைவியலிருந்த முருகேசுவர தமக்கையின் தீர்ப்பு தூண்டவே பெண்டிள்ளைகள் மூவரையும் கூட்டிக் கொண்டு இந்தியாவுக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானான்.

தனியனாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முருகேசுவர மூன்று பெண்டிள்ளைகளையும் பொலும்பேற்றுக் கொண்டு முதலில் மன்னாருக்குச் சென்றான். அந்நிலையிலேயே 1883 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் கொடூர வன்செயல்கள் ஏற்பட்டு தாவிடங்கும் பரவலாயிற்று; மன்னாரிலும் அதன் தாக்கம் ஏற்படலாயிற்று; இந்தியாவுக்கான கப்பற் சேவை நிறுத்தப்படலாயிற்று; மலையகத்தமிழர்கள் மட்டுமன்றி இலங்கையின் ஏனைய பகுதித் தமிழர்கள் பலரும் இந்தியாவுக்குச் செல்லத்தகுத்துக் கொண்டிருந்தனர். சம்பவச் சேவை நிறுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இரவு நேரம் ஆபத்துக்கள் திறந்த படகுச் சேவை இரகசியமாக நடத்து கொண்டிருந்தது.

இந்நிலையில் முருகேசுவர தான் கூட்டிவந்த பெண்டிள்ளைகள் மூவரையும் தளக்குத் தெரிந்த நடுத்தர வயதான பெண் ஒருத்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுப் படகுச் சேவை பற்றி அறிந்து வரப்பறப்பட்டான். இரண்டு நாட்களின் பின் அங்கு திரும்பி வந்து பார்த்தபோது வீடும் அதனுடன் கூடிய கடைபும் எரிதலும் சம்பவாக்கப்பட்டிருந்தது. தான் கூட்டி வந்த பெண்டிள்ளைகள் மூவருக்கும் விட்டுக்காரப் பெண் மணிக்ஞம் அவளது பிள்ளைகளுக்கும் என்ன நடந்தது என எண்ணி ஏங்கித் தவித்தான். அடலிதூள்ள ஒரு சிலரிடம் விசாரித்தபோது, இரவு மூலம் வந்து அட்டகாசம் செய்ததாகவும் பெண்கள் பலர் கற்பழிக்கப்பட்டதாகவும் இளைஞர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டதாகவும் பலர் தப்பிப் பிழைத்து இரவோடிவராகப் படகுகள் மூலம் இந்தியாவுக்குச் சென்று கொண்டிருப்பதாகவும் அந்தவிட்டுப் பெண்மணியும் அவளது குழந்தைகளும் அவர்களோடு தங்கியிருந்த மூன்று பெண்டிள்ளைகளும் படகிற் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கக் கூடும் எனவும் தெரிவிக்கின்றனர்.

முருகேசுவர சிறிது நேரம் அழுது புலம்பித் தவித்தானாயினும் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, முன்னவற்ற காலையிள்ளைவக்காது அரைத் துணிச்சலுடன் படகு மூலம் யிருந்த சிரமங்களின் மத்தியில் இரவோடிவராகப் பயணம் செய்து அதிகாலையே நேரம் இராமேஸ்வரம் கரைபு அடைகின்றான். முதுமை, சுவலை, களைப்பு, தவிப்பு, மூன்று பெண்டிள்ளைகளுக்கும் என்ன நடந்ததோ என்னும் ஏக்கம். இவற்றாக்கு மத்தியிலும் தன்னை தம்பித் தனது தமக்கை ஆண்டாளர்

தன்னிடம் ஒப்படைந்துவிட்ட மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் இரா மேஸ்வரம் கடற்கரையில் தேடி அலைத்து கொண்டிருந்தான்; இடையில் தனக்கு நெருக்கமான சுந்தரலிங்கம் முதலிய சிலரைச் சந்தித்த போதெல்லாம் மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் பற்றியே பிரஸ்தாபித்து அழுது அவர்களைக் கண்டு பிடித்துத் தரும்படி மன்றாடி வேண்டினான்.

இராமேஸ்வரம் கடற்கரையோரம் ஒரே சள சமுத்திரம்; மண்டபம் முகாமிலும் சளசமுத்திரம்; தூத்துக் குடியிலும் ஒரே சளசமுத்திரம். எல்லோரும் பிரதத மண்ணிலிருந்து வேரோடு விடுக்தி எறியப்பட்டவர்கள்; அவர்களுட்கணினானவர்கள் தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருப்பவர்கள்; பெரும்பாலானோர் மலையகம் தவிர்ந்த ஏளைய பசுதிகளைச் சேர்ந்த அகதிகள். இற்றகைய சள சமுத்திரத்தின் மத்தியில் தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் கண்டு பிடிப்பது இலகுவான காரியமா? உன் லையிலேயே அப்பெண் பிள்ளைகள் மூவரும் மண்ணரி லிருந்து உயிரூடன் இந்திய மண்ணில் கால் வைத்துள்ளார்களா? என்னும் தயக்கமயகங்களுக்கும் அச்சங்களுக்கும் அவரும் பிக்கைகளுக்கும் மத்தியில் வயதான நிலையிலும் சேர்த்துவிடாது தவலாடு போகாது அகர்த்தமமான நம்பிக்கையுடன் தேடி அலைப லானான்.

இடையில் இருமுறை சந்தித்துத் தன்னடம் தன் போன்றவர் களையும் அன்போடு வரவேற்று உபாசித்து அழுதல் கூறிய இராம சிருஷ்ண மடத்துச் சாயியாரிடமும் தான் கூட்டி வந்த மூன்று பெண் பிள்ளைகளையும் தேடிக்கண்டு பிடித்துத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி மன்றாடி வேண்டுகின்றான். இடையில் இராமேஸ்வரம் கோயிலையும் பாம்பலாஸ்தையும் கண்டு திகைக்கிறான். தனது மூள்கோர்களைப் பற்றியும் அவர்களது சாதனைகளைப் பற்றியும் எண்ணி எண்ணி மலம் தெகிழுகின்றான். அழுது புலம்புகிறான். "திமரெள பெண்பிள்ளைகள் மூவர்தாம் நிலையிலை எண்ணிச் சாம்புகின்றான்; மீண்டும் உற்சாகம் கொண்டு அவர்களைத் தேடியலகுகிறான்; எங்கு தேடுவது சப்படிக்கண்டு பிடிப்பது? உயிரோடு மலையகத்திற்குத் திரும்பிப் போய் தன் தமக்கையான ஆண்டாளாவின் மூகத்தில் சப்படி முழிப்பது? என்ன பதில் கூறுவது? எனத் தவிக்கிறான்.

எனினும் கொண்டது விடாத விக்கிரமத்தினைப் போன்று மேலும் மேலும் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கையில் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் தனக்கு நன்கு தெரிந்த பாஞ்சாலி என்னும் பெண்மணியைச் சந்திக்கிறான்; அவள் மூலம் அவன் பல நாட்கள் அல்லம் பகலும்

அரும்பாடுபட்டு ஊன் உறக்கயின்றித் தேடியலகந்த அப்பெண் பிள்ளைகள் மூவரும் தூத்துக்குடியிலுள்ள முகாமொன்றில் உயிரோ டிருப்பதாக அறிந்து ஆறுதலும் தேறுதலும் அடைகின்றான். அச் செய்தியை இராமசிருஷ்ண மடத்துச் சாயியாரிடமும் சுந்தரலிங்கத் திடமும் அறிவித்துவிட்டுத் தாசில்தாரின் அலுவலகத்துக்குச் சென்று தன்னைத் தூத்துக்குடிக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுகின்றான். முருகேச அகதியல்லன்; தாயகம் திரும்பியவன் என்பதால் தாசில்தார் கல்கட்டிடம் அத்தாட்சிப் பத்திரம், வாங்கி வத்தால் மூவாயிரம் ரூபா காச கொடுப்ப தாகக் கூறினார்.

அதனைக் கேள்வியற்ற முருகேச புளகாங்கிதமடைத்து அப் பணத்தைக் கொண்டு தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட மூன்று பெண்க ளும் மூத்தவளான சுந்தரியைச் சுந்தரலிங்கத்துக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துவிடலாம் என்ற நம்பாசையுடன் சுந்தரலிங்கத்தைச் சந்திப் பதற்காக மீண்டும் இராமேஸ்வரத்திற்குச் செல்கின்றான். அங்கு அவ னைச் சந்தித்து அவளது விருப்பத்தைக் கேட்கிறான். அவன் அதற்குச் சம்மதிக்காது போகவே முருகேச அதனால் மனமுடைத்த போகவி ல்லை. அதேசமயம் சுந்தரலிங்கத்தின் மூலம் தனது மகன் குமாரசரப் பற்றிய தினைமயகலையும் அறிந்து கொள்கிறான். பின்னர் தூத்துக் குடிக்குச் சென்று விசாரித்துப் பெண்பிள்ளைகள் மூவரையும் கண்டு பிடித்து மரிமுச்சியில் திளைக்கிறான்.

தூத்துக்குடி முகாமில் நிலவிய சூழ்நிலைகளைக் கண்டு வெறுப் புற்ற முருகேச பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு பெண்கள் மூவரையும் மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அங்கு அவளுக்கு நன்கு பழக் கமான, தன்னைப் போன்றே மலையகத்திலிருந்து திரும்பிய மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தைச் சந்திக்கின்றான். அவர்களது பரிதாப நிலையைக் கண்டு தன்னால் இயன்றவரை அவர்களுக்கு உதவ எண்ணுகின்றான். பின்னர் மீளாட்சியம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று வழிபட்டுவிட்டு, மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தினரையும் அழைத் துக் கொண்டு மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு கோயமுத்தூர் சென்று அங்கிருந்து மேட்டுப்பாளையத்தை அடைகின்றான். பின்னர் கோத்த சிரிச்சுச் செல்கின்றான்.

கோத்தசிரியில் தான் அழைத்து வந்த பெண்பிள்ளைகள் மூவரையும் ஒப்படைப்பதற்குரியவர்களைத் தேடியலகுகிறான். முதலில் தாயகம் திரும்பியோருக்கான அலுவலகத்தைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்தது. அவ் அலுவலகத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்த

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வேளையிலேயே, 1978 ஆம் ஆண்டு பெற்றோருடன் தாயகம் திரும்பிய வறும் முருகேசுக்கு நன்கு தெரிந்தவனுமான பச்சைவேலு என்னும் இளைஞன் எதிர்பாராத விதமாக முருகேசுவையும் கூட வந்தவர்களை யும் சந்திக்கிறான். பச்சைவேலுவின் உதவியுடன் முருகேசு தான் அழைத்து வந்த பெண்பிள்ளைகளை ஒப்பவாட்பதற்காக முத்துவேலு வையும் நுழந்தை வேலுவையும் தேடிச் சென்றபோது அவர்கள் பெண் பிள்ளைகள் மூவரையும் பொறுப்பேற்காதது மட்டுமன்றி முருகேசுவை நோக்கி வசைமாரியும் பொழிந்தனர். இவற்றாலெல்லாம் முருகேசு மனம் தளர்ந்துவிடவில்லை. பெண் குழந்தையின்றி வருந்திய அவன் அப் பெண்பிள்ளைகள் மூவரையும் தனது பிள்ளைகளாகவே கருதிப் பேண லானான். அவர்களும் "தாத்தா தாத்தா" என முருகேசுவின் மீது மிகுந்த பற்றுதல் கொண்டனர்.

பச்சைவேலுவின் உதவியுடன் மிகக் குறைந்த வாடகைக்கு வசதிக் குறைவான ஒரு சிறிய வீட்டினைப் பெற்று மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தாருடன் ஒன்றாகக் குடியமரலானான். மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தார் கூலிவேலை செய்தும் கூட்டுக்குள் சென்று விடுகு சேகரித்து விற்றும் மிகவும் கஷ்டமடை முறையில் சீலியம் நடத்தினர். முருகேசுவும் தன்னிடமிருந்த பணத்தை இயன்றவரை செலவழிக்காது வைத்துக் கொண்டு கூலி வேலை செய்தே தன்னையும் பெண்பிள்ளை கள் மூவரையும் காப்பாற்றி வந்தான்.

கோத்தகிரியில் குடியேறிய சிறுது காலத்துள் கூலி வேலை செய்து நன்கு அறிமுகமான பொட்டம்மாவின் உதவியுடன் நற்குளங்கள் நிறுவின ஒரு பாட்டம்மாவின் வீட்டிலும் அவரது தந்தையின் வீட்டிலும் முறைபடி சரோசாவையும் தனத்தையும் பணிப் பெண்களாக ஒப்ப வாடத்தான். அவர்களுடம் அச்சிறையினை அன்புடனும் பண்புடனும் நடத்துவதைக் கண்டு முருகேசு ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான்.

மலையகத்திலிருந்து தாயகம் திரும்பியபோது முருகேசு மிகவும் பத்திரமாக ராமாயின் நகைகளைக் கொண்டு வந்திருந்தான். அத்து டன் தான் சிறிது சிறிதாகச் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்தையும் சீதளமாகக் கொடுத்து கசந்தியைப் பச்சைவேலுவுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான். கோத்தகிரியில் உள்ள பலரும் தனது மகனின் செலவுகள் குறித்துப் புறவதைக் கண்டு புளகாங்கிதமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான். நான் இறப்பதற்குள் சென்னை மாநகரத்துக்குச் சென்று தனது அன்பு மகனையும் மருமகனையும் பேத்தியையும் எப்படியாவது கண்டு பிடித்து உரையாட வேண்டும், தனது அன்புப் பேத்தியைத்

துக்கியணைத்து முத்தமறை பொழிந்து மகிழவேண்டும்; அவர்களோடு ஒன்றாக வாழவேண்டும் என அவர்க் கொள்கிறான்.

முருகேசு சொன்ன மாநகருக்குச் செல்வதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் ஒருநாள் எதிர்பாராதவிதமாகப் பரிதாபக் கோலத்தில் சடயம்மாவையும் அவளது பிள்ளைகளையும் கண்டு மிகவும் மனம் வருந்தினான். அவர்களது கசந்ததை விசா ரித்தான். அப்பொழுதே சடயம்மாவின் கணவனான மாமுண்டி காட் டற்குள் விடுகு சேகரிக்கச் சென்ற சமயம் யானையினால் மிதிபட்டு இறந்துவிட்டதைப் அவர்கள் அனாதைகளாக அலைத்து திரிவதையும் அறிசிறான். அவர்களது துயரத்தைப் போக்கும் வகையில் ஏதாவது உதவி செய்தேயாக வேண்டும். அதற்காகச் சென்னைக்குச் செல்லும் தனது திட்டத்தைச் சிலநாள் களுக்காவது பின்போட வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கிறான்.

என்றும் பிறருக்குதவும் மனோபாவம் கொண்ட முருகேசு தனக்குப் பழக்கமானவரும் மலையகத்திலிருந்து தாயகம் திரும்பிய பின் கோத்த கிரியில் செல்லாக்குட ன வாழ்ந்து கொண்டும் தாயகம் திரும்பியோருக்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்துவருபவருமான் மாஸ்டரைச் சந்தித்து, சடயம்மாவின் தும் பிள்ளைகளையும் பரிதாபநிலையினை எடுத்துக்கூறி எப்படியாவது அவர்களுக்குத் துறைபாடு மன்றாடி வேண்டுகின்றான். மாஸ்டரும் அவனது வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து அப் பொறுப் பினை ஏற்றுக் கொள்கிறான். முருகேசு அதே மாஸ்டரிடம் தனது மகன் குமாருவின் சென்னை முகவரிமைக் கேட்ட போது, இலட்சிய புறடி வான் குமாருவின் தந்தை முருகேசுவே என அறிந்து திசைக்கின்றான். குமாருவைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த முருகேசுவைப் போற்றினார்; வாழ்த்தினார்; உயரிய மதிப்பு வைத்தார்; வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார்.

முருகேசுவோ தான் பட்ட கட்டவங்க அனைத்தினதும் மொத்த மான பயனளிக்க அறுவடையைப் பெற்றுக் கொண்டவனாக மகிழ்ச்சியில் சிகரத்தில் மிதந்தான்; தான் பெற்று வளர்த்தெடுத்த ஆளாகிய தனது மகனை முடிக்கத்தனமாகப் பேசியதற்காக வருந்தினான்; வாழ்பாணந் தான என வெறுத்தொதுக்கிய தனது மருமகளின் தியாக சிந்தையையும் தற்குணங்கனையும் எண்ணி எண்ணி மனம் உருகினான். யாழ்ப்பாணத் தாளின் வாயிற்றில் பிறந்த தனது பேத்தியை எண்ணி அவனது உடலும் உள்ளமும் உருகிக் கரைபவாயிற்று. விட்டேன் உலகம்; வினை ரூடன் கூடேன். என வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முருகேசு தனது அன்பு மகனையும் உத்தம மருமகனையும் தனது இரத்தத்தின் இரத்தமாரிய மகனின்

இரத்தமாகிய கொழுந்தாக விளங்கும் பேத்தியான பிரியாவையும் கண்டேயாக வேண்டும் என்றும் வேட்டைக மீதராய் பெற்றவனாத மாஸ்டரின் உதவியுடன் சென்னை மாநகரம் நோக்கிப் புறப்படலானான்.

அதற்கிடையில் தனது மகளாகக் கருதி, அன்பு செலுத்தி எந்த னையோ தியாகங்களைச் செய்து திருமணம் செய்து வைத்த கந்தியின் 'போக்குகளைக் கண்டு மனம் வெறும்புகின்றான்; அவனது உள்ளத்தில் எள்ளுமில்லாதவகையில் அவன் மீதும் பச்சைவேலுவின் மீதும் வெறுப்புப் பெற்றிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தான் என வெறுத்தொலுக்கிய அந்தத் தவம்! தனது அக்காவின் பேத்தியும் தோட்டக்காட்டானுமாக கந்தியி ன் அனைத்து உள்ளம் இரு பெண்களையும் எடைபோட்டுப் பார்த்து எம்பலிக்கின்றது. கந்தியை என்னடி மலங்கசந்து போன முருகேச அவள் மீது இதுநாள்வரை உயிருக்குயிராகக் கொண்டிருந்த பாசத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டு என்றும்ல்லாத மனவராக் கிபந்து. ன் ஒருநாள் காலையில் சென்னை நோக்கிய தனது பிராணத்தையே ஆரம்பித்தான்.

பல சாமங்களுக்குள் துன்பங்களுக்கும் மத்தியில் சென்னை மாநகரையடைந்த முருகேச அதனைக் கண்டு பிரயிக்கலானான். தான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த அந்த மலையகம் எங்கே! அந்தச் சிலோன் எங்கே! இந்தப் பிரமாண்டமான சென்னை மாநகரம்! தனது மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த தமிழகம்! எனப் பல்வாறெல்லாம் அவனது உள்ளம் எடைபோட்டுப் பார்க்க முயல்கிறது; வகையெழுத்து வைக்கத் தெரியாத படிப்பறிவற்ற 'வாழ்க்கையின் பட்டறிவு மிக்க' அவனது உள்ளம் ஆழமாகச் சிந்திக்கின்றது; செய்வதறியாத திசைக்கின்றது; இந்தப் பெரிய நகரத்திலே தனது மகனும் மருமகனும் பேத்தியும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் எனத் தாழ்வுச்சிக்கல் கொண்ட அவனது உள்ளம் விளக்கின்றது. 'இந்தப் பெரிய நகரத்தில் தனது மகனது முகவரினயக் கண்டு பிடிப்பதென்றால் அது இலேசான காரியமா!

எனினும் முருகேச சளைக்காது முகவரினயுதப்பய் துண்டினைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் பொலிஸ் ஆதிகாரிகளிடம் விசாரித்துப் பஸ்வண்டியிலேறிப் பெரியார் நகரில் இறங்கி எங்கு தேடியும் இடத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியாது தவித்தான். அந்நேரம் 1970 களில் மலைய கந்திலிருந்து தாயகம் திரும்பியவனும் முருகேசவுக்கு மிக நெருக்க மாளவனுமான மாணிக்கக் கங்காளியை எதிர்பாராதவிதமாகச் சந்திக்கின்றான். அவனுடன் கூடவே அவனது வீட்டுக்குச் சென்று உண வருந்தி இளைப்பாறுகிறான். மாணிக்கம் குடும்பத்துடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே பல உண்மைகளை அறிந்து கொள்கிறான்.

அதேசமயம் கந்திக்கு தான் திருமணம் முடித்து வைத்த பச்சை வேலு ஏலவே இவ்வகையிலிருந்து தப்பும் திரும்பும் பொழுது மாணிக்கத்தின் மகளைத் திருமணம் செய்திருந்தான் என்பதையும் அவன் தன்னிடம் திருமணமாகாதவன் எனக் கூறி ஏமாற்றிவிட்டான் என்பதையும் அறிந்து ஆத்திரமும் வேதனையும் அடைகின்றான். 'இருதியில் 'முருகனும் இரண்டைக் கட்டிக்கிட்டார் தானே' எனத் தனக்குத்தானே சமாதானமும் கூறிக்கொள்கிறான்.

பின்னர் மாணிக்கத்தின் உதவியுடன் மகனது இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிக்கிறான். அவன் அங்கு சென்ற சமயம் அவனது மகனும் மருமகனும் இல்லாததால் பெரியதாயிடமிருந்த அவனது பேத்தியார் பிரியா கதறி அழுது குடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. முருகேச கனது பேத்தியான வார்டுவையுடன் தூக்கி அனைத்து முத்தமாரி பொழிந்து குழந்தையின் அழுவகையைத் தீர்க்கின்றான். தனது மகன் குமார் பிரியாவுக்கென வாங்கி இராமேஸ்வரத்தில் கந்தரலிங்கத்தின் அறையில் மறந்து போய் விட்டுவிட்ட அழகிய உடுப்பினை (பிராக்) முருகேச எடுத்துச் சென்று கோத்தகிரியில் ஒருவருட சரலம் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்து சென்னைக்கு வரும் போது மறவாது அதனைக் கண்டு வருகான். அதனை இப்போது பிரியாவுக்கு அணிவித்தான். பிரியாவும் அவனுடன் நன்கு ஒர் ஓர் நொவாகிவிடுகிறது. குழந்தையைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு மகனும் மருமகனும் விடுதலை இயக்கத்திற் சேர்ந்து விட்டமையை அறிந்து ஆத்திரமூற்றுக் குமுறுகிறான்.

ஒரு சில நாட்களில் குமார் அங்கு வருகிறான். நீண்ட நாட் பிரியின் பின் தந்தையும் மகனும் சந்தித்து மகிழ்ச்சி பொங்க உரையாடுகின்றனர். குழந்தையும் தந்தையைக் கண்டுவிட்ட குதூகலத்தில் துள்ளிக்கூதிக்கின்றது. தன் மருமகனைக் காணாதது முருகேசவுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமும் கவலையுமாக இருந்தது. பிரியாவும் தாயைக் காணாது தவித்தது. குழந்தையைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டுத் தந்தையும் தாயும் 'இயக்கம் அது இது' என ஒடித் திரிவதாயிட்டு மகனைக் கண்டிக்கின்றான்.

இவ்வகையில் நாடற்றவர் எல்லோருக்கும் பிரசா உரிமை கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை அறிந்ததும் எல்லோரும் மலையகத்துக்குச் செல்லோம் என முருகேச மகனிடம் கூறுகின்றான். நான் உண்மை நிலையை விளக்கியதும் முருகேச அயையதியடைகிறான். பின்னர் மகனது வேண்டுகோளுக்கிணங்க மருமகனைச் சந்தித்து உரையாடுவதற்கும் குழந்தையை அவசியம் காண்பிப்பதற்குமாகப் பிரியாவுடன் இராமேஸ்வரத்துக்குச் செல்கிறான். மகன் கூறியபடி இராமேஸ்வரத்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

திலுள்ள தங்கச்சிமடத்தில் குழந்தையுடன் மருமகனின் வரலக்காகக் காத்திருந்தாள். அடுத்த நாள் நள்ளிரவு நேரம் மருமகனாகிய தவம் இயல்பான உடையில் அல்லாது போராளிகளின் உடையில் திசுரென வந்து குழந்தையை வாஞ்சையுடன் தூக்கி அணைத்து முத்தமிட்டு மூயல்கிறான். ஆயின் குழந்தையோ வெருண்டு வீரிட்டலுது. "இலங்கை என்ற மடமி இயல். இது ஆரோ..." எனக் கூறிக் குழந்தை அவளை ஏற்க மறுக்கிறது. 'என்ற அம்மா பூவுயச்சி, பொட்டு கொட்டு. சாரி உடுத்தப் பிளவுள் போட்டி குட்டி... என்ற அம்மா வடிவா இருப்பா...' என்று விமயி விமயி அழுகிறது. ஆயின் தனியே குழந்தை விரும்பும் கோலத்தில் வரமுடியாத நிலையில் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு அழுக வண்ணம் இருளில் மறைகிறாள். குழந்தை முருகேச விடம் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

"இந்தக் கீவின் மணற் கரையில் அவள் முதன் முதலாக வந்து விழுந்த போது பரவியிருந்த மன இருள் இப்போது அகன்றுவிட்டது. வெளிச்சத்தில் ஓர் உறுதியுடனும் நம்பிக்கையுடனும் வாழ்வின் இறுதிக் கால அத்தியாயத்தை அவள் துவங்கப் போகிறாள்"

இதுவே இந் நாவலின் கதைச்சுருக்கமாகும். இக்கதையிலுடாக நாவலாசிரியர் பலவிடயங்களைப் பல்வேறு உததி முறைகளைக் கையாண்டு அலசிச் செல்கிறார். எனினும் நாவலின் மையக்கருவாக 'நாடற்றவர் பிரச்சினையே' அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

மலையக நாவல்களுள் வேறு எந்த ஒரு நாவலும் கொண்டிராத டர்ந்து விரிந்த கதைதையும் பல்வேறு விடயங்களையும் இந்நாவல் கொண்டு விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். மலையகம் முதல் கோத்த சிபிவரை, யாழ்ப்பாணம் முதல் சென்னை மாநகரம் வரை, பன்னாள் முதல் இராபேஸ்வரம் தூத்துக்குடி, மதுரை முதலியன வரை இந் நாவலின் களம் டர்ந்து விரிந்து செல்கின்றது. நாடற்றவர் பிரச்சினையை முனைப்புடன் வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் எனைய மலையக நாவல் களிலும் பார்க்கக் தாயகம் திரும்பியோர் எதிர் கொள்ளும் சவால் களையும் பிரச்சினைகளையும் மிக விரிவாகவே அலசிச் செல்கின்றது. கூடவே 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இடம்பெற்றுக் கொடுர வன்செயல்கள் அதனால் ஏற்பட்ட பாங்கு விளைவுகள் மலையகம், யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, வன்னி முதலிய குறுகிய எல்லைகளைக் கடந்து இலங்கை முழுவதிலும் விந்வுவருபம் பெற்று அமைந்ததுல் சிலரும் கவனத்தை டர்ந்து நிற்கும் 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை' அதனடியாகத் தோன்றி தன்னொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேளிய

மாக அகர வேகத்தில் வளர்ந்து வரும் பலப்பீட்சைக் கெடுபிடிகள், அதன் பாரிய விளைவுகள், சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகள் காரணமாக நீண்டகாலம் நிலவிவந்த பிரதேச வேறுபாடுகள், சாதிக் கெடுபிடிகள் முதலியன தளர்ச்சியுறுதல் முதலியவற்றையும் இந்நாவல் அலசிச் செலவது மனங்கொள்கக்கூது. 1986ஆம் ஆண்டே இந்நாவல் வெளி வந்து விட்டதால் அதுகால வளாயிலான செய்திகளே இந் நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதும் கவனத்திற்குரியது.

கருங்கக் கூபின் இலங்கையினதும் தமிழகத்தினதும் ஏறத்தாழக் கால் டூற்றாண்டு கால நிகழ்ச்சிகளின் வெட்டுமுசுத் தோற்றமாக இந்நாவல் விளங்குகின்றது எனலாம்.

வெள்ளைக்காரர்கள் உய மாய வலைபிற சிக்குண்டுபுத்தொன்ப தாம் நூற்றாண்டின் முற பகுதியிலிருந்து இலட்சோபலட்சமாகத் தொழிலாளர்கள் தமிழகத்திலிருந்து மலையகத்திற்கு குடியேறி மாடாக டர்ந்து ஓர் எந்த தேய்ந்ததரே தவிர வேறு சுகம் கண்டவர் பல தலைமுறைகளாக இந்நாட்டின், வளத்திற்காக உழைத்துத் தமது வாழ்வில் வளத்தைக் காணாது மலையக மண்ணுக்கே உரமாகினர். இவ்வாறிருந்தும் அவர்கள் நாடற்றவர்களாக்கப்பட்டனர், தாயகம் திரும்புவதில்லைபொள அடம் பிடித்துத் தாம் பிரந்து வளர்ந்த மலையக மண்ணிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்களும் கூட பேரினவாத சக்திகளால் அடிச்சடி கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட பிலேச்சத்தனமான வன்செயல்களால் மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் மனமுடைந்து தாயகம் திரும்ப வேண்டியேற்பட்டது.

அவ்வாறு திரும்பிய இலட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்களுள் ஒருவனான முருகேச மலையகத்திலிருந்து எத்தனையோ சிரமங்களுக் கு மத்தியில் பன்னாளுடாக இராமேஸ்வரக் கரைவா அடைகிறான். தாயகம் தோர்ந்து களைத்துச் சிந்திக்கவே திராணியற்றா பேரிருந்த முருகேசவின் மல ஒட்டத்தை நாவலாசிரியர், "இதே டோன்று இக் கரையில் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன், அவன் தாய் கழுத்தில் மஞ்சட் சாடும் இடுப்பில் குழந்தையமாக இப்படித் தோணிபேறிப் போனான், கன்னாளியின் கீழ் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக, மன்னார்க் காட்டில் ஆவர்கள் நடந்துபோன காட்சியை, அவன் எண்ணிப்பார்க்கிறான். அந்த மண்ணில் அவள் இரத்தத்தையும் சதைமையும் மட்டும்தான் உரமாகக் கில்லை... துல்பை வெடிக்கப்பதற்கு நூறாக விதைகள் விழுந்த எங்கெங் கும்தன் வேளைப் பார்க்கப்படும் குர் காட்டுக் கொடியின் முர்க்கத்துடன் அவர்கள் மக்களையும் பெருக்கினார்களே? ஆனால்... ஆனால்... இந்த

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: வேர்ப்பிடிக்கச் சக்தியற்று, லட்சோப லட்சங்களாக... குறைக் காற்றில் அலையும் சருகுகளாக ஓடியும் தளிர்களாக, உதிரும் பூக்களாக மொட்டுக்களாக... என வெளிப்படுத்தியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், சிறீமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் முதலிய வற்றின் படி தாயகம் திரும்ப வேண்டிய இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்ப விரும்பாது தயக்கம் காட்டிக் கொண்டிருந்த நிலையில் 1977, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் நாடளாவிய ரீதியில் இடம் பெற்று கொடுக்கப்பட்டவர்களை மட்டுமன்றி 1970களில் தேர்ந்தெடுத்த சிபிஐ மையமாக்கப்பட்ட வேளையிலும் அதற்குச் சற்று முன்பும் பின்பு மாண்புமிகு பகுதிகளிலும் மலையகத்தில் ஆங்காங்கே அடிக்கடி இடம்பெற்ற வன்செயல்களாலும் கொடுமைகள் பாதிக்கப்பட்டு இழப்புகள் பலவற்றைச் சந்தித்து மனம் நொந்து விடுகிறவர்கள் தாயகம் திரும்பலாயினர். இவற்றுள் 1983ஆம் ஆண்டு நாடளாவிய ரீதியில் இடம்பெற்ற கொடுமான வன்செயல்களும் அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் தொடர்ச்சியாக இன்று வரை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பலப்படைகளைக் கெடுபிடிக்கும் மலையகத் தொழிலாளர்களை மட்டுமன்றி இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் பல இலட்சக் கணக்கானோரையும் தரிசுகத்திற்கு இரவோடிருவாகத் தப்பியோட வைத்தன.

1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற வன்செயல்களைத் தொடர்ந்து மலையகத் தொழிலாளர்களும் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒன்றாகப் படகுகள் மூலம் ஆபத்துக்கள் நிறைந்த இரவுப் பயணங்களை மேற்கொண்டு இராமேஸ்வரக் கரையை அடைந்தபோது தமிழக அரசுக்கும் பெருந்தலைவியடியேற்பட்டது. நான்தோறும் பல்லாயிரக் கணக்கில் இலங்கையிலிருந்து தப்பியோடி வருபவர்களுக்கு உணவு, குடிநீர், உண்டியும், உடுதூவிகளும் அளித்துக் கப்பாற்றும் அதேநேரம் அவர்களைத் தாயகம் திரும்பியோடும், 'அகதிகள்' என இரு பகுதியினராகப் பிரித்து ஆவன செய்ய வேண்டிய நிர்வாகத்தையும் ஏற்பட்டது.

மேற்கண்ட விடயங்களையெல்லாம் நாவலாசிரியை சிந்தாமல் சித்தாமல் நாவலிலே துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியிருந்தால் குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலின் தொடக்கமே இலங்கையிலிருந்து இரவோடிருவாக அகப்பட்டதைத் தூக்கிக் கொண்டு படகுகள் மூலம் பயணம் செய்து இராமேஸ்வரக் கரையை அடைந்தவர்களின் துயரமும் வக்கமும்

அச்சமும் நிறைந்த நிலைமைகளைச் சித்தரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு. 'பலிக்கால வெயில் சிலுசிலுக்கும் கணலைக் கடற்கரையில் வெம்மை தேம்பாக்கப் பரவுகிறது.

முன்னும் முடிச்சும், அழுக்கும் அவலமும் அச்சமும் ஆயாசமும் இறுக்கிப் பிணித்திருக்கும் குய்பவின் இறுக்கங்கள் அந்த இதமான மணற்கலையில் கட்டவிழ்கின்றன, கறுப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள் என்று பல நிறங்களாகப் பெண்கள் அணித்திருக்கும் சேலைகளும், சிறுவர், சிறுமியர், குஞ்சு குழந்தைகளின் சிறும்பல்களும், பரியும் பயமும் அகன்றதென்று விரித்தெழும் முகங்களும், உயிர்ப்பயம் நீங்கியது என்ற ஆறுதலின் ஒலிகளும் இனம்புரிய இந்திய மண்ணின் கரை அவர்களை எத்துகிறது.

கலையோரம் வந்து ஒதுங்கிய இருதோணிகளில் இருந்த மக்கள் அனைவரும் விடுபட்டு வந்த பின்னர் உள்சிறுக்கும் பெட்டி, மூட்டை, தட்டுமுட்டை சாமான்களை எல்லாம் தலையில் கைலிகற்றிய பலாட்டியரான சில இளைஞர் மணலில் எடுத்துப் போடுகின்றனர். வெற்று மேளப்பராக விளங்கும் அவர்கள், கருங்காலியில் கடைசல் பிடித்த சிறப்புகள் உயிர்த்து வந்தாற்போல் இயங்குகின்றனர்.

பெட்டி, மற்றும் மூட்டை முடிச்சுகளுக்கு உரியவர்கள் வந்து அவற்றை இழுத்து வைத்துக் கொள்வையில் இறுக்கம் விடுபட்ட விடுதலைக் குரல்கள் உரத்துக் கேட்கின்றன. சில பல குழந்தைகள் அழுகின்றன.

'இங்கிட்டு ஆடு வருமா தம்மா?'

ஒரு ஐந்து வயதுச் சிறுமி கண்களில் கலவரத்துடன் தாயை ஒட்டிக் கொள்வையில், 'இங்க வராது கண்ணு. நாம இந்தியாவுக்கு வந்துட்டோம்ல' என்று ஆறுதல் அளிக்கிறாள்.

'ஆரம்மா இது? உலக்கையடிடாம கொண்கட்டு வந்திருக்கிய? மர உலக்கை ஒன்று மண்ணில் வந்து விழுக்கிறது.

'அது எண்ட சாமான். எப்பட்டு நாளா வகக்குச் சோறுபோட்டுச் சீவியம் கந்த உலக்கை ஐயர்'

வயது முதிர்ந்த பெண்ணை ஒருத்தி அதைப் பிள்ளையைக் கட்டி அணைப்பது போல எடுத்துக் கொள்கிறாள். அவள் காதுகளில் ஊசலாடும் பொன்னாலான பாம்படம் அவளுடைய சீவியத்தின் பெருமையைச் சுருக்கமாக விளங்குகிறது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

‘இதோ, இந்தப் பையி ரூட்டிச்சுக்கு ஆரோ கு?’

‘அதா அந்தப் பெரியவரோடது... இங்க கொண்டாங்க...’

ஒரு குமரிப் பெண் அந்தச் சூட்டிச் சாக்கை வாந்திக் கொண்டு, போய் மணலில் குத்தியிருக்கும் முருகேசுவிடம் வைக்கிறாள்.

‘பாவம், நோட்டத்து ஆளு மன்னாருல செமதுக்கிட்டு ருந்தாரு... லுணு கொமரிப் புள்ளங்கலோட, மூணு மாதக் தாய்நாடு போணும்னு காத்திட்டிருந்தாரு. புள்ளிங்க மூணும் காணாமற் போயிற்று. போன மூணாமாதக் கரச்சல்ல, சாங்க தீவச்சப்ப அலைபக் கொலைய ஓடினாங்கல்ல?... ரொம்ப சளம் தப்பிப் போயிட்டாவ, அப்பவே கப்பல்ல போயிடிச்சுங்கலோ, என்னவோ... இப்ப போட்டுக்குள்’ (9) நூறு... எட்டு நூறு...’

பாம்புக் கிழவி, அந்தக் குமரிப் பெண்ணிடம் விபரம் கூறகிறாள்.

முருகேசு உள்ளமையில் பிரமை பிடித்த நிலையில் தான் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

ககந்தி, தளம், சரோசா....

ககந்தி வயது வந்த குமரிப் பெண்... தளத்துக்குப் பன்னிரண்டு வயது, சரோசா பத்து வயசு சிறுமி.

அவனுடைய தமக்கையின் பேரப் பெண்கள்” (9)

இவ்வாறு தாயகம் திரும்புவோர் எத்தனையோ இடர்களையும் அபத்தங்களையும் தாண்டி இராமேஸ்வரக் கரையில் காலவைத்ததுமே அவர்களிடமிருக்கும் ‘கொஞ்ச நஞ்சு’ உடைமைகளையும் கொள்ளையடிக்கவோ சான்றிப்பறிக்கவோ மவிவு வீலையில் பெற்றுக் கொள்வனவோ முயலவையையும், அப்பாவிக்களான பலர் ஏமாற்றப்படுவையையும், காக்கிப்புடை அணிந்த அதிகாரிகளின் அபாயத்தனங்களையும், எங்கு திரும்பினாலும் ‘சிலோன்சாரர்’ என்ற வகைப் பேச்சையும் அலட்சியத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டிய பரிதாப நிலையையும், சிலோன்சாரர் என்ற அலட்சியத்தில் களைக்காய்களும் தாயகம் திரும்பியோரிடம் உழுதடைந்த பொருட்சுவளைத் திணித்தும் பணம் பறிக்க முயலவையையும், சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் சிறுமிகள், குமரிகள் என்ற வேறுபாடல்லாமல் பெண்களைக் கற்பழிப்பதையும் சூரலுச் சேட்டைகள் செய்வதையும் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தியிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

தாயகம் திரும்பியோருக்கு உதவும் வகையில் தமிழக அரசு பல திட்டங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவற்றுள் முக்கியமானது; தாயகம் திரும்பியவர்களுக்கும் இடம் தரும்படிக்கும் இந்தியப் பணம் மூலாயிற்றும் தாயகம் ஒருமாசுவரை தங்கிச் சாப்பிட உதவித் தொகையும் கொடுத்தலாகும். இவ்வுதவியைக் கூடப் பெறவதற்கான வழிதெரியாமல் பலர் அல்லாடினார்கள். பெற்றுக் கொண்ட பணத்தினைச் சிலர் ‘கண் மண் தெரியாமல்’ செலவழித்துவிட்டுப்பின்னர் விழிப்பிடுங்கினார்கள்; வேறு சிலர் ஏமாற்றப்பட்டு வந்தவர்களிடம் முழுப் பணத்தையும் ஒப்படைத்து ஏமாந்து உருக்குலைந்தார்கள். அதே சமயம் தாயகம் திரும்பிக் கொள்வதற்கும் அப்பாவி மக்களுக்கு இதய கத்தியுடன் முடிந்தவரை உதவும் இராமகிருஷ்ண மடத்துச் சாமியாரும் தொண்டர்களும் அங்கே பணியாற்றிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பையும் நாவலாசிரியர் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

...மடத்துச் சாமியாரப் பாத்தீங்கல்ல?... அவருதா என்மேல ரொம்ப அன்பா படிப்பும் சொல்லித் தாராரு. இப்ப, பாரும், ஒருநாளக்கி எத்திவிச் சளம் வந்து விழுது? அங்கியும், இங்கியும், சாயிதா எங்கெங்கிருந்தோ ஆக்களைத் தருவிச்சி, சாப்பாடு போடுறதும், பிணீரீக்கிறதும் சேவை செய்யிறாரு. கவர்மெண்ட், கட்சிக் காரங்கல்லாம் விளம்பரத்துக்குச் செய்யீவா. ஆனா சாயி செய்யிறது, சும்மா சொல்லப் படாது. அங்கங்க கவரியிலெல்லாம் ஆக்கள் வந்து ஏறங்குறதப் பாத்து, எல்லாம் செய்யிறாரு... தீங்க, அவருகிட்ட விசாரிச்சா ஒருக்கா விசயம் தெரியும்...” எனச் சுந்தரலிங்கம் என்னும் பாத்திரம் மூலம் நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுவதும், நாவலாசிரியரது முன்னுரையாக அமைந்துள்ள ‘கதை பிறந்த கதை’ என்றும் பகுதியில், “... இராமேஸ்வரத்திலும் மண்டபம் கம்பிலும் தூத்துக்குடியைச் சார்ந்த அகதி முகாம்களிலும் திரு சாஸ்திரி அவர்களும், டாக்டர் நடராஜன் அவர்களும் பேராசிரியர் கொண்டு, எனக்கு எல்லாவகைகளிலும் உதவி வார்கள். இம்முயற்சிக்கு தான் துணிவு கொண்டு செயலாற்ற அவர்கள் காட்டிய ஆர்வம் பெரிதும் காரணமாக இருந்தது.

முழு அபிமானத்துடன், அரசிபலுக்கு அப்பால் நின்று, மண்டபத்திலும் இராமேஸ்வரத்திலும் இராமகிருஷ்ண மடம் சார்ந்து, பெருந்தொண்டாற்றும் அருள்விகு நிரணவானந்தர் சுவாமிகளின் ஒப்பற்ற அரும்பணிகளை நேரிற் கண்டறியும் வாய்ப்பையும் பெற்றேன்...” எனக் கூறப்பட்டுள்ளதும் மனங்கொள்கத்தக்கவை.

இந்நாவலில் நாம் காணக்கூடியதோர் உன்னதமான சிறப்பு, நாவலாசிரியர் எந்த ஒரு வீடயத்தையும் அலகமி, து அத்தை ஒரு பக்கப் பார்வையாக மேலோட்டமாக நோக்காது ஒரு தானயத்தின்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இருபக்கங்களையும் கூர்ந்து அவதானிப்பது போல் இருபக்க உள்மைகளையும் பாத்திர உலையாடல்கள் வாய்லாகவும் அவற்றின் செயற்பாடுகள் மூலமாகவும் நாவலாசிரியர் தன் கூர்நாகவும் அலசி அலசி வெளிப்படுத்த முயலும் முயற்சியாகும்.

கள்ளரும் காடரும் காழுகரும் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளும் நிறைந்த கூட்டத்தில்தான் சந்தரலிங்கமும் இராமகிருஷ்ணமடத்தூச் சாரியாரும் அவர்களைப்போன்ற பிறரும் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் 'சிலோன் காரர்' எனப் பலரும் தாயகம் திரும்பியோரைத் தீண்ட தந்தாதவர்களாகக் கணித்து ஒதுக்குகையில் அவர்களைப்பரிவுடன் நோக்கி அவர்களுக்குத் தம்மாலானவரை உதவும் மனோபாவம் கொண்ட பொட்டம்மா, டாக்டர் மமா, அவரது தங்கை, அவர்களது கணவன்மார்கள் முதலியோரும் உள்ளனர் என்பதையும் தாயகம் திரும்பியோர் பலர் திடீர் பணக்காரர்களாகப் பேராசை கொண்டு தம்மைப் போன்று தாயகம் திரும்பியவர்களையே ஏமாற்றிப் பிழைக்க முயன்றுகொண்டிருப்போர் மத்தியில் தாயகம் திரும்பியோரது விமோசனத்தூக்காகத் தம்மையே அட்பணித்துச் செற்படும் 'மாஸ்டர்' போன்றவர்களும் செயற்படுகிறார்கள் என்பதையும் காலம் காலமாகத் "தோட்டக்காட்டான்கள்" என அலட்சிய மனோபாவத்தோடு நடந்து கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தவர் மத்தியில் தோட்டக்காட்டானின் மகன்விரும்பித் திருமணம் செய்து கொள்ளும் தவமணிகளும் தோட்டக்காட்டானை "மாமா மாமா!" என அன்பொழுக அழைத்து அவர்களுக்கு உரிம மதிப்பினை அளித்து உபசரிக்கும் தவமணியின் அக்காவான செல்வி ராஜசேகரன்களும் புத்தக் கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாது வடபகுதியிலிருந்து தப்பியோடிச் சென்றவையில் வாழ்ந்து கொண்டு தம்மைப் போன்றே மலையகத்திலிருந்து தப்பியோடிச் சென்றவர்களுக்கு வந்து தொழிலின்று அலைந்த தோட்டக்காட்டானான மாவிகக்க கங்காணி போன்றவர்களுக்கு வேலை தேடிக்கொடுக்கும் டாக்டர்களுள் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை.

ஏறத்தாழ நூற்றியறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு தமிழகத்திலிருந்து எந்தகைய எதிர்பார்ப்புகளுடன் தொழிலாளர்கள் மலையகத்திற்கு வந்தார்களோ அதேபோன்று தாயகம் திரும்பும்போது எந்தனையோ மனக்கோடமை களுடனேயே திரும்பினர். சிலர், தமிழகத்திலே தமது பாட்டன், பூட்டன், பாட்டி, பூட்டி முதலியோரது நிலவுலன்கள் இருப்பதாக அறிந்து அவற்றைப் பெறுவதற்காக ஆவலுடன் சென்ற போதும் அவர்களது நெருங்கிய உறவினர்கள் அவற்றை அபகரித்துக் கொண்டு மல்லாமல் தேடிச் சென்றவர்களை அவர் சியமாக நடத்தியபாறியிட்டுப்

பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். வேறு சிலர் தமக்கு மிக நெருங்கிய உறவினர்கள் தமிழகத்தில் உள்ளனர், அவர்கள் எவ்வாறாயினும் தமக்குக் கைகொடுத்து உதவுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தாயகம் திரும்பி உறவினர்களிடம் சென்றதும் அவர்கள் கையை விரித்தபோது மனம் உடைந்தனர். தமிழக அரசு தாயகம் திரும்புவோருக்கு வேண்டிய உதவிகளைவெல்லாம் செய்கிறது; உடனடி நிவாரணம் வழங்குகிறது; தொழில் திட்டங்கள் பலவற்றை ஏற்படுத்தி எல்லோருக்கும் இருப்பிட வசதியும் தொழில் வசதியும் வழங்குகின்றது என அறிந்து பல்லாயிரக் கணக்கானோர் அங்கு சென்றதும் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு உதவிகள் கிடைக்காதது மட்டுமன்றி அதிகாரிகளாலும் பிறராலும் உதாசீனப்படுத்தப்பட்டும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டும் மனங்கலங்கி ஏங்கித் தவித்தனர்; 'சிலோன்காரர்' என முத்திரைகுத்தி அவர்கள் பிதுநின்றுப் பட்டங்களையும் சபத்தித் தண்டனைக்குள்ளாக்குவதையும் பெண்கள் கற்பழிசுசுப்படுவதையும் இவற்றையெல்லாம் கண்டும் காணாதது போல் தமிழக அரசு நடந்து கொள்வதையும் அனுபவித்திற் கண்டு உள்ளம் குமுறினர்.

மேற்கண்ட விடயங்களையெல்லாம் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. மலையகத்திலிருந்து வெளியேறுவதேயில்லை என அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்த முருகேசு குழந்தையை நிர்ப்பந்தங்களாலும் தாக்கையான ஆண்டாளுவின் வற்புறுத்தலினாலும் தாயகம் நோக்கிப் புறப்பட்டானான். அச்சமயம் ஆண்டாளு தனது பேத்திகள் மூவரையும் கோத்தகிரியில் வளமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவர்களது பெரிய தந்தை, சிறியதந்தை ஆகியோரிடம் ஒப்படைக்கும்படியும் அவர்கள் அப்பெண்கள் மூவரையும் வளமாக வாழவைப்பார்கள் எனவும் நம்பிக்கையோடு கூறுகின்றான். முருகேசுவம் அத்தகைய நம்பிக்கையுடனேயே பெண்கள் மூவரையும் பொறுப்பேற்றுத் தாயகம் செல்கிறான்.

மதுரையில் முருகேசு தரித்து நின்ற வேளையில் அவனைப் போன்றே தாயகம் திரும்பிப் போக்கிடம் தெரியாது அலமந்து கொண்டிருந்த மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தினரைச் சந்தித்தபோதும் அதே நம்பிக்கையுடன் அவர்களை நோக்கி, "என்னம்மா?... நாய்க இப்ப தீலகிரிப் பக்கம் போறம்... இத்தப் பிள்ளைகளே... பெரியப்பன் சித்தப்பன் குடும்பமெல்லாம் போயிருக்கு. அங்கு தமக்கு தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஏதாவது வேலை கிடய்க்கும், தெரிஞ்சு பொழப்பு, யின்னமே, நம்ம மாணிக்கத்தின் மச்சான் குடும்பம் போயி, காயிதம் கூடப்போட்டா, எல்லாம் நம்ம ஊருமாதிரியே இருக்குன்னு... உனக்குறா

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தெரியுமே? குமாரு கூட வந்து, அப்பா போயிடுங்க. இங்கே எழுதிக் குடுத்து அங்க வேலை குடுப்பாங்களன்னா, நாந்தாமே முறச்சுக்கிட்டு வெய்யு விட்டே? இப்ப கிளம்பிட்டோம், இந்தப்பின்னானை அவுக்கிட்டச் சேர்த்திட்டா, எம்பொறுப்புவுட்டுது, எனக்கு எங்கேயும் செமதூக்கியோ, எப்படியோ ஒரு நேரம் கஞ்சி குடிச்சிப்பிழச்சிட்டே- என்னா சொல்றிய...?" எனக் கூறுகின்றான். அதே நம்பிக்கையுடனேயே அங்குமும்பதிவல்லாயும் நீலகிரிக்கு அழைத்துச் செல்கிறான்.

நீலகிரிக்குச் சென்ற முருகேசு எவ்வளவோ அலைச்சல்களுக்குப் பிறகு முழு நம்பிக்கையோடு மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் உரியவர்களிடம் ஒப்படைப்பதற்காக உரியவர்களைத் தேடிச் சென்றபோது, "எப்பா, வேலையில்லைய, சாந்தம்பொம்பினைப் பிள்ளையளக் கூட்டையா? வச்சக் குட்கண்ணு சொல்லறியனோ நா விட்ட ரெண்டு ஆம்பிளப்பாங்க, பெரிசு கலியாணம் அட்டி வச்சிட்டிருக்கிறம். ஒரு பய ரெண்டுங் கொட்டா படிக்கப் போறா, இங்க கொண்டாந்து விட்ட நாங்க என்ன செய்ய? அவ ஆவிய தாயேட புள்ளயோட ஐருக்கிறதவுட்டுப்போட்டு. சீம கூந்து எங் கூட்டிட்டு வந்திய?... நதி, ஒங்கனால வச்சிக்க முடியும், வச்சிக்கணும்... அய்யு, எங்க மூத்தாநு போயி வருமாக்கப் போவு, அலுக்கு பின்னாடயே, சம்பாரம்-எங்க ஒப்படியா தெருசுக்குத்து வந்து போயிட்டா, பிள்ளைக ஒரு பயடாங்கயில இருக்கிறா. ஒரு பொண்ண மதரயில வட்டியிருக்கு, சின்ன வன் பந்தப் படிச்சிட்டி, வெண்காப்பல் சேந்திருக்கா, அத்து அங்கங்க எப்படியோ சீவிக்கிறது பாடாயிருக்கு, நாங்கனோ, என்னமோ தெரியாததனயா வந்திட்டம்னு இருக்கிறதம். நாயி செத்துப் போச்சின்னா, தகப்பன் இருக்கிறசில்ல?... பளிசா இருக்கசில் பொட்டளவியலா கூட்டி வரலாமா? நீரு, நாட்டும்னா, எங்கக்கு என்ன? ஊருமல்லுசா இங்கனோ, வந்து குந்துவா ஒரு நேரம் சோறு போடுறது பாரயில்ல... இப்ப... இங்க கொண்டாந்து வட்டா ராயில்லெங்க அவங்க வந்து பேசவே ஒண்ணில...?" என்னும் விவரமே அவர்களிடமிருந்து முருகேசுவுக்குக் கிடைக்கிறது.

தாயகம் திரும்பியோருக்கு இழைக்கப்படுகிற கொடுமைகளும், இலங்கையிலே "கள்ளத்தொணிகள்" என்றும் தோட்டாக்காட்டாக்கள்" என்றும் காலம் காலமாக மாலிட உருவம் தாங்கிய யிலேச்சர்களால் எனாம் செய்யப்பட்டது போலவே தரிழகத்திலே தாயகம் திரும்பியோரைச் 'சிலேண்காரர்' என்றும் 'பறக்கழுத' என்றும் 'எங்கா வடித்தில மண்ணுமே நாட வந்தவங்க' என்றும் திரும்பும் பக்கமெல்லாம் அவமதிக்கப்படுவதும் பறக்கணிக்கப்படுவதும் தீண்டத்தகாதவர்களாக ஒதுக்கப்படுவதும் கொடுமையாகக் கரண்டப்படுவதும் விடக்கத்தக்க வகையிலே இந்நூலில் முலம் வெளிப்படுத்தப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

இந்நூலில் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் விடயங்கள் எத்த அளவிற்கு உண்மை என்பதை நிரூபிப்பதற்குப் பல சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் 'இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பும் இந்தியர்கள்', 'எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள்; இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் குடிபெயர்ந்த மக்கள் மத்தியில் ஓர் ஆய்வு' 'வழிகாட்டி: இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்புவோருக்கு முக்கிய தகவல்கள்; எச்சரிக்கைகள்', 'இலங்கையில் நாடற்றவர்: விடற்றவர் பிரச்சினை: அனைத்துலக மக்களின் கவனத்திற்கு', 'அடிமை முறையும் தமிழகமும்' முதலிய தலைப்புகளிலடையறாதுள்ள அறிக்கைகளும் கட்டுரைகளும் நூல்களும் விதந்து கூறத்தக்கவை." மேலும் மேற்கண்ட விடயங்கள் தொடர்பாகக் 'குன்றின் குரல்' சுற்றிகையில் அவ்வப்போது வெளிவந்த கட்டுரைகளும் முன் அட்டைப்படிப்பங்களும் இலங்கையில் மளங்கொள்த தக்கவை.

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்றும் நூலில் இவ்வாசிரியரால் கூறப்பட்டுள்ள சில விடயங்கள் இங்கு அவதானிக்கத்தக்கவை. "... பிரித்தானியாட்சியின் போது தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலையகத்திற்கு குடியேறிய தொழிலாளர்களின் சந்ததியினர் தோட்டங்களில் வெள்ளைத் துரையாக்காளும் பிற அதிகாரிகளாலும் சொல்லொனாத் துயரங்களுக்கும் வேதனைகளுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டபிள்ளர், இலங்கை இந்திய ஆட்சியாளர்களால் அடிக்கடி மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் காரணமாகப் பல இலட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஏறத்தாழ 1980 களில் குத்து தாயகம் திரும்ப நிர்ணயிக்கப்பட்டனர். அவ்வாறு அவர்கள் தாயகம் திரும்பும் போது அணுபவித்த வேதனைகள், துயரங்கள், ஏற்பட்ட சோதனைகள், பிரிவுத் துயரங்கள், போக்குவரத்து வசதியின்மிகள் முதலியான ஏறத்தாழ நூற்றியறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர்களின் மூதாதையர், தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலையகத்திற்கும் பயணம் மேற்கொண்ட போது அணுபவித்த வேதனைகள், துயரங்கள், ஏற்பட்ட உயிர் உடைமை இழப்புகள் முதலியவற்றிலிருந்து அதிகம் வேறுபடவில்லை என்பதை அண்மையக்காலச் சான்றுகள் பல நிரூபிக்கின்றன.

இதே போன்று தாயகம் திரும்பிய தொழிலாளர்களுக்கு அங்கு எத்தகைய வரவேற்புக காணப்பட்டது! அங்கு அவர்களின் நிலை எத்தகையது! என்னவற்ற நோக்கின், அவர்களது மூதாதையர் நூற்றியறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கு எத்தகைய நிலையீற் காணப்பட்டனரோ எவ்வாறு நடத்தப்பட்டனரோ அவற்றுக்கு நிகராக அல்லது அறற்றிலும் கேவலமாக அந்நியர்களாகவும் அநாதைகளாகவும் அடிமைகளாகவும் தீண்டத்தகாதவர்களாகவும் நடாத்தப்படுவதுடன், இலங்கைப்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

பெருந்தோட்டங்களில் இளக்கலவரம் என்ற பெயரில் இவ்வாதக் குண்டர்களால் அடிக்கடி நடத்தப்படும் மிலேச்சத்தவாயான தாக்குதல் களுக்கும், கொலை கொள்ளைச் சம்பவங்களுக்கும் அடிக்கடி தொழிலாளர்கள் எவ்வாறு ஆளாளர்களோ ஆளாகின்றனர்களோ, அதேபோன்று அல்லது அதனிலும் மேல்மாதத் தமிழகத்திலே - தாயகத்திலே தாயகம் திரும்பியோர் தமிழகத்துக் குண்டர்களாலேயே கொடுமையான தாக்குதல்களுக்கும் கொலை, கொள்ளைச் சம்பவங்களுக்கும் அடிக்கடி ஆளாவதையும் பன்னாளைகளும் தமிழகத்தின் மலையகப் பெருந்தோட்டங்களும் உடைமையாளர்களே தமது கட்டளைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் அவர்கள் மீறும்போது குண்டர்களை ஏவி இவற்றைச் செய்விப்பதையும் தமிழக ஆட்சியாளரும் பாதுகாவலர்களும் இவற்றைக் கண்டும் பாராமுகமாக இருப்பதையும் அங்கு அடிக்கடி இடம்பெறும் சம்பவங்கள் திருபிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாகச் சில சம்பவங்கள் வருமாறு:

குன்றின் குரல் (ஆலை - ஆகஸ்ட், 1990) எஞ்சினையில், 'அளக்கரை அட்டுழியங்கள்', 'தாயகம் திரும்பிய மக்களின் குடிசைகளுக்குத் தீவைப்பு', 'அளக்கரைக் கிராமத்தில் பாதிப்புற்றோர் உளம் நொந்து பேசுகிறார்கள்', 'எங்கு சென்றாலும் இதே கதிதானா?' (குன்றின் குரல், தை, 1986), 'கொடைக்காலைல் கொத்தடிமைகளின் உரிமைப் போராட்டம்' (குன்றின் குரல், ஆனி, 1988, மலர் - 6, இதழ் - 6) 'தாயகம் திரும்பியோருக்கு ஒரு தர்மசங்கடம்' முதுவிய தலைப்புக்களில் விரிவான முறையிற் காட்டப்பட்டுள்ள விடயங்கள் உள்ளததை உலுக்குபவை. 'உச்சிக் கவுடர் (தோட்ட உடமையாளர்) சொல்லும் பச்சைப் பொய்யெல்லாம் உண்மை என்று ஒத்துக்கொள்ள அதிகாரிகள் தயங்குவதில்லை. 'ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்கிறோம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஏழைகளைக் கதறியழச் செய்த கபோதிகளைக் கண்டிக்காத, கைது செய்யாத தீர்வாகத்தின் இலட்சணத்தை எப்படித் தான் அளவிடமுடியும், இன்றும் பணமும் படாடோபமும் தான் ஆட்சியீடங்களை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன எனவும் "... 21ஆம் திகதி பகல் 3.15 மணியளவில் சில லொரிகளிலும் டீப் வண்டிகளிலும், குண்டர்கள் 400-500 பேருக்கு மேல் உச்சிக் கவுடர், பெள்ளிராஜ் ஆகியோர் தலைமையில் நாங்கள் குடியிருந்த இடத்திற்கு வந்து துட்பாக்கியால் சுட்டு எங்களை பிரட்டி குடிசைகளுக்குத் தீவைத்து, அடித்து நொறுக்கி எங்கள் எல்லோரையும் மிகுந்த தளமரகத் தாக்கிக் காயப்படுத்தி பிரட்டிப்படித்தனர்... இந்தக் காரணத்தினால் எங்களுக்குத் தலையில் 18 தையலும் நெற்றியில் ஒரு தையலும் வலது காலில் 2 தையலும் இடது காலில் ஒரு தையலுமாக மொத்தம் 22 தையல்கள்

போடப்பட்டன... குண்டர்கள் தாக்கியபோது, எனக்கு ஏற்பட்ட காயத் துடன் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக நான் ஓடிச்சென்று காட்டில் பதுங்கிக் கொண்டேன்...." என வரும் பகுதிகள் நோக்கத்தக்கவை.

இலங்கையிலும் அதன் ஒரு கரண மலையகத்திலும் தாயகம் திரும்பியபின் தமிழகத்திலும் தொழிலாளர்களுக்கு, குறிப்பாகப் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளும், அவர்களது அவலங்களும் நாவல் முழுவதும் மேலோங்கி திற்பதை அவதூலிக்கலாம்.

எவ்வளவோ சிரமங்களின் மத்தியில் மலையகத்திலிருந்து புறப்பட்டு மன்னாறுவடைந்து அச்சம் தீரற்றத் கடற்பயணம் மேற்கொண்டு டிராமென்வரத்தையடைந்து அவசிய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மண்பு பத்தினை அடைந்து அங்கு தங்கியிருக்கும் போதே தொழிலாளர்கள் மீதான இம்சைகளும் ஆரம்பமாகிவிட்டதை நாவலாசிரியர் பம்படம் கிழவி மூலம் பின்வருமாறு புலப்படுத்தியிருத்தல் அவதூலிக்கத்தக்கது.

"அங்கதா ஆயிரவாறு, கொண்புள்ளிங்களைக் கொலய்க்கிதுன்னா, இங்க அதயும் காட்டிலும் மோசமாக இருக்கி. வந்தது வாரதுள்ள அங்கியே செந்து செத்திருக்கலாம்.... காலமாடனுட.... அம்புட்டும் கொள்ளையடிக்கிறானுவ, என்ன கொண்டாந்த, ஏது கொண்டாந்த...ன்றதும் பூடிசு காலால சவட்டுறதும்?..."

'ஏ அம்மா, என்ன விசயம்....'

"ஒரு புள்ளயப் போலிக்காரன் இனின்பெட்டரே என்னவோ, கொண்டாட்டுப் போலி, கொலய்ச்சிப்போட்டான். பாவி, இவலுங்க, காங்குப் பொன புள்ள திரும்பலியே இருட்டிப் பொச்சேன்னு நாலா பக்கமும் தேடரா.... அது.... பாவம்.... அழுதுட்டே பத்து மணிக் கு ஓடியாருது.... அட பாலிகளா, இப்படியா கழுக்குளும் பருந்துகளுமாக மனிதன் மாறுவான்?'

'..... அங்கு, அக்கரையில், கரச்சல், குழப்பம், சண்டை..... வெடி.... எல்லாம் அடியோடு புண்ணு போயிருக்கிறது. காக்கி உடுப்புக் காரன்.... மிருகமாகக் கட்டவிழ்க்கப்பட்டிருக்கிறான். இந்தக் கரையில், பயில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு உலகம் குழலில் கொடிய விலங்குகளாய் பாயக் காத்திருக்கும் 'காவல்' சிப்பாய்கள்.....'

இதேபோன்று முருகேசுவினால் அழைத்து வரப்பட்ட மூன்று பெண்பிள்ளைகளும் 'தாத்துக்குடி முகாயில் தங்கியிருந்த போது மூவரும் மூத்தவளான ககந்தி, 'நாம இன்னிக்கே இங்க விட்டுப்

போயிடலாம் தாத்தா?... இங்க... அவ்வளவும் மோசம் படுக்க. சூனிக்க, எதுமே வலாது. ஆக்கள் எட்டிப் பாக்கறதம் சல்லியம் செய்யிறதயாக இருக்கா, ராமுச்சூடும், உறங்கவே இல்ல. வகையைத் தொட்டு இழுக்கா, சீலையப் புடிச்சி...'' என முருகேசுவரன் சொல்லிப் புலம்புவதும் மனங்கொளத்தக்கது.

1958 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தின் பின், பூர்வா - சாஸ்திரி, பூர்வா - இத்திரா முதலிய உடன்படிக்கைகளின் பின், 1977 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தின் பின், 1983 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தின் பின் என வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் மலையகத் தொழிலாளர்களும் பிறரும் தாயகம் திரும்பினர். அவர்களுள் சிறு தொகையினர் தாயகம் திரும்பிய பின் தம்பிடபிரந்து 'சிறுதகைமுதலைக் கொண்டு' தாயகத்திலிருந்த சிலரது உதவியினாலும் தமது வாழ்க்கையை வளம்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதையும் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக நாவலில் இடம் பெறும் ஆறுமுகம் குடும்பம், பழனி குடும்பம், குழந்தைவேலு குடும்பம், முத்துவேலு குடும்பம் மாஸ்டரின் செயல்கள் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

அதே சமயம் மலையகத்தை விட்டுப் பிரியமாட்டோம் என அடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்களுட்பல்லாபிரக்கணக்காளோர் 1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்று (கழிப்பு ஜூலை) கொடூர வன்செயல் களையப்படுவதுத் தாயகம் திரும்பத் தொடங்கினர்; சிறுதொகையினர் வடினியா, சிளிநொச்சி, மட்டக்களப்பு முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று அந்நூர் அவலங்கள் நிக் வறழ்க்கையையே நடத்தியமைபை நாவலாசிரியரே தாம் நேரில் பார்த்ததாகக் 'கதை பிறந்த கதை' என்னும் பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் நாவலிலும் ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

1970களின் இறுதிவரை தாயகம் திரும்பியோரது வழக்காக நிலையுடன் ஒப்பிடும்போது 1980களின் முற்பகுதியிலிருந்து தாயகம் திரும்பியோரது வாழ்க்கை நிலை மகாபரிதாபத்திற்குரியதாக விளங்கியமைபைப் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழக அரசு வகுத்துச் செய்தப்படுத்திய மறுவாழ்வுத் திட்டத்தில் முன்னதாகத் தாயகம் திரும்பியோர் பலர் குறிப்பிடத்தக்க பயன்களைப் பெற்றனர். தாயகம் திரும்புவோர் தொகை மேன்மேலும் இடைபடும் இலட்சமாக அதிகரித்தபோது, திரும்பியோருட்பலர் கையறு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். "அரசு ஒரு பக்கம் உதவி செய்து இன்னொரு பக்கம் இப்படி முதலைகளையும் வளர விட்டிருக்கிறது. உச்சு உச்சுமாள கோயி

லும், சமியார் போன்ற மனிதர்களும்; அடித்துப் பிடுங்கும் கோவிசாரும் இருக்கிறார்கள்"'' தமிழகத்தவர் பலரும் முன்னதாகவே தாயகம் திரும்பியோருட்பலரும் கொள்ளைக்காரர்களாக மாறி அனாதைகளாகத் தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோரை ஏமாற்றிப் பணம் பெருக்க முயன்றனர்; அதிகாரிகள் பலர் அச்சுறுத்தி வேண்டிய அளவு இலஞ்சம் பெற முயன்றனர் என்பதையெல்லாம் நாவலாசிரியர் சூலவியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

முருகேசுவர் அவனைப்போன்று தாயகம் திரும்பிய பலரும் தமிழக அரசு தாயகம் திரும்பிய ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் உதவிப் பணமாக வழங்கிய மூலாயிரம் ரூபாயை தொழில் அபிவிருத்தியாளர்கள்'' எனக் கூறிக் திரிந்த கும்பல், "இது பாருங்க, ஜனவரியை தான் துவக்கலாம். பின்னிவட்டர், எம்.எல்.ஏ. எல்லாரும் வந்து ஆய்விச்சுது. எதிர்பார்த்ததுக்கு மேல ஜனங்க ஆய்வுகாட்டுறதால்தான், இங்கயும் நாலு இடத்தில் ஃபாக்டரி திறக்கலாம்னு முடிவு பண்ணிட்டோம்... பாங்கல் பாருங்க. உங்களுக்கு பத்து சதம் வட்டி கிடச்சா பெரிசு, இங்க, இரு நூறு சதம் துக்கே விருத்தியாவது...'' என ஆசைகாட்டியபோது பிரதித்து மயங்கி அவர்களிடம் கொடுத்து ஏமாந்தமையும், 1970 களில் தாயகம் திரும்பிய பச்சை வேலு முருகேசுவரன் இனிக்க இனிக்கப் பேசி அவனையே ஏமாற்றிப் பணம் கறந்தமையும், ஏற்கனவே திரும்பினமாத் மனைவியும் சீனவனாகவும் சென்னையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போதே, தான் திரும்பினமாதவன் என முருகேசுவரன் ஏமாற்றி அவளிடமிருந்த நகைகளையும் பணத்தையும் சீதனமாகப் பெற்றுக் கொண்டு சுகந்தியைத் திரும்பினம் செய்து கொண்டமையும் மனங்கொள்ள தக்கவை.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையிலிருந்த போது எவ்வளவு தான் உழைத்தாலும் சம்பாதித்தாலும் தமர்களைக் 'கான்' பூமி வாங்கவோ வீடுவசல் கட்டவோ முடியாத நிலையிலே இருந்தனர். ஒரு சிலர் அவ்வாறு பெற்றிருந்தாலும், அடிக்கடி இடம்பெறும் வன்செயல்களின் போது அவற்றை இழந்தேயாக வேண்டும் என்னும் சிந்தனைப்படுகிறது.

ஆயின் தாயகம் திரும்பியோரது நிலை அத்தகையதன்று. "சீனோன் காரர்' என்னும் எனமை சிலகாலத்துக்குக் காணப்பட்டாலும் பணம் உள்ளவன் நிலம் வாங்கவும் வீடுகட்டவும் தொழில் பெருக்கமுமான வசதிகளைப் பெற்றான். இந்நிலையில் 'எவ்வழியிலேனும் பணம் சேர்க்க வேண்டும்' என்னும் பேராசை குடிகொள்ளவே பணத்துக்கு அடிமை யாகித் தம்மைப் போன்று தாயகம் திரும்பியவர்களைப்போன்றிப்பணம் பெருக்க முயல்வதையும் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகள் மூலம்

துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

கட்டம் போட்டுத் தடுக்க முயன்றாலும் தீருடும் கூட்டம் திட்டம் போட்டுத் திருடிக்கொண்டேயிருக்கும் என்பதுபோல் கோத்தகிரியில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை நாவலாசிரியை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாவலாசிரியர் கூட்டும் மோசடிக் கூட்டங்களை நினைக்கையில், இலங்கையில் கடந்த சில தசாப்தங்களாக வெளிநாடுகளில் வேலை தேடிக்கொடுப்பதாக ஆசைகாட்டி மோசடி செய்யும் 'ஏஜென்ட்கள்' கும்பலே ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

"என்டா ஒம்பேர்சக் கேட்டு மூவாயிரத்தையும் தூக்கிக் குடுத்திட்டு, பிச்சம் கொழப்படிவே நிக்கிறன்? அந்த ஆளயகாங்கல, யிச்சம் ஆளுவனம் வந்துபாத்திட்டுப் போறாங்க. ... அந்தரிபாட்சியட் ஆட்சி அந்தப் புள்ள எம் பேச்சக் கேக்காய இப்படிக்கண்ட ஆளுவகி' டயும் தூக்கிக் கொடுக்கலாமா? இங்க ஆபீசன்னு ஒண்ணு என்னாத்துக்கு வச்சிருக்கோம்னு கத்தினார். உங்களுக்கும் சொன்னாத் தெரியாது. ராமேசரத்தில இறங்கறப்பவே கைசிலே நோட்டீசைக் குடுத்துச் செல்லமே? மோசம் போவாதிய போவதியன்று. அதுக்கு மேலியும் புத்திய களவு குடுத்திட்டு இங்க அழுவறீங்களைன்னு பேசறான். சசறான்... நோட்டீசை பச்சாயும் மஞ்சளும்பாக குடுக்கிறான். அது என்ன எளவு தெரியுமா? அந்தப் புள்ள சகந்திகிட்டன்னாலும் குடுத்துப் படிக்கச் சொல்லியிருக்கலாம். சிலே..... அப்புட்டுப்பேரும்பணத்தைப் போட்டது போட்டதுதானா?" எனவும், "பெரியவரே, உங்களுக்கு நல்லதெ சொல்லறேன். நீங்கசட்டுணு ஆணையும் நம்பீடறீங்க. நீங்க ஒண்ணுமட்டும் மறக்காதீங்க. அங்க, இலங்கையில் இருந்தப்ப, தேட்டத்துல நாயா புள்ளயா பழகியிருப்பாங்க. ஆளக் காணுறப்பவே மாமா மச்சான்னு கூப்பிடுவாங்க. சாப்பிடுவாங்க. இருங்கம்பாங்க, ஆணா அதே ஆளங்க, இங்கே இன்னிக்கு அந்த மாதிரி கலியிலயில்லாம இல்ல. பிச்சம் ஆளங்க ஒருத்தருக்கொருத்தன் அழுக்கிட்டுத் தாம் பிறைக்கிறதில் தா இருக்கிறாங்க. நீங்கவாரை, யாரு பொலீசிலபடிச்சிக் குடுக்குறதுள்ளும் புரியாது. அப்படியே நாயம் தேடிப்போனாலும் கிடைக்காது..." எனவும் தாயகம் திரும்பியோருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கப்பட்டபோதும் தொழிலாளர்களின் வறுமையுடன் கூடிய அறியாமையும் எழுத்தறிவின்மையும் தாழ்ச்சி சிக்கலும் வெறுத்ததெல்லாம் பால் என நினைக்கும் கள்ளங்கபடமற்ற உள்ளமும் ஏமாற்றுக் கும்பல்களுக்கு வாய்ப்பாகி விடுகின்றமையை நாவலாசிரியர் ஆங்காங்கே விண்டு காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தீலகிரியில் ஆங்காங்கே ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் போக்கிடயின்றி வீதியோரங்களிலும் காட்டு வளங்களிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் சிறுசிறு குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டு, ஆங்காங்கே கூலிவேலை செய்தும் விறகு சேகரித்து விற்பும் ஒரு நேரக்கஞ்சிக்கே அல்லாடிக் கொண்டிருப்பதையும் விறகு சேகரிக்கும் போது கூட அவர்கள் கட்டுகளில் யாளை முதலிய காட்டு யிருகங்களின் தாக்கு தலுக்குள்ளாவதையும் காட்டிலாக அடிகாரிகள் எவுஜீரக்கமின்றி அந்தப் பஞ்சைப் பாநேசயசிடம் இலஞ்சம் பெறவதையும் பாலப்பட்ட பெண்கீவன்களின் கற்புக்கு விசை கூறுவதையும் அவர்களது வீரூப் பத்துக்கு இடம் கொடாதவர்களை அதிகாரிகள், தாயகம் திரும்பியோர் சத்தளக் கட்டடையைக் கடத்துகிறார்கள்; காட்டுவளங்களையெல்லாம் அழிக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் பெயர் முறைப்பாடுகளைச் சோடித்து மேலிடத்துக்குப் புகார் செய்து விறகு சேகரிக்கும் அவர்களது முயற்சிக்கும் முழுக்கூப் போட முயலவதையும் பசிக்கொடுமையினாலும் தோய்களாலும் குழந்தைகளும் பிறரும் இறந்து போவதையும் வாசிப்போரது உள்ளத்தில் குமுறலையும் வேதனையையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் நாவலாசிரியர் விபரித்துச் செல்லுதல் அவதானிக்கத்தக்கது.

மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தினை மையமாகக் கொண்டு தாயகம் திரும்பியோரது அவலங்களை நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தும் திறன் நெஞ்சினை உருக்கும்படியது. அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு: "அம்மாளம்.... 'செல்லி'.... குழந்தை கைகாட்டி அவனை அழைத்துச் செல்கிறான், ஒரு களப விறகை வைத்துக் கொண்டு ஓரமாகச் சடயம்மா திரிகிறான். அந்தக் கோலத்தை எள்ளவென்று சொல்லி!

மாவம் மன்றக்க முழுச்சீலை இல்லை. ஒற்றை ரவிக்கையின் பீழ சேவலத்துண்டு மாறாப்பு: கீழே இன்னொரு துண்டம். எண்ணெய்கண்டு எத்தனையோ காலயாயிறென்று விள்ளுக் சடைக் கூத்தல், மேலே கரிப கம்பாடு, இரண்டு குழந்தைகளும் அவளுக்கு வாரி செல்பதை அந்தப் பஞ்சைக் கோலமே விள்ளுகின்றன.... "ஏம்மா, சடயம்மா? நீ இங்கியா இருக்கிறா...?" அவள் பதில் கூறு முன் துயரம் வெடித்து வருகிறது. 'எப்படியோ உசிர்புழக்கிறம். காட்டுக்குப் போயி வெறகு வேட்டக் கொண்டாந்து வந்து வீத்து ரெண்டு செல்லி பாத்துக் கஞ்சி காச்சிக் குடிக்கிறம். மண்ணத் திண்ணு புழக்க முடியலியே..." கொங்கி வரும் கண்ணீரில் சொற்கள் முழுசிப் போகின்றன.

அவள் நெற்றியில் குங்குமம் இல்லை. பருமனாக ஒரு மஞ்சட்சரடு சழுத்திலே கிடக்குமே, அதுவும் இல்லை

தூண்குற்றறையணாகப் பார்க்கிறான்.

“ஏம்பா, மாமுன்னடி என்ன செய்யிறான்?”

“அவர் ஆள மிதிர்சிப் பெரட்டிப் போட்டுது. இன்னோட இருபத்தி
ரண்டாவுது...”

மலையாளவென்று கண்ணீர் பெருகி வருகிறது.

அவன் வார்த்தைகளே எழாமல் சில்லிட்டுப் போனாற்போல்
நிற்கின்றான். அந்தச் சந்தைப் பேட்டையின் இரைச்சல்கள், நெருக்கடி
கள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவனுடைய மீய்மல்கள் நெஞ்சில்
இடிக்கின்றன.

“அம்மாளம், போட்டு வேண்டல்லுதானே போனிய?... ”

“போட்டு வேலை பத்த நூத்தா இருத்திச்சி. பொறவு ஒண்ணும்
தோதப்படல. அல்லா இங்க காபித்தோட்டத்துல வேலை இருக்குன்னு
வந்தா. மழ... ஊத்தோசைத்துல ஊத்திச்சி. அங்க இங்க திகய எடயிலை.
கடப்படி. வூட்டுப் படி ஏறித் தங்கினா. செய்பக்காணம். சட்டியக்
காணம்னு யிச்சம் பேச்சக் கேக்கணும். பொறவுதா எல்லாம் கண்டிக்குப்
போனம். நம் ஆளுவ நெறாய் பேரு காட்டுக்குள்ள நடிச எச்சிட்டி
ருக்கா. இந்தப் புள்ளியளவுட்டுப் போட்டு ரெண்டு பேரும் கருக்கல்ல
போலாம். கைப்புள்ள பாணுகில்லாம் அளுகே செத்துப் போச்சி...”

“அளுவாம்மா, பொறாய் பத்தாத காலம்...”

“பாண்டாளுவ உபத்திரவம் வேற மிச்சாரும். அவவுக்கு அஞ்ச,
பத்து, மொய்வய்க்காரும்... இந்த வெறவ இங்க வித்துப் போட்டு,
கத்துளு, சக்கரை, சிளங்கு மவு வாங்கிட்டுப் போவ. இந்தப் பள்ளிய
அப்பளை ஆளை மிதிர்சிப் பிற்பாடு தளிச்சி இருங்க யாட்டேய்
கிழங்க... மாமா, தேயிலைக் காட்டுல நமக்கு எடயில்லன்னு சொல்ல
இல்ல கேப்பாரு. பேச்சக் கேட்டிட்டு நாய்க் குடிவந்தம். அப்படிச்
சொல்லிருத்தாலும், மலையிலியே இப்புட்டு நஞ்சரச்சிப் பிள்ளங்
களுக்குக் குடுத்திட்டுச் செத்திருக்கணும்... ” தாயகம் திரும்பி
இவ்வாறு சாகாமல் செத்துக் கொண்டிருக்கும் சாயமாக்கள் இன்னும்
எத்தனை எத்தனை பேரோ!

மலையகத்திலே சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் காலம் நடந்த
வர்களைகவும் உழைக்கப் பிறந்தவர்களாகவும் அந்நியமாக்கப்பட்ட
வாசல்களையும் மூன்றாத்தரப் பிரசைகளாகவும் தொழிலாள்கள் விளங்கி
யது போலவே தாயகம் திரும்பிய பின்பும் தாயகத்திலும் அநேநிலையில்

அல்லது அவற்றிலும் மோசமான நிலையில் அவர்கள் வாழ வேண்டி
யேற்பட்டமையை நீலகிரிப் பிடிதேசத்தை மையமாகக் கொண்ட பகு
தினை மட்டுமன்றிச் சென்னை மாநகரப் பகுதியையும் காட்டுவதன்
மூலம் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளனம் சிந்திக்கத்தக்கது.

கதாநாயகன் முருகேசுவுக்கு மலையகத்தில் நன்கு அறிமுகமான
மாணிக்கம் கங்காணி 1870 களில் தாயகம் திரும்பிச் சென்னை மாநகரப்
புறநாடு சேரியில் வாழ்ந்து வருகிறான். ஆரம்பத்தில் அவன் யிகவும்
கஷ்டப்பட்டான். வளையா வைத்தியசாலையில் டாக்டராகக் கடமை
வாற்றிய ஒருவர் சென்னைக்கு இடம் பெயர்ந்தார்.

அவரது உதவியினால் சென்னை வைத்தியசாலையில் மாணிக்கம்
கங்காணிக்குக் 'காவல் வேலை' (வாட்ச்மென்) கிடைத்தபின் ஏதோ ஒரு
மாநிரி அவனது குடும்பம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எனினும்
என்பென்கும் அந்நியமாக்கப்பட்ட அவர்கள் சென்னையிலும் கூட
மூன்றாத்தரப் பிரசைகள் என்ற நிலைக்கே தள்ளப்பட்டிருந்தனர்;
தாயகத்தில் உள்ளவர்கள் எத்தகைய கொடுமைகளைச் செய்தாலும்
சளித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். தட்டிக் கேட்கப் புறப்பட்டாலோ
'சிவோள் காரங்க' என்ற ஏளனம் 'பறக்கமுறைகள்' என்ற ஏச்சு,
மிரட்டல், பொலிஸ் பயமுறுத்தல் என எத்தகையயோ அக்கிரமங்கள்,
அவர்களது குடியிருப்புச் சுற்றாடல் சொல்லுந்தரமன்றி; மலையகத்து
லயக்களிலும் மோசமானவை.

மாணிக்கம் கங்காணியின் குடிசை எத்தகைய சுற்றாடலில் அமைந்
திருத்தது என்பதனை நாவலாசிரியர், “எந்நமை மாடும் சகதியும் சூப்பை
மேடுசுருமாக இருக்கும் குழலில் குறுகுறுவேன்று சூழ்நடைகள். அழக்
கைப் பற்றிய பிரக்களையேயில்லாமல் செறி நாய்களுக்கும் சயமாகக் காசி
தருகின்றன. சசாட்பக்கடையிலிருந்து, புதியதாக ஒரு எலும்புத் தூண்டைச்
சதைபோடு கவ்வி வந்திருக்கும் ஒரு நாயுடன் நாவலந்து நாய்கள்
மோதுகின்றன. எல்லாவற்றையும் கடந்து, கந்தல் சாக்குப் படுதாத்
தொக்கும் ஒரு குடிசை...” என வருகித்தள்ளனம் சுபனித்தக்கது.

தாயகம் திரும்பியதும் சத்தநியமாகவும் மிழ்ச்சியாகவும் வாழலாம்;
கொழில் பெருக்கலாம்; விடுவாரல் சுட்டலாம் என்றெல்லாம் மகிழ்ச்சி
கரமான கற்பனைகளுடன் வந்த மாணிக்கம் கங்காணி இறுதியில்
கொண்டு வந்த பணமும் செலவழிந்து கடன்பட்டதும் தான் மிச்சம் என
முருகேசுவிடம் புலம்புகின்றான். தங்கவளைச் 'சிவோள் காரங்க' என
எல்லோரும் ஒதுக்கிக் கள்ளுவது பற்றியும் விபரணைக் கூறுகின்றான்.
அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு:

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

“இருந்தாலும் மட்டுமே மிச்சம் மோசம் அண்ணாச்சி. இங்க ஆளுங்க ரொம்ப குதுங்காரங்க, முதமுதல்ல, வந்த புதுசில, வேலு இங்கதா ஆடோசாப்பிலே வேலைக்கிருந்தா. நானொண்ணுக்கு ஏழெட்டுக் கொள்டாருவான். இவனுவு, அவனத்திருட்டுப்பய அது இதுன்னு சொல்லி முதலாளிட்டக் கட்டிக்குடுத்து அடிச்சிப் போட்டா. அதுக்குப் பிறகுதா இங்க ஸ்டுட்புப் போனா. நம்மவங்க ஆரம்பினுக்கு வர ஏவாது இங்க. நாம வார வழியில் எரும் பாத்தமில்ல? அதெல்லாம் வங்கிக் கடனுக்குத்தா இவனுவு வாங்கிருக்கா. நமக்கொண்ணும் கிடைக்கிற தில்ல. அதா ரோட்டோரும், கைவண்டி வச்சிட்டிருக்கானே ஓராளு, அவ நா இங்க வாரப்ப, கூலிக்குப் பாறுகறந்து கொண்டு விட்டுட்டிருந்தா. இப்ப இந்தப் பக்கம் பூர வளர்ச்சிப் போட்டிட்டிருக்கிறா. கிழக்கால தெரியிற குடிச அம்புட்டும் அவனுக்கு வாடகை. இந்தப் பக்கத்துக்கே அனந்தா, பெரிய ஆளு, அமைச்சர் வருவாரு, ஸீசிக்காரர் வருவாரு. கொடியோடுவாங்க. மைக்குப் போட்டுப் பேசுறாங்க. இது. இப்ப வெள்ளம் வந்திருச்சி... இங்கொண்ணும் ரொம்பச் சேதமில்லன்னாலும், கல்லையுடுவச்சவன்லாம் அரிசி, வேட்டி, சேலை, ஏலம், பணம் அதெல்லாம் வாங்கிட்டாங்க. அதா இந்த ஷாப்பிச் செவுரே போயி இப்பதா வச்சே. நம்ம பேரொண்ணும் எழுதமாட்டா... அந்த ஏன் கேக்குறீங்க அண்ணாச்சி போட்டு மரத்துப் பச்சையம்முட்டையும் உரிச் செடுப்பானுவு. தமய தெரட்டியால வெட்டி ஆட்டுக்குப் போட்டு மரத்தை மொட்டையடிப்பாங்க. அவங்கள் யாரும் கண்டுக்க மாட்டா. நம்ம புள்ளங்க எங்கனாலும் ஒரு காலஞ்சு துச்சி எடுத்திட்டாப் போதும். ஏக ஏகன்னு ஏசித் தொத்ததுவாங்க. ஆ. ஊன்னா. பொலிசைக் கூப்பிட்டு வெரட்டுவம்பாங்க... நமக்காக யாரு கேக்குறது? அவர்கள் அண்டிக் கிட்டுத் தள்ளன் குடிக்கிறாயில்ல...?”

“என்னடி தேடிடயா?... ஒண்ட வந்த பறக்கயித... நீமுந்தி விரிச்ச பன்னாட, பறப்பன்னாட, பருசன ஒட்டிவிட்டிட்டு காலுமேல் போகு கயித... அட... இந்த ஆலயம்மா ஆறாள்ளு உளக்குப் புரியல...! ராச்சியமா பண்ணுறிய இங்க வந்து...”

“கெடக்கிராங்க, விடு. நாம எலுத்துப் பேசக்கூடாது. பதனமா, நம்மமட்டும் அடவாடிக்கு” போதாக்கவங்களாத்தா பொழுக்கணும். நாமெல்லாம் வந்திருக்கக்காது. இந்த மண்ணுல சொந்தம் கொண்டு நமக்கு என்னா இருக்கு? நமக்குள்ளு பேசுவங்க யாயிருக்கா? நமக்கென்ன கட்சியா சங்கமா என்ன இருக்கு?... எலக்கன்னா, அந்தச் சின்னத்துக்கு ஒட்டுப்போடு. இந்தச் சின்னத்துக்கு ஒட்டுப் போடுன்னு வாராங்க. மத்தபடி நமக்கென்ன இருக்கு இங்க?”

“தீ பேசாதடி பன்னி! தீங்கல்லாம் மனுசங்களா? கண்டவனுக்கும் முந்திப்பிக்கிற பன்னிங்க! பொருளாதியக் கூட்டிவிட்டு வயிறு வளக்கிற பன்னிங்க!... இவளுவு ரோட்டோசும் சத்தியிலும் மிணுக்கிட்டு நிக்கிறதும் சீனையத்தாக்கிச் சிரிக்கிறதும்... ஒத்தேறி!...” “முருகேச நடுங்கிப் போகிறான். மலைமேல் இவ்வளவு சீரழிவு இல்லை. எடுத்த கவளச் சோறு உள்ளே செல்ல மறுக்கிறது.”

“... மிச்சம் கஷ்டப்படறாங்க, எங்களைப் போல தொழிலாள்க. சால்திரி ஒப்பந்தம், கொத்தலாவல ஒப்பந்தம்னு இங்க வந்துவரவங்க இங்கத்து மனுசங்க சேத்துக்கத்த யாரா இல்லை. அதுதா கசப்பான விசயம். திசமும் அதுதா...”

இத்தகைய அவலங்களுக்கும் புறக்கணிப்புகளுக்கும் உள்ளாகிய யலர்களுட்பலர் மீண்டும் மலையகத்துக்குச் சென்று வாழ முடியாதா என ஏங்கியதையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. மலையகத் தொழிலாளர் எல்லோருக்கும் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா - ராஜீவ் காந்தி ஒப்பந்தம் மூலம் பிரசாஉரிமை வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன என்பதை அறிந்த தொழிலாளர்கள் பலர் மீண்டும் மலையகத்திற்குப் போக முயன்றனர். முருகேசவுக்கும் அத்தகையதொரு எண்ணம் தோன்றவே தனது மகன் குமாரிடம் அபிப்பிராயம் கேட்கிறான். மகனோ, “அப்பா? குடியரிமையாவது மன்னாங்கட்டி! அத்தப் பொம்பிள. சிறிமாவோ என்ன சொல்லி யிருக்கிறா தெரியுமில்ல? அவளுக்கு இப்ப வாய்ப்புட்ட அவுத்து நாவ்குடுக்கறாப்பில பேசுறேன். நீதானடி விட்டு அடிள்ளு பேச வச்சிருக்கிறா. இதெல்லாம் தந்திரமாள ஆட்சி, இனிமே நீங்க அங்க போறதுங்கற தெல்லாம் நடக்காத தென்பு...” எனப் பதிலிறுக்கிறான்.

நாவல் முழுவதும் ஆங்காங்கே “இந்தப் பிரசா உரிமை இருந்தும் என்ன பிரயோசனம்: ஒவ்வொரு மூலமும் கலவரங்கள் ஏற்படும்போது பிரசாஉரிமை எங்களைக் காப்பாற்றியதா?” என்ற வினாக்களும்பாத்திரங்களுக்குகிடையில அவைபற்றிய விவாதமும் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக முருகேச குமார், முருகேச - மாஸ்டர், முருகேச - செல்வி, மாஸ்டர்-பழனி, மாஸ்டர்-சண்முகம், மாஸ்டர்-உருத்திரபதி. இளைஞன் முதலியோருக்கிடையே இடம்பெறும் விவாதங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் கருத்துக்கள் உள்விப்பாக அவதானிக்கத் தக்கவை. இவ்விவாதங்களில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிரசாஉரிமைப் பிரச்சினை மட்டுமன்றி அவற்றுடன் இணைந்த வன்செயல்கள், இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களது தமிழர்களின் நிலை, இவர்க

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

எருட் கணிசமான தொகையினர். இந்தியாவுக்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்தமைக்கான காரணங்கள், விடுதலைப் போராளிகளின் செயற்பாடுகள், அவற்றின் விளைவுகள், மலையகத்தில் இளந்தலை முன்றியினியிடையே ஏற்பட்டு வரும் விழிப்புணர்ச்சி முதலியனவும் அலசப்படுவதனை அவதானிக்கலாம்.

ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா - ராஜீவ் காந்தி ஆயிரேயர் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படி மலையகத் தொழிலாளர் எல்லோருக்கும் பிரசா உரிமை என்னும் வார்த்தை மலையகத் தொழிலாளர்களின் உள்ளங்களில் மட்டுமன்றித் தாயகம் திரும்பிய பலரது உள்ளங்களிலும் மகிழ்ச்சி கரமான செய்தியாகவே தென்பட்டது. '2000ஆம் ஆண்டில் எல்லோருக்கும் புகலிடம்' என்பதும் இங்கு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. 2000ஆம் ஆண்டில் எல்லோருக்கும் புகலிடம் இல்லாவிடிலும் வாழ்க்கைக்கான உத்தரவாதமாவது இருந்தால்! மரணபயமாவது இல்லாதிருந்தால் அதுவே போதும். மேற்கண்ட ஒப்பந்தத்திற்கு முன்னரே பிரசா உரிமை பெற்றிருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் இராஜபோகமா அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்! அதுதான் போகட்டும். ஆகக் குறைந்த அடிப்படை மனித உரிமைகளையாவது அவர்கள் பெற்றிருந்தார்களா? இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ முடிந்ததா? அமைதியாக உறங்க முடிந்ததா? வயிறார் சாப்பிட முடிந்ததா? மழைப் பிற்கேற்ற ஊதியத்தைப் பெற முடிந்ததா?

அடிக்கடி கட்டவிடுத்தது விடப்படும் வன்செயல்களின் போது பிரசா உரிமை அவர்களைக் காப்பாற்றியதா? வன் செயல்களின் கொடுமை தாங்காது தப்பியோட முயலும் போது பாலப்பட்ட அந்தச் சீவன்கள் எங்கு எடுத்துச் செல்லத் தவறினாலும் இரவு பகல் தமது உயிருக்குரியாக விளங்கிய பிரசா உரிமைப் பத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டோர் வே முயன்றார்கள்; அதுவும் முடியாதவிடத்து, "ஐயோ எல்லாம் போயிட்டுதே; என் பிரசா உரிமைப் பத்திரமும் எரிஞ்சி போச்சே! நா என்ன செய்வோமென அழுது புலம்பினார்கள்.

பிரசாவுரிமை இருந்தும் அதனால் அவர்களுக்கு உருப்படியான பயன் ஏதும் ஏற்பட்டதா? மலையகத் தொழிலாளர் மட்டுமா! காலம் காலமாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வரும் தமிழ் மக்களின் நிலை! அவர்கள் பிரசா உரிமை அற்றவர்களா? நாடற்றவர்களா? அவர்களால் அடிப்படை மனித உரிமைகளையாவது அனுபவிக்க முடிகிறதா? அமைதியாகச் செயற்பட, உன்னத உறங்க, வாழமுடிகிறதா? இலட்சம் இலட்சமாக இந்தியாவுக்கும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் கனடாவுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் ஏன் புலம் பெயர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? ஏன் அந்தி முகாம்களில் வாடி வதங்கி கொண்டிருக்கிறார்கள். தாயைப் பிரிந்து, மனைவியைப் பிரிந்து, கணவனைப் பிரிந்து, பிள்ளைகளைப் பிரித்து, சகோதரர்களைப் பிரித்து, சகோதரிகளைப் பிரித்து, இரத்த உறவினர்களைப் பிரித்து தனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! அநியாய மரணங்களைத் தழுவித் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் தாயகம் எது? இலங்கையா? இந்தியாவா? அவுஸ்திரேலியாவா? கனடாவா? ஐரோப்பிய நாடுகளா? பொத்தத்தில் இலங்கையின் சகல தமிழர்களுமே நாடற்றவர்களா? பிரசா உரிமை அற்றவர்களா? என எம்மையெல்லாம் கையெழுத்தும் வைக்கத் தெரியாத தோட்டத் தொழிலாளியான முருகேசுவரம் 'கொஞ்சம் படித்த' அவளது மகள் குமாரும் பழனியும் நாஸ்டரும் சண்முகமும் இந்நூலில் மூலம் கேட்கின்றனர். இவற்றுக்கு தாம் எத்தகைய பதிலை அளிக்க முடியும். மலையக நாவல்கள் சிலவற்றில் இத்தகைய வினாக்கள் சில இடம்பெரினும் மாணிக்கக் கங்கையிலேயே இவை ஒங்கி ஒலிப்பதையும் காரணகாரியங்களுடன் ஆழமாக அலசப்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இவற்றுக்கும் பல காரணங்கள் உளவாகலாம். நாவலாசிரியையின் பரிபக்குவத்தையும் பண்பட்ட உள்ளத்தையும் மாளிடநேசிப்பையும் சத்தியத்தையும் வெளிப்படுத்த முயலும் ஆர்வத்தையும் ஒருங்கே இச்சந்தர்ப்பங்களில் தரிசிக்க முடிகின்றது.

தோட்டத் தொழிலாளரதும் தாயகம் திரும்பியோரதும் அவலங்களையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் நீராசைகளையும் மலையகத்திலும் தமிழகத்திலும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளையும் உறக்கணிப்புகளையும் அவர்களது உறையினை மட்டுமன்றிக் கற்பிளையும் கரண்ட முயல்வதையும் புலப்படுத்திச் செல்லும் நாவலாசிரியை பெண் தொழிலாளர்களின் பாலதீவிர கவனம் செலுத்துவதையும் அவதானிக்கலாம். ராமாபி, பாம்படக்கிழவி, சகத்தி, தனம், சரோசா, சடயம்மா, பொட்டம்மா, டாக்டர்மமா ஆவரின் தங்கை, ஆண்டாளு, தவம், செல்லம், பிரியா, செல்லி, அலமேலு, தெய்வானை, பாஞ்சாலி, ரஞ்சி, செல்லம், குழந்தைவேலுவின் சம்சாரம், நந்தினி என நாவலாசிரியை படைத்துள்ள பெண் பாத்திரங்கள் அத்தனைபுள்ளும் சடயம்மா என்னும் பாத்திரம் பசுமரத்தாணி பேசன்று உளரத்தில் ஆழமாகப் படிந்து மனத்தை உறுத்துகிறது. "இம்புட்டு நஞ்சாச்சித் தினாடு சாவலாம் எண்டாலும் பிள்ளைகளை நினைக்க... மண்ணைத் தினாடாவது பசிக்கொடுமையைப் போக்கலாம் எண்டால் அதுக்கும் முடியலியே..." எனக் கூறி அழும்போது எமக்கு

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இவ்வாறுகதையே சபிக்கத் தோன்றுகிறது. 'தலையொருவனுக்குண
வில்லையெனில்.....! பெண்ணாகப் பிறந்த குற்றமா? புதுமைப்பித்தன்
காட்டும் மருதியைப் போன்றதே ராஜம் கிருஷ்ணன் காட்டும் சட-
யம்மாவும் எனலாம்.

மலைபகத் தோட்டங்களில் எவ்வளவுதான் அலைங்கனும் அழிவு
களும் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் அவையெல்லாவற்றையும் தாண்டி
மலைபகத்தில் ஏற்பட்டுவரும் எழுச்சியையும் அநீதிகளையும் அக்கிர
மங்களையும் கண்டு கொதித்தெழுந்து அவற்றுக்கெதிராகப் போராட
முயலும் இளைய தலைமுறையினரையும் தாவல்கிரியை காட்டத்
தவறவில்லை. இந்நூலின் கதாநாயகனான முருகேசுவரன் மகன் சூமார்
(குமாரவேல்) ஒருவகையில் இலட்சியப் பாத்திரமாக விளங்குவதை
அவதாளிக்கலாம். தந்தையினது பகீரத முயற்சியினால் கல்வி கற்ற
அவன், தந்தையின் ஆசைகளை நிறைவேற்ற மறுத்து, காலம் காலமாக
அடிமைச் சேற்றில் உழன்று கொண்டிருக்கும் தனது சமூகத்தின் விமோச-
னத்தின் பொருட்டுத் தன்னைவே தியாகம் செய்து போராடுகின்றான்.
குமாரரைப் போலவே அவனது மனைவியான தவமும் பெற்றொடுத்த
குழந்தையையும் மறந்து கணவனுடன் இணைந்து போராடுகின்றாள்.

மகளின் உள்ளக்கிடக்கையை உணராத முருகேசு தன் ஆசையில்
மனைனைப் போட்டுவிட்டானே என்றும் ஆக்கிரத்தில் 'நீ எனக்கு
மகனாயில்லை; நான் உனக்கு அப்பனாயில்லை' எனக் குழறி வெடித்த
போது, "நான் வாழ்க்கையில் தல்லாடியாக முன்னுக்கு வந்து இந்த
மொத்த சமூகத்துக்கும் உருப்படியா ஏதானும் செய்யணும்னு இருக்-
கிறேன். இந்தத் தோட்டக்காட்டில் கலியாணம் சொசிட்டி மறுபடி
மறுபடி வயிசம் பெருக்கிட்டு இங்கியே உழலப்போறதில்லா! ஏடுங்க!"²²
எனக் கூறுகிறான். தாய் ராமாயியும் மகளது உள்ளக்கிடக்கையை
உணர்ந்து போற்றி அதனைக் கணவனுக்கும் உணர்த்த முயல்கிறாள்.

இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை விஸ்வரூபம் எடுத்துக் கொண்-
டிருந்த சமயத்தில் இடம்பெற்ற திம்புப் பேச்சுவார்த்தையில் தோட்டத்
தொழிலாளர் பிரச்சினை உரிய முறையில் கவனத்திற் கொள்ளப்-
படவில்லை எனக் கண்டித்துக் சூமார் நூல்கள் எழுதி வெளியிடு-
கின்றான். அந்நூல்கள் தமிழகமெங்கும் அதற்கு அப்பாலும் விடியோகிக்-
கப்படுகின்றன. கோத்தகிரியில் முருகேசு தங்கியிருந்த போது சூமார்
எழுதிய நூலையும் குமாரின் செயல்களையும் பலர் புகழ்ந்து பேசினர்.
அதனைக் கேட்ட முருகேசு முதலில் திகைப்படைகிறான்: பின்னர்
தனது அருமை மகளின் பொருமையை எண்ணிப் புனகாங்கிதம் அடை-

கின்றான். தன்மகனை முரட்டுத்தனமாக ஏசியதற்காக வருத்தப்பட்டுக்-
கண்ணீர் சிந்துகிறான்.

கோத்தகிரியின் மாஸ்டருக்கும் உருத்திராபதி முதலியோருக்கு
மிடையில் இடம்பெறும் காரசாரமான விவாதத்தின் போது இலங்கை
யின் இனப்பிரச்சினையும் அதன் அங்கமாக இணைந்துள்ள தோட்டத்
தொழிலாளர் பிரச்சினையும் 'அக்ரவேறு ஆணியேறாக' அலசப்படு-
வதையும் முதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த தோட்டத் தொழிலாளர்
களது அடிமை மனோபாவத்துக்கு மாறாக இளைய தலைமுறையினர்
செயற்பட முனைவதையும் அத்தகையவர்களுக்கு வழிகாட்டியாகச்
செயற்படும் குமாரரைப் பலரும் போற்றுவதையும் கண்டு முருகேசு
வியப்படைகிறான்.

தோட்டத் தொழிலாளரின் விமோசனத்துக்காகச் சேர்ந்தபந்தம்,
பிள்ளை, தாய்-தந்தை, ஆசாயசம் முதலியவற்றைத் துறந்து இலங்கைக்-
கும் இந்தியாவுக்குமாக ஆபத்துக்கள் நிறைந்த பயணங்களை மேற்-
கொண்டு ஊன் உறக்கமின்றி தீரவு பகலாகச் செயற்படும் குமாரையும்
அவனது மனைவியையும் பற்றி 'மாஸ்டர்', முருகேசுவரிடம் விபரித்துக்-
கூறியபோது, முருகேசுவரின் உள்ளம் பூரிப்படைகிறது. "முருகேசு
வுக்குத் தோட்டத்துத் தேயிலை திரைகளும் அந்தப் பிராந்திய வளைவுப்-
பாளகனும் தான் தெரிந்தவை. அவனுடைய அறிவுக் கண்கள் இதற்கு
மேல் விரிவுபெறாதவை. அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் சத்திர-
னின் மேடுபள்ளங்களும் நிழலும், பின் திலவு வெளிச்சத்திலும் கூட
நினைவு வருவதில்லைவே? அவன் மகனும் மருமகனும், தோட்டக்-
காட்டுத் தமிழர்களிடையே புதிய சரித்திரம் படைக்கப் போயிருக்-
கிறார்கள். வாழ்நாளெல்லாம் கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணி காலவச்-
சங்கு, பிரட்டுக்களம், கள்ளுக்கடை என்ற சிறுமைக்குள் அழுந்தும்
குழலை விட்டு வெளியேறத் தெரியாமலேயே உதிரும் தேய்த்து, மாண்டு
யடிந்து அந்தத் தேயிலைக்கே உரமாகிப் போனவர்களின் சந்ததிகளைப்
புதிய மனிதர்களாக்க இவர்கள் போயிருக்கிறார்கள்" என நூலாசிரியர்
கூறுவதும் சித்திக்கத்தக்கது.²³

'குமாரரைப் போன்றே பிறந்து வளர்ந்த மலைபகத்தை விட்டுத்
தூரத்தியடிக்கப்பட்டுத் தாயகம் திரும்பி வாழ்க்கைப் போராட்டம்
நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் சத்தரலிங்கம், உருத்திராபதி, பழனி
முதலியோரும் மாஸ்டரும் தங்களுக்கும் தங்கள் முன்னோர்களுக்கும்
இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை எண்ணிக் குமுறுகின்றனர்; முதிய
தலைமுறையினர் ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமை மனோபாவத்துடன்
வாழ்ந்தவையிட்டு மனம் நோகின்றான்,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

“... நாமதா இப்படிச் சீமவுட்டுச் சீமவந்து அத்துவாண்பட்டறோம். துவரக்கும் கண்டாக்குகளுக்கும் கூனிக்கூனி அடிமைப் பொறுப்புப் பொறுக்கிறோம். நம்முள்ளங்க இப்படி இருக்கக் கூடாதுன்னு எத்தினி பேருக்குச் சொரணை இருந்திச்சி? லட்சம் லட்சமா இந்த மண்ணில எடலில்ல. இந்தியாவுக்குப் போகணும்னு ஒப்பந்தம் பண்ணிட்டாங்கனே. அதுவே பத்துப் பதினைஞ்சு வருஷம் ஆயது. அப்பண்ணாலும் இந்த அப்பங்களுக்குச் சொரண இருந்திச்சா? ஒப்பந்த காலத்துல அஞ்சு ஆறு லட்சம்னா. இப்ப, பத்து லட்சமா கூடியிருக்கும் பண்ணண்டு வயி சாகுமுன்ன கத்தியக் கையில் சூடுத்துப் புள்ளயப் புல்லுச் சாக்கோட வேலைக்குச் சேத்திட்டா சாய்ச்சியும்னு நெனச்சாங்க?...” எனச் சுந்தரலிங்கம் முதிய தலைமுறையினரின் அசபத்தப் போக்கினை எண்ணி மனம் நோவுது மனங்கொளத்தக்கது. கனையோடு கல்தயாகத் தோட்டங்களில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த வன் செயல்களாலும் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த பேரினவாதிகளின் ஆக்கிரமிப்பாலும் தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தவர்கள் தவிர்க்க முடியாத தொகையினர் இலங்கையின் வடபகுதியான வவுனியா, கிளிநொச்சி முதலிய பகுதிகளுக்குச் சென்று குடியேறியமையையும் நாலவாசிரியர் காட்டத் தவறவில்லை.

“... இந்த நிலையில் 1983 பிப்ரவரி - மார்ச்சில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், பாரதி நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டங்களை முன்னிட்டு, இலங்கைக்கு அழைத்த எழுத்தாளர்களிடையே தானும் இடம்பெற்றிருந்தேன். அப்போது அவ்ரு அரசியல், சமூக நிலைமையினை நெருக்கடியாக இருந்தது. எங்களுக்கு விளக்கிவைக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

நான் அந்த வாய்ப்பை முழுவதுவாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றாலும், நான் என்னையிருந்தது திறைவேறவில்லை. மலையகத்தியூர் வீட்டற்ற நாடற்ற நிலையில் இடம்பெயர்ந்து, கிளிநொச்சிப் பகுதிகளில் குடியேறியிருந்தனர். சாலையிலே செல்லும் போது, அவர்கள் குடியிருப்பதைக் காட்டினார்கள். தம்பர்கள், ஆனால், இறங்கிச் செல்லவே, அவர்களைப் பார்த்துப் பேசுவோ நேரமில்லை என்று போக்குச் சொல்லி, நண்பர்களே என்னளத்தடுத்தவிட்டார்கள்” என நாலவாசிரியர் ‘கதை பிறந்த கதை’ என்னும் பகுதியில் மனவேதனை யுடன் கூறியுள்ள வாசகங்கள் மனங்கொளத்தக்கவை.

இனப்பிரச்சினை யுடனான இயற்பாச் சிக்கலும்

‘மலையகை கிழித்தெறித்துவிட்டுப் போற பனங்கிழங்கைப் பிளப் பதற்கு வேலை கெட்டபேயன் ஆப்பும் வல்லிட்டுக் குத்தியும் தூக்கி னானாம்’ என்னும் தொடர் ஆழமான கருத்தினைப் புலப்படுத்தி திரிகிறது. இத்தொடரின் கருத்தினைப் புலப்படுத்தும் வகையிலேயே இலங்கையினது இனப் பிரச்சினையில் இன்றைய பரிமாணமும் விளங்குகின்றது எனலாம்.

1910 களில் கருக்கொண்டு 1920 களில் முளைவிட்டு 1950 களில் இலை கொண்டு படிப்படியாகச் செடியாகி மரமாகிப் பரந்து வளர்ந்து முதிர்ந்து வைரம் யிகுந்திருக்கும் இனப் பிரச்சினைகள் இன்றைய நிலையில், ஆப்பும் வல்லிட்டுக் குத்தியும், மட்டுமன்றிக் கோடரியும் பிறவும் பயனற்றுப் போயிருக்கும் கையறு நிலை!

இன்றைய எய்து நிலை - அகிம்சைவழி, சப்பாணிப் போராட்டம்; அழிக்கக்கள் விடுப்பு, மேடைகளில் தொண்டை கிழிய முழங்குதல் - வட்ட மேசை மகாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், உடன்படிக்கைகள், நீதிக்காகவும் அடிப்படை உரிமைகளுக்காகவும் மேடைகள் தோறும் வாயினால் முழங்கியும் முடியாத நிலையில் துப்பாக்கிகளும் எறி கணைகளும் குண்டுகளும் வாலுாத்திகளும் தாங்கிகளும் பிறவும் மிகப் பலமாக முறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலைக்கு விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாமெல்லோரும் தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

பிரச்சினைகளின் பிரச்சினைகளாகி, சிக்கலின் சிக்கலாகி, இடியாய்ப் சிக்கலாகி, இறுகி, முறுகித் திரண்டு கட்டவிழ்க்கமுடியாத சிக்கலாகி - எல்லோரையும், யாழ்ப்பாணத்தான், வன்னியான், மட்டக்களப்பான், மலையகத்தான், திருகோணமலையான், நீர்கொழும்பான், புத்தளத்தான், மன்னாரான் - யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்கள், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள், தென் இலங்கை முஸ்லிம்கள், மலையக முஸ்லிம்கள், மலைநாட்டுச் சிங்களவர்கள், கரையோர்ச் சிங்களவர்கள், பெளத்த சிங்களவர்கள், கிறிஸ்தவர் சிங்களவர்கள், முதலாம் தரப் பிரிவுகள். இரண்டாம் தரப் பிரிவுகள், மூன்றாம் தரப் பிரிவுகள், பிரசாஉரிமை உடையவர்கள், பிரசா உரிமையற்றவர்கள், நாடும் வீடும் உள்ளவர்கள், அமை அற்றவர்கள் என்னும் சின்னச்சின்ன எல்லைகள் அனைத்தையும் நானடி அனைத்துலகினதும் தீவிர கவனத்தை ஈர்த்துக் கொண்டிருக்கும் இடியாய்ப் சிக்கலான இனப்பிரச்சினை, அது ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் இமாலய அழிவுகள், அனர்த்தங்கள்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அவலங்கை, ஏக்கங்கள்... 'நிலையாமை' என்றால் என்ன என வினவி யவர்களுக்குப் போதும் போதும் என விடை பகர்த்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய அவலநிலை!

'மனிதன் வாழ்த்து கொண்டிருக்கிறான், மானிடம் செத்துக் கொண்டிருக்கிறது' என்னும் சுதந்திர உறுதியாக மெய்ப்பிப்பது போல் நாட்டிலும் உலக அரங்கிலும் களாந்தோறும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் திகழ்ச்சிகள், அவலங்கள், அழிவுகள்.... ஒவ்வொருவரும் தத்தமது சிற்றறிவுக்கும் அற்பத்தனங்களுக்கும் ஏற்றவாறு தாம் கூறுவது தான் தெய்வவாக்கு; தாம் செய்வதுதான் புனிதத்திலும் புனிதமானது; இதற்கு இதுதான் தீர்வு என எண்ணுகின்றனர். ஆழ்ந்திருக்கும் அடி நிலையைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்க மாட்டோம்; செயற்பட மாட்டோம் என அடம் பிடிக்கின்றனர்.

கையிழந்து காலிழந்து கண்ணிழந்து மூக்கிழந்து வீடுவாசலிழந்து சொந்த பத்தங்கள் எல்லாம் துறந்து... அகதிமுகாமங்களிலும் விதியோரங் களிலும்... கணனீரும் கம்பலையுமாக, இள, மத, மொழி, பிரதேச எல்லைகளைத் தாண்டி எல்லோரும் எங்கே நிம்மதி! எங்கே நிம்மதி! என ஏங்கி அழுதழுது அமைதியின்றி உயிருக்கு உத்தரவாதயின்றி ஊன் பதைக்க உயிர் பதைக்கத் துடித்துப் பதறிக் கதறி ஒலமிடக் காரணம்!

யார் இவற்றுக்கெல்லாம் பொறுப்பு? யார் மீது குற்றம்! யார் செய்வது சரி! யார் செய்வது பிழை! இதற்கு இதுதான் தீர்வு! இல்லை இல்லை; இதற்கு அதுதான் தீர்வு! என எல்லோரையும் திணறடிக்க வைக்கும் இன்றைய நிலை! இடியப்பச் சிக்கலை அவிழ்க்க வழி தெரியாது அலைத்து கொண்டிருக்கும் பரிதாப நிலை! விவாதங்கள், சட்டத் திருத்தங்கள், உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு 'மூளைகளின்' ஆலோசனை கள், கருத்தரங்குகள், உடன்படிக்கைகள், மேதைகளின் அறிவுரைகள், கவலை இலக்கியகர்த்தாக்களின் பங்களிப்புகள் எல்லாமே பயனற்றப் போய்... வியர்த்தமாகி! அ... சிக்கல்கள் மேன்மேலும் சிக்கல்களாகி... இறுகிமுறுகி... எப்போது விடிவு! எப்போதும் அமைதி, வியோசனைமே கிடையாதா... அமைதியான வாழ்வு... எட்டாக்களியா!...

மாணிக்கக்கங்கை என்னும் நாவலைக் கருத்துவழிப் படிக்கும் போது உள்ளத்தில் எழும்பல்லாயிரக் கணக்கான வினாக்களுள் இவை ஒரு சிலவாதும். 1986 ஆம் ஆண்டே இந்நாவல் வெளிவந்துவிட்டது என்பதும் அதுகாலவரையிலான நிலைமைகளையே நாவலில் ஆசிரியர் காட்ட முயன்றுள்ளார் என்பதும் மனக்கொள வேண்டியவை. வீருப்பு வெறுப்புகளைக் கடந்து குரோதங்களைக் களைத்து காய்தல் உவத்தல்

அற்ற நிலையில் நின்று மனித நேயத்தோடும் அனுதாபத்தோடும் பிரச்சினைகளை அணுகி அலசிச் செல்லும் நாவலாசிரியையின் பண் பட்ட உள்ளத்தை எம்மால் பூரணமாகத் தரிசிக்க முடிகின்றது.

சமூகத்தின் மிக உயர்த்தப்பட்ட குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு பெண்; 'கூட்டுக்குடும்ப' வாழ்க்கையில் "மாட்டுப் பெண்ணாக" வாழ் ந்து வருந்திக் கண்ணீர் வடித்து வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று பின் னர் கணவனுக்குத் தொழில்ரீதியாகக் கிடைத்த இடமாற்றத்தினால் 'வீட்டு விடுதலையாசி' நீலகிரியிலும் பிற இடங்களிலும் வாழ்த்து, நிறைந்த அனுபவங்களைப் பெற்று அவற்றின் ஒரு பகுதியை அன்புக் கடல், பெண்கூல், மாயச் சூழல், குறிஞ்சித்தேன், மலையருவி, பாணு வின் காதுகள், முள்ளும் மலர்ந்தது, ரோஜா இழைகள், வளைக்கரம், புய லின் மையம், அமுதமாகி வருக, நிழற்கோலம், வேருக்கு தீர், மாணிக்கக் கங்கை முதலிய படைப்புகளாகத் தந்தவர் திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன்.

மாணிக்கக் கங்கை என்னும் நாவலை எழுதுவதற்கு முன் திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் இவங்கைக்கு விஜயம் செய்துள்ளார். மலையகத் திற்கும் வவுனியா, கிளிநொச்சி முதலிய இடங்களுக்கு நேரிற் சென்று பார்வையிட்டார். டெயிலிக் டீவா, டாளியல், யோகநாதன், தெளி வத்தை ஹோசப், செங்கை ஆழியான், செ.முருகபூபதி, கவிஞர் முருகை யன், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை முதலியோரது ஆக்கங்களைப் படித்தவர்; தாது இலங்கைப் பயணத்தின் போது அவர்களுட்பலரைச் சந்தித்து உரையாடிப் பலரை அனுபவங்களைப் பெற்றவர்; டாளியலின் இல்லத் தில் வாஞ்சையுடன் விருந்துண்டு மகிழ்ந்தவர்; இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் நேரிற் சென்று தகவல்கள் சேகரிக்கவும் ஆய்வு செய்யவும் முயன்றும் எச்சரிக்கைகளையும் அச்சுறுத்தல்களையும் ஏற்றும் ஏமாந்தும் மனம் தொந்தும் அதே சமயம் மனம் தளராதும் செயற்பட்டவர், தமிழகம் திரும்பியபின் இராமேஸ்வரம், மண்டபம், தூத்துக்குடி, கோத்தகிரி, மேட்டுப்பாளையம், கூடலூர், சென்னை முதலிய இடங்களுக்கெல்லாம் அலைந்து தாயகம் திரும்பிய தொழிலாளர்களது நிலைமைகளை நேரிற் பார்த்தும் தம் தண்டங்கள் முலம் தகவல்கள் பலவற்றைப் பெற்றும் போதிய ஆர்வினைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்பே இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார் என்பதனைக் 'கதை பிறந்த கதை' என்னும் பகுதியே தெளிவாக உணர் த்தி திற்பதனை அவதானிக்கலாம்.

இந்நாவலுக்கு மாணிக்கக்கங்கை என்னும் பெயரினை ஏன் இட்டார் என்பதற்கான விளக்கம் மூன்று இடங்களிற் காணப்படுகிறது. நாவலின் இறுதியில், "... ஒரு தாயாக அவள் நெஞ்சில் சுமந்த ஆற்றாமை

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வெடிக்கக் குலுங்கிக் குலுங்கி ஓசை எழுப்பாமல் கிம்மிய கணங்கள் கண்முன் விரிகின்றன.

ஆனால் அவள் மூண்டிருந்த வேடம் கிழியவில்லை. குழந்தையின் முன் வடிவான தாயாக அவள் வரவில்லை அந்தக் கோலத்தைக் கழற்றிக் கொண்டு தாயாகத்தாயம் தீர்த்துக் கொள்ள அவளால் முடியாது.

உயிரோடு வைத்துச் சுட்டெரிக்கும் வன்முறைகளுக்கிடையே அவற்றின் வடிவான புத்தர் படிமங்கள் கண்டுகளை மூடிப் படுத்திடுக்கலாம்.

ஆனால் இவர்களால் கண்டுகளை மூடிக்கொண்டு சுவநலங்களில் கஞ்சமலைய இயல்வில்லை, பேநாபேநமின்றி, மசனில்லை, மருமக மில்லை, புகுஷனில்லை, பென்சாதியில்லை, தர்பில்லை, பிள்ளையில்லை என்று மண்ணுக்காகப் போராடும் போராடியாகி இறக்கிறார்கள். சாதவதமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மாணிக்கக் கங்கை இரத்தக் களிப்பாவி யிருக்கிறது. அது கண்டுகளை மூடிக் கொள்ள முடியாது. என்ருள்ளார்களும் சாதவதமான சத்தியம் அது. ...¹¹⁹ என வரும் பகுதியும், 'கதை பிறந்த கதை' என்னும் பகுதியில் "... நியங்கள் மீண்டும் ஜூனலையில் வாருங்கள்! என்று எல்லா நண்பர்களும் பிரியாவிடை தந்தார்கள்.

ஆனால் ஜூலை 83 - அந்த மாதமே இலங்கை வாழ் தமிழின் வரலாற்றில் மட்டுமல்லாமல், நாகரீமடைந்ததாகச் சொல்லப்படும் மனிதகுல வரலாற்றிலேயே வெட்கப்படும் வகையில் மிருகவெறியினும் கீழான வெறிச் செயல்களுக்கு அப்பாவி மக்களைப் பலிக்கொண்ட நாட்களைக் கொண்ட கரிய மாசமாக, வன்முறைச் சம்பவங்கள் அடுத்த தடுத்துப் பேயாட்சி செய்ய முடிவூட்டு வவயவம் செய்து கொண்ட மாசமாக விடிந்தவிட்டது.

அந்தாளிலிருந்து இந்நாள்வரையிலும். சம்பவங்கள் முறுக்கேறி, மனிதப்பிளவானமாகிய மாணிக்கக்கங்கையில் பச்சை நினைத்ததையும் தீயின் பொக்கங்கலயம் குழப்பும் வகையில் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை அகில உலகப் பரிபாஷைததைப் பெற்றிருக்கிறது என்றால் மிகையில்லை. தாயையும் சேனையும் இணைத்த கப்பல் போக்குவரத்து நின்றது. அந்நியனுக்கு அடிமையாகிக் கிடந்த, சொந்த மண்ணைவிட்டு, கால் வாயைப் போன்றிருந்த கடலைத் தாண்டி இலங்கைக் காடுகளில் அதே அந்நியனுக்காக உதிர்த்ததையும் எலும்பையும் தேய்த்து வளம்பெருக்கிக்கொடுத்த மக்கள், இந்நாள் அவகே உரிமையற்று விரட்டியடிக்கப்பட்ட, சொந்தமாகக் களவுகளில் மட்டுமே கண்டிருந்த பூமி முற்றிலும், அந்நியமாளி வதைக்கும் பரிதாபம் கண்முன் தொடர்ந்த காட்சிகளாக

நெருக்குகின்றன. மனித குலம் விஞ்ஞான அறிவாலும் நாகரீகப் பன் பாட்டினாலும் விண் வெளியையே எட்டும் சாதனைபைக் கண்டிருக்கிறது என்று பெருமைப்பட வேண்டிய நாளில், பிறவியெடுத்த மண்ணில் கண்ட விழுத்துப் பிழைக்க உரிமை இல்லை என்று நகக்கப் படும் மக்கள், காற்றில் பறக்கும் பஞ்சுப் பிசிறுகளாக, குஞ்சும் குழந்தையுமாகக் கரைந்துக் கரை அகதிகளாக அல்லாடுவரும், எந்த நேரமோ, எப்போதோ, வாழ்வோ, சாவோ என்று கத்திமுறையில் அஞ்சி அஞ்சி மக்கள் நாடகளைக் கழிப்பதும், மனித நாகரீகத்தைக் காட்டு யிராண்டி தலைக்குப் பின்னோக்கித் தள்ளிச் சென்று விட்டதைக் காட்டுகின்றன.

இந்த நெருக்கடிகளில், புற உலகால் பாதிக்கப்படவில்லை என்று மனிதாபிமான அடிப்படையில் ஒரு தொழில் செய்யும் எவரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது. எழுத்து மனித உணர்வுகளின் பாதிப்புகளின் எழுச்சிகளை வெளிக்கொண்டு வரும் வடிவால் என்றால் தவறில்லை. இந்தச் சமயகளை எழுதினாலே தீரும் என்ற உந்துதலுக்கு ஆட்பட்டு எழுதத் துணிந்தேன். இதனால் கமைகளை இறக்கிவிட்டேன்; பிரச்சினைபைத் தீர்த்து விட்டேன் என்று சொல்வதாகப் பொருளில்லை. இப்படி உரத்து இந்தப் பிரச்சினைகளைச் சித்திப்பதும் சித்திரிப்பதும், பரிசிடமும் பகிர்த்து கொள்ளும் உதவிதான், தனியாகச் சித்திப்பதை விடுத்துப் பலரையும் சிந்திக்கச் செய்தால், கருத்துகளுக்கு வலிமை உண்டாகும். தெளிவான முறையில் தீர்வுகாணச் செயலற்ற வாய்ப்புகள் நேரலாம். இது நம்பிக்கை இன்றைய நிலையில் நம்பிக்கை ஒன்று தான் தேன்னுளி¹²⁰ என வரும் நாவல்கிரியரது கூற்றும் இவ்வகையில் அவதானிக்கத்தக்கவை.

ஒன்றுடன் ஒன்று அந்நியப்பட்டு நின்ற இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையும் மலையகத் தமிழர் பிரச்சினையும் இலங்கையில் அடிக்கடி இடம்பெற்று வரும் வன் செயல்களாலும் பிறகாரணங்களாலும் தவிர்க்க முடியாதவாறு பல வழிகளிலும் ஒன்றிணையும் போக்கினை தாவல்கிரியர் பாத்திரக் களுக்கிடையே நடை பெறும் காரசாரமான விவாதங்களின் மூலமும், சூமார், அவனது மனைவி தவம், கையிழந்த போளனி முதலிய யோது செயற்பாடுகள், சிந்தனைகள், உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் மூலமும் முருகேசின் சித்தனையோட்டங்கள் மூலமும் பிறவற்றின் மூலமும் புலப்படுத்த முனைவதை அவதானிக்கலாம்.

முருகேசு - சூமார், முருகேசு - சத்தரலிங்கம், முருகேசு - தவம், முருகேசு - செல்வி, முருகேசு - மாஸ்டர், முருகேசு - பழனி, மாஸ்டர் - பழனி, மாஸ்டர் - உருத்திரபதி, இளைஞன், மாஸ்டர் - சண்முகம்

ஆகியோருக்கிடையில் இடம்பெறும் காரணமான விவாதங்களின் போது, ஒரு கட்டத்தில், இந்தியா இராணுவத்தை அனுப்புவதன் மூலமே இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணலாம் என்னும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டபோது, அதற்கு எதிரான கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இந்நாவல் ஐ-ன் மாதம் 1986 ஆம் ஆண்டு நூல் வடிவம் பெற்று விட்டது. எனவே 1986 ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்திலேயே முன்னரே இந்நாவல் எழுதி முடிக்கப்பட்டிருக்கலாம். நாவல் எழுதி முடிக்கப்பட்டு நூல் வடிவம் பெற்ற ஒருவருடத்தின் பின் இந்திய இராணுவம் இவ்வகைக்கு வந்ததும் பின்னர் நடந்தேறியவையும் ஆசிரியரது தீர்க்கதரிசனம்போல் அவையந்துள்ளனம் சிந்திக்கத்தக்கது.¹⁰

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் மாணிக்கக்கல்யாணியில் மட்டுமன்றித் தமது ஏனைய நாவல்களிலும் பாத்திரப்படைப்பில் தீவிர கவனம் செலுத்தியுள்ளதை அவதானிக்கலாம். ஒரு நாவலின் சிறப்புக்கு எந்தனையோ காரணங்கள் இருப்பினும் அவற்றுள் கதை அம்சமும் பாத்திரப்படைப்பும் மிக முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன. உலகத்தின் மிகச் சிறந்த நாவல்கள், காவியங்கள் முதலியவற்றை நாம் நினைக்கும் போது மனதில் முதலில் தோற்றுவது நாவலாசிரியரோ காவியகர்த்தாக்களோ வருணனைகளோ நடைச்சிறப்போ அணிச்சிறப்போ கதைப் பின்னலோ உள்ளடக்கமோ அல்ல. மாறாக இவ்விவகாரத்தாக்களால் படைக்கப்பட்ட சிறந்த பாத்திரங்களே என்றும் அழியாத ஒவியங்களாக நிலைத்து விடுகின்றன.

மாணிக்கக்கல்யாணியின் நாவலை வாசித்து முடித்தபின்னர் அந்நாவலில் இடம்பெற்று எத்தனையோ பாத்திரங்கள் எமது கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. எனினும் நாவல் முழுவதும் விபரீதது நிற்கும் முருகேசு. நாவலின் இடையிலே வந்து இடையிலே மறைந்து விடும் சடயம்மா, நாவலின் இறுதியில் மட்டும் மின்னல் போல் தோன்றி மறையும் குழந்தை பிரியா ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களும் அழியாத உயிரோவியங்களாக நெஞ்சில் நிலைத்துவிடுகின்றன.

பொதுவாக மலையக நாவல்களில் இடம்பெறும் பிரதான பாத்திரங்களான (கதாநாயகன், கதாநாயகி) முருகேசு தனித்துவம் மிக்கதொரு பாத்திரமாக விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். தமிழ் நாவல்கள் பலபற்றிலும் இடம் பெறும் கதாநாயகர்கள் கட்டிடம் காண்களாகவோ அசகாயகுளர்களாகவோ காதல் மன்னர்களாகவோ வீரப்பிரதாபங்கள் பேசுபவர்களாகவோ புரட்சி வீரர்களாகவோ விளங்குவர். இதற்கு மாறாக நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை தனது அன்புத் துணைவியை

இழந்து ஒரேயொரு மகனையும் பிரிந்த முதியவராகவும் தோட்டத் தொழிலாளியாகவும் கையெழுத்தே வைக்கத் தெரியாத கல்வி அறிவுற்ற வராகவும் அதே சமயம் தனது வாழ்க்கையில் பெற்றுக் கொண்ட ஆறுபவங்கள் காரணமாக உலக நடப்பியல்புகளையும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களையும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய மனோபக்குவத்தைக் கொண்டவராகவும் மாறுபடாத தை நேசிக்கத் தெரிந்தவராகவும் எதையும் தாங்கும் இதயமும் சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளால் மனிதன் செய்யும் தவறுகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் இயல்பும் எதையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க முயலும் உள்ளமும் உடையவராகவும் தானே ஒரு அனாதை என்று கூறக்கூடிய திளையிலிருந்த போதும் எத்தகைய இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் பிறருக்குதவும் மனோபாவம் கொண்டவராகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

இந்நாவலில் முருகேசு ஏறத்தாழ ஒரு முழுமையான மனிதனாக விளங்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலின் ஆரம்பத்தில் நாம் காணும் முருகேசுவுக்கும் இறுதியில் 'பிரியாக் குழந்தையுடன் காணப்படும் முருகேசுக்குமிடையில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாட்டினையும் மனோவளர்ச்சி நிலையையும் காண முடிகின்றது. சிந்தனைத் திறன், ஏற்பாட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் முதிர்ந்த மனோபக்குவம், முதிய தலைமுறையினருக்கும் இனைய தலைமுறை யினருக்குமிடையிலான வேறுபாடுகளையும் அதற்கான காரணங்கவையும் உணர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வம், கொள்கைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் முதலிய எல்லாமே ஒரு முறையான படிப்படியான வளர்ச்சியைப் பெற்றுச் செல்வதை அவதானிக்கலாம். முருகேசுவின் வாழ்வுப் போக்கிலும் உள்ளத்திலும் ஏற்படும் மாற்றங்களும் வளர்ச்சியும் இயல்பான வையாகவும் காரணகாரியங்களுடன் தொடர்புபட்டவையாகவும் விளங்குதல் சிந்திக்கத்தக்கது.

தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலும் முருகேசுவைப் போன்ற ஒருவன் இருக்க முடியுமா! இருக்க முடியும் என்பதையே நாவலாசிரியர் அற்புதமான முறையிற் காட்டியுள்ளார். மிக மிகச் சாதாரண மனிதனாக முருகேசு இந்நாவலில் விளங்கவில்லை. மாறாக, கையெழுத்தே வைக்கத் தெரியாத கல்வித்தொழிலாளராக அவன் விளங்கிய போதும் 'மனிதன்' என்னும் பதத்திற்கு வலுச்சேர்க்கும் குணாம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு உத்தமனாகவும் முழு மனிதனாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

மனைவியை இழந்து மகனைப் பிரிந்து தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட நிலைமையும் அவன் தாயகம் திரும்ப முயற்சிக்கவில்லை,

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanoolaham.org

ஆயின் சூழ்நிலைகளின் நிர்ப்பந்தம் தாயகம் திரும்புவது பற்றி அவளைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. அந்நிலையில் ஆண்டாளரின் பேத்திகளான மூன்று பெண் பிள்ளைகளையும் பொறுப்பேற்கிறாள். அப்பொறுப்பினை ஏற்க அவன் மறுத்திருக்கலாம். ஆயின் மனிதத்தனம் மிகுந்த அவன் பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பியோட முயலவில்லை, மூன்று பெண்களையும் பொறுப்பேற்ற அவன் அதனால் அடைந்த இன்னல்கள், துயரங்கள், ஏமாற்றங்கள், செய்த தியாகங்கள் எண்ணிலடங்கா.

மூன்று பெண்களையும் கட்டிக் கொண்டு உரியவர்களிடம் அவர்களை ஒப்படைப்பதற்காக நீலமிரிதோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கையில், பஞ்சத்தால் வாடிப் பசிதவித்துக் கொண்டிருந்த மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பத்தினரை மதுரையில் சந்திக்கின்றாள். அவர்களைக் கண்ணீர்க்கதையைக் கேட்டதும் தான் எப்படியும் உதவி செய்வதாக உறுதியளித்து அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டே செல்கிறாள். ஏன் இவர்களுக்குக் கெல்லாம் உதவி வேண்டும்? உதவுவதனால் என்னென்ன பயன்? எனக்கு நாளே உதவ முடியாத அனாதரவான் நிலையில் இவர்களுக்கு நான் எப்படி உதவ முடியும் என்றெல்லாம், அவன் சிந்திக்கவில்லை. மாசி, தந்தை இறந்த கத்தியோடு நேசிக்கும் சபாவம் மிகுந்த அவன் 'மனமுண்டானால் இடமுண்டு' என்பது போல் இயன்றபடியே உதவுகிறான்.

மூன்று பெண் பிள்ளைகளையும் முத்துவேலு குடும்பத்தினரும் மூன்றை வேலு குடும்பத்தினரும் ஏற்க மறுக்கபோது முருகேசு தளர்ந்து விடவில்லை; பெண்களைக் கைவிட்டுவிடவில்லை. எப்படியோ அரிதில் முயன்று தன்னிடமிருந்து சிறு உடைகளைகளையும் தியாகம் செய்து அவர்களை வாழவைக்கின்றான். கருதியைத் தனது மகளாகக் கருதி உயிருக்குயிராக அன்பு செலுத்தி அருள்பாடுபடுத்தி திருமணமும் செய்து வைத்தான். முருகேசு மனம்நோரும் படியாகக் கருதி நடந்து கொள்கிறான். அவ்வேளையிலும் முருகேசுவின் மனம், "எல்லாமும் நல்ல புள்ளயதா. அதற்குச் சீவியம் தாறுமாறாகப் போறப்ப, கொணரும் கெட்டுப் போய்யு..." என எண்ணுகின்றது.

பச்சைவேலு கோத்தரி சியில் தனக்குச் செய்த நம்பிக்கைத் துரோசனத்தையும் ஏமாற்றத்தனத்தையும் கண்டு வெகுள் டெழுந்த முருகேசு, அவன் தனக்குச் செய்த உதவிகளை எண்ணி அவனை மன்னித்துக் கொள்கிறான். பச்சைவேலு எலவே திருமணம் செய்து சென்னையில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் இருக்கவும் அதனை மறைத்து முருகேசுவை ஏமாற்றி கருதியைத் திருமணம் செய்துகொண்டதை அறிந்து ஆத்திர

முற்ற முருகேசு, 'முருகனும் இரண்டைக் கட்டிக்கிட்டார்தானே?' எனச் சமாதானம் அடைகின்றான்.

மதுரையிலிருந்து கோத்தகிரிக்கு முருகேசுவால் அழைத்து வரப்பட்ட மாமுண்டி - சடயம்மா குடும்பம் முருகேசுவின் உதவியோடு சில மாதங்கள் வாழ்க்கையை ஓட்டியபோதும் கருதிக்கும் சடயம்மாவுக்கு மீடையில் ஏற்பட்ட காரணினால் அவ்விடத்தை விட்டு கன்று வேறிடம் சென்று விறகு சேகரித்து விற்புச் சீக்க முயன்று கொண்டிருக்கையில் வேலே மாமுண்டி யானையால் தாக்குண்டு மரணமடைகிறான். சடயம்மாவுமும் பிள்ளைகளும் அனாதையானார்கள். கோத்தகிரியிலிருந்து மகளையும் மருமகளையும் பேத்தியையும் பாப்பதற்காகச் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த முருகேசு, சடயம்மாவின் அனாதரவான நிலைகண்டு, "அழுவாதம்மா... தா இருக்கிற வாயிலும் உங்களை எப்படி என்றாலும் காப்பாத்துவேன்" என ஆறுதலும் தேறுதலும் கூறியதுடன் மையாது மாஸ்டரின் உதவியுடன் வேண்டியவற்றைச் செய்கிறான். முருகேசு தன் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியில் 'உலமதாங்கி' யாகவே செயற்பட்டதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இராமேஸ்வரம், மதுரை, சென்னை முதலிய இடங்களில் முருகேசு தங்கியிருந்த போது தமது மூதாதையர்கள் பிறந்து வளர்ந்த மனைகளையும் அவர்களை சந்தனைகளையும் கண்டு திகைக்கிறான்; அவர்கள் இத்தகைய புண்ணிய முரிமைகளை மனையகத்திற்கு வந்து அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதமைக்கான காரணங்களையும் தாயகத்தின் பெருமைகளை மட்டுமன்றிச் சிறுமைகளையும் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கின்றான்.

உலகு நோஞ்சான் மனைவி ராமாயி அடுத்தடுத்து ஆறுமுறை குறைமாதமாகப் பிரசவித்த போதும் அவன் மனைவி மீது வெறுப்புக் கொண்டதில்லை. மாறாக அவளை மென்மேலும் உள்ளன்போடு நேசித்தான். வாழ்வில் எத்தனைபோ சோதனைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் முகங்கொடுத்த முருகேசு மனையகத்தையும் வாழ்ப்பாணத்தையும் உயிழக்கவதையும் இணைத்து நிற்கிறான். அவனது மகள் குமாரும் அதே நிலையில் விளங்குகின்றாள். காலம் காலமாகத் தன் மனையும் தனது சமூகத்தையும் 'தோட்டக்கட்டான்' என ஏளனம் செய்து வெறுத்தொடுக்கிய வாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைத் தனது மகள் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டதை அறிந்த முருகேசு முதலில் மகனையும் மருமகளையும் வெறுக்கிறான்; ஆத்திரம் கொண்டு குமுறுகிறான். பின்னர் தன்னிடம் வந்த மகளையும் மருமகளையும் கண்டு நிகைக்கிறான். மருமகளின் நற்குண நற்பெய்கைகளைக் கண்டு போற்றுகிறான். அன்பு செலுத்துகின்றான்;

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அவர்களோடு யாழ்ப்பாணம் சென்று வரவும் விரும்புகின்றான். தவமணியின் வயிற்றில் பிறந்த கனது பேத்தியிடம் தன் உயிரும் மேலாக அன்பு செலுத்துகின்றான். அதுகாலவரை தனக்குக் கிடைக்காத மன அமைதியினை அக்குழந்தை மூலம் பெறுகிறான். தவமணியின் அக்காவான செல்வி, மாமா! மாமா! என உரிமையோடு அழைத்து உரிய மதிப்பளித்து நடத்தியபோது அதுகாலவரை அவனிடம் குடிக்கொண்டிருந்த தாழ்வுச் சிக்கல் படிப்படியாக அகலுகின்றது. தனது மகளைப் பலரும் போற்றுவது கண்டு முருகேசுவரின் உள்ளம் பெருமிதமடைகின்றது.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் எழுச்சத்தைச் சேர்ந்த இணைய தலைமுறையினர் காலம் காலமாக இழைக்கப்பட்டுவந்த அநீதிகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் எதிராக உத்வேகம் கொண்டு புதிய சக்திகளாக முகிழ்த்துக் கொண்டிருப்பதை முருகேசுவரால் ஆரம்பத்தில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையாயினும் இளமேஸ்வரத்திலும் மண்டபத்திலும் தூத்துக்குடியிலும் கோத்திரியிலும் சென்னையிலும் ஒருவருடத்துக்கும் மேலாக வாழ்ந்து அவன் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்கள் அவனுக்குப் புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன.

முருகேசு என்னும் பாத்திரப்படைப்பில் எங்குமே செயற்கைத் தன்மையைக் காண்டலரிது. பாத்திரத்தின் குணசித்திர வளர்ச்சியையும் அதற்கான காரணங்களையும் அற்புதமான முறையிலே துல்லியமாக நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

தன் பொறுப்பிலிருந்து மூன்று பெண்பிள்ளைகளுக்கும் என்ன நடந்ததோ என்ற ஏக்கத்துடனும் தெஞ்சு முட்டைய வேதனையுடனும் இரவு முழுவதும் ஆபத்துகள் நிறைந்த கடற் பயணத்தினை மேற்கொண்டு சிந்திக்கவும் திராணியற்றவனாகக் களைத்துப் போய் இராமேஸ்வரம் கடற்கரை மண்ணில் படுத்த வள்ளன்ம எமக்கு அறிமுகமாகும் முருகேசு. தனது அபூர்வ சக்தியால் எம்மையெல்லாம் மண்டபம், லாத்துக்குடி, மதுரை, மலையகம் (எண்ண அலை உத்தி மூலம்), மேட்டுப்பாளையம், கோத்திரி, சென்னை மாநகரம் முதலிட இடங்களிலுள்ள அனைத்துச் சென்று, எத்தனையோ ஆரியபீடயங்களைப் புலப்படுத்தி, தான் அழைத்து வந்த மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் பொருத்தமான இடங்களில் ஒப்படைத்து, அனாதையாகத் திரிந்த சடயம்மாவுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் வாழ்வளித்து, சென்னையிலிருந்த தனது இரத்தத்திற்கு இரத்தமாக விளங்கும் அன்புப் பேத்தியான பிரியாக் குழந்தையுடன் அன்புக்குரிய மருமகனைச் சந்திப்பதற்காக

யீண்டும் அதே இராமேஸ்வரத்துக்கு வந்து மருமகனைச் சந்தித்து, வாழ்வின் இறுதி அத்தியாயத்தை தொடங்கும் நிலையில் எம்மிடமிருந்து, முருகேசு பிரியாவிலை பெற்றுக் கொண்டபோதும் தெஞ்சி விருந்து அகலாமல் நினைத்த விடுகின்றான்.

முருகேசுவரின் மூலம் நாவலாசிரியர் எண்ண அலை உத்தியைப் பிசுர் சிறந்த முறையில் கையாண்டு ஆரிய பல விடயங்களையும் சம்பவங்களையும் சுருத்துகளையும் மிக அநாயாசமாகப் புலப்படுத்திச் செல்லுதல் விண்ணொளிக்கத்தக்கது. இந்தாவலை ஒரே மூச்சிற் படித்து முடித்தபொழுது மலையகத் தொழிலாளர் நிலைமைகளையும் தாயகம் திரும்பியோர் அவலங்களையும் சமகால இலங்கையினரும் தமிழகத்தினரும் திணைமைகளையும் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் சிறந்ததொரு திரைப்படத்தைப் பார்த்தது போன்ற மனநிறைவே ஏற்படுகின்றது.

மூட்டத்தினுள்ளே

மலையகத்தின் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான க.சதாசிவம் எழுதி வெளியிட்டுள்ள மூட்டத்தினுள்ளே என்னும் நாவலிலும் நாடற்றவர் பிரச்சினை கணிசமான அளவுக்கு இடம்பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம். தமிழகத்திலே துண்டு நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரராக விளங்கிய சிலர் மலையகத்துக்கு வந்தால் நிறைய உழைக்கலாம் என்ற நம்பாசையுடன் தமது துண்டு நிலத்தையும் நெருங்கிய உறவினர்களிடம் நம்பிக்கையோடு அடகு (ஈடு) வைத்துவிட்டு மலையகத்திற்கு வந்தபின் ஏமாற்றமடைகின்றனர். 1950களிலிருந்து மலையகத் தொழிலாளர்கள் இந்நியாவுக்குச் சென்று வருவதற்குக் கடும் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படவே அவர்களால் தமிழகத்துக்குச் செல்ல முடியாது போகின்றது; தமிழகத்துடனான அவர்களது தொடர்புகள் அறுந்து போகின்றன.

இந்நிலையில் பிரசாஉரிமைச் சட்டம் காரணமாக நாடற்றவர் பிரச்சினை எழவே தாயகம் திரும்ப வேண்டிய நிபந்தனம் ஏற்படுகின்றது. அந்நிலையில் சிலர் தாம் தமிழகத்திற்குச் சென்று தமக்குரிய நிலத்தினைப் பின்பு பெற்றுத் தமது உறவினர்களின் உதவியோடு ஏதோ ஒருவகையிற் பிழைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் தமிழகம் சென்ற போது அங்கும் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமே ஏற்படுகின்றது. அவர்களது உறவினர்கள் ஈடுவைத்த நிலத்தையும் அபகரித்துக் கொள்வது எனையாது தாயகம் திரும்புவோர் ஏதோ இலட்சக் கணக்கில் பணத்துடன் திரும்பியுள்ளனர் என்ற நினைவோடு தாயகம் திரும்பியோர் கொண்டு சென்ற சொற்ப பணத்தையும் கரண்டிக்கொள்ள முனைகின்றனர்.

மலையகத்தை விட்டுப் பிரிய மனமின்றிப் பலர் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு இவருக்கும் அவருக்கும் என இலஞ்சம் கொடுத்துப் பிரசா உரிமை பெற்றபொழுது அவர்கள் அடைந்த போராணத்தம்! அதனையிட்டுத் தோட்டத்திற் செருமையும் அடித்துக் கொள்வின்றனர். தோட்டப் புறங்களில் அடிக்கடி கட்டவிழ்த்து விடப்படும் வள்சொய்களின் போது தொழிலாளர்களின் சொற்ப உடைமையகமே அவர்களது பிரசா உரிமைப் பத்திரமும் எரிந்து சம்பளமே அவர்களது எதிர்பார்ப்புகளெல்லாம் கானல் நீராகின்றன. அந்நிலையில் மலையகத்தை விட்டு வெளியேற விரும்பாதவர்களும் தாயகம் செல்ல நிர்வந்திக்கப்படுகின்றனர்.

மேற்கண்ட விடயங்களை யெல்லாம் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு இந்நூலில் புலப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாடற்றவர் பிரச்சினையால் தொழிலாளர் மத்தியில் ஏற்பட்ட விரக்தியுணர்வு, ஏமாற்றங்கள், வரழக்கை பற்றிய அவநம்பிக்கைகள், நெஞ்சைக் குடைந்தெடுக்கும் பிரிவுத்துயரங்கள் முதலிய வற்றைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களான வேலுச்சாமி, அவனது மகள் பூவாயி, செல்லாயி, அவனது மகள் பெருமாள், கவ்வாத்துக் கங்காளி, பீக்காபிச்சை முதலிய பரத்திரங்கனின் செயல்கள், சிந்தனைகள், உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் வாயிலான வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

நாடற்றவர் பிரச்சினையால் வேலுச்சாமியும் அவனது மகள் பூவாயியும் தாயகம் திரும்ப வேண்டியேற்படுகின்றது. பூவாயியோ தனது அக்ஷை மகள் பெருமாளை உயிருக்குயிராக விருப்பித்திருமணம் செய்துகொள்ளக் கனவு காண்கிறாள். பூவாயியின் அதையான செல்லாயியோ தாயகம் திரும்புவதைச் சிந்தேறும் விரும்பாது மலை யகத்திலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடத் தீர்மானிக்கிறாள். இதனால் பூவாயி பெருமாளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதையும் தடுத்து விடுகிறாள். இதனால் தீயத்து மோன உள்ளத்தினரான பூவாயி அழுதழுது கண்ணீர்விட்டு எல்லோரிடமும் பிரியாவிடைபெற்றுக் கொண்டு தழுவை வேலுச்சாமியுடன் தாயகத்துக்கும் புறப்படும் காட்சி உள்ளகதை உலுக்குவதாகும்.

விடிந்து விட்டது. தோட்டத்து லொறி வேலுச்சாமியையும் பூவாயியையும். அவர்களது சாமான்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு பேசுவதற்குப் பலாமரத்து மயத்துத் தொங்கலில் போய் நிற்கிறது. பெருமாளும் செங்கோடனும் பெட்டிகளைத் தூக்கி லொறிக்குள் ஏற்றுகிறார்கள். வேலுச்சாமியும் பூவாயியும் சூழலி திர்த்தம் எல்லோரையும் கரம் கூப்பி வணங்குகிறார்கள். அஞ்சலை கலங்கும் கண்களைக் கட்டுப்

படுத்தியபடி பூவாயியைக் கட்டியணைக்கிறாள். பூவாயி கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் உடல் குலுங்க அழுதுகொண்டே அஞ்சலையின் பிடியிலிருந்து விவகி லெளறிக் குள் ஏறுகிறாள்.

“போயிட்டு வாறேன்” பூவாயியின் குரல் அத்தோட்டத்தில் இறுதியாக ஒலிக்கிறது. லொறி புறப்படுகிறது.

வேலுச்சாமியும் பூவாயியும் அனுதினமும் ஏறி இறங்கி உழைத்த மலைகள், வளைந்து செல்லும் ரோட்டுகள், கொழுந்து மடுவும், மாரியம்மன் கோவில், ஸ்டோர் தோட்டப்பாடசாலை, ஆகப்பத்திரி எல்லாம் பின்னோக்கிச் செல்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் இன்றுதான் கடைசிவாகப் பார்க்க முடியும். நெஞ்சையள்ளும் துக்கம் திரண்டு வந்து விம்மல் ஒலியுடன் கண்ணீர் சிந்த வைக்கிறது.

பொங்கிலரும் சோகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது சால்வைக்குள் முகத்தைப் புதைக்கிறான் வேலுச்சாமி. பூவாயியிக்குப் பெற்ற குழந்தையைத் தாயிடம் இருந்து பிரித்தெடுப்பது போலிருக்கிறது.

பண்டாரவளை ஸ்டோர் சன் நிர்வாகி வருகிறது. வேலுச்சாமி குடும்பத்தைப் போல் வேறு தோட்டங்களிலிருந்தும் நிறையப்பேர் கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்களும் இத்தியாவக்கு திரந்தரமாகப் போகிறவர்களே. அவர்களைப் பலர் அழுதழுது வழியணுபுக்கின்றார்கள்.

மகளை விட்டுச் செல்லுந்தாய், தங்கையைப் பிரிந்து செல்லும் அக்கா... இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ!

பெருமாள் இந்தச் சேக நாடகத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுகிறான்:

யாரோ ஒரு முதியவர் சொல்வது அவன் காதுகளில் வந்து விழுகிறது

‘நம்ம முன்னோர் அழுதழுதுதான் இந்நாட்டுக்கு வந்தார்களாம். தமர் இப்ப அழுதழுதுதான் அக்கரைக்குப் போறம். எத்தியாவக்குப் போறதுக்கு அப்பினிகேசன் போட்ட நான் லயிருந்து ‘சம்திங்’ குக் கொடுத்த சல்லிய மொத்தம் கூட்டிப் பார்த்தா ஒரு தொக வரும். இனி அக்கரைக்குப் போயி நம்ம ஷு போயிசேர எம்மட்டு வேணுமோ? நாட கட்சியா போற பயணமாச்சம் சொகமாயிருக்கா பரருக்க. கோச்சில தலவாணிக் குப் பஞ்சுடச்ச மாநிரித்தான் போவணும். பிக்பொக்கள் அடக்கிறவண்ணுட்டு சேட்ட வேற. நாமபாடுபட்டுச் சம்பாரசிசுக் கெண்டு போற சாமாள்பெட்டிய ஒடச்ச அது வேற வம்பு பன்றாங்க...’ எனத் தாயகம் திரும்புவோரது பரிதாப நிலையையும்

உள்ளப்பொருமல்களையும் பிரிவுத் துயரங்களையும் புலம்பல்களையும் அவலங்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை உளங்கொளத்தக்கது.

தோட்டப் புறங்களில் அடிக்கடி இம் பெரும் கொடுமான வன் செயல்களால் பாதிக்கப்பட்டு மனமுடைத்து போன தொழிலாளர்கள் சிலரது புலம்பல்களை இங்கு அவதானித்தல் பொருத்தும்.

“.....” இனி நாம் இந்த ஊரிலிருந்து வேலையில்ல. நாதான் மடச் சியா போளேள், வேலூர் சாமியண்ணை நம்ம பெருமானை பூவாயிக்குக் கட்டி வைச்சு நந்தியாவுக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போக எவ்வளவு ஆணையாக இருந்தாங்க. அவங்க இஷ்டம்போல செஞ்சிருக்கலாம். வேலூர் சாமி அண்ணனுக்கு ஒரு காயிதம் போட்டு நாமளும் நந்தியாவுக்குப் போறதுதான் நல்லம்.....”¹¹⁰

“.....” எல்லாம் போச்சி நா இனி நந்தியாவுக்கு எப்புடிப் போறது? நா சம்பாரச்சது எல்லாம் போச்சி. வெறுங்கையேட அகதிகளாகத்தான் போவணும்? - தயலயில் கையை வைத்துக் கொண்டு புலம்புகிறான். நாளை இந்தியாவிற்குப் போக இருந்த சங்காணி¹¹¹

“ஆயோ தேத்துத்தானே கொழும்புக்குப் போய்ப் பிரஜாவுரிமை எழுதிக்கிட்டு வந்தேன். எத்தனை கேள்வியளக் கேட்டுத் தொண்டாங்க. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எடுத்த அந்தப் பிரசாவுரிமைப் பத்திரம் நெருப்பில சரியது: -பிச்சை சத்தமாக சொல்கிறான்”¹¹²

“.....” இந்த பொஜாவுரிமை இருந்துதான் நம்மளுக்கு என்ன புரோசனம். இது ஒரு லைசன் மாதிரித்தான்? - காத்தமுத்து சொல்கிறான்¹¹³

“.....” மலையாளத்தின் சிந்தனை விரிசிறது. நூர்ணறம்பதான் இருக்கு முன்பு மந்தைகள் போலக் கூலிகளாக இந்தியாவிலிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்தோம். பயங்கரமான யிருகங்கள் வாழ்ந்த காட்டை வெட்டிக் கோப்பியும் பின்பு தேயிலையும் நாட்டினோம். பெரிய கங்காணி மாரிள் கெடுபிடிகளுடன் வெள்ளங்காரரின் அடிமைகள் போல் வாழ்ந்தோம். எமது அரசியல் உரிமைகள் பலரத்தகாரமான பறிக்கப்பட்டன. பெருளாதார கலாசாரத்துறைகளில் முன்னேற வழியற்றவர் களானோம். காலத்துக்குக் காலம் எம்மைப்பற்றி இத்திய அரசாங்கத்துடன் ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டு நாம் பேரம் பேசப்பட்டுப் பகடைக்காய்களாகிப் பங்கு போடப்பட்டோம். நாட்டில் நிலவிய பஞ்சத்தில் நகைகளை மட்டுமல்ல எல்லாவற்றையுமே விற்று வயிற்றுப் பசி தீர்த்தோம். தோட்டங்கள் பங்கு போடப்பட்ட போது பாத்தேசிகளாக்கப்பட்டோம். நாட் சம்பளத்துடன் அடிப்படைத் தேவைகளற்ற

நாம் இந்த மன ஊதுக்கு வஞ்சம் செய்யவில்லை. நாம் வஞ்சிக்கப் படுகின்றோம் இந்த மண்ணிலே தமது வாழ்க்கை என்றும் சோதனையும் வேதனையும் திறந்ததாகவே இருக்கிறது.”¹¹⁴

இதுவரை நோக்கியவற்றிலிருந்து நாடற்றவர் பிரச்சினையின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் அதனால் தோட்டத் தொழிலாளருக் கேற்பட்ட கூடுறாணா அவலங்களையும் தோட்டப்புறங்களில் அடிக்கடி கூட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்செயல்கள் தொழிலாளர் நிலைமைகளை மேன்மேலும் பரிதாப நிலைக்குள் தள்ளியுள்ளமையையும் தாயகம் திரும்பியோரது பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் மலையக நாவலாசிரியர்கள் இயன்றவரை சிந்தாமல் சிதறாமல் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்க முனைத்துள்ளமையும் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு யார்க்கத்தை விளக்குகாட்ட முயன்றானமையும் புலனாகும்.

சான்றாதாரம்

1. சந்திரசேகரன், சோ., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1989, இந்நூலில் மேற்படி விடயங்கள் தொடர்பாக வலுவான ஆதாரங்களுடன் ஆராயப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.
2. மேற்படி நூல் பக்.132- 220
3. மேற்படி நூல், 132 - 220
4. இவை தொடர்பாக 'மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் எனது நூலில் ஆதாரங்களுடன் விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளன.
5. சந்திரசேகரன், சோ., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1989, பக்.233-234.
6. இவை தொடர்பாக 'மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் எனது நூலில் ஆதாரங்களுடன் விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளன.
7. மலைக்குயில், அல். அஸுமத் கவிதைகள், 1987, பக்.17-18
8. குன்றின் குரல், மலர் - 10, இதழ் -1, 1990, பக்.14.
9. வண்ணச்சிறகு கவிதைகள், 1985, பக்.93-95
10. மாத்தளை சோமு, அவர்களின் தேசம், 1995, பக். 37-45
11. துரைவி (பதிப்பு) மலையகச் சிறுகதைகள், 1997, பக். 51-62
12. மேற்படி, பக். 63-71

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavinaham.org

13. துரைவி (பதிப்பு) உழைக்கப்பிறந்தவர்கள், 1997, பக் 369-373.
14. சிவலிங்கம், மு.மலைகளின் மக்கள், 1991.
15. கோவிந்தராஜ், கே., பசிபா வரம், 1990.
16. துரைவி (பதிப்பு) உழைக்கப்பிறந்தவர்கள், 1997.
17. பெய்லிவரதன், மேகமலைகளின் ராகங்கள், 1988.
18. துரைவி (பதிப்பு), உழைக்கப்பிறந்தவர்கள், 1997, பக் 475-477
19. மாத்தளை சோமு, அவர்களின் தேசம், 1995, பக்.38
20. சிக்கலராஜு, தொ., தாயகம், 1989, பக். 43-44
21. மேற்படி பக்.71.
22. இவ்வகையில் பின்வரும் பாடப்புகள் மனங்கொளத்தக்கவை:
கோகிலம் சுப்பையா, ஞானத்துப் பச்சை, 1984.
ராஜம கிருஷ்ணன், மாணிக்கக் கங்கை, 1986
செவ்வகை ஆழியான், யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள், 1993
செவ்வகை ஆழியான், இராஜப் பயணிகள், 1994
23. புறநானூறு, செய்யுள்
24. தெளிவத்தை ஜோசப், பாலாயி, 1997, பக். 11-12
25. மேற்படி, பக்.8.
26. மேற்படி, பக் 124
27. மேற்படி, பக் 137
28. மேற்படி பக் 140-141, 149.
29. மேற்படி, பக். -149
30. மேற்படி, பக்.151.
31. மேற்படி, பக்.87.
32. புதுமைப்பித்தன், புதுமைப்பித்தன் கதைகள், 1940, பக்.28.
33. தெளிவத்தை ஜோசப், பாலாயி, 1997, பக்.27
34. மேற்படி, பக். 28-29
35. மேற்படி, பக்.30.
36. புதுமைப்பித்தன், புதுமைப்பித்தன் கதைகள், 1940, பக். 258.
37. தெளிவத்தை ஜோசப், பாலாயி, 1997, பக்.17.
38. குறிஞ்சித் தென்னவன், குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள், 1987, பக். 13 - 14.

39. தெளிவத்தை ஜோசப், பாலாயி, 1997, பக்.51
40. மேற்படி, பக்.65.
41. மேற்படி, பக். 93-94
42. மேற்படி, பக். 95-96
43. மேற்படி, பக். 70
44. மேற்படி, பக்.71
45. மேற்படி, பக்.9-10)
46. பெனடிக்ர்பாலன், சொந்தக்காரன்? 1969, பக். 174.
47. மேற்படி, பக். 174.
48. மேற்படி, பக்.178.
49. மேற்படி, பக். 180-183.
50. மாத்தளை சோமு, எல்லா தாண்டா அகதிகள், 1994, பக்.34-35, 57-59.
51. மேற்படி, 1994, பக்.58-59.
52. மேற்படி, பக். 56-57.
53. ஞானசேகரன், தி., குருதிமலை, 1979, பக்.187.
54. மேற்படி, பக். 176.
55. மேற்படி, பக். 177 - 179
56. டேவிட், கே. ஆர்., வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது, 1976, பக் 73 - 78
57. மாத்தளை கார்த்திகேசு, வழிபிறந்தது, 1982, பக். 62 - 63
58. மேற்படி, பக், 55-56
59. மேற்படி, பக்.89.
60. மேற்படி, பக். 70-73.
61. மேற்படி, பக். 102.
62. மேற்படி, பக். 102 - 103.
63. மேற்படி, பக்.105.
64. அருணாசலம், க., பாறியார் சித்தனைகள், 1984.
இந் தூலில் இவ்விடயங்கள் தொடர்பாக விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் பாறியார் 'வேல்ஸ் இளவரசருக்கு நல்வரவு' என்னும் தலைப்பிற் பாடியுள்ள பாடற் பகுதியும்

இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கது. அவற்றின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

"... என்னரும் செய்களை நின்னுடை
முன்னோர் ஆட்சி தொடங்குறா உம் முன்னர்
நெஞ்செலையம் புண்ணாய் நின்றான் யாஅன்
ஆயிர வருடம் அன்பிலா அந்நியர்
ஆட்சியின் விளைந்த அல்லல்கள் எண்ணில்.
போனதை எண்ணிப் புலம்பியீங் கென்னபயன்?
மற்றுள் நாட்டினர் வந்ததன் பின்னர்,
அகத்தினில் சிலபுண் ஆறுதல் எய்தின,
போர்தொழுக அடய்கிள்ள எழைப் புத்திரர்
அமைதிபெற் றாய்வு ராயினர், எனவே,
பாரத தேவி பழையபோல் திருவருள்
பொழிந்த ஹம்முன்னர். பொருள்செயற் குரிய
தொழிற்கணம் பலப்பல தோன்றின, பின்னும்
கொடுமதப் பரவிகள் குறும்பெயரம் அகன்றன.
யாற்றினீற பெண்களை எறிவ தூஉம், திரத
தூறலையிற் பாலரை உயிருடன் யாய்த்தலும்,
பெண்டிரைக் கணவந்தம் பிணத்துடன் எரித்தலும்,
எனப்பல தீமைகள் திரந்துபட் டனவரல்
மேற்றினா இரூளினால் வெருட்டிய ஞான
ஒண்டெருள் கதியின் ஒரிரு கிரணம்என்
பாலரின் மீது படுகதழற் றனவே
ஆயினும் என்னை? ஆயிரங் கோடி
தொல்லைகள் தின்னும் தொலைந்தன வில்லை.
நல்லூர் வாதி நவமரம் தொல்லைகள்
ஆயிரம் எணையது தடைந்துள நாமரல்
என்றூறில் சிவையெலாம் திறைவன் அருளால்
நீங்குவ வன்றி நிலைப்பன வல்ல.
நோயெலாம் தவிர்ப்பான் நாமரே எனக்கு
மருத்துவ ராக வந்தனம் என்பதூஉம்

பொய்யிலை, ஆதறளிற் புகழ்பெறும் ஆய்க்கில்
நாட்டின ரென்றும் தலமுற வாழ்கவே! ..."

65. சிவத்தம்பி, கா., மழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், 1978
இந்நூலிலமைந்துள்ள 'யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்' என்னும்
கட்டுரையில் இது பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.
66. அருணாசலம், க., மலையகத்தமிழ் இலக்கியம், 1985, பக். 97-
98
67. சரஸ் நடன், தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர், 1988, இந்நூலில்
இவ்வபற்றி விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளன.
68. மாத்தளை காத்திகேசு, வழிபிறந்தது, 1992, பக்.58,
68. எடுத்துக்காட்டாக 'எல்லைதான் அகதிகள்' என்னும் அவரது
நாவலிலிருந்து ஒரு சிறு பகுதி வருமாறு: 'எல்லாம் இந்த
யாழ்ப்பாணத்தான்களால்தான் இந்தக் கலவரம்...! அவனுக்கு
நாட்டைப் பிரிச்சி கேக்க போயி இங்க கம்மா இருக்கிற அப்புராணி
மக்கள் புகச்சி கொல்ராணுக...
ராமசாயி தனக்குத் தெரிந்த அரவியலை ஆவேசமாகவே
கக்கினான்.

ஆறுமுகம் உடனே அவனைக் கண்டித்தான். 'வெவரம் தெரிஞ்சு
பேசு ராமசாயி... 58ல நாட்டைப் பிரிச்ச கேட்டாங்க? அப்ப ஏன்
கலவரம் வந்திச்சி, சரி... ஒரு பேசுக்கு... அவங்க நாட்டைப்
பிரிச்சி கேட்டா நம்மள ஏன் அடிக்க வரணும்? நம்மள அவங்
களுக்கு யாருன்னு யாழ்ப்பாணத்தானா மல்லநாட்டாளானு
அவையாளம் தெரியாதா? 49ல பிரசாவுரிமைச் சட்டம் கொண்
டாந்த நேரம் யாழ்ப்பாணத்தான் யாரு மலைநாட்டுத் தமிழன்
யாருன்னு அவையாளம் தெரிஞ்சி கிட்டான் இல்லாம் செஞ்
சாணுக, இப்ப தெரியலியோ?...

அப்போது ஒரு குரல் ஆவேசமாகக் குறுக்கிட்டது. 'இந்த பிரசா
உரிமைச் சட்டத்தை யாழ்ப்பாணத்தான் தானே சிங்களவனுக்கே
கொல்லிக் கொடுத்தான்?'

ஆறுமுகம் பதிலுக்குப் பதில் கொடுக்க வேண்டியதொன்று
எல்லா யாழ்ப்பாணத்து ஆங்கலயும் அப்படிச் சொல்லக் கூடாது.
இத்தப் பிரசா உரிமைச் சட்டத்த மந்திரி பதவிக்காக ஜி ஜி.
பொன்னம்பலமும் வேறு சிலரும் சப்போட் பண்ணினாங்க...
ஆளா அன்னைக்கே இந்த சட்டத்த தீவிரமா எதுத்தாரு

செல்வநாயகம். அவர் யாரு? அவரும் யாழ்ப்பாணத்தான்.... இதெல்லாம் அரசியல்.... பொன்னம்பலம் செஞ்சது பெரிய துரோகம்தான்... அதுக்காக எல்லோரையும் குறை சொல்ல முடியுமா?... இதெல்லாம் அரசியல்.... அரசியல்வ ஒரேசாதி எதிரும்புதிருமா பிரிஞ்சி இருக்கிறது நல்லதில்ல... ஒரே சாதியில் உள்ளவன் வைச்சந்தான் அந்தச் சாதியவே மட்டம் து' (வாணுக வெள்ளைக்காரன் ஆண். நேரம் நல்லசாதி - மேல்சாதி - நாய்ந்த சாதி என்று பிரிஞ்சி இருந்ததை வைச்சி பிரிச்சி ஆண்டாள். இப்ப கதத்திரம் வந்தோன்ன தமிழ் பேசுகிற நம்மள யாழ்ப்பாணத் தமிழன் - மட்டக்களப்புதமிழன் - மணலநாட்டு தமிழன், வன்னித் தமிழன் - கொழும்புத் தமிழன்னு பிரிச்சி அரசியல் நடத்தினாலுக்! ஒருத்தருக்கெதிராக இன்னொருத்தனத் தூண்டி விடுறாங்க.... இதெல்லாம் ஆளும் வர்க்கத்தின் வேல... இது புரியாம நம சண்டை போடுறோம். நீங்க நல்லா பாத்தீங்கன்னா இது தெரியும்... பதவிக்கு வர கட்சியும் ஒட்டு வாங்கிரதைத்தான் பர்க்குது. பிரச்சிவளையை, நிரந்தரமாகத் தீர்க்க முன்னுக்கு வரவே இல்ல... இந்த விஷயத்தில எல்லாக் கட்சியும் ஒண்ணுதான்...." (எல்லை தாண்டா அகதிகள், 1994, பக். 58-57)

சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தமது நாடற்றவர்கள் கதை, 1987, என்னும் நூலில் தெரிவித்துள்ள கருத்துகளுள் சில வருமாறு: "தொழிலாளர்களைக் காலை 5.30 மணி முதல் மாலை 8.30 வரை வேலை வாங்கினார்கள், சவுக்கடி சர்வ சாதாரணமான விஷயம். கஷ்டம் பொறுக்காது ஒடிப் போகும் தொழிலாளர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து மரத்தில் கட்டிவைத்துக் கங்காளிகள் அடிக்கவும் செய்வார்கள்.

இந்த அக்கிரமம் உலகம் தெரிந்த விஷயம். பெரியார் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் சட்ட சபையில் இதை வன்மையாகக் கண்டததார், கடன் ஆள் அல்லது துண்டு முறையை ஒழித்துக்கட்ட அவர் காரணமாயிருந்தார். இந்தச் சட்டம் 1921 இல் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது. தொழிலாளர் பெரிய கங்காளியின் பிடியிலிருந்து சற்று விடுபட்டனர். பெரிய கங்காளி ஆட்சிக்கு இது முதல் தாக்குதலாகும்" (பக்.48-47)

திருமதி.ராஜம் கிருஷ்ணன் 'மாணிக்கக் கங்கை' என்னும் நாவலில் தெரிவித்துள்ள கருத்துகளுள் ஒரு சில வருமாறு: "...நானு அங்க பிரஜா உரிமை இருத்திச்சு, நல்லா வசதியா இருந்தேன். ஆனா. இந்தத் தோட்ட ஆளுங்க, தமிழர்களுக்கு நடக்கிற

அநியாயம் பொறுக்காம, இந்தியா வந்துடனுன்னு வந்தேன். இங்க விஷயங்களைப் பார்த்தா, மனசுக்கு ரொம்பக் கயிஸ்டமா இருக்கு. இனி மேலிக்கு இருக்கிறவங்க. வராதீங்க. போராடுங்கன்னு சொல்லணும்....' என்று மாஸ்டர் என்றழைக்கப்படும் பெரியவர் கூறுகிறார்.

'மாஸ்டர், சிரியாவோ சாஸ்திரி ஒப்பந்தமே தப்பு. லட்ச லட்சமா ரத்தத்தைக் குடுத்துக் காடுமேடு திருத்தினாங்க. பச்சைப் பொள்ளா வாரிக்குடுத்தாங்க. அவங்களுக்கு அங்க பிரஜா உரிமை இல்லைன்னு 8. வாய்ப்புட்டுப்போட்டபோது, எல்லாம் என்ன செஞ்சா? ஒப்பந்தம் பண்ணிட்டாங்களே, ரெண்டு தலைவர்களும், நாமென்ன ஆடா, மாடான்னு கேட்டாங்களா? இப்பமட்டும் என்ன? ஒப்பந்தம் பண்ணிட்டா, அடென்ன, கடவுள் வந்து கையெழுத்துப் போட்டாரா? அப்படி தெய்வ சாக்கிய நடக்கிறதயே மீறிடறாங்க. இப்ப இந்த ஒப்பந்தம் செல்லாதுன்னு எத்தினி பேரு எத்திவிச்சோம்?....'

பழனி கோபகிருஷ்ணன்.

'நீங்க ஆதிலேந்து நினைச்சிப் பாருங்க, சரித்திரத்தல சிரிலங்கா அரசு. தமிழர் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்க முயற்சி பண்ணி ருக்குன்னு தெரியும். ஆதியில், இலங்கை, கதந்திரயலெஞ்சதாம். அரசியல் மந்திரி சபையில் யாழ்ப்பாணத்தார் இடம் பெற்றிருந்த போதுதான், இந்தியத் தமிழர் குடியரிமை இல்லாதவர்களாக ஆனாங்க. இந்திய அரசு, தொழிலாளர் மறுப்புக் கோரிக்கை வச்சதெல்லாம் ஏறக்கட்டி வச்சாங்க. அதே மாதிரித்தா, பின்னால இந்திய வம்சாவளிப் பிரதிநிதி மந்திரி சபையில் இருந்தப்ப, வட, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழர் துண்டலுத்தப் பட்டாங்க. ஆனா. அப்ப ரண்டுதமிழ் மக்களுள்ள நம்மச் சேர்ந்தவங்க, ஒசினன்னு நிளக்க இல்ல. அதே சமயம் இவரு மத்திரி சபையில் தோட்டத்து மக்களுக்காக எழுப்பின கோரிக்கை எல்லாம் அப்படியே தானிருக்கு. ஆனா, ஒரு தமிழன் பாதிக்கப்பட்டால், பழிவாங்குவதற்கு மட்டும், சிங்கள அரசு ரெண்டு பேரையும் பிரிச்சிப் பாக்கிறதில்லை....'

"அப்ப, மாஸ்டர், எப்பத்து முணு கலவரத்தில தோட்டத் தொழிலாளிகளுக்குச் சம்பந்தமில்லாங்கிறியளா?"

'அடிக்கத் தள்ளற போது, இவன் தோட்டத் தொழிலாளி இலங்கைத் தமிழன்னு பாக்கலன்னுதா சென்னனே?....' முதல்ல இந்தச் சின்ன விஷயம் நினைச்சுப் பாருங்க? தமிழருங்க.

ஒத்துமயா எப்பெல்லாம் இருந்திருக்காங்க? வடக்கு மாகாணத் தமிழர் யு.என்.பி.ய ஒதுக்க ஒட்டுப் போட்டா, தோட்டத்துப் பிரதிநிதிங்க ஆதரிப்பாங்க. தோட்டத்து தமிழ்க்காரன் சிலைக்கா ஃபிரீடம் பார்ட்டிய ஆதரிச்சா, வடக்கு மாகாணத் தமிழன் யு.என்.பி. கூடக் கூட்டுச் சேர்ந்தான். வடக்கு மாநிலக்காரர் ஈழம்னு சொன்னா, மத்தவன் தேசியம்னு சொல்றான் ஒருத் தருக்கொருத்தர் புரிஞ்சிட்டிருக்காங்களா? இதெல்லாம் அபல இருக்க..." (பக் 165-171)

69. ராஜ்யம் சிருஷ்ணன், மாணிக்கக்கங்கை, 1986, பக். 11-12
70. மேற்படி, பக்.258.
71. மேற்படி, பக்.260.
72. மேற்படி, பக்.7.
73. மேற்படி, பக்.5-7
74. மேற்படி, பக் 47-48.
75. மேற்படி, பக்.3-4
76. மேற்படி, பக்.79
77. மேற்படி, பக்.101
78. 'இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பும் இந்தியர்கள்' தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கான கூட்டுச் செயலகம் கண்டி, 1976.
'எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள்' இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவக்குக் குடிபெயர்ந்த மக்கள் மத்தியில் ஓர் ஆய்வு, மதுரை, 1982.
'வழிகாட்டி: இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்புவோருக்கு முக்கிய தகவல்கள். எச்சரிக்கைகள்', தாயகம் திரும்புவோர் ஐக்கிய முன்னணி சம்மேளனம், மதுரை, 1975.
'இலங்கையில் நாடற்றவர்; வீடற்றவர் பிரச்சினை: அனைத்துலக மக்களின் கவனத்திற்கு', தொழிலாளர் தேசிய சங்கம், கொழும்பு, குன்றின் குரல், ஜூலை - ஆகஸ்ட், 1990, பக்.2.
மேலது, ஜூலை - ஆகஸ்ட், 1980, பக். 4-5.
79. அருணாசலம், க., மலையகத்தமிழ் இலக்கியம், 1994, பக். 52-53
80. ராஜ்யம் சிருஷ்ணன், மாணிக்கக்கங்கை, 1986, பக். 73-74.
81. மேற்படி, பக். 66
82. மேற்படி, பக்.138.

83. மேற்படி, பக். 114
84. மேற்படி, பக்.128-129
85. மேற்படி, பக்.178.
86. மேற்படி, பக்.194-196
87. மேற்படி, பக்.214/
88. மேற்படி, பக். 218-219
89. மேற்படி, பக்.220
90. மேற்படி, பக்.221.
91. மேற்படி, பக்.221
92. மேற்படி, பக்.221
93. மேற்படி, பக்.232.
94. மேற்படி, பக்.250
95. மேற்படி, பக்.35
96. மேற்படி, பக்.201
97. மேற்படி, பக்.49.
98. மேற்படி, பக்.viii
99. மேற்படி, பக்.259 - 260
100. மேற்படி, பக். 2-3
101. இலங்கையிலே இந்நாலவின் 89-70, 86-87, 159, 164-166, 169-170, 191, 208, 237, 240-245, 260 ஆகிய பக்கங்களில் இடம் பெறும் விடயங்கள் அகதாளிக்கத்தற்குரியவை.
102. சதாசிவம், க., மூட்டி தந்தியுள்ளே, 1963, பக். 228 - 230.
103. மேற்படி, பக். 246.
104. மேற்படி, பக்.236.
105. மேற்படி, பக்.236.
106. மேற்படி, பக்.236.
107. மேற்படி, பக். 237 - 238

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளும்

தொழிலாளரின் விழிப்புணர்வும் எழுச்சியும்

உலக அரங்கிலே நீண்டகாலம் உடலுழைப்பாளிகள் பின்தள்ளப்பட்ட நிலையிலேயே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். மேலை நாடுகளில் கைத்தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டதன் விளைவாகத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் மிதுமிஞ்சிய உழைப்பை நல்கி மிகக் குறைந்த வருவாயைப் பெற வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். எனினும் அச்சந்தர்ப்பத்திலேயே தொழிலாளர் என்னும் வர்க்க உணர்வு அரும்பிப் படிப்படியாக வளரலாயிற்று. தொழிலாளர்களது இடையறாப் போராட்டங்களினால் தொழிலாளர் நலன் கருதிய சட்டங்கள் இயற்றப்படலாயின. தொழிற் சங்கங்கள் தோன்றி வளரலாயின. தொழிலாளர்கள் தினம் கொண்டாடப்படலாயிற்று.

மலையகத்தைப் போறுத்தவரையில் தொழிலாளர்கள் குடியேறி ஏறத்தாழ நூறு வருடங்கள் வரை மலையகத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றி வளரவே பலம் பெற்றனோ முடியாத சூழ்நிலையே காணப்பட்டது. தொழிலாளர்களான ஒன்று சேர்த்துக் கூட்டங்கள் நடத்தவோ தொழிற்சங்கம் அமைக்கவோ முடியாதபடி சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. அதனை மீறுவோர் தண்டனைக்குள்ளாகினர். தொழிலாளர்களை ஒன்று திரட்டித் தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அடிமதி ரேலியரான பிரேஸ்கடிஸ் (Breckedid) நாடு கடத்தப்பட்டார். சேர். பொன் அருணாசலம் மலையகத் தொழிலாளர் நலன்களுக்காகச் சட்ட சபையில் வாதிட்டார்; போராடினார்; கடன் ஆள் அல்லது துண்டு முறையை ஒழித்துக் கூட்டக் காரணமாக இருந்தார். எனினும் மலையகத்தில் தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் முயற்சியில் முதன்முதல் வெற்றி மீட்டியவர் தேசபக்தன் கோ.நடேச ஐயரேயாவார்.² அவர் இந்திய தேசிய இயக்கத்தினாற் கவர்ப்பட்டவர்; துணிச்சலும் சமர்த்தியமும்

செயற்றிறமும் மிக்க அவர் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் சிம்ம சோடபாயமாக விளங்கினார்.³

நடேசய்யரது துணிகாராள வி. ரம்படியான முயற்சியினால் 1931ம் ஆண்டில் அகில இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சம்மேளனம் ஆமைக்கப்பட்டது. நடேசய்யரின் பகீரத முயற்சியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இம்சம்மேளனம் தோட்ட உரிமையாளர் சங்கம் மேற்கொண்ட சதித்திட்டங்களினாலும் கங்காக்கியாரின் எதிர்ப்பினாலும் நாட்டின் பொருளாதார மந்தத்தினாலும் பெரு வெற்றியை ஈட்ட முடியாது போய் விட்டது.

நடேசய்யரின் முயற்சியை அடுத்து தேருவின் ஆலோசனையின் பேரில் 1939 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் வலிமை வாய்ந்த இயக்கமாக வளர்ச்சியுறலாயிற்று. 1940 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் தொழிலாளர் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. 1950 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை-இந்தியன் காங்கிரஸ், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் எனப் பெயர் மாற்றம் பெறலாயிற்று. நாளடைவில் இதுவே இலங்கையின் மிகப்பெரிய தொழிற்சங்கமாக வளரலாயிற்று; வலிமை பெறலாயிற்று.⁴ இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸில் ஏற்பட்ட பிளவின் காரணமாக 1955 ஆம் ஆண்டில் ஐ.நா.யச தொழிலாளர் காங்கிரஸ் உருவாகி இலங்கையில் இரண்டாவது பெரிய தொழிற்சங்கமாக வளரலாயிற்று. காலப்போக்கில் தொழிற்சங்கங்களின் எண்ணிக்கை பெருகலாயின. இடதுசாரித் தொழிற்சங்கங்கள் சில தோட்டப்புறங்களின் இணைய தலைமுறையினரது ஆதரவைப் பெறலாயின.

குறு உள்வங்கொண்ட தோட்ட உரிமையாளர்களதும் எவிரக்கமற்ற கங்காக்கிகளதும் பிற அதிகாரிகளதும் அட்டுழியங்களுக்கும் அரிதிகளுக்கும் சுரண்டலுக்கும் பேராசைக்கும் எதிராகத் தொழிலாளர்கள் ஒன்று திரண்டு போராடுவதையும் தொழிலாளர்களது அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறுவதையும் அவர்களைப் பாதுகாப்பதையும் முக்கிய போக்கங்களைக்கொண்டே தொழிற்சங்கம் பகீரதப் பிரபத்தனத்தின் பின் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தொழிற்சங்கங்கள் நடத்திய போராட்டங்களினால் மலையகத் தொழிலாளர் பெற்றுக் கொண்ட நன்மைகளைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. தொழிலாளரின் விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்கும் தொழிற்சங்கங்கள் ஆற்றியுள்ள பணிகள் மகத்தானவை.

ஆயின் தொழிற்சங்கங்கள் பெருகி, அவற்றுக்கிடையே போட்டி பொறாமைகளும் குரோதங்களும் கழுத்தறுப்புகளும் காட்டிக் கொடுப்பு

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaham.org

கனம் முனைப்புப் பெறுவிடத்து அவற்றால் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பெறும் நன்மைகளை விடத் தீமைகளே அதிகம் என்பதையும், தொழிலாளர்களான ஒன்று திரட்டி அத்திகளுக்குகெதிராகப் போராடுவதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கங்களே மலையகத் தொழிலாளர்களான - தொழிலாளர் குடும்பங்களைக் கூடப் பிளவுபடுத்தி கின்றன என்பதையும் கடந்த காலச்சம்பவங்கள் திருபிக்கின்றன.

II

மலையக நாவல்கள் பெரும்பாலானவற்றில் மேற்கண்ட விடயங்கள் கருக்கமாகவோ விரிவாகவோ அலசட்ட முள்ளாமைய அவதானிக்கலாம். நந்தியின் மலைக்கொழுந்து, சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் வீடற்றவன், இனிப்பாட்டேன்; பெண்டிற் பாலவின் சொந்தக் காரன், க.சதாசிவத்தின் மூட்டத்தினுள்ளே, தி.ஞானசேகரனின் கல்வாக்கு, மாத்தவன் கர்த்திகேசுவின் வழிபிறந்தது முதலிய நாவல்கள் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை. கோசிலம் சப்பையாவின் தூர்த்துப் பச்சை என்னும் நாவலில் தொழிற்சங்கங்கள் பற்றியோ அவற்றினது நடவடிக்கைகள் பற்றியோ விரிவாக இடம்பெறாதபோதும் தொழிற்சங்கங்களின் நோற்றத்திற்கான முன்னோடி முயற்சிகள் தொழிற்சங்கங்களின் ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் ஆகியவள் பற்றிய குறிப்புகள் சில இடம்பெற்றுள்ளதை வலுவே இந்நூலின் இரண்டாம் இயலிற் சுறியிருந்தேன். தவிர்க்க முடியாத காரணத்தினால் அது பற்றிச் சிறிது விரிவாக இங்கு நோக்குதல் அவசியமாகும்.

தூர்த்துப் பச்சை

1964 ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசின் பிரதம காரியதரிசியாக வேள்கிய திரு. எஸ்.கே.செட்டிர் அவர்கள் இந்நாவலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

"இந்தியாவின் நிலைமைய் பற்றிய இந்திய ஆசிரியரே எழுதிய ஒரு நாவலை அபூர்வமாகவே காண முடிகின்றது. இவ்வகைத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை போன்ற ஒரு சிக்கல் நிறைந்த கஷ்டமான விடயத்தைப் பற்றிய நாவலைக் காண்பதோ, இன்னும் அரிதாக இருக்கிறது. பூமதி கோசிலம் சப்பையா, இந்தக் கஷ்டமான பள்ளியை மேற்கொண்டு அதில் தோட்டங்களின் நிலைமைய் பற்றிய தம்முடைய நெருங்கிய பரிச்சயத்தையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

ஆனால் இந்தப் புத்தகத்தின் சிறப்பு, இது ஒரு முக்கியமான சமூகப் பிரச்சினை சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கிறது என்பதைப் பொறத்ததல்ல; இந்தியாவிலிருந்து சென்ற தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்கின்றவர்கள் ஆகியோருடைய எதிர்காலம் இப்போது அநாதரங்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற இன்றைய நிலையின் காரணமாக இந்தப் புத்தகத்துக்குச் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்த ஒரு மதிப்பு இருக்கிறது என்பதிலும் இதன் சிறப்பு அடங்கிவிடவில்லை. வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியைத் தத்ருபவராகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது என்ற பலத்திலேயே இந்தப் புத்தகம் நிலைத்து நிற்கமுடியும். பாத்திரங்கள் மாழலான பாணியில் அமையாமல் சதையும் ரத்தமும் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. இதன் கதாநாயகி தேயிலைத் தோட்டத்தில், வாழ்வின் மாறுதல்களைப்பெல்லாம் பிசுத்த பொறுமையோடு தங்கிக் கொள்ளும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணி, ஐரோப்பிய சூபரின்டென்டன்ட் அட்டகாசங்கள் இந்த நூலில் பிரமாநமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதேபோல் பெண் தொழிலாளிகளைக் கங்காணி தன்னலத்துக்கு இரையாக்குவதும் நுட்பமாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது...."

1920களிலிருந்து தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் மலையகத்தில் தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தமையும் நாவலாசிரியர் இதனை மறைமுகமாகக் காட்டியிருந்தமையும் இந்நூலின் இரண்டாம் இயலில் நோக்கப்பட்டுள்ளன. நாவலின் முயற்சைத்தாம் அத்தியாயத்திலும் பின்னர் நூற்பதாம் அத்தியாயம் தொடங்கி இறுதி அத்தியாயமான நூற்பத்து நான்காம் அத்தியாயம் வரையிலும் மலையகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட (முதன் முதல்) தொழிற்சங்கத்தின் ஆரம்பகட்ட நடவடிக்கைகளும் இளந்தலைமுறையினரான இலட்சுமணன், குமரன், யாரிமுத்து, முருகன் முதலியோர் தீவிர பங்கு கொண்டமையும் நோட்ட அதிகாரிகள் அவர்களைக் குருமரான முயற்யில் அடக்கமுயன்றமையும் பொலிசாரின் உதவியுடன் ஊர்வலம்நடத்த முயன்றவர்களைத் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காக்கியதையும் விளக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யரின் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆகாரங்களுடனும் நுணுக்கமாகவும் ஆராய்ந்துள்ள சார்லநாடன், ".... பொதுவாக உலகின் பலாகங்களிலும் தோட்டயங்களைத் திறந்த ஐரோப்பியர் இந்தியர்கள் உழைப்பையே விரும்பிப் பெற்றனர். மலேசியா, இலங்கை, பாபா, மேற்கிந்தியத் தீவுகள், பீஜி, யிழக்காபிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா என்ற நாடுகளில் எல்லாம் இந்தியர் குடியேறியது இவ்விடமே. இந்நாடுகளில் உள்ள தனது மக்களின் வாழ்க்கை நிலை

குறித்து ஆராய 1922 ல் இந்தியா விடுதலைக் கொண்டது.

அந்நாடுகளிலுள்ள இந்தியப் பிரதிநிதிகளை இந்தியாவுக்கு அழைத்து அவர்களின் கருத்துகளை அறிந்து கொள்வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்போது 'இலங்கை இந்தியர் சங்கம்' என்ற அமைப்பின் பிரமுகர்களாக பெரிய சந்திரன், டேவிட் என்போரும், 'இந்தியர் சங்கம் இலங்கை' என்ற அமைப்பின் பிரமுகரமாக வாரி முத்துக் கிருஷ்ணன் என்பவரும் இருந்தனர்...."

... இன்று ஹட்டன் என்ற பெயரில் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் என்ற மூன்று மொழிகளிலும் அறியக்கூடாக்கும் தகரம் தொப்பித் தோட்டம் என்ற பெயரிலேயே மூப்பதுகளில் தமிழில் குறிப்பிடப்பட்டது.

சிக்கப்பாக்கு நீலகிரி தொப்பித்தோட்டம்

நாங்கோடு கப்பலிலே மிச்சம் கூட்டம்

என்ற நாடோடிப் பாடலிலும் 'ஹெட்-ஒன்' என்பதற்கு மறைந்த வி.கே.வெள்ளையன் அளித்த பொருள் விளக்கத்திலும் இந்த தகரின் பெயர்க்களை விளக்கத்தைக் காணலாம்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மே பெருந்தோட்டப் பயிற்சி செய்கையில் ஆரம்பகாலத்தொட்டு நன்கு அறிமுகமான மூன்று நகரங்களில் தொப்பித் தோட்டம் மூன்றாகும். இன்றைய ஹட்டன் இந்து மகாசபையின் அகவாரத்திற்குகூட தான் 1930 களில் அப்பா தனது இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்டார். ஐந்து ஆண்டுகள் சட்ட திருபண சபையில் ஆங்கிலத்தில் முடிக்கப்பட்ட பழைய அப்பா தோட்டத்துச் சங்கத்தை; மனமாயாரப் உறுதிக்கிட்டுக்கும் மக்களைத் தட்டியெழுப்பும் பாசிய முயற்சியில் நோடியாக நடுபட ஆரம்பித்தார்.

அவருக்கும் பக்கபலமாக நின்றவர் அவரது துணைவி மீனாட்சி அம்பையார் ஆவார். ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால், அறிவினோங்கி இல்வையம் தழைக்குமாம் என்று பாடிய சட்பிரயோகிய பாத்தியார் மாணமான 1921 ஆம் ஆண்டு, தனக்கு முன்பின் அறிமுக மில்லாத மணிலாலைக்காக -இந்தியன் என்ற உணர்வோடு ஒட்டி உறவாடி - அதன் நிமித்தம் ஆங்கில சாம்ராஜ்யத்தோடு முட்டி மோதவும் தணிந்தவராக இலங்கையில் போட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தவர் நடேசய்யர் ஆவார்...."

"... 1931ல் தானே அமைக்களைச் செயல்படுத்த வேண்டியவராவார். சகோதரத்துவம், சயமுயற்சி, சிக்கனம் என்ற குணங்களைத் தொழிலாளர்களிடம் பாப்பவும் குடி, சூது, கடன் என்ற பழக்கங்களி

விருந்து அவர்களை விடுவிக்கவும் அப்பா அமைத்த அகில் இலங்கை இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் முயற்சித்தது.

கடன் தொல்லைகளுக்கு ஆளாகாமல் இருப்பதற்குக் கட்டுறவுச் சங்கங்களும், கட்டுறவுச் சங்கங்களும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தித் தொழிலாளர்களின் கல்வி அறிவை அபிவிருத்தி செய்து அவர்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்தவும் அரசியல் நிலையைச் சிறப்பானதாகக்கவும் தொழிலாளர் சம்மேளனம் இலட்சியம் கொண்டிருந்தது. தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளிலும் வயோதிபத் தொழிலாளருக்கு உதவிப் பணம் பெற்று இத்தியாவுக்கு அனுப்பிவைக்கும் முயற்சிகளிலும் சம்மேளனம் கவனம் செலுத்தியது.... தோட்டங்களில் குழுக்களாக அமைந்து இயங்கிய தொழிலாளர்கள், நடேசய்யருடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்ற காரணத்தால் பழிவாங்கப்பட்டார்கள். தோட்டங்களுக்குள்ளும், வெளியிலும் கூட்டம் நடாத்துவதற்கு மைதானமோ கட்டிடமோ கிடைக்காதவிதத்தில் தோட்ட நிர்வாகத்தினரும், நாடாளுமன்றமும் நடேசய்யருக்கு விரோதமாகச் செயல்பட்டனர்...."

"இந்தக் காலப்பகுதியில் ஆண்டுக்கு 5000 பெட்டிசன்கள் அளவில்தான் பெற்றதாக இந்தியா எஜென்ட் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வித முறைப்பாடுகள் மூலம் தோட்டங்களின் துயரங்கள் வெளிப்படும் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டதற்கு அப்பா அளித்த அய்யரின் சங்கமே பொறுப்பு என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மற்றும் தோட்டத்துக்குள்செல்வது தடை செய்யப்பட்ட காரணத்தால் தோட்டத்துக்குரிய இருக்கும் நகர்ப்புறத்தில் கூட்டங்கள் போட்டார். தோட்டத்துக்குச் சொந்தம் இல்லாத பொது வழிகளில் தனது காரை நிறுத்தி, காரில் இருந்த வண்ணமே மக்களோடு போததொடங்குவார்.

திறந்த காரை மேடைபோல பாவித்து அதிலிருந்து நடேசய்யர் அவர்களும், அவரது மனைவி மீனாட்சி அம்மையும் பேசும்போது தொழிலாளர்கள் புத்துணர்வு பெற்றார்கள். நடமாடும் தொழிற்சங்கத்தின் பிரசன்னத்தைப் பெறவேண்டித் தொழிலாளர்கள் தனிப்பறங்களில் கூடும் தலைத்தன்று தோட்டங்களில் வேலை நடைபெறுவதில் சீரமை ஏற்பட்டது. சந்தாமூலம் இல்லாத அத்தாட்டங்களில் தொழிற்சங்கம் நடாத்துவது எத்துணைச் சிரமமானது. தொழிலாளர்கள் தரும் உதவியிலேயே சங்கம் நடைபெற வேண்டியிருந்தது. அப்பா அவர் கூட்டம் முடிந்துபோகும்போது, தொழிலாளர்கள் அன்பளித்த காய்கறிகளால் திரும்பி வழித்த நாட்களுமுண்டு.

இவ்விதம் இருந்த தடைகளையெல்லாம் மீறிக் கொண்டு அய்யரிள் சங்கம் மலைநாட்டுத் தோட்டப்புறங்களில் பரவ ஆரம்பித்தது. 1931 மே மாதத்தில் அட்டன் நகரில் கூடிய அவரது கூட்டத்தில் 5000 தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டனர். சம்பளக் குறைப்புக் குறித்து அவர்கள் கண்டனத் தீர்மானத்தை மேற்கொண்டனர். அடுத்த ஜூன் மாதத்தில் கண்டிவில் நடைபெற்ற மாபெரும் கூட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் தன்னுடைய சங்கத்தின் மூலமே இந்திய ஏஜென்டோடும் தோட்டத்துவரையோடும் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். தொழிலாளர்களின் உரிமைகளும் கடமைகளும் குறித்துத் தனது பிரகாசனத் தாள்வாரிகளிடம் ஆயிரக்கணக்கில் விநியோகித்தார். இவைகளால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்ட வி.பி.நாதன் கண்டிக்குக் கிளைக்குத் தலைவராயிருந்து செயற்பட்டார். இந்த ஆண்டில் நானோடு இணைந்த நடேசய்யர் இன்டியன் எஸ்டேட் லேபர் என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையையும் நடத்தினார்.”

“மத்தியப் போல் முப்பது கோடி மக்களை ஏமாற்றி பாழ்படுத்தி வாழும் குலத்தில் பிறந்த அய்யருக்கு இவ்வகையில் மூன்று வட்டம் மக்களை ஏமாற்றுவது சீரமமா? என்று தேர்தல் காலத்துர் சாதிப் பிரிவினை மீண்டும் உயிர்த்தெழுவதற்கு அய்யருக்குப் போட்டிச் சங்கமாக ‘இந்தியர் சங்கம்’ மீண்டும் உயிர்பெற உதவினர். தோட்டங்கள் தோறும் அச்சடிக்கப்பட்ட சுற்றறிக்கைகளை அய்யருக்கு எதிராக விநியோகித்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதே ஆண்டில் (1931) ஊழியன் என்ற பெயரில் துரிதவார ஏடு ஒன்றினை ஆரம்பித்து நடத்துவதற்கு வேண்டிய நிதி உதவியைத் துரைமார்கள் செய்தனர். நடேசய்யரைத் தாக்குவதென்பது ஊழியனின் வேலையாக இருந்தது.”

சற்றுநீளமாக அமைந்துள்ள இக் கூற்றுக்களையும் தூரத்துப்பச்சை நாவலின் முப்பதைத்தாம் இயலிலிருந்து இறுதிவரை விபரிக்கப்பட்டுள்ள விடயங்களையும் கர்மையாக ஒப்புநோக்குகின்றது அவற்றுக் கிடையே பெருமளவிலான ஒற்றுமைகள் நிலவுவதையும் ‘இந்தியர் சங்கம்’ தொடர்பாகச் சில கருத்து முரண்பாடுகள் இடம்பெறுவதையும் அவதானிக்கலாம். தூரத்துப்பச்சை 1964 ஆம் ஆண்டே வெளிவந்து விட்டது. என்பதும் சார்லாநாடின் ‘தேரபக்தன் கோ. நடேசய்யர்’ என்றும் நூல் 1938 ஆம் ஆண்டே வெளிவந்தது என்பதும் மனக் கொளத்தக்கவை. அதே சமயம் தூரத்துப் பச்சை என்னும் நாவலில் வரலாற்றுண்மைகள் பலவும் வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவும் பொதித்திருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

தூரத்துப்பச்சை நாவலில் இடம்பெறும், “என்னமோ ஹர்! கிலே இந்த வேலையே விட்டு நிற்பாட்டிட்டுவங்களுக்கு ஒரு வழி செய்யோணும்னு ஒருத்தர் ஏதோ இந்தியா சங்கமனு ஒன்று ஆரம்பிச்சிருக்காளம். அதேபத்தி தான் மொதலே கேள்விப்பட்டிருக்கேன்!.....” என முருகன் தனது தாய் வள்ளியிடம் கூறுவதும், அச்சங்கத்துக்கே வட்டமணன் ஆள் சேர்த்துத் திரிவதும், தாயும் தமையனும் வட்டமணனை அவ்வாறு செய்ய வேண்டாம்; அவ்வாறு செய்தால் துரை அவனைத் தோட்டத்தை விட்டு விட்டி விடுவார் என எச்சரிப்பதும், வட்டமணன், “அடேயப்பா! இந்த மிரட்டலுக்குப் பயந்த காலம் போச்சு, சரிதான்போ! அவங்க வேலையே பாத்துக்கச் சொல்லு” எனப் பதிலளிப்பதும், தாய் எச்சரித்து போலவே துரையும் கங்காணியும் ஒன்று சேர்ந்து அவனை விசாரித்துத் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றுவதும் அவதானித்தற்குரியவை.

நடேசய்யரது சங்கம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலேயே அவரது சங்கத்துக்குப் போட்டியாகவும் துரைமாருக்கு ஆதரவாகவும் அவர்களது நிதி உதவியுடனும் “இந்தியர் சங்கம்” செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையையும் மேலே நோக்கினோம். இந்தியர் சங்கத்தில் வட்டமணன் சேர்ந்து அச்சங்கத்திற்கு ஆள்சேர்க்கும் முயற்சியில் அவன் ஈடுபட்டிருந்தால் துரையும் கங்காணியும் ஆத்திரப்படவோ தோட்டத்தை விட்டு விரட்டவே தேவையில்லை, எனவே நாவலில் இடம்பெறும் இந்தியர் சங்கம் உண்மையில் நடேசய்யரின் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தையே குறிக்கின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

தோட்டத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட வட்டமணன் வாளாவிருக்கவில்லை. நகர்ப்புறத்திலுள்ள தேநீர்க்கடை ஒன்றில் வேலை செய்து கொண்டு தொடர்ந்து சங்கத்துக்கு ஆள்சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபடலானான். தனது தமையனின் மகன் மாரிமுத்து, தனது தம்பி குமரன் முதலியோரையும் சேர்த்துக் கொண்டு தீவிரமாக ஈடுபடலானார். நாளடைவில் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் பலரும் சங்கத்திற் சேர்ந்து துரையினதும் கங்காணியினதும் அக்கிரமங்களையும் அநீதிகளையும் எதிர்க்கத் துவங்கினர்.

கங்காணியின் பேரனும் வள்ளியினது மகனான முருகனின் மகனும் மாரிமுத்து மிகுந்த துணிச்சலுடனும் தீவிரமாகவும் செயற்பட்டதைக் கண்டு பொறுக்காத துரை அவனைப் பொலிசில் ஒப்படைக்கிறார். தோட்டத் தொழிலாளியான பண்டாவின் மகன் வெளிக்காவை மாரிமுத்து காநலித்ததுக் கவியானம் செய்திருந்தான். மாரிமுத்துவுக்கு மூன்று மாதக் கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனை; அத்துமீறிய பிசேவசம் என்ற சட்டத்தின் கீழ் விதிக்கப்பட்டது. மாரிமுத்து சிறையிலடைக்க

கப்பட்ட அதேவேளை, அவளது மனைவி மெனிக்காவை ஒருநாள் காலை துரை வெளியே துரத்தி அவளது உடைமைகளையும் வெளியே எறிந்து விடுகிறாள்.

காலம் ஓடி மறைகின்றது. மாரிமுத்துவுக்கும் மெனிக்காவுக்கும் நடந்தவை பற்றித் தொழில் இலாகாவில் விசாரணை நடக்கின்றது. மாரிமுத்து சிறையிலிருந்து வெளியே வருகின்றான். சங்கம் அவனுக்குப் பெரிய வரவேற்பு அளிக்கின்றது. பாட்டியான வள்ளிக்கு இவ்வ ஓன்றும் புரியவில்லை. எளிதும் தனது பேரணை வரவேற்க முயல்கிறாள். அவளது மகன் மூலம் மூலமாக, ".... அன்றாடம் இத்தப் பக்கத்திலே மொதமொத இப்படித் துணிஞ்ச செஞ்சிருக்காளாம். சங்கத்துக்கு அவளையே தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்காளாம்...." என பதை அழிகிறாள்.

வயது சென்றுவிட்டது எனக் காரணங்காட்டி வள்ளியை வேலையிலிருந்து நிற்பாட்டுகிறார்கள். வள்ளியால் அதனை ஏற்க முடியவில்லை. பென்சன் கொடுப்பதாகத் துரையும் கங்காணியும் கூறுகிறார்கள். எவ்வளவு பென்சன் என வள்ளி ஆவலோடு கேட்கின்றாள். "என்னமோ போ! பாத்துப் போட்டுத் தரச்சொல்லுறேன். துரைக்கிட்டே சொல்லுறேன். நீ நம்ப பழைய ஆளில்லே? என்னமாச்சும் தரேன். அஞ்ச ரூபாயும் அரைக் கொத்து அரிசியும் ஒனக்குத் தரச்சொல்லுறேன். ஒனக்கென்னா? ஒனக்குத்தான் மகனுங்க இருக்காங்கனே?"

'என்னாங்க? அஞ்ச ரூபாயா? சாகிற மட்டும் யாருங்க வச்சி சேறு போடுவா?'

'அதுக்கென்னா செய்யறது? ஒனக்குச்சும் அது கெடைக்கிடே! மத்தவங்களுக்கு அது கூடக் கிடைக்காது தெரியுமா?'

வள்ளிக்கு ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. கண்களை நீர்த்திரை மறைத்தது. பொங்கி வந்த அழகையையும் ஆத்திரத்தையும் அடக்க முயன்றாள்.

'காலமெல்லாம் ஒரேசதுக்கு தோ நானுங்காரா கெடைக்குத?'

'ஆயா! எத்தனை தடவே சொல்லுது! என்று சற்றுக்கடுகிட்டு மீண்டு கூறினான் கங்காணி?....'

வள்ளியைப் பேசன்று பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களை வயதைக் காரணங்காட்டி - தோட்ட நிர்வாகம் வேலையில்லிருந்து பிறுத்தி அனாதாவாக்கியது. இத்தகையவர்களுக்கு உதவிப் பணம்

பெற்றுக் கொடுப்பதற்கும் விருப்புவர்களை இத்தியாவுக்கு அனுப்பி வைப்பதற்கும் தடேசய்யரின் சம்மேளனம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. இவ்விடயம் தாவலிலும் மறைமுகமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

துரைமாரினதும் கங்காணிகளதும் ஆடூழியங்களுக்கும், அநீதி களுக்கும் எதிராகக் கண்டனம் தெரிவித்து மாரிமுத்துவின் தலைமை யின் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலமொன்றினைத் தெழிலாளர்கள் துரையின் பங்காலை தோக்கி நடத்துகின்றார்கள். அச்சமயம் துரையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கப் பொலிஸ் அதிகாரிகள் அங்கு வந்து ஊர்வலத்தை நிறுத்த முயன்றார்கள்; முடியாமற் போகவே துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். பலர் படுகாயமுற்றனர். படுகாயத்திற்குள்ளான குமரன், மாரிமுத்து முதலியோரைப் பொலிசார் தமது வாகனத்தில் ஏற்றுச் சென்றனர். மறுநாள் ஆஸ்பத்திரியில் குமரன் இறந்துவிட்டான்.

மேற்படி சம்பவங்கள் எல்லாம் 1930 களிலிருந்து இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் முடிவுற்றது (1945) வரையிலான காலப்பகுதியிலேயே நடைபெற்றனவென்பதை நாவலாசிரியர் அழுத்தம் திருத்தமாகக் காட்டியுள்ளார். அன்றைய நிலையையும் யிகவும் தடல்புடலாகச் சுதந்திரப் பொன்விழா நடந்து முடிந்துள்ள இன்றைய நிலையையும் ஒப்புநோக்குமிடத்து மூக்கின் மெல் விசை வைப்பதைத் தயிர.... நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள மேற்படி சம்பவங்களையும் நடேசய்யரது செயல்களையும் ஒப்புநோக்குமிடத்து அவற்றுக்கிடையிலான தெருங் கிய ஒற்றுமைகளை உணரலாம். மனலயகத்திலே தொழிற்சங்கம் தோன்றி வளர்ந்த முதலாவது கட்டத்தினைத் தூத்துப் பச்சை நாவல் சிந்திக்கின்றது. தொழிற்சங்க வளர்ச்சியின் இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சி யினை நந்தியின் மலைக்கொழுந்து நாவல் சிந்திக்கின்றது.

மலைக்கொழுந்து

இவ்வகையின் புகழ்ப்புகழ் முதலெரும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரும் மருத்துவப் பேராசிரியரும் மாஸ்டத்தை இதயகத்தியோடு தேசியவரும் கண்டிப்பும் ஒழுக்கமும் கடமையணர்வும் கண்ணியமும் கட்டுப்பாறும் யிக்கலையாக நந்தியின் படைப்புக்களுள் ஒன்று மலைக்கொழுந்து என்னும் நாவலாகும். இந்நாவலில் அவர் ஒருபுறம் வாசகர்களின் ஆவலைத் தூண்ட முயற்சிக்கும் அதேசமயம் மறுபுறம் அவர்களை ஆற அமரச் சிந்தித்துச் சத்தியத்தையும் நித்தியத்தையும் தேடவைப்பதற்கும் அதிக அளவு முயற்சிப்பதை அவதானிக்கலாம். நந்தியின் ஆழ்ந்தகன்ற

அறிவையும் சிந்தனைத் திறனையும் எழுத்தாற்றலையும் ஒரு நானயத் தின் இருபக்கங்களையும் அவற்றின் தாரதமயியங்களையும் சரியாக எடைபோடும் திறனையும் இந்நாவலில் நாம் ஒருங்கே தரிசிக்க முடிகின்றது.

இந்நாவலின் கதாநாயகனான மலையப்பன் ஆசிரியரது கருத்துக்களைத் தாங்களும் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். நாவலைக் கூர்மையாகப் படிக்கும் ஒருவர் மலையப்பனுக்கும் நாவலாசிரியருக்கும் மிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு நிலவுவதை அவதானிக்கலாம். தொழிலாளரின் நன்மையையும் முன்னேற்றத்தையும் கருதிப் பல போராட்டங்களின் பின்னர் மலையக்கத்தில் தொழிற்சங்கம் உருவாகி வளர்ந்த நிலையினைத் தூரத்துப் பச்சை என்றும் நாவல் சித்திரிக்கின்றது. காலப் போக்கில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றி மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியிலே பிசிவினைகளும் மோதல்களும் வளரத் தொடங்கிய நிலையினைச் சித்திரிப்பதாக மலையக்கொழுந்து என்னும் இந்நாவல் அமைகின்றது.

மலையகத் தோட்டங்கள் யாவற்றுக்கும் ஒரே தொழிற்சங்கம் என்றிருந்த நிலைமாரித் தோட்டங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சங்கங்கள் என்ற நிலை உருவாகியபோது குடும்ப அங்கத்தவர்கள் மத்தியிலும் நெருங்கிய உறவினர்கள் மத்தியிலும் கூடப் பணமையும் முன்பாடும் மோதல்களும் தீவிரம் பெறலாயின. சுயநலமிகளான தோட்டத்து அதிகாரிகள் சிலரும் இத்தகைய நிலைமைகளுக்கு மேலும் ஊரடிபட்டினர். இத்தகைய நிலைமைகளை இந்நாவல் சித்திரிக்க முயல்கிறது.

நாவலப்பிட்டு - டிக்கோயா - மாணிக்கமலைத் தோட்டத்தைப் பிரதான களமாகக் கொண்டு இந்நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மாணிக்கமலைத் தோட்டத்தில் ஆரம்பத்தில் ஒரே ஒரு தொழிற்சங்கமே இருந்தபோது அத்தோட்டத் தொழிலாளர் அனைவரதும் இதயக் குமுறல்களை அச்சங்கம் ஒன்றாக எதிரொலித்தது. ஆயின் தாசகாரக் கும்பல்களான பெரியதுரை, சின்னத்துரை, கண்டர் முதலியோரதுர் அவர்களதுக்குப் 'பந்தம்' பிடிப்பவர்களதுர் முயற்சியால் ஏற்பட்ட குட்டிச்சங்கம் அத்தோட்டத் தொழிலாளரது ஒற்றுமையைக் குலைத்த அவர்களிடையே பணமையையும் மோதல்களையும் ஏற்படுத்தின மலையப்பன் தாய்ச் சங்கத்தை ஆதரித்துத் தலைமைதாங்கி நடாத்தி கின்றான். மலையப்பன் மீது உயிருக்குயிராக அன்பு வைத்திருந்த அவனது மாமன் ரங்கசாமி தாசகாரக் கும்பல்களின் சதித்திட்டத்திற்குப்

பகியாகிப் புதிதாக உருவாகிய குட்டிச் சங்கத்தை ஆதரிக்கிறான். இதனால் மலையப்பனுக்கும் மாமன் ரங்கசாமியுக்குமிடையில் கடும்பணமைய ஏற்படுகின்றது. அப்பணமையை மேலும் உரமூட்டி வளர்க்கும் கைங்கியத்தில் தாசகாரக் கும்பல்களான டின்பென்சர்பதி, சின்னத்துரை முதலியோர் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றனர்.

மலையப்பனுக்கும் மாமன் ரங்கசாமியும் கிழவனுக்குமிடையில் தொழிற்சங்க சீதியாக ஏற்பட்ட பிணக்கும் பணமையும் மலையப்பனையும் அவனது ஆளுநர் காதலியான முதலுரையி, அவனது உடன்பிறவாத் தங்கை வள்ளி, அவனது நெருங்கிய உறவினர்கள், நண்பர்கள், ஆதராளர்கள் முதலியோரையும் பல துன்பங்களுக்கு முள்ளாக்குகின்றன. தாசகாரக் கும்பல்களின் சதித்திட்டங்களினாலும் அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கலகத்தினாலும் மலையப்பனின் ஆதரவாளர்கள் பலர் படுகாயங்களுக்குள்ளாகின்றனர். வள்ளி பொலில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பகியாகி உயிர் துறக்கிறான். மலையப்பன் தோட்ட அதிகாரிகளால் தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுகின்றான். அச்சந்தர்ப்பத்தில் தனித்து விடப்பட்ட முதலுரையியைச் 'சின்னத்துரை' மகாராஜன் பலாத்காரமாகத் திருமணம் செய்ய முயல்கிறான், அந்நளைப் பொறுக்க முடியாத வீராயி மலையிலிருந்து சீழ்ந்து உயிரைப் போக்கிக் கொள்கிறான்.

மலையப்பன், அவனது உடன்பிறவாத் தங்கையான வள்ளி, டின்பென்சர்பதியின் மகள் எதிர்வீரசிங்கம், மமேக்கர் வல்லிபுரம், முத்துக்கறப்பன், வெள்ளையத்தேவர், அண்ணாமலை, ஆப்பன், பூச்சி, அஞ்சலை, சோலையம்மாள், சங்கரவடிவு முதலியோர் எழுச்சியுறும் மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளாக விளங்குகின்றனர். தொழிலாள வர்க்கத்தின் ஐக்கியத்துக்கும் எழுச்சிக்கும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் தொழிலாளர்கள் வாழ்வைப் பாழாக்கும் தாசகாரக் கும்பல்களை ஒழிப்பதற்கும் மது அடக்களை அழிப்பதற்கு பாடுபடுகின்றனர்.

"1953 ஆம் ஆண்டில் நான் 'குறுக்குவழி' என்ற ஒரு சிறுகதையை எழுதினேன். டிக்கோயாவின் தேயிலைத் தோட்டம் ஒன்றில் மிக அழகான ஒரு பெண்ணைப் பார்த்த பின்பும் அந்தத் தோட்டத்தின் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவனான ஓர் அறிவு யிக்க வாலிபனுடன் அரைமணி தேரம் உரையாடிய பின்பும், அழகு, அறிவு இவற்றைப் பசுமையான இளமையின் பின்னணியில் நான் காதலிக்க வைத்த முயற்சிதான் அந்தக் கதை.... இரண்டு வருடங்களாகப் பல தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குப் போய் வந்தேன். 'குறுக்குவழி' என் மனதில்

விடுவழியாகக் கொண்டே வந்தது. அந்தப் பாதையின் ஓரத்தில் பல அழகான பெண்களும் அழிவுள்ள ஆண்களும் நிற்காமல் இல்லை....

1961 இல் 'குறுக்குவழி' என்றது 'மலைக்கொழுந்து' ஆனது. இந்த இடைக்கால அனுபவத்தின் பின் என் புலன்களையில் காமம், குணோதம், கல்வியின்மை, ஒற்றுமைக்குறைவு, முதலாளித்துவம் இவற்றினால் காதுல் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் அல்லது பின்னாளிக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தால், அது எனது குற்றமல்ல, இந்த நாவலைப் படிப்பதன் மூலமே எனது மனப்போராட்டத்தையும் சித்தனையையும் நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியும். இந்த முகவுரை அகற்ற ஒரு குறுக்கு வழியாக அமைப்பும் என நான் கருதவில்லை'' என நாவலாசிரியர் தமது முன்னுலாபிற் கூறியுள்ள வாசகங்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கவை. நாவலாசிரியரும் இந்நாவலை எழுதிய காலத்தில் ஆண்டில் இளைஞனாகவும் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

இந்நாவல் 1961 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டு 1963 ஆம் ஆண்டு தினகரன் ஞாயிறு இதழ்களில் வெளிவந்து 1964 ஆம் ஆண்டு நல்லாடிவம் பெற்றது. இந்நாவலின் வித்தான 'குறுக்குவழி' என்னும் சிறுகதை 1959 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது. உண்மையில் இந்நாவல் 1950களின் பிற்பகுதிக் காலத்துக்குரிய மலையகத்தின் நிலைமைகளையே சித்திரிக்க முயல்கிறது. 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதும் மலையகத் தொழிலாளரது பிரஜாஉரிமை பறிக்கப்பட்டதும் 1950 ஆம் ஆண்டிலிருந்து S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிக்கள மொழிச்சட்டமும் இனக்கலவரமென்ற பெயரில் 1958 ஆம் ஆண்டில் திகழ்ந்த கொடுமான வளசெயல்களும் அவை ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளும் கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கிய இன முரண்பாடுகளும் மனங்கொளத்தக்கவை. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் மலையகத் தொழிலாளர்களை மட்டுமன்றி மனலாயத்தை உள்ளடக்கிய அனைத்திலாயங்கனையும் அனைத்து இனங்களையும் கேசிய ஒற்றுமைமையும் நேசிக்கும் உயர்பண்புகள் மிக்க ஒரு பாத்திரமாக மலையப்பன் இந்நாவலில் விளங்குகின்றான்.

தீண்டாமை கூலிகள் என்ற பெயரில் அடிமைகளாகவும் 'ஆமாம் சாமி'களாகவும் 'போட்டால் தின்னும், வைத்தாற் சமக்கும்' என்ற நிலையிற் பரிதாபத்திற்குரிய வாழ்க்கையை நடாத்திக் கொண்டிருந்த மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியில் 1930 களிலிருந்து சிறிது சிறிதாக

விழிப்புணர்வு ஏற்படலாயிற்று. 1932 களிலிருந்து இலங்கையிலும் அயலநாடான இந்தியாவிலும் உலக அரங்கிலும் ஏற்பட்டிருக்கொண்டிருந்த மாற்றங்களும் தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யார் மலையகத்தில் தீவிரமாக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும் இத்தகைய விழிப்புணர்விற்கு உந்துசக்திகளாக விளங்கின. இத்தகைய விழிப்புணர்வுபல்வேறு இடைபுறுகளுக்கு மத்தியிலும் எழுச்சியாக மாறுவதற்குப் பல காரணிகள் சாதகமாக அமைந்தன.

தொழிலாளர்களைக் கடன் தொல்லைவிருந்து விடுவித்தல், அவர்கள் மத்தியிற் கல்வி அறிவைப் பரப்பதல், பொருளாதாரநிலையை மேம்படுத்தல், ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தல், அவர்கள் மத்தியில் மனடி யிருந்த அறியாமை, குடிப்பழக்கம் முதலியவற்றை அகற்றுதல், அவர்களது அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தல் என்பவற்றை முக்கிய நோக்கங்களாகக் கொண்டு 1931 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கோ.நடேசய்யார் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அகில இலங்கை இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் செயற்படலாயிற்று''

காண்போகலில் தொழிற் சங்கங்கள் குட்டிபோட்டுப் பெருகலாயின. இத்தகைய நிலையிலேயே கயநலமிகளின் சதித் திட்டங்களினால் தொழிலாளரின் ஒற்றுமை பாதிக்கப்படலாயிற்று; அவர்களிடையே முரண்டாடுகளும் மோதல்களும் பகைமையும் அதிகரிக்கலாயின. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவலில் இடம்பெறும் டின்பென்சர் பதி, பெரியதுரை, சின்னத்துரை முதலியோரும் அவர்களுக்குப் 'பந்தம்' பிடிப்போரும் தங்களது கயநலத்தின் பொருட்டுத் தொழிலாளர்களிடையே பகைமையையும் மோதல்களையும் உருவாக்கிவிடுகின்றனர். மொட்டைக்கடிதங்கள் களின் மூலமும் போலிக் கடிதங்களின் மூலமும் உறவினர்களிடையே மனஸ்தாபங்களையும் விரிசல்களையும் ஏற்படுத்துகின்றனர்; கைக்கூலிகளின் உதவியுடன் தொழிலாளர்கள்த் தாக்கி அவர்களைப் படுகாயங்களுக்கும் உள்ளாக்குகின்றனர். நாவலின் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை இப்பண்புகள் இழைபோடுவதை அவதானிக்கலாம்.

இதற்கு மாறாகத் தாழ்வுற்று வறுமை யிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டும் பாழ்பட்டு நிற்கும் தொழிலாளர் மத்தியில் ஒற்றுமையையும் முன்னேற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவதை முக்கிய இலட்சியமாகக் கொண்டு செயற்படும் மலையப்பன். அவனுக்கு ஒத்தாவையாக விளங்கும் டிமேக்கர் வலலிபுரம், எதிரவீச்சிங்கம், வள்ளி முதலியோர் விளங்குகின்றனர்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இந்நாவலில் இடம்பெறும் அற்புதமான சிருஷ்டியாகக் குருட்டுப் பண்டாரி என்னும் பாத்திரம் விளங்குகின்றது. மலையப்பனின் நற்குண நற்செய்கைகளையும் இடைசியங்களையும் போற்றும் அப்பாத்திரத்தினூடாக நாவலாசிரியர் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் பலவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ளமை அநாதானித்தற்குரியது.

போலிக்கடிதம் எழுதுபவர்களும் மொட்டைக் கடிதம் எழுதுபவர்களும் கொலைஞரிலும் கொடியவர்கள். அவர்கள் மனிதனின் இதயத் தளையை விலைகூறி வீழ்பவர்கள்¹². "..... ஆனால், கடிதங்களில் போலியோ... ஆமாம் போலிக்கடிதங்கள் இதயத்தில் அல்லவா பாரிசுவாதத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. அன்பு இருக்கும் பாகத்தில் பக்கவாதத்தை வரச் செய்கின்றன. இயங்கின பகுதியைத் தயங்க வைக்கின்றன. வன்மீ! பதி என்ற வைரி, அல்ல யிக்கக் கொடிய வைரம் சிருமி, உன்னை மிகக் கடுமையாகத் தாக்கி மண்மேல் வாழ் நாள் முழுவதும் அன்பு செலுத்த முடியாமல் உவது முகம் அகம் எல்லாவற்றிலும் வாதத்தை இழுத்து விட்டதா?"¹³ என வரும் கற்றுக்கள் தோக்கத்தக்கன.

பொதுவாக யாழ்ப்பாணத்தவரைப் பற்றி மலையகத்தில் நீண்ட காலமாக வெறுப்புணர்வே நிலவிவருவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. பல்வேறு வகையான தொழில்களின் நிமித்தம் யாழ்ப்பாணத்தவர் பலர் மலையகத்தில் வந்தேறு குடிகளாக வாழ்ந்தனர். வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதேபோன்று மலையகத்தில் தொழிலாளர் குடியேற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏனைய சமூகத்தவர் பலரும் மலையகத்தில் வந்தேறு குடிகளாயினர். யாழ்ப்பாணத்தவர்களது பார்வையில் மட்டுமன்றி ஏனைய சமூகங்களின் சேர்ந்தவர்களது பார்வையிலும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 'கள்ளத் தோணி'களாகவும் மலிக் கூலிகளாகவும் கீழ்ப்படிய மிக்கவர்களாகவும் தென்பட்டனர்.

தோட்டங்களின் பெரியதுரைமார், சின்னத்துரைமார், கங்காளியார் முதலியோரைப் போன்றே யாழ்ப்பாணத்தவரும் ஏனைய பிரதேசங்களையும் இனங்களையும் சேர்ந்தவர்களும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அறியாமையும் அனாதரவான நிலையையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களது உழைப்பினைப் பலவாறெல்லாம் சுரண்டினர்; அவர்களை ஏனாமாக நடாத்தினர்; தொழிலாளரின் பிள்ளைகளை 'வேலைக்காரர்' என்ற பெயரில் தமது வீடுகளில் அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடாத்தினர்; நடாத்துகின்றனர்.

அதேசமயம் மனித நேயம் கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தவரும் ஏனைய பிரதேசங்களையும் இனங்களையும் சேர்ந்தோரும் மலையகத் தொழிலாளர்களைய இரக்க சிந்தையோடு நோக்கினர். அவர்களது விடிவுக்கும் விழிப்புணர்விற்கும் எழுச்சிக்கும் தம்மாலான வரை உதவினர். ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், சேர். பொன். இராசநாதன், அநகாரிக தர்மபாலர் முதலியோர் ஒருபுறமும் சேர். பொன். அருணாசலம், எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், புதுமைப்பித்தன், கோ. ரு. டே. சம்யக், அஸ். அ. ந. கந்தசாமி, அ. செ. முருகானந்தன், வ. அ. இராசரத்தினம், டானியல், பெனடிக் பாலன், நந்தி, சதாசிவம், தி. ஞானசேகரன் முதலியோர் மறுபுறமும் இவ்வகையிலே சிந்திக்கத்தக்கவர்கள்¹⁴.

மேற்கண்ட உண்மைகளை இந்நாவலிலே நாவலாசிரியர் சுந்தரப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பல்வேறுவகை உத்திகளைக் கையாண்டு அலசியுள்ளமை விண் இரைக்கத்தக்கதாகும். நாவலாசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர், தொழில்நிமித்தம் பல ஆண்டுகள் மலையகத்தில் வாழ்ந்தவர். இவற்றின் மூலம் அவர் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களைப் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாவலின் கதாநாயகனான மலையப்பன் தனது உற்ற நண்பனும் யாழ்ப்பாணச் சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவனுமான மயில்வாகனத்தின் வேண்டுகூறினங்கி யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயம் செய்து அங்குள்ள மக்களையும் அவர்களது சினைகளைப் புரிந்து கொள்கிறார்.

தொழில் நிமித்தம் மலையகத்திற்கு சூடி பெறிய டின்பென்சர் பதி யாழ்ப்பாணத்தவர். அவருக்குக் கோன் வரும் வேளைகளில் அவரது அகராதியில் தோட்டத் தொழிலாளர் அத்தனைபேரும் கள்ளத்தோணிகளே. கள்ளத் தோணிகளாக அவரார் கருதப்படும் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் தனது தேவைக்கேற்ப அட்டிப்படைப்பதிலும் அவர்களது ஒற்றுமையைக் குலைத்து மோதவிடுவதிலும் சதி நாச வேலைகளிலும் வல்லவர்.

ஆயின் அவரது மகனும் பல்கலைக்கழக மாணவனுமாகிய எதிர்வீர சிங்கம் தந்தைக்கு மாறான இடல்புகளுடையவன். தனது தந்தையின் சதிநாசகார வேலைகளையும் மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிய அவரது அலட்சிய மனோபாவத்தையும் நகுசென வெறுக்கும் அவன் அதன் காரணமாகத் தந்தைபுடன் அடிக்கடி வாக்ஞாநப்படுகின்றான். மனிதரின் படைத்தவனும் மலையகத் தொழிலாளரின் வழிகாட்டியுமான மலையப்பனை தனது 'ஹீரோ'வாகக் கருதுபவன். மலையப்ப

எின் உடன்பிறவாத் தங்கையும் அறிவழகியும் வயத்துப் பெண் தொழிலாளியுமான வள்ளியை இதயபூர்வமாகக் காதுவிட்டுத் திருமணம் செய்யத் திட்டமிட்டிருந்தான். அதன் காரணமாகத் தனது தந்தையுடன் காரணமாக விவாதம் நடந்தான். பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்தவுடன் தோட்டத்துப் பிள்ளைகளின் மூலமேற்றத்திற்காகத் தனது வாழ்வை அர்ப்பணிக்கத் தீர்மானித்தவன்; மலையப்பனுக்கும் அவனது ஆதரவாளர்களுக்கும் எதிராகத் தனது தந்தை குண்டர்களை ஏவி விட்டமைக்காகத் தந்தையை வன்மையாகக் கண்டித்தவன்; தன் தந்தையின் நாகரிகச் செயல்களுக்குத் துணை நின்ற சின்னத்துரையாவைய மகராஜனை அடித்து உதைத்தவன்; துப்பாக்கிச் சூட்டுக் காயத்திற் குண்டான தனது காது விவசியக் காப்பற்றி அநும்பாடுபட்டவன்.

டிஸ்பென்சர் பதியின் குண இயல்புகளுக்கு நேர் மாறான குணங்களைக் கொண்டவரான டீமேக்கர் வல்லியுமும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். டிஸ்பென்சர் பதியின் குணவாதுகளையும் நாகரிகச் செயல்களையும் அறிந்து அவரது உறவினை உதறித்தள்ளியது உணர்வாயது. "அடபாவி, நீ வாழ்வியா? மருந்து உன் மதுவைக் கலந்து ஓர் ஏனாக்குக் குடிவை வேண்டுமென்றே பழக்கியிருக்கீராயோ" என ஏசியதுடன் தோட்டத்தில் மது ஒழிப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பித்துச் செயற்படுத்த முயன்றார்; மலையப்பனுடன் சேர்ந்து மகாநாடு வெற்றிபெற உழைத்தார். அத்து உணர்வாயது. "..... தம்பி, மலையப்பா! மகாநாடு பெரிய வெற்றி. உனக்கு எவ்வளவோ கூற வேண்டுமே போல் இருக்கிறது. ஆனால் உணர்ச்சியில் சிந்திக்க முடியவில்லை. இனி நானும் ஒரு தொழிலாளி தான்...." என மனநிறிந்து கூறுவதும் அவதூளிக்கத்தக்கது.

நாவலாசிரியர் சத்தர்ப்பம் வாய்க்கும் மோதெல்லாம் மலையகத் தொழிலாளர் கல்வியில் முன்னேற வேண்டியதன் அவசியத்தை வெவ்வேறு சந்திரனைக் கையாண்டு வற்புறுத்தி உள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. நாவலின் கதாநாயகனான மலையப்பன் ஆராய் வகுப்பு படித்ததன் கல்வியின் அருமை பெருமையை நன்கு உணரத்தவன். சத்தர்ப்பம் வாய்க்கும் மோதெல்லாம் தொழிலாளருக்குக் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்த்தியவன். தோட்ட முதலாளிகள் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதையோ உத்தியோகம் பார்ப்பதையோ ஒருபோதும் விரும்பியதில்லை என்பது உண்மையை நாவலில் ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். "..... தேவர்களே! லட்சக்கணக்கான நம்பிள்ளைகள் கல்வி அறிவில்லாமல் இருக்கிறாங்க. இது நம்மைத் தொடர்ந்து அடிமைகளாக ஒரு பெரும் சூழ்ச்சி, தோட்ட முதலாளிகள் இதற்கு உடந்தையாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிள்ளைகள் கண்டியில்

பெரிய பள்ளிகளில் படிக்கிறார்கள். கார்களில்தான் போவாங்க...." என வரும் கூற்று இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கது.

இந் நாவலாசிரியர் இலங்கையின் புகழ்பெற்ற முதுபெரும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் மட்டுமல்லாது புகழ்பெற்ற மருத்துவப் பேராசிரியர்களும் ஒருவர் என்பதும் மாணிடத்தை இதயகந்தியோடு நேசிட்பவர் என்பதும் மனங்கொளத்தக்கவை. இவ்வகையிலே அவரது சைந்திய அனுபவங்களும் அறிவியல்மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியிற் காணப்படும் வறுமையுடன் கூடிய அரிபாவமையும் களாதார அறிவின்மையும் அவற்றைப் போக்குவதற்கான வழிவகைகளும் நாவல் முழுவதும் இழையோடுவதைக் காணலாம்.

நாவலின் கதாநாயகன் மலையப்பன் ஆராய் வகுப்பு வலாயே கல்வி கற்றவன். எனினும் கல்வியின் அவசியத்தை மட்டுமன்றிச் சுகாதாரத்தின் இன்றியமையாமையையும் வைத்தியம் பற்றிய குறைந்தபட்ச அறிவையும் பெற்றிருந்தான்; முதல்தலியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தியிருந்தோடு தனது இன்னுயிர்க் காதுவிடும் உடன்பிறவாத் தங்கையான வள்ளிக்கும் அவை பற்றிக் கற்பித்திருந்தான். மது போதை யில் தனது அருமை மாமனார் ரயகசாய் அவனை மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கியபோது படுகாயத்திற்குள்ளாகி மயக்கமுற்ற மலையப்பனது உயிவைக் காப்பாற்றுவதில் வள்ளி மேற்கொண்ட முதல்தலியின் மூலம் இதனைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மலையகத் தோட்டத்து வைத்தியர்கள் சிலர் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்து கொள்வதையும் தொழிலாளர்கள் சுகாதார மேம்பாட்டிலும் உடல் நலத்திலும் ஆர்வம் காட்டுவதற்குப் பதில் தம்மை முன்னேற்றிக் கொள்வதில் தீவிர அக்கறை செலுத்துவதையும் தொழிலாளர்களின் அவசியப்பனையும் இடையூறுகள் விளைவிப்பதையும் டிஸ்பென்சர் பதியினது செயல்கள் மூலமும் சின்னத்துரையான மகராஜனுக்கும் பதிக்குமிடையில் தடை பெறும் உரையாடல்கள் மூலமும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார்.

தோட்டத்து வயல்களிற் காணப்படும் சுகாதாரச் சீர்கேடுகள், இருப்பிட வசதிக் குறைவுகள், பிள்ளை மருவங்களின் நிலைமைகள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தியுள்ள ஆசிரியர் அவற்றுக்காக தீர்வு காண்கற்களையும் ஆங்காங்கே புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. "தோட்டத்து மக்கள் முதலில் பறிகடிப்படாத உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் போதும். ஒழுங்காக உடுக்க, அழகாக நடக்க, பண்பாகப் பேச, சந்தரமாக வெற்றிலைச் செல்லத்தை நிரல்ல, அதை நாகரிகமாகத் துப்ப மற்றவன்

நமக்கு உரிமை தர வேண்டுமா?''²⁵ என நாவலாசிரியர் வினவுவது சித்திக்கத்தக்கது.

எந்த ஒரு நாவலுக்கும் சிறப்பைத் தருவனவற்றுள் பாத்திரப் படைப்பு மிக முக்கியமானதாக அமைகின்றது. காவியங்களாயினும் இதிகாசங்களாயினும் புராணங்களாயினும் சிறுகதைகளாயினும் நாவல்களாயினும் அவற்றில் இடம்பெறும் ஏனைய அம்சங்களிலும் பார்க்கப் பாத்திரங்களும் அவற்றின் செயற்பாடுகளும் உண்மையடங்கலும் அவற்றினூடாகப் புலப்படுத்தப்படும் கருத்துகளுமே நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்து விடுகின்றன. பாத்திரப்படைப்பில் நாவலாசிரியர் ஈடுபடும் வெற்றி நாவலின் வெற்றியாகிறது. நாவலிற் பாத்திரங்கள் யதார்த்தப் பண்பு மிக்கவாகவும் தத்தமது இயல்புக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்பச் செயற்படுவனவாகவும் உரையாடலையாகவும் இரத்தமும் சுவையும் கொண்டு உயிர்த்துடிப்பு மிக்கவையாகவும் விளங்குதல் அவசியமாகும்.

இவ்வகையிலே இந்நாவலில் இடம்பெறும் கதாநாயகனான மலையப்பன், அவளது ஆருயிர்க் காதலியும் அழகியமான மூத்துவீராயி, மலையப்பனின் உடன்பிறவாத் தங்கையும் அறிவுழகியுமான வள்ளி, தன் தந்தையின் குணஇயல்புகளுக்கு மாறான குண இயல்புகளைக் கொண்டவனும் பல்கலைக்கழக மாணவனும் வள்ளியை இதய கச்சி யோடு காதுலிப்பவனுமான எதிர்வீரசிக்கம், மதுப்பழக்கத்தை ஒழித்துக் கட்ட முனையும் மீமேக்கர் வல்லிபுரம் அடிக்கடி காக்கை வலிப்பினால் அவதியுறும் காதலான், புறப்பார்வையை இழந்தாலும் அகப்பார்வையினால் சிறந்து விளங்கும் பிச்சைக்காரனான குருட்டுப் பள்ளி முதலிய பாத்திரங்கள் ஒருபுறம் மிக்கக் கொடிய வைரல் கிருமியாகவும் நாகாசிரியாகவும் விளங்கும் டின்பென்சர் பதி, அவனுக்கு ஒத்தாசையாக விளங்கும், சின்னத்துனரான மகாராஜன், பதியின் சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகித் தனிகளும் எங்கையிக்கிழவன் முதலிய பாத்திரங்கள் மறுபுறம் நாவலாசிரியரது கைகாண்டதால் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கவாங்கும். இப்பாத்திரங்கள் வெறுமனே நாவலாசிரியரின் கற்பனை என நாம் அடைசியப்படுத்த முடியாதவை; மலையபத் தோட்டங்களில் நாம் அடிக்கடி சந்திக்கும் நிய மனிதர்களை என்பது மனங்கொளத்தக்கது.

இந்நாவலிற் காணத்தக்க இன்னொரு சிறப்பு நாவலாசிரியரின் வர்ணனைத் திறன் எனலாம். நாவலின் ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் இடம்பிள்ளாளியும் காலப் பின்னாளியும் மிகவும் கச்சிதமாகவும் பொருத்தமாகவும் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி நிலைகளுக்கு இயைந்தவாகவும்

வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வகையிலே சில வர்ணனைகளை இங்கு நோக்கலாம்.

வெண்பட்டுத் துகிலைப் போல் எங்கும் எல்லாவற்றையும் முடிமறைத்திருந்த குளிர்ந்த பனித்திரை மெல்ல தகர்ந்து மறைகின்றது. அதிகாலையிலேயே ஆற்றிலே குளித்துவிட்டு வந்து ரர உடையுடன் சூரிய நமஸ்காரம் செய்யும் தல்ல ஆசார சீலனரப் போல டிக்கோயா மாணிக்க மலைத்தோட்டத்தின் தேயிலைச் செடிகள் கதிரவனின் வெள்ளி இளங்கதிர்களை வரவேற்கின்றன.

பிரட்டுக்களத்திலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான ஏழைப் பெண்தொழிலாளிகள் தனியாகவும் சோடிகளாகவும் சிறு கூட்டங்களாகவும் மலைகளில் விநாந்து ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றனர். சிறிது நேரத்தில் தேயிலைச் செடிகளை ஒருயித வெட்டுக்கினிகள் படை எடுத்து வந்து தாக்குவது போல் அவர்கள் செடிகளைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர், கொழுந்து கிள்ளும் வேலை தடை பெறுகிறது. எங்குபார்த்தாலும் உயிர்த்துடிப்பு; உழைப்பின் இயக்கம்.

துடித்தபடி உழைப்பவர்களையும், உழைத்தபடி துடிப்பவர்களையும் பார்க்கிறோம். இளமையிலேயே பூரிப்பை இழந்து சிறுத்துப் போன முகங்கள். சூழிகளுக்கும் சமாதியாகிவிட்ட கண்கள், மறுகரைந்து மிதந்த காவிரிநீர்ப் பற்கள், சூச்சப் போன்ற கைகள், நடந்து நடந்து, ஓடி ஓடி உரமேறிய கால்கள் - இவை பூட்டப்பட்ட சிறு உடல்கள் தங்கள் கூடைகளுடன் குளிந்தும் நிபிர்த்தும் வளைந்தும் திரும்பியும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. ஓயாத ஒழியாத வேலை...''²⁶ இவ்வருணனை நாவலின் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. சூரியோதய வர்ணனையுடன் கூடவே கொழுந்து பறிக்கும் பெண்களின் இரங்கத்தக்க நிலையையும் அவர்களது உழைப்பின் திறனையும் இயக்கத்தையும் உவமை நயக்களுடன் வர்ணித்துச் செல்கிறார்.

நாவலின் எட்டாம் இயல் பின்வருமாறு ஆரம்பமாகிறது: "வீராயி தனது கம்பராவில் அழுது கொண்டிருந்தான். மலையப்பன் அவளது அப்பாவால் தாக்கப்பட்டு ஆண்பத்திரிக்குப் போன பின், அவர் ஒரு நேரமாவது சரியாகச் சாப்பிட்டு வில்லை.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் லயங்களில் கண்ணீரும் பசியும் அழர்வ விஷயங்களா?

நான் முழுவதும் பச்சைக் கம்பளப் போர்த்தது போன்ற மலைகளில் அவர்களுக்கு வேலை, அந்தியில் தங்கள் வீடுகளுக்கு வந்ததும் அதன்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavannaham.org

இருட்டோடு இருட்டாக, புசையோடு புசையாக மாறிவிடுகிறார்கள். கண்ணீர்ப் பற்றியும் பசியைப் பற்றியும் சிந்திக்க அவர்களுக்கு அதிக நேரம் இருக்கிறதா?

கடிகாக்கண்களையுடைய மயங்கலின் கம்பராகக் களம் அவர்கள் வீடுகள், அங்கே எங்கே பார்த்தாலும் உலரும் கம்பனிகள், மூலங்களில் விறகுச் சள்ளிகள், மயங்கலின் உடைந்த கண்களில் அழர்சூழி தேங்கிக் சீறுதிரைப் போல் நன்றிமெடுக்கும், கம்பராவக்கும் காண்கரு மிடையிலுள்ள வெடித்த சீபெந்துத் தளர்களில் - கடுகலில் கோழிகள், சொழிபிடித்த நாய்கள், ஐம்புலன்கள் மங்கிய மனிதக்கிழடுகள்.

கம்பராவக்கு உள்ளே ஒளியைக் காணாத குருட்டு இருள், ஒரு கருப்பையின் இயற்கையான இருட்டு, மூப்பிட்ட பிணப்பெட்டியின் பாய்க்கா அத்தகாரம் கருப்பையும் பிணப்பெட்டியும் இரு எல்லைகள் தாம், அந்த எல்லைகளுக்கிடையில் பல்முளைத்து, முலைபெருந்து, சாதலித்து உயிர் திரும்பவும் எமக்களக்கும் உயிர் நாடகம் எல்லாம் இருட்டில்: எல்லாம் அந்தக் கம்பராக்களில்” தொழிலாளரது பரிசுபகரமான வாழ்ச்சைப் போராட்டங்களையும் இரங்கத்தக்க அவர்களது குடியிருப்புகளையும் தத்ருபாகக் கண்முன் நிறுத்திக் காட்டும் வகையில் இவ்வருளைனை அமைந்துள்ளனம் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலின் பல்வேறு பங்களில் ஆசிரியர் தன் கூற்றாகவும் பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் வினாக்களை எழுப்பி வாசகர்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். கதைக்கு உயிரூட்டும் வகையில் இடையிடையே ஏற்ற இடங்களில் மலையக நாட்டுப் பாடல்களையும் பக்திப் பாடல்களையும் கடிதங்களையும் கையாண்டு பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளைத் திரும்பச் சித்திரித்துள்ளார். நாவலின் பல்வேறு இடங்களிலும் எண்ண அலை உத்தியை நாவலாசிரியர் வெற்றிகரமாகக் கையாண்டுள்ளார். நாவலின் பத்தாம் இடத்தில் ஆசிரியர் யிக வெற்றிகரமாகப் புதுவகை உத்தியொன்றினைக் கையாண்டு சிறந்த கருத்துக்கள் பலவற்றை மனதில் ஆழமாகப் படியும் எண்ணம் வெளியிட்டிருக்கும் பாங்கு வீணாடுரைக்கத்தக்கதாகும்.

மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியில் ஆதரவற்ற முதியவர்களுக்கும் குருட்டுப் பிச்சைக்காரர்களுக்கும் பஞ்சமேயில்லை. உலகின் அநல் பாதாளத்துத் துன்பங்கள் எல்லாம் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டாலும் அவர்கள் வாழ்க்கைப் பற்றிய நம்பிக்கையை இலகுவில் இழப்பதில்லை. புறப்பார்வையற்றவர்கள் சிலர் அகப்பார்வையை அதிகம் பெற்று விளங்குவதனையும் நாம் அவதானிக்கலாம். இந்நாவலில் இடம்பெற்றுப்

பிச்சைக்காரனான குருட்டுப் பண்டாசி என்னும் பாத்திரமும் அத்தகையதே.

குருட்டுப் பண்டாரியையும் அவனுக்கு வழிகாட்டும் நரையையும் இருவரையும் இணைத்து நிற்கும் சங்கிலியையும் உருவகமாகக் கொண்டு முறையே பல விதங்களிலும் குருடாகிவிட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கும் மலையகப்பனையும் தொழிலாளர்களையும் மலையகப்பனையும் இணைத்து நிற்கும் அவர்களுக்கிடையேயான பிணைப்பையும் (சங்கிலியையும்) நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தும் பாங்கு போற்றத்தக்கது. அடிமைச் சேறியில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமுதாயத்துக்குத் தலைமை தாங்கி வழிநடாத்துபவன் எவ்வாறு தடந்து கொள்ள வேண்டும்? பேச்சிலும் செயலிலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவை எவை? மேடைகளிற் பேசும் போது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியவை எவை? இடரினும் தளரினும் மன உறுதியோடு சவால்களை எவ்விதம் எதிர்கொள்ளல் வேண்டும்? என்பன பற்றியெல்லாம் நாவலாசிரியர் குருட்டுப் பண்டாரியின் மூலம் விளக்கிச் செல்லுதல் மனங்கொளத்தக்கது.

உண்மையில் நாவலாசிரியர் குருட்டுப் பண்டாரியைச் சாக்காக வைத்து மலையகத் தலைமைகளின் (தோட்ட முதலாளிகளின்) குறைபாடுகளை வன்மையாகச் சாடுகின்றார். குருட்டுப் பண்டாரி என்னும் பாத்திரம் உண்மையில் நாவலாசிரியரே என்பதைச் சற்றே கர்ந்து அங்குதானித்தால் புரிந்து கொள்ளலாம். நாவலின் கதாநாயகனான மலையகப்பனை நாவலாசிரியரே படைத்துப் பின்னர் குருட்டுப் பண்டாரி என்ற பெயரில் அவனை வழிப்படுத்த முனைவதையும் இங்கே அவதானிக்கலாம். இவ்வாற்றியின் மூலம் நாவலாசிரியர் மலையகத்தை யிக நிதானமாக அளசி உள்ளமையும் மனங்கொளத்தக்கது.

இந்நாவல் வெறுமனே காதற் கதையாகும் எனச் சிலர் அதிமேதா வித்தனமாக மதிப்பிட்டுள்ளனர்” ஆயின் இந்நாவலை ஒருவர் ஒருமுறை மேலோட்டமாக வாசித்தால் கூட இது வெறுமனே காதற்கதை யல்ல; மாறாக மலையகத் தொழிலாளர் வரலாற்றின் குறிப்பிட்ட ஒருகால கட்டத்தைத் தகுமையாகச் சித்திரிக்கும் தரமானதொரு நாவல் என்பதில் ஐயமில்லை என்னும் உண்மையை உணர்வார்.

மலையகத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலும் இலங்கைத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலும் இந் நாவலுக்குக் குறிப்பிடத்தக்கதோர் இடமுண்டு என்பதில் ஐயமில்லை.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aarunaham.org

மலையகத் தமிழ் இலக்கிய உலகின் கொடுமுடியாகத் திகழ்பவர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், உரைச்சித்திரம், கட்டுரை என இலக்கியத்தின் பல்வேறு அலகுகளிலும் தம்-து கைவளங்களைக் காட்டியிருப்பினும் கவிதைத் துறைகளிலேயே அதிகம் புகழீட்டியுள்ளார். கவிதைக்கு அடுத்த நிலையில் நாவல் இலக்கியத்தில் தமது எழுத்தாற்றலைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். மலையகத் தொழிலாளரைப் பற்றி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதிவர்களுள் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையும் ஒருவராவார்.

1960 களின் முற்பகுதிக்குரிய மலையகத் தொழிலாளர் நிலைமைகளைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவலிலும் தொழிற்சங்க விவகாரங்களே முனைப்புப் பெற்றுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தைச் சேர்ந்த சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தொழிற்சங்க ரீதியாகத் தாம் பெற்றுக் கொண்டபழுத்த அணுவங்களை இந்நாவலிலே புலப்படுத்தியுள்ளார். வீடற்றவன் என்ற தலைப்புப் பல பொருள்களைப் புலப்படுத்தி திறநல் அங்காவித்தற்குரியது.

நீலகிரி தோட்டத்தின் அறிமுகத்தோடு நாவல் ஆரம்பமாகிறது. அட்டலினுள்ள கண்ணியப்பு தோட்டத்திலே பிறந்து வளர்ந்த ராமலிங்கம் வயது வந்ததும் தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்கலானான். தோட்ட அதிகாரிகளின் சர்வாதிகாரப் பேரகரிமையும் தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் அகிரமங்களையும் எதிர்க்கத் துணிந்தான். அவற்றின் காரணமாக அவனை "ரங்கிக் கான்" எனப்பட்டம் சூட்டிக் கண்ணியப்பு தோட்டத்துள்ள திமெளப பத்துச் சீட்டுக்கொடுத்துக் குடும்பத்தோடு வெளியேற்றிவிடுகிறான்.

அதன் பின் தோட்டம் தோட்டமால் வேலை தேடி அலைத்த இருபத்தேழு வயது இளைஞனான ராமலிங்கம் இறுதியில் தனது தாயுடனும் தம்பியான பழையப்பனுடனும் நீலகிரித் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கு தனது மாமனும் பெரிய கங்காணிமாசிய பெரியசாயியிடம் சென்று தனது நிலைமைகளைக் கூறிக்கொஞ்சிக் கேட்டு "சங்கத்துக்கு நான் ஆள்சேர்க்கமாட்டேன்" இது சத்தியம் என்ற திருத்தவையோடு நீலகிரித் தோட்டத்தில் வேலை பெறுகிறான்.

நீலகிரித் தோட்டத்து வளதேவையாக விளங்கிய அலமேலுவின் மேல் மனம் கொண்ட கொந்தர்ப்புக் கணக்குப் பின்னகற்கும் அலமேலுவின் கணவன் முத்துசாயிக்குடியிடையில் ஏற்பட்ட மோதலால்

முத்துசாயி தோட்டத்தைவிட்டே ஓடி வேண்டியேற்பட்டது. அலமேலுவின் ரீது காதல் கொண்ட பழனிப்பன், அலமேலு பெரிய கங்காணியின் மகள் சிவனையாவுடன் உரையாடுவதைக் கண்டு அவளை நையப்புடைத்தான். பெரிய கங்காணி தனது மகனின் பெயரைக் காப்பாற்ற முயன்றான். அதன் காரணமாகப் பழனிப்பன் தோட்டத்துப் பெண்ணை அடித்தான் எனக் குற்றம் சாட்டிய பெரிய கங்காணி அவனைத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றினான்.

பெரிய கங்காணியும் கரியதரிசியான அவரது மருமகன் முருகப்பனும் பெரிய கங்காணியின் மூத்த மருமகனான பெரிய கணக்குப்பிள்ளையும் ஏனைய கங்காணிகளும் தமது கட்டுத்தர்பாரால் நீலகிரித் தோட்டத்தைத் துன்பக் கேள்வியாக மாற்றியிருந்தனர். அவர்களது அட்டிலியங்களைத் தங்க முடியாது தொழிலாளர் மனம் புழுங்கினர். கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் என்றுமே சகித்துக் கொள்ள முடியாத ராமலிங்கம் நீதிக்குச் சத்தியமா அநீதிக்குச் சத்தியமா என்ற மனப்போராட்டத்திற்காளாகிறான். பின்னர் தனது மனத்திற்குச் சரியென்றபடி சங்கத்திற்குச் சேர்ந்து அதற்கு ஆள்சேர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றான்.

இதனைத் தொடர்ந்து பெரிய கணக்குப்பிள்ளை ஒண்டிமுத்துவும் கவ்வாத்துக் கங்காணி முதலியோரும் ராமலிங்கத்தையும் அவனை குடும்பத்தையும் பழிவாங்கும் முயற்சியில் இறங்குகின்றனர். ராமலிங்கம் கவ்வாத்து வெட்டிக் கொண்டிருக்கையில் தகுந்த காரணியின்றியே ஒண்டிமுத்து அவனது வேலையைக் குறைகறி அவமானப்படுத்திப் பேசியதைப்பற்றி ராமலிங்கத்துக்கும் ஒண்டிமுத்துவுக்குமிடையிற் காரணமான வாக்குவாதம் இடம்பெறுகின்றது. இறுதியில் ராமலிங்கம் லயத்துக்கு விடப்படுகிறான். அதேசமயம் கொழுத்துக் காட்டிலும் கொழுந்து அடுத்துக் கொள்ளுகருந்த ராமலிங்கத்தின் மனைவி கமலமும் பழனிப்பனின் காதலி அலமேலுவும் கங்காணிமார்களால் அவமானப்படுத்தப்பட்டு லயத்துக்கு விடப்பட்டுகின்றார்கள். இதனையடுத்து பெரிய கணக்குப்பிள்ளை ஒண்டிமுத்தின் ஏவுதலினால் ராமலிங்கத்தைத் தோட்டத்துவர் விசாரித்துத் தகுந்த காரணியில்லாமலே அவனுக்குப் பத்துச் சீட்டுக் கொடுக்கிறார். ராமலிங்கம் அதனை ஏற்க மறுத்ததுடன் பெரிய கங்காணியான பெரியசாயியைச் சத்தித்து, ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளை தோட்டத்திலை ஆட்சி பண்ண மனப்பால் குடிப்பதனையும் பெரிய கங்காணிக்கெதிராகச் சத்தித்திட்டம் தீட்டுவதையும் கூறி எச்சரிக்கிறான். ராமலிங்கத்தின் செயற்பாடுகள் யாவும் தோட்டத்து அதிகாரிகளின் ஆதிக்க வெறிக்குச் சவாலாக விளங்கின அதே சமயம் ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கி ஒடுக்கி அமுக்கப்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

ய். இருந்த தொழிலாளரின் உள்ளக் குழந்தைகள் எரிமலையாகிவிட்டால், ராமலிங்கத்தின் செயற்பாடுகள் யாவும் தொழிலாளர்களுக்குத் தென்பினை அளித்தன.

பத்துச் சீட்டினால் வாய்க் கற்றுத்த ராமலிங்கம் ஜில்லாக் கமிட்டிக்குப் போர்ப் பிரதிநிதியைச் சந்தித்து நடத்தலைப் பாலுற்றையும் கூறுகிறான்; பிரதிநிதியின் அறிவுரைப்படி நடக்கின்றான். கஜூர் எழுதித் தொழிலாளர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிப் பிரதிநிதியிடம் ஒப்படைக்கிறான். பின்னர் பிரதிநிதியின் முயற்சியால் அட்டன் தொழில கமிசனார் சாரியாலயத்தில் தோட்டத்துளையும் அதிகாரிகளும் ராமலிங்கம் முதலியோரும் வரலையும் கப்பட்டு விசாரணை தடைபெறுகிறது. ராமலிங்கம், அவனது தம்பி பழனிப்பயன் முதலியோரது செயற்பாடுகள் தொடர்பாக மிகவும் காரணமான விவாதங்களின் பின்னர் 'துரை பிரட்டு' கேட்கப்பட்டது. இதனால் பெரிய கங்காளி பெரியசாமி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டார். பெரிய கங்காளியின் ஆதிக்கம் சரியத் தொடங்கியது. அதேசமயம் ராமலிங்கம் தொடர்பான பிரச்சினை தொழிற்கோட்டு விசாரணைக்கு அனுப்பப்பட்டது.

பெரிய சாமி தனது பதவிமைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஜில்லாக் கமிட்டிக்கும் கொண்டுடக்குமாக அமைவலானார். தோட்டத்துரை ராமலிங்கத்தைத் தோட்டத்தை விட்டு விரட்ட வழக்குப் போடத் தீர்மானித்தார். அதுவரை ஆகக் கூடியது மூன்று மாதங்களே ராமலிங்கம் தோட்டத்திலே திருக்க முடியும். அதற்கிடையில் அவன் வேறு எங்காவது ஐடம் தேட வேண்டும். அந்நிலையில் அவன் 'அத்தக்கூலி' வேலை செய்யவும் தயாரானான். கருவுற்றிருக்கும் தனது அன்பு மனைவாளையும் தோயாளியான தாயையும் நெருங்கிய உறவினர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து, தோட்டம் தோட்டமாக வேலை தேடியவலெந்து எப்பேய்லத்துப் வேலை கிடைக்காது உடலும் உள்ளமும் தளர்ந்து சோர்வுற்று அத்தக்கூலி மிக்க கட்டியல் தன்னந்தனியானாக தின்று, "கடவுளே எனக்குப் போக வழிதெரியவில்லையே. எனக்கு ஒரு எடையில்லையே" எனத் தாயைப் பிரிந்த குழந்தையைப் போல விம்பி விம்பி அழுதான். தாயின் பிரதான கதைமம்சம் இதுவேயாகும்.

நாலாசிரியர் கதைப்போக்கின் கையேட்டில் வேறு சந்திகளைக் கையாண்டு தோட்டப்புறச் சமூக அமைப்பையும் தோட்டத்துரை, சின்னத்துரை முதலியோரது சர்வாதிகாரப் போக்கினையும் பெரிய கங்காளி மிகுந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் பெற்றிருந்தமையையும் பெரிய கங்காளியின் நெருங்கிய உறவினர்களாகவும் அவரது ஆதரவைப் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கிய பெரிய கணக்கப் பின்னையும்

கங்காளிமார்களும் தொழிலாளர்களை அடிமையிலும் சேவலமாக நடத்த முயன்றதையும் தொழிலாளரது விழிப்புணர்வு, தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் முதலியன காரணமாகப் பெரிய கங்காளியின் ஆதிக்கம் சரியத் தொடங்கியமையும் கூடவே தோட்ட அதிகாரிகளின் வதிவிடங்கள் வசதி செய்யப்புகளுடன் அனாத் திருந்தவாற்றையும் பரிதாபத்திற்குரிய தொழிலாளர்களது வதிவிடங்கள் பரிதாபத்திற்குரியவாகவே காணப்பட்டனையும் தூலிப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

லயங்கலி ஒள்ளவர்களைச் சதா கண் காணிக் கும் வகையில் பெரிய கங்காளியின் வீடும் லயங்கலும் அமைந்திருந்தவாற்றை நாலாசிரியர் பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ளார். "... தூரத்தே மத்தேயப்புகு மத்தியில் சிவப்பக் கூரையோடு முன் முகப்பைக் கொண்ட தனி வீடு அமைந்திருந்தது. அது பெரிய சாமி எட்டக்கங்கலியின் வீடு, தொழிலாளர்கள் இதைப் பெரிய வீடு என்று அழைத்தார்கள். அதிலிருந்து நூறு கஜங்களுக்குக் கீழே பள்ளத்திலுள்ள மூன்று ஒத்தை லயங்கலையும், அவற்றிற்கு வலது பக்கத்தில் மற்ற நிவந்திலுள்ள நான்கு ரெட்டை லயங்கலையும் பெரிய வீடு சதா கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தது. ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் கட்டிய பழைய காலத்து லயங்கல். தாழ்ச்சியாகக் கூரைகளைத் தாங்கி நிற்க அஸ்திவாரத்திலிருந்து நாலடி கற்கவர், அதற்கு மேல் மண்கவர், புகைபோவதற்குச் சிறு சன்னல்கள் இருந்த போதிலும் மண் பகுதி கவர்லுள்ள ஓட்டைகள் வழியாகப் புகைபோவதற்கு வசதியிருந்தது.

ராமலிங்கம் குறுக்கு வழியாக நடந்து லயங்கலுக்குச் செல்லும் மூன்றடி நடைபாதையை அமைத்தான். இருமருங்கிலும் உயர்த்து வளர்ந்த தூர்யகாந்தி வேலிகள், இலைகளை அணைத்துக் கொண்டு கீழே ஓடும் கான்களைப் பல்லும் கல்லும் தேக்கியபடியால் தூர்யின் நாற்றம் ராமலிங்கத்தின் மூக்கைத் துளைத்தது. குப்பை யேடுகளைத் தாண்டி முதலாம் இலக்கரிடப்பட்ட ஒற்றை லயத்தை அணுகித்தான், இதை ஒற்றை லயத்தில் வரிசையாகப் பத்து அறைகளும் அதைச் சுவர்களையுடைய மொது எந்தோப்பும் அமைந்திருந்தன. எந்த நேரமும் அடித்துக் கொண்டிருக்கும் காற்றிலும் மழையிலிருந்தும் தப்புவதற்கு விராந்தையின் அரைக்கவருக்கு மேல் உரச்சாக்கு மாவாடமும் கூரையைக் காற்று அடித்துக் கொண்டு போகாதுபடி மணல் மூட்டைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. லயத்தைச் சுற்றிப் பதிக்கப்பட்டிருந்த லைசன்சர்கள் விரிவுவிட்டுக் கிடந்துபடியால் நிதானமாய் நடந்து ராமலிங்கம் முதல் வீட்டையடைந்தான்."

இதேபோன்று நாவலின் இறுதியில், வேலைதேடியலையும் ராமலிங்கத்தின் மனவோட்டத்தின் மூலம் பர்னாசு பசேல் என்று காட்சியளிக்கும் தேயிலைத்தோட்டங்களையும் துரைமாரின் பங்களாக்களையும் மும்பஸ் மும்பலாகக் காணப்படும் தார் பூசப்பட்ட மயங்களையும் தேயிலை வட்டோக்களையும் தத்ருபமாக வர்ணித்துள்ளார். அதே சமயம் காடுகளையும் மேடுகளையும் அழித்து இவற்றையெல்லாம் உருவாக்கிய தொழிலாளர்களுக்கு இருக்க இடமில்லை; யோதியவருவாயில்லை; அடிப்படை உரிமைகளும் இல்லை. தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டால் போக்கிடமின்றித் தெருத்தெருவாகப் பிர்னாசுயெடுத்து அவை வளத்த தவிர் வேறுவழியில்லை என்னும் உண்மையையும் ராமலிங்கத்தின் மூலம் வெளிப்பிட்டுள்ளார்.

ராமலிங்கத்தின் மனவோட்டங்களைச் சோக கீதமாகக் காட்டும் நாவலாசிரியர் அவன் வேலைதேடியலைந்து செல்லும் அந்தகாரம் நிறைந்த காட்டினை அற்புதமான முறையில் வர்ணித்துள்ளார். கூட வே அதற்காக காட்டில் நிலைகுலைந்து தடுமாறி நிற்கும் ராமலிங்கத்தின் மனவோட்டத்தின் மூலம், "... பெத்துராசிமேட்டைக் கடந்து தொடர்ந்து நடந்தான். தயங்கித் தயங்கி, பெருவந்தலாவையையும் பலாங்கொட்டையையும் பிரிக்கும் காட்டுகளுள் புகுந்தான். நாலடி நடைபாதை. உற்றுநிலம், இருகருநிலமும் அடர்ந்த காடு, பெரும்மரங்களை இளைத்துக் காட்டுச் செடிகள் பின்னிச் கொண்டு தொங்கின. ஜில்லென்று குளிர் காற்று வீசிபது. வேதனையின் நிச்சத்திற்கு இடையிடையே டும்பி வண்டுகளின் கண்கணப்பான சப்தம் இவ்வகளெல்லாம் சேர்ந்து அவனை என்னவோ செய்தது போலிருந்தது. தன்னையற்றமாலேயே முள்ளும் பின்னும் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு கல்லின்மேல் உட்கார்ந்தான். பலழியிடங்கள் இளைப்பாறி மீண்டும் நடந்தான். நடுக்காட்டவடையையும் போது அடைக்கமுடியாத நிச்சத்தம், அவனை விடுங்கியது.

நூற்றுக்கணக்கான சில வண்டுகளின் சப்தம், மரங்களுக்கு பத்தியில் ஆடும் நிறம், திடீரென்று குருவினின் தவிக்குரல், தீத்தக் காட்டின் தனித்தன்மையின் சோகம், அவனுள் அடங்கிக் கிடந்த ஞாபகம், கவலை, புண்போன்ற சரி கஷ்டம், தோலரி இவ்வகளை லலாம் திரண்டு பொங்கி வழி செய்தன. நிலைகுலைந்து நடுக்காட்டில் நின்றான். அவன் மூதாதைகள் இந்த நாட்டுக்கு வந்த கதைகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அவர்கள் அலுராத்தபூகி காட்டின் வழியாய் வந்தபோது மலேரியாக் காய்ச்சலாலும் காலரா வாலும் பசிப்பிணியாலும் பாடுபட்ட சம்பவங்கள் அவன் மனக் கண்ணாள் திரைப்படம் போல் கழன்றன. அந்த நிலையை இப்போது அவன் உடல் புரிந்து கொண்டது.

அவர்களது பரிதாப நிலை அவன் உதிரத்தில் கலந்திருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். அன்று அவர்கள் கூடத் தங்களை வரவேற்கும் ஒரு வல்லையை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஆனால், நூற்றாம்பது வருடங்களுக்குப் பின் இன்று போக்கிடமில்லாமல், திசை இன்றித் தத்தளித்தான். செத்துப் பிழைத்த தாய், சுப்பம் தாய்க்கிய மனைவி, அவன் வயிற்றில் வளரும் சிசு, ஆனோ, பெண்ணோ, இனம் தெரியாத உயிர், இவைகளெல்லாம் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று முறையிட்டன. ..."

இந்நாவலினது கதை வளர்ச்சியின் முக்கிய கட்டங்களின் ஒன்றாக விளங்கும் இப்பகுதி புவளிந்து நோக்கத்தக்கது. "பிரயாணி சுறுத்து நடுத்தரமானவன். சுதர் வேஷ்டியும் ஜிப்பாவும் அணிந்திருந்தான். கிராப்புத் தலை. மூகத்தில் பருக்கள். ஹிடலர் மீசை. கறுகறுப்பான கண்கள். தவன் நடையில் ஒரு திடம். வயது இருபத்தேழுதான் ருக்கும்." ... என நாவலின் ஆரம்பத்தில் அறிமுகமாகும் கட்டினம் காணையான ராமலிங்கம் நாவலின் பெரும் பகுதியில் மனோதிடம் வாய்க்கப் பெற்றவனாகவும் ஜவ் பங்களும் தொல்லைகளும் சோதனைகளும் வேதனைகளும் சவால்களும் நெருங்கிவந்தபோதும் மனம் சம்பாது அவற்றைத் குணிவுடன் எதிர்க்கொள்பவனாகவும் கொடுமைய களுக்கு அநீதிகளுக்கும் எதிராகப் போராடும் சுபாவம் மிக்கவனாகவும் தொழிலாளர் மீது நேசம் மிகுந்தவனாகவும் அவர்களது விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்கும் பாடுபடுபவனாகவும் தோட்டத்துரைமாரால் தோட்டங்களிலிருந்து விரட்டப்பட்ட ஒவ்வொரு முறையும் "இந்த இடம் இல்லாவிட்டால் சந்தமடம்" எனவும், "குறையி ஏத்துக்காத கொம்பு ண். ர?" எனவும் தன் தாய்க்கும் மனைவிக்கும் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கும் ஆறுதல் கூறிக் தேறுதல் அளித்து மனஉறுதியுடன் செயற்படுபவனாகவும் தனது பேச்சுகளாலும் உரைபாடல்களாலும் துணிபுள்ள செயற்பாடுகளாலும் தொழிலாளர்களுக்குத் தெம்பிளையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டுபவனாகவும் உச்சியிது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும் அஞ்சு நெஞ்சுடன் துரையையும் பிற அழிகாரிகளையும் எதிர்த்து நின்ற தீரணாகவும் "ஓ, கங்காணி! மாணம், மரியாதைக்காக இதுவரை பார்த்தேன். எங்க கையில் என்ன இருக்கின்றது பாததுப் பேசு. மூலக்கும் பயப்பட மாட்டேன். எந்தக் கணக்குப்புள்ளே ஐயாவுக்கும் பயப்பட மாட்டேன். இன்னொருக்காக் கத்தம் போடு பார்க்கலாம். ..." என வீழ்பு பேசுவவனாகவும் பாட்டாளியின் வீரக்கொடியை நாட்டவும் தொழிற் சங்க உரிமைக்காகவும் தனதின்று சிறை நீத்த ஏப்பாகாய் சிக்கோவின் கல்லறையைக் கண்டு பகதியும் அன்பும் காப்பவனாகவும் விளங்கிய ராமலிங்கம் இறுதியில், "கடவுளே, எனக்கும் போக வழி தெரிய

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வில்லையே, எனக்கு ஒரு எட்டில்லையே" என்று வாய்விட்டு புலம்பி விம்மி விம்மி அழுவது பொருந்துமா? தெழிலாளர்களை வழிநடத்தப் புறப்பட்ட ராமலிங்கம் ஒரு கோலையா? எனச் சிலர் வினவலாம்.

நாவலாசிரியர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, தோட்டத் தொழிலாளர்களை மந்தைக் கூட்டங்களாகக் கருதி அவர்களை ஆட்டிப்படைத்த பெரிய கங்காளிமார்களுக்குள் ஒருவரின் பேரளக மலையகத்திற் பிறந்து வளர்ந்தவர்; அவரது அரவணாப்பிலேயே வளர்த்தவராய்லும் மனித நேயமும் தொழிலாளர் மீது பரிவுக் கொண்டிருந்த அவர் கங்காளிமார்களின் மனோபாவத்தை நகுசென வெறுத்தவர், பெரிய கங்காளிமார்களின் ஆதிக்கத்தை வீழ்த்தவும் தொழிலாளரின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கவும் தொழிற்சங்கத்தின் மூலம் நீண்டகாலமாகத் தீர்த்துடன் போராடியவர்; நிறைந்த அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொண்டவர்; மூரண் பாடுகளையும் அவலங்களையும் வேண்டிய மட்டும் தரிசித்தவர்; வெற்றிகளை மட்டுமன்றித் தோல்விகளையும் தழுவினவர்; மனோதிடம் வாய்க்கப்பெற்ற அவர் மனமுடைந்த சத்தர்ப்பங்களும் பலவுள். இந்நாவலில் இடம்பெறும் ராமலிங்கம் உண்மையில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையே எனலாம், "இனிப்படமாட்டேன்" என்பது சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் இறுதி நாவலாகவும் அவரது சுயசரிதையாகவும் விளங்குகின்றது. பாரதி தனது சுயசரிதையைக் கவிதையாக வடித்தார், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தமது சுயசரிதையைக் நாவலாக எழுதியுள்ளார், வீடற்றவன் நாவலின் இறுதிப்பகுதியையும் "இனிப்படமாட்டேன்" நாவலையும் ஒப்பு நோக்குகிறதும் பல உண்மைகள் புலப்படும்.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தமது 'வீடற்றவன்' என்றும் நாவலின் முடிவுபற்றிப் பின்வருமாறு தெரிவித்திருந்ததாகத் திரு.சாரல்நாடன் கூறியுள்ளார். "..... வீடற்றவன் குறுநாவல் குறித்து நடத்த கருத்தரங்கில், 'கதாநாயகன் நாவலின் இறுதியில் பலங்கொடைக் காட்டில் இருந்து போகும்படித் தெரியலையே' என்று புலம்புவது 'பிற்போக்குத்தனமானது. இது சோர்வுவாதமாகும்' என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்ட போது, 'நாவலின் கதாநாயகன் காட்டில் உட்கார்ந்து குக்கப்பட்டதைக் குறைபாடாக ஒருவர் சொன்னார், இருடத்தொரு வருஷங்களுக்குப் பிறகு (கதை திசுவனது 1960 இல்) 1961 இல் இதே பலங்கொடைக் காட்டுக்குள் ஆயிரக் கணக்கான தோட்டத்து ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் ஒழித்திருந்து புலம்பினார்களே? இதைப் பற்றி நாம் உள்ள சொல்ல முடியும் என்று குறிப்பிட்டு வல்லோர் மனதிலும் தாக்கமாயப் பதியும் வண்ணம் தாது கருத்துகளை நிதானமாயும் தனக்கேயுரிய அளவாதிட்டனும் அவர் விவரித்து 'கற்பனையில்

புரட்சி பண்ண' விரும்பும் முற்போக்குப் போலிகளுக்கு வரலாறும் வாழ்க்கை யதார்த்தமும் ஒங்கி முகத்தில் அறைந்து சென்ற ஓர் உதாரணத்தைப் பலரிடையேயும் மின்னலாய்ப் பளிச்சிட வைத்தது."

மேலும் வீடற்றவன் நாவலுக்கு 'சில பிள்ளைகளைக் குறிப்புகள்' எழுதியுள்ள மு.நித்தியானந்தன், "..... 'கடவுளே, எனக்குப் போக வழி தெரியவில்லையே, எனக்கு ஒரு எட்டில்லையே' என்று வாய்விட்டுப் புலம்புகிறான். மார்க்ஸிய இயக்கவியலை அதன் மூலம் அர்த்தத்தோடு விளக்கிக்கொள்ளும் ஒரு மார்க்ஸிய வாதிக்கு இது சிக்கலை ஏற்படுத்த வேண்டியதில்லை. ஒரு வரட்டு மார்க்ஸியவாதிக்கு ராமலிங்கம் ஒடுக்கப்பட்ட கதாநாயகனாக விடுதலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஒரு தலைமைக் கதாநாயகனாகத் தெரியமாட்டான். 'ஐயோ! வழிகாட்டாமல் கண்ணீர் விடுகிறானே' என்று இவர்கள் ஒப்பரிவைப்பதும் சாத்தியமே... மனித ஆய்வு அல்லது மனித ஆளுமை வெறுமனே சூழ்நிலை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினால் மட்டுமே வந்த விளைபொருளாகவன்றிச் சூழ்நிலைக்கு இயக்கவியல் ரீதியில் இசைத்தும் எதிர்த்தும் வளர்ந்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தியாகவும் அமைகிறது என்பதை நாம் உணர வேண்டும். மனிதனின் சமூகப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சி என்பதும் இயக்கவியல் சார்ந்தது. பிரக்ஞை உரம் பெறுவதும் சோர்வுறுவதும் மனித ஆத்ம வினதும் சுற்றுச் சார்பினதும் பரம்பலு தாக்கத்திற்குட்படும் குணம் சங்கள்....." எனக் கூறிபுள்ளமையும் மனம் கொளத்தக்கது.

திரந்தாத தொழிலோ அடிப்படை உரிமைகளோ சொந்த வீடு வாசலோ சொல்வச் சிவங்களின் பரோபகரமோ இல்லாத பரம ஏழைத் தொழிலாளர்மான ராமலிங்கத்தைச் சற்றே மறந்து கடந்த நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் என்மை வழிநடத்த முனைந்த சில பெரியர்களது இறுதிநிலைபை நாம் இங்கு கவனித்தல் அவசியமாகும்.

மலைகளை தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விடிவுக்கும் விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்குமாகத் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துச் சக்கர விபூகங்கள் அமைத்துத் தந்திரோபாயங்கள் பலவற்றைக் கையாண்டு தீர்த்துடன் போராடி வெள்ளைக்காரத்துரைகளையும் பெரிய கங்காளிகளையும் நடிப்புச் சதேசிகளையும் கலங்க வைத்து வெற்றி மேல் வெற்றிபீட்டிய தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் இறுதியில் மனமொடிந்து தாக்கமுடியாத வேதனையுடன் இவ்வுலக வாழ்வை தீர்த்தார்."

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் புகழ்ப்புத்த அரசியல் தலைவர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய சேர்.பொன் அருணாசலம் தனது இறுதிக் காலத்தில் மனமுடைத்து நாய்கொண்ட

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

மனவேதனையால் உயிர்துறந்தார், வாழ்நாள் முழுவதும் பிரஞ்சீரியம் மேற்கொண்டு சைவத்தையும் தமிழையும் கீழைத்தேயக் கலாசாரத்தையும் காப்பாற்றவும் வளர்க்கவும் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்து மலைகுலைந்தாலும் நிலை கலங்கா நெஞ்சுறுதியுடனும் மூர்க்காவேசத்துடனும் உக்கிரமாகப் போராடிய பூலபூர் ஆறுமுகநாவலர் கமலா வாழ்நாளின் இறுதிக் கட்டத்தில் மனம் தொந்து கூறிய வாசகங்கள் இவ்விடத்தே மனங்கொள்த தக்கவை, 'தத்தை செல்வா' எனத் தமிழ் பேசும் மக்களால் போற்றப்பட்ட செல்வநாயகமும் தமது வாழ்நாளின் இறுதிக் கட்டத்தில், "தமிழ் மக்களைக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்" என மனமுடைந்து கூறினார்.

யுகப் பெருங்கவிஞன்: இதய சுத்திநிறைந்தவன்; கம்பனையும் வள்ளுவனையும் இளங்கோவையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சாயியையும் உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றியவன்; 'புவியனைத்தும் போற்றிட வாய்புகழ்ப்படைத்துத் தமிழ் மொழியைப் புகழிலேற்றும் கவியாசர் தமிழ் நாட்டுக்கில்லை'யெனும் வசையினைப் போக்கியவன்; போகின்ற பாரதத்தையும் வருகின்ற பாரதத்தையும் அகாத் துணர்ச்சலோடு பாடியவன்; இந்தியா கதந்திரம் பெறுவதற்குப் பல ஆண்டுக்கு முன்னதாகவே அமைகின்ற தன்சுயம் பக்கையுடன் எதத்திரப் பள்ளினைப் பாடியவன்; பாரத நாட்டின் பெருமைகளையும் சிறப்புகளையும் அதன் ஒரு கூறான தமிழகத்தின் மகிமைகளையும் பெருமித்தோடு எடுத்துக் கூறியவன்; காலா வாடா எந்தன் காலருகே என யமனை நோக்கிச் சொல்லிட்டவன்; கிருதயுகத்தினைக் கேட்கின்றி நிறுத்த வீரதம் ஆண்டவன்; புதுயுகப் பெண்களைப் பாடலிற் படைத்துக் காட்டியவன் பாரதி, அத்தகைய பாரதி, இறைவனை நோக்கி '.... சர்வேசரி.... கருகத்திருவுளமோ.... மடியத்திருவுளமோ' எனக் கலங்குவதும் 'வன் பிரந்தவனை இத்துயர் நாட்டிவே' எனப் புலம்புவதும் சிந்திக்கத்தக்கவை. இத்தகையதொரு பின்னணியில் நாமலிங்கம் அமுது புலம்பியது கோழைத்தாமா அல்லது பொறுத்தும் பொறுத்தும் பொறுக்க முடியாத நிலையில் ஏற்பட்ட குழறலா ஆற்றாமைபா என்பது சிந்தித்தற்குரியது. இவ்வுலகில் எந்த நாபெரும் வீரனுக்கும் தன்னிகரற்ற தலைவனுக்கும் மேதைகளுக்கும் வாழ்வின் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் 'கையறுநிலை' ஏற்படலாம்; வாய் விட்டுப் புலம்ப வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் வரலாம். தமிழிலே 'கையறு நிலைப் பாடல்களுக்குப் பஞ்சமே இல்லை.

இந்நாவலின் மிக முக்கியமான பகுதிகளுள் ஒன்றாகவும் மையமாகவும் ஆறாம் ஏழாம் எட்டாம் இயல்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம். நாவலாசிரியர் கழுக்கு விசாரணை என்ற உத்தியை மிக வெற்றிகரமாகக்

கையாண்டு பெரிய கங்காணியினது ஆதிக்கத்தின் எீழ்ச்சியையும் கூடவே தோட்டத்துரை, ஏனைய அதிகாரிகள் ஆகியோரது அடாவடித் தளங்களையும் அவர்கள் மத்தியில் மலிந்து போயிருந்த ஊழல்களையும் தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளால் தொழிலாளர் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வுகளையும் எழுச்சியையும் புலப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையகத் தொழிலாளர் வாலாற்றிலும் மலையக இலக்கிய வரலாற்றிலும் இந்நாவல் சித்திரிகளும் 1960 களின் ஆரம்ப காலப்பகுதியிக முக்கியமானதோர் கட்டமாக விளங்குவதனை அவதானிக்கலாம். மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் நூலில் இவ்வாசிரியரால் கூறப்பட்டுள்ள சில விடயங்களை இவ்விடத்தே நோக்கலாம்.

".... 1960 களில் புதியதோர் ஆத்திரப் பரம்பரை தலைநூக்கியது. எழுத்திலும் பேச்சிலும் கவினதயிலும் சீற்றம் மிகுந்த இளந்தலை முறையினரின் தூடிப்புள் விழிப்புள் மலையகத்தை இனங்காட்டியது. பழந்தலைவர்கள் அருகாருப்போடும் அலட்சியத்தோடும் இப்புதிய போககிளை நோக்கினர், சி.வி. அவர்கள் இப்போக்கினை ஆதரித்தார். இதன் வளர்ச்சியை விருப்பினார்: இக்கால இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். இளந்தலைமுறையினர் உற்சாகப்படுத்தினார்; முற்போக்கு இலக்கியவாத்களோடு இணைந்து தின்றார்...."

"1960 களிலிருந்து இலங்கையின் சகல இனங்களினதும் அடிநிலை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படத் தொடங்கிய எழுச்சி, பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களிலும் பின்தங்கிய பிரதேசங்களிலும் எழுச்சிக்காற்று நுழையத் தொடங்கியமை, இவ்வகக் கல்வி விருத்தி, பல்கலைக்கழகம் வளையினை தாய்மொழிக் கல்வி விருத்தி, உலக அரங்கில் மிகவேகமாக இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள், முற்போக்குச் சிந்தனைகளதும் பொதுவுடமைக் கருத்துகளினதும் காத்திரமான வீச்சு, எழுத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வீராந்த செயற்பாடுகள், தமிழகத்தில் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்த மாற்றங்களின் தாக்கம், எழுத்து இலக்கிய உலகில் 'இலக்கியச் செல்வெழி' பற்றி இடம்பெற்ற சர்ச்சைகள், வாடப்பிரதிவாதங்கள், கிராமம் உலகின் தெரிப்படுத்தல் முதலியவை எழுத்து இலக்கிய உலகிலும் அதன் ஒரு கூறான மலையக இலக்கிய உலகிலும் குறிப்பிடத்தகுந்த மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின...."

இவற்றின் அறுவடையாக 1960 களின் பிற்பகுதியிலும் 1960 களிலும் மலையகத்திலே காத்திரமான சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் தூத்துப் பச்சை, மலைக்கொழுந்து, சொந்தக்காரன், வீடற்றவன்,

வாழ்வற்ற வாழல், பார்வதி, எல்லையற்றும், அங்கமெல்லாம் நெறஞ்ச மச்சான், சொந்தக்காரன்? முதலிய நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளனப மனங்கொளத்தக்கது.

இந்தாவணலக் கூர்ந்து கவனிக்கும். துறச் சிலவிடயங்கள் முனைப் புப் பெற்றுள்ளதையும் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந் துள்ளமைபையும் அவதானிக்கலாம். அவையாவன:

1. பெரிய கங்காளியினது ஆதிக்கமும் அதன் சரியும் துறாயிரட்டும்
2. வெள்ளைத் துறையாரின் ஆதிக்க வீழ்ச்சி.
3. தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் தீவிரம்
4. தெருளிலாளரின் வீழிப்புணர்வு எழச்சியும்.
5. தொழிலாளரின், குறிப்பாகப் பெண் தொழிலாளர்களின் அவலங்கள்
6. தோட்டக் கம்பளிகளின் அதிநரம்.

யலையகத் தொழிலாளர்களின் வலாற்றியைச் சோக காவியமாக பாற்றியவர்களுள் பெரிய கங்காளியர்களும் யிருந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். இன்றையமலையகத் தொழிலாளர்களின் மூதாதையர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலையகத்திற் குடியேறும் போதே தென்னிந்தியாவிலும் மலையகத்திலும் கங்காளியாரின் ஆதிக்கத்திற்குப் படலாயினர். ஏறத்தாழ நூறாண்டு காலம், 'தட்டிக்கேட்க ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டை' பிரசண்டம்' என்பது போல் கங்காளிகள் தொழிலாளர்கள் மீது 'காட்டுத் தர்பார்' நடத்தினார்கள். 1921 ஆம் ஆண்டே முதன்முதல் கங்காளியாரின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் மூலம் கட்டபூர்வமாகக் கங்காளியாரின் துண்டுமுறை நீக்கப்பட்டது. இதலையத் தொடர்ந்து 1960 கள் வரை கங்காளியாரின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தப் பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்ட போதும், அவை பெரிய பயனை முடிவாமையாக அளிக்கத் தவறின. வெட்டவெட்டத் தழைக்கும் மரம்போல் கங்காளியர்களும் மீண்டும் மீண்டும் உயிர்ப்புப் பெற்றனர். எனினும் 1960 களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட 'துறாயிரட்டு' செயற்பாட்டின் பின்பே நிண்ட காலம் நிலைபெற்றிருந்த கங்காளி ஆதிக்கம் சரிய லாயிற்று. இச்சரிவினை நாவலாசிரியர் சோகம் ததும்பும் வகையில் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை விண்ணொத்தக்கது.

கங்காளியாரின் ஆதிக்கம் தொடர்பாக நிறைந்த அலுவலத்தையும் அறிமையையும் பரிச்சயத்தையும் பெற்றிருந்த சி.வி.வேலுப்பிள்ளை

அவர்கள் தமது 'நடாற்றுவர்' கதை என்னும் நூலில் கங்காளியாரின் ஆதிக்கம் பற்றிச் சற்று விரிவாக நோக்கியுள்ளார். அவற்றுட் சில பகுதிகள் வருமாறு:

... தேயிலை உற்பத்தி செய்யத் தொழிலாளர்களை நிறுத்தாமலக் குடியேற்ற வேண்டிய அவசியம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போல், லட்சக் கணக் களான கூலிகளைக் கம்பெனிக்காரர்கள் அசின் ஒத்துழைப்போடு இறக்கு மதி செய்தார்கள். இவர்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்கும், தோட்ட வேலை தளரலு நடப்பதற்கும் இவர்களைக் கட்டுக்கோப்பாய் நடாத்து வதற்கும் ஒரு தலைவன் கங்காளியப்பவன் அத்தியாவசியமானது.

எவ்வே தோட்டங்களில் பெரிய கங்காளி முறை உருவாகியது. துறையார்களிடம் அட்வான்ஸ் பணம் (முன்பணம்) பெற்றுத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆட்களை, குடும்பவாரியாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து தோட்டங்களில் அமர்த்தினார்கள்.... எனவே, தோட்டத்துறைக் கும் தொழிலாளருக்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை. தொழிலாளி பெரிய கங்காளியின் சொத்து.

பெரிய கங்காளி தோட்டங்களில் ஒரு புதிய சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. தோட்டத்திற்கு கோவில் கட்டி, பண்டா ரங்கள் ஏற்படுத்தி, தெய்வ வழிபாட்டிற்கு வசதி, தேய் பிடித்திருத்தால் அதை விடக் கோரங்கி அல்லது பூசாரி, பின்னைப்பேறு, புண்ப வதியானால் சட்டங்கு, கல்யாணம், சாவு இவைகளுக்குச் சாஸ்திரம் பாக்க ஜோசியர், திணைமைப் பள்ளிக்கூடம் நடத்த வாத்தியார்? கவிலாசங்களைக் கவனிக்க நாட்டு வைத்தியர் சலவை, சவரம் செய்வதற்கான தொழிலாளர்கள், சிலம்பக்காரர்கள், பாடகர்கள், வாத்தியக்காரர்கள், தகராறு தீர்க்கப் பஞ்சாயம், இந்த வசதிகள் எல்லாம் செய்து கொடுப்பது பெரிய கங்காளியின் பொறுப்பு. இதைக் தோட்ட நிர்வாகம் ஏற்றுக் கொண்டது.

ஒரு பெரிய கங்காளிக்குக் கீழ் குடும்பவாரியாய் சில்லறைக் கங்காளிகள் இருந்தார்கள். இவர்கள் தங்களுக்குக் கீழிருக்கும் ஆட்களின் சகல வசதிகளையும் கவனித்துப் பெரிய கங்காளிக்குத் தெரியப் படுத்தோடு, ஆட்களை வேலைக்கும் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும்.

அந்தப் பொறுப்புகளை ஏற்றுச் செய்ய 'பேன்ஸ்காக' என்று பெரிய கங்காளிகளுக்கு, சில்லறைக் கங்காளிகளுக்கு 'சில்லறை பேன்ஸ்' என்றும் தோட்டம் கொடுத்தது. தொழிலாளர்கள் வேலைக்குப் போகும் நாட்களுக்கு அநாவது தனது பிரட்டு ஆட்களுக்கு 4 சதம், சில்லறை பிரட்டு ஆட்களுக்கு 2 சதம் கொடுக்கப்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavannaham.org

எனவே பெரிய கங்காணியும் சில்லறைக் கங்காணிகளும் ஆட்களை அட்டியில்லாது வேலைக்கு அனுப்பி 'பேன்ஸ்' பெற்றனர்.

150 தொழிலாளர்கள் முதல் 1500 தொழிலாளர்களைக் கொண்ட பெரிய கங்காணிகள் இருந்தார்கள். இவர்கள் சக்திவாய்ந்தவர்கள். தோட்டங்களில் ஜமீன் அல்லது ரட்டமாத் தியா போல் சுகபோக வாழ்க்கை நடாத்தினார்கள். பட்டினங்களில் வட்டிக்கடை, தாய்நாட்டில் நிலம், வீடு, சிறுதோட்டங்கள் வாங்கினார்கள்.

2000 பெரிய கங்காணிகள் இருந்தார்கள். இவர்கள் ஜமீன்தார போல் தோட்டப் பெயரேடு சேர்த்து அழைக்கப்பட்டார்கள். அநாவது- தெனோதா ராமநாதன், மஸ்கெலியா செட்டியப்பன், பூச்சிக்கொடை சுருப்பையா, பார்மஸ்டன் சண்முகம், திஸ்பனை சுப்பையா பிள்ளை, தலவாக் கொல்லை பாண்டியன், ஊவாக்கொல்லை தைலாம்பிள்ளை, டன்பார் ரங்கசாமி, மடக்கும்பரை குமரன், தெல்தோட்டை சங்கரன், மெய்க்கா கொலை முனியாண்டி, நாய்னை போக்கு செல்லன் ஆகியோர் முக்கியஸ்தர்கள். இவர்களுடைய பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்ந்து ஆங்கிலம் படித்தார்கள். படிப்பை முடித்துக் கொண்ட பின் தங்கள் தகப்பன் மார்களுக்கு உதவியாய்த் தோட்டத்தில் கணக்கப்பிள்ளை, கண்டக்டர், உமேக்கா கிளர்க் வேலைகளைச் செய்தனர்.

இப்படித் தோட்டங்களில் ஒரு மேல்மட்ட 'புதுச்செழும்' ஏற்பட்டது.

பெரிய கங்காணியின் ஆதிக்கம் தோட்டங்களில் ஆலமரப் போல் உயர்ந்து, படர்ந்து விழுது இறங்கியிருந்தது....

தோட்டச் சிப்பந்தி உத்தியோகஸ்தரர்கள் படித்த பெரிய கங்காணிகள் துடுப்பத்தோடு உறவு வைத்துக்கொள்வதில்லை. மேலும் பெரிய கங்காணி தோட்டத்துறைவர்களைக் கூட லட்சியப் பாண்டுவதில்லை. துறைநாளுய் காசியாலாயங்களுக்குப் போகாமல் மாலை யிலும் மாலை ஆறு மணிக்குப் பின்பும் பங்களா பூத்தோட்டத்தில் வைத்துத் தோட்ட விசயங்களைப் பேசுவார்கள். இரண்டாயிரம் தோட்டங்களில், ஏநேகமாய் ஆய்ந்தது எழுபது பெரிய கங்காணிகள் இருந்திருக்கலாம். இவர்களுள் மேல்மட்ட பெரிய கங்காணிகள் இருநூற்றைம்பது பேரைச் சொல்லலாம்....

இவர்களில் பலரை மேல்மக்கள், திறமைசாலிகள், பிரிவாகத் தங்கள் என்று அஞ்சாமல் சொல்லலாம். முன்னாள் கண்டியிலிருந்த இந்திய அரசின் ஏஜண்ட் ரெங்கநாதன் பெரிய கங்காணிகளைத் திவான்களுக்கு ஒப்பிட்டார். எல்லாப் பெரிய கங்காணிகளும் நல்ல

வர்கள் என்பதற்கில்லை. சுரண்டல், ஏமாற்று, பொய்க்கணக்கு தொழிலாளர்களை மிருகத்திற்கு ஒப்பாய் நடத்தியவர்கள் பலர். சில தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் லயம் விட்டுப் போக முடியாது. வேலைக்குப் போகாது சுமமா லயத்தில் இருக்க முடியாது. கங்காணிகள் வரும் வழியில் எதிரே நடக்கத் தொழிலாளி அஞ்சலான். கொட்டியா கொலை ஓய்வுப்பன், ராகலை கட்டை வெட்டி ரெட்டியார், தெனோதர ராமநாதன் போன்றவர்களைச் செப்படிவிதத்தைக்காரர்கள் பொம்மை கட்டிச் சபித்தார்கள்....²³

மலையகத் தோட்டங்களில் இடம்பெற்ற பெரிய கங்காணி முறை பற்றி ஓரளவு விரிவாக ஆராய்ந்துள்ள பேராசிரியர் சோ.சுந்திரசேகரன் ஓரிடத்திலே "..... 1930 ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர்களின் நிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. கங்காணிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமிருந்த மானியப்பிணைப்புகள் வளரத் தொடங்கின. அதனால் தொழிற்சங்க இயக்கம் வளர்ச்சியடையக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் கங்காணி முறையைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்குடன் சில சட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. எனினும் சட்ட வரம்புக்கு வெளியே கங்காணி முறையின் கொடுமைகள் தொடர்ந்து இருந்து வந்தன. ஆரம்பத்தில் தலைமைக் கங்காணிகளாக விளங்கியவர்களின் சந்ததியினர் தோட்ட உரிமையாளர்களாக மாறினர். பழைய தலைமைக் கங்காணிகள் போதிய பணம் சம்பாதித்ததும் கங்காணித் தொழிலைக் கைவிட்டு வந்ததும் போன்ற பிற துறைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர்...."²⁴

"..... தொழிலாளிகள்காணிக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடன்பணம் அவனது சம்பளத்திலேயே கழிக்கப்பட்டது. இக்கணக்குகளை வைத்திருந்த கங்காணி முற்பணத்துக்கு வட்டியும் அறவிட்டான். கடன் கணம்யான அடிப்படையிலேயே தொழிலாளர்களுக்கும் கங்காணி களுக்குமிடையில் உறவும் ஒப்பந்தமும் ஏற்பட்டது. அரியமை காரணமாகத் தொழிலாளர்கள் கங்காணிகளின் கொடுமான பேராசைக்கு இலக்காக வேண்டியிருந்தது.

இக் கங்காணிகளின் பரம்பரையினர் ஓரிரு தலைமுறைக்குப் பின்னர் தம்மைத் தோட்ட உரிமையாளர்கள் ஆக்கிக் கொண்டதில் வியப்பில்லை. கங்காணி கடையை நடத்தும் பட்சத்தில் தொழிலாளி இரண்டு வழிகளில் இன்னலடைந்தான். அவன் பெற்ற கடனுக்கு உயர்ந்த வட்டியையும் வாங்கிய பொருட்களுக்கு உயர்ந்த விலையையும் அளிக்க வேண்டியிருந்தது. மலாயாவில் போலல்லாது இலங்கையில்

கங்காணிகளுக்குக் கூடாகவே தோட்ட நிர்வாகம் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளங்களை வழங்கியது. இதனால் இலங்கையில் கங்காணிகள் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் கூடிய செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடியதாக இருந்தது.

கங்காணிகள் பொதுவாக உயர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் பெரிய குடும்பங்களின் தலைவர்களாகவும் தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த சகல வகுப்பினருடைய மரியாதைக்கும் உரிபலர்களாகவும் காணப்பட்டனர். இதனால் தொழிலாளர்கள் தமது வேலை சம்பந்தமான எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் கங்காணிகளிடமே ஆலோசனை கேட்டனர். அவர்கள் குடியேறிய புதிய நாட்டில் கங்காணி அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பவனாகக் கருதப்பட்டான். இவ்வாறான கங்காணி - தொழிலாளர் உறவுகள் பிற்காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் வளர்ச்சியுற்ற அரசியல் சமூக தலைமைப்பீடத்தின் இயல்பினை திர்ணயித்தன. இன, மொழி, ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் தொழிலாளர்கள் கங்காணிகள் மீது நம்பிக்கை வைத்த போதிலும் கங்காணிகள் நம்பிக்கைக்குப் பாதீரமாக எல்லாச் சமயங்களிலும் நடக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அரசியல் குடியியல் உரிமைகளுக்குப் போராயம் விளைவிக்கப் பல்வேறு சக்திகளும் எடுத்த நடவடிக்கைகளை முடிவடிக்கும் தகுதிவாய்ந்த வலிமை யிக்க அரசியல் தலைமைப் பீடப்பொன்று உருவாக முடியாததற்கு, தொழிலாளர் மத்தியில் கங்காணிகள் கொண்டிருந்த செல்வாக்கு ஒரு முக்கிய காரணிகளென்று கூறலாம்.....¹⁴

மேற்கண்ட வரலாற்று உண்மைகளையே சி.வி.வேலுப்பிள்ளை சிந்தாமல் சிதறாமல் கலாநிதிவராக 'வீடற்றவன்' என்னும் தாவலி றூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை விண்ணொரைக்கத்தக்கது. வீடற்றவன் நாவலில் மட்டுமன்று நந்தியின் மலைக்கொழுந்து முதலிய நாவல்களிலும் இவ்வுண்மைகள் ஆங்காங்கே புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளனமையினை அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக மலைக்கொழுந்து நாவலில், குகுட்டுப் பண்டாரியின் மூலம்: "..... நம்ம பையன்கள் செட்டுப் போறாங்க. சிந்தி இருக்கும்போது பெரிசாகப் பேசறாங்க. பெரிசா வளாந்ததும் சிந்தி வேலைகளைச் செய்றாங்க. கள்ளு, சாராயம் குடிச்சு வெறிச்சு, ஒருத்தனை ஒருத்தன் அடிச்சிக்கிறாங்க. அந்தப் பையன் மலையப்பன் என்ன ஆனானோ!

பலையப்பனுக்கு ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை. 'தம்பி கஷ்டங்களை மேலும் வருவிச்சு இருக்கிற கஷ்டங்கள் தொலையுமா?' என்று

கேட்டான் பண்டாரி. 'கஷ்டங்கள் வரவர நம்பிக்கை போய்விடுகிறது. தொழிலாளர் தடுமாற்றம் அடைகிறாங்க. ஒருமகா நாட்டிலே பேசிறவன் மற்ற மகாநாடு வரமுத்தியே மனம் கந்து ஒதுங்கி விடுகிறான். புதிய ஒரு பயல் வந்து பேசுகிறான். இப்படிப் போனா அனுபவம் உள்ள ஒருவன் தொழிலாளிகளுக்கு வழி காட்டியாக வரமுடியுமா? இந்த நிலையில் பணம் படைத்த தோட்ட முதலாளிகளில் ஒருவன் தானே நமக்குத் தலைவனாக இருப்பான்!.....' எனப் புலப்படுத்தப்படும் கருத்து அவதானிக்கத்தக்கது.

ஆலமரம் போல் அகன்று படர்ந்து ஆழமாக வேரூன்றி வைரம் பெயர்ந்திருந்த கங்காணி ஆதிக்கத்தைச் சரித்து வீழ்த்த எத்தனையே பேர் அயராது முயற்சி செய்தனர். அவர்களுள் தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சிகள் விண்ணொரைக்கத்தக்கன. இதுபற்றிச் சாஸ்திரமான் தெரிவித்துள்ள கருத்துள்ள கருத்துகளுட் சிலவருமாறு:

"..... இந்தியத் தொழிலாளியின் உழைப்பால் பயன்பெற்றவர்கள் பெரிய கங்காணிகளும் தோட்டச் சொந்தக்காரர்களுமேயாவர்... இவர்களின் அடிப்பிடிமை ஆட்டுவித்தவர் நடேசய்யரே ஆவார். இவர்களின் அடகுறிய ஆஆட்சியின் ஆணிவேரையே அவர் அசைத்துக் காண்பித்தார். கங்காணி அமைப்பு முறையில் ஏற்படும் குறைகளையும், அதிகார துஷ்பிரயோகத்தால் உண்டாகிற பாதிப்புகளையும் அப்பயருக்கு முன்னரேயே பலரும் உணர்த்தியிருக்கிறார்கள்.....

கங்காணிகளின் முழு செயற்பத்தை கண்டவர் அய்யர் ஆவார். அய்யர் ஒருவரே ஆவார். கங்காணிகள் இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களின் கடவுளாக ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் கருதப்பட்டவர்கள். சர்வ வல்லமையுடையவர்கள்; ஆணவத்தோடு நடப்பதற்கு வசதி படைத்தவர்கள்; ஆங்கிலேயத்துரைமார் களுக்குக் கூலித் தொழிலாளர்களுக்குரியையில் தொடர்பு பாலமாக விளங்கியவர்கள்; தொழிலாளர்களின் தலைவர் ஸ்தானத்தில் ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் செயல்பட்டவர்கள்..... 'கங்காணிமார்களுக்கு ஒரு வார்த்தை' என்ற தலைவங்கம் எழுதியபோது கங்காணிமார்களின் உதவி தளக்குக் கிடைத்ததைப் பகிரங்கமாக அய்யர் ஒத்துக் கொள்ளுக்கிறார். பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப் பணம் கொடுத்ததோடு, விற்பனையின்போது சந்தா தேடிக்கொடுத்தும் அவர்கள் உதவியை நன்றியோடு நினைவு கூருகிறார்.

ஆனால் நடேசய்யர் பெரிய கங்காணி அமைப்பு முறையை வெறுத்தார். அது கட்டிக் காக்கும் அடிமை முறையை மாற்ற முனைந்தார். இந்தியர் என்ற உணர்வோடு அவர்களையும் தொழிலாளர்களையும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

உள்ளடக்கிய எழுச்சிக்கு அவர்களது துணையைப் பயன்படுத்த முனைந்தார். அவர்களுக்கு இருந்த செல்வ வளத்தையும், சமூக அந்தஸ்தையும் அதற்கு உபயோகிக்க முனைந்தார்.

ஆனால் பெரிய கங்காணிமார்களோ தமது சமூக அமைப்பை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கவே விரும்பினர். அதில் அவர்களுக்கு லாபம் இருந்தது; இலாபமும் இருந்தது. அய்யருக்கு உதவுவதை நிறுத்திக் கொண்டது மாத்திரமல்ல; அவரை அடியோடு இல்லாது ஒழிக்கவும் முயற்சிகளில் இறங்கினர். அய்யரும் சளைத்தவரா? அவர்களை வேரறுக்கும் வன்மம் பூண்டார்.

1921ல் துண்டுமுறை ஒழிக்கப்பட்டது. கங்காணியின் பலம் குறையும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். பற்றுச் சீட்டை வைத்து அதே பலத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள கங்காணிகளுக்குத் துரைமார் துணை போளார்கள்.

1923ல் கடன் தள்ளுபடி செய்தார்கள். இந்தியாவில் கொடுபட்ட எந்தப்பணமும் இலங்கையில் பெற முடியாது என்று சட்டம் வந்துள்ள பயன்? இந்தியாவிலேயே கடனை வசூலிக்கவும் இலங்கையில் பற்றுச் சீட்டைக் கடனாகக் கொண்டு வந்தவர்களும் கங்காணிகள் பாவிப்பதற்குத் துரைமர்கள் ஆதரவளித்தனர்.

1927ல் குறைந்த சம்பள நிர்ணயம் செய்தார்கள். உணவு நேரத் தோடு ஒன்பது மணி நேர வேலைக்கு இதுவழி செய்தது. சம்பளத்தைத் தொழிலாளியின் கையிலேயே கொடுப்பதற்கும் இது வழிசெய்தது. தொழில் செய்யுமிடத்திலேயே தொழிலாளியைச் சாப்பிட வைப்பதற்கும், தனது கையிலே வாங்கிய பணத்தை மீண்டும் குட்டிச் சாக்கிலும் கையிலும் குவித்துக் கங்காணியிடமே கையளிக்க வைப்பதற்கும் துரைமர்கள் உதவி செய்தனர். அனுபவபூர்வமாக இவைகளை யெல்லாம் உண்டாக்கித் தவிர்த்துக் கங்காணிமார்கள் களவுகளைக் கலைத்துக் கொள்ளாமல் இருந்ததில் வியப்பில்லை.

ஆனால் தமே அய்யரும் இவைகளை யெல்லாம் அவதானித்து வந்திருக்கிறார் என்பதையும் அவர் நல்ல துண்பன் பயங்கரமான விரோதி என்பதையும் கங்காணிகள் உணர்ந்தவறிவிட்டனர். அய்யர் பாடிப்படியாக ஆரம்பித்தார்.

பற்றுச் சீட்டு அதன் பயனை இழந்திருந்ததை முதலில் வெளிப்படுத்தினார். கங்காணிகள் மேலதிகமான பதவிகளைச் செய்வதில் உள்ள தவறுகளை அடுத்ததாக எடுத்துக் காட்டினார்.

தோட்டத்தில் கங்காணியின் யிக நெருங்கிய உறவினர்களே கணக்கப்பிள்ளையாக மலையிலும், உதவி கிளாக்கராக ஆபீசிலும் இருந்தார்கள். தொழிலாளிகளின் சம்பளத்தில் மாத்திரமல்ல, அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவுத் தானியங்களிலும் அவர்கள் கைவைக்கத் தயங்கவில்லை.

அரிசி போடும்போது எலி அரிசி, கோயில் அரிசி என்று குறைத்துக் கொள்வதற்கு தொழிலாளிகளிடம் பரிசீலனை மாகக் கூறி அள்ளிக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு இருந்த அதிகார மமையை எடுத்துக் காட்டினார்.

இறுதியாகத் தொழிலாளர்களைக் கங்காணியின் பிடியிலிருந்து கழற்றும் மார்க்கமாகத் 'தோட்டப் பிரட்டை' அறிமுகப்படுத்தினார். கங்காணியால் கொண்டுவரப்பட்டுத் தோட்டத்திற்குப் பதியப்பட்டுத் தொழில செய்யும் ஒருவன் தான் கங்காணி பிரட்டிலிருந்து விலகிக் கொள்ளலாம். அவன் தோட்டப் பிரட்டு அல்லது துரை பிரட்டில் சேர்க்கப்படுவான். கங்காணிக்கும் தொழிலாளிக் கும் உள்ள பலமான பிணைப்பு இதுதான். கங்காணி பிரட்டிலிருக்கும் போது ஒரு தொழிலாளி கங்காணியின் வார்த்தைக்கே கட்டுப்பட வேண்டியவனாகின்றான்....

மேலும் தோட்ட நிலம் முழுக்கப் புல் பூண்டு வராமல் செய்ய வேண்டிய பொறுப்புக் கங்காணியிடமே இருந்தது. தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளைச் சடக்கணக்கில் சம்பளம் கொடுத்து இந்தப் புல்வெட்டுக் கொந்தரப்பில் உழைக்கப்பண்ணி லட்சக் கணக்கில் பணம் சம்பாதிக்க வழி பண்ணியது இந்தப் பிணைப்புத்தான். பென்ஸ் காசு மூலம் கங்காணிக்குத் தோட்டச் சொந்தக்காரர்களாகும் அளவு பணம் திரட்டியது இந்தப் பிணைப்புத்தான்! நடேசய்யர் இதைத் தகர்த்தெறியும் தீர்மானத்தை அரசாங்க சபையில் கொண்டுவந்தார். வழக்கம் போல் துரைமர்களின் ஆதரவைக் கங்காணிகள் எதிர்பார்த்தனர்.

ஆங்கிலத் துரைமர் காரியகாரர்கள். எதிலும் லாப நட்டம் பார்ப்பவர்கள். நடேசய்யரின் தீர்மானம் செயல்படுத்தப்படும் போது தமது கையே ஒங்கி நிற்கும் என்று உணர்வாளர்கள்....

இறுதியில் பெரிய கங்காணி முறையின் இயற்கைச் சாவுக்கு வழிசமைத்துக் கொடுப்பதென்று முடிவானது. அதாவது பெரிய கங்காணிகளை இனிப் புதிதாக நியமிப்பதில்லை. இருப்பவர்கள் விலகிப் போகும் வரை அல்லது மரணமடையும் வரை அதே பதவியில் இருக்கலாம் என்று முடிவாகியது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தமது விருப்பத்தின் பேரில் நடத்துகொண்டு தோட்டப் பிரட்டுக்கு மாறலாம் என்ற ஒரு பிடிபோதுமே! அப்பயரின் ஆலோசனையின்படி ஏராளமாக தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் துறை பிரட்டுக்கு வந்தார்கள். கங்காணிமார்களின் ராஜ்யம் பழைய கையாக மாறியது....”

அவசியம் கருதியே சற்று நீளமாக அமைத்துள்ள இப்பகுதிகள் மேற்கோளாக இங்கு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. சரஸ்நாடவின் மேற்படி நூல் 1968 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. சோ.சந்திரசேகரவரின் 'இலங்கை இந்தியா வரலாறு' என்னும் நூல் 1969 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் 'நா. நாவல் கதை' என்னும் நூல் 1987 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. எனினும் அந்நூல் சில பல்வருங்களுக்கு முன்னதாகவே எழுதப்பட்டுவிட்டது என்பதனை நூலின் முன்னுரை விருத்து அறியமுடிகின்றது. வீடற்றவன் நாவல் 1981 ஆம் ஆண்டு நூல்வடிவம் பெற்றது. எனினும் சுமார் பத்தொன்பது வருடங்களுக்கு முன்பே 1962 ஆம் ஆண்டில் வீரகேசரி ஞாயிறு இதழ்களில் தொடராக வெளிவந்துவிட்டது. தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் 1940 களின் முற்பகுதியிலேயே அச்சாங்க சபையில் 'தோட்டப்பிரட்டுத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார்'.

மேற்கண்டவற்றையும் வீடற்றவன் நாவலையும் கூர்மையாக ஒப்புநோக்குமிடத்து முதலில் சீயப்பே ஏற்படுகிறது. நாவல் என்பது வெறும் கதை; கற்பனை என்பது நாவலைப்பற்றி அறியாத பலரிடையே இன்றும் காணப்படும் ஓர் அபிப்பிராயமாகும். ஆயின் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களோ இந்நாவலின் மூலம் எந்த அளவிற்கு வலாற்றுச் செய்திகளையும் வரலாற்று உண்மைகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதை மேற்கண்ட கூற்றுகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

நாவலின் முதலாம் பக்கத்தில் சுதாநயகணான இராமலிங்கத்தை அறிமுகப்படுத்திய பின் இரண்டாம் பக்கத்தில் பெரிய கங்காணி பெரியசாயின்பயும் அவரது பெரிய வீட்டினையும் பெரிய கங்காணியின் கண்காணிப்புக்குட்பட்டிருந்த தொழிலாளர் வயங்கனையும் திரைப்படக் காட்சியைக் காட்டுகின்றனர். பெரிய கங்காணியின் ஆதிக்கம், அக்கிரமங்கள், சாண்டற கொடுமைகள், அவரது ஒற்றர் படையின் செயற்பாடுகள், அவரது உறவினர்களும் கையாட்களும் அவருக்குக் கீழ்க் கடமை யாற்றும் அதிகாரிகளுமான் ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளை, கல்வாத்துக் கங்காணி, ஏனைய கங்காணிகள், காரியதரிசி முதலியோரின் அட்டுழியங்கள் முதலியவற்றை நாவலின் பெரும் பகுதியில் வாசகரின்

உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதியும் வண்ணம் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“பெரியசாயிக்கு ஐம்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். யாநீரம். நடுகதா உயரமானவர், பரந்த மாப்பு. நரை கண்ட செலுத்தி மலை. முண்டாக கட்டுவதற்கு வசதியாகக் கட்டைக் கிராப்பு வெட்டியிருந்தார். கைக்கல் கடுக்கண் விளக்கு வெளிச்சத்தில் மின்னியது. என நிறையத் தங்க மோதிரங்கள், மல்வேட்டையும். காஷ்மீர் பச்சைச் சால்வையும் அணிந்திருந்தார்” எனப் பெரிய கங்காணியைக் கண்முன் நிறுத்திக் காட்டுகின்றார்.

பெரிய கங்காணியினதும் அவரது கையாட்களான காரியதரிசி, கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணிகள் முதலியோரதும் காட்டுத் தர்பாரைப் பிள்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“ரம்மியமான நீலகிரி மலைச்சாரவின் கடைக்கோடியில் ஆரோகணிக் கிழக்குத் தோட்டம் பச்சை திரண்டு பொங்கும் இத்திரத் தோற்றத் தோடு இருந்தும் மக்களுக்கு அது ஒரு நாகமாயிருந்தது. தோட்டத்தை நடத்தும் சட்ட திட்டங்கள் அதை ஒரு குண்பக் கேள்யாக மாற்றின. தின்றால் குத்து விழுந்தால் உதை என்ற இப்பழமொழி நீலகிரித் தோட்டத்தில் தான் முதன் முதலில் உருவாகியிருக்க வேண்டும். கைவெழுத்துத் தெரிபாத நேரம். அதிகாணலில் மலைக்கு வேலைக்குப் போய், திரும்பும் போது விளக்கு வைத்துப் போகும் பெண்கள் 40 நாத்தல் கொழுந்து எடுத்தால் ஒரு தான் பேர் கிடைக்கும். இதைப் போலவே 60 அடிதான், 250 நாள் கல்வாத்து, கால் ஏக்கர் எருகம்புல் வெட்டினால் ஆண்களுக்கு ஒரு தான் பேர் தான் செகரோவில் விழும்.

பெரிய சாயி ஏட் கங்காணி சங்கத்தலைவர். அவர் மருமகன் முருகப்பன் காரியதரிசி, அவர் மூத்த மருமகன் ஒண்டிமுத்து பெரிய கணக்கப்பிள்ளை. இவர்கள் வைத்ததே சட்டம். எனவே தோட்டத்தில் நடக்கும் அட்டுழியங்களை வாய்விட்டுச் சொல்லமுடியாத நிலையில் தொழிலாளர்கள் புழுங்கினார்கள்.”

இத்தகைய அட்டுழியங்களையும் அநீதிகளையும் பொறுக்க முடியாத நிலையிலேயே 'நீதிக்குச் சத்தியமா அநீதிக்குச் சத்தியமா' என்ற மனப்போராட்டத்தின் பின் நீதியை நிலைநாட்ட இராமலிங்கம் இரகசியமாகச் சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்க்கிறான். ஏனையோரையும் அச் செயலுக்குத் தூண்டுகிறான். இதனை எப்படியோ அறிந்து கொண்ட பெரிய கங்காணியின் ஒற்றர் படை பெரிய கங்காணிக்கு அறிவித்ததும் அவரது கையாட்களான ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையும் கங்காணி

மாம்களும் ராமலிங்கத்தையும் அவனது மனைவியையும் உறவினர்களை யும் பழிவாங்க முயலுகின்றனர்; வேலைத்தலத்தில் வைத்து ஆண், பெண் என்ற பேதமின்றி அவமானப்படுத்துகின்றனர்; 'ராங்கிகாரா' எனப் பட்டம் சூட்டி வயத்துக்கு விரட்டுகின்றனர்; துரையின மூலம் இராமலிங்கத்துப் பத்துச்சீட்டு கொடுக்கப்படுகிறது. இராமலிங்கம் அதனை ஏறிக் கழித்து ஜில்லா கமிட்டிப் பிரதிநிதியைச் சந்தித்து நடந்த வற்றைக் கூறியதும் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் இறங்குகின்றனர்.

கவ்வாத்துக் காட்டில் இராமலிங்கத்துக்கும் ஒண்டிமுத்துக் கணக் கப்பின்னைக்குமிடையில் இடம்பெற்ற காரகரமான வாக்ருவாதமும் இராமலிங்கத்தின் துணிகரமான செயல்களும் தீவிரித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு முதலில் திகைப்பையும் எய்யாமையும் ஏற்படுத்தின. ஒரு சாதாரண தொழிலாளி கணக்கப்பின்னையை எதிர்த்து இதுகால வரை இப்படி நடந்ததில்லை. இராமலிங்கத்தின் செயல் ஒருபுறம் தோட்ட அதிகாரிகளுக்குக் கிலிவை ஏற்படுத்தியது. அதனால் இராமலிங்கத்தையும் அவனது நண்பர்களையும் விழ்த்துவதற்கான சதித்திட்டங்களில் இறங்கித் தீவிரமாகச் செயற்படலாயினர். மறுபுறம் ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமைச் சேற்றில் உழன்றுகொண்டு ஆழாம் சாமி களாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்களுக்கு இராமலிங்கத்தின் செயல் தெம்பினையும் மகிழ்ச்சியையும் விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தியது. இராமலிங்கத்தின் துண்ச்சல் மிக்க செயலை வயது பேதமின்றியும் பால்பேதமின்றியும் மனம் திறந்து பாராட்டினர். இராமலிங்கத்தின் துண்ச்சல் மிக்க செயல் தோட்ட மெங்கும் பரவியது. இதேபோன்று அவனோடுள்ளின் செயலும் பலருக்கு, குறிப்பாகப் பெண் தொழிலாளர்களுக்குத் துண்ச்சலையும் தெம்பையும் ஏற்படுத்தியது.

தொழிற்சங்கத் தலைவர் ஜில்லா கமிட்டிப் பிரதிநிதி முதலியோரின் ஆலோசனைப்படி இராமலிங்கமும் அவனது நண்பர்களும் தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துவதிலும் ஆதரவைப் பெறுவதிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். அட்டித் தொழில் கமிட்டி காரியாலயத்தில் வழக்கு விசாரணை ஆரம்பமானது. தோட்ட அதிகாரிகளின் அட்டுழியங்களையும் ஊழல்களையும் அம்பலப்படுத்தவும் தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும் அவர்களது அவலங்களையும் வெளிப்படுத்தவும் பெரிய கங்காணி ஆதிக்கத்தை வீழ்த்தி, துரையிரட்டினை ஏற்படுத்த வேண்டியதற்கான காரணங்களைப் புலப்படுத்தவும் தொழிலாளர்கள் ஒற்றுமைப்பட்டுத் தொழிற்சங்கத்தின் உதவியுடன் செயற்படுவதன் மூலம் பெறக் கூடிய நன்மைகளை விண்ணக்கட்டவும் ஏற்றதொரு சிறந்த உத்தியாக நாவலாசிரியர் இந்த

வழக்கு விசாரணையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவற்றுள் சில பகுதிகளை இங்கு நோக்கலாம்.

"..... மறைத்து மறைத்துப் பேசுவதில் என்ன பயன்? ராமலிங்கம் தொழிற்சங்க வேலையில் ஈடுபட்டதும் பழுவியப்பன் தோட்டம் வருவது தெரிந்து விட்டது. தாயைப் பார்க்க வந்தால் பத்துச்சீட்டு; அண்ணன் தம்பி என்னை போட்டுக் கொண்டால் பத்துச்சீட்டு; பச்சைத் தண்ணி மருந்து என்றால் பத்துச்சீட்டு; எத்தனை எத்தனை அற்ப காரணங்களுக்கெல்லாம் பத்துச்சீட்டு, பத்துச்சீட்டு என்றால் தூக்குமரம் என்று அர்த்தம்....."¹²

"இந்த நிபந்தனையை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வது? இதில் நல்லென்னம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ராஜாக்கள் பிரஜைகளைத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்தார்கள். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஜாரமார் தொழிலாளரைத் தோட்டப் பிரஷ்டம் செய்கிறார்கள். இது திறந்த மறியல். பழுவியப்பன் பிரச்சினைக்கும் இதற்கும் பெரும் வித்தியாசம் இல்லை. எதிர்பாராதவிதமாக அவர் நிபந்தம் ராமலிங்கம், மனைவி, தாயார் இவர்களைப் பார்க்க வந்தால் குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் பத்துச்சீட்டுக் கொடுக்கப்படும் தோட்டங்களில் நடக்கும் உன்மை நிலைமைகள் என்ன? கள்ளு விற்கிறவர்கள், வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிறவர்கள், மாட்டுத்தரகர்கள், டீடவைக்காரர்கள், சூதாடிகள், இளமும் எத்தனையோ பேர்கள் தோட்டத்துக்குள் வருகிறார்கள். போகிறார்கள். இவர்கள் துரையிட்டம் உத்தரவெடுக்கிறார்களா, இல்லை, பழுவியப்பன் தன் தாயைப் பார்க்க வந்த பாவத்திற்காக ராமலிங்கத்தை அவர் மனைவியிடமிருந்து பிரிக்க நாங்கள் உடந்தையாக இருக்க முடியாது. இந்த மேசையைச் சுற்றியிருக்கும் நம்மில் யாராவது மனைவி மக்களைவிட்டு ஆறுமாதம் பிரிந்திருக்கச் சம்மதிப்போமா?"¹³

"தோட்ட நிர்வாகிகள் மறைமுகமாக ஏன் இந்த நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ளனர் என்பதற்குக் காரணம் குறிப்பிடுகின்றேன். பல வருடங்கள் தோட்டத்தில் பெரிய கங்காணியே சங்கத் தலைவர். அவர் மருமகன் பெரிய கணக்கப்பின்னை சங்கத்திற்கு மற்ற ஒரு முக்கியஸ்தர். எனவே தொழிலாளர்கள் நன்மைக்காக இவர்கள் பணியாற்றக் கூடிய நிலையில்லில்லை. எனவே ராமலிங்கத்தின் துண்டுதலால் புதிய முறையில் அங்கத்தவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இதைத் தவிர்க்கவே ராமலிங்கத்துக்கு தோட்டங்கள், கொடுக்கப்பட்டது... இந்தக் காரணங்களுக்காக எங்கள் சங்கத்திலுள்ள அங்கத்தவர்கள் துணிபிரட்டு கேட்டவிராகள் இந்த தோட்டத்தை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறோம்....."¹⁴

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் துறாபிரட்டினை ஆதரித்தது மட்டுமன்றி பெரிய கங்காளியின் ஆட்டம் அடங்கிப் போச்சு; ஒண்டி முத்து கணக்கப்பிள்ளையின் கொட்டம் ஒடுங்கிப் போச்சு; பந்தக்காரன் தொலைந்தான் என்றெல்லாம் எக்களித்து மகிழ்ச்சி கொண்டாடினார்கள், பெரிய கங்காளியான பெரியசாமியோ 'துறாபிரட்டு' என்பதைக் கேட்டதும் அதிர்ந்து ஒடுங்கிப் போனார்; நாடி நரம்புகள் ரெயல் இழந்தன. அவாறு கௌரவம், அதிகாரத்தியிர், ஆணவம், மானம், மரியாதை எல்லாம் அவரை விட்டு நீங்கிவிட்டதாகச் சோர்ந்து நிலை குலைந்தார்; பொறுத்த நேரத்தில் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்ட வெள்ளைத் துறைவய வசைபாடினார்; கையாறு நிலைக்காளானார். இறுதியில் வேறு வழியின்றித் தள்ளால் கொடுமைகளுக்குள்ளாகப் பட்ட இராமலிங்கம், பழனி ஆகியோரது உதவியை நாடினார்; அவர்களிடமே ஆலோசனையும் கேட்டார்; ராஜன் மூலம் தள்ளைக் கரப்பாற்றும் படி அவர்களிடமே அபயம் வேண்டினார்.

'துறாபிரட்டு' என்றும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டது முதல் நாவலின் இறுதிவரை நாவலாசிரியர் காட்டும் பெரிய கங்காளி சிகையும் பரிதாபத்திற்குரியவராகவும் எதிரிகளும் மனயிரங்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனாகவும் கரணப்படுகிறார். ஆண்டாண்டு காலமாகத் தொழிலாளர் பீது சவாரி செய்து அதிகாரத் தியிருட்கள் செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்து சுகபோகங்களை அனுபவித்து வந்த பெரிய கங்காளி மாரின் ஆதிக்க வீழ்ச்சியைத் தந்தருபமாகவும் சோகம் ததும்பும் வகையிலும் நாவலாசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

துறாபிரட்டினால் அதிர்ச்சிபுள்ள பெரிய கங்காளியின் பரிதாப நிலைகளை நாவலாசிரியர் விசிவாகவே காட்டியுள்ளார். அவற்றுட் சில பகுதிகள் வருமாறு:

"பெரியசாமி எடக்க்காணி தலைவிரிகோலமாய் ராஜனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார். 'ஆயா' என்ன இப்படி செஞ்சுட்டமங்க? தொரப் பெரட்டுக்குப் பேசிட்டா புள்ளைகுட்டிகளே கூட்டிக்கிட்டுப் எங்கிட்டுப் போவேணாங்க."

அவர் மீசை நடுங்கியது. மூக்கிலிருந்து ஜலம் கொட்டியது. அவர் குரல் கம்யிலிட்டது. பெரியவர் கணப்பொழுதில் சுருங்கிவிட்டார். தலைவேலுரை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார். தொழிலாளர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி கற்றி நின்றார்கள். ¹¹⁴

"பெரிய கங்காளிகளுக்குக்கெல்லாம் மந்திரத்தில் பெரும் நம்பிக்கையுண்டு. அவர் இடுப்பிலும் ஒரு தங்கத் தாயித்து மறைத்து சிடந்தது.

அதன் சகதி குறைந்து வருவதாய் அவர் அறிப்பிரயப்பட்டார். எனவே ஒரு கெட்டிக்கார மந்திரவாதியைப் பிடிக்க வேண்டிய அவசியத்தை அவர் உணர்ந்தார். ¹¹⁵

"பெரியசாமி ஊட்டை நோக்கி நடந்தார். நடக்க முடியவில்லை. நிலைகுலைந்துவிட்டது. எண்பது வருடம். பாட்டன் காலத்திலிருந்து பெருமைபோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கை இமைப்பொழுதில் சாம்பலாய் போய்விட்டது. நிதானமாயும் சிந்திக்க முடியவில்லை. பொறி கலங்கிய நிலையில், எதிர்வருகிறவர்கள் கூடத் தெரியாமல் குனிந்த தலை தியிராமல் நடந்தார்." ¹¹⁶

தொழிலாளர்களுக்கு அக்கிரமங்கள் செய்தபோதும் பழனியையும் இராமலிங்கத்தையும் தோட்டத்தை விட்டு விரட்டிய போதும் பிற சந்தர்ப்பங்களிலும் வெள்ளைத் துறையும் பெரிய கங்காளியும் பெரிய கணக்கப்பிள்ளையும் கங்காளிகளும், கிளாக்கரையாலும், காரியதரிசியும் ஒன்றுபட்டு ஒருத்தருக்கொருத்தவர் ஒத்தாசையாகச் செயற்பட்டனர். ஆயின் துறாபிரட்டு என்று கேள்விப்பட்டதும் எதிலும் இலாப தோக்கையே முன்னணவாகக் கொண்ட வெள்ளைத் துறை பெரிய கங்காளிக் குத் துறோகம் செய்து அவரது காலையே வாரிவிட்டார். கிளாக்கரையானினதும் ஒளடிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையினதும் சதி முயற்சியால் பெரிய கங்காளியின் மகன் சிவனையாலும் கிளாக்கர் பதவியை இழக்கிறான். அத்துடனமையாது இராமலிங்கத்துக்கு நடந்தது போல் பெரிய கங்காளியும் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்படலாம் என்ற அச்ச நிலை வெள்ளைத் துறை செய்த துறோகத்தையிட்டுப் பெரிய கங்காளி மட்டுமல்லாது அவரது மனைவி காமட்சியம்மாள், பழனிமாமா முதலியோரும் உள்ளங்குழுவியவசைபாடினார். அவனை நம்பித்தம் இனத்தவரும் உறவினர்களுமான் பழனி, இராமலிங்கம் முதலியோருக்கு அநீதி இழத்தும் பங்கத்தும் கொண்டதனையிட்டு மனம் வருந்தினார். அவர்களது கூற்றுக்குட் சில வருமாறு;

"... வெள்ளை காறலும் சரி, செவத்திலே ஒட்டுன கண்ணாம்பும் சரினு சொல்லுவாங்க. அது சரியானே. அவனுக்காக நம்ம சொந்த எளத்தே வஞ்சிசோமே இப்ப என்ன ஆச்சு?" ¹¹⁷

தம்பி வெள்ளை காறனை நம்பி கைகமோசம் போயிட்டோம். மொதல் தேதிக்கு நூற்றிப் பத்தொன்பது ஆள்களையும் தொரே பிடிட்டுல போடு வானாம். ஒங்களை உடனே வெளியே போட கோடலே வழக்குத் தாக்கல் செய்வானாம். அந்த மனுசனுக்கு மூளை பெரெண்டு போச்சு, தம்பி செவனையாவுக்கு வேலை தீப்பாட்டியாச்சு. யாரு செய்த வெளையோ

"வெள்ளைக்காரனை நம்பிக் கொடும், ராஜன் நல்லவர், மனிதர் கஷ்டம் தெரிந்த குணவான். இருந்தாலும் வினை என்ன செய்யுமோ? முடியாது என்று சொல்லிவிட்டால் யாரிடம் போவேன்? துரை தயவு தாட்சண்யமற்ற ராட்சசனாச்சே! கடவுளே நான் எங்கு போய்த் தஞ்சம் புகுவேன்? என்ன செய்வேன்?..."

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளால் முதலில் பெரிய கங்காணிகுழு, இளமலிங்கம் குழு எனவும் பின்னர் மூன்றாவது குழுவாக துரை, மூண்டி மூத்துக் கணக்கப்பிள்ளை, கிளாக்கரையா முதலியோரும் ஆவர்களாக ஆதரவாளர்களும் செயற்படத் தொடங்கவே தீவிரிந்த தேசுட்டம் மூன்றா கப் பிளவுபடலாயிற்று. ஏறத்தாழ 1950 களின் இறுதிவகையிலான தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களின் நிலைமையே இவையாகும். இந் தாலில் 1952 ஆம் ஆண்டில் வீரகேசரி பத்திரிகையில் தொடரக வெளி வந்தமை மனங்கொளத்தக்கது.

தொழிலாளரின் விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்கும் தோட்ட ஆதிக்கா சிகளின் அட்டுமன்றித் துரைவாரின் ஆதிக்கமும் சரிபுத் தொடங்கு வதை நாவலின் பிற்பகுதியில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். குறிப்பாக நவ லின் ஏழாம் எட்டாம் பதினோராம் இயல்சளில் இடம்பெறும் வழக்கு விசா ரணைகளின் மூலமும் பாத்திர உரையாடல்களின் மூலமும் நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் மூலமும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ள கருத்துகள் இவ்வகையில் மனங்கொளத்தக்கவை. இவையாவற்றுக்கும் மூன்றதாக முன்னோடி

முயற்சி போன்று, நாவலின் இரண்டாம் இயலில் தலவாக்கொல்லை நகர ஜில்லாக் கமிட்டிப் பிரதிநிதியின் கூற்றாக, "... அந்தக் காலப்பாலையேறி யிட்டது. தொழிலாளர் என்றால் கிளாக்க கீரையா? அட்டா அந்தத்துணைக் குழுக்கள் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் ஐம்பம் இங்கே செல்லாது" என்று கையை ஆட்டி உயர்த்திப் பேசினார். இருபத்தாறு வாய்து மதிக்கத்தக்க வாலிப முறுக்கு, அதோடு ஆறடி உயரமுள்ளவராக இருந்தார், அநீதகமயம் 180 இறாத்தல் கனம் சொல்லலாம். சுவத்த மனிதர், சுருட்டைத் தலை, ஆங்கில் உடை அணிந்திருந்தார், தொழிலாளர்கள் அவர் பேசில் லிபித்து, அவ்வரத் தங்கள் மெய்க்காவலர் என்றே கருதி லார்கள்..." என வரும் பகுதி கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

இந்நாவலில் மட்டுமன்றிச் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் 'இனிப்பட மாட்டேன்' என்றும் நாவலிலும் யிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறும் - சிந்திக்கத் தெரிந்த அனைவரினாலும் - இன், மத, மொழி, பிரதேச எல்லை களைக்கடத்த - கவனத்தை மிகுதியாக மாக்கின்ற ஒரு உள்ளதபாத்திரம் ராஜன். உள்மையில் இந்த ராஜன் யார்? சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களாலும் அவரது துணைவியாராலும் பிராரமும் அதிகம் உயர்வாக மதிக்கப் படும் இப்பாத்திரம் யார்? விழல்க்கதைகளைக் கதைக்காமலும் விழல்க் கதைகளைக் களைப் பேசுவோரைப் பெரிதாக மதிக்காமலும் உறுதி மிகு தெருச்சினைய, தெளிந்த சித்தையணாய்ச் செயற்படும் ராஜன் யார்? சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் சிபார்சையடுத்து, அட்டன் மாநகரப் பிரதேசத்தின் அமோக ஆதரவைப் பெற்று, பாபாஜநமன்றப் பிரதிநிதியாக விளங்கிய ராஜன் யார்? ராஜனின் பேரன்விறகுப் பாத்திரமாக விளங்கிய இந்நாவலாசிரியரான சி.வி.வேலுப்பிள்ளையும் அதே காலப்பகுதியில் பாபாஜநமன்றப் பிரதிநிதியாக விளங்கினார்."

அதே சி.வி.வேலுப்பிள்ளை இந்நாவலில் ராஜனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு வருணித்துள்ளார், "... காரியாலய வாசலில் கறுப்பு சலுக்கார் வந்து தின்றது. அந்தா தலைவர் ராஜன் வந்திட்டாரு' என்று எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள்.

காரிலிருந்து இறங்கியவர் கம்பீரமான தோற்றத்தை உடையவர், கபில திரு சுவணியும் வெள்ளைக் காற்சட்டையும், கறுப்பு சப்பாத்தும் அணிந்திருந்தார். மாநிறம், உயரத்திற்குத் தக்க பருமன், வயது முப்பது தான் இருக்கும். மலர்ந்த முகத்திற்குத் தக்க புத்திறுப்பான பார்வையும் சாந்தமும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தது."

இந்நாவலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் சிலவற்றைப் பற்றிச் சுருக்கமாக நோக்குதல் அவசியமாகும். நாவலின் கதாநாயகனாக நாவல்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

முழுமையும் வியாபித்து நிற்கும் இராமலிங்கம் பற்றி ஆங்காங்கே நோக்கப் பட்டுள்ளது. தோட்டத் தொழிலாளரின் விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்கும் விமோசனத்துக்குமாகத் தேசபக்தன் கோ.நா.டேசய்யர் பிரேரணையுடைய சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, ராஜன் முதலியோரும் தொழிற்சங்கங்கள் பலவும் அளப்பரிய பணிகளைப் புரிந்துள்ளமை உண்மையே. அதே சமயம் ஒரு துண்டு சொந்த நிலமோ சொந்தக் குடிவசியோ சொந்தக்களையோ இன்றி அன்றாடம் வயிற்றுப்பாட்டுக்கே ஆலாய்ப் பறக்கும் நிலையிலுள்ள அப்பாவியத் தொழிலாளர்கள் பலலாயினர் செய்துள்ள தியாகங்களையும் அவர்கள் நடாத்தியுள்ள தீரம் பிக்க போராட்டங்களையும் அனுபவித்த துயரங்களையும் - எலிப்புழுக்கை ஏன் காயது என்பதன் கூட இருந்த தற்கால என்பது போல அவர்களது மனைவிமாள், சகோதரிகள், நாய்மாள் முதலியோர் கொடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டமையையும் நாம் மறப்பதற்கில்லை. இத்தகையவர்களது வரலாறு இதுவரை செம்மையாக எழுதப்படவில்லை. கோலிந்தன், வெள்ளையன், செல்வநாயகம், சிவனுலெட்சுமணன், ஏ.பிரகாசம்சிங்கோ என நீண்டு செல்லும் இத்தகைய தொழிலாளர் பட்டியலில் இராமலிங்கம் போன்றோரும் இடம் பெறுகின்றனர் என்பதும் இத்தகைய தியாகிகளின் வரலாறு மறைப்புண்டு போகாது வெளிப்படுத்தி தீர்ப்பவை மலையகப் படைப்புகளே என்பதும் எமது ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியவை.

மலையகக் கவிதைகளுள் இளங்கயிலை க. முரளிதரணின் கவிதைகளில் வெள்ளையன், சிங்கோ, சிவனுலெட்சுமணன் முதலிய தொழிலாளர் செம்மல்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளமை விண்ணொளித்தகது. அதே போன்று பெரும்பாலான மலையக நாவல்களிலும் இத்தகைய தொழிலாளர் செம்மல்களின் தீரம்பிக்க போராட்டங்களும் தியாகங்களும் இழப்புகளும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளமை எமது மிகுதியான கவனத்திற்குரியவை. எடுத்துக்காட்டாக வீடற்றவன் நாவலில் இடம்பெறும் இராமலிங்கம் தாவலாசிரியரின் கற்பனைப் பாத்திரமாகத் தோன்றலாம். ஆயின் கூர்ந்து நோக்கினால் இராமலிங்கம் என்ற பெயர் மாத்திரமே தாவலாசிரியரின் கற்பனை என்பதும் அப்பாத்திரம் மலையகத்தின் உண்மையான போராடிகளின் ஒருவன் என்பதும் புலப்படும்.

இதேபோன்று தி.ஹானசேகரனின் குருதிமலை நாவல் முழுவதையும் கருத்துவற்றிப் படித்த பின் அந்நாவலில் இடம்பெறும் வீரய்யா உண்மையில் வரலாற்றுப் பாத்திரம் - 'சங்கங்களூக்காகச் செத்தது போலும். இனி எங்களுக்குக்காய்ச் சாவோம் என எழுதப்பட்ட முதல் அத்தியாயம் - சிவனுலெட்சுமணன்' என்பதை நாவலாசிரியரும் மறுக்க

முடியாது. வாசகர்களும் மறுக்க முடியாது க.சதாசிவத்தின் 'முட்டத் தினுள்ளே' நாவலில் இடம்பெறும் மலையகப் படை உண்மையில் சிவனுலெட்சுமணனே. இதேபோன்று மலையக நாவல்களில் இடம்பெறும் இளைய தலைமுறைத் தொழிலாளர்கள் பலர் - கற்பனைப் பெயருடன் உலவும் - வரலாற்றுப் பாத்திரங்களே என்பது மனைவிகளத்தக்கது.

பழனிமையம் இராமலிங்கத்தையும் பழிவாங்க, முயன்ற தோட்ட தீர்ப்பாகம் அத்தொண்டையாறு இராமலிங்கத்தின் 'அப்பாவி' மனைவியான கமலத்தையும் நானையும் அலமேலுளவையும் கூடக் கொடுமைகளுக்குள் ளாக்குவதை அவதானிக்கலாம். தொழிற்கோட்டில் இடம்பெற்ற விசாரணையின் போது, பரக்டர் அந்தோனி சில்வா. ".... இரத்தச் சட்டத்தை நமது சாசனத்தில் இருந்து நீக்க வேண்டும். இவர் கட்சியைப் பாராக்கள். சட்டம் அவர்களுக்குக் சாதகமாக இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு இந்த அபலைகளைக் கசக்கிப் பிழிந்தார்கள். அந்தப் பெண் கட்டினியாக இருக்கிறாள் என்பது கூட தோட்டத்துணைக்குத் தெரியவில்லை. தீவிரித்தோட்டம் ஒரு நாகம். அந்த நாகத்தை விட்டு வெளியேறும்போது கூட அவர்கள் சுற்ற வானிகளாகப் போக வேண்டாமா? அவர்களுக்கு முன்று மாதத் தவணை வேண்டும் ஈர்" எனக் கூறுவதும் இங்கு சித்திக்கத்தக்கது.

இராமலிங்கத்தின் மனைவி கமலம் சாந்த் சொருபி; களாவளிடம் எதிர்த்துப் பேசும் வழக்கம் இல்லாதவள்; படித்த சபாவம் உடையவள். இதற்குமுன்பான குணம்சங்களைக் கொண்டவள் தீவிரியின் வன தேவதையாக விளங்கிய அலமேலும், இராமலிங்கத்தைப் போன்றே கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் எதிர்த்தும் சபாவம் பிக்கவள்; வாய்த்துடுக்கு நிறைந்தவள்; தன்னை அவமனப்படுத்த முயன்ற கங்காளியை நோக்கி, 'லடத்துக்குப் போன்னா போறேன். படவா சிடவா என்று பேசவேண்டாம். போட கிடவா என்று சொல்லாதே கங்காளி, நா ஒன் பொண்டாட்டியா? ஆமா சங்கத்திலே சொன்னா எல்லாம் தாழிப் போவும். எல்லாரையும் அழுட்டுற மாதிரி என்ன அமட்டாதே கங்காளி மாமா" எனத் துணிச்சலாகப் பேசியவள்.

பெரிய கங்காளி பெரியசாயியின் மனைவி காமாட்சி அம்மாள் நற்குணங்கள் தீண்டாதவள்; புத்திசாலியும் பிக்கள்; மனோதிடமும் பரோடகார சிந்தையுமுடையவள்; தன் களாவன் தளர்வுமும் நோய்களில் நல்லாசாயிய, நன் மத்திரியாய்ச் செயல்பட்டு ஆலோசனை கூறி ஆறுதலும் தேறுதலும் அளிப்பவள்; தொழிலாளர்பால் என்றும் அனுதாயம் கொண்டவள்; தனது நற்குணங்களால் தோட்டத்து அதிகாரிகளையும் தொழிலாளர்களையும் நனமதிப்புக்குப் பாத்திரமாக்கலாம்; வெள்ளைத் துரையை நடுசென் வெறுத்தவள்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

“... பெரிய குடும்பப் பெண்களுக்குள்ள எல்லாச் சபலட்சணங்களுக்கும் காணப்பட்டாள். வயது நாற்பதுக்கு மேலிருந்தும் அமைதியோடு படாபொயிளிருந்தள் அத்தஸ்திர்குத்தக்கபடியவர்களாகரமான மஞ்சள் கலத்த சிலகச் சேலை அணித்திருந்தாள். கரங்களில் தங்க வளையல்கள், வைரக்கம்மல, தெற்றியில் சூங்குரப் பொட்டு, இவை கறுக்கேற்ற சூணம். அந்த வீட்டுக்கே ஒரு தனிச்சோபையைக் கொடுத்தது” எனக் காமாட்சியம்மாளை அறிமுகப்படுத்தும் நாவலாசிரியர் நாவலின் இறுதிவரை உத்தமியாகவே காட்டிபுள்ளார். அத்துடன் ‘துரைபிரட்டுச் சம்பவக் கேள்விப்பட்டு இடியேறுவது நடக்கப் போல் அலமந்து உடலும் உள்மனமும் தளர்ந்து சோர்ந்து போயிருந்த பெரியசாமி, அவவேளையில் தனது மனைவி தனக்கு அறுதலும் நேறுதலும் அளித்த தந்திரமாதக் செயற்பட்ட தாயிடமிடமிடும் பெருமீதமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார்; “... தன் துணைவியின் பெருமையை அப்பொழுதான் உணர்ந்தார். மலை குலைந்தாலும் மனம் குலையாத காமாட்சியம்மாள் ஆபத்து வேளையில் தன் பக்கத்தில் இருப்பது தெய்வத்தின் அணுகூலமென்று நினைத்தார்...”

நாவலில் முக்கியப் பெரும் பாத்திரங்களுள் ஒன்றான பெரிய கங்காணி ஒருவகையில் வாசகரது அனுதாபத்திற்குரியவராகவே விளங்குகின்றார். தற்கபாவங்கள் நிறைந்த அவர் தல்லவரே தவிர வல்லவரல்லார். வல்லவராகவும் நல்லவராகவும் விளங்கியிருந்தால் நீலநிதித் தோட்டம் துன்பக் கேளியாக மாறியிருக்கமாட்டாது. நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து ‘துரைபிரட்டுச் சம்பவம் வரை சாந்தகுணமும் பொறுமையும் ‘ரங்கிக்காரன்’, ‘குழப்பக்காரன்’ முதலிய பட்டங்களூடல் பல தோட்டங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட நிலையில், அனை எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தும் தன்னிடம் உதவி நாடி வந்த தனது மருமகனான இராமலிங்கத்துக்கு நிபந்தனைபுடல் தோட்டத்தில் வேலை கொடுக்கிறார். தன்னிடம் வந்த மருமகனைத் தொழிலாளியாக இருந்த போதும் உரிய மதிப்பளித்து விருந்து கொடுத்து உபசரிக்கிறார். இராமலிங்கத்தின் தாய் ககனிமுற்றிருந்த வேளையில் பெரியசாமி தனது தங்கையின் (இராமலிங்கத்தின் தாய்) ககநலத்தை விசாரித்தறிந்து தேவையான போது பண உதவியும் செய்கின்றார்.

இராமலிங்கம் ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையுடன் காரசாராக விவாதித்துச் சவால்விட்ட போதும் துரையினால் எச்சரிக்கப்பட்டபோதும் அவர் இராமலிங்கத்தைப் பேசுவோ துஷிக்கவோ இல்லை. தனக்குரிய அதிகாரத்தை உரியமுறையில் பயன்படுத்தவும் இல்லை. மாறாக வஞ்சகமும் கொடுரமும் ஆணவமும் உருவெடுத்தாற் போன்று விளங்

கிய அவரது மூத்த மருமகனான ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையை அவனது அடாவடித்தனங்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்க அவரால் முடியவில்லை; அதற்கேற்ற வல்லமையோ துணிச்சலோ அவரிடம் இல்லை. அவர் தல்லவர்; ஆயின் வல்லவரல்லார் என்பதைப் பலமுறை இராமலிங்கமே சூட்சுமமாக அவரிடம் தெரிவிக்கின்றான்; ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளை பெரிய கங்காணியுடன் ஒட்டியுறவாடிக் கொண்டே அவருக்குக் குழி பறித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என இராமலிங்கம் பெரியவரிடம் (பெரிய கங்காணியை மாமா என்றே பெரிய கங்காணியென்றோ அவன் ஒருபோதும் அழைப்பதில்லை - மாறாகப் பெரியவர் என்றே தனது தாயிடமும் பிறரிடமும் கூறுவான்) பலமுறை எச்சரித்தபோதும் அவரால் - அவரது மூத்த மருமகன் என்பதாலும் துணிச்சலில்லாமையாலும் - ஒண்டிமுத்துவுக்கெதிராக எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. அவருக்கிருந்த ஒரே ஒருவழி மெளனம் சாதிப்பதே! ஆயின் அவரது அருமைத்துணைவி; உத்தமி; காமாட்சியம்மாள் ஒண்டிமுத்துவின் துரோகத்தனத்தை மட்டுமன்றி ஏனைய கணக்கப்பிள்ளைகளையும் கங்காணிமார்களையும் நயவஞ்சகத்தனத்தையும் சதித்திட்டங்களையும் துரோகத்தனங்களையும் சரிவரவே அறிந்து வைத்திருந்தாள் என்பதைத் ‘துரைபிரட்டுச் சம்பவத்தின் பின் இராமலிங்கத்துக்கும் பெரிய கங்காணிக்கும் காமாட்சியம்மாளுக்குமிடையில் இடம்பெறும் உரையாடல்கள் தெளிவாக்குகின்றன.

‘யானைக்கொருகாலம்; பூனைக்கொருகாலம்’ என்னும் அற்புதமான பழமொழிக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்நாவலில் பெரிய கங்காணியான பெரியசாமிக்கும் அவரது மருமகனும் தோட்டத் தொழிலாளியுமான இராமலிங்கத்துக்கும்மிடையில் தோடர்புகள், உறவுகள் அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். பெரியசாமி பெரிய கங்காணி - யானை, அவரது மருமகனும் தோட்டத் தொழிலாளியும் ‘ரங்கிக்காரனும்’, ‘குழப்பக்காரனுமான’ இராமலிங்கம் பூனை, பூனை முதலில் யானையிடம் கெஞ்சி மன்றாடி உதவி பெற்ற கதையே நாவலின் முற்பகுதி. யானை பூனையிடம் கெஞ்சிமன்றாடி உதவிபெற முயன்ற கதையே ரூலின் பிற்பகுதி. இக்கட்டத்தில் பெரியசாமி - பெரிய கங்காணி மகாபரிதாபத்திற்குரியவராகத் திகழ்கின்றார்; ஊயறு நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த அவருக்கு அவரது அருமைத் துணைவியும் பழனி மாமாவும் இராமலிங்கமும் பெரியசாமியால் விசாடிபாடிக்கப்பட்ட இராமலிங்கத்தின் தம்பியான பழனியுமே உற்றதுணையாக நின்று செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளை ஆயோக்கியனான வெள்ளைத்துரையுடன் சேர்ந்து, தனது

மாமணியப் பெரிய கங்காளியும் செத்துக் கொண்டிருக்கும் பெரியசாமிபுனை அந்த அப்பிராணிக் கெதிராகச் சூழ்ச்சிகளும் சதித்திட்டங்களும் செய்து கொண்டிருப்பது இந்நாவலின் மிக முக்கியமானதொரு கட்டமாகும்.

இந்நிலையிலும் இராமலிங்கத்தின் துணிகரமான செயல்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டிய தொழிலாளர்கள் ஒரு கட்டத்தில் "நம்ம ராமலிங்கம் சம்மர போகாதுங்க. நாபோகயிலே ஒண்டிமுத்தை விட்டிட்டு போக மாட்டமுனு சபதம் சொல்லுறாங்க" எனவும், "கணக்கப்பிள்ளை வீட்டுலே தானுங்க இப்பாவிக்கு ரவே கூட்டம். நம்ம வீட்டுல பாணும் சோறும் தினளபயக அங்கேதான் குடியாகிடக்குறானுங்க. ஒண்டி முத்துக்கு நீங்க வேலே வாங்கி ருடுத்தப்போ எங்க பெரியப்பா சொள்ளிச்சங்க வழியிலே கெடந்த கோடாலியே அப்பா காலிலே தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டாருன்னு" எனவும் கூறுவது கணங்கொளத்தக்கது.

இதேபோன்று தொழில்நீதிமன்ற விசாரணையின் போதும், "கட்டுப் பாடு, நல்லாட்சி - பிரமாதமான வார்த்தைகள் தான். ஆனால் தோட்டத்தில் நல்லாட்சியுண்டா? இதைச் சொல்வதற்கு உங்கள் நா கசவில லையா? இத்தோட்டத்தையும் துரையையும் எந்தி சிரிக்கும்படி செய்தவன் ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை. அந்த மனிதன் இந்த அபலைகளை உதைத்து வெளியில் போடுவதாய்ப் பறைசாற்றிவிட்டு. இங்கு என்ன நடக்கிறதென்று டார்க்க வந்திருக்கிறான்... எனக்கு எப்போதுமே கவலை இருப்பதில்லை. ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை துரையின் வால், அந்த வாலைத் தொழில் கோட்டில் வைத்து வெட்டுவேன்..."²¹ எனப் புரக்டர் அந்தோனி சில்வா கூறுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது.

நம்பிக்கைத் துறையாகவும் நாசகாரியாகவும் நயவஞ்சகனாகவும் விளங்கும் ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையின் வெள்ளைத் துரை பரணியிலான பேச்சும் சின்னத்துரை பாணியிலான செயற்பாடுகளும் வாசகரது உள்ளத்திற் புகுமரத்தானபோல் பதிநுவிடுகின்றன. நாவலா சிரியம் ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப் பிள்ளையையும் வெள்ளைத்துரை பாணியிலான அவனது பேச்சின் ஒரு பகுதியையும் பின்வருமாறு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

"பதினொரு மணிக்கு ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளை மலை சுற்றிக் கொண்டு கவ்வாத்துக் காட்டுக்கு வந்தான். வயது 25 இருக்கும். நடுத்தர உயரம். மல்வேஷ்டி, ருயிட் கோட்டு, வெள்ளை கயிள், தலையில் தும்பைப் பூப்போன்ற கணக்கப்பிள்ளை முண்டாக அணித் திருத்தான். சின்னத்துரை நடப்பது போல் ஆடி ஆடி நடந்துவந்து நின்று கவ்வாத்துக் கங்காளியைக் கூப்பிட்டான். அவன் பேசும் பேச்சு

வெள்ளைக்காரன் தோரணையில் அமைந்திருந்தது.
 "ஹேய் கெங்காளி, ஹெங்கே வேலை எப்படி?"
 'ஹெத்தெநெரை யாச் ஹெங்காளி'
 'மடப்பயல், மடப்பயல், இந் மாதிரி வேலை கெட் வேலே. இது நான் தோட்டிலே'
 'அந் நெரை கெங்காளி'
 'மிச்சம் மோஸ்மான வேலே ராமலிங்கம். கவ்வாத் வெட்டத் தெரியாதா?'
 'மிச்சம் பேசவேண்டா ராமலிங்கம்'
 'ஓன் வேலே சரியில்லே மனுசன்.
 'என்ன காட்டுறது மனுசன். வேலே சரியில்லேன்னா என்ன காட்டுறது மனுசன்
 'வேலே சரியில்லேன்னா சரியில்லே'
 'ரோடலே திக்காம ஓன் தலை திக்கறா ஏங்கி மன்சன்'
 'ஓனக் கவ்வாத் தெரியா. லயம் பேச மனுசன்'
 'ஏய் நீ சட்டம் பேசலாண்டா. லயம் வெரட்யாச்.
 'நீ லயம் போ. ஓன் பத்திட்டு கொன்றோல்க் அனுப்பியாச். வாய் பேசலாண்டா..."²²

ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையும், அவர் குடும்பத்தினரும் அபர்நுது தூங்கினர். பெரியசாமிக் கங்காளியை துரை வெளியே போட்டு விட்டால் ஆட்களைத் தள்வசப்படுத்திக் கொண்டு பெரிய கங்காளியாகி விடலாம் என்ற பகல் களவு இரவில் தூங்கும் போது கூட அவனை விடவில்லை. அவன் பெரியசாமி கங்காளியின் வீட்டில் தர்பார் செய்து கொண்டிருப்பதைப் போல் களவு கண்டு கொண்டிருந்தான்."²³

சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் படைப்புக்களில் காணப்படும் சிறப்பு களுள் ஒன்று, மனவயகத் தொழிலாளர் மத்தியில் வழங்கி வரும் நாட்டாரியற் கூறுகள், சமயச் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் முதலிய வற்றைப் பொருத்தமான இடங்களில் உயிரூட்டும் வகையில் கையாண்டு செவ்வதே எனலாம். சிறுவயதிலேயே தனது பாட்டியிடம் கதைகளையும் பாடல்களையும் கேட்டுப் பழகிய அவர் மனவயக நாட்டார்

Digitized by Noolaham Foundation.
 noolaham.org | aavannaham.org

பாடல்களிலும் கதைகளிலும் பழமொழிகளிலும் போதிய பரிச்சயம் பெற்றிருந்தார். தனடார் பாடல்களையும் சமய பக்திப் பாடல்களையும் கேட்போரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தும் வகையில் பாடும் வல்லமைமையும் கொண்டிருந்தார் என்பதை அவரது வாழ்க்கை வரலாறு அமைந்துள்ள 'இனிப்பாடல்கள்', என்னும் நாவல் மூலமும் நாடற்றவர் கதை, மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள் முதலிய நூல்கள் மூலமும் அறியலாம்.

'விடற்றவர்' நாவலிலும் பொருத்தமான இடங்களில் பொருத்தமான முறையில் மேற்கண்ட அம்சங்கள் பலவற்றையும் கையாண்டு செல்லுதல் அவதானிக்கத்தக்கது. 'பேய்களியானை கட்டிக்கிட்ட பொறகு பயப்பட்டா முடியுமா?', 'இந்த மடமில்லாவிட்டால் சந்தை மடம்', 'உள்ளங்கையில் வெள்ளெலும்பாட', 'குருவி ஏதுக்காத கொம்பு ண்டோ', 'கலிக்காரனுக்கும் பொண்டாட்டியா?' முதலிய பழமொழிகளை நாவலாசிரியர் ஏற்ற ஏற்ற இடங்களிற் கையாண்டுள்ளார்.

'துரைபிட்டு' செய்தியைக் கேட்டு அதிர்ச்சிக்கொள்ளுகிற தளர்ந்து போயிருந்த பெரியசாயியை அமைதிப்படுத்தப் பழனிமாமாவும் களாட்சியம்மாளும் ஏனையோரும் பலவித முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றனர். இரந்தாப்பத்தில் அவர்கள் மந்திரத்திலும் சூனியங்களிலும் தாயித்துக் களிலும் கொண்டிருந்த தம்பிக்கைகளை ஒரளவு விசிவாகவோ தாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பெரியசாயிக்கு நல்லகாலம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக மாத்தளையிலிருந்து மந்திரக்காரன் வரவழைக்கப்படுகிறான். ஆயின் "கமலாட்சி அம்மாளுக்கு மந்திரத்தால் மாங்காய் வீழும் என்பதில் சற்றுச் சந்தேகம், மந்திரத்திற்கும் மாயத்திற்கும் செலவிட்ட பணத்தைக் கொண்டு ஒரு தோட்டம் வாங்கியிருக்கலாம் என்பது அவளது நம்பிக்கை."⁶⁴

பழுத்த அணுபவம்மிக்க பழனி மாமா பெரியசாயியின் மனம் சாந்தியடையும் பொருட்டு நான்குகதை, விக்ரிரமரதித்தன் கதை முதலிய வற்றை தெடுநேரம் படிப்பார்; பக்திப் பாடல்களை மனம் உருகப் பாடுவார். துன்பங்கள் பெருகிலரும்போதே மனிதன் இறைவனை திளைக்கின்றான் என்பது போலவே பெரியசாயியும் துன்பங்கள் அதிகரித்த வேளையிலேயே பூசையறையும் தியானமும் பக்திப்பாடல்களும், சாம்பிராணிப் புகையும் மல்கிவையப்பூ, வாசனையும் "முருகா ண்களைக் காப்பாற்று" என்ற வர்த்தைகளுமாக இருக்கும் கோலத்தை நாவலாசிரியர் போற்றத்தக்க வகையில் வருணித்துள்ளார்.

இந்நாவலின் இறுதிப் பந்தி புதுமைப்பித்தனின் துன்பக் கேளியை நினைவுட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. காமாட்சியம்மாள், அலமேலு,

பெரியம்மாள் ஆரியோர் அன்றிரவு நித்திரையினறித் தவித்தனர். காலத்தின் நிலையை, 'அவள் துக்கம் மலைபோல் எழுந்து குமுறியது. இந்த வர்த்தைகள் காதில் தாராசம் போல் பாய்ந்தன. அவள் மனம் நிலைகுலைந்தது. புண்பட்ட உள்ளம் கசிந்து எருகியது. அடக்கி வைத்திருந்த அழகை இதைத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிவந்தது. இரு கைகளாலும் வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அவளுக்காக அவள் அழவில்லை. வீடுதேடியலையும் கணவனுக்காகவும், பிறக்க இடம் தெரியாது அவள் கர்ப்பத்தில் வளரும் சிசுவக்காகவும் அவள் தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். ஏதேதோ சொல்லி அழுதாள். அந்த வர்த்தைகள் அவளுக்கே புரியவில்லை. துக்கத்திற்குப் பாவையேது? அது புண்பட்ட மனித வர்க்கத்தின் கணமக்குரல்"⁶⁵

நாடற்றவர்களுக்கு விடேது: விமோசனமேது: மகிழ்ச்சியேது: அமைதியேது: உறக்கமேது! என்னும் பலக் கருத்துக்களைக் கொண்டதாக 'விடற்றவர்' என்னும் தலைப்பு அமைந்துள்ளது என்பதாம்.

இவ்வுலகிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் குடியிருக்கும் வீடே - அது மனை குடிசையாகவோ கல்வீடாகவோ மாடி வீடாகவோ மாளிகையாகவோ இருக்கலாம் - சுவர்க்கமாக விளங்குகின்றது என்பர். எமது சொந்த வீட்டிலும் பார்க்கச் சிறந்த ஒரு இடம் இப்பாந்த உலகில் உண்டா? ஒருவர் மன அமைதியுடன் ஓய்வெடுக்கவும் பிம்மதியாகத் துயிலவும் பாதுகாப்பாக இருக்கவும் வீடே உதவுகின்றது. இதனாலேயே ஒவ்வொருவரும் இவ்வுலகில் தத்தயது வீடுகளை உயிருக்குயிராக தேசிக்கின்றனர். சமய சூனிகளும் ஆத்மீக ரீதியாக ஒருவர் இவ்வுலகில் பெறக் கூடிய மிக உயர்ந்த நிலையை வீடு, வீடுபேறு என்றே அழைத்து வருதல் மனங்கொளத்தக்கது. இத்தகைய சிறப்புகள் வாய்ந்த வீடு அற்றவர்களின் பரிதாபநிலையே இந்நாவலில் முனைப்புப் பெற்றுள்ள வதயும் வீடு தேடி அலையும் இராமலிங்கம் ஆற்றாமை மீதாடிப் பெற்ற திவையல் நடுக்காட்டிலிருந்து விம்மி விம்மி விம்மி விம்மி அழுவதையும் அவதாரிக்கலாம்.

அடத்தினுள்ளே

பாழத்து இலக்கியச் செல்நெறியிற் புதிய யுகம் ஒன்று தெளிவாக மலரத் தொடங்கிய 1960 களின் ஆரம்பத்தில் கட்டிடம் காண்பாக எழுத்துத் துறையிற் கால் பதித்துச் சிறிது காலம் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளனாக விளங்கிப் பல பரிசில்களைத் தட்டிக் கொண்டு மிக விளையலேயே தரமான நாவலாசிரியனாகவும் பரிணமித்து, அத்துறை

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

யிலும் தமது எழுத்தாற்றலை வெளிப்படுத்திப் பரிசில்களைப் பெற்றுக் கொண்ட ச.சுதாசிவத்தின் நாவல்களுள் ஒன்றே 'மூட்டத்தினுள்ளே' என்றும் படைப்பாகும்.

"கடந்த பதினெட்டாண்டுகளுக்கு (1983) மேலாகத் தொடர்ந்து மலையகத்தில் வாழ்ந்து வரும் நான், நேர்மையின் ஒளியில் மானிடப் பரிபுடன் மலையகத்தை நோக்கியுள்ளேன், உழைப்பையே மூலதனமாக தம்பி வாழும் இம்மக்கள் பலவகை அவலங்களுக்குள்ளும் அபிவாணஷ்களுடன் வாழ்ந்துடிக்கும் மனிதப்பண்பினை இந்தாவலில் தரிசிக்கலாம்" எனவும் இதுவரை வெளிவந்த மலையக நாவல்கள் தாது ஒரு பூனாத்து வத்தை இந்தாவல் தரும் என மனப்பூர்வமாக தம்புகின்றேன்" எனவும் மிகுந்த தன்னம்பிக்கையுடன் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பே இந்தாவலின் முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. இந்தாவல் எழுபத்தைத்தாவது வீரகேசரிப் பிரசுரமாக 1983 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

மலையகத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டு 1963 கனிவிரந்தே காந்திர மான் பல சிறுகதைகளை எழுதி வந்துள்ளார். அத்தகைய கதைகளுட் கணிசமானவை 'ஒரு நாட்பேர்' என்றும் தலைப்பில் தொகுதியாக 1995ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளன. 'உழைப்பதற்கே பிறந்து உடலுழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்டு உழைப்பதற்காகவே வாழ்ந்து இந்தாடிகள் உயர்வுக்காக உரமாகும் பல்லவிரம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாள அளப்பர்களுக்கு' அந்நூலை அவர் சமர்ப்பணம் செய்துள்ள வாயும் சிந்திக்கத்தக்கது.

"நான் மலையகத்தில் கடந்த முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து வாழ்ந்துவருகின்றேன், என் குழலில் வாழும் மக்கள், இவர்களது உடலுழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்ட அவல வாழ்க்கை, அடக்கு முறை, அறியாமை, வறுமை இவற்றில் வேர் விட்டிருக்கும் இவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், நான் அனுதினமும் உறவாடி உணர்ந்து கொண்ட இவர்களது முன உணர்வுகள், இந்த மண்ணின் மேல் உள்ள பிடிப்பு, மானிடப்பரிவு இவைகளே என்னை மலையக இலக்கியம் படைக்கத்தக்கவையாவை, கதை நிகழ்வுகள் நான் நேரில் தரிசித்த சம்பவங்கள், கதை யாந்தர்கள் எனக்குப் பரிச்சயமானவர்கள், என் நெஞ்சில் நெருடிய நேசடிப் பிரச்சினைகளின் ஆணியேரைத் தேடும் முயற்சியின் வெளிப்பாடே கதைகளின் தொனிப் பொருள்களும் மையக் கருத்துகளும், ஆகவே எனது மலையக இலக்கியப் படைப்புப் பணி ஒரு சத்திய வேள்வி என்பேன்.

மலையக மக்கள் வாழ்வின் சமுதக பொருளாதார அம்சங்களை முனைப்பாக வெளிப்படுத்த முனையும் போது பண்பாட்டம்சங்களையும் இணைத்துள்ளேன். வாழ்க்கையை முழுமையாகத் தரிசிக்க இரு அம்சங்களும் அவசியம் என்பது எனது இலக்கிய நோக்கு. ஆகவேதான் பலவகை அவலங்களிலும் அபிவாணஷ்களுடன் வாழ்ந்துடிக்கும் பண்பினை எனது மலையக இலக்கியங்களின் அடிநாதமாக அமைத்துள்ளேன். இலக்கிய ஒளியில் மானிடத்தின் வெளிப்பாட்டை நான் காண்கிறேன்.

சமுதாய இயக்கத்தை உணர்த்தும் வகையில் மலையக வாழ்வியலை எனது படைப்புகளில் காட்ட முயல்கிறேன். அதற்கு உகந்தவாரே கதை நிகழ்வுகளும் பாத்திர வார்ப்புகளும் அமைந்துள்ளன. நான் கதைகளில் மாறியரும் சமூகத்தில் நிலவும் பிரச்சினைகளைத் துல்லியப்படுத்தி, சமுதாயத்தை உருவாக்கும் பண்பில் இலக்கியத்தின் பங்கினைக் காட்ட முயல்கிறேன், ஆக்க இலக்கிய கத்தா சமகால வரலாற்றைப் பொறுப்புடன் எழுத வேண்டிய சரித்திர ஆசிரியர் என்பது என் கருத்து" என அவர் தமது சிறுகதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளமை 'மூட்டத்தினுள்ளே' என்றும் தாவலுக்கும் பொருந்தக்கூடியதே.

அவரது 'மூட்டத்தினுள்ளே', 'ஒருநாட்பேர்' முதலிய கதைகளின் விரிவாகவே 1963 ஆம் ஆண்டில் நூல்வடிவம் பெற்று வெளிவந்த 'மூட்டத்தினுள்ளே' என்றும் தாவல் அமைந்துள்ளது. 1970 ஆம் ஆண்டில் ஆசிரியர் எழுதி வெளிவிட்ட 'மூட்டத்தினுள்ளே' என்றும் சிறுகதையின் தலைப்பே இந்நாவலுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'ஒரு நாட்பேர்' என்றும் சிறுகதை, 'மூட்டத்தினுள்ளே தோட்டம் மூழ்கிக் கிடக்கிறது' என ஆரம்பிக்கிறது. இது போன்றே இந்நாவலும் "அந்தக் தோட்டத்து அன்றைய நாளின் உழைப்பின் ஆரம்பத்தை அறை கூவி அழைப்பது போல் முதற் சங்கொலி எண்டுகையும் பற்றதொலிக்கிறது. தோட்டம் முழுவதும் பனிமூட்டத்துள் மூழ்கிக் கிடக்கிறது" என ஆரம்பமாகி, "அவர்கள் காலை இளங்கதிர்கள் ஒளி வீசும் வானத்தைப் பார்க்கிறார்கள்.... பிரதேசத்தை மூடியுள்ள மூட்டம் இளங்கதிர்களின் ஒளிவீச்சில் கலைவதைப் பேரெரிநக்கிறது.... தம்பிக்கை ஒளியுடன் அவர்கள் நோக்குகிறார்கள்" என முடிவடைகின்றது.

கதையில் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் மட்டுமன்றிக் கதையின் பல்வேறிடங்களிலும் 'மூட்டம்' என்ற சொல் குறிக்கும் பொருளைப் பொருத்தமுற வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கதையின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெறும் கோயில் திருவிழா நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய சித்திரப்பில் இடம்பெறும் 'மூட்டம் விலகட்டும்' என்னும் நாடக நிகழ்ச்சி மூலம்

இக்கருத்து தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. தோட்டத்தைச் சூழ்ந்திருந்த மூட்டம் (இருள்) தொழிலாளர்களைச் சூழ்ந்திருந்த மூட்டம் தொழிலாளர்களின் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த மூட்டம் என் ரெல்லாம் பொருள்படுவதை அவதாரிக்கலாம்.

தோட்டம் மட்டுமன்றிக் தொழிலாளர்களும் அறியாமையே, ஒற்றுமையின்மை முதலிய மூட்டத்தினுள்ளே (இருளினுள்ளே) மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். தோட்டங்களைக் கவிந்திருந்த மூட்டம் காலை இளங்கதிரின் ஒளிவீச்சில் கலையத்தெடவ்ருவதைப் போன்று தொழிலாளர்களைக் கவிந்திருந்த அறியாமையே, ஒற்றுமையின்மை முதலிய இருளும் விலகத் தொடங்கின என்பதைப் பொதுவாக நாவல் முழுவதும் சிறப்பாக நாவலின் இறுதியிலும் ஆசிரியர் சூசகமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆயினும் இத்தகைய நம்பிக்கை ஒளிகூட இந்நாவல் வெளிவந்த ஜூலை 1963இல் சிதைத்துச் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டமை வேதனைக்குரியதே. எனினும் ஒரு சில மாதங்கள் கடந்ததும், மீண்டும் அதே நம்பிக்கை ஒளி சுடர்விடத் தொடங்கியமையும் மனங்கொளத்தக்கதே. எவ்வளவுதான் துயரங்களும் கொடுமைகளும் வேதனைகளும் சோதனைகளும் ஏற்பட்டாலும் தொழிலாளர்கள் தம்மால் எப்படியும் வாழ முடியும் என்ற திடநம்பிக்கை கொண்டவர்களாகத் திகழ்வதைக் கதையில் ஆங்காங்கே ஆசிரியர் புலப்படுத்திச் செல்கிறார்.

துணிச்சலும் துடிப்பும் செயல் வேகமும் தொழிலாளர் நலனில் தாட்டும் நிதானமும் மிக்க இளைஞனான பெருமானே இந்நாவலின் கதாநாயகனாக விளங்குகின்றார். நாவலின் ஆரம்பத்திலேயே பெருமான் கண்டக்டரின் கோபாக்கிளிக்காளாகிறான். உடல் வலியையும் மனோதிடமும் வாய்க்கப்பெற்ற பெருமான் தோட்ட அதிகாரிகளின் இம்சைகளுக்கும் அநீதிகளுக்கும் இலகுவில் அடிபணியாதும் வீட்டுக்கொடுக்காதும் நடந்து கொள்கிறான். அதிகாரிகளின் ஊழல்களையும் அக்கிரமங்களையும் தருளும் வாய்க்கும் போதெல்லாம் அம்பலப்படுத்துகின்றான்.

தன்னைத் தேடிவந்த கங்காணிப் பதவியையும் தூக்கி எறிந்து வீட்டுத் தலைவர் பதவியுடன் செயற்படுகிறான். கணவனை இளம் வயதிலேயே இழந்து மூன்று குழந்தைகளுடன் அல்லற்படும் அஞ்சலையாக இருங்குகின்றான்; வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யின்றான்; அதனால் அபலவரின் 'வம்புதம்பு' களுக்கும் ளளாகிறான்.

பெருமானின் வயது சென்ற தாய் செல்லாயி தனக்கு உதவிக்காக ஒரு மருமகன் வேண்டுகொளவும் நல்ல உழைப்பாளியான மரகதத்தைக்

கலியாணம் செய்யும்படியும் பெருமானைக் கேட்கும் போதெல்லாம் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளைக் காரணம் காட்டித் தட்டிக் கழிக்கின்றான். அரிசியையும் மாவையும் நிறை குறைத்துத் தொழிலாளருக்குக் கொடுக்கும் கிளாக்கரையாவிடம் அதனைச் சுட்டிக்காட்டி தியாயம் கேட்கிறான். தோட்டத் தலைவர் என்ற வகையில் தனக்கு அவ்வாறு தட்டிக் கேட்க உரிமையுண்டு எனவும் வாதிடுகின்றான். பெருமானின் உற்ற நண்பர்களான சூரச, ஆப்கன் (தோட்டக் காரியதரிசி) சிறிசேனா முதலியோரும் பெருமானின் செயல்களுக்கு வலது கரமாக நின்று உதவுகின்றனர். கிராக்கரையாவின் ஊழல்கள் குறித்துப் பெருமான் ஐயல்லாப் பிரதிநிதியிடம் முறைப்படுகின்றான். 'ராஜ கணி' அடிப்பதில் பெருமானின் தொழில் திறமையைக் கண்டு தோட்டத்துரை முதல் கங்காணி வரை பலரும் வியக்கின்றனர்.

தங்கனது அக்கிரமங்களையும் ஊழல்களையும் அம்பலப்படுத்துவதில் தீவிரமாக நிற்கும் பெருமான் மீது ஆத்திரம் கொண்ட சின்னத்துரை, கண்டக்டர், கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணி முதலியோர் அவனை எப்படியாவது எரித்த வேண்டும் எனக் கங்கனம் கட்டுகின்றனர். பெருமானின் கட்சியைப் பலவீனப்படுத்திப் புதிய கட்சியை ஆரம்பிக்க முனைகின்றனர்; தேவைவானபோது பொலிசாரின் உதவியையும் பெறத் தயாராயிருந்தனர். அதே சமயம் பெருமானும் அவனது நண்பர்களும் தோட்ட அதிகாரிகளின் 'தில்லுமுல்லு' களையும் அக்கிரமங்களையும் அம்பலப்படுத்தி அவற்றுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் தீவிரம் காட்டலாயினர்.

பெருமானின் கம்பராவுக்கு அடுத்த கம்பராவில் வசிக்கும் கைம்பெண்ணை அஞ்சலைக்கும் பெருமானுக்குமிடையில் உள்ள உறவு திவலுகிறது எனக் கண்டக்டரும் கங்காணியும் கதை கட்டித் தோட்டம் எங்கும் பரப்பிவிடுகின்றனர். இதனால் அஞ்சலையும் பெருமானும் தாய் செல்லாயியும் பெருமானின் நண்பர்களும் கவணையும் ஆத்திரமும் அடைகின்றனர். பல்வேறு காரணங்களால் தொழிலாளர்கள் பலர் தாயகம் திரும்புவதைவிட்டுப் பெருமான் மிகுந்த கவலைக்குள்ளாகிறான். அதே சமயம் என்ன நடந்தாலும் தான் மலையகத்தை விட்டு வெளியேறுவதில்லை எனத் திடசங்கற்பம் கொள்கிறான். தனது யாமன் மகள் பூவாயியும் மாமன் வேலுச்சாயியும் தாயகம் திரும்ப வேண்டிய திர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டபோது தங்கொணாத் துயரத்துடன் பெருமானும் தாய் செல்லாயியும் அவர்களை கழியலுப்பி வைக்கின்றனர். பூவாயி பெருமான் மீது உயிருக்குரியதாக அன்பு செலுத்தி அவனைத் திரும்பும் செய்து கொள்வதற்கு விரும்பியிருந்தான். ஆயின்

பூவாயி தாயகம் திரும்பியதும் அவர்களது தொடர்புகள் அறுந்து போகின்றன.

ஆரம்பத்தில் தத்தமது கணவன்மாரை இழந்த செல்லாயியும் பொடிமெனிக்காவும் அடுத்தடுத்த கம்பராக்களில் வசித்தனர். செல்லாயி பெருமானைப் பெற்ற போது மாப்புக்கட்டி ஏற்பட்டதால் பொடிமெனிக்கா தனது பாவலையே பெருமானுக்கு யட்டி வளர்த்தாள். அவ்வாறு ஏற்பட்ட குடும்ப நெருக்கத்தால் பொடிமெனிக்காவின் மகள் சோமாவதி பெருமான் மீது காதல் கொள்கிறாள். இளவயதிலேயே கணவனை இழந்த பொடிமெனிக்காவின் குடும்பத்துக்குப் பெருமானே வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வரலானான்.

பெருமானின் சங்கத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம் பக்கம் மார்க்கப் பெரியதுரையும் சின்னத்துரையும் கண்டக்டரும் கங்காளியும் முயல்கின்றனர். அவர்களது சதித்திட்டங்களை யெல்லாம் முறியடிக்கும் வகையில் பெருமான் தீவிரமாகச் செயற்படுகின்றான். பெருமானுக்கு உதவியாக ஆய்மன், சூசை, மலையாண்டி முதலியோர் செயற்படுகின்றனர். பெருமான் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைக் கவனித்து அவர்களுக்குத் தன்னால் இயன்றவரை உதவுகின்றான். வீரபுத்திரன் கங்காளியும் கொழுந்துக் கணக்கப்பிள்ளையும் பெருமானின் மீதான கோபத்தை அஞ்சலையின் மீது செலுத்தலாயினர்; அஞ்சலைக்கு தொல்லைகள் கொடுக்கலாயினர்; சம்பள நாட்களில் வேண்டாமென்றே அவளின் சம்பளத்தை அதிகப் சூவறத்துக் கொடுக்கலாயினர். வீரபுத்திரன் கங்காளி தனது காம இச்சைக்கு அஞ்சலையை உட்படுத்த முயன்றும் அவள் அதற்கு இடம் கொடாததால் அவளைப் பழிவாங்க முயல்கிறாள். அஞ்சலையிடம் வல்லுறவு கொள்ள முயன்று தோற்றுப்போன நிலையில் வீரபுத்திரன் கங்காளி, 'என்னடி பெரிய பத்தினி வேசம் போடுற, பெருமானு தலைவனோட கூட்டாயிருக்கிறது எனக்குத் தெரியா நுன்னு நினைச்சியா? தோட்டமே உன்னைப் பத்தித் துப்புதுடி' எனப் பொருமுசிறான். இதனால் அஞ்சலை ஆறாத்துயரமடைகிறாள்; வஞ்சக யில்லாத தனக்குதவி செய்யும் பெருமானுக்கு அவப்பெயரை ஏற்படுத்த முயன்றும் கீழ் மக்களின் செயல் கண்டு மனம் வெறும்புகின்றாள்.

தோட்டக்கயிட்டி எடுத்துக் கொண்ட முடிவின் பிரகாரம் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளையும் சின்னத்துரை ஒரு மாதத்துக்கு மேல் அலுவலகக் கூட்டம் வைக்காமலாயால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளையும் தோட்டத்துரையிடம் எடுத்துக் கூறி விளக்கப் கேட்பதற்காகப் பெருமானும் சூசையும் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் துரையைச் சந்தித்து வந்த

நோக்கத்தை அவரிடம் கூறுகின்றனர். ஓரையோ ஆத்திரம் கொண்டு, பெருமான் சின்னத்துரையை அவமதிக்கும் வகையில் எதிர்த்து 'றாங்கி' பேசியதாகவும் சின்னத்துரையைப் பற்றிச் சங்கத்திலே முறையிட்டதாகவும் தொழிற்சங்கத்துக்குத் தான் பயப்பட்டுப் போவதில்லை எனவும் அளதையும் சங்கத்திலே கூறாமலும் சின்னத்துரை ஒருபோதும் தவறு செய்ததில்லை எனவும் கூறிய பெருமானையும் சூசையைப் பிடிக்க விடுகின்றான்.

துரையின் அலுவலகத்திலிருந்து பெருமான் தனது லபத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில், பெருமானின் தாய்க்குக் கரும் ககரீன மெனவும் டாங் டர் வந்து பார்த்து விட்டு உடனே செல்லாயியை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லி லொறிக்குத் துண்டும் கொடுத்துள்ளார் எனவும் மலையாண்டி கூறுகிறான்.

லொறிக்குப் பொறுப்பான சின்னத்துரையோ லொறி பழுதடைந்துள்ளதாகவும் பஸ்வண்டியிலே கொண்டு போகும்படியும் கூறவே சின்னத்துரைக்கும் பெருமானுக்குமிடையே காரசாரமான வாக்குவாதம் ஏற்படுகிறது. பின்னர் தனிபார் வாகனமொன்றின் மூலம் பெருமான் தரைய வைத்தியசாலையில் சேர்த்துவிட்டு லயத்துக்குத் திரும்புகின்றான். தொழிற்சங்கத்தின் மூலம் பெருமான் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளால் சின்னத்துரை குடுபட்ட புலிபோல அலையலானான்; எப்படியாவது பெருமானுக்கும் சூசைக்கும் தகுந்த பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என வன்மம் பூண்டு செயற்படுகின்றான். பெருமான் மீதான தொழிலாளரின் நன்மதிப்பு நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு நேளியுமாக வளர்ந்து கொண்டு செல்வதைப் பார்த்துச் சின்னத்துரை மனம் பொருமலானான்.

தொழிற்சங்கத்திலிருந்து சின்னத்துரைக்குப் பலமுறைப்பாடுகள் தொடர்ந்து அனுப்பப்படுகின்றன. சின்னத்துரையோ பெருமானையும் சூசையையும் தொழிலாளர்கள் வெறுக்கும்படியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றான். கணக்கப்பிள்ளை, கங்காளி, கண்டக்டர் முதலியோரையும் அவ்வாறே செய்யும்படி தூண்டுகின்றான்; தகுந்த காரணம் எதுவுமில்லாமல் லோலைத் தலத்திலிருந்து தொழிலாளர் சிலரை லயத்துக்கு விட்டுக்கொள்ளான். சிலருக்குத் தெண்டம் போடுகின்றான். தேயிலைக்கு உரம் போடுகையில் மலையில் வைத்துப் பெருமானையும் சூசையையும் சின்னத்துரை அவமாண்புபடுத்திய பேசியதையடுத்துப் பெருமானும் சிறிசேவையும் சூசையும், சின்னத்துரையை எதிர்த்துப் பேசினர். ஆத்திரம் கொண்ட சின்னத்துரை அன்று எல்லோருக்கும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

அரைநாள் பேர் போடுகின்றான். அதனை எதிர்த்துப் பெருமானும் ஏனையோரும் மலையைவிட்டுச் செல்கின்றனர். செல்லும்பொழுது, சின்னத்துரையின் அட்டுழியங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத சூரை, 'சின்னத்தொரையைக் கண்ட சூண்டமா வெட்டினாலும் எனக்கு வந்த கோவம் அடங்கியிருங்காது. பசி வேற வலுத்தப்படுகிறது...' எனக் கூறிச் செல்வதைக் கேட்ட சின்னத்துரையின் கையாளான ஆரியதாசா அதனைச் சின்னத்துரையிடம் கூறிவிடுகின்றான். இதனைக் காரணமாக்கித் துறை சூரையை ஒரு மாதத்துக்கு வேலையிலிருந்து விலக்கி விடுகின்றான். கங்காணியும் கண்ககப்பிள்ளையும் தொடர்ந்து அஞ்சலைக்குத் தொல்லைகளைக் கொடுத்த வண்ணமிருந்தனர்.

பெருமான் தோட்ட அதிகாரிகளின் அட்டுழியங்களுக்கெதிராகத் தீவிர நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட அதே சமயம் தொழிலாளர்களின் இன்பதுன்பங்களிலும் கலந்து கொண்டு அவர்களுக்குத் தள்ளுதலான வரை உதவுகிறான். பெருமாளின் உற்ற நண்பர்களான சூரை, ஆப்பன், சிறிசேனா, மலையாளன் முதலியோரும் அவனது செயல்களுக்குக் கைகொடுத்து உதவுகின்றனர். இடையில் பெரிய துறை தோட்டத்தை விட்டு வெளிப்பேறி வேறொரு பெரிய தோட்டத்திற்கு 'சூரப் மனே ஜரா கப்போய்விட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து சின்னத்துரையே எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு அதிகார துறையேயாகச் செய்ய லானான். அவனது சொடுமைகள் எல்லாகடக்கவாயின.

இந்நிலையில் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. பெருமானும் சூரையும் ஏனைய நண்பர்களும் மயம் மயமாகச் சென்று தொழிலாளர்களைச் சந்தித்து வேலை நிறுத்தம் தொடர்பாக வேண்டிய ஆலோசனைகளைக் கூறலாயினர். தமது வேலை நிறுத்தத்துக்கெதிராகச் சின்னத்துரையும் ஏனைய அதிகாரிகளும் மேற்கொள்ளக்கூடிய சூதுவாதுகளையும் சதித்திட்டங்களையும் பற்றிக் கூடி ஆராய்ந்து அவற்றுக்கெதிராகத் தாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றியும் தீர்மானிக்கின்றனர்.

சூரைக்கு மீண்டும் வேலைகொடுப்பதோடு வேலையிலிருந்து நிறுத்திய நாட்களுக்குச் சம்பளமும் கொடுக்க வேண்டும் என்னும் கோரிக்கை முதல் தாயகம் திரும்புவோருக்குச் சட்டப்படியான பாக்கிகளைக் கொடுத்து, அவர்கள் இந்தியா செல்வதற்கான ஏற்பாட்டில் தோட்டத்தின் பங்கிலுள்ள ஊழல்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்பது வரையிலான கமார் ஒன்பது கோரிக்கைகளை முன்வைத்து வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்தனர்.

இவ்வேலை நிறுத்தத்தை முதியடிப்பதற்காகத் துரையின் அதி காரத்தையும் தனது கைக்குள்போட்டுக் கொண்டு, சின்னத்துரையும் அவனது கூட்டாளிகளும் தம்மால் முடிந்தமட்டும் சூதுவாதுகளில் ஈடுபட்டுப் பொலிசாசின் உதவியையும் நாடியிருந்தனர். அதற்கிடையில் 'மேமேக்கர்' மாரிமுத்துக் கங்காணியின் மகனான சேஷகமனத் திருந்த காரணயின்றி முரட்டுத்தனமாகத் தாக்கிப் படுகையத்திற்குள்ளாக் கினான். இச் சேடல் சின்னத்துரைக்குப் பேசிடயாக அமைந்தது. இதன் காரணமாக அடுத்த நாள் ஆரம்பிக்கப்படவிருந்த வேலைநிறுத்தம் முதல்நாள் பிற்பகலே ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்நிலையில் சின்னத் துரையும் மேமேக்கரும் இனத்துவேசத்தைக் கிளப்பிவிட்டு நாட்டுப்புறக் கரையர்களுக்கும் தொழிலாளர் சிலரையும் அழைத்து வந்து அரை நாளில் மிக முக்கியமான விடயங்களைக் கவனிக்க முயன்றனர். மாரிமுத்துக் கங்காணியும் சின்னத்துரையின் சாவற்காரரான வீசாயியும் சின்னத்துரைக்கு உதவி செய்யாது பெருமானுக்குச் சாபாகச் செயற்படு கின்றனர்.

பெருமாளின் தந்தன தற்செய்கைகளால் சர்க்கப்பட்ட தொழிலாளர்களும் தோட்ட அதிகாரிகள் சிலரும் வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற ஒத்துழைக்கின்றனர். வேலை நிறுத்தம் வரக் கணக்காக தீக்க லாயிற்று. சேஷகனை மேமேக்கர் தாக்கியதையும் அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் தீர்வாகப் பாரபட்சமற்ற முறையில் விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்னும் பத்தாவது கோரிக்கையும் இப்போது முன்வைக்கப்பட்டது. வேலை நிறுத்த நாட்களில் பெருமான் தினமும் தொழிற்சங்க அலுவலகத்துக்குச் சென்று தொழிற்சங்க பிரதிநிதியிடம் ஆலோசனைகளைப் பெற்று வந்து சங்கத்தின் ஏனைய உறுப்பினர் களுக்கும் தெரிவிப்பதுடன் தோட்டத்தில் எவ்வித அசம்பாவிதங்களும் தடைபெறாது கவனித்தும் வந்தான்.

வேலைநிறுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் நிறைந்த அனுபவமும் நல்லுள்ளமும் படைத்த ஒருவன் தோட்டத்தின் புதிய துரையாக வந்து சேர்ந்தான். புதியதுரை உடனடியாகத் தோட்ட அதிகாரிகளை அணுநுது வேலை நிறுத்தத்துக்கான காரணங்களை ஆராய்ந் தான். உதவித் தொழில் ஆணையாளர், மாவட்டப் பிரதிநிதி, தொழில் உறவு அதிகாரிகள், சங்க மாவட்டப் பிரதிநிதி, பெரியதுரை, சின்னத் துரை முதலியோரை உள்ளடக்கிய மகாநாடு கூட்டப்பட்டுச் சின்னத் துரை முதலியோர் விசாரிக்கப்படுகின்றனர். புதியதுரை பெருமான் முன்வைத்த கோரிக்கைகளைப் படிப்படியாக நிறைவேற்றுவதாக ஒப்புக்

கொள்கிறார். வேலை நிறுத்தம் வெற்றிகரமாக முடிவடைகிறது. பெருமளவும் தொழிலாளர்களும் மகிழ்ச்சிப் பெருவெள்ளத்தில் மிதக்கின்றனர். புதிய துறையின் தீவிர நடவடிக்கைகளால் இரண்டு வாரங்களாக தோட்டத்திற்கு பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. சின்னத்துரை வேறொரு தோட்டத்திற்கு மாற்றப்பட்டான். மேற்கணக்குக் கண்டக்டருக்கும் மமேக்கருக்கும் வேலை நீக்கக் கடிதம் அனுப்பப்பட்டு விட்டது. கணக்கப் பிள்ளையார் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். வீரபுத்திரன் கங்காளிக்கும் உரிய தண்டனை வழங்கப்படுகிறது. அரிசிக் கிளாக்கர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டதுடன் அவர் மீது வழக்கும் தொடரப்பட்டது.

படித்துவிட்டுப் பலவருடங்களைக் தொழிலாளியாக விளங்கிய மலையாளர்களுக்கு துறையின் சிபார்சினால் தோட்டத்திலேயே ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. பெருமளவின் நற்குண நற்செயல்களைக் கண்டு பெரிய துறை அலாதிடம் உரிய மதிப்பு வைத்தார்; அவனது கோரிக்கைகளைச் செவிமடுத்தார். இவற்றால் எல்லாம் தொழிலாளர் மத்தியில் பெருமளவின் மேன்மேலும் மதிப்பினைப் பெற்றான். பெரியதுறையிடம் தொழிலாளர் பற்றுதலும் மதிப்புக் கொண்டனர். பெரியதுறையும் தொழிலாளரது முக்கிய விழாக்களிலும் அவர்களது இன்ப துன்பங்களிலும் கலந்து கொண்டார்.

இந்நிலையில் 'ஒன்று தீரற்றொன்று உருவாதல்' என்பது போலப் பெருமளவுக்கு மீண்டும் பிரச்சினைகள் ஏற்படலாயின. அவற்றுள் மிக முக்கியமான ஒன்று; 1970களில் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த பாரதாரமான மாற்றங்களும் அதனால் ஏற்படத் தொடங்கிய விளைவுகளும் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து 'தேட்டப்பகிர்வு', நிலையில்லாதவர்களுக்கு நிலம் வழங்குதல்' என்ற போர்வையில் தோட்டங்கள் பலவற்றை நாட்டுப்புறமக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாயின. இதனால் இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தேட்டங்களிலிருந்து விரட்டப்படும் நிலை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. இந்நிலை பெருமளவாழ்ந்து கொண்டிருந்த தோட்டத்திற்கும் பரவும் நிலை ஏற்பட்டது. தோட்டத்துறை மிகுந்த விசனத்துடன் பெருமளவுக்கும் பெருமளவின் மூலம் தொழிலாளர்களுக்கும் தெரிவிக்கின்றார். அதேசமயம் அத்தகையதொரு நிலை ஏற்படாமல் தடுப்பதற்குத் துறை அதிக உத்தியுடன் முயல்கிறார்.

அதேசமயத்தில் தோட்டப்பகிர்வுச் செயற்பாடுகளைத் தடுப்பதற்காகத் தலைவாக்கெல்லை பலமுலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தீவிரக்

போராட்டத்தை நடத்துகின்றனர். போராட்டத்தில் தீவிர பங்கு கொண்ட மலையாளப் பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்களிக்காதி உயிர் துறக்கிறான். அவனது பிரேத ஊர்வலத்தில் இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டு மரியாதை செலுத்தினர். இதனைத் தொடர்ந்து தோட்டப்பகிர்வு முயற்சிகள் தளர்வடைவலாயின. இதனால் பெருமளவின் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படவிருந்த பேராயம் நீங்கிற்று.

வழமைமாகத் தோட்டத்தில் இடம்பெறும் ஆடிப்பூசை அல்லது சாமிதும்பிடும் திருவிழாவினைப் பெருமளவின் முன்வின்று சிறப்புற நடாத்தி வைக்கின்றான். கோயிலில் இடம்பெற்ற 'ஒருகுறமகள் தெய்வமகளாகிறான்', 'மூட்டம் விலகட்டும்' ஆகிய நாடகங்களில் பெருமளவின் முக்கிய பத்திரமேற்றுச் சிறப்பாக நடிக்கிறான். விழாவின் முடிவில் 'மஞ்சள் தண்ணீர் விளையாட்டு' இடம்பெறுகிறது. திருவிழாவில் தோட்டத்துறையும் கலந்து கொண்டு சிறப்பிக்கின்றார்.

இதனைத் தொடர்ந்து தேட்டப்பூறங்களில் ஆங்காங்கே இனரீதியான வன்செயல்கள் இடம்பெறுகின்றன. காடையர்களான வீரக்கோலும் ஆரியதாசாவும் பொடிசிங்கோவும் அவர்களது கூடாளிகளும் திட்டமிட்டு மேற்கொண்ட மிருகத்தனமான தாக்குதல்களால் பெருமளவைத் தலைவராகக் கொண்ட தோட்ட டிவிசனின் மையங்கள் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டன; உடைமைகள் கொள்ளையிடப்பட்டன; பெண்களின் கற்புச் சூறையாடப்பட்டது; தொழிலாளர்களால் வளர்க்கப்பட்ட கோழிகளும், ஆடுகளும், மாடுகளும் உயிரோடு கொழுத்தப்பட்டன. கலவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் காடையர்களைக் கைது செய்யவும் தோட்டத்துறையும் பெருமளவும் ஏற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்; காலப்படை அமைக்கப்பட்டு இரவு நேரத்தில் கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வன்செயல்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய வீரக்கோலும் ஆரியதாசாவும் பொடிசிங்கோவும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

கலவரங்களால் விரகதியுற்ற தொழிலாளர் பலர் இந்நியாற்விற்குச் செல்லத் திட்டமிட்டபோது, "மலையகத்தில் நாம் பொறத்தம். நாம் மலையகத்தில் உரிமையோட வாழப் போராட்டமும், அமெரிக்காவில் கறுப்பு இள மக்கள் மாதிசி நாமபோராடினா மாளத்தோட வாழலாம்" எனப் பெருமளவின் உறுதியுடன் கூறுகின்றான்; எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையுடன் நோக்குகின்றான். இதுவே இந்நாவலின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

1970 களிலும் அதற்குச் சற்று முன் பின்னாலும் மலையகத் தோட்டங்களில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த முக்கியமான

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaham.org

மாற்றங்களையும் ஆட்சியாளர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் அவை காரணமாகத் தொழிலாளர் களுக்கு ஏற்பட்ட வேறுபாடுகளைப் பாதிப்புகளையும் அவர்களது மன அவசங்களையும் இலங்கையின் மத்தியில் தனித்துவ உலகமாகத் திகழும், பெருந்தோட்டங்களில் இடம் பெறும் ஊழல்கள், கயமைத்தனங்கள், குரூரவக்கிரங்கள், கொடுமைகள் முதலியவற்றையும் இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளையும் மீறிய வர்க்க உணர்வையும் இத்தாவல் சூல்வியமாக வெளிப்படுத்தும் அதே சமயம், தொழிலாளர்களது வாழ்வியல் அம்சங்களையும் தேயிலை உற்பத்தியின் தொழில்முறை நுணுக்கங்களையும் கர்சிநாசக சித்திபித்துள்ளவைய அதன் தனிச்சிறப்பாகும்.

அரசியல்வாதிகள் சிலரின் போக்கினால் எவ்வளவுதான் இனக் கலவரங்களும் இனசங்கரங்களும் வளர்ந்துச் செல்லப்பட்டாலும் அவற்றையும் மீறி வர்க்க உணர்வால் உந்தப்பட்ட வர்களாகத் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் தொழிலாளர்கள் வேறுபாடுகளை மறந்து அந்தி போன்றவியமாகவும் பாசத்துடனும் இணைந்து வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் கதைப்போக்கோடு ஒட்டி ஆசிரியர் ஆங்காங்கே காட்டிச் செல்லத் தவறவில்லை.

நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக விளங்கும் பெருமான் மூலம் ஆசிரியர், தொழிலாளரது ஒற்றுமையின் அவசியத்தை வற்புறுத்திச் செல்லியிடத்து இனவெறி தாண்ட வமாடிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்திற்குட அதுகளையும் மீறிய வர்க்க உணர்வும் ஒற்றுமையும் தொழிலாளர் மத்தியில் நிலவியமையைச் சுட்டிக்காட்டுவதுடன் தொழிலாளி வர்க்க ஒற்றுமையின் அவசியத்தை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் நாவல் முழுவதும் குறிப்பாக நாவலின் பிற்பகுதியில் அழுத்தமாகப் புலப்படுத்தியதும் கவனிக்கத்தக்கது.

நாவலின் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கும் பாத்திரங்களான பெருமான், சோமாவதி ஆகியோரும் அவர்கள் குடும்பத்தினரும் அப்பீன்.

குடிசை, சிறிசேனா, குமாரிசாமி முதலியோரும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளைக் கடந்த நிலையில் இணைத்து செயற்படுதல் சிறந்த முறையில் காட்டப்பட்டுள்ள அதேசமயம் அதற்கு மறுதலையாக இனக் குரோதத்தைக் கிளறிவிட்டுத் தமது சிறுமைக் குணங்களை வெளிப்படுத்தித் தூராஸகனை நிறைவேற்ற முயலும் வீரக்கோன், ஆரியதாசா, பொடிசிங்கே போன்றவர்களும் அவர்களது செயல்களுக்குத் தூயமீடும் 'பெரும்புள்ளிகள்' சிலவும்

தோட்டப் பகுதிகளில் மட்டுமன்றி ஏனைய பிரதேசங்களிலும் காணப்படுகின்றனர் என்பதையும் நாவலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டத் தயங்கவில்லை. சுயநலம் யிக்க அரசியல்வாதிகள் சிலரும் இத்தகைய இனக் குரோத நடவடிக்கைகளைத் தூண்டிவிட்டு அரசியல் லாபம் தேட முனையதும் சித்திக்கத்தக்கது.

தோட்டங்களிற் கடமைபுரியும் உயர்மட்ட அதிகாரிகள் முதல் கீழமட்ட அதிகாரிகள் வரை அவர்களிடையே இடம்பெறும் ஊழல்கள், அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கும் அநீதிகள், கரண்டற் கொடுமை, தொழிலாளப் பெண்களைத் தமது காம இச்சைக்கு இரையாக்கும் குரூரம், தமது இச்சையைத் தீர்க்க மறுக்கும் பெண்களைக் குரூரமான முறையிற் பழியாங்குதல், உரிமைகோரிக் கிளர்ச்சி செய்ய முயலும் இனத்தொழிலாளர்களை ஒழித்துக் கட்ட அவர்கள் மேற்கொள்ளும் தந்திரோபாயங்கள், தொழிலாளர் முன்னேற்றம், அவர்களது பிள்ளைகளின் கல்வி முன்னேற்றம் ஆகியன, பற்றி அதிகாரிகள் கொண்டுள்ள அலட்சிய மனோபாவம் முதலியவை தாவல் முழுவதும் ஆங்காங்கே பாடிப்போர் உள்ளத்திற் பதியும் வண்ணம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தோட்ட அதிகாரிகள் மட்டுமன்றித் தோட்டங்களைச் சூழவுள்ள சிறிய பெரிய நகரங்களில் விவாபாளர் என்னும் பெயரில் அப்பாவிமக்களின் உழைப்பினைச் சுரண்டிக் கொழுக்கும் முதலாளிமார்களின் சிறுமைக் குணங்களையும் அவர்களது 'திருக்குமாரர்'களின் திருவிளையாடல் அதனால் தோட்டத்து இளம்பெண்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்புகளையும் 'பணத்தீமிர்' சகோதர பாசத்தைக் கூட உதாசீனம் செய்து வீடும் இயல்பையும் கதை நிகழ்ச்சிகளுடன் தொடர்புறுத்தி அற்புதமான முறையிற் காட்டியுள்ளார். தொழிலாளப் பெண்ணான பொடிமெனிக்காவின் தமையன் முதலாளி சில்லா, அவளது மகன் வீரக்கோன், அவளது நண்பர்களான ஆரியதாசா, பொடிசிங்கே, தொழிலாளப் பெண்ணான செல்லா யியின் தமையன் கருப்பையா முதலாளி, தொழிலாளியான ஆப்தீனின் தமையன் கடைமுதலாளி ஆகிய பாத்திரங்களின் எண்ணங்கள், செயற்பாடுகள் முதலியவை இவ்வாறையில் நோக்கத்தக்கவை.

மலையகத் தோட்டங்களில் தொழிற் சங்கங்கள் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய போது அவற்றினால் சில தீங்குகள் ஏற்பட்டபோதும் தொழிலாளரது உரிமைப் போராட்ட வரலாற்றில் அவை குறிப்பிடத்தக்க திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பதும் பெரிய கற்களரி மானின் செல்வாக்குக் குறைந்து தோட்ட அதிகாரிகளுக்கும் தொழிலாளர்

கருக்குயிலையிலான உறவுகளிற் கணிசமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின என்பதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கவை. தொழிற் சங்க வளர்ச்சியினாலும் கல்வித் துறை விரிவாக்கம், உலக அரங்கில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் முதலியவற்றினாலும் கடந்த சில தசாப்தங்களில் தொழிலாளர் மத்தியில் மிக வேகமாக விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு வருகின்றது. காலம் காலமாக அக்கிரமங்களுக்கும் அநீதிகளுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் அடிப்பணிந்து 'ஆமாம்சாயி' களாக வாழ்ந்தவர்கள் தலைநிமிர்த்தொடங்கியுள்ளனர். மேற்கண்ட விடயங்களை எல்லாம் ஆசிரியர் வெவ்வேறு உத்திகள் மூலம் திறம்பட வெளிப்படுத்தியுள்ளதோடு, உரிமைப் போராட்டத்தை மேன்மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதில் தொழிலாளரை ஊக்குவிக்கும் வகையில் கதைப் போக்கினை அமைத்துள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

கதையோடு கதையாகத் தோட்டங்களில் அடிக்கடி இனக்கலவரம் என்ற பெயரால் இடம்பெற்று வரும் காடையர்களின் நாசகாரச் செயல்களையும் 'பெரும் மண்சரிவு', 'கொடியவாட்சி' முதலிய இயற்கை அளர்ந்தங்களால் ஏற்படும் இழப்புகளையும் பாதிப்புகளையும் நாவலாசிரியர் சுட்டிக் காட்டத்தவறவில்லை.

தோட்டப்புறங்களில் அடிக்கடி இடம்பெறும் இனரீதியான வன் செயல்களையும் அவற்றின் குற்றத்தையும் விளைவுகளையும் நாவலாசிரியர் விரிவாகவும் தத்ரூபமாகவும் காட்டியுள்ளார். அவற்றுள் ஒரு பகுதி வருமாறு:

"..... வெளியே ஒரு வெட்ச்சத்தம் கேட்கிறது.

ஒரே தோத்தில் தேயிலைப் புதர்களுக்குள்ளிருந்து காடையர்கள் ஆத்து வயத்திலுள்ள அத்தனை கம்பிராவிற்குள்ளும் றுளழுகிறார்கள். லயத்து நாய்கள் குரைக்கின்றன. காடையர்கள் மேலாண்டயின்றி அணாக்காந்தட்டையும் முகமூடியும் அணிநீதிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் கம்பு, இரும்புக் கம்பி, கத்தி, வாள், கிரீஸ்; அவர்கள் வாயில் அர்த்தமற்ற அசிங்கமான கோசங்கள், லயத்திலுள்ளவர்கள் பீதியால் 'சூய்யோ முறையோ' எனக் கூக்குரலிடுகிறார்கள்.

என்ன செய்வதென்ற திகைப்புடன் திக்கற்று திடுக்கிற் றார்கள் லயத்து வாழ் மக்கள்.

'ஏய் ஒருத்தனும் சத்தம் போடாது வெளியே போந்து' காடையர்கள் சொல்கிறார்கள்.

காடையர்கள் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டுகிறார்கள், பெறுமதியான பொருட்களைக் கொள்ளையடிக்கிறது ஒரு கூட்டம். அபகரித்த பொருட்களைச் சிறிது தூரத்திலுள்ள லெளரிக்கு எடுத்துச் செல்கிறது இன்னொரு கூட்டம். ஒரு காடையன் சொல்கிறான் 'வத்தே யினிகற்றத் உங்காக் சல்லிதியனவர்'

மனவயாண்டியின் கம்பிராவிற்குள் றுளழ்த்த காடையன் ல்தோப்பில் முடங்கிக் கிடந்த மனவயாண்டியின் குருட்டுத் தந்தையினது கழுத்திலே கத்தியை வைத்துப் பயமுறுத்திவிட்டு, அங்கிருந்த பொருட்கள் யாவற்றையும் அபகரிக்கிறான். மனவயாண்டியின் தங்கையான வீரம்மா வெளியே ஓடுகிறாள்.

'ஐயோ' என்று பீக்கர் போடும் சத்தம் பெரிதாகக் கேட்கிறது. பீக்கரின் சம்சாரம் நேற்றுக் கொடும்புக்குப் போயிற்று வந்ததால் இன்னும் சாதிலே தொங்கும் நகையைக் கழற்றவில்லை. ஒரு காடையன் அவளிடம் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தையைப் பிரித்துக் தூரத்தே வீசிவிட்டு, சாதிலே தொங்கும் நகையை அவளத்தில் காதைப் பிய்த்தெடுக்கிறான்.

'ஐயோ சாயி என்ன வுட்டுடுங்க. நா மசமாயிருக்கேன்' பொட்டு அலறுகிறான். 'இது எரியில்லை. சோக்களது ஒன்றிருக்குது' என்று ஒரு காடையன் தனது தாப்பொழியில் சொல்கிறான்.

இரு காடையர்களால் நூளை மணப்பொண்ணாகப் போகும் சீதை தொங்கற கம்பிராவிலிருந்து வெளியே இழுத்துவாப்பட்டு, லயத்துக் கோடிக்குத் தூக்கிச் செல்லப்படுகிறான்.

அவள் உடுத்திருந்த சேவலையாலேயே அவளது வாய் பொத்தப்படுகிறது. சீதையின் கற்பு மிருகவெறி பிடித்த மூன்று காடையர்களால் சூறையாடப்படுகிறது. நாளை மலர் இருந்த மொட்டு காடையர்கள் கைப்பட்டுக் கருக்கிக்கிடக்கிறது.

மனவயாண்டி சொத்துகள் யாவற்றையும் பறிகொடுத்த, தந்தையைத் தோளிலே கமந்துகொண்டு தேயிலைக்காண்டி நோக்கிப் போகிறான். பலர் தேயிலைக் காண்குள் ஒளிநீதிருக்கிறார்கள். எல்லோர் நெஞ்சிலும் பீதி சூடி கொண்டிருக்கிறது. அடுத்து என்ன நடக்குமோ?

ஏழைத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து கொள்ளையடித்த பிள் மிகுதியாக விடப்பட்ட பொருட்களுள் ஆத்துலயம் தீப்பற்றி எரிவது தேயிலைக் காண்குள்ளிருந்து பார்க்கும் போது தெரிகிறது.

Digitized by Noolaham Foundation, noolaham.org | aavanaham.org

வாயில்லாப் பிராணிகளான கோழிகள் சூடாப்புடனும் மாடுகளும் ஆடுகளும் பட்டியுடனும் பொசுங்குமின்றன. இவ்வளவு காலமும் இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி உழைத்த யாவற்றையும் இழந்து, அடுத்த வேளைக்கு உணவும், மாற்றிக் கட்டத்துணியுமின்றித் தேயிலைக் காடே தஞ்சமெனக் கைக்குழந்தையுடன் தாய்மார்கள், நேய்வாய்ப்பட்டவர்கள், வயோதிகள் இருப்பதைப் பார்த்து மலையாளாடிக்குக் கண்கள் கலங்குகின்றன.

இவர்கள் என்ன தவறு செய்ததற்காக இத்தண்டனையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். தங்கள் வயிற்றுக்கு உழைப்பதைத் தவிர வேறு என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? இவர்களின் உழைப்பில்தானே இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பான தேசிய வருமானம் தங்கியிருக்கிறது. இந்த வருமானத்தை கொண்டுதானே எடுத்து தேசத்தைப் பிறதேசங்கள் மதிக்கின்றன. தமது தொழிலுண்டு தோட்டமுண்டு என்று எட்டாடிக் கம்பராவிற்கும் ஓடுவிக் கிடப்பவர்கள் ஏதற்காகப் பழிவாங்கப்படுகிறார்கள்?....

'காண்டயர்கள் மீண்டும் வருவார்களா?' எல்லோர் நெஞ்சங்களிலும் பயம் நிறைந்திருக்கிறது.....

1970 களிலிருந்து இன்றுவரை இலங்கையில் முனைப்புப் பெற்று வரும் பேரினவாதச் சூழ்நிலை காரணமாகச் சொல்லொணாத் துயரங்களும் இழப்புகளுக்கு முன்னாலிய தொழிலாளருடன் கணிகரான தொகையினர் மலையகத் தோட்டப் பகுதிகளைக் கைவிட்டு இந்தியாவுக்கும் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளுக்கும் புலம் பெயரலாயினர். அவ்வாறு புலம் பெயர்ந்தவர்கள் 'மிட்டகுறை தொட்டகுறையா' கட்ட புலம்பெயர்ந்து செல்லும் இடங்களிலும் அனுபவிக்கும் வேதனைகளும் துயரங்களும் சொல்லுந்தரமன்று. அதே சமயம் வாழ்ந்தாலும் மடிந்தாலும் பிறந்து வளர்ந்த மலையக மண்ணிலேதான் என்ற நெஞ்சுறுதியோடு தம்மை எதிர்நோக்கும் சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்கத் தயாராகவள்ள தொழிலாளர்களும் இலட்சக் கணக்கில் வாழ்கின்றனர் என்பதையும் போற்றத் தகுந்தவகையில் பாத்திர உலாயாளர்கள், சித்தவண்கள், செயற்பாடுகள், தாயகம் திரும்பியோருக்கும் மலையகத்தில் உள்ள அவர்களது உறவினர்களுக்கு மிகையிலான கடிதத் தொடர்புகள் முதலியவற்றின் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பேரிலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நாவல்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் முதலியவற்றில் அவற்றுக்குத் தனிச்சிறப்பைப் பளிக்கும் முக்கிய அம்சங்களுள் பாத்திரப்படைப்பும் ஒன்றாகும். ஆசிரியர் தமது கருத்துக்களையும் நோக்கங்களையும் கச்சிதமாக வெளிப்படுத்துவதற்கு

ஏற்ற முதன்மையான ஊடகம் பாத்திரப் படைப்பே. தலை சிறந்த இலக்கியங்கள் பல அவற்றில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களினாலேயே தனிச் சிறப்பைப் பெறுகின்றன என்பதும் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் உணர்வு அம்சங்களை மறந்தாலும் அவற்றில் இடம்பெறும் உயிர்த்துடிப்பு யிக்க பாத்திரங்கள் வாசனின் மனதினை விட்டு அகலுவதில்லை என்பதும் மனங்கொளத்தக்கது.

அவ்வகையில் இந்நாவலின் சிறப்பான அம்சங்களுள் ஒன்றாகப் பாத்திரப்படைப்பும் வித்தேசத்தக்கவைய அளவிற்றுச் சிறந்து காணப்படுகிறது. இந்நாவலின் முதன்மைப் பாத்திரமான பெருமாள் ஆசிரியரது கருத்துக்களைத்தாங்கும் பாத்திரமாக விளங்குகின்றான். பாத்திரங்களின் இயல்பிற்கும் தகுதிக்குமேற்ற உரைபாடல், உயிர்த்துடிப்பு யிக்க பேச்சு மொழிப் பிரயோகம், பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகள், உயர்வுப் போராட்டங்கள், பாத்திரங்களின் உள்நாங்குகள் நோன்றும் மெல்லிய கவனங்களையும் அந்தஸ்கங்களையும் விழுமுதல்களையும் கூட மிகுந்த சொற்செட்டுடன் வெளிப்படுத்தும் திறன், நயம்படக் கையாளப்பட்டுள்ள நேர்த்தியானதும் பொருத்தமானவாறுமான குறியீடுகள் முதலியவை போற்றத்தக்கன.

எக்காணம் கொண்டும் இந்தியாவிற்குப் போகாமல் தான் பிறந்து வளர்ந்து தொழில்புரியும் தோட்ட மண்ணிலேயே தொடர்ந்து வாழ்ந்து மடிய வேண்டும்; இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளை மறந்து வர்க்க ரீதியாகத் தொழிலாளர்களை ஒன்றுபடுத்தி அவர்களது முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்றும் நெஞ்சுறுதியோடும் நிதானம் மிக்க செயற்பாட்டுடனும் தொழிலாளர் தலைவனாக விளங்கி, இறுதியில் தன்னை உயிருக்குயிராக் காத்தித்த சிங்களத் தொழிலாளிப் பெண்ணான சோமாவதியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் பெருமாள், பெருமாள் மீது கொண்ட காதுவக்காக உயிரையும் தியாகம் செய்யச் சித்தமாகும் சோமாவதி, 'என்க குடும்பத்துல் கணக்கள் கைவைக்க தெனச்சா நா மண்டவெட்ட மாட்டன். கழுத்தயே வெட்டி ஆளயே குறையன் பண்ணிடுவேன்' எனக் குறையுக்கும் குறை, அதி காரிகளின் அக்கிரமங்களைக் கண்டு நிதானந் தவறிக் கொதித்தெழும் ஆய்தீன், கல்விப் பொதுத்தாதரப் பரிட்சையிற் சித்தி எய்தியும் படிப்புக் கேற்ற தொழில் சிடைக்காமையால் நெஞ்சுறுதியோடும் உடமையுனர்ச்சியோடும் போருக்குப் போகும் வீரனைப் போல் 'கரண்டி'யைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு கூலிவேலைக்காகக் காம்பரானை விட்டு வெளிப்பெறும் மலையாளாடி, மகன் அவ்வாறு செல்வதைப் பார்த்து 'ஐயோ தம்பி! நீ இம்புட்டுப் படிச்சம்பிலு வெட்ட த்தான் ஒருதலையில் எழுதியிருக்கா' எனச் சாம்பும் வேலு முதலிய பாத்திரங்கள் ஒருபறம்.

“பண்டா வீட்டுக் கள்ளுறத் தண்ணிதானே நம்ம கஷ்டங்களை வெல்லாம் மறக்கச் செய்கிறது” எனத் தன் மனைவி பொட்டுவுடன் சித்தாந்தம் பேசும் காத்தமுத்து, பகல் முழுக்க மாடாக உழைத்துத் தண்ணீர்த்தாகத்தால் நாக்கு வரட்சியெடுத்த நிலையில், “இன்னிகளுக்கு சுவரா அந்திக்கு நாட்டுக்குப் போகவேணும். அப்பதான் மேல் வலி தரும்” எனப் பிரதிக்கறை செய்யும் பீக்கர் பிச்சையின் மகன் முதலிய பாத்திரங்கள் மட்டுறொருபுறம்/

இளமையிலேயே கணவனையிழந்து கொடுமான வறுமையினால் கிப்பிணந்தின்னிக் கழுத்களாக அவையும் தோட்ட அதிகாரிகளின் காமப் பசிக்கு இலையாக மறுத்தமைக்காக அவர்களாற் பல வழிகளிலும் பழிவாங்கப்பட்டு அரைப்பட்டினியும் முழுப்பட்டினியுமாக வேதனைகளால் வெந்து கரும் அஞ்சலை, வேறு வழியற்ற நிலையில் அதிகாரிகளின் காமப்பசிக்கு இலையாகி, “என்ன செய்யிறது அஞ்சலை, நம்ம தலைவிதி இப்படி” என மனம் பொருமும் பஞ்சவர்ணம், தொழிலாளர்களின் அறிவாமையைப் பயன்படுத்திப் பேயோட்டிக்குப் பிழைக்கும் பூசாரி பூவலிங்கம், கருச்சிதைவு நிபுணி பிரமாயி, வீருந்தாடி வேலு, ஐஸ் ஐயாத்துரை பீக்கர் பிச்சை இத்தியாதி பாத்திரங்கள் இன்னொருபுறம்.

தாது பதவி அதிகாரத்தையே பலம் வாய்ந்த கருவியாகக் கொண்டு, அப்பாவி அபலைப் பெண்களைச் சலைத்தது, “அந்தக் கம்மனாட்டி பஞ்சவர்ணமும் மொதல்ல இப்படித்தான் பெரிய கிராக்கி பண்ணுனா. அப்புறம் வழிக்கு வந்திட்டா, அஞ்சலையும்...” எனத் திட்டமிடும் பிணந்தின்னிக் கழுத்களாக வீரபுத்திரன் கங்காளி, அவ்வாறு காழக ஆசானான கலைக்கப்பிள்ளை, ஒப்பந்த வேலைகளுக்கென ஒதுக்கப் படும் பணத்தில் ஒரு பகுதியைச் சுண்டியும் தேயிலைச் செடிகளுக்குக் கொள்க கொண்டு வரப்படும் உரத்தின் ஒரு பகுதியைக் காவாகக் கடத்தி விற்பனை செய்தார் குறுக்கு வழியிற் பெரும் பணம் திரட்டுத் தோட்ட அதிகாரிகள், எதுவித பொறுப்புகளுமின்றிக் காவைத்தனம் புரிவதும் ஊர்கற்றுலாது தீராத விவையாட்டுப் பிள்ளைகளாகவும் கோழிக் குஞ்சுகளைத் தேடித்திரியும் கீரினளவும் தோட்டப் பறங்களில் உள்ள கன்னிப் பெண்களைக் கொடுப்பதும் யாராவது அதனை எதிர்த்தால் இனத்துவேஷத்தைக் கிளறிவிட்டு நாசகாரச் செயல்களில் ஈடுபட்டு வநாமாகப் பொழுது போக்கும் வீரக்கோன், ஆரியதாச, பொடிசின்கோ முதலியோர் என இத்தியாதி முரண்பட்ட குணம்சங்களைக் கொண்ட உயிர்த்துடிப்பான பாத்திரங்கள் இந்நாவலுக்குத் தனிச்சோபையளிக்கின்றன.

இந்நாவலில் மட்டுமன்றி ஆசிரியரது சிறுகதைகளிலும் ‘நாணயம்’ போன்ற நாவல்களிலும் விதந்து கூறக்கூடிய முக்கிய அம்சம் ‘மண் வாசனை’யை உயிர்த்துடிப்புடன் வெளிப்படுத்துவதில் தீவிர ஆர்வம் காட்டுதலாகும். இது பற்றி மிக விரிவாக ஆராயின் அதுவே ஒரு தனி நூலாக விரிவடையும் அந்த அளவிற்கு நாவலாசிரியர் தமது ஆக்கங்களில் மண் வாசனைக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். அதற்கு மூல காரணம் ஆசிரியரது வாழ்க்கைப் பின்னணியும் அவர் பெற்றுக் கொண்ட தனித்துவமான வாழ்க்கை அனுபவங்களும் என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை.

“நான் பிறந்து வளர்ந்த யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் நாடித்துடிப்பு, மனித உறவுகளைப்பிணைக்கும் பந்தமாகிய சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டம்சங்கள், எண்ணக் கருத்துகளின் உயிர்த் துடிப்பான வெளிப்பாட்டின் ஊடகமான பேச்சுவழக்கு ஆதிய வற்றைக் கள்ளிமை கெடாத தூய்மையுடன் வெளிக்கொண்ட வேண்டுமென்ற பெருவிருப்புடன் அறிவு பூர்வமாக அணுகி உணர்ச்சி பூர்வமாக வடித்துள்ளேன்.” எனத் தமது ‘நாணயம்’ என்னும் நாவலுக்கு எழுதிய ‘என்னுரை’யிற் குறிப்பிட்டுள்ளமை மலையகப் பிரதேச நாவலான ‘மூட்டத்தினுள்ளே’ என்பதற்கும் முற்றுமுழுதாகப் பொருத்தக்கூடியதே.

சிறுகதை, நாவல் முதலியவற்றில் அவ்வப்பிரதேச மண்ணின மணத்துடன் சமூக, பண்பாட்டு அம்சங்களையும் அழ்ந்த அவதானிப்புடன் கூடிய நுணுக்க விபரங்களையும் கலைத்துவம் குன்றாத வகையிற் பதிவு செய்யுமிடத்து அவை வெறுமனே இலக்கியங்களாக மட்டுமன்றிச் சமூக, பண்பாட்டு, ஆய்வங்களாகவும் நிலைபெற்று விடுகின்றன. இவ்வகையிலே சங்க இலக்கியங்கள் ஊன்றி நோக்கத்தக்கவை. ‘மூட்டத்தினுள்ளே’ நாவல் உட்பட ஆசிரியரது ஆக்கங்கள் பலவும் இவ்வகையிற் சிறப்பித்துக் கூறக்கூடியனவாகும்.

மூட்டத்தினுள்ளே நாவல் வெறுமனே மலையகத் தொழிலாளர்களின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் அலகவதுடன் அமைவாது அவர்களது தொழில் முறைகள், சூழ்நிலைகள், பழக்கவழக்கங்கள், நடை முறைகள், சமூக-சமயச் சடங்குகள், பிழாக்கள், சம்பிரதாயங்கள், சாதி ஆசாரங்கள், பேச்சு வழக்குப் பிரயோகங்கள், மரபுத் தொடர்கள், பழமொழிகள் முதலியவற்றையெல்லாம் ‘சித்தாயல் சித்தறாமல்’ அற்புதமான முறையிலே வடித்துக் காட்டுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம். “ஆமா தம்பி, அந்தந்த காலத்துல அந்தந்த வெஷயங்களை அராய்ப் முடிச்சிடணும்.

நீ வாத்தியாரு. ஒளக்கு நல்லா வெளங்கும். ஓம் மச்சானுக்கு நல்ல புத்தி சொல்லு. சொல்புத்தி கேட்கணும். இல்லாட்டி சொட்புத்தி இருக்கணும்...⁷⁷

“...அவோன் இனிச சரிவராது. வெள்ளக்காரனோட எல்லாம் போயிச்சி. நாய எந்தியாவுக்கு போறதுதான் நல்லது. நா எந்தியாவுக்குப் போவ எழுதியிருக்கேன். இப்பங்க மடையளாப் போனாய்க. நயம் ஜாதிக காரங்க எல்லாம் போய்ச் சேர்ந்துட்டாய்க பாரு தம்பி... எங்கதோ! ந்துத் தலைவரா வந்திருக்க பயவோட அடபன் வாசல்கட்டி வேல செஞ்சான். காலமும் மாறிப் போச்சு. நாய ஒதுங்குறதுதான் நல்லது.”

“ஜாதி பாத்துப் பாத்துத்தான் நாம் இந்த திணையில் இருக்கம். மனுசனுக்குள்ள மனுசத்தன்மை உள்ளவன் தான் நல்லசாதி. மத்தவங் கள்ளாம் கீழ் சாதி” பெருமான் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றான்.

ஜாதி இல்லேய்தருத நா ஒத்துக்க யாட்டேன் தம்பி. கீழ் ஜாதிக காரன் ஒறவும் போயிலைக்காம்பு ஒரமும் செவத்தில் ஒட்டின கண்ணா மடம் சரிவகுறது சரியான பேச்சு...⁷⁸

“தோட்ட எல்லையம் நாட்டிலிருந்து வரும்போட்டும் சத்திரகூர் முச்சந்தியில் சிரக்கோன், ஆரியதாசா. பொடிசிக்கோ மூவரும் ஊர்வாங்கி அசந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கோமாவதியை விழங்குவது போல சிரக்கோன் பார்க்கிறான். உருண்டு திரண்டிருக்கும் அவளது உடலு ற்ப்புகளை அவளது கழுக்குக் கண்கள் கவந்து பார்க்கின்றன.

முச்சந்திக்கு அருகேயுள்ள அஸ்ஸின் வீட்டுக் கோழிக் குஞ்சுகள் தளதிரையாக்கிவிட்டு, வேறு எங்கோ இரைதேடிவிட்டுப் பறாங்கிப் பறாங்கி வரும் ஒரு கீரி, முச்சந்திக்கெதிரேயுள் ஒரு வீட்டில் கோழிக் குஞ்சு சத்தமிடுவதைக் கேட்டுக் கறுத்த நோட்டைக் கடந்து ஓடுகிறது.”⁷⁹

“வெள்ளைக்கார அட்டைங்க நம்பாதத்ததை ஒட்ட உயர்ஞ்சீட்டுப் போயிட்டாய்க. இப்ப நீ நதக் கறுத்த மனுஷ அட்டைங்க நம்பாதத்ததைக் குக்குது. அதுங்கக் கிட்ட ரொம்ப ஜாக்கிரதைடாக இருக்கணம்.”⁸⁰

“தோட்டத்தில் முதல் தேதியென்றால் சகயில்லாதவன் கூட வப்படிபாவது வேலைக்குப் போய்விடுவான். ஒண்ணை ந்தேதி சீக்கிரக் கக்கடாது” என்பது அவர்களது நம்பிக்கை.”⁸¹

“நா ந்தாநாடெல்லாம் ஒறவு: படுத்தாப்பாயும் பகையாய்.”⁸² பூசாரி பூவலிங்கம்தான் சாமி பார்க்கிறான். விபூதி பிடித்தல், பனிக்காயிடு கட்டுதல், சாமி பார்த்தல், பேயோட்டுதல், பில்லி குளியல் எடுத்தல், நூல்கட்டுதல், வம்பார்த்தல், இவற்றால் பூசாரி பூவலிங்கத்தில் டகழ்

இந்தத தோட்டத்தில் மட்டுமன்றி அடுத்த தோட்டங்களிலும் பரவியிருக்கின்றது.”⁸³

நாவலாசிரியர் ஆற்காங்கே மிகச் சிறந்த உபமைகள், உருவகங்கள் முதலியவற்றின் மூலம் தொழிலாளர் சமூகத்துக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளையும் புல்லுருவிகளினது செயற்பாடுகளையும் புலப்படுத்திச் செல்கிறார். பாத்திர உரையாடல்கள் வாயிலாகத் தொழிலாளரின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகள், பிரச்சினைகளுக்கான காரணங்கள், தீர்வுமார்க்கங்கள் முதலியவற்றையும் வெளிப்படுத்திச் செல்லுதல் வீண்டுணக்கத்தக்கவொன்றாகும்.

மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளையும் சமூக, பண்பாட்டு அம்சங்களையும் பேச்சு மொழிப் பிரயோகத்தையும் ஆழ்வு செய்யப் புகுவோருக்கு அரியதொரு கருவூலமாக இந்நாவல் விளங்குகின்றது.

நாவலாசிரியர் தண்டகாலமாக மலையகத்தில் ஒரு வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகின்ற போதும் வடபுலத்தின் பெயர்பெற்ற பயிர்செய்கையாளர் ஒருவரின் மகனாகப் பிறந்து சிறுவயதிலிருந்தே அவற்றிற் பெற்ற அனுபவங்களும் கூர்மையான அவதானிப்பும் மலையகத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழில் நுணுக்கங்களை யெல்லாம் புரிந்து கொள்ளவும் அவற்றைக் கச்சிதமாக நாவலில் வடித்துக்காட்டவும் உதவிற்றுப் போலும்.

கொழந்தெடுத்தல் கவ்வாத்து வெட்டுதல், நீர்வாது, உரமிடுதல், முருங்கை வெட்டுதல், கசியடித்தல், ராஜகனியடித்தல், மட்ட மடித்தல், பொட்டுவெட்டுதல், முள்ளூக்குத்துதல், குழிக்குத்துதல், பட்டையரித்தல், தொழில்சான்று வேலைகள் முதலியன பற்றிச் சிறந்த உத்திகளைக் கையாண்டு ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்லுந்திறன் போற்றத்தக்கது.

இவ்வகையிற் எடுத்துக்காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு: “...வான் மேற்கணக்கை நோக்கிப் போய் எட்டாம் நம்பர் மலையில் நிற்கிறது. அந்த மலையில் இரண்டு தொழிலாளர்கள், ‘நீர்வாது’ வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கவ்வாத்து வெட்டும் போது மரம் காய்ந்து போகாது பச்சைபாக இருப்பதற்கு ஒரிருவாதுகளை விடுவார்கள். அதுவே நீர்வாது, வெட்டப்பட்ட வாதுகள் துளிர்ந்தவுடன் நீர்வாது வெட்டப்படும்...”⁸⁴

“தோட்டத்தில் முதலில் கைக்காக்குத்தான் வேலைக்கும் பதிலர்கள். தோட்ட நிர்வாகத்தின் தேவையைப் பொறுத்துப் பின்னர் நிரந்தரமாக்கப்படுவர். நிரந்தர வேலையாட்களைவிட இவர்கள்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வேலைக்குப் புதிதென்ற காரணத்தால் நீண்ட நேரம் வேலை செய்ய வேண்டும், கொழுந்தெடுக்க வேண்டும், கங்காணிமாரின் அகட்டல் அதிகமாக இருக்கும், மலையாண்டிக்கு இன்று புல்லுவெட்டு, கைக்காக வேலைக்குப் போ பதிந்த மற்றவர்கள் மலையில் கூடிவிட்டார்கள், சிலர் தோட்டப்பாடசாலையுடன் படிப்பை திறுத்திப் பெற்றோருக்குக் கொந்தர்ப்பு வெட்ட உதவி செய்து, வேறு வேலைவெட்டி இல்லாமல் இருந்தவர்கள், சிலர் வேற்றுரில் பங்களாக்களில் வேலை செய்துவிட்டுக் கசப்பான அனுபவங்களுடன் திரும்பியவர்கள்.

புல்லுவெட்டு வேலை அரம்பமாகிவிட்டது, கங்காணியின் குரல் கம்பீரமாக ஒலிக்கிறது. "இந்தா மலையாண்டி சேரடி வாத ஒதுக்கி வெட்டு, தூரடிவாது, சந்துவாது கவனமாக ஏத்தி வெட்டு, அந்தந்த நெரவாக்குல வெட்டிக்கிட்டு வாங்கடா, அடுத்த நெர ஆளுயாரு, பீக்கர் பிச்சவூட்டு மவனா மண்ண இழுத்து லாடிட்டுப் போறது, ஒண்ணு இரண்டா அடிச்சிட்டுப் போவாத...."⁷²

"பெருமாள் தேற்று வெட்டப்பட்ட கல்வாத்து மலையை ஒரு கணம் தோட்டம் விடுகிறான். அவன் வெட்டிய நிரையில் பின்னால்வாது, பீலிவாது, ஒன்றுமேயில்லை. முகங்கள் ஒரு பக்கமாகத் திருப்பப்பட்ட 'பொட்டு' வெட்டுடன் நிரை அழகாக இருக்கிறது. அடுத்த நிரையில் மொட்டையன் தவறுதலாக விட்ட 'தாய்முடிச்சு' வாண்ட ஒட்ட எடுக்கிறான் பெருமாள்...."⁷³

புதுமலை வேலைவை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் கண்டக்டர். பல்லாண்டு காலமாகப் பலனளித்து வந்தகொட்டைத் தேயிலையைப் பிடுங்கி வங்கித் தேயிலையை நாட்டுவது படிப்படியாகத் தோட்டங்களில் நடந்து வருகிறது. வங்கித் தேயிலையால் வருமானம் கூடவென்று தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையம் கண்ட முடிவை எல்லாத் தோட்டங்களிலும் நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறார்கள்.

இம்மலையைப் பத்தாம் நம்பர் மலையென்று தோட்ட நிருவாகம் அழைத்தாலும், 'செடுகாட்டு மலை' என்றே தொழிலாளர்கள் அழைப்பார்கள். ஒரு காலத்தில் இந்த மலையில் தோட்டத்திலிருந்தவர்களைப் புதைத்த காரணத்தினால் தான் செடுகாட்டுமலையென்ற பெயர் வந்திருக்க வேண்டும். பழைய தேயிலையைப் பிடுங்கும் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட மண்மையோடுகள் இப்பெயர்ப் பொருத்தத்திற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. இரண்டு வருடத்துக்கு முன்பு, மனித எலும்பு உரத்தை உண்டு மதாளித்திருந்த தேயிலைச் செடிகளை வேரோடு பிடுங்கி, மண்ணைப் பதப்படுத்த மீளப் புல்நாட்டினர். அதனைப்

பிடுங்கி இப்போது மட்டமடிக்கிறார்கள். இன்றுடன் மட்டமடிப்பது முடித்துவிடும் நாளைக்குக் கூனியடிக்க வேண்டும். கூனியடிப்பது இலகுவான வேலையல்ல. தேயிலைச் செடிகள் ஜீவியப் பரியந்தம் சின்று தலைக்கும் ஒழுங்கை நிர்ணயிக்கும் வேலை. முதற்கோணல் மூற்றும் கோணலாய், நிரை பிடித்துக் கொழுந்தெடுப்பது முதல் உரம் போடும் வேலை வரையும் ஒழுங்கீனத்தைக் கொடுத்து இடர் தருவதாக இருக்கக்கூடாதல்லவா? எல்லாத் தொழிலாளர்களாலும் இவ் வேலையைச் செய்ய முடியாது. மனத்தில் படம் போட்டுச் சிறிது சிந்தித்துச் செய்ய வேண்டிய வேலையிது.

சென்றவரும் எட்டாம் நம்பர் புதுமலைக்குக் கூனியடிக்கும் வேலையைத் திறம்படச் செய்த தொழிலாளர்களை 'கண்டக்டர் ஒரு கணம் நினைவு படுத்துகிறார். அவர் மனக்கண் முன் பெருமாள் வருகிறான். அவனே தான் 'ராஜ் கூலி' அடித்து மற்றக் கூனிகளையடிக்க வழிவகுத்தான், தற்செயலாக அன்று மலையை வந்த பெரியதுரை அந்த வேலையைப் பார்த்துவிட்டு 'ராஜ் கூலி'யடித்தது அவளேயென்று கண்டக்டர் கூறியதால் அவளைப் புகழ்த்துவிட்டுப் போனதை எண்ணுகிறார். ஆனால் இந்தத் தடவையோ அவர் மனம் பெருமாளை வெறுக்கின்றது. 'அவளை இந்த வேலைக்குப் போட்டா ரெமலக் கெம்பர் அடிப்பான்'...."⁷⁴

மலையகத் தொழிலாளர் சமூகம் கல்வித்துறையில் முன்னேற வேண்டியதன் அவசியத்தை தாலாசிசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு வற்புறுத்திச் சொல்கின்றார். மலையகத் தொழிலாளர் சமூகம் பலதுறைகளிலும் பின் தங்கி நிற்பதற்கும் ஏனைய சமூகத்தாரால் ஏமாற்றப்படுவதற்கும் காரணப்படுவதற்கும் முக்கிய காரணங்கள் அறியாமையும் வருமானமேயாகும். இவை காரணமாகவே தொழிலாளரின் குழந்தைகள் கல்வியைத் தொடர வேண்டிய வயதில் தோட்டங்களில் 'எடுபிடி' வேலை செய்யவும் 'வேலைகாரர்' என்னும் பெயரில் பிறரது வீடுகளிலும் கடைகளிலும் பிறஸ்தலங்களிலும் அடிமைகளாகத் தொழிற்படவும் தள்ளப்படுகின்றனர்.

இலங்கையின் வாகு, கிழக்குப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் மலையகத்தில் நீண்டகாலமாக ஆசிரியர்களாகவும் பிற அரசாங்க ஊழியர்களாகவும் கடமையாற்றி வருகின்றனர். அவர்களுட பெரும்பாலானோர் மத்தியில் மலையகத் தொழிலாளர்கள் 'தோட்டக்காட்டான்'கள் என்ற அலட்சிய மனோபாவம் திலவி வருகிறது. மலையகத் தொழிலாளரின் குழந்தைகள் தமக்கு 'எடுபிடி' வேலை செய்யவே தகுதியானவர்கள்; படிப்பதற்கோ பட்டம் பெறுவதற்கோ உத்தியோகம்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavinaham.org

பார்ப்பதற்கே தகுதியற்றவர்கள் என்றும் ஏளனம் போகவே தீண்டகாலமாக நிலவி வந்துள்ளது.

மேற்கண்ட உண்மைகளை நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாக மாஸ்டர், அவரது துணைவி யார், மலையாளன்டி, யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீராமன் கடை முதலாளி, அவனது மகன் முதலியோரது செயல்கள், உரையாடல்கள், எண்ணங்கள் முதலியனவ இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மலையகம் வந்து ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றும் 'மாஸ்டர்' எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தன் மனைவிக்கு மலையகத்தில் ஆசிரியர் பதவி பெற்றுக் கொடுத்ததோடு அமையாது, க.பொ.த. உயர்தரப் பட்டியலையில் அங்குள்ளதாகச் சித்தியடைந்த தனது மகன்க்கும் தோட்டப்பாடசாலையில் இடம்தேட முயன்றது எவ்வளவோ 'தகிடுதத்தங்கள்' செய்தும் பணம் செலவழித்தும் இறுதியில் கைகடாந்து போகவே ஏமாந்து திணைத்து திற்கும் பரிதாப நிலையும், தொழிலாளர் பிள்ளைகள் வீது மாஸ்டரையும் அவரது அன்புத் துணைவியாரும் கா'டும் 'சட்டாம்பிள்ளைத் துணை தோட்டக் கூலியின் மகனான மலையாளன்டி ஆசிரிய நிபந்தனை பெற்றுத் தோட்டப் பண சாலையிற் கடமை யாற்ற வந்தபோது அவனை அருவருப்போடு நோக்கும் 'மாஸ்டரின்' பெண்டாட்டி யினது மனோபாவமும் 'மாஸ்டரது' ஜீரணிக்கமுடியாத பரிதாபநிலையும் நாவலாசிரியரது பார்வைக்குத் தப்பவேயில்லை. எடுத்துக் காட்டாகச் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்: '..... மலையாளன்டிக்குத் தூக்கம் வா வெகு நேரமாகிவிட்டது. கடந்த காலத்தை அவன் அசைபோடுகிறான்.

எட்டையாவது ஒரு தொழிலை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று யிருவரும் பாடுபட்டார்கள். எத்தனைமேல் பெரிய மனிதர்களைப் பூசியால் பிரபுக் களையும் ஒருமுறைக்குப் பலமுறை சாய்ச் சந்தித்து மன்றாடினான். பயன் ஒன்றும் திடீர் க்கொல்லிவிடவே அவனுக்குப் படிப்பித்த மாஸ்டர் ஒருவரின் சிபார்சில் கொழும்பிலுள்ள 'யாழ்ப்பாண ஸ்ரீராமன்'க்கு வேலைக்குப் போனான். அவன் கடை முதலாளிக்கு நேர்மையாகவும் கீழ்ப்படிவாகவும் உழைத்தான். அவர் கொடுத்த குறைந்த சம்பளத்தைப் பெற்று, அரை வயிறு உணவுண்டு, சாமான் பெட்டிகளுக்கு நடுவில் கிடத்தெழும்பி உழைத்த அவனுக்குக் கடைசியில் நடந்தது....! கடைசியில் கைகூம்பதுருடாகளவு போயிற்று. சிப்பந்திகளை முதலாளி சந்தேகித்தார். 'வடக்கத்தி யான்ல்தான் எனக்குச் சந்தேகம்' என்றார் முதலாளி.

தோட்டக் கா'ட மனை தம்பி ஏவாது? என்றான் முதலாளியின் மகன். மலையாளன்டி எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்கவில்லை. திட்பராதி

யான அவன் அழுதே விட்டான். அந்நேரம் பிறகு முதலாளி மலையாளன்டியின் ஒவ்வொரு செயல்களையும் எந்தேகக் கண்கொண்டே பார்த்தார். தொடர்ந்து வேலை செய்ய முடியாது தோட்டத்திற்கே திரும்பிவிட்டான். 'இது எமது தோட்டம், எமக்கு எவ்வளவு சுதந்திரம். தோட்டத்தில் பேர்பதிந்து வேலை செய்யத் தொடங்கினால் எவ்வளவு சலுகைகள், சட்ட திட்டங்கள். ஆனால் எனது படிப்பிற்குத் தகுந்த தொழில் கிடைக்க வில்லையே..... அது தான் சுவலை. தோட்டத்தில் வேலை செய்வதில் எமக்கு ஒருவித வெட்கமுமில்லை. பெருமைப்பட வேண்டும். எமக்குள் சேறு போடும் தேயிலைத் தோட்ட வேலைமல்லவா?'

"..... புதுபுகத்தில் பிரவேசித்ததுள்ளவர்கள் போன்று தொழிலாளர்கள் பூரித்துள்ளனர். புதிய மாற்றங்களுக்குச் சிகரம் வைத்தார் போல, புல்லு வெட்டிக் கொண்டிருந்த மலையாளன்டி தோட்டத்துப் பாடசாலையில் இன்று முதல் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

பணியக் கணக்கிலுள்ள ஆத்துவாத்து அந்தக்காம்பராவில் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் மிதக்கின்றனர்....

மலையகத்துப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி போதிப்பதென்பது ஒரு சேவையென்ற நற்சிந்தனையுடன் பாடசாலைப் படிக்களிலே ஏறுகிறான் மலையாளன்டி. பிறந்து வளர்ந்த தோட்டத்திலுள்ள அரிச்சுவடி கற்ற பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் போவதால் மலையாளன்டியின் உள்ளத்திலே ஒரு பாச, சமூக நேச உணர்வு பற்றிக் கொள்கிறது. இப்பொழுதுள்ள பெரிய மாஸ்டர் தான் அவனது குரு, அவரிடம்தான் ஐந்தாம் வகுப்பு உரை படித்தான். மாஸ்டரின் கண்டதும் தீரு கரங்கலையும் கூப்பி காணங்குகின்றான். வேண்டா வெறுப்பாகத் தலைமைய மட்டும் ஆட்டி விரும்பிய மாஸ்டர், சக நேசமான மனைவியின் பார்வை பாட முகத்தை எங்கோ திரும்பிக் கொள்கிறார்.

'வணக்கம் டீச்சர்' என்ற மலையாளன்டியை முறைத்துப் பார்த்து விட்டு மாஸ்டர் முகத்தைத் திருப்புகிறான். மலையாளன்டிக்கு ஒரே சுவலையாக இருக்கிறது. 'நான் என்ன குற்றம் செய்தேன். ஏன் இவர்கள் இப்படிப் பாராமுகமாக இருக்கிறார்கள்?

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மலையாளன்டி கேட்கிறான்: 'சேர் நான் எந்த கார்ப்புக்குப் படிக்கக் குடுக்கிறது? மாஸ்டர் மலையாளன்டியின் முகத்தைப் பார்க்காது கவரோரம் இருக்கும் தொங்கல் வகுப்பைச் சுட்டிக்காட்டி சொல்கிறார், 'இரண்டாம் வகுப்பையும் ஐந்தாம் வகுப்பையும் எடும்'

மலையாண்டி பிள்ளைகளின் இரைச்சல்களை வெகு கஷ்டத்துடன் அடக்கி விட்டுப் படிப்பிக்க ஆரம்பிக்கின்றான். சில மாணவர்களின் தோற்றம் மலையாண்டிக்குக் கவலையைத் தருகிறது. வடியும், லூக்கு, வடிந்து உறைந்து வருக்கள் உள்ள வாயோரங்கள், பொத்தான்கள் பூட்டாது கழன்று விழாமல் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் காற் சட்டைகள், தொழ தொழக்கும் சட்டைகள், வகுப்பில் ஆரவாசிக் கு மேல் பிள்ளைகள் வரவில்லை. மலைக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டு போக, கவ்வாத்து மலையில் யிலார் பொறுக்க, வீட்டில் சின்னப் பாப்பாவைப் பார்த்துக் கொள்ள என்ற காரணங்களால் வரவில்லை என்பது மலையாண்டிக்குத் தெரியும். இரண்டாம் வகுப்புப் பிள்ளைகளின் தீராத இரைச்சல்களாக கிளையிலுந்தாம் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு இன்று சிலவற்றைப் படித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் பாடத்தை ஆரம்பிக்கின்றான் மலையாண்டி. அஞ்சலையின் மகன் காளிமுத்துவின் திறமை மலையாண்டியைத் திணக்க வைக்கிறது. அடுத்த வகுப்பில் பாடம் நடத்தும் ரீசின் குரல் மலையாண்டியின் காதுகளில் வந்து மோதுகிறது. 'ஹேசிகளுக்கு லுலையின் என்ன களிமண்ணே, வீட்டு வேலை கொடுத்தால் செய்து கொண்டு வரவில்லை, உங்களை மாறடிக்கிற நேரம் ஊரிலை போய் ஆடு மாடுகள் போச்சுச் சீவிக்கலாம். சீவியள்களுக்கு இதுதான் எத்தநாளும் பஞ்சம்.'

மலையாண்டிக்குத் தலைகற்று வது போல் இருக்கிறது. வளரும் பிள்ளைகளுக்கு ஓர் ஆசிரியர் வழங்கும் வாழ்த்துரைகளா இவை! பாடசாலையில் கொடுத்துவிடும் வீட்டு வேலைகளை லயத்தில் செய்வ தென்றால் இலேசான காரியமா? சன இரைச்சல் ஒருபுறம், மலையில் பகல் பூரையும் வேலை செய்துவிட்டு அனுப்புடன் வீட்டிற்கு வரும் பெற்றோர், சகோதரர்கள் எட்டு மணிக்கெல்லாம் தூங்கி விடுவார்கள். அதன் பின் விளக்கெரிதும் படிப்பதென்றால்....

தொடர்ந்து மச்சர் மாண்டருடன் உரையாடுவது கேட்கிறது. 'என்ன ப்பா உங்களுக்கு எத்த நேரமும் போசனைதானே. நான் அப்பவும் சொன்னான் பெரிய கிளக்களுக்கு எல்லாம் சரி வந்தாப்போலை குடுக்கலாமென்று. இனி அந்தக் கடி பாழங்கிணத்துக்குள் போட்டது போலத்தான். சரி இதை யோசிக்க இனி என்ன செய்யிறது. ஊரிலை பிள்ளை தபால்காரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போகுது. இன் டைக்கெண்டாலும் மணியோடர் அனுப்ப வேணும். ஐத்தாம் வகுப்புக் காளிமுத்துவைத்தான் போல்த் ஒவ்வீக்கு அனுப்ப வேணும். அவன் தான் கவணமாகச் செய்வான். நான் அவனைக் கூப்பிடுகிறேன். நீங்கள் காணசக் கொடுத்தனுப்புங்கோ. ஊரில எஞ்சினியற்ற பெண்ணாதி கெட்டக்

காரப் பொடியனா ஒரு வேலைக்காரப் பொடியனை அனுப்பச் சொல்லி ரெண்டு கடிதம் போட்டிருந்தா. எஞ்சினியற்ற உதவி எங்களுக்கு எத்த நாளும் வேணும். அஞ்சலையைக் கேட்டுக் காளிமுத்துவை அனுப்புவம். அதோடை அஞ்சலைக்குக் காசுபத்து ரூபா குடுத்துவிடுவம். அவளின்ன ரேஷன் மல்லியையும் சீரீனையும் வாங்கவல்லோ வேணும்....'

சற்று நீளமாக அமைந்துள்ள இப்பகுதி துனிந்து நோக்கத்தக்கது.

தொழிலாளர் வாழ்வின் அகத்திலும் புறத்திலும் இருள் குழந்திருந்த நிலையில் நாவல் ஆரம்பமாகின்றது. நாவலின் முடிவில் இருள் மெல்ல மெல்ல அகலத்தொடங்குகின்றது. இறுதிவரை அதனை ஒரே முச்சில் வாசிக்கும் பொழுது சிறந்ததொரு திரைப்படத்தினைப் பார்த்து அனுப விக்கும் உணர்வே ஏற்படுகின்றது.

சொந்தக்காரன்

முற்போக்குச் சிந்தனைகளாலும் இடதுசாரிக் கருத்துகளாலும் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்ட முதுபெரும் கழுத்தாளர்களுள் பெனடிகர் பால னும் ஒருவராவார். மலையகம் பற்றி அவரால் எழுதப்பட்ட தமைய சிறுகதைகளுள் ஒன்று 'ஒரே லயக்காம்பராவில்' என்பதாகும். அச்சிறு கதையே பல்வேறு தெழிவு கழிவுகளையும் பரிமாணங்களையும் பெற்றுச் சுவர் 207 பக்கங்களைக் கொண்ட 'சொந்தக்காரன்?' என்னும் நாவலாக விரிவடைந்துள்ளது. 'சொந்தக்காரன்?' என்னும் தலைப்பு ஆழமான பொருளைப் புலப்படுத்தி திற்கின்றமை மனங்கொளத்தக்கது.

இந்நாவலாசிரியர் சமூகத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பல்வேறு இன்னல்களுக்கும் அநீதிகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் அடக்குமுறை களுக்கும் உள்ளாகி அவற்றையும் கீறிப் பீறிட்டுக் கிளம்பிய ஒரு மனிதாபிமானி; முதலாளித்துவத்தின் அக்கிரமங்களையும் அசிங்கக் களையும் காட்டுமியுண்டித் தனத்தையும் நஞ்சென வெறுத்தொதுக்கிப் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளையும் மார்க்சிய தத்துவத்தையும் இறுப கத்தியுடன் வரித்துக் கொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் அவற்றுக்காகத் தீர்த்துடன் போராடியவர்; சிலகாலம் தொழில் தியித்தமாக மலையகத் தில் வாழ்ந்த போது பாவப்பட்ட தொழிலாளரின் தலைகண்டு மனம் வெதும்பினார்; அவர்களை அந்நிலைக்குக் காலம் காலமாகத் தள்ளி விட்ட சக்திகளின் மீது அளவு கடந்த வெறுப்பும் வெஞ்சினமும் கொண்டவர். அவற்றின் விளைவே இந்நாவல் எனலாம்.

..... விளையின் வந்தது: விளைக்கு விளைவாயது;

புனைவன நீங்கள், புலால் புறந்திடுவது;
 மூப்பு, விளிவு உடையது; தீப் பிணி இருக்கை,
 பற்றிள் பற்றிடம்; குற்றக் கொள்கலம்;
 புற்றடங் கரவின் செற்றச் சேர்க்கை;
 அவலம், கவலை, ளையாறு, அழுங்கல்,
 தவலா உள்ளம் தள்-பால் உடையது;
 மக்கள் யாக்கை..... 101

எனக் கூறப்படினும் ஒருபரமவுழைக்குக் கூட இவ்வுலகில் அவன் மிகுதமாகவன்றிச் சராசரி மனிதனாக வாழக் குறைந்த பட்சத் தேவைகளும் அடிப்படை உரிமைகளும் அவசியம் என்பதை மானிடத்தை இதயசுத்தியோடு தேசிக்கும் எவரும் மறுக்க மாட்டார்.

மனித வாழ்வுக்கு அவசியம் வேண்டப்படுவன நிலம், நீர், காற்று, உணவு, உரையுள், உடை என்பனவாகும். நிலமும் நீரும் காற்றும் இயற்கை எனினும் இலட்சோப லட்சம் தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமாக ஒரு சிறுதுண்டுநிலம் கூடக் கிடைப்பது சத்தமான நீரும் தேவைக்கேற்பக் கிடைப்பதில்லை, அநேபோன்ற இயற்கை அள்ளி வழங்கும் காற்றுக்கூட அவர்களது 'காற்றாக்களில்' ஒழுங்காகப் புகழுடியாத பரிதாபநிலை. தொழிலாளர்களது உடை, உணவு வசதிகளோ சுகாதார நிலையோ செல்லுந்நாமன்று.

இவையாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களது மிகமிகப் பரிதாபகரான நிலைமை அவர்களது உரையுள் விடு - என்பதே. சின்னஞ்சிறு சிட்டுக் குஞ்சுகள் கூடத்தமது வசதிக்கேற்பக்கூடுகளைக் கட்டி வசதியாக வாழும் உரிமை உடையன. ஆயின் அத்தகைய உரிமைகூடத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைப்பது என்பதே இந்நாவலின் மையக்கருவாகும்.

தொழிலாளரின் வதிவிடப்பிரச்சினையையும் அதனடியாகத் தோன்றும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் தீர்ப்பதற்கு தொழிலாளர்கள் ஒன்று திரண்டு முதலாளிகளின் சங்கங்களுக்கெதிராகத் தீர்த்துடன் போராட வேண்டும்; போராட்டத்தின் மூலமே தொழிலாளர்கள் தமது அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற முடியும்; தொழிலாளர்களுக்கேற்ற சங்கம் மாக்கியுந்தொழிலாளர்களின் கூட்டம் கொண்டு சங்கமே என்பதனை இந்நாவல் முனைப்புடன் சித்திரிக்க முயல்வதை அவதானிக்கலாம்.

நாவலாசிரியர் இவற்றைச் சித்திரிக்க முனையும் போதே தவிர்க்க முடியாது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அவலம் மிக்க வாழ்வும் வாழ்க்

தைப் போராட்டங்களும் அவற்றுக்கான குறாமான சக்திகளின் அரக்கத் தனமான செயற்பாடுகளும் ஏமாற்றுத்தனங்களும் மானிடத்தையே குழிதோண்டிப் புதைக்க முயலும் வக்கிரங்களும் நாவல் முழுவதும் இழையோடி திர்பதைக் காணலாம்.

இந்நாவல் மலையக வரலாற்றின் 1960 கள் காலப் பகுதியையே பிரதான மையமாகக் கொண்டுள்ளது என்பதும் 1960 கள் காலப்பகுதி மலையகத் தொழிலாளர் வரலாற்றிலும் குறிப்பாக மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் இலங்கையின் பிற்படுத்தப்பட்ட இனங்களினதும் பின்தங்கிய கிராமங்களினதும் சமூகத்தின் அடித்தள மக்களதும் உலக அரங்கில் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினது வரலாற்றிலும் மிகமிக முக்கியமான காலகட்டமாக விளங்குவது மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

1917 ஆம் ஆண்டிலிருந்து படிப்படியாக எழுச்சியுற்று, உலகம் முழுவதிலும் களைத்த மிகுதியாக வந்தது கொண்டிருந்த 'சோவியத் யூனியன்' அவற்றுக்கெல்லாம் முலகாரணமான பொதுவுடைமைக் கொள்கை, மாக்கிசம், லெனினிசம், மாவோலிசம் முதலியன இலக்கிய கர்த்தவர்கள் பலரை ஈர்த்தது போலவே இந்நாவலாசிரியரையும் பாரதூரமாகப் பாதித்துள்ளதையும் இரும்புக் கோட்டைகளாக விளங்கிய மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் கணிசமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதையும் இந்நாவல் விண்ணொரைக்கத்தக்க வகையிற் சித்திரித்துச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

மலையக நாவல்கள் அனைத்துமே கூடவோ சூனையவோ எய்த வளை விடுத்து அம்புகளை நோக்கிப் போர்க்கொடி உயர்த்துகின்றன; அவற்றைத் திட்டத் தீர்க்கின்றன; அழித்தொழிக்க முயல்கின்றன. இவற்றுக்கு மாறாக இந்நாவல் சிஷிமூலம் நகிமூலம் தேட முயல்வது போன்று அம்புகளை மட்டுமன்றி அவற்றை இடைவிடாது எய்து கொண்டிருக்கும் மலையகத்தினதும் இலங்கையினதும் அவற்றுக்கு மட்பால் அணைத்துவிடுமுள்ள முகாலாபித்துவந்ததையும் அம்புகளை இடைவிடாது எய்பவர்களையும் தமது தாட்சண்யமின்றித் தோலுரித்துக் காட்ட முயல்கின்றமை விண்ணொரைக்கத்தக்கது.

இந்நாவலின் கதாநாயகன் சின்னக்கலப்பன் குமீன்ஸ் தோட்டத் தைச் சேத்தவன், படிக்காதவனாக இருந்தபோதும் சித்திரும் திறனும் மூலம் வாழ்க்கை அனுபவமும் மிக்கவன்; நேக்கையானவன்; ஏழு பிள்ளைகளின் தந்தை; சிவப்புக் கொடிச்சங்கத்தின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு கொள்ள வன், உழைப்புக்கேற்ற ஊதியமின்றி வருமையில் வாடியபோதும் அவலங்கள் பலவற்றுக்காளாகிய போதும் அவனது

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaham.org

உள்ளத்தை நீண்டகாலமாக வருத்திக் கொண்டிருந்த விடயம் வதிவிடப் பிரச்சினையேயாகும்.

இருபத்து நான்கு வயது இளைஞனான தளது மகன் வீரமுத்து வுக்கும் தளது தங்கையின் மகனான ஜானகிக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க வீறும்பினான். சின்னக்கலப்பனின் தங்கையாகிய கண்ணம் மாளின் கணவன் தொழிலாளர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட சண்டையின் போது கொல்லப்பட்டான். அதுனால் கைம்பெண்ணாசிவிட்ட கண்ணம் மாள் தளது மூத்த மகனாகிய ஜானகியை வீரமுத்துவுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துத் தளது பாரதீயக் குடும்பக் குழந்தைக்குப் படி தமையனான சின்னக்கலப்பனிடம் மன்றாடி நச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். வீரமுத்துவுக்கும் ஜானகிக்கும் உடனே திருமணம் செய்து வைப்பதில் சின்னக்கலப்பனுக்கும் புரண விருப்பம் இருந்த போதும் வதிவிடப் பிரச்சினை அவனது மனத்தை யிகுதியாக உறுத்தியது.

சின்னக்கலப்பன் தான் திருமணம் செய்து கொண்ட புதிதில் சிறுகாம்பாவுக்குள் தன் மனைவியுடன் தாம்பத்திய உறவுகொள்ள முனைந்த நாட்களில் தனக்கேற்பட்ட அவலங்களையும் மன திஷ்டிநாங்களையும் அடிக்கடி எண்ணிப் பார்த்து விரக்தியடைந்து 'இதுவும் ஒரு வாழ்வா' என வெறுப்படைந்த அவன், தளது மகனும் அத்தகையதொரு அவலத்திற்குள்ளாக் கடாது; வீரமுத்துவும் ஜானகியும் திருமணம் முடித்துத் தனிபாக வாழவும் தமது இளமைத் துடிப்புகளைச் சதந்திரமாகப் பரீட்சித்து மகிழவும் தனிக் காம்பரா வேண்டும்; தனிக்காம்பரா கிடைத்த பீன்பே அவர்களுக்குத் திருமணம் நடத்த வேண்டும் எனப் பிடிவாதம் கொண்டான்.

கண்ணம்மாளின் அழுதகைக்கும் நச்சரிப்புக்கும் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத சின்னக்கலப்பன் இறுதியில் பாக்கு மாற்றிக் கொண்டு திருமணத்திற்கு இரண்டு மாதத் தவணை கேட்டிருந்தான். அதற்குள் எப்படியாவது துரையின் மூலம் தனிக்காம்பரா பெற்றுவிடலாம் என்பதே அவனது நம்பிக்கை. ஆயின் துரை காம்பரா கொடுக்க மறுத்து விடுகிறான். அதுதான் சின்னக்கலப்பன் சோர்வடைந்து விடவில்லை. தோட்ட தொழிற்சங்கத் தலைவர் அண்ணாமலையிடம் இது தொடர்பாக ஆலோசனை கேட்டான். துரை மறுத்தாலும் வீரமுத்து தொடர்ந்து துரையுடன் கேட்டுத் தொல்லைப்படுத்த வேண்டும்; தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான முக்கிய பிரச்சினை இதுவாகும்; இதன் பொருட்டுச் சிவப்புக் கொடிச் சங்கம் போராட்டம் நடத்தத் தீர்மானித்துள்ளது; அத்தகைய போராட்டத்தை முதலில் நீங்களே

தொடங்க வேண்டும்; அம்முயற்சிக்குத் தொழிற்சங்கம் என்கொடுக்கும் எல்ல அண்ணாமலை சின்னக்கலப்பனை உற்சாகப்படுத்தி விடுகிறார்.

அண்ணாமலையின் ஆலோசனைப்படி சின்னக்கலப்பன் வீரமுத்துவைக் காம்பரா கேட்கும்படி துரையிடம் அனுப்புபின்றான். ஆயின் துரையோ வீரமுத்துவை நோக்கி, 'உனக்குக் கல்யாணம் இப்ப அவசியமா? காம்பரா எங்கேயிருக்கிறது? இந்த உளத்தைக் கொண்டு நல்லா இருக்கப்பார்க்கலும், அதுதான் கூலிக்காரங்க படிச்சுக்கலும் தெரியுமா?' எனத் திமிருடன் கூறினான். வீரமுத்து தளது கோரிக்கையில் பிடிவாதமாக நிற்கவே துரை முதலில் கொதித்தெழுந்தாலும் பின்னர் சினம் தளரித்து வீரமுத்துவையும் சின்னக்கலப்பனையும் அவர்களுடன் சேர்த்தவர்களையும் தள் பக்கம் இழுத்துக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன், சின்னக்கலப்பனுக்குக் கங்காணி வேலை கொடுப்பதாகவும் வீரமுத்து வுக்குக் காம்பரா கொடுப்பதாகவும் அதற்குப் பதிலாக அவர்களுள் அவர்களுடன் சேர்த்தவர்களும் சிவப்புக் கொடிச் சங்கத்திலிருந்து விலக வேண்டும் அச்சங்கத்தை அழிப்பதற்கு உதவ வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதித்தான். வீரமுத்து அதற்கு இணங்கவில்லை;

இதனாற் சின்னக்கலப்பன் எரிச்சலும் கோபமும் கொண்டான்; அவனது மனம் பழுங்கலாயிற்று. தொழிற் சங்கமூலமாக நடவடிக்கை எடுத்தது துரைக்குத் தகுந்த பான் படிப்பிக்க வேண்டும் என வன்மம் பூண்டான். தொழிற்சங்கத் தலைவர் அண்ணாமலையிடம் சென்று துரை காம்பரா கொடுக்க மறுத்ததுயின்று வீரமுத்துவை அவமானப் படுத்திப் பேசியதையும் கூறுகின்றான்.

இங்கிலாந்திலிருந்து தோட்டங்களின் சொந்தக் காரர்களாகிய வெள்ளையர்கள் வருகை தந்தனர். அவர்கள் வருகையை உணர்ந்து கொண்ட வீரமுத்து, புரட்சியணடா, இராகவன் முதலியோர் 'வெள்ளை முதலாளிகளே! இலங்கையை விட்டு வெளியேறுங்கள்; வெள்ளைக் காரர்களே வெளியேறுங்கள்' 'வெள்ளையனே வெளியேறு; இலங்கை இலங்கையாருக்குச் சொந்தம்', 'உழைப்பு தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தம்' என்னும் கோஷங்களை வெள்ளைக் கடதாசி மட்டுமட்களில் நுழிவிடும் சிங்களத்திலும் பெரிய அழுத்துகளில் எழுதி வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் வரவிருந்த வீதிகளின் இருமருங்கிலும் முதல் நாளிரவு ஒட்டியிருந்தனர். தோட்டச் சொந்தக்காரரான வெள்ளையர்கள் தோட்டத்துக்கு வருகை தந்ததும் தங்கள் கோரிக்கைகளுக்குச் செவிமடுத்துப் புதுலயங்கள் கட்டிக் கொடுக்க ஒழுங்கு செய்வார்கள் என எதிர்பார்த்திருந்த சின்னக்கலப்பன் பெரும் ஏமாற்றமடைந்தான்.

வெள்ளைக்காரத் தோட்ட முதலாளிகள் தோட்டத்தை விட்டுச் சென்றதும் கலோக அட்டைகளையிட்டு ஆந்திரமடைந்த தோட்டத் துறை பெய்லி சிவப்புக் கொடிச் சங்கத்தையும் சின்னக்கலப்பன், வீரமுத்து, அண்ணாமலை முதலியோரையும் பழிவாங்கும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடலானான். சின்னக்கலப்பனுக்கோ துரையுடன் போராடி எவ்வாறெனும் காம்பரா பெற வேண்டும் என்னும் வலராக்கியம் மேன்மேலும் அதிகரிக்கலாயிற்று. தொழிற்சங்கத்தின் நெருக்கதலால், வீரமுத்து கல்யாணம் செய்த பின் காம்பரா கொடுப்பதாகத் துறை 'சாக்குப் போக்குக் கூறித் தப்பிவிட முனைந்தான். காம்பராப் பிரச்சினை காரணமாக வீரமுத்துவுக்குத் திருமணத்தின் மீதே வெறுப்பு ஏற்படு சின்றது. அவனது அத்தகைய வெறுப்பினை மேன்மேலும் தீவிரப் படுத்தும் வகையில் சப்பாணி என்னும் இளந்தொழிலாளியின் தற் கொலை முயற்சி அண்மையாயிற்று. ஒரே காம்பராவில், தாய், தகப்பன், பருவமடைந்த சகோதரிகள், வயது வந்த சகோதரர்கள் முதலியோருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சப்பாணி திருமணம் செய்து ஒருமாதமாகியும் கூடத் தன் உயிருக்குவிரான அன்பு மனைவியை ஆசைதீர அரசவ னைத்து இன்ப சுகம் அனுபவிக்க முடியாத தவித்து வீரக்கதியின் எவ்வலக்கே சென்று. இனியும் தாங்கமுடியாத என்ற நிலையில், ஒரு நாள் மாலை நாட்டுப்புறத்துக்குப் போய் வேண்டிய மட்டும் மது அருந்திவிட்டு இன்று எப்படியும் தன் அருமை மனைவியைக் கவித்தே யாக வேண்டும் என்ற முனைப்பில் தள்ளிவிட்டு நேரம் காம்பராவுக்குள் புகுந்து தனது ஆசை மனைவியை நினனத்து, தன் தங்கையின் மேல் விழுந்து அணைத்துக் கொண்டபோது, அவள் பயத்தினால் 'சூப்போ முறைபே' என அலறிக் கத்தவே, திடுக்குற்றெழுந்த தந்தை, யாரோ கள்வன் என நினைத்துத் தனது மகனைப் பலமாகத் தாக்கிவிட்டான். பின்னர் விளக்கை ஏற்றிப் பார்த்தபோது, உண்மை வெளிச்சமாயிற்று. அந்தக் கொடிப் வேதனையையும் விம்மலையும், அவலத்தையும் அக்கி லிப் பரிட்சையையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத சப்பாணி 'வாழ்ந்தது போதும்' என்ற மனநிலையில் தற்கொலை முயற்சியில் இறங்கினான்.

வீரமுத்து உட்படத் தோட்டத்து இளைஞர்கள் பலருக்கும் 'மாஸ்டர்' இரவு நேரங்களில் தொழிலாளிகள், விவசாயிகள் ஆகியோரது நிலைமைகளையும் அவர்கள் தமது விமோசனத்துக்காகப் போராட வேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும் போதிக்கலானார். துன்பால் இளைஞர்கள் பலர் தம் நிலைமையைந்து விழிப்பும் புத்தணர்ச்சியும் பெறலாயினர். சின்னக்கலப்பனுக்கும் அவ்வ பற்றி ஓரளவு புரியலாயின. பலநாட்கள் முயன்று துறையிடம் அனுபவிப்பெற்றத தொழிற்சங்கப் பிரதி

நிதிகளும் தோட்டத்து இளைஞர்களும் சேர்ந்து சூயின்ஸ் தோட்டத்துக் கோயில் முன்றலில் சிவப்புக் கொடிச் சங்கத்தின் சார்பில் கூட்டம் நடத்தினர். இள வேறுபாடின்றித் தமிழ், சிங்களத் தொழிலாளர்கள் உற்சாகத்துடன் கூட்டத்திற் கலந்து கொண்டனர். கூட்டத்தில் இடம் பெற்ற உணர்ச்சிகரமானதும் உண்மையான திறைந்ததுமான சொற் பொழிவுகளால் தொழிலாளர்கள் வீறு கொள்ளவியலர். சின்னக் கலப்பனும் மகப்பூரிப்படைந்தவளாய் காம்பரா விடயத்தில் மேன் மேலும் நம்பிக்கை கொள்ளலானார். அவனிடம் இயற்கையாகக் குடி கொண்டிருந்த துணிச்சலும் ஷதரியமும் பல மடங்காகின.

வீரமுத்துவோ தலிக்காம்பரா கிடைக்கும் வரை திருமணமே செய்வதில்லை என விரதம் பூண்டு மாதர் சங்கம், வாலிபர் சங்கம் முதலியவற்றை அமைப்பதில் தனது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து தீவிர ஈடுபாடு கொண்டு உழைக்கலானான். திருமண விடயத்தில் வீரமுத்து காட்டும் வெறுப்புச் சின்னக்கலப்பனைப் புழுவாகத் துடிக்கச் செய்கிறது. தான் பட்ட கட்டங்கனையும் அவலங்கனையும் அனுபவித்த வேதனை களையும் சோதனைகளையும் தனது மகனும் அனுபவிக்கக்கூடாது எனத் தவித்த கந்தையுள்ளம் 'தனிக்காம்பரா' தேடும் முயற்சி பற்றிக் கன விலும் நன்வினும் இடையறாது சிந்திக்கலாயிற்று. மகனுக்குக் கலி யானம் நடக்கவிருக்கின்றது, அவன் தனிக்காம்பராவில் குடித்தனம் நடாத்த வேண்டுமென்று இதுபுழர்வமான ஆசையுடன் இருந்தவளுக்கு மகன் சொன்னது பெரும் மனச்சங்கடத்தைக் கொடுக்கத்தான் செய்தது. தனிக்காம்பரா பெற்றுத்தான் அவனது கலியாணத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தினால் பலரின் எதிர்ப்பையும் பொருட் படுத்தாது பாக்கு மாற்றிய பிறகு ஒருவருடம் பின்போட்டுவிட்டான். ஒருபுறம் அவனது தங்கை திருமணம் பற்றி ஓயாது வற்புறுத்தி அவனின் பிராணனை வாய்க்கிக் கொண்டிருந்தான். அதேசமயம் தொழிற்சங்க மூலம் காம்பராவைப் பெற மேற்கொண்ட முயற்சியும் பலனளிக்க வில்லை. எனினும் சின்னக்கலப்பன் தனது முயற்சியில் சிறிது கூடத் தளர்ந்தாளில்லை. தான் திருமணம் செய்துகொண்ட மூம்பநாட்களில் அனுபவித்த அனாதாவான ஏக்கங்கள், மனைத்த தகிதெடுத்த நெருக் கடிகள், வெளியில் சொல்லமுடியாத அவலங்கள் என்பன தனது மகனுக்கும் தோற்றலுவிடக் கூடாது என்ற அவனுடைய குரல் ஆசை மேன்மேலும் உறுதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தோட்டத்துறையிடம் காம்பரா கேட்டுக் கேட்டுச்சென்றும் போன நிலையில் சின்னக்கலப்பன் ஓணிகரமான செயலில் இறங்கினான். தனது காம்பராவுக்கு முன்னால் சுமயா கிடந்த நிலத்துண்டில் தனிக்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

ருடிசை ஒன்றினைத் தளது செலவிலேயே கட்டலானான். அதனைக் கண்டு தொழிலாளர் பலரும் திணைத்தனர். துரை இதுனை அறிந்தால் என்ன செய்வானோ என்ற அச்சம். ஆயின் சின்னக்கலப்பினோ தளது முடிவினை மாற்றுப்பதில்லை என அவராகியும் புண்டான், அவனுடைய செயலுக்கு அண்ணாமலை, இராகவன், புஞ்சிபண்டா, நொண்டிச் சிலம்பன், பெருமாள், பழனி முதலியோரும் உற்சாகமுட்டினர்.

சின்னக்கலப்பன் துரையின் அனுமதியைப் பெறாது குடிசை கட்டியதை அறிந்த சின்னத்துரை சின்னக்கலப்பனிடம் காம்பராவை உடைக்குமாறு கூறினான். அதற்குச் சின்னக்கலப்பினோ எக்ரணம் கொண்டும் காம்பராவை உடைக்க முடியாது; தீங்கள் விரும்பியதைச் செய்யலாம் எனச் சவால் விடுத்தான். சின்னத்துரை பெரிய துரையிடம் சென்று சின்னக்கலப்பன் சவால் வீட்ட செய்தியை விபரமாக எடுத்துரைத்தான். ஆத்திரங்கொண்ட துரை உடனே சின்னக்கலப்பனை அழைத்து பல வழிகளிலும் அச்சுறுத்தினான். புதிதாகக் கட்டிய காம்பராவை உடைத்தெறிப்பாறு கூறினான்.

சின்னக்கலப்பினோ அப்படிச் செய்ய முடியாது என மறுத்தான். கோடத்தால் கொத்தித்தெழுந்த துரை தளது கைப்பிரம்பினால் அவனை அடிக்க வுங்கினான். சின்னக்கலப்பினோ, "இந்தா தொரே! என்மேலே தொடடா, அப்படி நாமலுஷை இருக்காட்டேன். ஆமா அதுக்கு வேற யாரையும் பார்க்கணும்" என்றான் திரானமடைந்த துரை சின்னக்கலப்பனைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ள முயன்றான். சின்னக்கலப்பனை நோக்கி, "நீ நல்லவன், நீண்ட காலம் இந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து வருகிறாய், சிவப்புக்கொடிச் சங்கம்தான் உன்னைக் கெடுக்கிறது. உனக்குக் காம்பரா தருவதுடன் உனக்குக் கங்காவாப்பதவியும் உன்மகனுக்குக் கணக்கப்பிள்ளை பதவியும் தருவேன். ஆனால் நீயும் உன் மகனும் உறவினர்களும் சிவப்புக் கொடிச் சங்கத்திலிருந்து விலக வேண்டும்" எனக் கூறினான். அதற்குச் சின்னக்கலப்பினோ தன்னை மடையனாக்க வேண்டாமென்றும் தீதியைத் தட்டிக் கேட்கத் தொழிற்சங்கம் உள்ளது எனவும் கூறினான். கோடா கொண்ட துரை இனிமேல் அவனுக்குத் தோட்டத்தில் வேலை கொடுப்பதில்லை எனக் கூறி விரட்டிவிடுகிறான். என்னதான் வீறாப்புப் பேசினாலும் சின்னக்கலப்பன் காம்பராவை நோக்கிச் செல்லும் போது கண்கலங்கலானான், எளிதும் சிறுது நேரத்தில் தளது மனைதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு எந்தச் சவாலையும் ஏற்கத் தயாரானான். அண்ணாமலையை யும் கூட்டிக்கொண்டு சின்னக்கலப்பன் தொழிற்சங்க அலுவலகத்துக்குச் சென்று முறையிட்டான். தொழிற்சங்கத்தில், இது தொடர்பா

க்க 'கொன்பரன்ஸ்' கூடி முடிவெடுக்கப்படும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

'கொன்பரன்ஸ்' நடைபெறுவதற்கு மூன்று நாட்கள் முன்னதாகவே சின்னக்கலப்பன் தான் புதிதாகக் கட்டிய குடிசையில் மகளின் திருமணத்தைக் கோலாகலமாக நடாத்தி முடிந்தான். ஆயின் துரையின் அனுமதியின்றி எவரும் எதுவுமே தோட்டத்தில் செய்ய முடியாது; சின்னக்கலப்பன் புதிதாகக் கட்டிய காம்பராவைத் துரை உடைத்து விடலாம் எனக் 'கொன்பரன்ஸ்' சில் முடிவு கூறப்பட்டது. சின்னக்கலப்பன் இதனால் அதிர்ந்து போனான்; உன்மத்தம் பிடித்த நினைவுக்குத் தள்ளப்பட்டான். வெறுகொண்டவனாகிக் கவ்வாத்துக் கத்தியைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் காம்பராவை உடைக்க எவர் வந்தாலும் வெட்டித் தூரத்தியடிப்பது என்ற உறுதியுடன் காம்பராவின் முன்னால் இருக்கலானான்.

துரை காம்பராவை உடைக்க முன்பு வேறு காம்பரா கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் போராட்டத்தில் குதிப்பதாக அண்ணாமலையும் எனையோரும் அவனுக்குத் தெரியமுட்டினர். துரை காம்பராவை உடைக்க வேண்டிய கால்கல்கலை சுடத்துவிட்டபடியால் அதுபற்றிக் கலந்தாலோசிப்பதற்காகச் சின்னக்கலப்பன் தொழிற்சங்கக் காரியாலயத்துக்குச் சென்று பிரதிநிதி இராமநாதனைச் சந்தித்தான். சட்டப்படி மூளை எந்த நேரத்திலும் காம்பராவை உடைக்க உரிமையுண்டு என இராமநாதன் கூறியதும் உள்ளூரும் உடலும் சோர்ந்த நிலையில் சின்னக்கலப்பன் விடு நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வீட்டை அணுகித்தபோது, தான் கட்டிய புதுக்காம்பராவைத் துரையின் மேற்பார்வையில் அலனது கையாட்கள் உடைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் அதனைத் தடுக்க முயன்ற புஞ்சிபண்டாவும் அடைக்கலமும் துரையினால் கவப்படுத்தப்பட்டதாகவும் மாணிக்கத்தின் மூலம் அறிந்து மனமுடைந்தான்.

ஆயின் சிறிது நேரத்தில் தலைவர் அண்ணாமலை சொத்திச் சிலம்பன், வேலு, பாக்கியம், புஞ்சிபண்டா, பழனி, முண்டன், பொன்னையன், இராக, சுருட்டன், கலப்படையா, பண்டா, திஸ்நாபக்கா, கர்த்தான், சோளமுத்தி, சிங்காரவேல், அடைக்கலம், பெருமாள், ஊமையன், சரவணம் எனத் தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் ஒருங்கு திரண்டு வருவதைக் கண்ட சின்னக்கலப்பன் மீண்டும் உற்சாகம் பெற்று உடையப்பனாகித் துரையைத் திட்டித் தீர்த்தான். தொழிலாளர்கள் ஒன்று திரளுவதைக் கண்ட துரையோ மாயமாக மறைந்து

விட்டான். தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு ஊர்வலமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். துரை தன்னைக் காப்பாற்று வதற்காக உடனடியாகப் பொலிசுக்குப் போன் செய்தான். தூரத்திலே துப்பாக்கிகள் ஏத்திய பொலிசாரைக் கொண்ட ஜீப் வண்டியும் லொரியம் குயின்ஸ் தோட்டத்தை நோக்கி விசைந்து வந்து கொண்டிருந்தன. இதுவே நாவலின் கதைச் சுருக்கமாகும்.

இந்நாவல் 1968 ஆம் ஆண்டு முதற் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது என்பதும் அப்பொழுது உலகின் கவனத்தை ஈர்க்கியாக வந்தது கொண்டிருந்த 'சோவியத் யூனியன்' அரசு பலத்தோடு விளங்கிற்று என்பதும் முதலாளித்துவ வகாதிபத்தியவாதிகளின் அசுரப்பிடியிலிருந்து விடுபடத் துடித்த நாடுகளினதும் இனங்களினதும் சமூகங்களினதும் இ. துரை இயக்க கலை - இலக்கிய எந்தாக்களினதும் தம்பிக்கை நட்சத்திரமாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது என்பதும் மனங்கொளத்தக்கவை.

முதலாளித்துவ சக்திகள்தும் பேரினவாத சக்திகள்தும் தூண்டு தலால் இலங்கையில் முதன்முதல் மிகப்பாரிய அளவில் 1958 ஆம் ஆண்டு இனக்கலையும் இடம்பெற்றது. எனினும் அதனைத் தொடர் த்தும் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் சமுதாயங்களைச் சேர்த்த சிந்திக்கத் தெரிந்த மானிட நேயம்மிகக் சக்திகள் இளத்துவ ஒற்றுமைக்காகவும் இந்நாட்டு நலனுக்காகவும் ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன என்பதும் இவற்றுக்கெல்லாம் ஒப்பற்ற வல்லமையை அளிக்கும் வகையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கமும் பிற திறுவனங் கள் சிலவும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன என்பதும் இவற்றையப் பொறுக்கமாட்டாத முதலாளித்துவ, பேரினவாத, கிட்டமிட்டு மேற் கொண்ட சதி முயற்சிகள் பயங்கர விளைவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதும் அவற்றின் வெளிப்பாடே மலையகத்தில் மட்டு மன்றி அனைத்திலங்கையிலும் 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டு களில் இடம்பெற்ற மிகக் கொடூரமான இன சங்கரமும் தொடர்ந்து இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பேரழிவுகளும் அவலங்களும் அகதி வாழவும் புலப்பெயரவும் என்பதும் ஆரம்பத்தில் விதைகொண்ட 'இளத்துவோம்' என்னும் வித்து முளைவிட்டுச் செடியாகி மரமாகி அகலப்படாந்து இலங்கையையும் அயலிலுள்ள இந்தியாவையும் மட்டுமன்றிப் 'பூரிப்பத்தின்' சகல பருகிகளையும் எட்டி தீர்கின்றன என்பதும் அவற்றின் மிகப் பயங்கர விளைவுகளும் சிந்திக்கத்தக்கவை.

மேற்கண்ட விடயங்களுப் பல்வற்றை நோடியாகவும் மறைமுக மாகவும் தீர்க்க தரிசனமாகவும் தத்தூபமாகவும் புலப்படுத்தி நிற்பதே இந்நாவலின் தனிச் சிறப்பாகும்.

தொழிலாளி வர்க்கம் என்ற வகையில் தோட்டப்புறத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களையும் சிங்களத் தொழிலாளர்களையும் நாவலாசிரியர் ஒன்றுபடுத்தி இயங்கச் செய்வதை நாவல் முழுவதிலும் காணலாம். அத்துடனமைவாது தோட்டங்களின் அபவிலே வாழும் 'நாட்டுப்புறச் சிங்கள விவசாயிகளையும் தொழிலாளி வர்க்கம் என்ற வகையில் ஒன்றிணைய வைக்க முனைகிறார். நாவலாசிரியர் மானிட நேயமும் இதய கத்தியுடனான தொழிலாளி வர்க்கச் சார்பும் மூர்க்கத்தனமான முதலாளித்துவ எதிர்ப்பும் நாவல் முழுவதிலும் இழையோடி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். தாழ்வுற்று வறுமை மிகு சிச் சுதந்திரம் தவறிக் கெட்டுப் பாழா' டு பிற்கும் தொழிலாளி வர்க்கம் விமோசனம் பெற வேண்டும்; தலை திமிர்ந்து தன் மானத்துடன் வாழ வேண்டும்; உலகில் மாளுடம் செழித்தோங்க வேண்டும்; மானிடத் தன்மையையும் மனித விமூடியங்களையும் நீதி நியாயங்களையும் குழிநோண்டிய புதைத்து 'இலாபநோக்கு' ஒன்றையே இலக்காகக் கொண்டு அதன் பொருட்டு உரைக்கவொண்ணா அக்கிரமங்களையும் மீலேச்சத்தனங்களையும் குரூரங்களையும் செய்து கொண்டிருக்கும் முதலாளித்துவ மேலாதிக்க சக்திகள் மலையகத்தில் மட்டுமல்ல இலங்கையில் மட்டுமல்ல இப் பாரந்த உலகத்திலேயே வேறும் வேறு மண்ணும் இல்லாமலே அழித் தொழிக்கப்பட வேண்டும்; அதற்கு மலையகத் தொழிலாளர் வர்க்கம் மட்டுமன்றி இலங்கையினதும் அனைத்துலகினதும் தொழிலாளர் வர்க்கமும் ஒன்றுபட்டு வீரியம் பெற்றுப் போராட வேண்டும் என்னும் நாவலாசிரியரது ஆதங்கம் - மானிடத்தை இதய கத்தியோடு நேசிக்கும் ஆத்மா இந்நாவல் முழுவதும் முனைப்புடன் வெளிப்படுவதை நாம் மிகத் தெளிவாகத் தரிசிக்க முடிகின்றது.

மலையகத் தொழிலாளர் அன்று தொட்டு இன்றுவரை எதிர்தோக்கி வரும் பாரிய பிரச்சினைகளுள் ஒன்று வதிவிடப் பிரச்சினையே. இப்பிரச் சினை யின் தடியாகவே வேறு பல பிரச்சினைகளும் அவலங்களும் தோன்றுகின்றன. சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் வீடற்றவன் என்னும் நாவலிலும் வேறு சில நாவல்களிலும் இப்பிரச்சினை முக்கியம் பெறு கின்றது எனினும் இந்நாவலிலேயே அது முனைப்புப் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

"பறவைகளுக்குக் கூடுகளும் மரம்புகளுக்குப் புற்றுகளும் உள்ள இந்நட்பாரிய பூமியில் நோம்மையாக உழைக்கும் உயிர்களுக்கு ஒரு சிறிய இடம் இல்லாது கவனப்படுவதேன் '85 என்ச் சினைக்கலப்பன் மூலம் விளவும் நாவலாசிரியர் ".... அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, போயாதினம், தோட்டத்தில் வேலையில்லை. மலையில் கொழுந்து எடுக்கும் மனைவி

ஆறாயி, மகள் நட்சத்திரம், பக்டரியில் வேலை செய்யும் வீரமுத்து. மற்றும் காமபிராவின் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு கிடக்கும் சரவணம், கப்பிரமணி முதலிய ஏழு பிள்ளைகளும் எழும்பேலியில்லை.

கிடந்தவாறு அவர்கள் எல்லோரையும் தலைமையச் சரித்துப் பார்த்த சின்னக்கலப்பனுக்கு யோசனை தொட்டுவிட்டது. சில தியிச தேரம் அப்படியே பேசாமல் கிடத்தான். அப்படிச் சிடப்பதும் மனதுக்குச் செளகரியப் படாததினால், அவன் பீடிப்புண்கைய விட்டவாறு சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். மேலே நீட்டிய கைகள் கொடியில் போட்டிருந்த துணிகளில் முட்டிற்று. கால்களை உளை வெடுத்து நீட்டியவாறு எழுந்திருந்து கொண்டான். நீட்டியிருந்த கால்களுக்கும் மறுபக்கச் சுவருக்குமிடையில் இரண்டடிதூரம் இடை வெளிதாவிருந்தது. உடலில் தித்தினைச் சோர்வு தட்டத் திரும்பவும் சரிந்து படுத்துக் கொண்டான்.

கண்களால் காமபிராவின் பரப்பைச் சுற்றிப் பார்வை விட்டான். இருள் திற்றெந்து வழிந்தது.

சாக்குக் கட்டிலின் நடுவில் முழங்கால்களும் தலைமயர் இணைந்த வாறு வடக்கயிற்றறைப் போல் சுருண்டு கொண்டு மனைவி ஆறாயி கிடந்தான். அவளுக்கூர் கையில்லை. இருமலும் காய்ச்சலும், சுவரோடு கிடக்கும் அந்தக் கட்டிலின் கீழ் மனையில் புல்லுவெட்டப்போகும் மாசிலான் கிடத்தான். குமரான நட்சத்திரமும் அவனின் தங்கை பொட்டு வின் தாயின் கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு ஒதுங்கிக் கிடத்தனர், மற்றப் பையன்கள் மூன்று பேரும் காமபிராவின் நடுவில் கணவிழிக்காத நாய்க்குட்டிகளைப் போல் ஒருவரோடு ஒருவர் பிணைந்து கைகளை எறிந்து உட்கூடிக் கொண்டிருந்தனர். வீரமுத்து முள் ஸ்தோப்பில் வீரகுருகுக்குப் பக்கத்தில் முகங்குப்புறப்படுத்தி இருந்தான். அவன் நல்ல சூக்கம்.

காமபிரா இருளை நிரந்தரமாக அழுக்கி வைத்திருக்கின்றது. அந்த அடிமை இருளின் பரப்பில் சிறை பிடிக்கப்பட்ட பட்டாளக் காரணப் போல் குமைந்து நெருங்கி இருள் துண்டுகளாக அவர்கள் எல்லோரும் படுத்திருந்தார்கள். அவர்களோடு சாமான் வைக்கும் விராக் சிறுந் அரிசிச் சாக்கும் மற்றும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும் மூலைக்கு மூலை இடம் பிடித்துக் கிடக்கின்றன.

அவர்கள் விடும் உயிர் மூச்சுகளில் இருந்து சின்ன இரைச்சலுடன் வந்து கொண்டிருக்கும் கெட்ட அளற்காற்று காமபிராவின் வெளியை வெப்பமாகி விழித்திருக்கும் சின்னக்கலப்பனின் முகத்தை யினகாய்

உரசி விட்டதைப் போன்று எரிவை ஏற்படுத்துகின்றது. அவன் கண் களை இறுக மூடி விழித்துக் கொண்டு கிடந்தான்.

இன்னொரு உயிர் புருவதற்குக் காமபிராவில் இடம் இல்லை. நிதான உணர்வுடன் காமபிராவையும் அதற்குள் மந்தைகளைப் போல் அடைக்கப்பட்டுக் குளிந்து கிடக்கும் உழைக்கும் உயிர்களையும் பார்க்கும்போது தம்மேல் அனுதாபமும் 'இதுவும் ஒரு வாழ்வா' என்ற எண்ணமும் வெறுப்பும் அவன் மனதில் சூடான ஜுவாலை வீசிற்று. இருதயம் சுட்டுக் கொண்டது. இந்த உணர்வு சின்னக்கலப்பனுக்கு அடிக்கடி எழுந்து மடியும்.

அவன் திருமணம் செய்யப் போகும் மகளை நினைத்துப் பார்த்தான்.

தானே தன் மனைவியுடன் தாம்பத்திய உறவு கொள்ள முனையும் தூட்களில் தளக்கேற்படும் கஷ்டத்தையும் மற்ற லயங்களில் உள்ள வர்களின் அனுபவங்களையும் அவை ஏற்படுத்தும் மன திட்டுரங் களையும் அவன் அறிவான். அந்தக் காமபிராவில் வீரமுத்துவும் கவி யானாம் முடித்து வந்தால்?... பருவாடைந்த பெண்'டு, நட்சத்திரம், வயதுவந்த பாலுக்கள்... ஏற்படும் அவஸ்தைகளையும் சங்கடங்களையும் அவனால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. மனம் அருக் குளித்தது. வாய்க்குள் ஏதோ புறுபுறுத்தக் கொண்டான்.

அவன் விட்ட பெருமூச்சு குளிர்காற்றுக்குச் சூடேற்ற தீதமளித்தது. புளர் மூட்டம் கட்டியிருந்து வானம் வெளுத்திருந்தது. சம்பள நாளில் தொழிலாளியின் முகம் போல அது திடீரென இருண்டுவிடும்...'' என விபரித்துச் செல்வது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

எவ்வளவுதான் பரம ஏழைகளாக இருந்தாலும் கூலிக்காரராக இருந்தாலும் இலங்கையின் ஏளைய பாகங்களில் வாழும் ஏளைய சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தமக்கெனவுள்ள சிறு துண்டு நிலத்திலோ குத்தகை நிலத்திலோ தாம் விரும்பியவாறு தமது வசதிக்கேற்பச் சிறுசிறு குடிவசிகளை அமைத்துச் சுதந்திரமாகவும் வசதியாகவும் வாழ உரிமை யுண்டு. பறவைகளும் உள்வனவும் பிரகஸ்களும் பிற உயிரினங்களும் கூடத் தத்தமக்கேற்ற வதிவிடங்களை அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை உடையன. ஆயின் மிகக் கடின உழைப்பினை நல்கும் தேரட்டத் தொழிலாளர்களுக்கோ தமது சொந்தச் செலவில் கூட ஒரு சிறு குடிவை யைக் கூடக் கட்டிக் கொள்ள உரிமை கிடையாது. தேரட்ட உரிமை யாளர்கள் நூற்றாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டுவித்த இருண்ட தும் காற்றோட்டமற்றதுமான சிறுசிறு காமபிராக்களிலேயே பெரிய குடும்பங்களாயினும் சரி சிறிய குடும்பங்களாயினும் சரி வாழ்ந்தேயாக

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வேண்டிய தீர்ப்பந்தம். அத்தகைய காம்பாக்களில் கூட சூரையின் தயவு உள்ள வரையே வாழலாம். தூரையின் வெறுப்புக்கு ஆளானால் வேலை யிலிருந்து விலக்கப்படும் தொழிலாளர்கள் காம்பாக்களையும் விட்டு வெளியேறித் தெருவேரங்களில் குந்தியிருப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியேயில்லை.

இந்தாவலில், தெருத் தெருவாக அலையும் தொழிலாளர்கள் பலரையும் ஆரியர் காட்டத் தவறவில்லை. தோட்டத்தில் பதிளைந்து வருடங்களுக்கு மேல் பாடாக உழைத்தவன் கனி. வேலைக்காட்டிலே யிகவும் சேவலமாகத் திட்டிய கங்காணியை ஆத்திரம் தாங்க முடியாத நிலையில் கை ஒங்கி அடித்துவிட்டான் என்ற காரணத்திற்காக விசாரணையின்மீது தோட்ட தீர்வாகத்தால் வெளியேற்றப்பட்டான். போக் சிட் மின்றித் தலைசாய்ப்பதற்குச் சிறு இடம் கூட இன்றி கடைபோரங்களில் தெருநாங்களோடு இரவும் பகலும் போராட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். தோட்டப்புறங்களிலும் கடைவீதிகளிலும் அளாதரவாகத் திரியும் இத்தகைய ஆயிரக்கணக்கான காளிகளை இன்னும் நாம் இன்றும் காணமுடிகின்றது.

வெளிப்பு பிரச்சினை யால் ஏற்படும் சுகாதாரச் சீர்கேடுகள், நோய்கள், ஒழுக்கப் பிழைப்புகள், மனவக்கிரகங்கள் முதலியவை ஒருபுறம்; இன்ற தம்பதிகள் சுதந்திரமாகவும், அந்தரங்கமாகவும் ஒதுக்கிடத்தில் தாம்பத்திய உறவு கொள்ள முடியாத நிலையில் விரக்தியின் விளிம்பிற்கே சென்று தற்கொலை முயற்சியில் இறங்கும் பரிதாப நிலையும் ஏற்படுகின்றது. இத்தகைய நிலைக்கு எடுத்துக் காட்டாக நாவலாச்சியர் சப்பாணியைச் சித்திரித்த தர்ஸா மனங்கொளத்தக்கது.

"..... எல்லா வயக்காம்பாக்களிலும் வேலை முடித்து மலையில் இருந்து வந்த பெண்கள் சோறு சமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்கள் வெளியில் சென்று தங்குமிடங்களைப் பொழுது போக்குவதற்கே தோட்டத்தில் வசதியில்லாததால் உள்ளே அடைந்து சிடிந்தார்கள். தங்கள் வாழ்வைப் பற்றியும் தொழில் நெருக்கடிகள் பற்றியும் பேசுவதற்கு அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் நேரம் அதுதான். அதனால் வயங்களில் பேச்சும் இனாக்கலும் ஐனாந்தடியாகவுமிருந்தது. சிலர் குப்பியில் செய்த பந்தங்களைக் கையில் பிடித்துச் சிறு கள்வலமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் கடைத்தெருவுக்குப் போனதும் வருவதற்கும், தண்ணீர் குழாயடியில் வரிசையாக நின்று நீர் பிடிப்பதுமான இருந்தார்கள். கோயிலடியில் சூப்பவையசரால் நாடாத்தப்படும் இரவுப் பள்ளிக்கூச் சென்று படித்துவிட்டுச் சிறு பிள்ளைகள் பப்பாசித் தண்டல் செய்த

பந்தங்களைக் கையில் எத்திய வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தார். அழுக்குப் படிந்த சட்டையணிந்து தலையும் சீவாமல் நிற்கும் பெண்பிள்ளைகள் சிறுபிள்ளைகளை இடுப்பில் தாவிக்கொண்டு வய ஒரங்களில் ஓடித்திரிந்தார்கள். கொழுந்துக் கூடைகள் அங்கும் இங்கும் கிடந்தன. வாசல்களில் நாங்கள் ரோம்பலாகச் சுருண்டு கிடந்தன.

அந்த வயத்தில் வாழும் எல்லாருக்குமாக வயத்தின் சிறிது தூரத்தில் கட்டப்பட்ட ஒரே கக்கன் மல்கலத்தின் அறிவியல் நூற்றும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வயத்துக்கு மட்டுமன்றி இல்லை. எல்லா வயத்துக்கும் அப்படித்தான்.

வயக்காளில் தலம்பி வழியும் வய நீரும் ஒவ்வொரு வயக் காம்பா வாசல்களிலும் ஊழிய அழகு நீரும் எறிந்த கழிவுப் பொருட்களும் வெற்றிலைக் கழிச்சலும் சேர்ந்து ஒரு ஹோட்டலின் ஒதுக்குப்பறம் போல் வயத்தின் முன்புறம் காட்சி அளித்து..... சேற்றில் திருத்தியுடன் புரளும் பன்றிகளைப் போல் அவர்கள் அந்தச் சின்னத்தனமான வாழ்க்கையில் தம்மையின்றி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதற்கு அந்த உயிரிகள் எவ்விதத்திலும் காரணமாகமாட்டார்கள். அதேபோது அவர்கள் மனிதவுயிர்களின் ஆகம் சுக்கத்திற்குப் பொருந்தாத சுகாதாரற்ற குழந்தைகளில் அவர்களின் மலச்சாட்சிக்கு மாறாகப் பலவந்தமாக அந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள்....."

"..... வயத்துக் குழந்தைகள் வயத்தின் வாசலிலுள்ள வயக்காளின் இருபக்கங்களிலுமிருந்து மலம் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். நாங்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் நின்று அதை தக்கிக் கொண்டு நின்றன.

நீங்கள் பேசும் மட்டத்திற்கு வந்து முகத்தை நீட்டிச் சுவாசிக்கும் கடல் ஆமைகள் பேசும் நித்திரைவிட்டெழுந்த தொழிலாளர்கள் பலர் தந்தம் காம்பா வாசல்களுக்கு வந்து நின்று, காற்றைச் சுவாசித்து, மலையிடவெகிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்....."

"வயத்தில் எழுந்த சத்தமும் அவசமான சந்தடி களும் வீரமுத்துவின் நல்ல நித்திரைவயக் குழப்பிவிட்டன. கால் கைகளை நீட்டி முறுக்கி உணவ எடுத்துக்கொண்டான். எத்தோப்பில் படுத்துத் தாய்கிய அவன் தன் னோடு வந்து கால் பக்கத்தில் குரங்கி கிடந்த நாயைக் காலால் உதைத்து வீரட்டிவிட்டான். தலையில் காவத மூடிக் குளிசுக்காகக் கட்டியிருந்த சிவப்புத் துணி குலைந்து சுழுத்தில் தொங்கியது. அதை எடுத்து நீண்டும் தலையில் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு காம்பாவாசலில் வந்து குந்தினான். வயக்காளின் அருகில் இருந்து குழந்தைகள் மலம் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர், நாங்கள் மிக ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தன...."

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அவனுக்கு முன்பு யிக வெள்ளனவாக, சின்னக்கலப்பன் நட்சத் திரம், பொட்டு, பையன்கள் எல்லோரும் எழுந்து விட்டார்கள். ஆறாயியும் எழுந்து சுருட்டுக் குடித்துக்கொண்டிருந்தாள். காம்பரா நடுவில் குப்பி விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. பொட்டு ஸ்தோத்பு மூலையில் அடுப்பு மூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்...

கொழுந்தெடுக்கப் போகும் பெண்கள் மெஷின் வேகத்தில் பாய்ந்து பாய்ந்து காணலில் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். தித்திரையில் இன்னும் குழம்பி அவங்கோலமாக இருக்கும் அவர்களின் கந்தல் அப்படிபேதான் இருக்கிறது. அதைவிட்டு போசிக்க நேரமில்லை. மழை மந்தாரமாக இருந்ததால் நேரமும் தெரிய வில்லை. தகாத் தொடங்கிய புகையிரதத்தில் ஏற ஒட்டும் சீராயினிள் போல, தின்றது பாதியம். தின்னாதது பாதியும் பின்னாக்குப் பால் கொடுத்தது பாதியுமாகக் காம்பரா சுவரில் தூக்கியிருந்த கொழுந்துக் கூடைகளை எடுத்து முதுகில், பொட்டுக்கொண்டு பிரட்டுக்களத்தை நோக்கி ஓடினர். அங்கு கணக்கப்பிள்ளையும் கண்டாக்கய்யாவும் நின்று. சிலர் பால்சூடிக்கும் குழந்தைகளை மாப்போ கணத்துக் கொண்டு பின்னைக் காம்பராவில் விட்டுச் சென்றனர்.....

இந்நாவலில் இடம் பெற்றுள்ள மேற்கண்ட பகுதிகள் வருத்தான்றி நோக்கத்தக்கவை. வலிவிடம் அல்லது வீடு ஒரு மலிதலுக்கோ அல்லது குடும்பத்துக்கோ சுவர்க்கத்துக்குச் சமமானதாகும். அது எட்டுக்கு றானிகையாக இருக்கலாம். ஒலைக்குடிசையாக இருக்கலாம். சகலவாத்தி க்கு மாடமாளிகை எவ்வாறு கவர்ச்சமாகக் காட்சியளிக்கின்றதோ அதே போன்று ஒரு பரம ஏழைக்கு அவனது ஒலைக்குடிசை கவர்ச்சமாகவே விளங்குகின்றது. ஆயின் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கோ ஒரு ஒலைக்குடிசையைக் கூட அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை இல்லை. இல்லவே இல்லை. மாறாக அவர்களது வலிவிடம் கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாகச் சுவர்க்கமாக அமையாது விடலும் சகிக்க லாம். ஆயின் நாகத்திலும் கேவலமாக அவர்களது வலிவிடம் கடந்த ஒன் றரை நூற்றாண்டுகளாக விளங்கி வருவதையே மேற்கண்டபகுதிகள் யிகந் தல்லியமாகவும் தந்திரபாகவும் சித்திரிப்பது எமது மிகுதியான கவனத் திற்குரியவை.

மலையகத் தொழிலாளர்களின் நாளாந்த வாழ்க்கைப் போராட்டம் - இரள் கல்லும் மாலைநேரம் - இரவு நேரம் - அலிகாலை நேரம் - விடிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம் என அந்த அடபாவிச் சீவன்கள் தங்களது நாகத்திற் குச் சமமான 'காம்பராக்களில்' செவவு செய்யும் நேரம் - மிகுதி நேரம் தோட்டங்களில்.

அவர்களது காம்பராக்களை நாகத்திலும் கேவலமாக விளங்கும் போது அவர்களுக்கு விமோசனமேது, நாகத்தைப் பற்றி அறிவதற்கு நாம் புராண. இதிகாசங்களைத் தேடி அலைப்பவேண்டிய அவசியமில்லை. நாகம் என்ற சொல்லுக்கே அந்த புஷ்டியான பொருளைத் தரும் வகையில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் ஒவ்வொரு காம்பராக்களும் ஏழாநாகத்துக் சீறாநாகமாக அன்று தொட்டு இன்றுவரை விளங்கி வருவதையே பெனடிக்கர் பாலன் மிகயிக அற்புதமான முறையில் தமது நாவலிற் காட்டியுள்ளமை மனித தேயம்படைத்த எவரது உள்ளத்தையும் உலுக்கி எடுப்பதாகும். வலிவிடப்பிரச்சினை, அநையாகத் தோன்றும் கொடூரமயிக்க பிரச்சினைகள் முதலியன பற்றி வேறு எந்த மலையக நாவல்களும் முயணப்பாக தோக்காத அளவிற்கு இந்நாவல் ஒன்றே நோக்கியுள்ளமை இதன் விண்டுரைக்கத்தக்க தனிச்சிறப்பாகும்.

வலிவிடப்பிரச்சினை யின் அடியாகத் தோன்றும் பிரச்சினைகளுள் முக்கியமான ஒன்று கல்விப் பிரச்சினையாகும். மலையகத்தின் கல்வி திலை மிக நீண்ட காலமாக மிகவும் பிளதக்கிக் காணப்படுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆட்சியாளரின் அசிரத்தை, பெற்றோரின் ஆர்வமின்மை, போதிய தரமான பாடசாலைகளின்மை, தலைமை வாய்ந்த ஆசிரியர் பற்றாக்குறை எனப் பல காரணங்கள் கூறப்படினும் அவற்றுள் மிக முக்கியமானது லயக்குச் சுற்றாட்டும் வலிவிடம் பிரச்சினைபுமெனலாம். பாடசாலைகளிலோ கல்லூரிக ளிலோ மட்டுமன்றி வீட்டிலும் மாணவர்கள் அதிக அளவிற்கு கற்க வேண்டியுள்ளது. வீட்டின் அமைதியான சூழ்நிலை, இருப்பிட வசதி, வெளிச்ச வசதி, தளபட வசதி, பெற்றோரின் தூண்டூதல் முதலியன மாணவர்களின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் அவசியமானவை. மலையகத் தொழிலாளர்களின் சீன்வளைகளைப் பொறுத்தவரை பேற் கொண்ட வசதிகள் மிக மிகக் குறைவு அல்லது இல்லையென்றே கூர லாம். இத்தகைய பரிதாபகரமான நிலையை நாவலாசிரியர் பின்வரும் பாத்திர உரையாடல்கள் மூலம் சுவலியமாக வெளிப்படுத்துதல் அவ தானிக்கத்தக்கது.

"..... 'இருவரும் ஒப்பீசுக்கு செல்லும் மேல்றோட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தனர். இராகவன் கைகளை மாப்போடு கட்டிக்கொண்டு தெருவை நோக்கியவாறு வந்தான்.

"எஸ். எஸ். சி. பரிட்சை நல்லாச் செஞ்சியா?"

'எங்கப்பா நல்லா செய்கிறது. சமராச் செய்திருக்கு' வீமுத்து பேசாமல் வந்தான். இராகவனும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. நிசப்தம்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தில்லிற்று. இராகவன் எனையோ யோசித்துக் கொண்டுவருவதை விழுந்து தெரிந்து கொண்டான்.

'என்னா யோசிச்சிக்கிட்டே வர்றாய்? என்னா விசயோம்?'

'தோட்டத்திலே இருக்கிறவன் கொஞ்சம் மேலபடிக்கிறதுன்னா முடியாத காரியமப்பா, அந்த முறையில் தான் நம்மை வச்சிருக்காங்க'

'ஏம்பா அப்படிச் சொல்லிப்புட்டே?'

'ஒண்ணுமில்லே; நம்ம சம்பளத்திலே தாய் தகப்பன் நம்மைப் படிக்க வைக்க யோசிக்கிறதே தான் வயித்துக்குத் துரோகம் செய்யிர வேல்தான். அப்படியிருந்தும் நாம் இருந்து படிக்கிறதற்கு எங்கே வசதி இருக்கு. நம்பகம்பாரா ஒளக்குத் தெரியும்தானே. அதன் தடுவில நின்று உண்மையிலேயே கையை விரிச்சா இரு பக்கச் சவரிலேயும் முட்டும், மேலே கையை உசத்திலும் அநேகத்திதான். சன்னலே சிலையாய். அதனுள்ளே நம்ம எத்தலைப்பேரு? நாணும் ஒரு மோசையை மூலையில் போட்டுக்கிட்டு எப்படி? இல்லிதான் வயம் கலகலப்பாக இருக்குமே அந்தச்சன் இணர்சலிலும் சந்தடியிலும் ஒருவனால் படிக்கத்தான் முடியுமா? இன்னொன்று, வேலை செய்துவிட்டு அனுமலி வாரவங்க எட்டு மணிக்கெல்லாம் தூங்கப் போயிருவாங்க. அதன் பிறகு விளக்கு எரிக்க முடியுமா? தூங்கல்லாம் ஏன் இப்படி வாழணும்....."²⁰

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டமே மகா பரிதாபத்திற்குரியது. அவர்களுள்ளும் முதியவர்களின் நிலையோ சொல்லுத்தரவன்று. இந்நாவலின் ஆங்காங்கே முதியவர்களின் நிலையைப் கட்டிச் சொல்லத்தவரவில்லை.

"சின்ன வயது தொட்டு, விடியற்காலம் இருசில கொழுந்துக்கூட்ட தூக்கி, மலை ஏறி உலுத்துக் கொடுத்து விட்டு இரத்தமும் சனதையும் வற்றி, தோல் கருங்கி, சிறிய வாழ்க்கைதானும் சரியாக வாழத்தலைவல என்ற ஏக்கப் பெருமூச்சோடு தங்கள் எலும்பையும் தேயிலைக்குப் பசனையாக்கும் காலத்தை எதிர்நோக்கி இருக்கும் கிழசிகள் காம்பரா வாசலுக்கு வாசல் மலைகளைப் பார்த்தவாறு இருக்கின்றனர்"²¹ எனக் கிழசிகளின் நிலையை நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதே போன்று இந்நாவலில் இடம் பெறும் தர்சினாள் கிழவன், காளி, முக்காசி முதலியோரது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை சித்திரித்துக் காட்டுவதன் மூலமும் நேர்கண்ட நிலைமைகளை விளக்கியுள்ளார்.

இந்நாவலில் முனைப்புப் பெற்றுள்ள மூன்று முக்கிய விடயங்களாவன தொழிலாளர் வழிவிடப் பிரச்சினை, தொழிற்சங்கப் போராட்

டங்கள், தோட்டங்களின் உடைமையாளர்களாகவும் துணைாளர்களாகவும் விளங்கிய வெள்ளைக்காரர்களின் அடடுழியங்களும் அவர்களை நடனம் விட்டு வெளியேற்ற வேண்டியதன் அவசியமும் என்பனவாகும்.

மலையகத் தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் எட்டிச்சுப் போட்ட யாகப் பெருகத் தொடங்கிய ஒரு சூழ்நிலையையே இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது. கூடவே மலையகத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முன்னம் தோட்டத்து அதிகாரிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே நிலவிய உறவினையும் தொழிலாளர்கள் அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடத்தப்பட்டதையும் தோட்ட அதிகாரிகளின் அடடுழியங்களையும் சர்வாதிகாரப்போக்கினையும் தொழிற்சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னர் தொழிலாளர்கள் படிப்படியாக எழிப்புற்று எழுச்சியுறத் தொடங்கியதையும் தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அடடுழியங்களையும், அத்திகளுக்கும் எதிராகப் போராடுவதற்கும் படிப்படியாகத் தாது உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் தொழிற்சங்கங்கள் அவர்களுக்குத் தெம்பினையும் துணிச்சலையும் அளித்தவாற்றையும் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு கச்சிதமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தோட்டப்புறங்களில் ஆரம்பத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப் படுவதை அறவே வெறுத்த தோட்ட அதிகாரிகள் கோருதேசியர் போன்றோரது முயற்சியால் பின்வாங்க நேரிட்டது. அவ்வாறு போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கங்களையும் துணைமும் பிற அதிகாரிகளும் தயக்குச் சார்பாக இடைவிடாது முனைந்தனர். தொழிலாளர் பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவர்களது அடிமாத ஆதானைப் பெற்று தீண்டகாலமாகத் தோட்டப்புறங்களில் செல்வாக்குடன் விளங்கி வரும் ஒரு சில சங்கங்கள் முதலாளித்துவத்திற்குச் சார்பாக நடந்து வருவதனால் போலும் அவை இந்நாவலில் வன்மையான கண்டனங்களுக்குள்ளாகின்றன.

பொதுவுடமை, மாக்கிசம், வெளிசார், மாவோவிசம், இடதுசாரி இயக்கம், முற்போக்குச் சிந்தனைகள் சோஷலிசம் முதலிய சொற்களைக் கேட்டாலே, ஏறத்தாழ 1940கள் முதல் 1960கள் வரை பழமையாதிக்கரும் முதலாளித்துவவாதிகளும் அவர்களது விகவாதிகளும் சிலிக்கொண்ட காலப்பகுதியாகும். அரசியல் முதல் கலை - இலக்கியத்துறை வரை இலங்கையில் 1960களில் நடைபெற்ற காரகாரமான விவாதங்களும் சர்ச்சைகளும் மூக்கத்தவமான எதிர்ப்புகளும் இங்கு மனங்கொளத் தக்கவை.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இந்திலையிலேயே மலையாளத் தோட்டப்புறங்களில் மட்டுமன்றி அனைத்திலங்கையிலும் காலம் காலமாகச் சமூக ரீதியாகவும் பொருளாதார, பண்பாட்டு ரீதியாகவும் பின்தள்ளப்பட்டு அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் - சூழிப்பாச அவர்களது இளந்தலைமுறையினர் 'சிவப்பின்' மீது மோகங்கொள்ளலாயினர். இதனைக் கண்டு பழமைவாதிகளும் முதலாளித்துவாதிகளும் அவர்களது விசுவாசிகளும் அஞ்சி நடுங்கலாயினர்; எர்சரீக்கை அடையலாயினர்; அவற்றை முறையிலேயே கருநீலிவிடத் தம்மாலான வளம் முயலலாயினர். தோட்டப்புறங்களில் இப்போக்கினைத் தூண்டியதாகக் காண முடிகின்றது. இத்தகைய விடயங்களை மெய்க்கார் நாவலாசிரியர் மிகத் திறம்படப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தோட்டப்புறங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முன்பு காணப்பட்ட பிணல்களைச் சிங்களக்கலப்பனது மன ஓட்டத்தின் மூலமாக நாவலாசிரியர் பிள்வருமாறு காட்டுகின்றனர்:

"...பான் பார்சலைக் கையில் வைத்து இடது கையை மார்பின் மேல் குறுக்காகப் போட்டு வண்ணம் கலையினோரத்தில் கருண்டு கிடக்கும் நாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காது இன்னும் விடவில்லை. ஜாலானம் கொல்லிய குளிர்காற்றுடன் சிதறி வீசிறது.

இலேசில் ஒரு முடிவுகாண முடிவாமையால் அந்தந்த அவன் மனம் கடந்துபோன வாழ்க்கையில் தத்தி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அப்படி நகர்வையில், தான் திருமணம் செய்து கொண்ட ஆரம்ப நாட்களில் பட்ட அனாதையான ஏகங்கள், தனிமையான மனத்தைத் தரித்தெடுக்கும் நெருக்கடிகள், வெளியில் சொல்லமுடியாத அவலங்கள் என்பன தன் மகனுக்கும் நோந்துவிடக்கூடாது என்ற அவனுடைய தாய் ஆசை மேல்காலும் உறுதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவனுடைய காலத்தில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் இன்றிருப்பதிலும் கடுமையாக இருந்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிண அடிமைகள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் சகல பகுதிகளையும் தீர்பாணிக்கும் எவ்வகையானதோ... த்துரை இருந்தான். எவையுமாய்விருந்துகேட்க முடியாது. சவுக்கைக் கையில் வைத்துப் பயமுறுத்தி அடித்து உதைத்து வேலை வாங்கிய காலம். தொழிற்சங்கம் கிடைப்பாது. துறையின் அலுவலியினரிடம் தோட்டத்துள் காலடிவாங்கும் எவனும் காண்புக்குக் கீழ் எட்டு விழுந்துப்படுவான். தோட்டத்துரைவிரும்பிய பெண்களை அவன் அணுபவித்தே கீருவான். அதற்கு மறு பேச்சில்லை அப்படியான ஒரு அடிமைச் சூழ்நிலையில் சிங்களக்கலப்பன் ஆறாயினால், காப்பிடித்தான்...."

தோட்டத்து அதிகாரிகளின் வன்மையான எதிர்ப்பினையும் மீறித் தோட்டப்புறங்களிற் சிவப்புக்கொடிச் சங்கம் செல்வாக்குப் பெறலாயிற்று. அதன் வளர்ச்சிக்கு வீரமுத்து, இராசவன், அண்ணாமலை, இராமநாதன் முதலிய இளைஞர்கள் மட்டுமன்றி 'மாஸ்டரும் முக்கிய பங்கினை நல்கியமையை நாவலாசிரியர் ஆங்காங்கே புலப்படுத்திச் செல்கின்றார்.

தோட்டப்புற இளைஞர்களின் அறியாமையை அகற்றுவதற்கும் அடிமை மனப்பான்மையைப் போக்குவதற்கும் அத்திகளுக்கும் அக்கிரமங்களும் பல்வேறு சரண்டல் கொடுமைகளுக்கும் எதிராகப் போராடத் துணிவதற்கும் பொறுமை, மாக்கிசம் ஆகியன பற்றிய மாஸ்டரின் போதனைகள் அதிகம் உதவின. இத்த நாட்டிலே வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் பெருந்தோட்டங்களை ஏற்படுத்திக் தமிழகத்திலிருந்து 'கூலிகள்' என்ற பெயரில் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வந்து மிகக் குறைந்த கூலியில் மிகக் கூடிய உழைப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் சம்பாதிக்குமாற்றையும் தொழிலாளர்களை அடிமைகளிலும் கெவலமாக நடத்தி அடக்கி ஒடுக்கி குக்கலயங்களில் அடைத்து வைத்திருக்குமாற்றையும் தொழிலாளர்களை வாழவும் விடாமல் சாகவும் விடாமல் வைத்திருப்பதற்குக் கையாளும் தந்திரோபாயங்களையும் கல்வி, அரசியல், பொருளாதாரம் முதலிய துறைகளில் தொழிலாளர்களை முன்னேற விடாது காலம் காலமாகத் தடுத்து வைத்திருக்குமாற்றையும் இவற்றிலிருந்து தொழிலாளர்கள் விடுதலை பெற்று முன்னேறுவதற்கான வழிவகைகளையும் மாஸ்டர் இளைஞர்களுக்குப் போதிக்கலானார். 'உலகத்தில் காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான். அவன் காண வேண்டியது வறுமையாம்; பூணவேண்டியது பொறுமையாம்' என்னும் கடினக் அடிமைக்குள் பொதிந்திருக்கும் நயவஞ்சகத்தனத்தையும் உண்மைகளையும் தெளிவுபடுத்துவதில் மாஸ்டர் தீவிர ஆர்வம் காட்டினார்.

"... மாஸ்டரின் மார்க்சிய வகுப்பு வாலிபர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் மனக் கிளர்ச்சியை அளித்தது. மனையில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்போது அவர் கூறிய முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம், சரண்டல், தொழிலாளி வர்க்க ஐக்கியம், புரட்சிகரப் போராட்டங்கள் என்பவை பற்றித்தான் விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. கண்கள் இரண்டும் இறுகக் கட்டப்பட்டு இருட்டிலே தடுமாறிய வர்களின் கட்டுக்கள் அவிழ்க்கப்பட்டு இமைகள் திறந்து விடப்பட்ட உணர்வோடு இருந்தார்கள். இப்பொழுது தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் இருட்டின் கனத்தை உணரத்தலைப்பட்டார்கள்...." என மாஸ்டரின் போதனைகள் தோட்டப்புற இளைஞர்களினதும் முதியவர்களினதும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavannaham.org

உள்ளங்களில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளையும் விழிப்புணர்வையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இவை வெறுமனே நாவலாசிரியரின் கற்பனை எனவோ பிசாரம் எனவோ நாம் கொள்ள முடியாது. பொதுவுடமைக் கருத்துக்களும் மாக்கிச்ச சிந்தனைகளும் மலையகத்தில் மட்டுமன்றி இலங்கையின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் 1950களிலும் 1960களிலும் பெரும்பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியமையையும் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தினைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் தொழிலாளர்களும் அதுகாலவரையில் இல்லாத அளவிற்கு உரிமை கோரிக் கிளர்ச்சிகளிலும் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டமையையும் உரிமைகள் பலவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட மையையும் தொடர்ந்து முன்னேறி வருவதையும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளாற் சுவரப்பட்ட கலை - இலக்கியகர்த்தாக்கள் பலர் இவற்றுக்கு உறுதுணையாக பிற்றமையையும் போராட்டங்களிலும் கிளர்ச்சிகளிலும் தேடிப் பங்குகொண்டமையையும், 1930களில் மலையகத்தில் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் கலை - இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மத்தியிலும் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியையும் எழுச்சியையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ளுதல் அவசியம்.¹⁴

சிவப்புக் கொடிச் சங்கம் தோட்டப்புறங்களில் வேசமாகச் செல்வாக்கும் பெற்று வருவதைக் கண்ட தோட்டத்துரைகிவி கொண்டவனாக துவற்றை முன்னிலையே கிளர்ச்சி எழிய முயலலானான். சிவப்புக் கொடிச் சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டவர்களைத் தன்னாலான வரை பழிவாங்க முயன்றான்; அவர்களைப் பயமுறுத்தியும் ஆசைகாட்டியும் சாத்தான் வேதம் ஒதுவது போன்று பந்தி புல்டியும் தன் பக்கம் இருக்க முயன்றான். எடுத்துக் காட்டாக இரு நிவழ்ச்சிகளை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

காந்தி கோட்டு ஆலைந்த வீரமுத்துவை நோக்கி, “..... நல்லது நீ நல்லவன், ஒன் அப்பனும் நல்லவன். இந்தச் சங்கம் தான் சரியில்லை. பிச்சம் சரியில்லை, ஒப்பன் நல்லவன், ஒப்பனுக்கு நான் கங்காணி வேலை கொடுக்கிறது. ஒளக்குக் காப்பரா தாறுது. ஆனா ஒன்னு, நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்தச் சங்கத்தை ஒட்ச்சி வெளியே வரணும் தெரியுதா? நல்ல சங்கம் இருக்கு. பெரிய சங்கம்! என்னா, இந்த சங்கம் கம்யூனிஸ்ட் சங்கம், இவங்க புரட்சி பேசுவாங்க. நாங்கதான் ஒங்களுக்கு வேலை கொடுக்கிறது. காப்பாடு கொடுக்கிறது. நம்மை நீங்கள் கடவுளா மதிக்கணும். இவங்க காந்திக்கு மாறானவங்க. உனக்குத் தெரியுமா? காந்தி பொலிசிடான் நல்லது. நீங்க நல்லா யோசிக்கணும். இந்தச் சங்கத்தை விட்டுடுங்க என்னா?.....”¹⁵ எனத் துரை கூறுவதும் துரையை

நோக்கி, சொந்தச் சங்கங்களுக்காகத் தொழிலாளர்களைக் காட்டிக் கொடுத்துக் 'கருங்காலி'களாக வாழத்தயாரில்லை என வீரமுத்து கூறுவதும் நீண்டகாலமாகக் கைகட்டி வாய்புதைத்துத் தமது அதிகாரத்திற்கும் கைபோகத்திற்கும் கொள்ளை லாபத்திற்கும் காரணமாகி அடிமைகளிலும் கேவலமாக உழைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களிடமிருந்து தமக்கு எதிரான எண்ணங்கள் வெடித்து எழுவதையும் தங்கள் கட்டளைகளுக்கு அடிபணியமறுத்து இறுமாப்புடன் நடந்துகொள்வதையும் கையாலாகாத் தளத்துடனும் ஆக்திரத்துடனும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியேற்பட்டமையும் மனங்கொளத்தக்கவை.

சின்னக்கலப்பன் துரையிடம் பலமுறை காம்பா கேட்டுப் சிடைக்காமற் போகவே இறுதியில் தளது செலவிலேயே துரையின் அனுமதியையும் பெறாது பதுக்காம்பாலைக் கட்டி முடிக்கிறான். இதனையறிந்த துணை அவமானக் கூப்பிட்டு அச்சுறுத்திக் காம்பராவை உடைத்தெறியும் பாடி கட்டளைபிடுகிறான். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் இருவருக்கு மிண்டலில் இடம் பெறும் உடையாடலின் ஒரு பகுதி இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“..... நீ ஆடா நீ ஆரு?”

‘நான் தொழிலாளியாங்க!’

‘கலிக்காரன்னு சொல்லுடா!’

.....

‘உன்னை இந்தத் தோட்டத்தை விட்டு விரட்ட

என்னால் முடியுமா முடியாதா?’

.....

‘அதெப்படிங்க துரை முடியும்?’

‘டேய் எதித்துப் பேசாதே. இதுக்கு ஒளக்கு ஐஞ்சி

ரூபா தெண்டம்’

.....

‘இது வெள்ளக்காங்க தோட்டம் வெள்ளக்காரங்க சொத்து. இது ஒன் புத்தியில் இருக்க வேணும்.’

.....

‘நீ ஒரு சின்ன மனுசன். நீ நம்மை எதிர்க்கக் கூடாது.

நீ நம்மை எதிர்க்கிறது ஒளக்கு நல்லதில்லா?

.....
'நீ காம்பராவை ஒடைச்சுப் போடு என்னா?

அவன் துரையை நிதானமாகப் பார்த்தான். உதடுகள் உணர்வில் குடித்தன. காட்டி இருந்த கைகளைச் சற்று இறுக்கினான்.

'அது முடியாததுங்க தொரே'

அவன் வாயில் இருந்து நல்ல வார்த்தை வரும் என்று எதிர்பார்த்த துரைக்குச் சிலமும் ஆத்திரமும் பொத்திக்கொண்டு வந்தன.

'என்ன மடையன் சொல்றாய்' என்று கத்தியவாறு கைப்பிரம்பை ஒய்சியவாறு அவனுக்கு அடிக்க ஓடி வந்தான்.

'இந்தா தொரே, என்மேலே தொட்டா, அப்புறம் நா மனுஷனா இருக்க மாட்டேன். ஆமா அதுக்கு வேற யாரையும் பாக்கணும்' துரையின் குரலையும் மிஞ்சக் கத்தி வலது கையால் பத்திரமும் காட்டினான். துரை நிதானம் பெற்றுக் கைப்பிரம்பைக் கீழே ஊன்றினான்.

'ஏய் எதித்துப் பேசாதே, மனுஷா - எதித்துப் பேசாதே!'

சின்னக்கலப்பன் மீண்டும் கைகளைக் காட்டிக்கொண்டான். அவனைப் பார்த்த துரை ஏதோ நினைத்துக் கொண்டான். அவனைப் பார்த்து உதட்டுக்குள் சிரித்தான். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் தொழிலாளர்களுக்கு முன்னால் துரைமார் முழப்பலையும் காட்டிச் சிரிப்பது மரியாதை இல்லை. மேசை அருகில் சென்று அதன்மேல் வைத்த பைப்பை எடுத்து வாயில் வைத்துப் புகைவிட்டான். சின்னக்கலப்பன் அவன் விட்ட புகையை நோக்கியவாறு நின்றான். துரையின், முகத்தில் கோபக் கோலம் இல்லை. அவனுக்குக் கிட்ட வந்து அவன் தோளில் தட்டினான், அவன் சிரிக்கவில்லை; குழைந்து கொடுக்கலையில்லை. அவன் மிகவும் சத்தோஷப்படுவான் என்பது துரையின் நினைப்பு.

'சின்னக்கலப்பன் நீ நல்லவன்!'

துரை பெயர் சொல்லி அழைப்பது பெரிய மதிப்பு. அதிலும் நல்ல வன் என்றால் அபூர்வம் தான். துரை பெருமையாக உதட்டின் ஓரத்தை நெகித்துச் சிரித்தான். சின்னக்கலப்பன் அடக்கமாக நின்றான்.

'நீ இந்தக் தோட்டத்திலே தீண்டாசலமா வேல செய்யாதே. நீ நல்லவன். ஒண்ணைக் கொடுக்கிறது சங்கம்தான்.

அதற்கும் சின்னக்கலப்பன் எதிர்பொழி கூறவில்லை.

'ஒளக்குக் காம்பரா தர்றன். அதோட ஒளக்குக் காம்பராவி வேலையும் தர்றன் - இரண்டு மாசம் போக ஒன் மகனுக்குக் கணக்கப்பள்ளை வேலையும் கொடுக்கிறன் என்னா?'

அவன் அதிசயப்பட்டாமல் துரையை திரிந்து பார்த்தான். அவன் அதற்கு இவசத்து விட்டான் என்று துரை மகிழ்ச்சிப்பட்டான்.

'ஆனா ஒண்ணு செய்யணும். நீ இந்தச் சங்கம் கூடாது. அது சரியல்ல. அதைவிட்டு விலகிடு. ஒன் மகனையும் விலகச் சொல்லு. ஒளக்கு இப்ப நான் நல்ல பத்திரான் சொல்றன். தெரியுதா? அப்புறம் வேற சங்கத்திலே சேரு. நான் ஒளக்கு நல்ல ஹெல்ப் பண்ணேன். அதுக்கு யோசியாதே. அப்புறம் ஒன்பக்கத்திலே இருக்கிறவங்களையும் செத்துக்கோ என்னா? அப்புறம் நீ நல்லா இருக்கலாம்.'

துரை அவனுக்கு நல்ல பத்திரசொல்லித் திருத்திவிட்டேன். என்னும் பாலனையில் அவனுடைய முகத்தை யிகத் துடிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சின்னக்கலப்பன் நிமிர்ந்து வந்தான் என்று துரை நினைத்து உடன் சிரித்தான். அவன் 'இவனை' போல் எத்தனை துரைமாரின் எதிரான பெச்சுக்களைக் காட்டு வந்துள்ளான்.

'என்னா நீ சிரிக்கிறது?'

துரையின் முகம் 'சக்' கொண்டு சிவந்தது. கோபந்தான் காரணம்.

'என்னா தொரே, நான் அவ்வளவு மடையன்னு தெனச்சுக்கிட்டிருக்கீர்களா?'

துரை, தீ தெருவில் சுட்டதைப் போல் துள்ளி எழுந்து சம்பாத்துக் கால்களை நிலத்தில் தூக்கிக் குத்தினான்.

'ஏய், எதித்துப் பேசாதே - காம்பராவை ஒடைச்சுப் போட்டுவா வேல தர்றன் போ - நீ ஒடைக்கவேன்னா நான் ஒடைக்கிறேன்!'

பற்களை நறுமி தலைவாய் ஏதோ திட்டமிட்டு ஆட்டினான்.

'அது முடியாததுங்க தொரே. இந்தக் தோட்டத்திலே நாய்க் பாய்ப்பார பாய்ப்பாரயா இருந்து வாரோ முக்க. நியாயமென்று ஒண்ணிருக்கு.'

'ஏ மனுஷா மாயை மூடு. எதித்துப் பேசாதே, மடையன்'

ஒன்றும் செய்ய முடியா மனக்கொதிப்பில் கைப்பொல்லை இரு கைகளாலும் மீசைந்து கொண்டான் துரை.

‘நமக்கு நீதி கேட்க நம்ம தொழிற்சங்கமிருக்கும்தங்க தொரே.’

சின்னக்கலப்பன் நெஞ்சில் வக்கட்டி கோபத்தில் கரகாத் தூரலில் சொன்னான்.

அவனைய பார்க்கவும் அவன் சொல்வதைக் கேட்கவும் துணைக்கு மண்டையெல்லாம் எரிந்தது. எந்தத் தொழிற் சங்கம் கூடாதேன்றும், அதிலிருந்து விலகிவிடு என்றும் கூறினாரவோ, அதே தொழிற்சங்கத் தைத் தனது பலமாக அவன் கொண்டு அதைச் சட்டமும் காட்டியது அவனான. ‘மூளைக்கெட்டவனே’ என்று அழைப்பதைப் போல் இருந்தது. பற்களால் உதட்டைக் கடித்து முகச் சதைகளை அசிரங்கமாக நெளித்தான். துரைக்கு அவ்வளவு தடியால் அடித்து விழுத்திக் கொல்லும் ஆத்திரம் வந்தது. சின்னக்கலப்பனின் ஆத்திரம் அவன் நெஞ்சில் பதுமையாக எதிரொலித்தது. அதை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை.

‘ஆயாடி நான்கல். கெடு அடி.’

துரை போட்ட சத்தம் அடுத்த அதறையில் இருந்த கிளர்க்கமாவரயம் தடுவகச் செய்தது. அந்த ஆத்திரத்தை தங்கள் மேல் பார்க்கவான் என்ற பயம் அவர்களுக்கு.

‘கம்மா போங்கதொரே. ஒங்கனையும் தெரியும். ஓய்க அப்பன்னயும் தெரியும் தமக்கு’ என்று வீறாய்ப்பாய்க் கூறிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான் சின்னக்கலப்பன்....”

சற்று நீளமாக அமைந்துள்ள இப்பகுதி கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. தாங்கள் வெள்ளைக்காரர்கள்; தோட்டத்தில் உரிமையாளர்கள்; துரைமார் என்னும் மாமனையும் சிறுக்குத் தனமும், தோழ்வாளர்கள் கூலிகள்; தங்களை அடிமைகள்; தங்களது தோட்டங்களின் மூலமே தங்களது தயவில் வயிறு பிழைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்னும் அகம் பாவமும் தொழிலாளர்களது கடும உழைப்பினாலும் தயக்கத்தாலும் தாங்கள் கொழுத்த லாபம் சம்பாதித்துச் சுகபோகத்தில் மிகக்கிறார்கள் என்னும் உண்மையை நாக்குக்காக மறைத்துக் கொள்ள முயலும் சபாவமும், காலம் காலமாக ‘ஆயாடி சாமி’களாகச் சலாம் போட்டு அடிமைகளாக வாழ்ந்த தொழிலாளர்கள் வீழிப்புற்றுத் தமது அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராட முயல்வதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத பரிதாப நிலையும், தொழிலாளர்கள் முன்பு போல் அல்லாத துரைமாவரயம் ஏனைய அதிகாரிகளையும் ‘தூச்சியெறிந்து’ பேசுவதையும் அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் எதிர்த்து நியாயக் கேட்பதையும் அடக்க முடியாத கையாலாகாத்தனமும் தொழிற்சங்க ஆதரவினால்

தொழிலாளர் துணிச்சலும் தன்னம்பிக்கையும் இருமாப்பும் கொண்டு செயற்படும் பாய்கும் இப்பகுதியில் ஒருங்கே வெளிப்படுவதை அவ துணிக்கலாம். இப்பகுதியில் மட்டுமன்றி நாலல் முடிவதிலும் இப்பண்புகளைக் காண முடிகின்றது.

கீழைத்தேய நாடுகளில் மிகவேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்த பொதுவுடைமைத் தத்துவமும் சோசலிசக் கருத்துகளும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் இலங்கையிலும் ஆழமாகப் பதிந்து கொண்டிருந்த நிலையில் தவிர்க்க முடியாதவாறு நீண்டகாலமாக இரும்புக் கோட்டைகளாக விளங்கிய தோட்டப்புறங்களிலும் நுழையலாயின; பொதுவுடைமைவாதிகளும் தொழிற்சங்கவாதிகளும் கலை - இலக்கிய கர்த்தாக்களும் மலையகத் தோட்டப்படசாலைகளில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களுட் சிலரும் இவற்றுக்கு மேலும் உரமூட்டினர். மலையகத் தொழிலாளர்கள் முதிய தலைமுறையினரைப் போலன்றி இவ்வய தலைமுறையினருட் களிசமாளோர் எழுதவும் வாசிக்கவும் தமது நிலை பற்றுச் சித்திக்கவும் கூடிய அளவிற்கு இடைநிலைக் கல்விவளையினாவது கற்றிருந்தனர். அத்தகையவர்கள் மேற்படி தத்துவங்களாலும் கருத்துகளாலும் சிந்தனைகளாலும் மிகுதியும் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் மூலம் கல்வி அறிவில்லாத இளைஞர்களும் முதியவர்களும் கூட இடதுசாரிச் சிந்தனைகளில் நாட்டம் கொள்ளலாயினர். இத்தகையதொரு நிலை வளர்ந்து செல்வதைத் துரைமாவரயலோ ஏனைய அதிகாரிகளாலோ தடுத்தது நிறுத்தவும் முடியவில்லை; வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கினை எதிர்த்து நிற்கவும் முடியவில்லை என்னும் உண்மையை இந்நாவல் ததருபமாக விளக்குகின்றது.

இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்நாவலில் இடம்பெறும் இராகவன், அண்ணாமலை, வீரமுத்து, சின்னக்கலப்பன், இராமநாதன், வேலு, அருணாசலம், பஞ்சிபண்டார, ஹினாதாச, குணசேகரா, மாஸ்டர் முதலிய பாததிபங்களின் செயல்கள், உரையாடல்கள், சிந்தனைகள் முதலியவை இவ்வகையில் மனங்கொடுத்தக்கவை.

இந்நாவலின் பத்தாம் ப்புலில் இடம்பெறும் ஹினாதாச அவர்களின் நீண்ட சொற்பொழிவு சிவப்புக்கொடிச்சகத்தின் கொள்கைகளையும் செயற்பாடுகளையும் விரிவாக விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. கலோக அட்டைகளிலும் அச்சவகத்தின் கருத்துக்கள் இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அத்தகைய கருத்துகளுட் சிலவருமாறு:

‘உலக மக்களே துணிவு கொள்வீர்; போரிடத்துணியீர். கடிடங்களைத் துச்சம் செய்யீர். அலைக்கு மேல் அனலயாக முன்னேறவீர்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அப்பொழுது முழு உலகமும் மக்களுக்குச் சொந்தமாகும். எல்லாவித வடசாசங்களும் அழிக்கப்படும்....¹²⁷

“மக்களே! சிந்தித்துப் பாருங்கள்! இலங்கையில் பாராளுமன்றம் அமைக்கப்பட்டு எத்தனை வருடங்கள் ஆகிவிட்டன? எத்தனை முறை நீங்கள் பிரதிநிதிகளை அனுப்பிவிட்டீர்கள்? பாராளுமன்றப் பாதையை நம்பி இருபது வருடங்கள் இருந்து விட்டீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினையில் ஏதாவது தீர்ந்திருக்கின்றதா? கரண்டல் ஒழிந்து விட்டதா? துன்பங்கள் தொலைந்துவிட்டனவா? உங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் குறைந்து விட்டனவா? அதிகரித்து விட்டனவா? வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் எவ்வளவு பூதாகாரமாக வளர்ந்து விட்டிருக்கிறது. வாழ்க்கைச் செலவுகள் மலைக்கு மேலாக உயர்ந்து விட்டிருக்கின்றதா? இல்லையா?

இருபது வருடங்கள் (1968ல்) சென்றும் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையில் ஏன் மக்கள் பிரச்சினைகள் தீரவில்லை.

உண்மை இதுதான்?.....

கரண்டுகிற சமுதாய அமைப்பு அப்படியேதான் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாராளுமன்றம் மக்களின் சாதனமல்ல நாற்றாண்டு காலமாக உலக நாடுகளைச் சுரண்டிக் கொள்ள அடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளால், கரண்டும் வர்க்கத்துக்காகப் பத்திரசாஸித்தனமாக உருவாக்கப்பட்ட சாதனம் அது. அது ஒரு பேச்சுக்கூறு அல்லவல்லவா.

இன்று பாராளுமன்றத்தில் உள்ளவர்களைப் பாருங்கள்! பெரும் பான்மையானவர்கள் முதலாளிகளும் தோட்டச் சொந்தக்காரர்களும் பெரும் வியாபாரிகளும் நிலப்பிரபுக்களுமே!

சிங்களத் தலைவர்களும் தமிழ்த் தலைவர்களும் அந்த வர்க்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். அவர்கள் அங்கு மக்களுக்காக, மக்கள் என்ற வார்த்தை பல்முறை வரும்படி பேசுவார்கள். அவை முதலாளித்துவப் பிறபோக்குப் பத்திரிகைகளில் கொட்டை எழுத்துகளில் வெளிவரும். அதைப்படித்த மக்கள் ஏமாந்துவிடுகிறார்கள். நடைமுறையில் அப்படி நடப்பதில்லை. ஆனால் பாராளுமன்றத்தை விட்டு இறங்கியதும் அவர்கள் சமுதாயத்தில் இரகசியமாகச் சென்று மக்கள் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.....¹²⁸

“... உங்கள் சங்கம் எங்கு வளர்கின்றதோ அங்கெல்லாம் சுரண்டுகிற முதலாளி எதிர்ப்பு கடுமையாக இருக்கின்றது. அதே நேரத்தில்

மற்றதொழிற்சங்கங்கள் ஏதாவது உண்டாகின்ற நேரத்தில் அந்த முதலாளிகள் ஒன்றும் செய்வதில்லை. பதிலாக அவை வளருவதற்கு உதவிசெய்கிறார்கள்..... எழு சங்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சங்கமே, அது எந்நாளும் முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்த வண்ணமே இருக்கும்.... ஏன் மக்களுக்கு இவ்வளவு பயப்பட வேண்டும்? மற்றத் தொழிற்சங்கங்களை விட, எங்களுக்கேன் பயப்பட வேண்டும்? அவர்களுக்கு வங்களை நன்றாகத் தெரியும். நாங்கள் தொழிலாளி வர்க்கம்தான். பிரச்சினைகளுக்குத் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களை மட்டும் நம்பி இருக்க முடியாது என்று கூறுகின்றோம்.

ஏன் நாம் அப்படிச் சுறுகின்றோம்?

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்காகத் தொழிற்சங்கங்கள் எவ்வளவு காலமாகப் போராடி வருகின்றன? எத்தனை வருடங்கள் நாம் எவ்வளவு கோரிக்கைகளை வென்றெடுத்துள்ளோம். எத்தனை முறை சம்பள உயர்வுகளைத் திருக்கிறது? ஆனால் உங்கள் பிரச்சினை அப்படியே தான் இருக்கும்? உங்கள் வாழ்க்கை அதே கடைகெட்ட நிலையில்தான் இருக்கிறது. அதில் மாற்றமே இல்லை. கேவலம் ஒரு நாளைக்கு வேலை இல்லை என்று விட்டால் உங்களால் அன்று வாழ்வது பெருங் கஷ்டம் ஏன்? இது ஏன்? இது முதலாளித்துவச் சமுதாயம். எங்கும் முதலாளி வர்க்கம். ஆட்சி சொல்கின்ற சமுதாயம். முதலாளி வர்க்கத்தின் கரண்டல் அதே கதியில் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. உங்கள் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொண்டு எவ்வளவுக்குக் குறைத்துக் கூலி தர முடியுமோ அவ்வளவுக்குக் குறைத்துக் கூலி தருகிறார்கள். பத்துச் சதம் உங்களுக்கு உயர்த்தித் தந்துவிட்டுப் பொருட்களை ஒரு ரூபாயாக உயர்த்த முதலாளித்துவத்துக்குத் தெரியும். இந்தச் சுரண்டுகிற ஓர் வஞ்சகமான சமுதாயத்தில் நீங்கள் கொடுமையாகச் சுரண்டப்படுவதோடு நீங்கள் அடிமைகளாகவே இருக்கிறீர்கள். இந்த வெள்ளைக்காரனுடைய தோட்டத்தில் 'ம்' என்றால் வேலையில்லை. 'ஏன்?' என்றால் வெளியேற்றம். இத்தோட்டத்தில், அவனுடைய அலமதியின்றி யாரும் வாழமுடியாது.....¹²⁹

“உழைப்பவர்களுக்கே உலகம் சொந்தம். உழைக்கும் மக்களாகிய உங்களுக்கே உலகம் சொந்தம். நாமேன் இதைத் திரும்பத் திரும்பக் கூற வேண்டியிருக்கிறது? இப்பொழுது உங்களின் சொந்த உலகம் உங்கள் கையில் இல்லை. அதைச் சொந்தம் கொண்டாடுவது வேறு யாருமல்ல. உங்கள் எதிரி! உங்களைச் சுரண்டுகிற முதலாளி வர்க்கம். இந்த உலகத்துக்குச் சொந்தம் கொண்டாடுவதற்கு ஒருவித நியாயமுமில்லை. உங்களைச் சுரண்டுவதைத் தவிர.”¹³⁰

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

சொந்தக்காரன்? என்னும் இந்நாவலின் தலைப்புக்கான விளக்கங்களும் மேற்கண்ட பகுதியில் மட்டுமன்றி நாவலின் எவ்வய இடங்களிலும் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கண்ட விளக்கங்களில் தொடர்ச்சியாக இந்நாவலின் பதினெட்டாம் இயல் விளங்குகின்றது. பத்தாம் இயலில் இடம்பெற்றுள்ள ஜினதாசாவின் நீண்ட சொற்பொழிவினைப் போன்றே இவ்வியலில் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதி இராமநாதன் தன்னிடம் உதவிகோரி வந்த தொழிலாளர்களை தோக்கி வீரிவான முறையில் கூடும் கருத்துகள் உன்விப்பாக நோக்கத்தக்கவை. தேட்டங்களில் வற்படுத்தப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் தொழிலாளர் நலனை முன்னிட்டவையல்ல; முதலாளிகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவே அவை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன, இந்தியலில் அச்சட்டங்கள் எவ்வாறு தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்க முடியும்; விமோசனமளிக்க முடியும், ஒரு முதலாளி செய்யும் கொடுமைகளுக்கு இவ்வொரு முதலாளியிடம் சென்று நீதி கேட்பது ஒரு ஓநாய்க்குப் பயந்த ஆட்டுக்குட்டி இவ்வொரு ஓநாயிடம் தஞ்சம் புகுவதற்கு ஒப்பானது என்றெல்லாம் விளக்கமளித்துக் கொண்டிருந்த இராமநாதனை, ஒரு சட்டத்தில் ஆத்திரமுற்ற சின்னக்கலப்பன் "இந்தத் தொழிற்சங்கமெல்லாம் என்னத்துக்கையா இருக்கணும்?" என வினாவினான். அதற்கு இராமநாதன் கொடுக்கும் விளக்கம் இந்நாவலின் உயர்நாயகமும் காத்திரமானதாகவும் அமைந்தது. அவற்றின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

"..... சின்னக்கலப்பன் நீங்க நல்ல கேள்வி கேட்டங்க? இந்தக் கேள்விதான் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் கேட்கும் காலம் வரணும். ஆமா தொழிற்சங்கமெல்லாம் என்னத்துக்கு இருக்கு? உங்களுக்காகத்தான் இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் தொழிற்சங்கமெல்லாம் உங்களுக்காகத்தான் சேவை செய்திருக்கு! ஆனா உங்க துன்பங்கள் தொலைத்து போச்சா? அல்லது பாரியென்றாலும் இருக்கின்றதா? இல்லை; அடிமைத்தனம் அதே உருவில்தான் இருக்கின்றது. வாழ்க்கை பழைய இருனில் தான் பூச்சு வீட்டுக கொண்டிருக்கிறது. தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களினால் இவை ஏன் மாறவில்லை? நீங்கள் யோசனா? பார்க்கவில்லையா? தொழிற்சங்கப் போராட்டம் எப்படிப்பட்டது? முதலாளி வர்க்கம் அண்ணைக்கரி, அண்ணைக்கரிச் செய்திற் கொடுமைகளை எதிர்த்து அதே முதலாளி வர்க்கத்துடன் பேசி அவர்கள் வைத்த சட்டங்களுக்கெதிராகச் சமரசமாகத் தீர்த்து வைக்கிறது. இதுதான் நடக்கிறது. ஆனால் முதலாளி வர்க்கம் அப்படியே தான் இருக்கிறது.... முதலாளி வர்க்கம் செய்கிற கொடுமைகளுக்குக் காரணம் என்ன? முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பு இருப்பதுதான். நாம்

ஏன் சம்பள உயர்வு கேட்கிறோம். முதலாளி வர்க்கத்தின் கரண்டல் இருப்பதுதான். அதை யாரிடம் கேட்கிறோம்? முதலாளி வர்க்கத்திடம் ஏன்? முதலாளி வர்க்கம் இருக்கிற படியாலும் தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் கரண்டுகிற படியாலும் நான். தொழிற்சங்கங்கள், முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு இருப்பதினால் அன்றாடம் ஏற்படுகின்றன தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குத் துரோகமான அதன் விளைவுகளைத்தான் எதிர்த்துப் போராடுகின்றன. ஆனால் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பையல்ல?....

நாம் சங்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு இதைத்தான் கூறுகிறது. தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தினால் வேலையில்லை. தொழிலாளர்களே! முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பை எதிர்த்துப் போராடுங்கள்! முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பை மாற்றியமைக்க ஆக்கியப்பட்டு போராடுங்கள். தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களை அரசியற் போராட்டங்களாக மாற்றுகள்.

சின்னக்கலப்பன் நான் சொல்லுவன். தொழிற்சங்கம் உங்களுக்காகத்தான் இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் எல்லாத் தொழிற்சங்கமும் உங்களுக்காகத்தான் சேவை செய்திருக்கு. ஆனா உங்க துன்பங்கள் தொலைந்த போச்சா? வாழ்க்கை பழைய நிலையில், பழைய உருவத்தில், பழைய இருனில்தானே கிடக்கு. அதில் ஏதாவது மாற்றம் உண்டா? அடிமைத்தனம் போய்விட்டதா?....

வருஷா வருஷம் கோடி கோடியாக இலாபமாகக் கொண்டு போகும் வெள்ளைக்காரன் அவன் சொத்தில். கோட்டத்தில் நீங்க தெய்தச் சும்மா இருப்பானா? நீங்க உங்க அண்ணப்படி ஒரு காய் ராவைக் கட்ட விடுவானா? உங்கள் வாழ்க்கையின் எதிரி யார்? வெள்ளைக்கார முதலாளிகள். அவர்கள் மட்டுமல்ல, இந்தச் சரண்டும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு, வெள்ளைக்காரனை வெளியேற்றித் தொழிலாளி வர்க்கம் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி இந்த அசீங்கமான சமுதாய அமைப்பை மாற்றி அமைக்காவிட்டால் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு விமோசனம் இல்லவே இல்லை. ஆகவே ஒவ்வொருவரும் இந்தச் சமூக அமைப்பை எதிர்த்துப் போராடத் தயாராக வேண்டும், தொழிலாளி வர்க்கம் தன் விடுதலையைப் போர்க்களத்தில்தான் பெற வேண்டும்...."

"..... தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியலை முதன்மையப்படுத்த வேண்டும். அரசியல்தான் சகலவற்றையும் தீர்மானிக்கிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசியலைத் தொழிலாள வர்க்கம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் உணர்வு பெறாவிட்டால், தொழிலாளி வர்க்க அணர்வைப் பெறாவிட்டால் நாம் எந்தப் போராட்டங்களையும் வெற்றிகரமாக நடத்த முடியாது...."

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இருள்சூழ்ந்த வாழ்க்கையில் ஓரளவிற்காவது விடிவினை ஏற்படுத்துவதற்காகவே பகீரதப் பிரயத்தனத்தின் பின் தொழிற்சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அத்தகைய தொழிற்சங்கங்களுள் அதிகமானவை முதலாளித்துவச் சார்புடையனவாகவே விளங்கின; விளங்கிய வருகின்றன. அவற்றுள் ஒரு சங்கமான இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் (1939) பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்று இன்றுவரையும் மலையகத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் விளங்கி வருகின்றது. இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் தோன்றியதையடுத்து மலையகத்தில் எத்தனையோ தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகி வளர்ந்துள்ளன. அவற்றுட் சில இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசிலிருந்து பிரிந்து சென்றவையே.

இந்நாவலில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் முதலாளி வர்க்கத்தின் வால்பிடிச் சங்கம் என வர்ணிக்கப்பட்டு மிக வன்மையான கண்டனத்திற்குள் சாக்கின்றது. அதே சமயம் பாராஜயம் என்ற ஆட்சி முறையும் பலத்த கண்டனத்திற்குள்ளாகிறது. வெள்ளைக்கார முதலாளிகளையும் வெள்ளைத் துரைமாலையும் அவர்களது நரிப்புத்தியையும் அக்கிரமங்களையும் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் மிக வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார்.

இந்நாவலின் பத்தாம் இயலிலும் பதினெட்டாம் இயலிலும் ஏனைய இயலிலும் இடம்பெறாத அளவிற்குப் பிரசாரவாடை சற்றே மேலோங்கிக் காணப்படலும் மிக முக்கியமான அதே சமயம் மிகுந்த சர்ச்சைக்குரிய விடயங்கள் பல அசைப்பட்டுள்ளமையும் மலையகத்தின் எந்த ஒரு நாவலிலும் இடம் பெறாத அரிப பல கருத்துக்களும் உள்ளமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளனாலும் எமது மிகுதியான கவனத்திற்குரியவை.

மனித வாழ்க்கையையும் அதன் பரிசிய இடயப்பச் சிக்கல்களையும் இடையறாப் போராட்டங்களையும் அவற்றுக்கான காரணங்களையும் தீர்வு மார்க்கங்களையும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வது என்பது இலகுவான காரியமன்று. பனிதகுலம் தோன்றிய காலம் முதல் இன்று வரை எத்தனையோ சோதனைகளையும் சவால்களையும் சத்தித்திருக்கிறது; இடையறாப் போராட்டங்களை நடத்தி வந்துள்ளது. எத்தனையோ ஆட்சி முறைகளைக் கண்டுள்ளது; விஞ்ஞான தொழில் நுட்பத் துறைகளில் வியத்தகு சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளது. எனிலும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் தீர்த்தபாடிவலை. ஒரு பிரச்சினை தீர் பல பிரச்சினைகள் தோன்றுகின்றன. வாழ்க்கைவழிற் பிரச்சினைகள் என்பது போய் பிரச்சினைகளே வாழ்க்கை என்ற நிலை உருவாகியுள்ளது.

இத்தகையதொரு பின்னணியிலே மலையகத் தொழிலாளரது வலர்றையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் மலையகத் தொழிற்சங்கங்களது வலர்றின்மையும் மலையகத் தொழிலாளரது விழிப்புணர்வுக்கும் எழுச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் தொழிற்சங்கங்கள் இதுகாலை வரை ஆற்றியுள்ள பணிகளையும் நாம் அவதானித்தல் வேண்டும். மலையகத் தொழிற்சங்கங்களைப் பொறுத்தவரை - பல குறைபாடுகள் காணப்பட்டனும் இதுகாலவரை அவை ஆற்றியுள்ள பணிகளை யாரும் இலகுவில் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது. மலையகத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்தவாற்றையும் தொழிலாளர்களது உரிமைகள் பல வற்றை வெள்ளெடுப்பத்தில் அவை ஆற்றிய பணிகளையும் தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப் படுத்துவதிலும் வர்க்க உணர்வினை ஊட்டுவதிலும் விழிப்புணர் செய்வதிலும் அவை முக்கிய பங்கு கொண்டமையையும் அறிந்து கொள்வதற்கு வேறு ஆதாரங்களைத் தேடியமைய வேண்டிய அவசியமில்லை. மலையக நாவல்களே அவற்றுக்குத் தக்க சான்றுகளாகும்.

மலையகத் தொழிற்சங்கங்களுக்கிடையில் போட்டி பொறாமைமும் பகைமையும் ஏற்பட்ட தொரு நிலைபைனர் சொந்தக்காரன்? நாவல் தற்சுபமாகச் சித்திரிக்கிறது. தொழிற்சங்கங்களால் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை முழுமையாகத் தீர்க்க முடியாது; தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனமளிக்க முடியாது; தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் அரசியற் போராட்டங்களாக மாற வேண்டும் என்னும் உண்மையை இந்நாவல் விளக்குகின்ற தக்க வகையில் வெளிப்படுத்துகின்றது. பழுத்த அணுவும் மிக்க தொழிலாளர்யான சின்னக்கலப்பன். பிரதிநிதியான இராம நாதனை தோக்கி ஆத்திரத்தடன், 'இந்தத் தொழிற்சங்கங்களெல்லாம் என்னத்துக்கையா இருக்கணும்?' என வினவும் நிலை 1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து தொழிலாளர் பலரது உள்ளத்திலும் எழலாயிற்று. தொழிலாளர்களுக்காகத் தொழிற்சங்கங்களா? தொழிற்சங்கங்களுக்காகத் தொழிலாளர்களா? என்ற சிக்கல் தோன்றலாயிற்று. 'சங்கங்களுக்காகச் செத்தது போதும். இனி எமக்காகச் சாவோம்' என்ற நிலை உருவாகிற்று. சொந்தக்காரன்? நாவலின் தொடர்ச்சி எனக் கூறத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ள குருதிமலை நாவலில் இவற்றை நாம் தரிசிக்க முடிகின்றது.

'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்னும் கோஷம் சொந்தக்காரன்? நாவல் முழுவதிலும் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. வெள்ளையனை வெளியேற்றி விட்டால் தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனம் சி'டி விடுமா? இந்நாவல் வெளிவந்து ஒரு சில ஆண்டுகளுள் அன்றைய அரசாங்கம் கொண்டு வந்த நாவல்களிலிருந்தச் சட்டத்தினாலும் பிற காரணங்களினாலும் வெள்ளையன் வெளியேற வேண்டியேற்பட்டது ஆயின்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

மலையகத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை புதிய பிரச்சினைகள் பல பூதாகாயாகத் தோன்றலாயின; தொழிற்சாலைகளின் செயற்பாடுகள் கேள்விக்குரியனவாயின; வெள்ளைச் சிங்கங்களிலும் பார்க்கக் கறுப்புச் சிங்கங்கள் பல கோலாகச் செயற்படலாயின. வெள்ளைச் சிங்கங்கள் பரவாயில்லையே எனத் தொழிலாளர் பலர் அங்கலாய்க்கலாயினர். இத்தகைய நிலைமைகளையெல்லாம் சூருதிமலை நாவல் தத்தூபமாகச் சித்திரிக்கின்றது. இதுபற்றி அடுத்த இயலில் நோக்கப்படும்.

மலையக நாவல்கள் பல யிகப் பொருத்தமான தலைப்புகளைக் கொண்டனவற்றுள் என. இவ்வகையில் சொந்தக்காரன்? என்னும் தலைப்பும் வித்தூலாக்கத்தக்கது. நாவலின் கதைபோட்டும் முற்பகுதியிலும் பார்க்கப் பிற்பகுதியிற் சிறந்து காணப்படுகிறது. சிவப்புக் கொடிச் சங்கத்தின் கொள்கைகளையும் கருத்துகளையும் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு நாவலாசிரியர் முனைப்பாக வெளிப்படுத்த முயலும்போது நாவலின் சிற்சில இடங்களில் கலைத்துவம் குன்றிப் பிரச்சாரத் தொலி மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது.

இந்நாவலிற் காணக்கூடிய சிறப்புகளுள் ஒன்று நாவலாசிரியர் கையாண்டுவந்த சுவைப் பிரயோகங்கள் எனலாம். செய்யுள் இலக்கியங்களையினும்வரை இலக்கியங்களாகியும் அவற்றுக்குச் சிறப்பை அளிப்பதில் உவமைப் பிரயோகங்களும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். தமிழ்ச் சிறுகதை மன்னன் எனப் புகழப்படும் புதுமைப் பித்தளது கதைகளின் சிறப்பிற்கு அவர் கையாண்ட நடைபும் உவமையப் பிரயோகங்களும் ஒரு காரணமாக விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

பெண்குற் பாலனும் சொந்தக்காரன் நாவலில் அடிக்கடி சிறந்த உவமைகளைக் கையாண்டு கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் சுவைபடவும் எழுதிச் செல்வதை அவதானிக்கலாம். அவர் கையாண்டுள்ள உவமைகளுட் சில வருமாறு:

"... சில மலைச்சிகரங்கள் முகில்களின் அணைப்பை மீறி ஒட்டகத்தின் மூதுகைப் போல் உயர்ந்து நின்றன..."¹⁰

"... புறச் சூழல் கட்டியிருந்து வானம் வெளுத்திருந்தது. சம்பளநாளில் தொழிலாளியின் முகம் போல அது திடீரென இருளாடு விடும்..."¹¹

"நீசின் மேல் மட்டத்திற்கு வந்து முகத்தை நீட்டிச் சவாசிக்கும் கடல் ஆமைகள் போல் நித்திரைவிட்டெழுந்த தொழிலாளர்கள் பலர் தத்தம் காம்பரா வாசல்களுக்கு வந்து நின்று காற்றைச் சவாசித்து மலையினடவெளிசைளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்..."¹²

"... ஒரு வேறாட்டவின் ஒதுக்குபுறம் போல் வயத்தின் முன்புறம் காட்சியளித்தது..."¹³

"... கூட்டுக்குள் இருந்து சிறகடிக்கும் கிளியின் அவதியைப் போல அவன் மனம் ஆக்ரோஷத்தில் ஒடுங்கிற்று..."¹⁴

"... அவன் கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தின் நரம்புகளையும் சீண்டிக் கொண்டிருந்தன. மன ஆழத்தில் போராட்ட உணர்வுகள் இரத்தம் குடிக்கத் தலைநீட்டி ஆடும். அட்டைகளைப் போலக் கிளர்ந்து கொண்டிருந்தன..."¹⁵

"... முடிவெட்டி, முகச்சவரம் செய்து, குளித்துப் புத்தாடையணிந்து சந்தோசத்துடனிருக்கும் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியைப் போல் அத்தேட்டம் இருக்கின்றது..."¹⁶

"... அந்த வெயிலில் கூதல் காயும் தேயிலைச் செடிகள் பருவத் திமிரில் பிதங்கும் குமரிக் பெண்களின் மேனியைப் போல் மிஸூங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்த மலையில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களின் மெலித்த விரல்களின் இடுக்கில் ஒடிந்து விழும் கொழுந்துகள் துரைமரின் குழந்தைகள் போல் வழவழப்பாக இருக்கின்றன..."¹⁷

"... ஆமாடி இரத்தம் குடிச்ச அட்டை மாதிருத்தான் வீங்கிப் போயிருக்காங்க!" (வெள்ளைக்கார முதலாளிகள்)"¹⁸

"... நகரத் தொடங்கிய புகையிரதத்தில் ஏற ஒடும் பிரயாணிகள் போல், தின்றது பாதியும் தின்றதைப் பாதியும், பிள்ளைகளுக்குப் பால் கொடுத்தது பாதியாக..."¹⁹

"... மலைச்சரிவில் பரளும் கற்களைப் போல இருதயப்பரப்பைத் தாக்கிப் புரண்டு கொண்டிருந்தன..."²⁰

"நிறைக்கப்பிணிப் பெண்கள் அடுக்கடுக்காய் நிமிர்ந்து படுத்திருப்பதைப் போல் உருவங்காட்டி வளைந்து வளைத்து செல்லும் மேற்குறைத்தொடிகள்..."²¹

"... அதனால் சப்பாணி சொன்ன வார்த்தைகள் மூட்டைப் பூச்சியைப் போல் மூலைக்கு மூலை மனதை நோண்டிக் கொண்டிருந்தது..."²²

"... ஒடுங்கிய கண்ணாடிப் பாத்திரத்துக்குள் விழுந்த எறும்பு வெளியேறுவதற்கு முயற்சித்து அப்பாத்திரத்தின் அடித்தளத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவது போல் அவன் யோசனைகளும் தீர்வுகாண

முடியாத தளையில் நெஞ்சுக்குள்ளேயே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன....¹¹⁻¹⁶

இவ் உலகமகளைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து இவை புத்தம் புதிய உலகமகளைகளையும் மிகப்பொருத்தமானவகளைகளாகவும் பெரும்பாலும் மனவலமற்றதைச் சார்ந்த உயிருள்ளவையும் உயிர் அற்றவையாகவும் நமதுக்குத் தனிச் சோனப்பூட்டுவனவாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

சான்றுதரம்

1. சந்திரசேகரன், சோ., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1989, சாரல்நாடன், தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர், 1989
இவ்விரு நூல்களிலும் இவை பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.
2. மேற்படி இந்நூல்களிலும் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் நாடற்றவர் கதை (1887) என்னும் நூலிலும் இவை பற்றி விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.
visaka Kumari, Jayawardana, The Rise of the Labour Movement in Ceylon, 1972
நித்தியானந்தன், வி., இலங்கை அரசியல் பொருளாதார அபிவிருத்தி, 1948 - 1956 : வர்க்க இனத்துவ நினைப்பாடுகள், 1989 ஆகிய நூல்களிலும் இவை பற்றிய விபரங்களைக் காணலாம்.
3. சந்திரசேகரன், சோ., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1989, பக். 122-125.
சாரல்நாடன், தேசபக்தன் கோ.நடே. சையர், 1988, பக். 41-95
4. மேற்படி நூல் பக். 70 - 85
5. மேற்படி நூலில் இவை பற்றிய விபரங்களை ஆங்காங்கே காணலாம்.
6. சந்திரசேகரன், சோ., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1989, பக். 125 - 130
7. தொழிற்சங்கங்களின் வளர்ச்சியால் தொழிலாளர் பெற்றுக் கொண்ட நன்மைகள் ஏராளம். நீண்டகாலம் 'ஆமாம் சாமி' களாகத் தலைகுவிந்து வாழ்ந்த தொழிலாளர்கள் தலை நிமிரவும்

விழிப்புணர்வு பெறவும் தொழிலாளர் என்னும் வர்க்க உணர்வு வளரவும் எழுச்சியுறவும் தொழிற்சங்கங்கள் முக்கியபங்காற்றின. அதே சமயம் சமநலமிகளின் திட்டமிட்ட சதித் செயல்களினால் ஏட்டிக்கும் போட்டியாகத் தொழிற்சங்கங்கள் பெருகி அவற்றுக் கிடையே போட்டி பொறாமைகளும் காட்டிக் கொடுப்புகளும் கழுத்தறுப்புகளும் பெருகியபோது அவை தொழிலாளரின் ஒற்றுமையைக் குலைத்தன; வாழ்வைச் சீர்குலைத்தன; சண்டை சச்சரவுகளை மூட்டிவிட்டன. எதிரிகளுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தின; தொழிலாளரின் குடும்ப அங்கத்தினர்களிடையிலும் பிணங்களையும் சண்டை சச்சரவுகளையும் ஏற்படுத்தின.

மேற்கண்ட உண்மைகளை மலையக நாவல்கள் மட்டுமன்றி மலையகச் சிறுகதைகளும் மலையகக் கவிதைகளும் புதுக் கவிதைகளும் பிரதிபலித்து நிற்பதை அவதானிக்கலாம். எடுத்துக் காட்டாகச் சில கவிதைகளை இங்கு நோக்கலாம்: "மலையகத்தின் எரிமலைக் குமுறலாக விளங்கும் இளங்கவிஞன் முரளிதரன்

நடேசய்யன் எனும்
வீர விழுகம்
விதைத்த விதைகளை
விருட்சமாக்க
வேரறுத்துப்போன
நாதங்களைப் பற்றி
வலிற்றுப் பிழைப்பு
வாதிகளுக்குத்
தெளிந்திருக்கவே
தேவையில்லைத்தான்
தொழிற்சங்கங்கள்
புகுந்ததும்
துயர் மூச்சுப்போனதா?
சில சமயங்களில் இவைகள்
முன்னர் சங்கங்களாகும்
அப்போது
மறுசங்கம் போடவும்

முதலாளியார் சங்கம்
மரண தட்சணை
கேட்டிருக்கின்றது.

..... பாண்டி மரணமும்
பாட்டாளியே தாயென
பொலிவ் குண்டுபட்டு
திரித்த சாணமெழுதி
திரிந்து போனான்
எப்ரகரம் சிங்கோ
சிங்களத் தொழிலாளி
சங்கத்துக்கான
காவுகள் தொடர்ந்து
சங்களுக்காகச்
செத்தது போதும் - இனி
எங்களுக்காய்
சாவோமென எழுதப்பட்ட
முதல் அத்தியாயம்
சிவசூ வெட்காணன்
....."

எனக் கொதித்துக் குமுறுவதைக் காணலாம்.

பாட்டாளிகளின் கவிஞரான குறிஞ்சித் தென்னவன்.

தலைவரெனச் சொல்லிப்பெருந்த தலைக எரிந்து வந்தார்.

தனக்குவியல் சேர்ப்பதிலே தாட்ட பொலாய் கொண்டார்

பலகரம் சேர்த்துப்பெரும் பதவிகளும் கண்டார்

பாட்டாளிக் கூட்ட பொல்லாம் என்ன சகம் கண்டார்.

விலைபேசி எம்முரிமை விற்ப்பு புகழ் தேடி தடு

யீதியிலே நிற்க வைத்து அரசவைக்குச் சென்றார்

மலைநாட்டுச் சேதரனே உன்கடலம் என்ன? உன்

மரபினர்கள் மாணமுடன் வாழ்வதற்கு எண்ணு.

மண்ணதிர விண்ணதிர வாய்ச்சிலம்ப மாடி.

மாண் பொழிந்த பழைமையினை இன்னுயிர்க்கு கூறிக்

கண்னொதிரே கொடுமை கண்டும் சுற்சிலையாய் மரழிக்

காரேழிப் பவனிவரும் கணவான்கள் கூட்டம்

உன்னுதிரம் உறிஞ்சியுடல் உப்புக்கின்றதை நீ

ஓர் நிமிடம் சிந்தித்தால் உன்வாழ்வு மலரும்!

புண்ணாநளில் வேல்பாய்ச்சப் பொறுத்திருப்ப தேரடர்?

பொங்கிவெழு சிங்கமென எத்தன் மலைத்தோழர்!

சூதாட்டக் காய்போல இங்கு மங்கும் மாந்றி

சூழ்ச்சியினால் ஆடுகிறார் சீமன்கள் கூட்டம்

நீதலா இங்கவரிசை விணையாட்டுப் பொம்மை?

நினைத்தானே நெஞ்செல்லாம் வேகின்றதேரடர்?

வேதாந்தம் பேசியது விதியென்று தம்பி

வீண்காலம் கழத்தினிப் போதும்வினைத் தெழார்!

மாதாந்தம் நீகொடுக்கும் வரிஜிவர்க்கு எதற்கு?

வைபகமெல் லாயிவர்கள் உலாவருவ தற்கே?

(குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள், 1987, பக்.28)

சோசலியெழும் மோசலிளத்தினால்

சோற்றுக்குப் பஞ்சமடா! - இங்கு

பேசும்இலமெல்லாம் பாட்டாளிவாயில் மண்

போடும் இலவகனடர்!

(குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள், 1987, பக்.16)

பாட்டாளித் தோழருக்காய்ப்

பாடுபட வந்தவர்கள்

கூட்டங்கள் போட்டுத்தம்

ஞாலிழியக் கத்திவிட்டு

தொட்டுக்கள் சேர்த்து

நெஞ்சம்சூலிர்ந்து விட்டார் - ஆணாவெல்

துவடம் தொலையவில்லை

துயர்க்கதைபோ முடியவில்லை

பிற்போக்குக் காரர்களால்

இன்தன்எப் படடர்கள்

முற்போக்குக் காரநாய்

முடியடிப்போம் இன்னால் என்றார்

எப்போக்கும் கார்வந்தும்

இன்னால் கணையவில்லை

துயர்க்கதையோ முடியவில்லை.

(குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள், 1987, பக். 7-8)

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு; நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கி அனைவர்க்கும் தாழ்வு' என்பது போலவும் 'அடம்பள் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு' என்பது போலவும் மனவலயகத்திற் தொழிற் சங்கங்கள் சூட்டி போட்டுப் பெருகினாலும், மலையகத் தொழிலாளர் அனைவரினதும் பொதுநன்மை கருதி அவை ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமைபுடன் போராடுமிடத்துத் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கமுடியும் என்பதற்கு இந்நூலின் இவ்வியலை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது இடம்பெற்ற ஒரு திகழ்ச்சியை எடுத்துக்காட்டாக இங்கே குறிப்பிடலாம். பல வருடங்களாக மலையகத் தொழிலாளர் கோரி வந்த சம்பள உயர்வுக் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படாமையினால் 1998 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் ஐந்தாம் திகதியிலிருந்து பதினொன்றாம் திகதிவரை ஒன்பது நாட்கள் மலையகத்தின் தொழிற் சங்கங்கள் டாவம் தமக்கின யிலான பக்கமைகளை மறந்து ஒன்று திரண்டு ஒற்றுமைப்பட்டுச் சுமார் ஐந்து இலட்சத்துக்கும் அதிகமான தொழிலாளர்கள் பங்குகொண்டு நடாத்திய வேலை நிறுத்தப் போராட்டம், இறுதியில் இடம்பெற்ற குறைபாடிகளால் முழுமையான வெற்றியினை அட்டமுடியாது போய்விட்டது. தொழிற்சங்கங்களுக்கிணையில் பக்கமை நிலவமிடத்து அதனால் மோசமாகப் பாதிக்கப்படுபவர்கள் தொழிலாளர்களே என்பது உணர்த்தக்கூறு.

மலையகத் தொழிலாளர்களின் சமூக, பொருளாதார நிலைமைகளையும் தனித்துவங்களையும் உணர்ந்து அவர்களின் விமோசனத்துக்குப் போராடுவதற்காகவே தொழிற்சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. தொழிற்சங்கங்கள் ஒற்றுமைப்பட்டுச் செயற்படும் போது அவை தொழிலாளர்களின் 'மெய்க்காவலனாக' விளங்குவதையும் தொழிலாளர்களுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை அளிப்பதையும், அதே சமயம் தொழிற்சங்கங்கள் பக்கமை கொண்டு தம்மிடையே முட்டி யோசுமிடத்துத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் ஒற்றுமையினத்துக்கு வழிவகுப்பதையும் நன்மைகளுக்குப் பதில் தீமைகளை ஏற்படுத்துவதையும் மலையகத் தொழிற்சங்கங்களின் வரலாற்றில் மட்டுமன்றி மலையக நாவல்களிலும் சிறுகதைகள், கவிதைகள் முதலிய வற்றிலும் அவதானிக்கமுடிகின்றது.

பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையே இவ்வகையும் இவ்வகத்துள்ள உயிர்களுந் என்பார். பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை இல்லாதுவிடில் உலகமூர் இல்லை. உயிர்களுந் இல்லை. பஞ்ச பூதங்களந் காற்றோ, நீரோ, தீயோ இன்றி உயிர்கள் வாழ முடியாது. அதே சமயம் அவை மிகுத்தால் உயிர்கள் மடியும். ஒருவகையில், மலையகத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் பஞ்சபூதங்களாகத் தொழிற்சங்கங்கள் இயங்கி வருவதையும் அவதானிக்கலாம்.

மாத்தளை ரோகினிவால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் தீர்த்த தியாகிகள்' என்றும் நூலில் இவை பற்றி விரிவாகக் கானலாம். சுந்நூலிலிருந்து சில பகுதிகள் வருமாறு:

1953 ஆம் ஆண்டில் தொழிற்சங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதில் எழுந்த போராட்டம்.

கம்பெனி கோட்டங்களைவிட தனிவார் தோட்டங்களில் தொழிற் சங்கத்தை ஆரம்பிப்பதென்றால், அது மாண்பு போராட்டமாகும். இத்தகைய போராட்டங்களில் ஒன்றுதான் சாமிமலையைச் சேர்ந்த கஸ்தோனி கோட்டப் போராட்டம்.

கஸ்தோனி கோட்டம் (பிரியா கோட்டை) டொளஸ் ரணவீரவுக்குச் சொந்தமான தோட்டமாகும். இத் தோட்டத்தில் பெரிய கங்காணி ஆட்சியும் நிலவியது. இத்தோட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் அடிமைகளாக, அடக்கி, ஓடுக்கி பயமுறுத்தப்பட்டு வந்தனர். தோட்ட நிர்வாகத்தின் கெடுபிடிகளுக்குப் பெரிய கங்காணியும் உடந்தையாக இருந்தார்.

இந்த கெடுபிடிக்கும், அடக்குமுறைக்கும் முடிவு கூட்டி தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றே அதி முக்கிய தொழிலாளர்கள் ஒன்றுகூடி தோட்டத்தில் தொழிற் சங்கத்தை ஸ்தாபிக்க முன்வந்து உழைத்தனர். இதை உளவாளி மூலம் அறிந்த பெரிய கங்காளி தொழிற்சங்கம் ஸ்தாபிக்க முயன்ற தொழிலாளர்கள் மீது பலகுற்றச்சாட்டுகளைச் சமத்தி தோட்ட நிர்வாகத்தின் தண்டனைக்கு ஆளாக்கி வந்தனர்.

இக்காலக் கட்டத்தில் தொழிற்சங்கக் கூட்டங்கள், மிளிர் எழுதுவது, தீர்மானம் எடுப்பது போன்ற நடவடிக்கைகளை லயங்களில் செய்ய முடியாதிருந்தது. அத்தகைய கெடுபிடிகளும் சூழ்நீதிருந்தன. தோட்டக் கமிட்டி முக்கியஸ்தர்கள் தனித் தனியாகச் சென்று அடர்ந்து வளர்ந்த தேயிலைச் செடிகள் நிறைந்த இடங்களில் இரவில் ஒன்று கூடி புட்டிலாம்பு வைத்துக் கொண்டு கூட்டம் நடத்தினர். தீர்மானங்கள் எடுத்தனர். மிளிர் புத்தகம் எழுதினர்.

அத்தகைய கெடுபிடிகளுக்கு மத்தியில் தொழிற்சங்கத்தை தேரட்டத்தில் ஸ்தாபித்து தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்குக் குரல் எழுப்பினர். இதைச் சகிக்காத தோட்ட நிர்வாகம் பெரிய கங்காளியின் உதவியை நாடியது. எந்த வகையிலும் தொழிலாளர்களுக்கும், தொழிற்சங்கங்களுக்கும் போலீஸின் வலையில் சிக்கவிட, பெரிய கங்காளியின் ஆலோசனைகளோடு காரியத்தில் இறங்கியது.

ஒருநாள் காலை தொழிற்சங்க முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரான முத்துலிங்கம் என்பவருடைய ஆடு ஒன்று பட்டினையவிட்டு வெளியில் வந்து தேயிலை மலையில் பல மேய்ந்தது. இதைக் கண்ட காவல்காரன் பெரிய கங்காளியிடம் போய் முத்துலிங்கம் ஆடுகளை வேண்டுமென்றே தேயிலைச் செடிகள் நாசமாக்கப் பட்டு விட்டதாகத் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் புகார் செய்தான்.

உடனடியாக அன்று மாலை தோட்ட நிர்வாகம் விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்து முத்துலிங்கத்தை அழைத்திருந்தது. சம்பந்தப் பட்டவருடன் தோட்டக் கமிட்டி உறுப்பினர்களும் தோட்டக் காரியாலயத்தில் நடைபெற்ற விசாரணையில் ஆஜரானார்கள். இதை விரும்பாத நிர்வாகம் விசாரணையை நடத்தாமல், முத்துலிங்கத்திற்கு இன்றிலிருந்து வேலையில்லை என்று கூறிவிட்டது. துரையார்கள் கோபத்துடன் பங்களாவை நோக்கிச் சென்று விட்டனர்.

அன்று மாலை நிர்வாகம் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க ஒரு ஹீப்பில் பொலிஸ் கோஸ்டி ஒன்று தோட்ட பங்களாவிற்கு வந்து இரவு 12.00 மணிவரை பங்களாவிலிருந்த பொலிஸ் கோஸ்டி முத்துலிங்கம் குடியிருந்த லயத்தை நோக்கிச் சென்றது. உறங்கிக் கொண்டிருந்த முத்துலிங்கத்தின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி வெளியில் வரும்படிக் கூப்பிட்டனர். இத்தோடு, பக்கத்து வீட்ட வர்களான ராமையா, சிங்காரம், பொறவி, கலியப்பெருமாள் ஆகியோரையும் வெளியே கொண்டு வந்தனர். வெளியே வந்த இவர்களை பொலிஸார் அடித்துத் துன்புறுத்தினர். இதைக் கண்டு ஏனைய தொழிலாளர்கள் பீதியுடன் சத்தமிடவே, தொழிலாளர்கள் அங்கு திரண்டனர். துலைமை மோசமாவதைக் கண்டு போலீஸார் மேற்குறிப்பிட்ட நபர்களை விசாரணைக்கு மஸ் கெலியா பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இந்த விசயத்தைத் தொழிற்சங்கக் காரியாலயத்தில் முறைப்பாடு செய்ய முக்கியஸ்தர்கள் இரவேடு இரவாக அட்டள் சென்றுவிட்டனர்.

மறுநாள் வழக்கமாக தொழிலாளர்கள் அமைதியாக தொழில் செய்து கொண்டிருந்தபோது, அவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்தை நோக்கி பொலிஸார் வந்தனர். தோட்டத்தில் சூழப்பம் விளைவித்தனர் என்ற குற்றச்சாட்டின் கீழ் இருபத்திநான்கு தொழிலாளர்களைக் கைது செய்தனர். கைது செய்யப்பட்டவர்கள் நேரடியாக நீதிமன்றத்தில் ஆஜர்படுத்தப்பட்டனர். தொழிலாளர்கள் மூலமாக விசயத்தைக் கேள்விப்பட்ட வி.கே.வெள்ளையன் அவர்கள் சட்டத்தரணியுடன் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று இருபத்தி நான்கு தொழிலாளர்களையும் பிணையில் எடுக்க ஏற்பாடு செய்தார். இத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களாகவே இருந்தார்கள்.

மறுதினம் இருபத்திநான்கு தொழிலாளர்களையும் தேரட்ட நிர்வாகம் வேலை நிறுத்தம் செய்தது. இந்த இருபத்திநான்கு தொழிலாளர்களுக்கும் தொழில் வழங்குமாறு தோட்டக் கமிட்டி யினர் நிர்வாகத்தைக் கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனால் தோட்ட நிர்வாகம் தொழில் வழங்க மறுத்ததோடு, தோட்டத்தில் தொழிற் சங்கம் இருந்தால் அனைவரையும் கட்டுப்பாக்கி விடுவமோ என்று தொழிலாளர்களைப் பயமுறுத்தினர்.

இத்தகைய செயலையும், அடக்கு முறையையும் ஆட்சேபித்து 1953 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாத நடுப்பகுதியில் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இப்போராட்டம்

பதினாறு நாட்கள் தொடர்ந்தன. வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை முறியடிக்க தோட்ட நிர்வாகம் பெரிய கங்காணியர் உதவியுடன் வெளியிலிருந்து நாற்பது தொழிலாளர்களை தோட்டத்தில் தொழில் செய்ய அனுப்பித்தது. இவர்களுக்கு பாதுகாவுலாக காவல்காரர்களும் துப்பாக்கிகளுடன் நிறுத்தப்பட்டனர். தோட்ட அதிகாரியும் பாதுகாப்புடன் வேலைத்தளம் சென்றுவர ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்.

தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்க நிர்வாகம் எடுத்த சகல முயற்சிகளும் முறியடிக்கப்பட்டன. வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்திற்கு எதிராக நடுபட்டவர்களில் சில்லறை கங்காணியும் ஒருவர். இவர் வேலை நேரத்தின்போது தேநீர் அருந்த வயத்தை தோக்கிச் சென்றார். தேநீர் அருந்திவிட்டுத் திரும்பும்போது, வழியில் செல்லும்படி என்ற பெண் திற்கக் கண்டு "வேலைக்குப் போகாமல் ஏன் வீணாக வீட்டிலிருக்கிறீர்கள்" என்று கங்காணி கேட்க, செல்லும்படி என்ற பெண் கங்காணியை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் ஏசு 'ஐயோ என்னை எல்லோரும் அடிக்கிறார்களே' என்று கங்காணி சத்தம் போட, சத்தத்தைக் கேட்ட ஏனைய தொழிலாளர்கள் என்ன என்று அறிய அவ்விடத்தில் கூடிவிட்டனர். இதை வேலைத் தளத்திலுள்ள காவல்காரர்கள் கண்டு துப்பாக்கியுடன் ஒடோடி வந்து கேட்டபிறகு திலையில் துப்பாக்கியை பிரயோகம் செய்தனர்.

இத்துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் பதினேழு தொழிலாளர்கள் காயமுற்றனர். உடனடியாக இவர்கள் மஸ்கெலியா அரசாங்க மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர். கண்டியில் வைத்து பி. வெள்ளையன் காலமானார். அவரின் பிரேதத்தை தோட்டத்திற்கு கொண்டு வந்து அடக்கம் செய்ய நிர்வாகம் மறுப்புத் தெரிவித்தது.

தொழிலாளர்கள் அட்டன் சென்று வீ.கே. வெள்ளையன் அவர்களிடம் முறையிட்டு, அவர் இவ்விடத்தில் உடனடியாகத் தலை யிட்டு நடவடிக்கை எடுத்ததன் பயனாக, பிரேதம் தோட்டத்திற்கு கொண்டு வரப்பட்டது. பெரும் திரளான தொழிலாளர்கள் இச் செய்தி கேட்டு வெள்ளையனுக்கு அஞ்சலி செலுத்த கஸ்தோவர் தோட்டத்தில் (மீறிய கோட்டை) கூடிவிட்டனர். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் முடையூ, வீ.கே. வெள்ளையன் அவர்கள் தலைமையில் மறைந்த பி. வெள்ளையனின் பூதவுடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

தோட்ட நிர்வாகத்திற்கெதிராக தொழிலாளர்கள் அட்டன் கோட்டில் வழக்குத் தொடுத்தனர். இவ்வழக்கில் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாத்தை தீர்ப்பு வழக்கப்பட்டதால், அத்தோட்டத்தை விட்டு தொழிலாளர்கள் வெளியேறி விட்டனர். இதனால் இத்தோட்டம் தொழில் செய்ய ஆட்களின்றி அடர்ந்த காடாக மாறிவிட்டது. தொழிற்சங்கத்தை எதிரிக்க புறப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்குத் துப்பாக்கிச் சூடும் கடுமையான போலீஸ் நடவடிக்கைகளுமே கிடைத்தன. சர்வதேச தொழிற்சங்க ஐனதபாக உரிமைகளை ஏற்றுக் கொண்டு மறுபுறமும் தொழிற்சங்க எதிர்ப்பு தற்குத் தவிப்பட்டு முதலாளியர்கள் விதித்த தடையை தொழிலாளர்கள் தங்க சின் ஒன்றுபட்ட சக்தியால் பிற்காலத்தில் உடைத்தெயிந்தார்கள். 1956 ஆம் ஆண்டில் தொழிலாளி தான் விரும்பிய தொழிற்சங்கத்தில் சேருவதற்குப் போராட்டம்.

தோட்டங்கள் தனிபாருக்குச் சொந்தமாக இருந்த காலத்தில், தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் அனுபவித்த துன்பங்களும், கொடுமைகளும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இக்கால கட்டத்தை இருண்ட காலமென்று பின்னால் வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட காலக்கட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் தாங்கள் விரும்பிய தொழிற்சங்கத்தில் சேருவதென்பது தனக்குத் தானே தாக்குக் கயிறறை மறுபடிக்கொள்ளும் கதையாகும். ஆனால், தொழிலாளர்கள் இதற்கெல்லாம் அஞ்சிடாது துணிவுடன் தொழிற்சங்கத்தில் அங்கம் வகித்தனர்.

தொழிலாளர்கள் தங்களின் உரிமைகளை தொழிற்சங்க ரீதியாகப் பெறவேண்டுமென்று வீறுகொண்டு எழுந்துவிட்டால், அதைத் தடுப்பதற்காக நிர்வாகங்கள் எடுக்கும் சகல நடவடிக்கைகளையும், அவர்கள் துணிந்து எதிர்ப்பதுண்டு. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நிர்வாகம் தனக்கு ஆதரவாகச் செயல்படும் தொழிற்சங்கத்தைப் பயன்படுத்தி பாற்றுத் தொழிற்சங்க அங்கத்தினர்களை அடக்குவதுமுண்டு. இத்தகைய தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர்களின் நலனைவிட, முதலாளியர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கே முக்கிய பணி புரிந்தன. இதில் அங்கம் வகிக்கும் தொழிலாளர்கள் முதலாளியர்களின் கெடுபிடிக்குக்குப் பயந்து கைக் கூலிகளாக மாறிவிடுவதுண்டு.

இக்காலக் கட்டத்தில்தான் மஸ்கெலியா தலைதண்ணி தோட்டத்திலுள்ள பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸில் அங்கம் வகித்தனர். ஆனால் இத்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தொழிற்சங்கம் தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு ஆதரவாக இருந்ததோடு, தொழிலாளர்களை அடிமைப்படுத்தி, அவர்களின் உழைப்பைத் தோட்ட நிர்வாகம் நிறுக்கவதற்கும் உடந்தையாக இருந்தது. இந்த தோட்டத்தில் வேலை நேரம், வேலை அளவு நிர்ணயம் இல்லாமல் காலை ஆறு மணி முதல், மாலை ஆறு மணிவரை கடுமையாக உழைக்கத் தொழிலாளர்கள் வற்புறுத்தப்பட்டனர். முழுநாள் தொழில் செய்தும் அரை நாள் போடுவது; எதிர்த்துப் பேசினால் தோட்டத்தை விட்டு விரட்டுவது; தொழிலாளர்களின் உரிமையைப் பற்றிப் பேசினால் உடல் பற்றல், சீட்டுப் போன்ற கொடுமைகள் இத்தோட்டத்தில் நிலவினது.

இத்தோட்டம் மூத்தையாபிள்ளை என்பவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. இங்கு நடக்கும் கெடுபிடுகள் ஊருக்குத் தெரியாது என்பதற்காக தான் தவக்குச் சாதகமாக ஒரு தொழிற்சங்கத்தைக் கொண்டு தொழிலாளர்களை அங்கம் வகிக்கச் செய்து தனக்கு வேண்டியவரைத் தலைவராக்கி, தங்கள் விருப்பத்தையும், சுயலாபத்தையும் எட்டிக்கொண்டார். இக்கொடுமைகளுக்கு முடிவில்லையா? என்று உணர்ச்சியுள்ள தொழிலாளர்கள் கொந்தளிக்கத் தொடங்கினர். இதன் பயனாக ஒரு சிலர் ஒன்று கூடி தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க மாற்றுத் தொழிற்சங்கத்தை (ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ்) தோட்டத்தில் ஏற்படுத்தி மூர்ப்பட்டனர்.

புதிய தொழிற்சங்கத்திற்கு கட்டிடங்களை யான கருமலை என்ற தொழிலாளி தலைமை தாங்கினார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினெட்டு. இதை விரும்பாத தோட்ட நிர்வாகம் இத்தொழிற்சங்கத்தில் தொழிலாளர்கள் சேருவதைத் தடுக்கப் பல தந்திரோபயங்களை யெல்லாம் கையாண்டது. நிர்வாகத்தை ஆதரித்த தொழிற்சங்கமும் இதற்கு ஒத்துழைப்பு நல்கியது. தொழிலாளர்களை பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் புதிய தொழிற்சங்க அங்கத் தலைவர்கள் சூடியிருக்கும் வாய்க்களுக்கு இரவில் கல்லடிக்க ஆரம்பித்தனர். பரநாள் புதிய தொழிற்சங்க அங்கத்தவர்கள் தொழிலாளர் வாய்க்களுக்கு கல்லடித்ததாக மஸ்கெலியா போலீசில் புகார் செய்யப்பட்டது. இப்புகார்கள் தொடர்பாக 20 தொழிலாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டு வழக்கு போடப்பட்டது. இவ்வழக்கில் கருமலை என்ற இளைஞர் மாத்திரம் கைது செய்யப்படாமல் விடுபட்டுவிட்டார். இந்த இளைஞனை எப்படியும் தீர்த்துக்கட்ட வேண்டுமென்று நிர்வாகம் திட்டம் தீட்டியது.

சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த தோட்ட நிர்வாகம் காவல் காரணைக் கருமலை மீது ஏவியது. இரண்டு பேருக்குமிடையில் பேச்சுவாதத்தை நடந்தது. ஆனால் இப்பேச்சுவாதத்தை பலனளிக்காமல் போகவே கைகலப்பு ஏற்பட்டது. இதில் ஏனைய தொழிலாளர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். இரு பக்கமும் பலத்த மோதல் ஏற்பட்டது. இக்குழப்பத்தில் பெண்களும் பங்குபற்றினார்கள். இக்கைகலப்பின் போது பார்வதி என்ற பெண் தொழிலாளி, ஒருவரின் கையை கத்தியால் வெட்டித் துண்டித்து விட்டாள். நிலைமை மோசமாகிவிட்டவே, மஸ்கெலியா போலீஸ் அழைக்கப்பட்டது. இக்குழப்பத்தில் பார்வதி கைது செய்யப்பட்டு அட்டன் நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்பட்டார். அவர் பெயரில் வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கில் பார்வதிக்குச் சாதகமாக தீர்ப்புக் கூறி விடுவிக் கப்பட்டார்.

இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட நிர்வாகம் தொழிற்சங்கத்தை ஒழித்துக் கட்டுவது மாத்திரமல்ல, கருமலை என்ற இளம் தொழிலாளியையும் தீர்த்துக் கட்டத் தீர்மானித்தது. நிர்வாகத்தின் இத்திட்டம் அவர்களின் கையாட்களால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஆம்..... பதினெட்டு வயது திரம்பிய கட்டிடங்களை யான கருமலை நிர்வாகத்தின் கையாட்களால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார். கையாட்கள் நான்கு பேரும் டோலீஸாரால் கைது செய்யப்பட்டு ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டனர். அட்டன் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நடைபெற்றது. தோட்ட அலுவலையே போடு எதிரிகள் சார்பில் ஜி. பொன்னம்பலம் ஆஜராகி வாதாடினார்.

இவ்வழக்கு அட்டன் நீதிமன்றத்தில் ருத்து நுவலொலியாவிற்கும் பின்பு கண்டி நீதிமன்றத்திற்கும் மாற்றப்பட்டு ஏழு வருடங்கள் தொடர்ந்து நடந்தன. சந்தேசத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்ட நான்கு பேரும் ஏழு வருடங்கள் பிரிணாயின் றி ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இறுதியாக சாட்சியங்கள் ஒழுங்காக இல்லாத காரணத்தால் வழக்கு தள்ளுபடியானது.

1955ஆம் ஆண்டு நல்லதண்ணி தோட்டத்தில் நடந்த இப்போராட்டமும், சொலையும், தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒரு உத்வேகத்தையும் ஆர்த்தெழும் போராட்ட உணர்வையும் ஏற்படுத்தியது. கருமலையின் இறுதிச் சடங்கில் தொழிற்சங்கத்தலைவர்களும், தொழிலாளர்களும் பெருந்திரளாகக் கலந்து கொண்டு கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தினர்.

பெரியசாமி - வள்ளியம்மா ஆகியோருக்குப் பிறந்த ஒன்பது பிள்ளைகளில் ஒருவர்தான் தியாகி கருமலை.

இப்படியாகத் தெலுதீர் சங்கத்தை ஸ்தாபிக்கவும், தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்குப் போராட்டம் நடத்தியும் எத்தனை எத்தனை இளைஞர்கள் தங்களின் உயிர்களைப் பலியும் வைத்துள்ளார்கள். இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம்; தொழிற்சங்க ஜனநாயக மாபுகள் முதலாளி வர்க்கத்தினால் நிர்மூலமாக்கப்பட்டு, தொழிற்சங்கத்தை முதலாளிகளின் கைப்பாவையாக்கிக் கொண்டு கைபோகத்தை அனுபவித்து, தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைக் குழிதோண்டிப் பதைத்த முதலாளித்துவ தொழிற்சங்கத் தலைமைகளேயாகும். 1956 ஆம் ஆண்டில் முதலாளித்துவ தொழிற்சங்கத் தலைமை இரண்டாகப் பிரிந்தது; தொழிலாளர்களும் இரண்டாகப் பிரிந்தனர்.

1956 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 48 நாட்கள் தொழிலாளர்கள் போராட்டம் நடத்தி வெற்றி கண்ட மாபெரும் போராட்டம் உயகம் தோட்டப் போராட்டமாகும். இத்தோட்டத்தில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இருந்தது. தொழிலாளர்கள் ஜனநாயக தொழிலாளர்கள் காங்கிரஸில் அங்கம் வகித்தனர். இத்தொழிற்சங்கத்தை முதலாளிமார் சம்மேளனம் ஏற்க மறுத்தது. இதை தொழிலாளர்கள் எதிர்த்ததோடு இப்போராட்டம் ஆரம்பமானது. ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தால் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தாலும், முதலாளிமார் சம்மேளனம் அதை ஏற்க மறுத்ததால் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களிடையே அடிக்கடி மோதல்கள் இடம்பெற்றது. இ.தொ.க.வுக்கு எதிரான தொழிற்சங்கம் தோட்டத்திற்குள் நுழைவதை தோட்ட முதலாளிமார் சம்மேளனம் தடுக்க பல தந்திரோபாயங்களைக் கையாண்டது. இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க எடுத்த போராட்டத்தான் அக்கரப் பத்தனை உயகம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நார்பத்தியெட்டு நாட்கள் போராட்டம்.

தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளைத் தோட்ட நிர்வாகம் தீர்க்க முன்வரவில்லை. இதனை முன்னிட்டு அட்டன் தொழில் திணைக்களத்தின் மூலம் பேச்சுவார்த்தைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பேச்சுவார்த்தைக்கு வர மறுத்த தோட்ட நிர்வாகத்தின் செயலைக் கண்டித்து உயகம் பத்தியெட்டுப் பேரிவைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களே இப்போராட்டத்தை தொடங்கினர். 1956 மே 2 ஆம் திகதி முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்போராட்டம்

இரண்டு வாரங்கள் தொடர்ந்தும் தோட்ட நிர்வாகம் செவிசாய்க்க மறுத்து விட்டதால், இப்போராட்டத்தை ஆதரித்து அக்கரப் பத்தனை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த 10,000 தொழிலாளர்கள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். அதற்கும் அசைந்து கொடுக்காத தோட்ட நிர்வாகம் போராட்டத்தை நிர்மூலமாக்க பல திட்டம் முல்லுகளைச் செய்தது. வேலைக்குத் திரும்பும் தொழிலாளர்களுக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு வழங்கப்படும் என அறிவித்தது. வேலை நிறுத்தத்தை முடியடிப்பதில் இ.தொ.கா. முக்கிய பங்கு கொண்டதால், இத்தொழிற்சங்கத்தைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் வேலைக்குத் திரும்ப முடியு செய்தனர். வேலை நிறுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு எதிராக வேலைக்குச் செல்ல வேண்டாமென எவ்வளவோ பணிவோடு கெஞ்சியும் மறுத்து 17.5.56 அன்று நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இ.தொ.கா. தொழிலாளர்கள் வேலைக்குத் திரும்பினர். இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட தொழிலாளர்கள் மோதலில் ஈடுபடும் சூழ்நிலை உருவாகியது.

இந்நிலையில் மறுநாள் தினம் சிங்கம் ஏப்ரகாம் சிங்கோ தலைமையில் ஒரு குழு 19.5.56 அன்று தொழிலாளர்களை அமைதியோடு விடு திரும்புமாறு கேட்டுக் கொண்டது. ஏப்ரகாம் சிங்கோவின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த தொழிலாளர்கள் இலங்கைடன் வாய்த் தர்க்கம் செய்ய முற்பட்டனர். இதனால் இருளாரும் அடிக்கடியில் இறங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களைத் தாக்க வந்ததாகத் தோட்டத்துரைக்கு உடனடியாக அறிவிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்புக்கு பங்களாவில் தயாராக இருந்த போலீஸ் கோஸ்டி வேலைத் தளத்திற்குச் சென்று விசாரணை ஏதும் செய்யாமல் துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்தது. இத்துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் இருபத்தி மூன்று மயகு இளங்காணையான ஏப்ரகாம் சிங்கோ குண்டாய் பட்டு ஸ்தலத்திலேயே மண்ணடைந்தார்.

உயகம் தோட்டத்தில் நடந்த இத்துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நாடு பூராவும் எதிர்மொலிக்கச் செய்தது. அக்கால கட்டத்தில் இ.தொ.கா தலைவராக இருந்த மலையக காத்தி கே. இராஜலிங்கம் அவர்கள் உயகம் தோட்டத் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் தொழிலாளி குடு பட்டு இறந்த செய்தி கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்து மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டார். இவரை உடனடியாக கொழும்பு ரட்டணம் தனிமார் மருத்துவமனையில் அனுமதித்தனர். இரண்டு வார காலம் மருத்துவமனையில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார் கே. இராஜ

விங்கம் அவர்கள். தொழிலாளர்களின் வாழ்வின் உயர்வுக்காக அல்லம் - பகலும் பாடுபட்ட தியாகி அல்லவா! அவரால் இச் செய்தியை ஜூரணிக்க முடியாமல் டோளத்தில் வியப்பில்லை.

ஏப்ரகாம் சிங்கோவின் உடல் கொட்டக்கொல் அரசாங்க மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு பிரேத பரிசோதனைக்குப் பின் 19.5.56 அன்று மீண்டும் தோட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்து பொது மக்களின் அஞ்சலிக்காக அவரது இல்லத்தில் வைக்கப்பட்டது. இச்செய்தி கேட்டவுடன் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஸ்தலத்திற்கு விரைந்து சென்று சகல நடவடிக்கைகளையும் அவரே மேற்கொண்டார். ஏப்ரகாம் சிங்கோவின் உடலுக்கு அஞ்சலி செலுத்தியதோடு அவரின் குடும்பத்தாருக்கு மலையகத் தொழிலாளர்களின் சார்பில் தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். இறுதி யாத்திரைக்கான ஏற்பாட்டையும் இவரே நேரிற் நின்று செய்தார்.

ஏப்ரகாம் சிங்கோவின் மரணச் செய்தி கேட்டு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சங்கப் பேதங்களை மறந்துவேலை நிறுத்தம் செய்து அஞ்சலி செலுத்த படகம் தோட்டத்தில் குடியிரியிருந்தனர். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் கலந்து கொண்டு அஞ்சலி செலுத்திய பின்பு இறுதி யாத்திரை ஆரம்பமானது. இரண்டு மைல் நீளம் புறப்பட்ட ஊர்வலத்தில் 30,000க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அஞ்சலி உரை நிகழ்த்தினார்கள்.

அங்கு உரையாற்றிய சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்: தொழிற்சங்கத்தைத் தோட்டங்களில் ஸ்தாபிப்பதற்கு தொழிலாளர்கள் தங்களின் உயிரைப் பலிகொடுத்த நிகழ்ச்சி 1940 முதல் தொடர்ச்சியாக இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. இவைகள் மலையக தொழிற்சங்க சரித்திரத்தில் பொன்னொழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை. படகம் தோட்டத்தில் பதிய தொழிற்சங்கத்தை முதலாளியார் சம்மேளனமும், தோட்ட நிர்வாகங்களும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று எழுந்த போராட்டத்தில் கிடைக்கும் வெற்றி ஏனைய தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் உற்சாகமூட்டுவதாக இருக்கும். இத்தகைய தொரு போராட்டத்திற்கு நான் தலைமை ஏற்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததை ஏன் வாழ்நாளிலேயே மறக்க முடியாத ஒரு திகழ்ச்சியாகக் கருத வேண்டியுள்ளது என்று உருக்கமாக உரையாற்றினார்.

ஏப்ரகாம் சிங்கோ மரணத்திற்குப் பின்பும் 48 நாட்கள் படகம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் செய்தனர். இத்துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தின் எதிரொலியாக அன்று பிரதமராக இருந்த எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க அவர்கள் உடனடியாகத் தொழில் ஆணையாளர், தோட்ட முதலாளியார் சம்மேளனம், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அடங்கிய ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டிப் பதிவு செய்யப்பட்ட அனைத்துத் தொழிற்சங்கத்தையும் தோட்ட முதலாளியார் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். தோட்டங்களில் போலீசார் அத்தமீறிப் பரவேசிக்கக் கூடாதெனவும் உத்தரவிடப்பட்டது. இது இப்போராட்டத்திற்கு கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியாகும்.

இதன் பின்பு தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கப் பலத்தைக் கட்டுப்படுத்தி தொழிலாளர்களை அடிமைப்படுத்த பல திட்டங்களை முதலாளியார் சம்மேளனத்தில் கொண்டு வந்தார்கள். தோட்டத்திலுள்ள முழு அங்கத்தவர்களில் முன்பில் ஒரு பகுதியினர் அல்லாத தொழிலாளர்கள் வேறு தொழிற்சங்கத்திற்குச் சமமாக இருந்தால் இரண்டு பேருமே கமிட்டி அமைத்து மினிட் புத்தகம் பாவிக்க முடியாது. அவர்கள் சார்பில் பேச்சாளர் ஒருவர் மாத்திரமே நியமிக்க முடியும் என்று சட்டம் கொண்டு வந்தனர். இதற்குச் சாதகமாக தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களை புதிய தொழிற்சங்கத்தில் சேரவிடாமல் தடுத்தனர். அதன் பின்பு லேபர் கண்ட்ரோல் மூலமாக தோட்டக் கரியாலயத்தில் வாக்கெடுப்பு நடத்தி சங்கத்தில் பலத்தை நிரூபிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தையும் கொண்டு வந்தனர்.

தோட்டங்களில் வாக்கெடுப்பு என்றால் அது நாட்டில் நடக்கும் பொதுத் தேர்தலைவிட மோசமாக நடக்கும். இரவில் தொழிற்சங்கத்திற்கு சாதகமாக இருக்கும் தொழிலாளர்கள் காலை வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ள மாட்டார்கள். இதனால் தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கத்தை முன்னின்று ஸ்தாபிக்க உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் பெரும் சிரமத்தையும் துன்பத்தையும் என் தோட்டத்தைவிட்டு இவ்வோடு இரவாக ஓட வேண்டிய சூழ்நிலையும் உருவாகியது. தொழிற்சங்கப் பலத்தை நிரூபிக்க தொழிற்சங்கம், கமிட்டி அமைத்து மினிட் புத்தகம் மூலம் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண முற்பட வேண்டும்.

இத்த வகையில் படகம் தோட்டப் போராட்டம் யிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த போராட்டமாகும். ஏப்ரகாம் சிங்கோவின்

மரணம் தொழிலாளர்களின் வாக்கு ரீதியான போராட்டத்திற்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தது.

அல்விஸ் அப்புகாமி, முதியாள்சலாகே உக்குமெனிக்கா ஆகியோருக்கும் பிறந்த ஆறு பிள்ளைகளில் ஒருவர்தான் ஏப்ரகாம் சிங்கோ. இந்தப் போராட்டம் தொழிற்சங்க வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனைபாக அமைந்தது.

1957ஆம் ஆண்டின் தொழிற்சங்கக் காரியாலயம் அமைப்பதற்கான போராட்டம்.

தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்தலயம் வகிப்பதற்கும் உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் சம்பள உயர்வு கோரியும், இன்னும் பல பிரச்சினைகளை வென்றெடுக்கவும் போராட்டம் நடத்தி உள்ளார்கள். ஆனால் தொழிற்சங்கக் காரியாலயம் ஒன்றை நிறுவவும், தேட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் போராட்டம் நடத்தி உயிர்த்தியாகம் செய்த வரலாறும் உண்டு.

வண்பனை தேர்தல் தொகுதியைச் சேர்ந்த உடபுசல்லாவ நகரில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் கிளைக்காரியாலயம் ஒன்று 1957 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 13 ஆம் திகதி எம்.கே. விஜயசந்திரன் அவர்கள் தலைமையில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. இத்திறப்பு விழாவில் அப்பகுதியைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும், இளைஞர்களும், மாநகரணம் பெருத்திரளாகக் கலந்து கொண்டனர்.

இந்நகரில் தொழிற்சங்கக் காரியாலயத்தை நிறுவுவதற்கு தோட்ட முதலாளிமார்களும், நகர வர்த்தகர்களும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். இவ்வெதிர்ப்பு முறியடிக்கப்பட்டதால் ஆத்திரமுற்ற இவர்கள் கிராம சிங்கள மக்களையும், நகரில் உள்ள காலடியர்களையும் தூண்டி விட்டு இக்காரியாலயத்தை நகர்க்கத்திட்டம் தீட்டினர். இவர்களின் சிட்டத்தை திறைவேற்ற தயார் செய்த குழுவென்று காரியாலயம் திறந்த மறுநாள் அதாவது 1957ஆம் ஆண்டு ஜூலை 14 ஆம் திகதி இக்காரியாலயத்தை உடைத்து, அங்கிருந்த பொருட்களைச் சூறையாக சுட்டித்ததை தீயீட்டுக் கொளுத்தினர்.

அதோடு நின்றுவிடாது வண்பனை தோட்டத்தைச் சேர்ந்த பெரிய கங்காளி சிதம்பரம் என்பவருக்குச் சொந்தமான நகரிலிருந்த கடைவொன்றையும் உடைத்து பொருட்களையும், பணத்தையும் சூறையடி, சுட்டித்தறையும் எரித்து விட்டார்கள். இதனால் நகர் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. தொழிற்சங்கக் காரியாலயமும், நகரில் கடைகளும் எரிக்கப்பட்டது என்ற செய்தி கட்டுத் தீபோல் இரவோடு இரவாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே பரவியது.

இச்செய்தி கேட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஆத்திரமுற்றனர்.

மறுநாள் 15 ஆம் திகதி அப்பகுதியிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இச்செயலைக் கண்டித்து வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அதே நேரத்தில் அன்று ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் உடபுசல்லாவ நகரில் திரண்டு வன் செயலுக்கும் முதலாளிமார்களின் அடக்கு முறைகளுக்கும் எதிராகக் கண்டனம் தெரிவித்தும் கோஷம் எழுப்பியும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். ஆத்திரமுற்றும் கொதித்தெழுத்து நகரில் திரண்ட தொழிலாளர்களை நகரிலிருந்து அப்புறப்படுத்த போலீசார் எடுத்த நடவடிக்கைகள் தோல்வியில் முடிந்தன. இதனால் ஆத்திரமுற்ற பொலிசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர்.

இத்துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் எளிக் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு தொழிலாளர்கள் உயிர்துறந்தனர். இவர்கள் கொம்பாடி (வயது 27) பொன்னையா (வயது 7) ஆவர். தொழிலாளர்கள் குண்டடிப்பு இறந்த செய்தி தோட்டங்களுக்குப் பரவியதால், தொழிலாளர்கள் மேலும் ஆவேசம் கொண்டு நகரில் அணி திரள ஆரம்பித்தனர். நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போகவே, உடனடி யாகத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் உடபுசல்லாவ நகருக்கு அழைக்கப்பட்டனர். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் வருகை தொழிலாளர்களற்கு உற்சாகமூட்டுபவையாக அமைந்தது. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் தொழிலாளர்கள் பத்தியில் அமைதியை ஏற்படுத்தினர்...."

8. கோவில் கம்பையா, தூரத்துப் பச்சை, 1964 முன்னுரை
9. சாரல்நாடன், தேசபக்தன் கோ நடேசய்யர், 1988, பக். 23-24
10. மேற்படி, பக். 48
11. மேற்படி பக். 52-53
12. மேற்படி, பக். 55
13. மேற்படி, பக். 57
14. கோவில் கம்பையா, தூரத்துப் பச்சை, 1984, பக். 270
15. மேற்படி, பக். 323
16. மேற்படி, பக். 325

தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளைய தலைமுறையினர் நடேசய்யர் மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சியினால் விழிப்புணர்வு பெற்றுச் செயற்படலாயினர். இத்தாலாவின் பிற்பகுதியிலும் இளைய தலைமுறையினரின் விழிப்புணர்வும் அடக்குமுறை

கணக்கும் அநீதிகளுக்கும் எதிராகக் கொதித்தெழுத்து போராட முயலும் போக்கும் இனைய தலைமுறையினரின் செயற்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத முதிய தலைமுறையினரின் தலிப்பும் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

லட்சுமணன், குமரன், மாரிமுத்து ஆகியோரது உணர்பாடல்களும் செயற்பாடுகளும் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை. எடுத்துக் காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு: மாரிமுத்து தனது தந்தையான முருகனை நோக்கி "... தொழிலாளி என்றால் மனிதர்கள் இல்லையா? ஏன் எங்களை ஆடுமாடுகளைப் போல் நடத்த வேண்டும்? பாத்தியா, இந்த தோட்டத்தில் ஒரு தேயிலைத் தராவது வாடி மெலிந்து உருக்குலைத்து போயிருக்குதா? எவ்வளவு கவனமாக உரம்போட்டு, முள்ளுக் குத்திப் பேனி வளர்க்கிறாய்க! நாங்க மட்டும் தொழிலாளி. எங்களுக்கு மட்டும் ஆசை, அன்பு, ஒன்றும் இல்லவே இல்லையா? தொழிலாளி நாங்க மட்டும் சுத்தமும் கிழிசலும் சுட்டிக்கிட்டு இருக்கிறோம் இல்லையா? குடிவெறியிலும் குப்பையிலும் கெடந்து சாகணும் இல்லையா? இதெண்ணை இத்தக் கம்பரா ஒரு குடித்தனம் வாழற கம்பராவா? ஒன் கோழி கொடாப்பு கூடப் பெரிசா இருக்கே? ஒன் மாட்டுக்கொட்டாய் கூடப் பெரிசா இருக்கே? நீ கணக்கப்பிள்ளை மருமகன்... அதனாலே?" (பக்.316)

முருகன் தனது மகனது செயற்பாடுகள் குறித்து ஏதும் புரியாத வளாய்த் தாயிடம் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

"என்னமோ தொழில் சங்கம் ஒன்று ஆரம்பிச்சிருக்காய்களாம். என்னமோ தொழிலாளிக்கு மனித உரிமை தர வேணும்னு கேக்கிறாய்களாம். பயித்தியம் பிடிச்சவன்!... கணக்கப்பிள்ளையா இருக்கிற வேலையே விட்டுப்புட்டு இந்தத் தொல்லையெல்லாம் எதுக்கு? கம்மம் - கம்மம்!. என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டான் முருகன்" (பக்.320)

17. நந்தி, மலைக்கொழுந்து, 1964, நாவல், நண்பர்கள், பக். 3-4
18. சாரல்நாடன், தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர், 1988, பக். 47 -70
19. நந்தி, மலைக்கொழுந்து, 1964, பக்.204
20. மேற்படி, பக். 206
21. இவ்வகையில் முக்கியமாக இருநூல்கள் இங்கு அவதானிக்கத்தக்கவை.

அருணாச்சலம், க., மலையகத்தமிழ் இலக்கியம் சிவத்தம்பி, கா., நழுத்தில் தமிழ் இலக்கியம், 1994 (1978 (யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்)

22. நந்தி, மலைக்கொழுந்து, 1964, பக்.120
23. மேற்படி பக். 170.
24. மேற்படி, பக். 157
25. மேற்படி, பக். 147.
26. மேற்படி, பக். 11-12
27. மேற்படி, பக். 79-80
28. கப்பிரமணியம், நா., சமுத்துத் தமிழ் தாவல் இலக்கியம் 1978, பக்.109.
29. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, வீடற்றவன், 1981, பக். 2-3
30. மேற்படி, பக். 107 - 108
31. மேற்படி பக். 1-2
32. மேற்படி, பக். 54
33. சாரல்நாடன், சி.வி. சில சிந்தனைகள், 1966, பக்.67.
34. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, வீடற்றவன், 1981, 'வீடற்றவன்' சில பின்னணிக் குறிப்புகள் பக் v-vi
35. சாரல்நாடன், தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர், 1988, பக்.69-70.
36. அருணாச்சலம், க., மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், 1994, பக். 114 (மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது)
37. மேற்படி, பக்.118
38. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, நாடற்றவர் கதை, 1987, பக்.41-48.
39. சத்திரசேகரன், சே., இலங்கை இந்திர வரலாறு, 1999, பக் 119 -120/
40. மேற்படி, பக். 46-47.
41. நந்தி, மலைக்கொழுந்து, 1964, பக்.153.
42. சாரல்நாடன், தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர், 1988, பக். 88-95.
43. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, வீடற்றவன், 1981, பக்.7.
44. மேற்படி, பக்.9
45. மேற்படி: பக்.66
46. மேற்படி, பக்.67

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

47. மேற்படி, பக்.88.
48. மேற்படி, பக்.89.
49. மேற்படி, பக்.73.
50. மேற்படி, பக்.75.
51. மேற்படி, பக்.72.
52. மேற்படி, பக்.81
53. மேற்படி, பக்.85.
54. மேற்படி, பக்.14.
55. சாரல் நாடன், சி.வி.கில சிந்தனைகள் 1988, பக். 4-7.
 'ஏழுபேரில் இவரும் ஒருவர்' '..... அதன் பின்னர் சதந்திரம் பெற்ற இலங்கையில் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் தலையக கொல்லைப் பிரதிநிதியாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். மலைய நாட்டில் இலங்கை இடத்தியன் காங்கிரஸ் தொழிலாளர் யூனியன் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவான ஏழுபேரில் இவரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
 நுவரெலியாத் தொகுதியில் எஸ்.தொண்டமாளும் நாவலப் பிட்டித் தொகுதியில் கே.ராஜலிங்கராம் கொட்டகலைத் தொகுதியில் கே.குமாரவேலுவும், மஸ்கெலியாத் தொகுதியில் ஜி.ஆர்.மோத்தாவும் பதுளைத் தொகுதியில் எஸ்.எம்.சுப்பையாவும், அலுக்நுவர தொகுதியில் டி.இராமணமும் இவ்விதம் தெரிவான ஏனையோராவர். மண்டலநாட்டு மக்களின் வாக்குரிமைப் பலம் ஒடுக்கப்படல் அவசியம் என அரசியல்வாதிகள் தீவிரமாகச் சிந்தித்தனர். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நூற்பத்தேழாம் ஆண்டு தேர்தல் நடைபெற்று இவர்கள் தெரிவானார்கள். நூற்பத்தெட்டு நவம்பரில் இந்த மக்களின் குடிபுரிமை பறி போனது.....'
56. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, வீடற்றவன், 1981, பக்.17
57. மேற்படி, பக்.95.
58. மேற்படி, பக்.33.
59. மேற்படி, பக்.44.
60. மேற்படி, பக்.78.
61. மேற்படி, பக்.85.
62. மேற்படி, பக்.29-31, 53
63. மேற்படி, பக்.111

64. மேற்படி, பக்.74.
65. மேற்படி, பக்.112-113
66. சதாசிவம், க., மூட்டத்தினுள்ளே, 1983 ஆசிரியர் முன்னுரை.
67. மேற்படி, ஆசிரியர் முன்னுரை.
68. சதாசிவம், க., ஒரு நாட்பேர், 1996, என்னுரை, பக். viii- x
69. மேற்படி, பக்.235-237
70. மேற்படி, பக்.77.
71. மேற்படி, பக்.206
72. மேற்படி, பக்.127
73. மேற்படி, பக்.211
74. மேற்படி, பக்.10.
75. மேற்படி, பக்.58.
76. மேற்படி, பக்.116.
77. மேற்படி, பக்.128
78. மேற்படி, பக்.168.
79. மேற்படி, பக்.59-60
80. மேற்படி, பக்.9-10.
81. மேற்படி, பக்.19-20
82. மேற்படி, பக்.57-58
83. மேற்படி, பக்.197-199
84. மணமேகலை, பளிக்கறைபுக்களை, அடிகள் 113-120
85. பெண்டுகற்பாலன், சொந்தக்காரன்?, 1988, பக். 193,
86. மேற்படி, பக்.18-17.
87. மேற்படி, பக்.47-49.
88. மேற்படி, பக்.21-22,
89. மேற்படி, பக்.84-85,
90. மேற்படி, பக்.28-29
91. மேற்படி, பக்.26.
92. மேற்படி, பக்.128-129.
93. மேற்படி, பக்.57.
94. இவைபற்றிப் பின்வரும் நூல்களில் விரிவாகக் காணலாம்.
 அருணாசலம், க., மலையகத்தமிழ் இலக்கியம், 1994.

133469

இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள், 1997.
 வேலுப்பிள்ளை, சி.வி. தூடற்றவர் கதை, 1987
 இளங்கிளை, கணபதி எழுத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்,
 1994,
 பேராசிரியர் கலைசபையின் நினைவுகளும் கருத்துகளும் 1992.
 தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டங்களும், 1993. (வெகு
 ஜனன்) சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும், 1989.
 (இராவணர்)

95. வெளிக்கூறு பாலன், சொந்தக்காரன்?, 1969, பக். 42.
96. மேற்படி, பக். 158 - 161.
97. மேற்படி, பக். 125.
98. மேற்படி, பக். 124 - 125.
99. மேற்படி, பக். 115 - 117.
100. மேற்படி, பக். 118
101. மேற்படி, பக். 196 - 199.
102. மேற்படி, பக். 89 - 70.
103. மேற்படி, பக். 1
104. மேற்படி, பக். 18.
105. மேற்படி, பக். 22.
106. மேற்படி, பக். 48.
107. மேற்படி, பக். 67.
108. மேற்படி, பக். 68.
109. மேற்படி, பக். 72.
110. மேற்படி, பக். 75.
111. மேற்படி, பக். 77.
112. மேற்படி, பக். 85.
113. மேற்படி, பக். 130.
114. மேற்படி, பக். 164.
115. மேற்படி, பக். 190.
116. மேற்படி, பக். 178.

ஐந்தாம் துயல்

தோட்டங்கள் தேசிய

மயமாக்கப்பட்டமையும் தொழிலாளரின் எதிர்பார்ப்புகளும் ஏமாற்றங்களும்

1

மலையகத் தொழிலாளரின் துயலும் தோய்ந்த வரலாற்றில் காலத்துக் குக்காலம் பேரினவாதிகள் திட்டமிட்டே பல அநீதிகளை இழைத்தனர்; கொடுமைகளைப் புரிந்தனர்; தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக வன்செயல் களைத் தூண்டுவிட்டனர். மலையகத் தொழிலாளர் வரலாற்றில் முதலாவதாக விழுந்த பேரிடி பிரஜா உரிமைச் சட்டம் எனலாம். அதனை யடுத்து இலங்கை, இந்திய அரசுகள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்கள் அவர்களது நிலைமைகளை மேலும் மோசமாக்கின. இத்துடனமையாகு பேரினவாத ஆட்சியாளர் தொடர்ந்தும் தொழிலாளரை அடக்கி ஒடுக்க முனைந்தனர். 1970 களில் அன்றைய அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் சில இவ்வகையில் அவதானித்தக்கவை.

1956 ஆம் ஆண்டு பதவியேற்ற அரசாங்கம் 'சிங்களம் மட்டும்' கெள்வையை அமுல்படுத்தியதுபோலவே பன் போக்குவரத்து, காப்புறுதி முதலியவற்றைத் தேசியமயமாக்கியது ஆயின் பெருந்தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்கவில்லை. 'பெருந்தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்குதல் பொன்முட்டையிடும் வாத் தினைக் கொலை செய்வதற்கு ஒப்பாகும்' என அன்றைய பிரதமர் கருதினார். ஆயின் அவரது அருமைத் துணைவியார் பிரதமராகப் பதவி வசித்த காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட திலச்சித்திரத்தச் சட்டங்களும் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையும் மலையகத் தொழிலாளர்களுக்கு அரசியல், பொருளாதார ரீதியாகப் பாரதூமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தின.

தோட்டக் கிராமிய ஒருங்கிணைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் 45,000 (நாற்பத்தையாயிரம்) ஹெக்டயர் நிலப்பரப்பு நிலமற்ற விவசாயிகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. காணிபகிர்ந்தளித்தல், பலயினக்கல் திட்டம் முதலியன காரணமாகவும் பெருத்தோட்டங்கள் பல துண்டடப்பட்டமையால் அவற்றில் தொழில்புரிந்து வந்த பலலாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் அநாதரவான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்; ஒரு பகுதியினர் வேறு தோட்டங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்; இன்னொரு பகுதியினர் வவுனியா, கிளிநொச்சி முதலிய பகுதிகளுக்குச் சென்று குடியேறி அங்கும் பல இன்னல்களுக்களாயினர். வேறொரு பகுதியினர் பாரம்பரியத் தொழிலை இழந்து கூலிவேலை செய்து பிழைக்கும் பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.²

1977 ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்து வரும் துவரெலியா மாவட்டத்தில் ஏழாயிரம் ஏக்கருக்கும் மேற்பட்ட தோட்டக் காணியை அரசாங்க ஆதரவாளர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆண்டாண்டு காலமாக ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்த நாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்களுக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு யிடையே பேரினவாதிகளால் இனக்குரோத உணர்வுகள் வளர்க்கப்பட்டன.³

இந்நிலையிலேயே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்க வேறுபாடுகளை மறந்து தமக்கு ஏற்படவிருந்த ஆபத்துக்கெதிராக ஒன்றுபட்டுத் தீர்த்துடன் போராடினர். டெவன் தோட்டத்தில் காணியை அளந்து பிரிப்பதற்காக வந்த நில அளவையாளர்களைத் துணிகரமாக எதிர்த்துத் திருப்பி அனுப்பினர். ஆத்திரமூற்ற நில அளவையாளர்கள் பொலின் பாதுகாப்புடன் கிண்டும் காணி அளக்கச் சென்றனர். தொழிலாளர்கள் அகாத் துணிச்சலுடன் அவர்களை எதிர்த்து தின்றனர். பொலிசாருக்கும் தெரவிலாளருக்குமிடையே பெரும் மோதல் ஏற்பட்டது. 1977 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பதினேராம் திகதி டெவன் தோட்டத்தில் நடந்த இச் சம்பவத்தில் 'யொக்ஸ்-போர்ட்' தோட்டத்தைச் சேர்ந்த சிவணுலெட்சுமணன் என்னும் இளைஞன் பொலிசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காகி மரணமடைந்தான். அதனைத் தொடர்ந்து நிலைமைகள் மோசமாகின. ஆத்திரமடைந்த தொழிலாளர்கள் வள்செயல்களில் இறங்கினர். பொலிசார் நிலைமையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத பின்வாங்க வேண்டி பேறப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து மலையகமெங்கும் தொழிலாளர்களும் மாணவர்களும் தொடர்ச்சியாக நடாத்திய ஆர்ப்பாட்டங்களால் காணி

பகிர்ந்தளிப்பு நடவடிக்கை தற்காலிகமாகவேனும் கைவிடப்பட்டது. சிவணுலெட்சுமணனின் மரணச் சடங்குகள் பிரமாண்டமான முறையில் நடத்தப்பட்டன. பலலாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து அத்தியாகிக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர். தொழிலாளரின் உள்ளத்தில் சிவணுலெட்சுமணன் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றான்; மலையக மாணிக்கங்களுள் ஒருவனாக மாறினான்.⁴

மேற்கண்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் யாவும் நாவல்களாகவும் சிறுகதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் நாடகங்களாகவும் மலையகத்தில் மலர்ந்துள்ளன. அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக இராசடசேயனின் 'நேர்கோடுகள் வளைவதில்லை' என்னும் சிறுகதை இவ்வகையில் விதந்து கூறத்தக்க ஒன்றாகும். இக்கதையின் சில பகுதிகளை இங்கு நோக்குதல் அவசியம். அவை வருமாறு:

"... எழுபதுகளில் அரசாங்கம் கொண்டு வந்திருந்த காணிச் சீர்திருத்தம் மற்றும் காணி உச்சவரம்புச் சட்டங்கள் காரணமாகப் பல தனியாரின் தேயிலைத் தோட்டங்கள் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமாகின.

அதே சமயம் தோட்டச் சொந்தக்காரர் ஒருவர் 50 ஏக்கர் விஸ்தீரணம் உள்ள தோட்டமொன்றைச் சொந்தமாக வைத்துக்கொள்ள மாத்திரம் சட்டம் இடமளித்தது. இதனைப் பயன்படுத்தித் தோட்டச் சொந்தக்காரர்கள் பலர் தமது குடும்ப அங்கத்தினர்களின் பெயர்களில் தனா 50 ஏக்கர்கள் என எழுதி 200 ஏக்கர் 300 ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டங்களைச் சொந்தமாக வைத்திருந்தனர்.

இவை கவிர காணி பகிர்ந்தளித்தல், பல பயிராக்கல் திட்டம் போன்ற காரணமாகவும் தோட்டங்கள் துண்டாடப்பட்டு ஆங்காங்கே உதிரி உதிரியான தோட்டங்கள் உருவாகின. இந்தத் தோட்டங்களில் தொழில் புரிந்து வந்த பலலாயிரக் கணக்கான தோட்டத் தொழிலாளரும் வேறு தோட்டங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர். சிலர் தொடர்ந்தும் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய விரும்பாமல் வவுனியா போன்ற பிரதேசங்களுக்குச் சென்று குடியேறினர். சிலர் வேறு தோட்டங்கள் கிடைக்காததால் அந்தந்தத் தோட்டங்களிலேயே கிடைத்த வேலைகளைச் செய்து கொண்டு தங்கி விட்டனர். சீனிவாசகம் போன்றவர்கள் இவ்விதம் தங்கிவிட்டவர்களே.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இவர்களே. சம்பள உயர்வுகளே சுகாதார வசதிகளோ விடமைப்புத் திட்டங்களோ இவர்களை அணுகியதாகத் தெரியவில்லை. இந்தச் சமாச்சாரங்கள் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு எந்த அளவு கிடைத்திருக்கின்றன என்பது வேறு சமாச்சாரம்..."

“... முந்தியெல்லாம் அந்தத் தோட்டம் ஆயிரத்து இருநூறு ஏக்கர் வில்தீரணமுள்ள பெரிய தோட்டமாக இருந்தது. தோட்டத்துக்கெனச் சொத்தமாகக் கொழுந்தணாக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்று இருந்தது.

காலையில் தொழில் தொடங்குவதற்கும் மாலை யில் வேலை விடும் போதும் மத்தியானச் சாப்பாட்டு வேளைக்கும் ஆலைச் சங்கொலி எழுப்புவார்கள். மூன்று டிவிசன்களாக இருந்த அந்தத் தோட்டத்தில் மாத்திரம் சுமார் எழுநூறு தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தார்கள். அப்போது சீனிக்குப் பதினொரு வயதிருக்கும் தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த காலமது. திடீரெனத் தோட்டத்தை அளந்து பிரித்துக் கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்றும் அதற்கு அரசாங்கத்தில் இருந்து அதிகாரிகள் வரப்போகிறார்கள் என்றும் செய்தி பரவியது.

அந்தப் பகுதியில் இருந்த தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் எல்லாருமே கவலையும் அதே சமயம் கோபமும் கொண்டார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் தொழிற்சங்கங்களுக்குமிடையில் ஏதேதோ பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. பேச்சுவார்த்தைகளில் அரசாங்க அதிகாரிகளும் கலந்து கொண்டதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் தோட்டங்களைப் பிரித்துக் கொடுப்பது என்ற அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தில் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை.

தோட்டத் தொழிலாளரும் தோட்டங்களைப் பிரிக்க அனுமதிப்பதில்லை என்பதில் பிடிவாதமாக இருந்தார்கள். அந்த விடயத்தில் அவர்களின் ஒற்றுமை வியக்கத்தக்கதாக இருந்தது.

தேயிலைத் தோட்டக் காணிகளை அளந்து பிரிப்பதற்கென நியமித்திருந்த அந்தத் துயரமாக குருதி தோய்ந்த சிவப்பு நாளும் வந்தது. தோட்டத் தொழிலாளரின் தீவிரமான எதிர்ப்பையும் அவர்கள் ஒற்றுமையையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டிருந்த அரசாங்கம் நலத்தை அளந்து பிரிக்கவென வந்திருந்த அதிகாரிகளுடன் பொலிசையும் இராணுவத்தையும் துப்பாக்கிகள் சகிதம் அனுப்பிவைத்திருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு தோட்டத் தொழிலாளர்...
கோபமடைந்தார்கள்... சிற்றங்கொண்டார்கள்...
வெகுண்டெழுந்தார்கள்... விணைவு?

பாதையில் சென்ற வாகனங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. பாலங்கள் தர்க்கப்பட்டன. அதிகாரிகள் தாக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வந்த வாகனங்கள் உடைக்கப்பட்டன. இவற்றுக்கு மாறாக எதிர்தரப்பினர்

கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளைப் பொழிந்தனர். துப்பாக்கிகள் சீறிக் கொண்டு குண்டுகளைக் கக்கின. பலர் காயமடைந்தனர். ஒரு அப்பாவித் தொழிலாளியின் உயிர் பறிக்கப்பட்டது.

இறந்த தொழிலாளியின் மரணச் சடங்குகள் பிரமாண்டமாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. பலலாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடித் தமது சக தொழிலாளர்க்கு அஞ்சலி செலுத்தினர். அரசியல் வாதிகளும் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளும் தலைவர்களும் மேடை பேசுபட்டு ஒலிபெருக்கி வைத்து அனுதாப உரை நிகழ்த்துவதாகக் கூறி அரசியல் பேசி மாலைபோட்டுக் கொண்டனர்.

அத்துடன் அன்றைய சோக சம்பவம் முடிவுற்றாலும் காணி பகிர்ந்தளிப்பதற்காகத் தோட்டங்கள் துண்டாடப்படுவது முடிவுறவில்லை. அது தொடரத்தான் செய்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எவ்வளவுதான் ஒற்றுமையாக இருந்தபோதும் அந்த ஒற்றுமையின் சக்தியைப் பயன்படுத்தித் தமது கோரிக்கையை வென்றெடுக்கத் தொழிற்சங்கங்கள் தவறிவிட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர் தமது வீதியை நொத்து ஒரு நெடிய பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்தும் தோட்டங்களில் தம் வியர்வைவயச் சிந்தத் தொடங்கினர்....”

மலையகக் கவிஞர்கள் பலரும் இவ்விடயம் தொடர்பாகப் பல கவிதைகளை யாத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றுள் இளங்கவிஞன் சுமுரளிதரனின் ‘புனிதப் புதைகுழிகள்’ என்றும் தலைப்பில்லைமந்துள்ள நீண்ட கவிதைப் பகுதி விளக்குரைக்கத்தக்கது.

மலையக நாவல்களுள் கணிசமானவற்றில் இவ்விடயம் இடம் பெற்றும் இவ்விடயத்தையே மூக்கிய கருவாகக் கொண்டு வெளிவந்த ஒரேயொரு நாவல் தி.சுரானசேகரனின் ‘குருதி மலை’ என்பதாகும். தொழிலாளர்களின் குருதியினால் இரத்தத்தினால், அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட மலை எனப் பொருள்படும் வகையில் இத்தலைப்பு அமைந்துள்ளது. தி.சுரானசேகரன் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் சாதிப் பிரச்சினையை மூக்கியமாகக் கொண்டு 1977 ஆம் ஆண்டில் ‘புதிய கல்குகள்’ என்றும் நாவலைப் படைத்தார். மலையகத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை மூக்கியமாகக் கொண்டு குருதிமலை நாவலை மட்டுமன்றி ‘லயத்துச் சிவறகள்’ (1984) ‘கல்வாத்து’ (1998) ஆகிய நாவல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவரது சிறுகதைகளுள் ஒரு பகுதி ‘காலதரிசனம்’ என்றும் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளது. அல்சேஷன் நாயும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் என்றும் பெயரில் இன்னொரு தொகுதி வினாவில் வெளிவரவுள்ளது. இத்தொகுதியில் மலையகத் தொழிலாளர்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanam.org

பற்றிய சிறுகதைகள் பலவும் அடங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. குருதிமலை நாவல் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் முதுகலைமாணிப் பட்டப்படிப்பிற்கான பாடநூல்களுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. மனலயகத் தொழிலாளர் பற்றிய முழுமையானதொரு நாவல் இதுவரை வெளிவந்ததில்லை. ஆயின் அத்தகையதொரு படைப்பினை ஆக்குவதில் டாக்டர் திருவணசேகரன் இப்பொழுது மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குருதிமலை

இந்நாவலின் கதாநாயகன் வீரய்யா, (உண்மையில் வரலாற்றுப் பாத்திரமான சிவணு செட் சமணனே இங்கு வீரய்யாவாக இடம்பெறுகின்றான்) 1970 களில் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மிகப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடனும் யிகப் பெரிய எதிர்பார்ப்புகளுடனும் மந்திரியையும் தோட்டத்துணரையும் மிற பிரமூர்க்களையும் உரிய முறையில் வரவேற்றுக் கௌரவிப்பதற்காகச் சிறப்பான முறையில் கூட்டத்தை நடாத்தும் பொருட்டுத் தன்னாலானவரை முயல்சிறான்; அவளது நண்பர்களும் அவனுக்கு ஒத்தாசை நல்குகின்றனர்; கூட்டத்திற்குச் சமுமளித்த மந்திரியை வரவேற்று ஆளாவது உயரத்திற்குத் தேயிலைக் கொழுந்துகளால் தயாரிக்கப்பட்ட பெரிய மாணவைய அவருக்குச் சூட்டவிருந்த வேளையில், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கள்ளுக்கடை முதலாளியான பண்டா ஆம் மாணவைய எடுத்துத் தானே அதனை மந்திரிக்குச் சூடி 'ஜெயவேலா' எனக் கோடியிட்டான். அந்நிலையிலேயே தோட்டப் பற்றுகளில் இளவாதம் தலைதூக்கலாயிற்று.

கூட்டத்தில், மந்திரியும் ஏனைய அரசியற் பிரமூர்களும்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதால் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் நாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்களும் அடையக்கூடிய பெரும் நன்மைகள் பற்றி விதந்து பேசிவர். தோட்டத் தொழிலாளர்களும் நாட்டுப்புற மக்களும் எதிர்காலம் ஒளிமயமாக விளங்கும் எனக்கூறியதும் தொழிலாளர்களும் நாட்டுப்புற மக்களும் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்தனர். பத்திரிகைகளிலும் இவைபற்றிய விபரமான செய்திகள் வெளிவந்த போது வீரய்யா முதல் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. ஆயின் வீரய்யாவின் தந்தையான மாயாண்டி மகிழ்ச்சியடையாதது மாத் திராமன்றி வெள்ளைக்காரர்கள் தோட்டங்களை நிர்வகித்தது போல் அரசாங்கம் நிர்வகிக்க மாட்டாது எனவும் இதனால்

தொழிலாளர்களுக்கும் பெரும் நன்மை வதும் கிடைக்கப்படபோவதில் எல்லையையும் இதுவரை காலமும் இல்லாத அளவிற்குத் தொழிலாளர் பீது அரசாங்கத்திற்கு ஏன் இத்துணை கரிசனை ஏற்பட்டுள்ளது எனவும் இதில் எதோ சூழ்ச்சி உண் டெனவும் தீர்க்க தரிசனம் போல் திட்டவட்டமாகக் கூறினான். ஆயினும் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்திருந்த தொழிலாளர்கள் எவரும் அவளது கருத்தை ஏற்கத்தயாரில்லை.

..... நீங்க சொல்லுறது எல்லாம் சரிதான். நம் பாட்டன், பூட்டன் காலத்திலை இருந்தே நாம் கஷ்டப்பட்டு இருக்கிறோமே. இவ்வளவு காலமும் இல்லாம இப்ப ஏன் இந்த அரசாங்கத்துக்கு நம்ம மேலை அக்கறை வந்திருக்கு? அதைக் கொஞ்சமாவது யோசிக்கப் பாத்தீங்களா?'' என ஆழமானதொரு கேள்வியையம் மாயாண்டி கேட்டான். எனினும் யாரும் அதனை லட்சியம் செய்யவில்லை.

வீரய்யாவின் தங்கை செந்தாமரைக்கும் கள்ளுக்கடை முதலாளி பண்டாளின் அண்ணளது மகன் பியசேனாவுக்குமிடையில் வளரத் தொடங்கிய காதல் உறவு பற்றித் தோட்டத்திற்கு கதை பரவவே அதனை யறிந்த மாயாண்டி ஆத்திரமுற்று மனைவிமையபும் மகனையும் மகன் வீரய்யாவையும் காசாரமாக வைதபோதும் வீரய்யா மிகச் சாதாரணமாக தந்தை தந்தையின் கோபத்தைத் தணித்தான். செந்தாமரைக்குக் கண்டிப்பட்ட கட்டுக்காவலும் அதிகரித்த போதும் எல்லோருக்கும் 'டிபிக்கி' விட்டுவிட்டு அவள் அடக்கடி பிரசேனாவைச் சந்தித்துத் தனது காதற் பயினை வளர்த்து வந்தான்.

தோட்டத்தை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதினால் தாங்கள் அடையப் போகும் நன்மைகளைத் தொழிலாளர் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தனர். தோட்டங்களில் சிறிது சிறிதாக ஏற்படத் தொடங்கிய மாற்றங்கள் ஆரம்பித்திலேயே ஏமாற்றத்தை அளிப்பவனாக இருந்தன. கண்டக்டர் ராமசாமி முதல் பலர் ஐம்பந்ததைந்து வயதானவுடனேயே எட்டாய ஒய்வில் அனுப்பப்பட்டனர். கண்டக்டர் ராமசாமியின் இடத்திற்குப் புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்த பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்த்தவரும் ஆளும் கட்சி ஆதரவாளருமான நாடு தொழிலாளர்களிடம் அதிகாரத் திமிரோடும் சலுகிர்க்கமின்றியும் நடந்து கொண்டார். யழுக்கற்பாறை மனலயில் கொழுந்தெடுத்தக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்களை, அவ்வமழை தாங்கமாட்டாது கங்காலியான வீரய்யா அரைமணி நேரம் முந்திக் கொழுந்து மடுவத்திற்கு அழைத்து வந்ததற்காக வீரய்யாவைப் புதிய கண்டக்டர் அவமானப்படுத்திப் பேசிவது மல்லாமல் பத்துருபா தெண்டமும் விதித்து இனிமேல் இவ்வாறு நடந்து

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

கொண்டால் கங்காணி வேலையிலிருந்து திக்கிவிடுவதாகவும் எச்சரிக்கை செய்கின்றான். அதே சமயம் கறுப்பண்ணை கங்காணி புதிய கண்டக்டருக்கு 'வால்' பிடிக்கலானான். மனம் பொருமிய வீரய்யா மாரிமுத்துத் தலைவரிடம் சென்று தடந்தவற்றை முறையிட்டான்.

அதே சமயம் நிலைமைகள் தலைகீழாக மாறலாயின. புதிதாக வந்தவன் ஸலவே வேறொரு தோட்டத்தில் திருட்டுக் குற்றத்திற்காக வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டவன். மந்திரியின் கையாள் என்பதால் மந்திரியின் சிபார்சின் காரணமாகவே இந்நியமனம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. ஆயின் கண்டக்டர் நியமனம் கிடைத்தபின்பும் அவன் தனது திருவிளையாட்களை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. தோட்டங்கள் அரசாங்கமையாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டப்புறங்களில்லாம் பெரும்பான்மையினர் மயமாகத் தொடங்கின. ஆட்சியாளருக்கு ஆதரவு வழங்காதவர்கள் பழிவாங்கப்பட்டனர். பெரிய விளாக்கர் சுப்பிரமணியம் ரப்பர்த் தோட்டத்திற்குத் திடீர் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். அவரது இடத்திற்குப் பெரும்பான்மை இளைஞைச் சேர்த்த பெரோ நியமிக்கப்பட்டார். அதே நேரம் தோட்டத்துக்குத் தேவையில்லாத போதும் தேயிலைத் தொழில் முறையில் சிறிது கூட அனுபவமற்ற பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த ஆறுபேர் 'சுப்பலைசர்'களாக நியமிக்கப்பட்டனர். அதுகாலமே தோட்ட நிர்வாக மொழியாக ஆங்கிலமே விளங்கியது. ஆயின் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாணத்தைத் தொடர்ந்து நிர்வாக மொழியாகச் சிங்களம் விளங்கலாயிற்று. தோட்டங்களில் தேவையக்கமமாகப் பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த அலுவலர்கள் பலர் நியமிக்கப்பட்டனர். தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குச் சிங்கள ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு யிக்க குறுகிய காலத்தில் தோட்டங்கள் சிங்களமயமாக்கப்பட்டலாயின.

புதிதாக நியமனம் பெற்ற கண்டக்டரும் கள்ளுக்கடை முதலாளி பண்டாவும் நெருங்கிய நண்பர்களாயினர். இருவரும் மந்திரியின் கையாட்களாக விளங்கினர். முதலாளி பண்டா அடிக்கடி கண்டக்டரை அழைத்துத் தனது வீட்டில் விசேட விருந்தளித்தான். தோட்டத்துத் தலைவர் மாரிமுத்துவையும் கறுப்பண்ணை கங்காணியையும் அற்பச் சலுகைகள் அளித்துத் தனது கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு தோட்டத்துக்கு அனுப்பப்படும் உட்கின் ஒரு பகுதியைத் துறைக்குத் தெரியாமல் பண்டாவுக்கு மலிவு விலையில் விற்றுப் பணத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டான். இதே போன்று தலைவர் மாரிமுத்துவிடம் பல வேலைகளைக் கொடுத்தாத்துக்குக் கொடுத்தும் கள்ளப் பேர் பதிந்தும் அவற்றால் வரும் மேலதிக வருவாயையும் தனதாக்கிக் கொண்டான்.

முதலாளி பண்டாவின் தலைமையில் நாட்டுப்புறத்திலுள்ள புத்தவிகாரையில் மந்திரிக்கும் முக்கிய அரசியல் பிரமுகர்களுக்கும் வரவேற்பு உபசாரக் கூட்டம் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. கண்டக்டரும் அதில் முக்கிய பங்குகொண்டார். மந்திரி கிராமத்து மக்களுடன் அளவளாவிக் கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து, அவர்களுக்கு குறைகளைக் கேட்டறிந்து ஆவணசெய்வதாக அவர்களிடம் உறுதி அளித்தார்; படித்து விட்டு வேலையற்றிருக்கும் சிங்கள இளைஞர்களுக்குத் தோட்டப் புறங்களில் வேலை பெற்றுக் கொடுப்பதாகவும் மேலும் பல உதவிகளைச் செய்வதாகவும் கூறினார்.

தோட்டத்திலே புதிதாகச் சங்கங்கடை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சங்கக்கடை மனேஜர் கண்டக்டரின் நெருங்கிய நண்பனாக விளங்கினான். சங்கக்கடை ஆரம்பிக்கப்பட்ட புதிதில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்தனர். சங்கக் கடையும் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டது. தொழிலாளர்களும் மலிவு விலையில் வேண்டிய பொருட்களைப் பெறக் கூடியதாகவிருந்தது. ஆயின் நாளடைவில் ஊழல்கள் மலியலாயின. சாமான்கள் தட்டுப்பாடாயின. தொழிலாளர்களுக்கு நிறை குறைவாகச் சாமான்கள் வழங்கப்பட்டன. முதலாளி பண்டாவுக்கும் சங்கக் கடை மனேஜருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட நெருங்கிய கூட்டுறவால் சங்கக் கடையில் இருக்க வேண்டிய முக்கிய பொருட்கள் எல்லாம் பண்டாவின் கடைக்கு மாறலாயின. சங்கக் கடை ஒழிக்கடையாயிற்று. சங்கக் கடையும் சிங்கள மயமாகவே விளங்கியதால் அப்பாலித் தோட்டத் தொழிலாளர்களை உயர்ந்தக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகிற்று. இதனால் வீரய்யா முதல் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் ஏமாற்றமடைந்து கொதிப்படைவலாயினர்.

பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டு தோட்டத்து வருவாயைக் கண்டக்டர் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குப் பக்கத் துணையாக முதலாளி பண்டாவும் மாரிமுத்துத் தலைவரும் சங்கங்கடை மனேஜரும் கறுப்பண்ணை கங்காணியும் செயற்பட்டனர்; கிராமத்து விதாயாரும் உதவி அரசாங்க அதிபரும் ஒத்தாசை புரிந்தனர். தோட்டம் சீராக நிர்வகிக்கப்படாமையால் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சியடையலாயிற்று.

சம்பளநாளன்று தொழிலாளர் பலர் கொதித்தெழ நேரிட்டது. மோசமான முறையில் தொழிலாளர் பலரது சம்பளம் குறைக்கப்பட்டிருந்தது. மாதக் கணக்காகத் தோட்டத்தில் இல்லாது வலுவியாவில் தங்கி நின்று தொழிலாளியின் பெயரிலும் சம்பளம் பேசப்பட்டிருக்

கண்டக்டரின் கைக்கு மாற்றப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் பொறுக்க முடியாத வீரய்யாவும் ஏனைய தொழிலாளர்களும் கண்டக்டரின் சனத்தனயான செயல்களுக்கு ஒத்தாசை புரிந்த மாரிமுத்துத் தலைவர் மீது ஆத்திரங்கொண்டு அவரைத் தலைவர் பதவியிலிருந்து விலக்க முயன்றனர்.

அச்சமடைந்த மாரிமுத்துத் தலைவர் நள்ளிரவு நேரம் தொழிலாளருக்குத் தெரியாமல் கண்டக்டரிடம் சென்று, "தோட்டத்து ஆளுநர்க் எல்லாமே ஒன்னா சேர்ந்துக்கிட்டாங்க. இப்போ கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி என்னால் வுட்டுல இருக்க முடியலிங்க. நல்லாக்கள்ளுத்தன் ஸிய சூடிச்சுப்பட்டு வந்து கண்டக்கைகளைக் குப்பந்தக்களன்... வாஸ்புடிக்கிறவன்... அந்த ஆண்டி. இந்த ஆண்டின்ன ஊத்துப் பேச்சில ஏசிப்புட்டாங்க..." என முறையிட்டு உதவி கோரினர். அதனைக் கேட்ட கண்டக்டரோ மிகவும் அலட்சியமாக நடந்து கொண்டதமல்லாமல் மாரிமுத்துவை அவனமாவப்படுத்தி, அச்சறுத்தி எச்சரிக்கையும் விடுத்தார். இதனால் ஆத்திரமடைந்த மாரிமுத்து கண்டக்டரின் சகலாசத்தை வெறுத்தார்.

அதே சமயம் ஆத்திரமடைந்த வீரய்யா மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியவற்றை ஆலோசிப்பதற்காகத் தனது நண்பர்களை அழைத்துக் கூட்டம் நடத்தினான். தோட்டத்தில் நடைபெறும் அக்கிரமங்களை எதிர்த்துப் போராடத் தயாரானார்கள். அந்நேரத்தில், அரசாங்கம் தலைமற்ற சிங்கள மக்களுக்குத் தோட்டத்தைப் பிரித்தனிக்கப் போவதாகவும் விரைவில் தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற வேண்டும் எனவும் கண்டக்டர் வாயிலாகவும் துரைவாரி லாகவும் அறிந்த தொழிலாளர்கள் திகைத்தனர்; பிரச்சினை வேறு வடிவில் விலங்குபடும் எடுப்பதை உணர்ந்தனர். தொழிலாளர் ஒவ்வொரு வரது உள்ளத்திலும் கலக்கமும் துயரமும் எக்கமும் ஏற்பட்டன. வீரய்யா உடனடியாகத் தனது நண்பர்களை அழைத்து இவ்விடயம் தொடர்பாகக் கூட்டம் நடத்தினான்.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதும் தாங்கள் உடைந்த மகிழ்ச்சியையும், அதன் பின்னர் தடத்து கொண்டிருக்கும் அக்கிரமங்களையும், 'தேசியமயமாக்கல்' என்ற போர்வையில் சிங்களமயமாக்கல் மிக வேகமாக நடந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டக்டர், சங்கக்கலை, மனோஜா, பெரிய கிளாக்கர், முதலாளி பண்டா முதலியோரால் திட்டமிட்ட முறையில் தோட்டத்து வருவாய் குறைபாட்டப்படுவதையும் தொழிலாளரின் உழைப்புச் சுண்டப்படுவதையும் விபர

மாக எடுத்துக் கூறிய வீரய்யா, இறுதியில் தோட்டத்திலிருந்தே தம்மை அப்புறப்படுத்தத் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, இச்சந்தர்ப்பத்தில் எல்லோரும் ஒற்றுமைப்பட்டுத் துணிந்து எதிர்த்து நிற்க வேண்டும். இல்லையேல் எதிர்காலம் சூனியமாகும் என எச்சரிக்கையும் விடுத்தான். தொழிலாளர்களிடமும் துணிச்சலும் போராடக் கூடிய மனவலிமையும் ஏற்படலாயிற்று.

பண்டா முதலாளியும் கிராசேவகரும் நிலமற்றவர்களுக்குக் காணிகளைப் பிரித்தளிப்பது தொடர்பாகப் புத்தளிகாரையிற் கூட்டம் ஒன்றினை நாடாத்தினர். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விதானையச் சுறுப்பன்னன் கங்காணியின் வயலைத் தளதாக்கிக் கொண்டார். பண்டா தான் விரும்பிய நிலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான். மொத்தத்திற் கறையான் புற்றெடுக்கப் பாம்பு சூடி கொண்ட கதைபாக நிலைமைகள் மாறிக் கொண்டிருந்தன. இந்நிலையில் திடீரென ஒரு நாள், இன்னும் ஒரு மாத காலத்துள் தோட்டம் மூடப்படும் எனவும் தொழிலாளர் வேலைலிலிருந்து திப்பாட்டப்படுவர் எனவும் அரசாங்கம் அறிவித்தது என்பதாகத் துரை கொழுந்து மருவத்தில் வைத்துத் தொழிலாளரிடம் கூறினான். பல்வேறு காரணங்களைக் காட்டித் தொழிலாளர் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற முடியாது என வீரய்யா துரையிடம் கூறினான், இது நாங்க பொறத்த பூமிங்க... இதையுட்டிட்டு எங்களால் போகமுடியாதுங்க. இங்கதாங்க நாங்க பொறந்தோம்; வளர்ந்தோம்; கஷ்டப்பட்டோம்; அந்தக் கஷ்டங்களுக்குள்ளேயே வாழ்ந்தோம்; இந்த எடத்தவுட்டு தாங்க போகமாட்டோ முங்க தொரை..." என வீரய்யா துரையிடம் உறுதியாகக் கூறினான். எனினும் போலிடத்து உத்தரவை மீறித் துரையினால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. வீரய்யாவின் முடிவின்னைத் தொழிலாளர் எல்லோரும் முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டு போராடச் சித்தமாயினர்.

துரையின் அறிவித்தலைப்படுத்துச் சில நாட்களுள் ஒருநாள் ஆண்களும் பெண்களுமாகக் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், திடீரென நில அளவையாளர்களும் அதிகாரிகளும் கண்டக்டருடன் வந்து எல்லோரையும் முப்பதாய் நம்பர் மலைக்குப் போகுமாறும் கொழுந்தெடுக்கும் மலையைத் தாம் அளக்கப் போவதாகவும் கூறவே வீரய்யா முதலில் அவர்களைக் காணி அளக்க விடாதபடி மறித்தான். ஏனைய தொழிலாளர்களும் அவனுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்தனர். கண்டக்டரும் பெரிய கிளாக்கரும் இதுமேலிடத்து உத்தரவு; இதனைத் தடுப்பதற்குத் தொழிலாளர்க்கு உரிமையில்லை என வற்புறுத்தினர். மதிநுட்பமும் திறமையும் மனோதிடமும் செயற்றிறனும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

யிக்க வீரய்யா இதுபற்றிப் பின்னர் யோசிக்கலாம் எனத் தொழிலாளர்களிடம் கூறி எல்லோரையும் முப்பதாம் தம்பர் மலைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

முதலாளி பண்டாவின் ஏவுதலால் நாட்டுப்புற ஓரங்களிலுள்ள தோட்டங்களில் நாட்டுப்புற மக்கள் களவாகக் கையால் உருவியும் அவிவாளால் அறுத்தும் கொழுந்துகளைப் பெருந்தெடுக்கப்பட்டு அடுத்த பண்டாவிடம் ஒப்படைத்தனர். பண்டா அவற்றைத் தேயிலை வர்த்தகம் ஒருவருக்கு விற்றுப் பெரும் பணம் சம்பாதிக்கலானான். நாளொன்றுக்கு முன்னூறு ரூபாவிற்கு மேல் அவனால் சம்பாதிக்க முடிந்தது. களவாகக் கொழுந்தெடுத்துக் கொடுப்போருக்கு நாளொன்றுக்குப் பத்து முதல் பதினைந்து ரூபாவை கிடைத்தது.

வீரய்யா ஜில்லாப் பிரதித்தியிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினான். தோட்டங்களைக் கொலனியாக்குகிற விடயம் குறித்து எதிர்ப்புத் தெரிவித்து அறிக்கை விடுத்தபோதும் அதற்கு எல்லிதபதிலும் கிடைக்கவில்லை. மத்தியகமிட்டிக்கும் அறிவித்தல் கொடுக்கப்பட்டது. எனினும் முடிவுகள் தெரியாத தாமதமாகின. அதனால் வீரய்யா வேறொரு திட்டம் தீட்டினான். தனது நெருங்கிய நண்பர்களை அழைத்துச் சென்று முன்று நாட்களாக தில் அளவையாளர்கள் அளந்து அடையாளமாக நாட்டியிருந்த கூளித்தடிக்களை இரகசியமாக இரவேரடிவாக அடையாளத் தெரியாதவாறு பிடுங்கி அப்புறப்படுத்தினான். மீண்டும் தில் அளவையாளர்கள் தில் அளக்க வந்தால் எல்லோரும் சேர்ந்து அவர்களைத் தோட்டத்துள்ள நுழையவிடாது தடுக்க வேண்டும் எனவும் தில் அளவையாளர்கள் வருவதை யார் கண்டாலும் உடனே மடுவத்துக்கு வந்து பிரட்டு மணியை அடிக்க வேண்டும் எனவும் மணிச்சத்தம் கேட்டதும் எல்லோரும் ஒருங்கு திரண்டு வந்து தடுக்க வேண்டும் எனவும் எல்லோரிடமும் கண்டிப்பாகக் கூறியிருந்தான்.

மறுநாள் பெரிய பங்கலா மலையில் காலையில் ஆண்களும் பெண்களும் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கையில் துரையும் கண்டக்டரும் மலைக்கு வந்து வீரய்யாவைக் கூப்பிட்டு முதல் நாள் இரவு கூளித்தடிகளை எல்லாம் யார் பிடுங்கி எறிந்தது என அச்சுறுத்திக் கேட்டார்கள். வீரய்யா தணக்கெதுவுமே தெரியாது எனக் கூறினான். துரையோ வீரய்யாவும் மரமும் தான் அவற்றைப் பிடுங்கி எறிந்ததாகவும் அவ்வாறு செய்தது பாரிய சூற்றும் எனவும் இருவரையும் பொலிசில் ஒப்படைக்கப் போவதாகவும் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கையில் பிரட்டு மணி பலமாக ஒலிக்கவே துரையையும் கண்டக்டரையும் பொருட்

படுத்தாது எல்லோரும் மடுவத்தை நோக்கி ஓடினர். துரையும் கண்டக்டரும் திகைத்துப் போய் நின்றனர். ஒரு சில நிமிடங்களில் மடுவத்தின் முன்னால் சன சமுத்திரமாகத் தொழிலாளர் திரண்டு தின்று தில் அளவையாளர்கள் வந்த ஜீப் வண்டியைத் தடுத்தனர். துரையும் கண்டக்டரும் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் வீரய்யாவும் ஏளைய தொழிலாளர்களும் காணியளக்கவிட மாட்டோம் என ஒரே குரலில் முழங்கினார். இவைவெல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கண்டக்டர் வீரய்யாவுக்கும் அவளது நண்பர்களுக்கும் தகுந்த பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என வன்மம் பூண்டு அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யக் கட்சி அமைப்பாளரிடம் சென்றான்.

இதனைப்படுத்து முதலாளி பண்டா வீட்டில் பெருங்கூட்டம் நடைபெற்றது. கூட்டத்தில் தோட்டத்தை அளக்கவிடாது தொழிலாளர்கள் தில் அளவையாளர்களைத் தடுத்ததன் தோக்கம் நாட்டுப்புறமக்களுக்குக் காணிகிடைப்பதைத் தடுக்கவே எனக்கூறி முதலாளி பண்டாவும் கிராமசேவகரும் பொடிசிங்கோவும் வேறுசிலரும் இவ்வெறிமையைக் கிளப்பிவிட்டனர். முதியானசேயும் சுமனபாளாவும் பியசேனாவும் அவர்களது கருத்துக்களை மறுத்து உண்மை நிலையைத் தெளியுபடுத்த முயன்றும் அவர்கள் அதனைப் பொருட்படுத்தாது குதர்க்கம் புரியவே மூவரும் கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறினர். முதலாளி பண்டாவும் விதானையும் அவர்களது கூட்டாளிகளும் கொழுந்தெடுக்காத தொழிலாளர்களுக்குச் சதித்திட்டம் தீட்டினர். வழக்கற்பாறை வயத்தின் பக்கமாக உள்ள மலையில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் நாட்டுப்புறத்திலிருந்து வந்த பெருந்தொகையான ஆண்களும் பெண்களும் தொழிலாளர்கள் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த இடத்தில் பக்குவபற்ற முறையில் கொழுந்தெடுக்கலாயினர். அதேசமயம் பொடிசிங்கோ, வீரய்யாவை நோக்கி, 'ஏ கங்காணி நீங்க எல்லாம் கொழுந்தெடுக்க வேண்டாம். எல்லோரும் வயத்துக்கு ஓடிப்போங்கள்' எனக் கத்தவே தொழிலாளர்களும் தட்டுப்புறத்தவர்களுக்குமிடையே மூண்ட வாய்த்தர்க்கம் இறுதியிற் கைகலப்பாக மாறியது. வீரய்யாவின் தலைகீட்டினால் பெரிய விபரீதம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. தொழிலாளர்கள் சிலர் சிறு சிறு காயங்களுக்குள்ளாகினர். வீரய்யா தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் வயத்துக்கு அனுப்பிவிட்டுத் துரையிடம் சென்று நடவற்றைக் கூறினான். துரையோ அவன் மீது சிறிப்பாய்ந்து எல்லோரையும் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறுமாறு கத்தினான். வீரய்யா நடந்து முடிந்த சம்பவங்களைப் பற்றி முறையிடுவதற்காக தொழிற்சங்கக் காரியாலயத்துக்குச் சென்றான்.

நாட்டுப்புற மக்கள் தாம் விரும்பியபடி சுதந்திரமாகக் கொழுந் தெடுக்கலாயினர். முதலாளி பண்டா அவர்களுக்குத் தொடர்ந்து தூண்டதல் அளித்துக் கொண்டிருந்தான். கொழுந்துத் தூண்டுக மாறியதிலிருந்து முதலாளி பண்டா தியர்ப் பணக்காரனானான். ஒருமாத காலத்துள் கொழுந்துத் தூண்டுவேலையால் பெருந்தொகை இலாப மீட்டினான். கொழுந்தினை ஏற்றி இறக்குவதற்குச் சொந்தமாக லொறியும் வேண்டிக்கொண்டான். அதேபோன்று ஒரு மாத காலத்துள் கள்ளக் கொழுத்தின் மூலம் நாட்டுப்புற மக்களுட் பலரும் தியர்ப் பணக்காரர்களாக மாறினர். ஆண்டாண்டு காலமாகத் தர்மைத் தியாகம் செய்து வந்த தொழிலாளர்கள் பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். தோட்டத்தில் ஆரம்பத்தில் பாக்கு விற்றுத் திரிந்த பண்டா கள்ளக்கடை முதலாளியாகிப் பின்னர் கள்ளக்கடை, பலசரக்குக்கடை, கொழுந்துத் தூண்ட, லொறிச் சொந்தக்காரன் எனப் பெரிய முதலாளியானான்.

தோட்டத்தில் வலதான கங்காளி ஒருவர் இறந்து விட்டதால் பிழ்பகல் நேரம் வீரய்யாவும் தொழிலாளர் பலரும் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டிருந்த நேரம் பிரட்ட மணி. ஓசை பலமாக ஒலிக்கவே எல்லோரும் மடுவத்தை தோக்கி விரைந்தனர். தில் அளவையாளர் களின் வாசலும் பொலிஸாரின் ஜிப் வண்டியும் வருவதைக் கண்டதும் வீதியை மறித்து வாசலங்களை நிறுத்தினர். பொலிஸார் அவர்களை எல்வளவோ அச்சுறுத்தியும் தொழிலாளர்களைத் தாக்கியும் கூடத் தொழிலாளர்கள் சற்றும்கு பின்வாங்கவில்லை. மறுமுறை அப்பாக்கி களுடன் வருவதாகப் பயமுறுத்திவிட்டுப் பொலிஸார் திரும்பிச் சென்றனர். வீரய்யாவின் தீரச் செயலை எண்ணித் தொழிலாளர்கள் பெரு மிதமடைந்தனர்.

மறநாட் காலை தொழிலாளர்கள் மடுவத்தை அடைந்த போது, அன்று தொடக்கம் தோட்டத்தில் சகலவேலைகளும் நிற்பாட்டப் பட்டுள்ளதாக மேலிடத்திலிருந்து வந்த அறிவித்தலைத் துரை கூறினான். அதனைத் தொடர்ந்து வீரய்யாவுக்கும் துரைக்குமிடையில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. துரை தனக்கும் கண்டக்டர், கிளாக் முதலி யோருக்கும் இடமற்றும் வந்திருப்பதால் தாமஸ்லோரும் விரைவில் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற விருப்பதாகக் கூறியதும் தொழிலாளர் எல்லோரும் திகைப்படைந்து நின்றனர். பிரச்சினை புதிய உருவத்தில் வந்திருப்பதை எண்ணி வீரய்யா கலக்கபடைந்தான்.

பழுத்த அணுவவசாலியான மாயாண்டி, எக்காணம் கொண்டும் கண்டக்டரையும் பெரிய கிளாக்கரையும் பிற அதிகாரிகளையும் தோட்

டத்தைவிட்டு வெளியேறாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; அவர்களைத் தொடர்ந்து தோட்டத்தில் வைத்திருந்தால்தான் வெற்றி கிடைக்கும் என வீரய்யாவையும் ஏனைய இளைஞர்களையும் நோக்கிக் கூறினான். அவர்களும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டனர். இதற்கைய நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் பியசேனா செந்தாமரைத் தனது வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டான். அதனையறிந்ததும் தாய் ரினாட்சி கதறியுறுதான்; தந்தை மாயாண்டி அதிர்ச்சியுற்று மயங்கி விழுந்தான்; வீரய்யா செய்வதறியாது திகைத்துப் போய் நின்றான். நாட்டுப்புறத்து மக்களுக்கும் தொழிலாளருக்குமிடையில் பகைமை வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையில் செந்தாமரையைப் பியசேனாவுடன் நாட்டுப்புறத்திலிருக்க விடுவது புத்திசாலித்தனமானது அல்ல என எண்ணிய வீரய்யா தனது நண்பன் ராமுவையும் அழைத்துக் கொண்டு பியசேனாவிடம் சென்று, பியசேனாவுக்கும் செந்தாமரைக்கும் தாய், தந்தையின் துயர நிலையை விளக்கிக் கூறி இருவரையும் தோட்டத்துக்கு வருமாறு அழைத்தான். அவர்கள் இருவரும் அதற்குச் சம்மதித்துத் தோட்டத்துக்குச் சென்றனர். செந்தாமரை நாட்டுப்புறத்திலிருக்கும் வரை அவளுக்கு ஏதாவது தீங்கு ஏற்பட்டுவிடுமோ என அஞ்சி வீரய்யா தீவிரமாகச் செயற்படமாட்டான் எனக் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்த பண்டாவுக்கு இது பேரிடியாக இருந்தது.

பிரச்சினைகள் தீவிரமடைந்த கொண்டிருப்பதை அவதானித்த கண்டக்டர் மெத்யாகத் தோட்டத்தைவிட்டகன்று விடுவதே புத்திசாலித்தனமானது என எண்ணிப் பண்டாவின் லொறியில் தனது வீட்டுத் தனபாடங்களை ஏற்றிமுடித்துப் பறப்பதத் தயாரான வேளை வீரய்யாவும் அவளது நண்பர்களும் அதனைக் கண்டுவிட்டார்கள். தங்களை பிரச்சினைகள் தீரும்படும் தோட்டத்தை விட்டுப் போகமுடியாது என வீரய்யா கண்டக்டரிடம் திட்டவாட்டமாகக் கூறினான். இதனைத் தொடர்ந்து கண்டக்டர், பெரிய கிளாக்கர், பண்டா ஆகியோருக்கும் வீரய்யா, ராமு, செபமாவை முதலியோருக்குமிடையில் காரசாரமான வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. பண்டாவின் அச்சுறுத்தலையும் பொருட்படுத்தாது லொறியில் ஏற்றப்பட்டிருந்த பொருட்களை பெயல்லாம் ஒரு சில நிமிடங்களில் இறக்கினார். பண்டாவை தோக்கி, உடனடியாக லொறியைக் கொண்டு செல்லும்படியும் தவறினால் லொறி எரிக்கப்படும் எனவும் தொழிலாளர் சிலர் கூறவே வேறு வழிவற்று ஆத்திரத்துடன் லொறியைக் கொண்டு சென்றான்; அவளது உள்ளத்தில் வெகுசினம் ஏற்பட்டது. அவர்களுக்குத் தகுந்த பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என வஞ்சினம் பூண்டான்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | avanaham.org

பெருஞ்சினத்துடன் சென்ற பண்டா கிராமத்து முக்கியஸ்தர் களையும் விதானையும் குண்டர்களையும் அழைத்து விசேட விருந்து கொடுத்துத் தொழிலாளர்கள் தனக்கு ஏற்படுத்திய அவமானத்தையும் தொழிலாளர்களுக்குத் தருந்த பாடம்படிப்பிக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர்களிடம் எடுத்துக் கூறினான்; வேண்டிய மட்டும் அவர்களிடம் இள வெறியை ஏற்படுத்தினான்; தனது சதித்திட்டத்தை அவர்களிடம் விளக்கினான்; வேண்டிய மட்டும் அவர்களுக்குக் கள்ளுக்கொடுத்தான்; கள்ளு முடித்ததும் சாராயமும் தேவையான அளவு கொடுக்கப்பட்டது.

நில அளவையாளர்கள் வரும்போது தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் உடன் ஒருங்கு சேர்ப்பதற்குப் பிரட்டு மணியை வீரய்யா பயன்படுத்தியதைக் கண்ட பண்டா முதலாளி தானும் அதே உபாயத்தைக் கையாண்டான். தனது குண்டர்களை இரவு நேரம் தேயிலைப் புதர்களுக்குள் தங்கியிருக்கச் செய்துவிட்டுப் பிரட்டு மணியை அடித்ததும் பெண்களும் சிறுவர்களும் வயேத்திபர்களும் லயங்களில் தங்கி விட ஏனையோர் எல்லோரும் பிரட்டுக் களத்தை நோக்கி ஓடினர். அச்சமயத்தில் குண்டர்கள் கைக்குண்டுகள், சுத்தி, பொல்லு, வாள், கோடரி முதலியவற்றுடன் காம்பராக்களின் புகுந்து எல்லோரையும் அச்சுறுத்திக் கொள்ளையடிக்கக் கூடியவற்றை எல்லாம் கொள்ளை அடித்தனர். தோடுகளைக் கழற்றிக் கொடுக்க மறுத்தவர்களிடம் காதுகளைச் சிந்தித்துத் தோடுகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள்; அழகிய கண்ணிப் பெண்கள் சுதறக் சுதறக் கறபழிக்கப்பட்டார்கள்; காம்பராக்களில் இருந்த எல்லோரையும் அடித்தும் உதைத்தும் விரட்டியடித்த பின் காம்பராக்கள் முழுவதையும் பெற்றோல் ஊர்றியும் கைக்குண்டுகளை வீசிபும் தீக்கிரையாக்கினார்கள். தொழிலாளர்களது உடைமைகள் யாவும் எரிந்து சாம்பராகின; அவர்கள் வளர்த்த கோழிகளும் யாடுகளும் உயிரோடு தீயில் பொசுங்கின. குண்டர்கள் மிகக் குறுகிய நேரத்தில் இலைபெல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டுத் தப்பியோடிவிட்டனர்.

பிரட்டுக்களத்தை நோக்கி ஓடியவர்கள் அங்கு எவ்வித வாகனமும் வராததைக் கண்டு இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி நடந்துள்ளது என எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் லயத்துப் பக்கயிருந்து அவலக் குரல்கள் கேட்பதையும் பெருந்தீ பற்றி எரிவதையும் அவதானித்து, ஏதோ விபரீதம் நடந்து விட்டது என எண்ணி லயங்களை நோக்கி ஓடினர். அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சி அவர்களைத் திகைக்க வைத்தது. குறுகிய நேரத்தில் குண்டர்களால் நடாத்தி முடிக்கப்பட்ட கொடுஞ் செயல்களை எண்ணி வீரய்யா மனங்கலங்கினான்.

எரிந்து சாம்பராகிப் போய்க்கிடந்த காம்பராக்களையும் எங்கியழுது கொண்டு நின்ற அப்பாலிகளையும் தோட்டத்துரையும் பொலிசாரும் வந்து பார்த்துச் சென்றனர். பக்கத்துத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் யாவரும் இதைக் கேள்வியுற்று ஒருங்கு திரண்டு வந்து நிற்க்கதியாகி நிற்கும் தங்கள் உடன்பிறப்புக்களுக்குத் தம்மாலானவரை பணம், உணவு, உடுதூசிகள் என வழங்கி உதவினர். தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் தோட்டப் பாடசாலையிலும் பிள்ளை மடுவத்திலும் தங்க வைக்கப் பட்டனர். மனிதாபிமானம் படைத்த கமணபாலாவும் முதியவர் முதியானசேயும் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறித் தேறுதல் அளித்தனர். இத்தகைய கொடுஞ் செயல்களுக்கெல்லாம் காரண கர்த்தாக்களான பண்டா முதலாளி, கிராமசேவகர், கண்டக்டர் முதலியோரைத் தான் பொலிஸில் காட்டிக்கொடுக்கப் போவதாகச் கமணபாலா குளுரைத்தான். 'இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை' என்ற நிலையில் சிறுசிறு உடைமைகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் இப்பொழுது அவற்றையும் தீழ்ந்த நிலையில் அவர்களிடம் குடி கொண்டிருந்த பேராட்ட உணர்வு மேன்மேலும் வீறுபெறலாயிற்று.

இந்நிலையில் பிரட்டு மணியோசை மீண்டும் டெசிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. வேதனையில் வெந்து தடித்து ஆத்திரத்துடன் பதறிக் கொண்டிருந்த ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள், வயோதிபர்கள் என எவ்வித வேறுபாடுகளின்றி மடுவத்தை நோக்கி எல்லோரும் விளர்த்தனர். தூரத்தே வீதி வழியாக மடுவத்தை நோக்கி மூன்று வாகனங்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. சகலதையும் இழந்து விரக்தியின் விளிம்பில் எதையும் எதிர்கொள்ளவும் எதையும் ஏற்கவுமான நிலையில் தொழிலாளர்கள் நின்றனர். பியசேனா எல்லோருக்கும் முன்னால் வீரய்யாவுக்கு மெய்க்காவலன் போல் நின்றான்.

நடுவில் வந்த வாகனத்தில் நில அளவையாளர்களும் முன்னாலும் பின்னாலும் வந்த வாகனங்களில் ஆயுதமேந்திய பொலிஸாரும் இருந்தனர். வாகனத்திலிருந்து இறங்கிய பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் தொழிலாளர்களை விதியை விட்டு எிலகுமாறு எச்சரித்தான். தொழிலாளர்களோ விலகமாட்டோம் எனப் பலமாகக் சுத்திக்கொண்டே முன்னேறத் தொடங்கினர். பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஆகாயத்தை நோக்கி மூன்று முறை சுட்டான். அதே சமயம் பொலிஸாருக்கும் தொழிலாளருக்கு மிடைபில் உக்கிரவாண வேரதல் ஏற்பட்டது. தலையில் ஏற்பட்ட பலத்த சுயத்தினால் ராஜ மயங்கி எழுந்தான். காலில் துப்பாக்கிச் சூடுபட்டுச் செபமாளல் கீழே சாய்ந்தான். பியசேனைவக் காப்பாற்ற முனைந்த வீரய்யாவின் மார்பில் மூன்று முறை துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்தன.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

வீரய்யா மயங்கி நிலத்திலே சாய்ந்தான். அவனது தலையைத் தாய் தன் மடிமீது ஏந்தினாள்; செந்தாமரை ஐயோ! அன்னா... எனப் பெருங்குரலெடுத்துக் கதறினாள்; வீரய்யாவின் கால்களைப் பிடித்தவாறு பியசேனா அழாக்கக் கண்ணீர் வடித்தாள்; வீரய்யாவின் உயிர் பிரிந்தது.

தங்கள் தலைவரின் உயிர் அபாயமாகப் பிரிக்கப்பட்டதை உணர்ந்த தொழிலாளர்கள் எம்மலையாகிப் பொலிஸாரை மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கத் தொடங்கினர். தாக்குப் பிடிக்க முடியாத பொலிஸார் பின்வாங்கி ஓடினர். தொழிலாளர் அவர்களைத் தூத்தித் தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். காணி பகிர்ந்தளிக்கும் திட்டம் கைவிடப்பட்டது. கண்டக்டரும் கிராமசேவகரும் பண்டா முதலாளியும் சட்டத்தின் பிடியிலகப்பட்டுச் சிறையிடப்பட்டனர். இதுவே இந்நாவலின் கதைச் சுருக்கமாகும்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது நாற்றைப்பது ஆண்டு களுக்குப் பேற்பட்ட சோகவரலாற்றில் நிகழ்ந்து முடிந்துள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளுள் 1970களில் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையும் "தேசியமயமாக்கல்" என்ற போர்வையில் சிங்களமயமாக்கலுக்கான முன்முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமையும் தொழிலாளர் ஒருங்கு திரண்டு மேற்கொண்ட தீர்ப்பிக்க போராட்டமும் 1977ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பதினோராம் திகதி வெவ்வேறு தோட்டத்தில் சிவணு வெட்கமணன் பொலிஸாரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டமையும் மிகமுக்கியமானவையாகும். குருதி மலை நாவல் 1979ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதற்பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

'இவை யாவும் சுற்பனையே' என தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் பலரின் வழமையான பாணியில் திரு. ஞானசேகரன் கூறியிருந்தால் (அவர் அவ்வாறு கூறவில்லை) கூட உள்மையில் 'இவை யாவும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளே' எனக் கூறத்தக்க அளவிற்கு விடயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளனம் விண்டுரைக்கத்தக்க ஒன்றாகும். சிவணுவெட்கமணன் கொல்லப்பட்டுச் சரியாக இருவருடங்கள் இருமாதங்களுள் இந்நாவல் எழுதி முடிக்கப்பட்டு நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளது.

கடந்த முப்பதாண்டு களுக்கும் மேலாகத் தொழில் பிழித்தல் மலையகத்தில் வாழ்ந்து அவர்களது இன்பதுன்பங்களிலும் வெற்றி தோல்விகளிலும் பங்குகொண்டு அவர்களது ஆத்மாவின் இராகங்களையும் நாடித்துடிப்புகளையும் இனங்கண்டு, அவர்களது பிரச்சினைகளையும் உணர்வுகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் விளக்கிக் கொண்டு குருதிமலை, லயத்துச் சிதைகள், கவ்வாத்து முதலிய

நாவல்களையும் பலசிறுகதைகளையும் வைத்திய அதிகாசியானாக்டர் ஞானசேகரன் படைத்துள்ளமையும் தொடர்ந்தும் அத்தகைய படைப்பு முயற்சிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கின்றமையும் மனங்கொணத்தக்கது.

குருதிமலை நாவல் பிறந்த கதையைக் கூறி வந்த நாவலாசிரியர் "... மலையக மக்களின் வாழ்க்கை ஆரம்பமானதொட்டே சிக்கல்களும் துன்பங்களும் நிறைந்ததாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்நியர்களின் ஆதிக்கத்தில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருந்தபோது அவர்களின் கெடுபிடிகளில் சிக்கித் தவித்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது விடிவை நோக்கி ஏக்கத்துடன் காத்திருந்த வேளையிலேதான் தேயிலைத் தோட்டங்கள் யாவும் தேசியமயமாக்கப்பட்டன.

சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த நிகழ்ச்சியின் பயனாகத் தமக்கு ஒரு நல்ல எதிர்காலம் ஏற்படப்போகிறதெனத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நம்பினர். அதே சமயத்தில் தோட்டங்களை அண்டியுள்ள கிராமப்புற மக்களும் தமது கபீட்சமான வாழ்வை எதிர்பார்க்கத் தலைப்பட்டனர். இவ்வேளையில் அரசியல்வாதிகள் சிலர் சந்தர்ப்பவாதிகளாக மாறித் தமது பதவிகளைத் துடிப்பிரயோகம் செய்யத் தொடங்கினர்.

இதன் காரணமாக இரு சமூகங்களைச் சார்ந்த மக்களிடையே மனக்கிளர்வுகள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஒரு சில தோட்டங்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை வெளியேற்றுவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனை எதிர்த்து நின்ற தொழிலாளர்களையும் சித்திரவதைக்குள்ளாளார்கள். அவர்களது உடைமைகள் குறையாடப்பட்டன. இருப்பிடங்கள் தீயில் வெந்து சாம்பராகின.

இவற்றையெல்லாம் நேரில் பார்த்த போது எனது நெஞ்சு பதறியது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்நாட்டு மண்ணின் மேல் வைத்துள்ள பாசம் எனது இதயத்தைத் தொட்டது. அவர்களது உரிமைப் போராட்டத்தில் ஒரு தொழிலாளி வீர மரணம் எய்தியது என்னை மெய்சிவீர்க்க வைத்தது. இதனால் எனக்கு ஏற்பட்ட உளத்தாக்கங்களின் விளைவாகவே இந்நாவல் உருப்பெறத் தொடங்கியது.

நான் இந்த நாவலை எழுதுவதற்கு முன்னர் மலையகத்திலுள்ள சில கிராமங்களுக்கும் தோட்டங்களுக்கும் நேரடியாகச் சென்று பார்வையிட்டு, அங்குள்ள மக்களுடன் அளவளாவி ஒரு சில விஷயங்களில் தெளிவுபெற வேண்டியிருந்தது. அப்போதெல்லாம் என் கூடவே வந்து

இந்நூலின் ஆக்கத்திற்கு ஊக்கமூட்டிய நண்பர் திரு. எஸ். வி. பாலகிருஷ்ணன்..... எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை எமது யிசுதியான கவனத்திற்குரியது. ஒரு வரலாற்று நூலுக்கு உயிரும் உருவமும் கொடுத்துக் கலைத்துவம் மிளிர்ச் செய்தால் எப்படியிருக்குமோ அத்தகையதே குருதிமலை நாவல் எனலாம்.

பல்வேறு வகைகளிலும் சொந்தக்காரன்? நாவலின் தொடர்ச்சியாகக் குருதிமலை அமைந்துள்ளமை அவதூறலிக்க முடிகின்றது. 1956ஆம் ஆண்டு சொந்தக்காரன்? நாவல் வெளிவந்தது. 1979ஆம் ஆண்டு குருதிமலை நாவல் வெளிவந்தது. இவ்விடைப்பட்ட காலத்து மலைபடத்தின் வரலாறு, ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள், தொழிலாளருக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகள், 1960களில் விழிப்புற்ற தொழிலாளர்கள் வர்க்க உணர்வு பெற்றவர்களாக எழுச்சியுறத் தொடங்கியமை, தங்களது உரிமைப் போரட்டங்களை முன்னெடுத்துச் சென்றமை முதலிய அம்சங்கள் இங்கு நுணுக்கமாக அவதூறலிக்கத்தக்கவை.

'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்னும் கோஷமும் தொழிலாளர் என்ற வர்க்க உணர்வும் பாட்டாளிவர்க்க ஆட்சியின் மூலமே தொழிலாளர் வாழ்வில் விமோசனம் ஏற்பட முடியும் என்ற எண்ணக்கருவும் சொந்தக்காரன்? நாவலில் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. 1970களில் வெள்ளையன் வெளியேற்றப்பட்டான். தோட்டங்கள் தேசியமயமாகின. தொழிலாளர்கள் தமது வாழ்வில் தீவிர காலமாக இருந்து வந்த வறுமைக் கொடுமை, அமைங்கள், அடிமைத்தனம், அடிப்படை உரிமைகளின்மை, சுரண்டல் முதலியன அகன்று விமோசனம் ஏற்படும் என அங்கலாய்ப்புடன் எதிர்பார்த்தமை, குறுகிய காலத்துள்ளேயே அவர்களது எதிர்பார்ப்புகள் காணல் தீராயியமை, தேசியமாக்கம் என்ற போர்வையில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த சிங்களமயமாக்கம், தோட்டங்கள் தேசியமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து புதிதாக எழுந்த சிக்கல்கள், அரசியற் கெடுபிடிகள் தோட்ட நிர்வாகத்தைச் சீரடித்தமை, அரசியல்வாதிகளின் அதிகார துஷ்பிரயோகம், அரசாங்க ஆதரவாளர்களின் பேரினவாதவெறி, இவையாவும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள், இவற்றுக்கெதிராகத் தொழிலாளர் ஒரணியில் திரண்டு தீர்த்துடன் போராடி வெற்றியிட்டயமை முதலிய விடயங்கள் இந்நூலில் மேலோங்கி நிற்பதை அவதூறலிக்கலாம்.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதை அறிந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களும் நாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்களும் குதூசலத்தில்

யிதந்தமையை நாவலின் ஆரம்பத்தில் யிகத் தக்ரூபமாகக் காட்டியுள்ளார். அதே சமயம் எம்மையெல்லாம் சற்றுச் சிந்திக்கவும் வைக்கின்றார். தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து முதன் முதல் தோட்டத்துக்கு மந்திரியும் முக்கிய அரசியற் பிரமுகர்களும் வருகை தர இருந்தனர். அவர்களை உரிய முறையில் வரவேற்றுக் கூட்டம் நடத்துவதற்கான ஒழுங்குகளை விரய்யாவும் அவனது நண்பர்களும் மாரிமுத்துத் தலைவர், கறுப்பண்ணன் கங்காணி முதலியோரும் யிருந்த உற்சாகத்துடன் செய்து கொண்டிருந்தனர். மந்திரிகளுக்குட்டவெனத் தேயிலைக் கொழுந்துகளால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆளளவு உயரமான மாலைமையத் தயார் செய்திருந்தனர். சிறுவர்களும் பெண்களும் தொழிலாளர்களும் என மக்கள் வெள்ளம் அணி அணியாக வந்து கொண்டிருந்தது. நாட்டுப்புறத்திலிருந்தும் கள்ளுக்கடை முதலான பண்டாளின் தலைமையில் சிங்களத் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதை அறிந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களும் நாட்டுப்புற மக்களும் எத்த அளவிற்கு மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்தார்கள்? எத்தகைய அசைக்கனவுகளையெல்லாம் கண்டார்கள்? என்பதை நாவலாசிரியர் தன் கூற்றாகக் கூறாது பத்திரங்களின் உற்சாகமான உரையாடல்கள், செயற்பாடுகள், எண்ணங்கள் முதலியவற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மந்திரி வந்து சேர்த்ததும் அமளி துமளியாக வரவேற்றுபசாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மாரிமுத்துத் தலைவர் மந்திரிக்குச் சூட்டவென வைத்திருந்த மாலைமையக் கள்ளுக்கடை முதலாளி பண்டா திடிரொள எடுத்து மந்திரிக் குச்சுட்டி 'அப்போந்திரி துமாட்ட ஜயவேவா' எனக் கோஷமிட்ட செயல் சிந்தனைகளைப் கிளற வைப்பதொன்றாகும். 'கலையான் புற்றெடுக்கப் பாம்பு குடி கொண்ட கதைபோல் பண்டாளின் செயல் அமைந்தது. கதையின் ஆரம்பத்திலேயே பண்டா எத்தகையவன் என்பதை அவனது பேச்சுகள், செயல்கள் முதலியவற்றின் மூலம் நாவலாசிரியர் எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். அதே சமயம் பண்டாளின் செயல் மாரிமுத்துத் தலைவருக்கு மட்டுமன்றி விரய்யா, ராமு, செபமாலை, கறுப்பண்ணன் கங்காணி முதலியோருக்கும் மளஸ்தாபத்தை ஏற்படுத்தியதுமன்றி இனமுாண்டாட்டுக்கும் வித்திடலாயிற்று.

"..... இன்று முதல் எமது நாட்டில் இருக்கும் தேயிலைத் தோட்டங்கள் யாவும் அரசுடைமை ஆக்கப்பட்டு விட்டன. நூறு வருடங்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

களுக்கு மேல் அந்நியர்களின் கையில் இருந்த எழுத்து செல்வங்கள் இன்று எமது கைகளுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. இதனால் எமது நாட்டின் பொருளாதாரம் அதிகரிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. முக்கியமாகத் தோட்டங்கள் அரசுடைமையானதினால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தான் முதலில் விமோசனம் அடையப் போகிறார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரும். தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் அதிகரித்துக் கொடுக்கப்படுவதோடு அவர்களது தொழிலுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும். இவ்விருக்கும் படித்த இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்க வசதி செய்வோம். தோட்டத்தில் பெறப்படும் இலாபத்தின் ஒரு பகுதி தொழிலாளர்களிடையே பகிர்ந்து அளிக்கப்படுவதோடு நிலமற்றவர்களுக்கும் காணி வழங்குவதற்கு நாம் நடவடிக்கை எடுப்போம்....” எனலும் மந்திரியின் ஆயச வார்த்தைகளில் மயங்கிய தொழிலாளர்கள் தேவை மாந்திய மந்திகளாயினர். சுதந்திர இலங்கையின் அமைச்சர்களது பேச்சுப்பாணிக்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

மந்திரியின் பேச்சிலும் பத்திரிகைகள் செய்திகளிலும் தொழிலாளர் எல்லோரும் மயங்கி மயிற்சசி வெள்ளத்தில் தினைத்துத் ‘தலைசால்’ தெரியாது நடந்து கொண்டிருந்த வேளை. ஒரே ஒரு தொழிலாளி மட்டும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு இளைவ எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன்தான் சிந்திக்கத் தெரிந்தவனும் பழுத்த அனுபவசாலியான மாயாண்டி; வீரயாசனின் தந்தை.

நாவலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் பிரசன்னமாதும் மாயாண்டி குதூகலத்தில் யிதந்து கொண்டிருந்த வீரயாசனும், செம்பாலை முதலிய இளைஞர்களை நோக்கித் தொடுக்கும் வினாக்களும் கூடும் சுதந்திரம் பிக்க கருத்துகளும் கருத்துவாழ்வி நோக்கத்தக்கவை. அவற்றுட் சில வருமாறு:

“என்னதான் இருந்தாலும் தம்பி தோட்டங்களைக் கொம்பளிக் காலத்திலை நு தந்த மாதிரி அரசாங்கத்திலை நடத்துவாங்கன்னு எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.... என்னங்க தம்பி எனக்குத் தெரியாத வெசயமா... இந்தத் தேயிலையை இந்த கொண் ரந்து உண்டாக் கினதே அந்த வெள்ளைக்காரங்கதானே. அவங்க தோட்டத்தை நு ததி வதை விடவா அரசாங்கத்திலை பெரிசா நடத்திப்புடப் போறாங்க?”

“எங்க தம்பி, நான் ஒண்ணு கேக்கிறேன். தோட்டத்து ஆளுங்க னோட தொரைமாறங்க கூட்டாளித்தனமா நடந்துகிட்டா தோட்ட வேலைகளினெல்லாம் எப்படி ஒழுங்காக நடக்கும்? தொரை, ஆளுங்

களோட கண்டிப்பா நடத்துகிட்டாதானே ஆளுங்க பயந்து ஒழுங்கா வேலையைச் செய்வாங்க... அரசாங்கம் சொல்லறபடி பாதா தோட்டத்தைச் சறுக்கா முடிவொங்க வேலையிருக்கு... அநெல்லாம் சரி, தொரையாறங்களுக்கு அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கிற மாதிரி அவங்க கேட்டு நடப்பாங்கனு எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”

“நீங்க சொல்லறது எல்லாஞ் சரிதான். நம்ப பாட்டன் பூட்டன் காலத்திலை இருந்தே நாம கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கிறோமே, இவ்வளவு காலமும் இல்லா இப்ப என் இந்த அரசாங்கத்துக்கு நம்ப மேலை அக்கறை வந்திருக்கு? அதைக் கொஞ்சமாவது யோசிச்சுப் பாதீங்களா?” “நீங்க தான் என்னென்மோ பெரிசா பேசிக்கிறீங்க. இனிமே போகப் போகத்தான் எல்லாந்தெரியப் போவது”

மாயாண்டியின் கருத்துகளும் கேள்விகளும் தீர்க்க தரிசனம் போல் அமைந்துள்ளமையினை நாவலின் மூன்றாம் இயலிலிருந்து இறுதிவரை இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகள் காட்டி நிற்கின்றன. தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்ட ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளேயே தொழிலாளர்களின் இன்பக் கனவுகளைச் சிதறடிக்கும் வகையில் மாற்றங்கள் நிகழலாயின. தோட்டத்தில் சப்பவைசர் வேலைக்கு விண்ணப்பம் கோரப்பட்டிருந்தது. தோட்டத்திலுள்ள படித்த இளைஞர்கள் பலர் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்து விட்டுத் தமக்கு வீரையில் அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைக்கும் என மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆயின் பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த ஆறு இளைஞர்களுக்கு அவ்வேலை வழங்கப்பட்டது அவர்களுக்குத் தமிழ் பேசவே தெரியாது தோட்ட வேலைகளில் எவ்வித அனுபவமும் கிடையாது. விண்ணப்பித்த தோட்டத்து இளைஞர்களுக்குப் பதில்கூட அனுப்பப்படவில்லை.

மும்பத்தைத்து வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் தோட்டத்தில் உத்தி யோகம் பார்க்க முடியாது என்ற அறிவித்தலின் பேரில் கண்டக்டர் இராமசாமி கட்டாய ஓய்வில் அனுப்பட்டார். அவரது இடத்திற்குப் பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் கண்டக்டராக நியமிக்கப் பட்டார். சர்வாதிகாரம், திருட்டுத்தனம், நயமாஞ்சகம், குரூரம், சமூல், பேரினவாதவெறி, சமூறுவீத்தை முதலியவற்றின் மொத்த உருவமாக அவர் திகழ்ந்தார். இதே போன்று பெரிய கிளர்க்காகக் கடமைபாற்றிய சுப்பிரமணியம் அரசியற் காரணங்களுக்காக மற்பயர் தோட்டத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். அவரது இடத்திற்குப் பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த பெரேரா நியமிக்கப்பட்டார். தோட்டத்துரையும் சிங்களம் நன்றாகத் தெரியாத சிங்களவரே.

தோட்டத் தொழிலாளரின் நன்மைக்காக எனக் கூறிக்கொண்டு புதிதாகத் திறக்கப்பட்ட சங்கக் கடை மனோஜர் பெரும்பான்மையினத் தைச் சேர்ந்தவர். கடைச்சிப்பந்திகள் அத்தனைபேரும் பெரும்பான்மையினத்தவர். சங்கக் கடை திறக்கப்பட்ட புதிதில் வீரய்யா கூடப் பெருமீதமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான். தொழிலாளர்கள் சாமான்களை வேண்டு வதற்காக வெளியே திரியவேண்டிய அவசியமில்லை. மலிவு விலையிலும் கூடானாகவும் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். நிறை குறைத்து விற்க மாட்டார்கள்; பாவனைக் குதவாத பொருட்களை விற்கமாட்டார்கள்; தொழிலாளரின், வயிற்றில் அடிக்கமாட்டார்கள் என்றே மகிழ்ச்சியுடன் தொழிலாளர்களுக்கு கூறினான்.

ஆயின் சில மாதங்களுள் எல்லாம் தலைசிறாக மாறலாயின. இவ்வகையில் தொழிலாளர் சிலரின் கூற்றுக்கள் வருமாறு: "வீரய்யா கொஞ்சம் இங்க வாப்பா, எந்தெந்த சாமான்களுக்கு என்ன விலை போட்டிருக்காங்கன்னு கொஞ்சம் வாசிக்கச் சொல்லுப்படு". ராக்கு வீரய்யாவை அழைத்தான்.

"என்னக்கா தீங்க ஒன்று... எல்லாம் சரியாததான் போட்டிருப்பாங்க... டவுன் கடையில் மாடிரி தெனைக்கக்கிட்டாங்களை... இது கோப்புரட்டி கடை" எனக் கூறிக் கொண்டே பில்லை வாங்கியான் வீரய்யா. பின் அதனை சற்றுப் பார்த்து விட்டு "என்னக்கா ஒன்றும் வெளங்கல சிங்களத்தில இல்லியா எல்லாம் எழுதியிருக்கு" என முணுமுணுத்தான்.

"என்னா தம்பி வெளங்கலியா. இது என்னா சாமான்னு பாத்திச் சொல்லிப்படு. அதுக்கு என்னா அவ்வளவு வெளலை போட்டிருக்கு?" ராக்கு மீண்டும் வீரய்யாவைத் துரிதப்படுத்தினான்.

"அதுக்கு ரெண்டு ரூபா தொண்ணூறு சதமுணு போட்டிருக்காங்க. என்ன சாமான் தான் வெளங்கல. எல்லாம் சிங்கள ஆளுங்களைக் கொண்டு வந்து போட்டுக்கிட்டு வேலை செஞ்சா யாருக்குத்தான் விளங்கப்போகுது. ஒரு தம்பி ஆளுக்கை கோப்புரட்டிக் கடையில் வேலை இல்லை" எனக் கூறினான் வீரய்யா.

"தெளம் கோப்புரட்டிக் கடைக்கு அவலைக்கக்கிட்டுத்தான் இருக்கேன். போன கிறம் போய் கேக்கிறப்போ மாவுடின்னு இன்னம் வாலேன்னு சொன்னாங்க. இந்தக் கிறம் போய் கேக்கிறப்போ முடிஞ்சு போச்சன்னு சொல்லுறாங்க. கடைபோட்ட புதிசில வேண்டிய சாமான்

இருந்துச்சு. போகப் போக என்னடான்னா அது இல்லை இது இல்லைன்னு சொல்லுறாங்க" என்றான் ராக்கு.

"என்னா மாவுடின்னு இல்லேன்னு பேசக்கிறீங்க. நாட்டுல பண்டா முதலாளி கடையில்தான் தெறைய அடுக்கி வைச்சிருக்கானே. வேணு முனா சொல்லு தான் வாங்கியந்து தாரன்" எனக் கூறினார் மாயாண்டி.

"என்னங்க அண்ணே அந்த நாட்டுக்கடையில் இப்ப மாவுடின்னு எல்லாம் விக்கிறாங்களா? முந்தி பீடி, சிகரட் இல்லியா வித்துக்கிட்டு இருத்தாங்க" எனக் கேட்டான் ராக்கு.

"என்னா ராக்கு அப்புடிச் சொல்லிபட்டே! டவுனுல இல்லாத சாமாங்கூட இப்ப அங்க இருக்கு. அன்னிக்கு நான் போயிருந்தப்ப பாத்தேன்; டவுனுல மீன்டின் இல்லாம அங்க வந்துதான் வாங்கிட்டுப் போறாங்க" என்றார் மாயாண்டி.

"ஏன் நம்ம கோப்புரட்டி கடைபோட்ட புதிசில கூட எல்லாச் சாமன்தான் இருந்திச்சு. இப்போதுதான் கடைய மொட்டையா வச்சிருக்காங்க" என்றான் மீனாட்சி.

சேருடன் அரிசிவயக் கையில் எடுத்த மீனாட்சி, திக்ரென ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவனாக, 'ஏன் ராக்கு. இந்தப் பயணம் கொடுத்த அரிசிய அளந்து பாத்தியா? எங்களுக்கு எப்போதும் மீன் கண்டால் இருபது கண்டு அரிசி இருக்கும். இந்தப் பயணம் நாலு கண்டு குறையது' எனக் கூறினான்.

"ஆமாங்க அக்கா, எங்க வூட்டுலேயும் அப்புடித்தான் போலையிருக்கு. வறுமையா அரிசி போட்டா நாலு நாளைக்கி ஒப்பேத்திக்கிட்டு வேளம். இந்த ரெண்டு கிறமையா முணு நாளைமலையே அரிசி முடிஞ்சு போயிரிச்சு. என் மகதான் கூடக் கூட அரிசியப் போட்டு ஆக்கிப்படுதுனு நெனைச்சுக்கிட்டு இருந்தேன்" எனச் சிந்தனையுடன் கூறினான் ராக்கு.

"அது எப்படி எல்லாவூட்டுக்கும் அரசி சொறையது...? நிறுத்துப் போடுறவங்கதான் ஏதோ 'திருக்கீச' பண்ணுறாங்க போல தெரியுது." என்றார் மாயாண்டி.

கோப்புரட்டி கடை வந்தா நல்லதுன்னு நம்பிக் கிட்டிருந்தோம். இப்போ என்னடான்னா தம்ப வயித்தில அடிக்கிற மாடிரியில்லையா தெரியுது" எனக் கூறினான் மீனாட்சி....¹¹

சங்கக்கடை தேய்ந்து பண்டா முதலாளியின் கடை கொடுத்த வரலாற்றை நாவலாசிரியர் தன் கூற்றாகக் கூராது பாத்திரங்களின்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

செயல்கள், சித்தனைகள், உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் மூலம் மனதில் படியுமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டங்களில் அரசியற் கொடுபிடிகளும் அதிகார துஷ்பிரயோகங்களும் மலியத் தொடங்கியவாற்றையும் தேயிலை உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட வாற்றையும் தொழிலாளர்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டவாற்றையும் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திமுறைகளைக் கையாண்டு விவக்கத்தக்க முறையில் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

பண்டா முதலாளி, கண்டக்டர், கோப்புறட்டி மனேஜர் ரணசிங்கா, பெரியகிளாக்கர் பெரேரா, விதானையார் முதலியோர் ஆளுங்கட்சி ஆதரவாளர்களாகவும் மந்திரியின் கையாட்களாகவும் கட்சி அமைப்பாளருடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டவர்களாகவும் விளங்கியமையால் அவர்களது திருட்டுச் செயல்களையோ அதிகார துஷ்பிரயோகங்களையோ ஏமாற்றுத்தனங்களையோ யாரும் தட்டிக் கேட்க முடியாத நிலைமையிலிருந்தனர்.

சங்கக் கடை புதிதாகத் திறக்கப்பட்டவுடனேயே நிர்ப்புத்தி கொண்ட கள்ளுக்கடை முதலாளி பண்டா சங்கக் கடைக்கு அனுப்பப்படும் முக்கியமான பொருட்களையெல்லாம் மலிவு விலையிலோ இலவசமாகவோ களவாசனவோ எவ்வாறு பெறலாம்; எவ்வாறு அவற்றைத் தனது கடைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கலாம் என்பது திட்டம் போட்டான். எல்லவே கடைக்குடள் நெருங்கிய நட்புப் பூண்டிருந்தான். அடிக்கடி கண்டக்டரைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்து விசேட குடிவகையுடன் சிறப்புவிருந்தளித்தான். சங்கக்கடை மனேஜர் ரணசிங்கா கண்டக்டரின் நெருங்கிய நண்பன் என்பதை அறிந்து, கண்டக்டரின் உதவியுடன் மனேஜரைத் தனது 'கைக்குள்' போட்டு கொண்டான்; அடிக்கடி மனேஜருக்கும் 'சிறப்பு' விருந்தளித்தான். மனேஜரின் உதவியுடன் மாவட்ட முதலியானில் உள்ளவர்களுக்குச் 'சமீதிய' கொடுத்து வேண்டிய பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டான். போதாக்குறைக்குச் சங்கக் கடையிலிருந்தும் ரேசன் அரிசி, பங்கீட்டுப் பொருட்கள் முதலியவற்றையும் நாராளமாகப் பெற்றுக் கொண்டான். தொழிலாளர்கள் இவை பற்றி யெல்லாம் அறிந்திருந்தும் ஏதும் செய்ய முடியாத நிலையிலேயே இருந்தார்கள். தமிழ்த் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றவும் அச்சுறுத்தவும் கூடிய சூழ்நிலையை அவர்கள் திட்டமிட்டே ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

தொழிலாளர்கள் யாவற்றையும் பொறுத்தப் பொறுத்துப் பொறுக்க முடியாத நிலை சம்பள நாளன்று ஏற்படலாயிற்று. கண்டக்டர், மாரிமுத்த

துத் தலைவர், பெரியகிளாக்கர் ஆகியோருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் மிகவும் காரகாரமான வர்க்குவாதம் ஏற்பட்டது. பொறுமை யிழந்த தொழிலாளர்கள் சிலர் தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் அக்கிரமங்களையும் அதீதிகளையும் ஊழல்களையும் ஆக்ரேசத்துடன் வெளிப்படுத்தினர்; அவற்றுக்கெதிராகப் போராடத் தயாராகினர். அச்சந்தர்ப்பத்திலும் சங்கக்கடையில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த ஊழல்கள் பல தொழிலாளராலேயே வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றுட்கில வறுமையு

"..... 'நாங்கள் எல்லாம் தோட்டத்தில் தூங்கிக்கிட்டு இருக்கோ முனு தெணைச்சீங்களா? இம்மீமே கம்மா விடமாட்டோம். பதிக புதிசா வேலைக்கு வந்து எல்லோரும் தோட்டத்தைச் சொறன் றுறாணு. ஏழைங்க வவத்தில் இல்லியா அடிக்கிறாங்க.'"

இன்னொரு நூல் கூறியது, 'இந்த கோப்புறட்டி மனேஜரும் கண்டக்டரோட்கட்டாளிதான். அவன் கோப்புறட்டிக் கடையில் இருந்துக்கிட்டு ஆளுங்கவுட்டு அரிசியைக் கொள்ளை அடிக்கிறான். இந்த இரண்டு மூணு மாசமா கோப்புறட்டிக் கடையில் ஒரு சாயாங்குட இல்ல. வர்ற ரேசன் சாயலெல்லாம் எங்க கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறாங்கனோ....?' சூப்பன் குமுறினார்.

'அந்த வண்டி மொதலானிதான் இவங்கனோட கத்திக்கிட்டுத் திரியிறான். ஆக்கதான் எல்லாச் சமாணும் போயிருக்கும். எல்லோரும் ஓன்னா வந்து வேந்துக்கிட்டாணு'....."

மேற்கண்ட உண்மையை நாவலாசிரியர் வேறொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பாத்தி உரையாடல்கள் வாசிலாக வெளிப்படுத்துவதை அவதானிக்கலாம். தோட்டத்துரைமாரின் 'கிளப்' நாளன்று கிளப்பில் துரைமார்களாகிய சில்லா - சாய்சா ஆகியோருக்கிடையில் இடம்பெறும் உரையாடல்கள் இவ்வகையில் விநந்துரைக்கத் தக்கவை.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டநிர்வாகமும் சிங்களமயமாயிற்று; சீழிவக்குள்ளாயிற்று. இவ்வண்மை நிலையினைத் தோட்டத்துவாக்கும் பெரிய கிளாக்கருக்குரிடையில் நடைபெறும் உரையாடல் மூலமும் சிசுப்பில் சில்வாத்துணாக்கும் சாய்சாத்துணாக்கும் இடையில் நடைபெறும் உரையாடல் மூலமும் நாவலாசிரியர் தத்தூபமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட முன்பு தோட்ட நிர்வாக மொழியாக ஆங்கிலமே விளங்கியது. ஆயின் பின்னர் ஆங்கில மொழி தெரியாதவர்களே அலுவலர்களாக நியமிக்கப்பட்டமையால் எல்லாம் சிங்கள

மொழியிலேயே நடக்கலாயின. தோட்டத்திற்கு அனுப்பப்படும் கடிதங்கள் யாகும் சிங்களத்திலேயே அனுப்பப்படலாயின. அதனைக் காரணமாகக் கொண்டு பெரிய கிளாக்கர் துரையிடம் கதைத்துக் கட்சி அமைப்பாளர் மூலம் தளது மருமகளைத் தட்டச்சாளராக்குவதற்கு முயன்றார்.

இதே போன்று தமிழ்ப் பிள்ளைகள் படிக்கும் தோட்டப் பாடசாலைகளிலும் தமிழ் தெரியாத சிங்கள ஆசிரியர்களை நியமித்துப் பாடசாலைகளையும் சிங்களமயமாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாயின.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டங்களில் என்றமே இல்லாத அளவிற்கு நிர்வாகச் சீர்கேடுகளும் ஊழல்களும் அரசியல் தலையீடுகளும் அதிகரிக்கலாயின; தேயிலை உற்பத்தியில் ஈடுபெய்ய முடியாத அளவிற்கு வீழ்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. தோட்டத் துறைமார் பற்கள் பிடுங்கப்பட்ட சிங்களங்களாயினர். நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை இவ்வுண்மைகளை அவதானிக்க முடிகின்றது. நாவலின் இருபதிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் நாவலாசிரியர் 'துரைமார் சத்திப்பு' என்னும் சிறந்த உத்திமுறையினைக் கையாண்டு கிளப்பில் துரைமர்கள் மதுவருந்திக் களித்து உரையாடுபிடத்து அவர்கள் வாயிலாகவே இவ்வுண்மைகளை வெளிப்படுத்துவதை அவதானிக்கலாம். சில்வாத் துரைக்கும் சொய்சாத் துரைக்குமிடையில் நடைபெற்ற உரையாடல்களின் சில பகுதிகள் இவ்வகையில் இங்கு நோக்கத்தக்கவை. அவை வருமாறு;

"... 'உலகச் சந்தையில் தேயிலையின் விலை அந்நிரித்தநாள் எமது தோட்டத் தேயிலையும் கூடிய விலைக்கே விற்கப்படுகின்றன. என்மையில் நாம், தயாரிக்கும் தேயிலையின் தரம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது' என்றார் மிடலர் சில்வா மதுக்கிண்ணத்துக்குள் உற்றுப் பார்த்தவாறு.

'ஆமாம், தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் உற்பத்தி வீழ்ச்சியை யாருமே புரிந்து கொள்ளாத வகையில் அதிர்ஷ்ட வசமாக விலை அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது' என்றார் பக்கத்துத் தோட்டத்துரை.

'இந்த உற்பத்தி வீழ்ச்சியை இனிமேல் சரிப்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை'

'என் திடீரென அப்படிக்க கூறிவிட்டீர்கள். இப்போது தோட்டங்களில் மேலும் தேயிலை உற்பத்தியை அதிகரிக்க நிறையப் பணம் அரசாங்கத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் அல்லவா?'

'ஆமாம் நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். ஆனாலும் அந்தப் பணத்தைத் தோட்டத்திற்குச் சரியான முறையில் உபயோகிக்க முடியாத

நிலை உருவாக்க கொண்டு வருகிறது" சில்வாதுரையின் பேச்சில் கவலை தெளித்தது

இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் நமக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர் களுக்கும் - ஏன் இந்த நாய்க்குமே பெரிய பாதிப்பு ஏற்படப் போகின்றது. உடனே நாம் இதைப்பிரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் போகப் போக இதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்'

'தொழிலாளர்களது பூனியனிலிருத்தும் இது சம்பந்தமாக எனக்குக் கடிதமும் அனுப்பியுள்ளார்கள்' என்றார் சில்வாத்துரை.

'அப்படியா அந்தக் கடிதத்தில் என்ன விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்?'

'தொழிலாளர்களது ஊழைகள் பெரிதும் குறைக்கப்பட்டு விட்டதென்றும், வழமையாகத் தோட்டங்களில் செய்துவந்த வேலைகள் செய்யப்படவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டு இருந்தார்கள்.'

'இதற்கு நீங்கள் என்ன கூறுவதாக உத்தேசித்துள்ளீர்கள்?'

'அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. தோட்டத்துக் கண்டக்டர், தோட்டத்தில் ஒழுங்காக வேலை செய்யாது தோட்டத்தைச் சுரண்டு கிறார். அதைப்பற்றி இரகசியமான முறையில் நான் மாவட்டத் காரியாலய மனேஜரிடம் கூறினேன். ஆனால், அவர் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுப்பதற்கு எனக்கு அனுமதி தரவில்லை.'

'ஆமாம்... மாவட்டக் காரியாலயத்தில் இருப்பவர்கள் கூட கட்சி அமைப்பாளரின் ஆட்கள்தானே'

'எனது தோட்ட கோட்டியிடும் மலேனார் கூட தரிசியைக் குறைத்து திறக்கின்றார் என்றும், தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டிய ரேஷன் சாமான்களைக் கள்ளமாரக்கட்டில் வீற்று விடுகிறார் என்றும் எனக்குத் தெரியவந்துள்ளது. நான் பூனியனுக்குச் சென்று இதைப்பற்றி விசாரித்தும் பார்த்தேன். அந்தந்த மாதத்துக்கு வேண்டிய ரேஷன் சாமான்களை அவர்கள் கொடுத்துவிட்டதாக என்னிடம் கூறினார்கள்.'

'ஆமாம் அரசியல்வாதிகள் தங்களது சொல்வாக்கை நிலைநிறுத்து வதற்காகத் தோட்டங்களில் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைகளை அமைத்து, அதில் தங்களுக்குச் சாதகமான அட்டைகளையே வேலைக்கு அமர்த்துகின்றனர். ஆனால் அவர்களே கடைகளில் உள்ள சாமான்களைச் சுரண்டித் தொழிலாளர்களைக் கடித்துக்குள்ளாக்குகின்றனர்.'

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

'இப்படித் தோட்டங்களில் அரசியல் புகுந்து நிர்வாகத்தில் பங்கம் விளைவிப்பதால் தோட்டங்களை நாம் சரியான பாதையில் கொண்டு நடத்தமுடியாமல் இருக்கிறது.'

'அதுமட்டுமல்ல இன்னுமொரு முக்கியமான விஷயம் யாதெனில், தோட்டங்களில் இப்படி ஊழல் செய்பவர்களைத் தண்டிக்கவோ அல்லது தடைசெய்யவோ ஏதாவதொன்றும் இல்லாததால் எமது தொழிலாளியே இழக்கக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகி விடுகிறது.'

'சரியாகக் கூறினீர்கள் மிஸ்டர் சொய்சா, எனது தோட்டத்துக்குப் புதிதாக வந்திருக்கும் பெரிய கிளாக்கர் மீது கூட எனக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை. என்ன செய்யவது, ஏதோ ஒருவாறு சமாளித்துத்தான் தோட்டத்தைக் கொண்டு நடத்துகிறேன்' எனக் கூறிய சில்வாத்துவா கிளாசில் இருந்த மதுவை ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டுக் கிளாக்கரைக் கீழே வைத்தார்.

'மிஸ்டர் சில்வா, உங்களுக்குக் கோப்புரேட்டிவ் மனேஜர் எங்கே சமாளிக்களை விழ்கின்றார் என்பது தெரியுமா?'

'ஆனால் தொழிலாளர்கள் எனக்கு அனுப்பியிருந்த கடித மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். பக்கத்துக் கிராமத்தில் உள்ள கடைப்பில்தான் விற்கின்றார்.'

'அப்படியானால் இது விஷயமாக நீங்கள் பொலிசுக்கு அறிவித்தல் கொடுக்கலாமல்லவா?'

'பொலிசாரும் எம்மைப் போல் அரசியல்வாதிகளுக்குப் பயந்து கொண்டிருக்கவே இருக்கின்றனர்.'

'சொய்சா சிந்தனை புடன் சிகரம் தாடப் பற்றவைத்துப் புலகையை வெளியே ஊதினார்.....'

ஏற்று நினைவாக அமைந்தள்ள இவ்வளையாடற் பகுதி பூணூக்கமாக அவதூறிக் கத்தக்கது. நூவலில் அலைப்பட்டுள்ள பல்வேறு விடயங்களின் சாராம்சமாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளது எனலாம். தோட்ட நிர்வாக விடயங்களில் அதிகம் செலுத்தத் தொடங்கிய பேரினவாதமும் அதுசார்ந்த அரசியலும் ஊழல்களுக்கும் அதிகமாக கொடுபிடி களுக்கும் நிர்வாகர் சீர்தேடுகளுக்கும் கரண்டி கொடுக்காக்களுக்கும் வழிவகுத்துத் தேயிலை உற்பத்தியில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் வயிற்றிலடிக்கவும் தயங்கித் தில்லை. தோட்டத் துறைமாளர்களும் பெயரளவிற்கே துறைமாளர் விளங்க வேண்டிய பரிதாப நிலையையும் அவதூறிக்கலாம்.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தேயிலை உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதையும் அதற்கான காரணங்களையும் நாவலாசிரியர் நூவலின் பல்வேறு விடயங்களிலும் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு விளக்கிச் செல்லுதல் மனங்கொளத்தக்கது. நாட்டுப்புறத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் மனிதநேயம் கொண்டவர்களாகவும் தோட்டத் தொழிலாளர் மீது பரிவுடையவர்களாகவும் விளங்கியவர்கள் முதியான்சே, சமணபாவா, பியசேனா ஆகியோராவர். பண்டா முதலாளி சின் வேண்டுமோறுக்கினை வக நாட்டுப்புறத்து ஆண்களும் பெண்களும் மாக்கர் கள்ளத்தனமாகக் கொழுந்து பறித்தனர். அவர்கள் கொழுந்து களைக் கைகளால் உருவியும் அரிவாளால் அறுத்தும் தேயிலைச் செடிகளை நாம் செய்வதைக் கண்ட முதியான்சே பொறுக்க முடியாது அவர்களைக் கண்டித்தார்.

முதியான்சே முப்பது வருடங்களுக்கு மேல் தோட்டத்தில் வேலை செய்தவர்; கங்காணி வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே ஓய்வு பெற்றவர்; தொழிலாளர் மீது தன்மதிப்புக் கொண்டிருந்தவர், பண்டா முதலாளி, பொடிசிங்கோ, விதானையார் முதலியோர் தோட்டத் தொழிலாளர்களை இழிவாகப் பேசியும் நாட்டுப்புற மக்கள் மத்தியில் இள வெடிலையத் தூண்டியும் சூழலுக்கு வழியில் இலாபம் பெற முயற்சிப்பதைச் சகிக்க முடியாத அவர் உண்மை நிலையைப் பலமுறை அவர்களுக்கு உணர்த்த முனைந்தவர்; நாட்டுப்புற மக்கள் தேயிலைச் செடிகளை நாசமாக்குவதைக் கண்டு மனங்கொதித்துக் கண்டத்தவர். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எப்பொழுதும் நாட்டுப்புற மக்களோடு ஒற்றுமையாக வாழ்வதைவேண்டும்புபவர்கள்; நாட்டுப்புற மக்களுக்கும் அவர்களுக்கு நிலையே பகைமையை ஏற்படுத்துவதால் அடையப்போகும் தன்மை எதுமறில்லை என்பது பண்டா, விதானையார், பொடிசிங்கோ முதலியோரிடம் வந்துறுத்திக் கூறினவர்.

'அவர்கள் நினைப்பது போல் தோட்டத்தைக் கிராமத்து மக்கள் அடையே பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால் கொஞ்சக் காலத்திலேயே அந்தப் பகுதி முழுவதும் காடாக மாறிப்போய்விடும்... எல்லோருமே கறுகளைப் பணத்தைச் சம்பாதிக்கத்தான் போகிக்கின்றார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் ஏற்படப் போகும் பாதிப்பை பற்றி எவருமே சிந்திக்க வில்லை. இதனால் ஒரு காலகட்டத்தில் எமது நாடே பாதிக்கப்பட வாய்' என வச்சரிப்பது போல் அவர் கூறுவது மனங்கொளத்தக்கது.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மக்கள் பெருந்தோட்ட அபிவிருத்திச் சபை, அரசாங்கப் பெருந்தோட்டக்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கட்டுத்தாபனம், தனியார் தோட்டங்கள் ஆகியவற்றினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தேயிலை உற்பத்தியை ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்துள்ள ஆய்வாளர் ஒருவர் கடந்த பதினெட்டு வருடங்களுக்கு மேல் தேசியமயமாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் தேயிலை உற்பத்தி படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து வந்துள்ளதையும் தனியார் தோட்டங்களில் (ஈழப்பது ஏக்கருக்கு உட்பட்ட தோட்டங்கள்) தேயிலை உற்பத்தி படிப்படியாக அதிகரித்துச் சென்றவாற்றையும் சான்றுகளுடனும் அட்டவணையின் மூலம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

தேசியமயமாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்து வந்தமைக்கான காரணங்களையும் அவ் ஆய்வாளர் ஆராய்ந்துள்ளார். அவரது கூற்றின் ஒரு பகுதி வருமாறு:... இவ்வாறு தோட்டங்கள் நடத்தலில் இயங்கியமை, ஏதோபலகையில் உற்பத்தித் திறன் விருத்தியடையவில்லை என்ற அனுமானத்திற்கு வர இடமளிக்கின்றது. சம்பந்தப்பட்ட புள்ளிவிபரங்களை எடுத்துப் பார்த்தால், இது நன்கு புலனாகிறது. அண்மையில் வெளியாகிய 'மையக்குழு அறிக்கை' இத்தகைய பாரிய நடவடிக்கைகளுக்குத் தொழிலாளர்களின் வேதனைகள் அதிகரித்தமை குறிப்பான காரணம் என்ற ஒரு நகைப்புக்குரிய விளக்கத்தைக் கூறி எம்மை வியப்படையச் செய்துள்ளது...."¹

"நிலச்சீர்திருத்தம் வாய்ப்பாகின்றது என்பதால், முன்னைய நிருவாகங்கள் தோட்டங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டன என்பதும், தோட்டங்களைப் பொறுப்பேற்ற காலத்தில், தகுதியான நிருவாகம் இல்லாது தோட்டங்கள் முறையாக நிருவாகிக்கப்படாமல் காரணமாகத் தோட்டங்கள் கைவிடப்பட்ட நிலையில் இருந்தன என்பதும் கூட, பொதுக் துறைத் தோட்டங்களின் உற்பத்தி வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் நிலச் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டுப் பதினெட்டு வருடங்களின் பின்னரும் உற்பத்தியினைச் சீரமைப்பதில் தாமதம் நியாயப்படுத்தக்கூடியதல்ல.

மையக் குழு அறிக்கையே சில இடங்களில் நிருவாகத் திறமை போதாமல், கழல், மூலவள விரயம், கூடிய செலவினங்களைக் கொண்ட திறமையற்ற முகாமையத்துவம் போன்ற குறைபாடுகளைத் தேயிலைத் தோட்டப் பொது நிறுவனங்களில் இனங்கண்டுள்ளதுடன், புதிய நிருவாகப் புனரமைப்புக்கும் ஆலோசனை வழங்கியுள்ளது. அத்துடன், தோட்டக் கிராமிய ஒருங்கிணைப்புப் பற்றியும் ஆழ்ந்த அக்கறையுடன் சிபாரிசு வழங்கியுள்ளது. வளங்களின் உச்சப் பயன்பாட்டிற்கான ஒருங்கிணைப்பு நடவடிக்கைகள் வரவேற்கப்பட வேண்டியவை. இனங்க ளிடையே சமூக நலன்களை உருவாக்கத் தேவையான ஒருங்கிணைப்பு

நடவடிக்கைகள் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டியவை. ஆனால், தோட்டங்களின் வளங்களைக் கிராமங்களின் வளச்சிக்காக மாத்திரம் பயன்படுத்தும் உள்நோக்கங்களும் ஒரு பக்கச் சார்பான நோக்கங்களும், இச்சிந்தனையில் வெளியிடப்படாததும் கூறப்படாததுமான நோக்கங்களாயிருந்தால், அது திட்டவாட்டமாகக் கண்டிக்கப்பட வேண்டியதும் தேவையானால் உடன் வாய்ம் செய்ய வேண்டியதொன்றும் என்பது அத்தியாவசியமானதாகும்.

தனியார் துறை சிறந்த முறையில் நிலச்சீர்திருத்தத்திற்கு முன்னரும் இயங்கியுள்ளது. இப்போது அது தலைமை காணப்படுகின்றது. நிலமற்ற விவசாயிகளுக்கு நிலம் வழங்கப்படுவது தேசிய, சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் நிச்சயமாக அர்த்தமளிக்க தேவையாகும். இன்று அரசு நாடற்றவராக இருந்த தொழிலாளர்களை இவ்வகைப் பிரச்சனைகள் சட்டத்தின் மூலம் அங்கீகரித்துள்ளது. அதன் தொடர்பாக, வாய்ப்புள்ள இடங்களில் அவர்களுக்கும் நிலப்பங்கீட்டிற்கு சந்தர்ப்பங்களை அளிக்க வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தத்தின் சமூக நோக்கங்கள் இவர்களுக்கும் சென்றடைய வேண்டும்...."²

குருதிமலை நாவலைக் கருத்துள்ளறிப்பு படிக்கும் ஒருவர் மேற்கண்ட கற்றுடன் நுணுக்கமாக ஒப்பு நோக்கினால் அந்நாவலின் யதார்த்தப் பண்பினை உள்ளவாறு புரிந்து கொள்ள முடியும். குருதிமலை நாவல் 1978 ஆம் ஆண்டு வெளியானது. மேற்படி ஆய்வுக் கட்டுரை முதலில் 1980 ஆம் ஆண்டு பத்திரிகையில் வெளியாகியது. பின்னர் 1995 ஆம் ஆண்டு நூல்வடிவம் பெற்றது. எந்த ஒரு இடத்திலும் நாவலாசிரியர் அநாவசியமாகத் தலையை நீட்டாது டாத்திரங்களின் செயல்கள், சிந்தனைகள் உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் மூலமே சமகாலப் பிரச்சினைகளை அலசி அலசி அவற்றுக்கான காரணங்களை விண்டு காட்டி அவற்றுக்கான தீர்வு மார்க்கங்களையும் புலப்படுத்த முயன்றுள்ளதை அவதூறிக் கலாம்.

மேற்படி ஆய்வுக் கட்டுரையில் ஆய்வாளர் கட்டிக்காட்டியுள்ள விடங்களுள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கான காரணங்கள் மனங்கொளத்தக்கவை. 'மையக் குழு அறிக்கை' இந்நாவல் வெளிவந்து பல வருடங்களின் பின்னரே வெளியிடப்பட்டது. அவ் அறிக்கையினைத் தபாரித்தவர்கள் முன்னதாக இந்நாவலைக் கருத்துள்ளறிப்பு படித்திருந்தால் தமது அறிக்கையை மேலும் செம்மைப்படுத்தியிருக்கலாம்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை அரும்பாடுபட்டு மூளையைக் குடைந்து கண்டு பிடித்து அறிக்கையைத் தயாரித்தவர்கள் கண்டு பிடிக்கத் தவறிய அல்லது யாறக்க முயன்ற காரணங்களையும் நாவலாசிரியர் அசுரத் துணர்ச்சலோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளமை விண்டு னரக்கத் தக்க ஒன்றாகும். பேரினவாதமும் அரசியற் பழிவாங்கல்களும் இனரீதியான வன்செயல்களும் தீவிரம் பெறத் தொடங்கியிருந்த சூழ்நிலையிலேயே நாவலாசிரியர் துணர்ச்சலாக இந்நாவலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளமை மனங்கொள்தக்கது.

'இனம் இனத்தை நூடும்' என்பார்கள். தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமை, பேரினவாதம் தழைத்தோங்கத் தொடங்கியமை, தோட்ட நிர்வாக விடயங்களில் அரசியற் சக்திகளின் தலையீடு அதிகரிக்கத் தொடங்கியமை, தோட்டத் தொழில் துறையில் எவ்வித அறிவோ அனுபவமோ தகுதிப் பாடோ அற்றவர்களும் ஏமாற்றுத்தளம், இன வெறி, ஊழல், பொறுப்புணர்ச்சியின்மை முதலியவற்றின் பொத்த உருவமாகத் திகழ்ந்தவர்களுக்கும் பேரினவாத அரசியற் சக்திகளின் 'எடுபிடிக்கும்' நிர்வாக அலுவலர்களாக பிப்பாளம் பெற்றனம் முதலியவற்றால் தேயிலை உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டமையும் தொழிலாளர்கள் பெரும் பாதிப்புகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் உடனாகியமையும் எமது யிருதியான கவனத்திற்குரியவை.

கண்டக்டரும் கள்ளக்கடை முதலாளியான பண்டாவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட நெருங்கிய பிணைப்பு, ஆட்சியாளரின் ஆதரவு என்பவற்றால் கண்டக்டரும் பண்டா முதலாளியும் கூட்டுச் சேர்ந்து தோட்டத்தைப் பாழ்படுத்தியதும் மலம் தொடர்பிலாளர்களையும் பல துன்பங்களுக்குள்ளாக்கினர்; நாட்டுப்புற மக்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் பலகவமையை மூட்டிவிட்டனர்; தமது சனத்தனமான செயல்களுக்குத் துணையாகச் சங்கங்கடை மனேஜரையும் கிராமத்து விதானையாளரையும், பெரிய கிளாக்களையும் இணைத்துக் கொண்டனர். இவர்களது கூட்டுறவே தோட்டத்தின் சீரழிவிற்கும் தொழிலாளர்களின் பேரவலங்களுக்கும் இனரீதியான வன்செயல்களுக்கும் தொழிலாளரின் தீர்மானிக்க போராட்டத்திற்கும் வழிவகுத்தமைவை நாவல் முழுவதிலும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இந்தத் தீயவர்களின் கூட்டுறவுக்கும் அவர்களது மனத்தனமான செயல்களுக்கும் பக்கபலமாக மந்திரி சினேதும் கட்சி ஆமைப்பாளரினதும் ஆதரவு விளங்கிற்று.

கண்டக்டர் - பண்டா கூட்டுறவு காரணமாகத் தோட்டத்துக்கான உரத்தின் பெரும்பகுதி பண்டாவிடம் சேர்ந்தது. கண்டக்டர் பண்டா - சங்கங்கடை மனேஜர் கூட்டுறவினால் சங்கங்கடை தேய்ந்து பண்டா விள் கடை கொழுக்கலாயிற்று. தொழிலாளர்கள் ஏமாற்றப்பட்டனர். தேயிலைச்செடிகளுக்குத் தெளிப்பதற்கெனக் கொண்டு வரப்பட்ட பூச்சி கொல்லி யருந்திலைக் கண்டக்டர் விற்றுப் பணமாகிக் கொண்டார். கண்டக்டரின் ஆசைவார்த்தைகளில் மலங்கிய மாரிமுத்துத் தலைவரும் தம்மையுமறியாமலே கண்டக்டரின் துரோகத்தனமான செயல்களுக்குத் துணை போனார். இறுதியில் மாரிமுத்துத் தலைவர் தொழிலாளரின் கோபாவேசத்திற்குள்ளான திலையிலேயே கண்டக்டரின் சகவாசத்தைக் கைவிட்டார். நாவலின் இறுதியில், கண்டக்டரும் பண்டாவும் சட்டத்தின் பிடியில் அகப்பட்டுச் சிறை சென்றமை தீய சக்திகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்படுவதற்கு முன்னர் தோட்டத் துறை சங்கங்கடை பண்டத்தவனாக விளங்கினான். அத்தகைய வல்லமை பண்டத்த துறை நல்லவனாக விளங்கினால் தோட்டமும் சிறந்து விளங்கும். தொழிலாளர்களும் அமைதியாக வாழலாம், கள்ளக்கடை முதலாளி பண்டாவோ விதானையோ தோட்டத்துள் நுழைந்து வால்ட்டிடிருக்க முடியாது, கண்டக்டரோ கிளாக்கோ சங்கக் கடை மனேஜரோ தீராத வினையாட்டுப் பிள்ளைகளாகச் செயற்பட்டிருக்க முடியாது. ஆயின் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் தோட்டத்துறை பற்கள் 1907-ல் கட்டப்பட்ட சிங்கமரகினான், பெயரளவிலேயே துரையாக இருந்தான்.

இந்தாவலில் இடம்பெறும் சிலசாத்துரை சிங்களம் நன்கு தெரியாத சிங்களவரர் இருந்தபோதும் கண்டக்டர், பண்டா, விதானை சங்கக் கடை மனேஜர் முதலியவர்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து நல்லவனாகவும் தொழிலாளர் பீது ஓரளவாவது அணுதபம் கொண்டவனாகவும் காணப்படுகின்றான். அதே சமயம் மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய ஒருவனாகவும் விளங்குகின்றான். பொதுவாகத் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் தோட்டத்துறைமார் பரிதாபத்திற்குரியவர்களாகவே விளங்கியதைக் கிளப்பில் சிவ்வாத்துரைக்கும் செய்சாத்துரைக்கும் மிடையில் இடம்பெற்ற உரையாடல் தெள்ளிதீற புலப்படுத்துகின்றது.

நாவலாசிரியர் நதி மூலம் சிவிலிமலம் தேடுவதுபோல் தோட்டங்களின் சீரழிவிற்கும் தொழிலாளர்களின் அவலங்களுக்கும் காரணங்களையும் அவற்றுக்கான அடிப்படையையும் பல இடங்களில் விண்டு

காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அற்புதமான அற்புதமான களஞ்சிகை கடைமுதலாளியின் அடாவடித்தனங்களையும் வீம்புகளையும் அக்கிரமங்களையும் கண்டு துரள அஞ்சினானே தவிர அவனுக்கெதிராக எவ்வித நடவடிக்கையையும் அவனால் எடுக்க முடியவில்லை. பண்டா அடிக்கடி கண்டக்டரிடம் வந்து செல்லதையும் தோட்டத்துக்குரிய உரம் அவனால் களவாடப்படுவதையும் பண்டாவின் ஏவுதலால் நாட்டுப்புற மக்கள் களவாகத் தேயிலைக் கொழுத்து எடுத்ததுமன்றித் தேயிலைச் செடிகளைப் பாழ்படுத்துவதையும் பொடிசின்கோ முதலியோர் கொழுத் தெடுத்துக் கொள்வதற்குத் தொழிலாளர்களை அச்சுறுத்தித் தாக்கிலயத்துக்கு விரட்டியதையும் துரையினால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிந்ததே தவிர வேறெதனையும் செய்ய முடியவில்லை.

சங்கக் கடையில் நடக்கும் தீவிரமுயற்சிகளையும் முக்கியமான பங்கீட்டுப் பொருட்கள் எல்லாம் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்காது பண்டாவின் கடைக்குக் கடத்தப்படுவதையும் தொழிலாளர்களைப் பங்கீட்டரிசி கரண்டப்படுவதையும் பற்றித் தொழிலாளர்கள் பலமுறை துரையிடம் முறையிடும் இவைபற்றியெல்லாம் துரை நேரில் அறிந்திருந்தும் அவனால் எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை.

ஒரு சாதாரண கிராமத்து விதானை தோட்டத்துள் நுழைந்து அட்டகாசங்கள் புரிந்த போதும் இந்த அதிர்வு எல்லாம் எங்கிட்ட பேசுவானாம். இதையே ஒங்க தொரகிட்ட பேசிக்க. நீ நம்பகிட்ட அடிக்கடி கண்டக்டரி வாறு. இனிமே நம்மளோட கரச்சலுக்கு வந்தா பொலிசில சொல்லி ஒன்றை 'ரிமான்ட்' பண்ணுவேன்... இந்தா பாருங்க. இந்த வயத்து ஆண்களுக்கு இதுதான் கடசி முறையா நாய் சொல்லுறது. இனிமே யாசகம் ஆடு, மாடு கோழியெல்லாம் வயல் பக்கம் விட்டா... நாய் இப்படித்தான் அடிச்சி கொல்லுறது... தீங்க எல்லாம் நம்மகிட்ட மிச்சம் பேச வானாம். இனிமே ஆடு, மாடு கோழி நம்மளோடு வயலுக்கு வந்தா நா எல்லாதையும் படிச்சுக் கொண்டு போறது...'' என நாட்டாளன்மை காட்டிய போதும் துரையினால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

தள்ளிடம் மிகுந்த விகிதாசாரம் நேர்மையும் கடமைமுள்ளவற்றின் மிகுந்த பெரிய கிளாக்கர் சுயம்மணியத்துக்கு நம்பர்த் தோட்டத்துக்கு இட மாற்றம் கிடைக்கபோது துரையினால் அதனைத் தடுக்கமுடிய வில்லை. சுயம்மணியத்தின் இடத்திற்கு நியமனம் பெற்று வந்த பெரோதானே தோட்டத்துரை என்பது போல நடந்து கொண்ட போதும் துரை மனம் வெதும்ப முடிந்ததேயொழிய அவனை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. தனக்குக் கீழ்ப்படிந்தியுடன் கடமைமுற்றிய கண்டக்டர்

இராமசாமிக்கு மும்பத்தைந்து வயதைக் காரணம் காட்டிக் கட்டாய ஓய்வு பெறச் செய்தபோது அதனைத் துரையினால் தடுக்கமுடியவில்லை. முன்னர் வேறு தோட்டத்தில் பாரிய திருட்டுக் குற்றம் செய்ததற்காக வேலையை இழந்தவன் மந்திரியின் சிபார்சில் இராமசாயியின் இடத்திற்குக் கண்டக்டராக நியமிக்கப்பட்டபோதோ நியமனம் பெற்ற பின் தோட்டத்தில் துரை என்றொருவன் இருக்கிறான் என்ற எண்ணமே இல்லாது கண்டக்டர் தானே துரையாக நடந்து கொண்டபோதோ துரை மனம் புழுங்கிவாரே தவிர வேறெதனையும் அவரால் செய்ய முடிய வில்லை. இவற்றுக்கெல்லாம் மூல காரணம் பேரினவாத அரசியல் தலைமீடே.

நெருச் சண்டியர்கள் கூட மந்திரியின் ஆதரவையோ கட்சி அமைப்பாளரின் ஆதரவையோ பெற்றுவிட்டால் அவர்கள் தோட்டத் துரையையும் ஆட்டிப் படைக்கலாம்; தொழிலாளர்களை அடித்து உதைக்கலாம்; கொல்லலாம்; அவர்களை உடைமைகளைக் கொள்ள யடிக்கலாம்; சாம்பல் மேடாக்கலாம்; கன்னிப் பெண்களை வேண்டிய மட்டும் கலைக்கலாம்; கற்பழித்துக் கொலை செய்யலாம்; கொலை செய்து கற்பழிக்கலாம்; தேயிலைக் கொழுத்துகளைக் கையால் உருவியும் அரிவாளால் அறுத்தும் வியாபாரிகளுக்கு விற்ப்பு பெருந் தொகைப் பணம் சம்பாதிக்கலாம்; இனவெறியைத் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கலாம்.

''இது எங்களுடைய நாடு. நாமெல்லாம் மதிப்பிற்குரிய பிரஜைகள். எங்களுக்குக் சிதைக்கப்போகும் சலுகைகளுக்கு யார் தடையாக இருந்தாலும் நாம் இலேசில் விட்டு விடக் கூடாது... தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டுக்குக் கூலிகளாகத்தானே கொண்டுவரப்பட்டார்கள். ஊதியம் பெற்றுக் கொண்டுதானே அவர்கள் வேலை செய்தார்கள். எப்படி அவர்கள் உரிமை கொண்டாட முடியும்? இது அபியாயமாகவல்லவா இருக்கிறது... எங்களை மூதாதையர்களிடமிருந்து வெள்ளையர்கள் பிடுங்கிக் கொண்ட காணியை இப்போது அரசாங்கம் எமக்குத் திருப்பி அளிக்க முன்வந்துள்ளது. அதனைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தடுப்பதில் எவ்வித நியாயமும் இல்லை. இந்தக் கொடுமை நாம் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது... நமது காணியில், நாட்டு உரிமையே இல்லாத தோட்டத் தொழிலாளர்கள்... குடியிருக்கிறதும்ல்லாமல் அடாத்தனமுறையில் நடக்கவும் தொடங்கிவிட்டார்கள். இதனைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க நாம் என்ன கோஷ்டிகளா...?.....''

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaham.org

“ஏய் என்னடா நீயிச்சம்பேசறது... பேசாமவயத்துக்குப் போடா... அட பல்பாங்கோ மு அப்பிட்ட காண்டாளவா, அபித் திகாங் இண்ட பே. என். அபித் காமு...”

“தீங்கன் கூறுவது உண்மைதான். ஆனாலும் ஒருவிடயத்தை தீங்கன் மறந்துவிட்டார்கள். இது எங்களுடைய நாடு. இந்த நாட்டின் பிரகடனகாலிய எங்களுக்குத் தான் முதலில் எல்லா உரிமைகளும் இருக்க வேண்டும். அரசாங்கம் எங்கு சலுகைகளைச் செய்து கொடுக்கும் போது நாமாகவே அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நமக்குப் பயிர் செய்யாததற்குக் காணீ இல்லாதபோது இந்த நாட்டில் உரிமையற்ற ஒருவர் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான நிலத்தைத் தன தாக்கிக் கொண்டுபயிர் செய்வது ஒர் அடாத்தான விஷயமல்லவா...?”¹²² என்றெல்லாம் பேசலாம் யாரும் தட்டிக் கேட்க முடியாது.

“..... ஆமாம் தீங்கன் சொல்லுவது முற்றிலும் சரிதான். மனம் திறந்து உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நான் கூட அந்த அரசியல் வாதிசன் சொல்வதற்கெல்லாம் தலையசைக்க வேண்டிய நிலையிலே தான் இருக்கின்றேன். அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தி நடக்காவிட்டால் என்னு வேலைக்குக்கூட அழைத்து ஏற்படலாம்...”¹²³ எனத்துரை கூறுவது நோக்கத்தக்கது. “... நாம் இப்படிக்க களவாகக் கொழுந்தை வாங்கி விற்புநனால் நமக்கு ஏதும் கச்சல் ஏற்பட்டு விடாதா? எனச் சிந்தனையுடன் கேட்டால் பக்கத்தில் தின்றுருந்த மெனிக்கே.

அவன் இப்படித் திடீரெனக் கேட்பதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்த பண்டா முதலாளி, ‘நாம் எதற்குமே பயப்படத் தேவையில்லை. இந்த விஷயம் தேட்டத்துக்குக் கண்டட்டருக்கும் பெரிய கிளாக்கருக்கும் நன்கு தெரியும். ஏதாவது அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படுமாயின் அவர்கள் உடனே எங்களுக்குத் தகவல் கொடுத்து விடுவார்கள். நாம் ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனக் கூறினார்.

பொலிசாருக்கு ஏதும் தகவல் கிடைத்ததுத் திடீரென வந்து உங்களைக் கூறது செய்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வது? எனக் கலக்கத்துடன் கேட்டால் மெனிக்கே.

‘என்ன மெனிக்கே இப்படிப் பயப்படுகிறாய்? கட்சி அமைப்பாளர் எங்குச் சாப்பாக் இருக்கும் போது, நாம் எதற்குமே பயப்படத் தேவையில்லை. அப்படி ஏதும் கண்டம் ஏற்பட்டாலும் அவர் ஒருபோதும் எம்மைக் கைவிடமாட்டார்...’¹²⁴ எனப்பண்டா கூறுவதும் இவ்வகையில் மனங்கொளத்தக்கவை.

பேரினவாதமும் இனாதிபான வன்செயல்களும் அநாவரிசமான அரசியற் தலைவிகளும் பெருத்தோட்டங்களையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் மட்டுமன்றி மொத்தமாக இந்தாட்டினையும் அனைத்துச் சமூகங்களையும் 1950 களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இறவைவரை எந்த அளவிற்குப் பாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதற்கும் எத்தகைய பேரிழப்புகளையும் சொல்லொணாத துயரங்களையும் அவலங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதற்கும் ஆதாரங்கள் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை. தீதர்சனங்களே சாட்சியங்களாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆர்ப்பதிலிருந்து இறுதிவரை இந்நாவலைக் கூர்ந்து கவனித்து சிடித்து ஓர் உண்மை புலப்படும். பேரினவாத சக்திகளும் அதன் எடுபீடிகளும் தீவிரமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவற்றின் சூழலில் அகப்பட்டுக் கண்டக்டர், பண்டா, விதானையார், கிளாக்கர், சங்கக் கடை மனேஜர், பொடிசின்கோ முதலியோர் பேரினவாத வெறியோடு செயற்படுவதையும் அதன் உச்சநிலையாகப் பண்டாவின் கையாட்களான குண்டர்கள் தொழிலாளரின் வயங்களைக் கொள்ளையடித்தார் எரிபூட்டியும் கற்பித்தும் புரிந்த வன்செயல்கள் அலைவதையும் அவநாணிக்கலாம். தொழிலாளர்களுக்கும் நாட்டுப்புற மக்களுக்கும்மிடையே இனக் குரோதத்தை வளர்த்துச் சுயலாபம் தேட முயலையும் பண்டாவினதும் கண்டக்டரினது விதானையினதும் செயற்பாடுகளை இந்நாவலின் முன்றாம் ஆறாம் ஏழாம் ஒன்பதாம் பதினோறாம் பதினான்காம் பதின்னைந்தாம் இருபத்து நான்காம் முப்பத்திரண்டாம் நாற்பத்திரண்டாம் நாற்பத்திலுன்றாம் அத்தியாயங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

மறுபுறம், நிலமற்ற நாட்டுப்புற மக்களுக்கு நிலம் வழங்கப்படுவது அவசியம். அதற்காகத் தோட்டங்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை வீரட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. தொழிலாளர்களுக்கும் நாட்டுப்புற மக்களுக்கும் ஒற்றுமையாகவும் சபீட்சமாகவும் வாழ வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளுடன் செயற்படும் சீரியவா, முதியான்சேல கமணபாலா, ரியசேனா முதலியோரையும் நாம் மறக்கமுடியாது.

“தீங்கன் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றித் தவறாகப் புரிந்திருக்கிறீர்கள். எமக்குக் காணி கிடைப்பதைத் தடுப்பது அவர்களது நோக்கமல்ல. அவ்களைத் தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டாமென்றுதான் அவர்கள் போராடுகின்றனர்... இது நமது தாடுதான். அலை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனாலும் காடாகக் கிடத்த, மலைகளை

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வெட்டி, வளம்படுத்தித் தேயிலைச் செடிகளை நாட்டி வளர்த்தெடுத்தவர்கள் அந்தத் தேட்டத் தொழிலாளர்கள்தான். அவர்களுக்கும் இந்த மண்ணிலே பற்று இருக்கத்தான் செய்யும், அவர்களை விரட்டி விட்டுத் தான் நாம் காணிப்பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா?""²³ எனச் சுமண பாலாவும், "நீங்கள் கோபத்தில் உன்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கின்றீர்கள். ஆண்டாண்டு காலமாக எங்கேனாடு ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த தொழிலாளர்கள், இப்போது எங்களுக்குக் காணிக் கிடப்பதற்கு ஒருபோதும் தடையாக இருக்கமாட்டார்கள். தங்களைத் தேட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றுவதற்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பதற்காகவே அவர்கள் அப்படிக் கூனிகளைப் பிடுங்கி வீசினார்கள். அதனை நீங்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.... அவர்கள் இந்த நாட்டுக்குக் கூலிகளாக வந்திராவிட்டால் இந்தத் தேயிலைச் செடிகளையே நாம் இங்கு பார்க்க முடியாது. நூறு வருடங்களுக்கு மேலாகத் தபது உழைப்பை அர்ப்பணித்து, இந்தத் தேயிலைச் செடிகளை வளர்த்தெடுக்க தொழிலாளர்களை இன்னும் நாம் கூலிகள் என்று உதாசீனப்படுத்துவதுதான் யிகப்பெரிய அநியாயம்...." எனப் பியசேனாவும் நீதிக்காக வாதிடுவது மனங்கொடுத்தக்கது.

இதேபோன்று நாவலின் நாற்பத்துநான்காம் அத்தியாயத்தில் தோட்டத்துரைக்கும் வீரய்யாவுக்குமிடையில் இடம்பெற்றுக் கொண்டேயுவாததின் போதும் இத்தகைய கருத்துகள் வெளிப்படுத்தப்படுவதையும், விவாதத்தின் முடிவில் வீரய்யா, "அப்புலனா தேர்ப்பத் தொழிலாளர்களோட நாட்டாளுக்களும் ஒத்துமையா இருக்கிறத அராங்கம் விரும்பலிங்களா?"²⁴ எனக் கேட்டதும் துரை தீவிமர்கச் சிந்திக்கலானார். உண்மையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களோடு கிராமத்து மக்கள் ஒன்றாகவும் ஒற்றுமையாகவும் வாழ்வதை அரசியல் வாதிசை விரும்பலில்லையா? தோட்டங்களைவிட்டுத் தொழிலாளர்களை விட்டு வெதற்கு ஏன் அரசியல்வாதிகள் முறைகின்றனர்? எனத் துரையின் மூலமாக நாவலாசிரியர் வினாவது சித்திக்கத்தக்கது.

நாட்டுப்புற மக்களுள்ளும் மனிதநேயம் பூண்டவர்கள் உள் என்பதை முதியானசே, சுமணபாலா, பியசேனா முதலியோர் மூலம் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை. காதலுக்கு இவை பேதம் தடையிலலை என்பதையும் துணிக்சலும் அநீதிகளை எதிர்க்கும் மனப்பாங்கும் தல்லுள்ளமும் படைத்தவர்கள் மற்றையோரின் அச்சுறுத்தலுக்கு அடிபணிந்து தம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யமாட்டார்கள் என்பதையும் பியசேனா - செத்தமணர் ஆகியோருக்கிடையிலான காதலும் அவர்களது திருமணமும் நிறுப்பிப்பதாக அமைந்துள்ளன. நாவலின்

பிரதான கதையோட்டத்துக்கு எவ்வகையிலும் இடையூறு விளைவிக் காமலும் கனவயுடனும் அவர்களது காதல் நாடகம் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலின் கதாநாயகனான வீரய்யாவிற்கு நாயகியே இல்லை அவளது காதலி தொழிலாளர்களே, அதனாலேயே அவன் தொழிலாளர்களுக்காகப் போராடி உயிர்த்த தியாகியானான். இந்நாவலில் பல சிறப்புகள் காணப்படும் சுட்டிக்காட்டத்தக்க ஒரு குறைபாடு, சிங்களப் பாத்திரங்கள் சில தொடர்ச்சியாகச் சிங்களத்திலேயே உரையாடுவது சிறிதுகூடச் சிங்களம் தெரியாத வாசகர்களுக்குப் புரிந்து கொள்வது மிகுந்த சிரமமாகும். அதே சமயம் சிங்களப் பாத்திரங்கள் தமிழ்பேசும் முறை இயன்றவரை தேர்த்தியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

தொழிலாளர்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்பட வேண்டியதன் அவசியம், அதீதகளுக்குக்கெதிராக ஒரே அணியில் தின்று தீர்த்துடன் போரிடுதல், சிறுமை கண்டு பொங்கி எழுதல், எதிர்காலம் பற்றிய அசைக்க முடியாத உறுதி முதலியவற்றை வற்புறுத்தும் வகையில் பெரும்பாலான அதிகாரங்களின் முடிவுகள் அமைந்துள்ளன.

தொழிலாளிகள் வாழ்க்கை முறைகளையும் கொண்டாட்டங்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும் குடும்பச் சண்டை, சச்சரவுகளையும் கதைப்போக்கினூடே நாவலாசிரியர் கச்சிதமாகக் காட்டிச் செல்லும் திறன் போற்றத்தக்கது. தேட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலைமைகளை மட்டுமல்லாது தேட்டங்களை அடுத்துள்ள கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கை நிலையையும் பொருளாதார நெருக்கடிகளையும் தொழில் முறைகளையும் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாவலின் எந்த ஒரு இடத்திலும் இன வெறியையோ இனவேறுபாட்டுணர்வையோ வெளிப்படுத்தாது கதையை வளர்த்துச் செல்லுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆசிரியர் மனிதநேயமும் சுத்தியவேட்கையும் நாவல் முழுவதும் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது.

சுட்டி த்தினுள்ளே

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையையும் அதனால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளையும் முக்கிய கருவாகக் கொள்ளவேடினும் 1983 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்நாவலிலும் இவை பற்றிக் கணிசமான அளவு இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நாவலின் இருபத்தோராம் அத்தியாயத்திலிருந்து இருபத்தாறாம் அத்தியாயம் வரையும் பெரும்பாலும் பாத்திர உரையாடல்கள் வாயிலாக மேற்கண்ட

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

விடயங்கள் அலசப்பட்டுள்ளன. சிவனுலெட்சுமணன் பற்றிய சூழிப்புகள் குருதிமலை நாவலிலிருந்து இந்நாவலிற் சிலவேறுபாடுகளுடன் இடம்பெறுவது நோக்கத்தக்கது.

குருதிமலையில் சிவனுலெட்சுமணன் வீரய்யா என்ற பெயரில் இடம்பெறுகிறான். வீரய்யா திருமணமாகாத இளைஞன் எவ்வாறும் காதலித்ததில்லை. மூட்டத்தினுள்ளே நாவலில் சிவனுலெட்சுமணன் மலையப்பன் என்ற பெயரில் இடம்பெறுகிறான். வாசல்கட்டியின் மகனான மலையப்பன் தன்னிலும் உயர்வான சாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணான மாதத்தைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தவன். தலவாக்கொல்ல பசுமலைத்தோட்டத்து டிவிசன் தலைவர்: திருமணம் செய்து ஒரு மாத காலத்துள் பொலிசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காகி உயிர் தீத்தவன்.

குருதிமலை நாவலில், தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோன்றிய பிரச்சினைகளும் சிவனுலெட்சுமணன் (வீரய்யா) தலைமையிலான போராட்ட நிகழ்ச்சிகளும் மலையக்கருவாக அமைந்துள்ளமையினால் நாவலின் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவுரை இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளை நேரில் பாட்ப்பது போன்ற ஓர் உணர்வே தோன்றுகின்றது. ஆயின் மூட்டத்தினுள்ளே நாவலில் இவ்விடயம் மையக் கருவாக இடம்பெறவில்லை. தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து முதலில் தலவாக்கொல்லைப் பிரதேசத்திலேயே தோட்டக் காணிகளைக் கிராமப்புற மக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவும் தொடர்ந்து கம்பளை, நாவலப் பட்டி, புல்லாவ முதலிய இடங்களிலும் இத்தகைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவும் பண்டாரவளைப் பிரதேசத்திலும் விரைவில் இத்தகைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதையும் அறிந்து தெழிலாளர்கள், பசுமலைத் தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்று தாம் ஒன்றுமட்டுப் பேராத வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கின்றனர். அந்நிலையிலேயே மலையப்பன் போராட்டத்தின் போது பொலிசாரால் சுடப்பட்டு இறந்துவிட்ட செய்தி பண்டாரவளைப் பிரதேசத்திற் பரவியதாகவும் நாவலின் நிற்பகுதியில் காட்டப்படுகிறது. இதனால் நேரில் பாட்ப்பது போன்ற உணர்வுக்கும் பதில் நிரர் மூலம் கேள்விப்படும் செய்தியாகவே திகழ்ச்சிகள் விளங்குகின்றன.

மேலும் குருதிமலை நாவலில், வீரய்யா பொலிசாரால் சுடப்பட்டு இறந்ததும் ஆத்திரம் கொண்ட தொழிலாளர் கூட்டம் தப்பியோடிக் கொண்டிருக்கும் பொலிசாரை நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்ததாகக்

கதை முடிவடைகின்றது. ஆயின் மூட்டத்தினுள்ளே நாவலில், பொலிசாரால் சுடப்பட்டு இறந்த மலையப்பனுக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்த மலையக்கமே திரண்டு வந்தது போல் மக்கள் சமுத்திரம் கூடியதாகவும் மலையப்பனின் இறுதியாத்திரையில் மக்கள் கூட்டத்துடன் மலையக்க தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும் அரசியல்வாதிகளும் கட்சி பேதங்களை மறந்து கலந்து கொண்டதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தோட்டங்களை நட்டுப்புற மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்தல் என்னும் விடயம் பற்றிக் கிராமப்புறத்து மக்களிடையிலும் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள், பேரினவாத சக்திகளின் செயற்பாடுகள், தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையால் தோட்டங்களில் ஏற்பட்ட நிர்வாகச் சீர்கேடுகள், ஊழல்கள், தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சி, இனரீதியான வன்செயல்கள் முதலியன தொடர்பாக இரு தரவாக்களிலும் ஒற்றுமைப்பட்ட பண்பே காணப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக இந்நாவலில் இடம்பெறும் பாத்திர உரையாடல்கள் சிலவற்றை இங்கு அவதானிக்கலாம்.

"அம்மே, இந்தத் தோட்டத்துப் பணியக்கணக்கில் நூறு ஏக்கர் எடுத்து நாட்டாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்போறாங்களாம். கிராமசேவகரிடம் பேர் கொடுக்கச் சொல்லி நேற்று நாட்டில் நடந்த கூட்டத்தில் மத்திரி சொன்னார். உங்கள் பேரையும் நான்கொடுத்திட்டேன். கூலியாட்களோட நீங்கள் லயத்திலிருப்பது வெட்கம்தானே" ஆரியதாசு கூறுகிறான்.

"நான் இந்த லயத்துக்கு வந்து இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. லயத்திலுள்ள ஆட்களோ தாய்பிள்ளை மாதிரிப் பழகிவருகின்றோம். எங்களுக்கு ஒரு கஷ்டம் துன்பம் என்றால் முதலில் ஓடிவருவதும் லயத்து ஆட்கள்தானே. ஆணலும் நமக்கென்று ஒரு நிலம் இருந்தால் நல்லதுதான்." பெருமெனிக்காவின் பதிலிது.

"இதுக்குத்தான் நம்ம தோட்டத்தப்பிரிச்சுக் குடுக்கிறதை எதுத்துக் கிட்டு இருக்கிறோம். நம்ம தோட்டத்து ஆள்களப் பாதிக்காம நாட்டாளுகளுக்கு நெலம் குடுக்கலாம். ஏன் நம்ம ஆளுகளிலும் பெரசாவிரிய உள்ளவங்களுக்குக் காணி கொடுக்கலாத்தானே. நாமதானே காடாக இருந்த பூயியெல்லாம் அழகான தோட்டமாக்கினது" பெருமான் கூறுகிறான்.

சிறிசேனா சிறிது யோசித்துவிட்டுக் கூறுகின்றான், "ஆராதீங்க சொல்லுறதுங் சரிதான். நாட்டில் உள்ளவங்க இப்படி யோசிக்க

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

மாட்டேங்கிறாங்க. தேத்து ஆரியதாச பீற்றர் அய்யாவூட்டு கடயில சொல்லிக்கிட்டிருந்தான். "தோட்டத்தாள்கள் இந்தியாவிலிருந்து கூலியாளர்களாக நம்ம நாட்டுக்கு வந்தாங்க. அவர்கள் அடிச்சி தொரத்திட்டு நம்ம ஆள்களுக்குக் காணி குடுக்கணும். நம்ம பெரிய தொர தோட்டத்தாள்களுக்கு சப்போட்டு அப்புடிங்கிறாள்."

"நெசந்தான். பெரிய தொரைக்குத் தோட்டத்தப் பிரிச்சக் குடுக் கிறதுக்குக் கொஞ்சங்கூட விருப்பயில்லை. அன்னிக்கு ஆபிசில் சொல் லிக்கிட்டு இருந்தாரு. தோட்டத்தப் பிரிச்சக் கொடுத்த நம்ம தேயிலைத் தேசட்டத்துத் தொழில் பாழாய்ப் போய்டுமாம். கம்பளை, புசல்லவா பகுதியில் நாட்டாளுங்களுக்குக் குடுத்த தோட்ட மெல்லாம் ரொம்ப மோசமான தெலாயில இருக்காம். நெல்லு வெட்டுற மாதிரி கொழுத்த அறுத்திருக்காங்களாம்"¹ - பெருமான் கூறுகிறாள்.

"தோட்டத்தப் பிரிச்சக் கொடுக்கிற இந்தப் பொச்சளையால ரொம்பக் காலமா பழகிட்டுவாற நாட்டாள்களுக்கும் தோட்டத்தாளங் களுக்கும் ஒரு சசப்பு வந்திருச்ச. ஒவ்வொருவரும் மத்தவங்கள் எதிரின்று நெக்கிறாங்க"² - பெருமாள்தான் மிக்க கவலையுடன் சொல்கிறாள்.

மலையகத்தின் ஏனைய நாவல்களில் மேற்கண்ட பிரச்சினைகள் அத்துணை முக்கியத்துவம் பெறவில்லை.

சான்று ஆசாரம்

1. இவைபற்றிய விபரங்களைப் பின்வரும் நூல்களிற் காணலாம். சத்திரசேகரன், சோ., இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, 1939, மூக்கையா, மா.செ., இன்றைய மலையகம், 1935.
2. மேற்படி நூல்களில் இவை பற்றிய விபரங்களைக் காணலாம்.
- 2 எ. 1948 ஆம் ஆண்டிலேயே காணிச் சவீகரிப்பு முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின. அதுபற்றிய விபரம் வருமாறு
1948 ஆம் ஆண்டின் காணிச் சவீகரிப்புப் போராட்டம்
1939 ஆம் ஆண்டின் பின்பு இந்திய சுவேசம், தொழிலாளர்கள் வெளியேற்றம் போன்ற நடவடிக்கைகளை இலங்கையின் சிங் கள அரசியல் தலைவர்கள் புகுத்தினர். இந்திய தொழிலாளர்கள்

ஹாபா, அரசாங்கத்துறை, ரெயில்வே போன்ற சேவைகளி லிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இலங்கை தொழிலாளர்கள் நியமனம் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்திய சுவேசப் பிரச்சாரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இதேபோன்று இந்தியர்கள், அரசாங்கக் காணிகளில் குடியேறு வதையும், விவசாயம் செய்வதையும் தடை செய்யும் சட்டம், 1942ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்திய மக்களின் காணிகளைப் பறிமுதல் செய்யும் வேலையை முதன் முதலாக 1942ஆம் ஆண்டு நுவரெலியா - சுந்தப்பல பகுதியில் ஆரம்பித் தனர். இதன் பயனாக அங்கு அரசாங்கக் காணிகளில் விவசாயம் செய்த இந்திய வம்சாவளி மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டு அக் காணிகளில் உள்ளூர் சிங்கள மக்கள் குடியேற்றப்பட்டனர்.

1946ஆம் ஆண்டு கிராம விலத்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் பெருந் தோட்டக் காணிகளை சவீகரித்து கிராம மக்களுக்கு பகிர்ந் தளிக்கும் திட்டத்தையும் கொண்டு வந்தார்கள். அன்று ஆரம்பிக் கப்பட்ட இந்த கிராம விலத்தரிப்புத் திட்டமும், இந்திய வம்சாவளி மக்களை அக்கறுத்தி நகக்கி வெளியேற்றும் திட்டமும் இன்று வரை ஆட்சிகள் மாறினாலும், ஆட்கள் மாறினாலும் தொடர்கதை யாகவே இருக்கின்றன.

1946 ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டக் காணிகளை சவீகரிக்கும் திட்டத்தை எட்டியாந்தொட்டை வெற்றிலையூர் புவக்கோபிட் டிய பகுதியைச் சேர்ந்த உருளவள்ளி தோட்டத்தில் ஆரம்பித் தனர். இந்த தோட்டத்தில் வாழ்ந்த 500 தொழிலாளர்களும், அவர்களின் பிள்ளைகளும் இதனால் பெரும்பாதிப்பை எதிர் நோக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதை உணர்ந்த தொழி லாளர்கள் காணிச் சவீகரிப்பை எதிர்த்து போர் முகை கொண்டினர்.

இக்காலத்தில் பரராளுமன்ற ஆட்சி முறை இல்லாது ஸ்டேட் கவுன்சில் ஆட்சிமுறை இருந்தது. பெள்ளையர்கள் நாட்டை பரிபாலனம் செய்த காலம். இந்த ஸ்டேட் கவுன்சில் காணி அமைச்சராக நாட்டில் முதலாவது பிரதமர் பத்வியை ஏற்ற டி.எஸ்.சேனநாயக்கா இருந்தார். அவரின் ஆணைப்படிதான் உருளவள்ளி தோட்டக் காணியை சவீகரித்து தொழிலாளர்களை வெளியேற்ற நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற மறுப்புத் தெரிவித்து வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

அரசாங்கம் நீதிமன்றத்தின் மூலமாக அத்துமீறி குடியேற்றம் என்ற சட்டத்தின் கீழ் அவர்களை வெளியேற்ற உத்தரவு பெற்று அவைகள் தொழிலாளர் அறைக் கதவுகளில் ஓட்டப்பட்டது. இத்தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை ஆதரித்து காளிவெளி, கேகாலை, எட்டியாந்தோட்டை, அவிசுவெலபகுதியைச் சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களும் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் இறங்கினர்.

இப்போராட்டத்திற்குத் தொழிலாளர்களால் முதிக்கப்பட்ட, நன்மதிப்புள்ள இலங்கை - இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவர் கே.ஜி.எஸ். நாயக் தலைமை தாங்கினார். அரசாங்கத்தின் இந்த இனவாத நடவடிக்கையை கண்டித்து தொழிலாளர்கள் ஒரு மாதத்திற்கு மெலாக போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

போராட்டத்தின் உண்ணத்தை உணர்ந்த அரசாங்கம் உருள வள்ளி தோட்டத்திற்குள் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் நுழைவதைத் தடை செய்தனர். தொழிலாளர்கள் அறையும் மீறி தொழிற்சங்கத் தலைவர்களைச் சந்திக்க முயன்றதால், தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகளைச் சுற்றி முட்கம்பி வேலி போட்டுத் தடுத்தனர். குடிதண்ணீர், கச்சுள் வசதிகள் போன்றவற்றையும் தடுத்தனர். உயிர்வாழ உணவுப் பொருட்கள் பெற முடியாத நிலைமையையும் அரசாங்கம் தோற்றுவித்தது. அரசாங்க அதிகாரிகளின் காட்டுயிராண்டித்தனத்தையும் எதிர்த்து தொழிலாளர்கள் போராட்டத்தை நடத்தினார்கள்.

அரசாங்கம் அசைந்து கொடுக்காததன் காரணமாக அட்டன் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த 75,000 தொழிலாளர்கள் இலங்கை - இந்திய காங்கிரஸின் முக்கிய தொழிற்சங்கத் தலைவரான சி.பி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் உருளவள்ளி தோட்டப் போராட்டத்தை முடுக்கிவிட்டனர். 21 நாட்கள் நடைபெற்றயாபெரும் போராட்டத்தை உண்ணப்படுத்த மலையக நாடோடிப் பாடகர்கள் உருளவள்ளி தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கொடுமைகளைப் பாடல்களாக இயற்றி அச்சிட்டு மலையகமெங்கும் எதிரொலிக்கச் செய்தனர். பிச்சார சாதனங்கள் கீல்லாத காலத்தில் மலைநாட்டுப் பாடகர்கள் தோட்டங்களில் நடக்கும் அட்டுழியங்களைப் பாடல்களாக இயற்றி மக்களை உற்சாகப்படுத்தி வந்தனர்.

இத்தனைக் கொடுமைகளையும் கண்டு ஆஞ்சாத உருளவள்ளி தோட்டத் தொழிலாளர்களை வெளியேற்ற முடியாத இக்கட்டான

நிலைமை அரசாங்கத்திற்குத் தோன்றியது. அரசாங்கம் தொழிலாளர்கள் மீது (கிரிமினல் டிரஸ்பஸ்) அத்துமீறி குடியேற்றம் என்று வழக்கு தொடுத்தது. இந்த வழக்கை விசாரித்த நீதிமன்றம் சட்டவிரோதக் குடியேற்றம் என்பதை உறுதிப்படுத்தி தீர்ப்புக் கூறியதோடு, தொழிலாளர்களை உடனடியாகத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்ற வேண்டுமென்றும் உத்தரவு பிறப்பித்தது.

இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து சப்ரீம் கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்யப்பட்டது. அத்தோடு, தொழிலாளர்களையும், அப்பகுதியில் வேறு தோட்டங்களில் குடியேற்ற ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சப்ரீம் கோர்ட்டில் விசாரணை நடத்தப்பட்டது. மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அதன்படி தீர்ப்பு வழங்கியது.

சப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பை எதிர்த்து லண்டன் பிரிவு கவுன்சிலுக்கு தொழிற்சங்கம் அப்பீல் செய்தது. இலங்கைத் தொழிற்சங்க வரலாற்றில் முதன் முதலாகத் தொழிலாளர் சார்பாக லண்டன் பிரிவு கவுன்சிலுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட வழக்கு இதுவாகும். இந்த மேன் முறைமீட்டை பரிசீலனை செய்த பிரிவு கவுன்சில் தலைவர் தனது தீர்ப்பில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மீது கிரிமினல் டிரஸ்பஸ் வழக்கு தாக்கல் செய்ய முடியாது. சிவில் வழக்குதான் தாக்கல் செய்ய முடியுமென்று தீர்ப்பு வழங்கினார்.

இத்தீர்ப்பில் மேலும் தொழிலாளர்களை உருளவள்ளி தோட்டத்தில் குடியேற்ற உதவாவிட்டாலும், இக்காலகட்டத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கத் தொழிலாளர்கள் மீது மாவட்ட நீதிமன்றங்களில் தாக்கல் செய்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான கிரிமினல் டிரஸ்பஸ் வழக்கிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொடுக்க பேருதவியாக இருந்தது. இந்த வெற்றி உருளவள்ளி தோட்டத் தொழிலாளர்கள் து தீய உயிர்வதைப் போராட்டத்தின் மூலமும், இப்போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த உறுதியாகப் போராடிய லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் மூலமும் கிடைத்த வெற்றியாகும்.

இன்று பெருந்தோட்டக் காணிகளை கவீகரித்து கிராம விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படுவதை எதிர்த்து 1945 ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர்கள் ஒன்று திரண்டு போராட்டம் நடத்தினர். அன்று தொழிலாளர்கள் தொடுத்த போராட்டம், இன்று வரை தொடர்சின்றது. அரசாங்கமே சட்டத்தின் வாயிலாகத் தோட்டக் காணிகளை அபிவிருத்தி திட்டமென்ற பெயரால் தொடர்ந்து கவீகரித்து அக்காணிகளில் கிராம சிங்கள விவசாயிகளைக்

குடியேற்றி இந்திய வம்சாவளி மக்களின் கூட்டுப் பலத்தைப் பாதிப்பவையச் செய்துள்ளது.

நூட்டிலுள்ள பல பகுதிகளில் இத்தகைய காணி கவீகரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் காணிகளை கவீகரித்து தொழிலாளர்களை வெளிப்பெற்றி வருகின்றனர். இதை எதிர்க்க வேண்டிய தொழிற்சங்க சக்திகள் அரசுக்கு ஆலவட்டம் விளையும், நட்ட நடு தருகின்றோம் என்றும், வேறு இடத்திற்கு குடிபெயர்வுக்கு உதவியும் செய்வோம் என்றும் ஆசை வார்த்தைகள் மூலம் தொழிலாளர்களின் போராட்ட உணர்வையும், சக்தியையும் பலவீனப்படுத்தி வருகின்றனர். இன்று மத்திய மாகாணத்தில் கூட, பெருந்தோட்டத் தொழிற்சங்கங்களில் தொழிலாளர்களின் பலம் குறைந்து கிராம மக்களின் குடியேற்றம் அதிகரித்து வருகின்றது. இது எதிர்காலத்தில் ஒரு சுய உரிமைப் போராட்டத்திற்கு வழிவகுக்கும் பாரிய பரிமாணங்கள் மலையகத்தில் இப்போதே அங்குயிங்கும் கிளர்ந்தெழு ஆயம்பித்துள்ளன என்பதை உணர முடிகிறது. (பக். 15-19)

213 இப்போராட்டம் பற்றிய மாத்தளை ரோகினியின் விபரம் வருமாறு:

1977 ஆம் ஆண்டில் காணி கவீகரிப்பின் விளைவாக எழுந்த போராட்டம்

மலையகத்தில் 1977 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நுவரெலியா மஸ்கெலியா தொகுதியில் 7000 ஏக்கர் தேயிலை காணியை கவீகரித்து, நிலமற்ற கிராமவாசிகளுக்குப் பகிரத்தளிக்க அன்றைய பூர்வகா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்தது. இந்தக் காணியைச் கவீகரித்து, கிராம மக்களை குடியேற்றுவதால், இத்தோட்டக் காணிகளில் காலம் காலமாகத் தொழில் பரிந்த பத்தாயிரம் தொழிலாளர்களும், அவர்களின் குடும்பத்தினரும் தொழில் இழந்து நடுரோட்டுக்குத் தள்ளப்படுவதை எதிர்த்து தொழிற்சங்கங்கள் போராட முன்வந்தன.

இப்போராட்டத்தில் இவ்விரு மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த 1,25,000 தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டனர். அரசாங்கத்தின் இந்த திட்டத்தைச் செயற்படுத்த காணி சீர்திருத்த ஆணைக்குழு அதிகாரிகள் முதன் முதலில் டிக்கோயா பட்டல்களை தோட்டத்தில் காணியை கவீகரிக்க போலீசாரின் உதவியுடன் வந்தனர். அவர்கள் தொழிலாளர்கள் இதை ஆட்சேபனை

செய்து காணியை அளப்பதற்கு (சர்வே பண்ணுவதற்கு) வந்த அதிகாரிகளை காணியை அளக்கவிடாது தடுத்தனர். இந்தப்பகுதியில் தான் முதன் முதலில் காணி கவீகரிப்பை எதிர்த்து தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர்.

காணியை கவீகரிக்கும் திட்டத்தை அரசாங்கம் கைவிடாமல், வேறு சில தோட்டங்களில் காணியை கவீகரிக்க முற்பட்டதை ஆட்சேபித்து, முழு மாவட்டத்தையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் மே மாதம் முதலாம் நாள் தொடக்கம் நடுபடலர்கள், தேர்தல் நடத்த நாட்டில் திட்டமிட்டுள்ள அவ்வேளையில் இப்போராட்டம் அரசாங்கத்திற்கு பெரும் தடைபடியாக இருந்தது. இதன் காரணமாக அரசாங்கம் மே மாதம் 15ம் திகதி சகல தொழிற்சங்கங்களையும் தொழில் திணைக்களத்தில் ஒரு பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தது. இப்பேச்சுவார்த்தை அப்போதைய தொழில் கமிசனார் திரு.டி.மெல் தலைமையில் நடைபெற்றது. இப்பேச்சுவார்த்தையில் தோட்டத் தொழிற்சங்க அமைச்சு அதிகாரிகளும், காணி சீர்திருத்த ஆணைக்குழு தலைவர் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர். நீண்ட தேரம் நடத்தப்பட்ட இப்பேச்சுவார்த்தைகளில் தேயிலைக் காணிகளை கவீகரிப்பதை அரசாங்கம் வரஸ் பெற்றுக் கொண்டது.

இவ்வெற்றிச் செய்தியை ஏற்றுக்கொண்ட தொழிற்சங்கப் பிரமுகர்கள் தொழில் திணைக்களத்தைவிட்டு மகிழ்ச்சியோடு வெளியேற முற்பட்ட போது எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சி தரும் செய்தி தொலைபேசியில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆம்... மே மாதம் 11 ஆம் திகதி மாலை 4.00 மணிக்கு டெவன் தோட்டத்தில் போலீசாரின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு ஒருவர் பலியாகிவிட்டார் என்ற செய்தி, வெற்றியுடன் திரும்பியவர்களுக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. தொழில் திணைக்களத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடத்து கொண்டிருந்தவேளையில், போலீசாரின் உதவியுடன் பத்தனை டெவன் தோட்டக் காணியை அதிகாரிகள் சர்வே செய்து கவீகரிக்கச் சென்றனர். இதை தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடி ஆட்சேபனை செய்ய முற்பட்டனர். இதை மறுபக்கமிருந்து பார்த்த வட்டக்கொடை தொழிலாளர்கள் டெவன் தோட்டத்தில் குழப்பம் என நினைத்து அதை அறிவதற்காக ஆற்றைக் கடந்து வந்தனர். அவர்களுடன் தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தைச் சேர்ந்த அங்கத்தவர்கள் சிவனுலெட்சுமணன் மற்ற

தொழிலாளர்களுடன் வந்தார். இந்த நேரத்தில் போலிசாருக்கும், தோட்டத்து மக்களுக்கும் இடையில் வாய் தகராறு முற்றியது. போலிசார் தொழிலாளர்களைப் பயமுறுத்தினர், தொழிலாளர்கள் அசையாது நின்றுனர். அதனால் ஆத்திரமடைந்த பத்தனை பொலிசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். இத்துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் சிவனுலெட்கமணன் குண்டடிபட்டு, கொட்டக் கொலை அரசாங்க மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கு மரணமடைந்தார்.

மலையகத்தில் தேயிலைக் காணிகளை கவீசரித்து, சிங்கள மக்களைக் குடியேற்ற அரசாங்கம் எடுத்த நடவடிக்கையை தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்க கருத்து வேறுபாடுகளை மறந்து 1,25,000 பேர்கள் நடத்திய மாபெரும் போராட்டத்தின் மூலம் வெற்றி பெற்றனர். இப் போராட்டத்தின் போது போலிசாரின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்குப் பலியான சிவனுலெட்கமணன் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வரலாற்றில் ஒரு தியாகியாக இடம் பெற்றுள்ளார். இந்தப் போராட்டத்தை எடுத்துப் பார்க்காத கலைவர்களெல்லாம் இறுதி யாத்திரையில் வீர முடிக்கமிட வந்து குவிந்தனர்.

இத்தகையதொரு மாபெரும் போராட்டத்தை தொழிற்சங்கங்கள் கூட்டாக நடத்த நடவடிக்கை எடுத்தவர் தொ.தே.சங்க நிதிச் செயலாளர் திரு.பி.பெருமாள் அவர்கள் என்பதை இன்று யாரும் அறிந்திருக்க முடியாது. இவர்தான் முதன் முதலில் ஆட்டலில் இயங்கி வந்த தொழிற்சங்க கூட்டுக் கமிட்டி செயலாளர் திரு. ஹி. ராஜகோபால் அவர்களிடம் ஆட்டன் காரியாலயத்தில் வைத்து காணீ சவீசரிப்புப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்த போது, 'மயிலே மயிலே என்றால் மயில் இறகு போடாது' அதேபோல காணீ சவீசரிப்பை ஆட்சேபித்து வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை நடத்துவதன் மூலமே இதைத் தீர்க்க முடியும்' என்றார். அதன் பின்பே தொழிற்சங்கக் கூட்டுக் கமிட்டி கூடி இப்போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு முன் வந்தது. இக்கூட்டுக் கமிட்டியில் தொழிலாளர் தேசிய சங்கமும் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்தது.

இப்போராட்டத்தின் போது மரணமடைந்த சிவனுலெட்கமணன் என்ற தொழிலாளியின் உடலை எங்கு வைப்பது என்ற பிரச்சினை ஏற்பட்டது. பத்தனையில் தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் மாவட்டக் காரியாலயம் ஓர் சிறிய இடமென்பதால், ஆட்டன் மாவட்ட தொழிற்சங்கக் கூட்டுக் கமிட்டி ஆலோசனைப்படி

இ.தொ.கா., ஆபீசில் வைப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. தேர்தல் பிரச்சனாக் காலமாகலால் அமைச்சர் தொண்டமான் இந்த இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து, கொண்டதோடு, இதை தனது தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்கு நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

அமைச்சர் காயினி நிஸ்வாநாயக்காவும் தனது தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்கு இதைப் பயன்படுத்தினார். சிவனுலெட்கமணன் குடும்பம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு தேர்தல் மேடைகளில் இவர்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் இத் தொழிலாளியின் மரணத்தின் பின் நடந்த சுவப்பெட்டி முதல் அனைத்து செலவுகளையும் செய்ததொழிலாளர் தேசிய சங்கம். இதை எல்லோரும் அச்சநடப்பத்தில் மறந்தனர், சிவனுலெட்கமணனுக்கு கல்லறை கட்ட வட-கிழக்கு முதல், மலைநாடுவரை சில முக்கியஸ்தர்கள் நிதி திரட்டினார்கள். ஆனால் சிவனுலெட்கமணன் மரணமடைந்த பதினொன்றாண்டுகள் முடிவடைந்துவிட்டன. ஆனால் கல்லறைதான் இன்றுவரை கட்டப்படவில்லை. எங்கே கல்லறை? என்று மலையகம் கேட்கிறது. ஆனால் அதன் கேள்விக்கு விளக்கம் சொல்ல கல்லறைதான் இல்லை. அப்படியென்றால் வசூலித்த பணம் எங்கே? அதுவா அமைத வசூலித்தவர்கள் தங்களின் கயநலத் திற்காக பயன்படுத்திக் கொண்டனரோ என்னவோ, சிவனுலெட்கமணன் மரணமடைந்து பதினொரு ஆண்டுகள் முடிவடைந்து விட்டன. ஆனால் இன்றுவரை அவரை திணைவுகா கல்லறைதான் இல்லை. இவருக்கு கல்லறை ஒன்றை எழுப்ப தொழிலாளர்கள் நினைத்திருந்தால், அதன் அவசியத்தை உணர்ந்திருந்தால் எங்கே? கல்லறை ஒன்றை உருவாக்கியிருப்பார்கள். ஆனால் இதுவிரந்து தெரிகிறது கடந்த பதினொரு ஆண்டு காலமாக யாருமே மறந்த தியாகி சிவனுலெட்கமணனை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை என்பது.

1977ம் ஆண்டு மே 12 ஆம் திகதி நடந்த சிவனுலெட்கமணனின் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளப்படுபவர்களின் தொழிலாளர்கள் அட்டன் தலவாக்கொல்லை தங்களில் வழிமறிக்கப்பட்டு தாக்கப்பட்டனர். அன்று காலை ஹைகொண்டல் கல்லூரி மாணவர்கள் நடத்திய அனாதாப் ஊர்வலம் காடையர்களால் குழப்பப்பட்டு மாணவிகள் தாக்கப்பட்டனர். சிவனுலெட்கமணனின் பெயரைப் பாவித்து தேர்தலில் வெற்றி பெற்றவர்கள் இன்று இத்தியாகியின் பெயரையும் இச்சம்பவத்தையும் மறந்து விட்டனர். எழுசிற தேர்தல் களில் வீண்டும் இவர் பெயர் அடிபட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

உள்ளமைகள் என்றுமே சாகா வரம் பெற்றவை. இப்போராட்டத் தின் போது தொழில் திணைக்களத்தில் நடத்தப்பட்ட பேச்சுவார்த்தையில், தொழிலாளர் தேசிய சங்கப் பொறுப்பாளர் திரு.சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, தலைவர் திரு.டி.அய்யாத்துரை, நிதிச் செயலாளர் திரு.பி.பெருமாள் ஆரிபோர் கலந்து கொண்டனர் இறுதி ஊர்வலத்தின் ஏற்பாடுகளையும், சல அடக்கத்திற்கு செய்ய வேண்டிய பணிகளையும் தொழிலாளர் தேசிய சங்கப் பொதுச் செயலாளர் திரு.பி.வி.கந்தையா என்னும் கமிட்டி உறுப்பினர் களுடன் சேர்ந்து கவனித்தார். இந்த உண்மைநிலையை தொழிலாளர்களுக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபமுட்ட வேண்டியதாக உள்ளது. தொழில் திணைக்களத்தில் நடந்த பேச்சுவார்த்தையின்போது, வேலை திறுத்தத்தை முடித்துக்கொண்டு வேலைக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற துடிதுடித்த தொழிற்சங்கங்கள், இன்று மேடைகளில் சிவணுலெட்சுமணன் மரணத்தைப் பற்றி முழக்கமிடுவதைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

1940ல் மூலமாயா கோவிந்தவன் கூட்ட பொலிஸ் சார்ஜண்ட் காவரவுக்கு பதவி உயர்வு வழங்கப்பட்டது. அதேபோல் முப்பதி யேழு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு நுவரெலியா மாவட்டத்தில் ஏழாயிரம் ஏக்கர் தேயிலைக் காணியை களிகரித்து கிராம மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பதன் மூலம் பத்தாயிரம் தேட்டத் தொழிலாளர்கள் தொழில் இழக்க நேரிடுவதைத் தடுத்து நிறுத்த நடத்த போராட்டத்தில் 1977 ஆண்டு 11 ம் திகதி சிவணு லெட்சுமணன் என்ற இளம் காணையை டெவன் தேட்டப் போராட்டத்தில் போலிஸ் சார்ஜன் சூப்பாக்கியால் கட்டு வீழ்த்தினார். அவருக்குப் பதவி உயர்வும் இடமாற்றமும் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டது.

ஆகவே மலையகத் தொழிலாளர் விசயத்தில் அதிகார வர்க்கம் இனபாகுபாடு கொள்கையையே கடைப்பிடித்து வருகிறது என்பதற்கு இந்த வரலாறு ஓர் உதாரணம்.

காவரி களிகரிப்பை எதிர்த்து ஒரு இலட்சத்து இருவத்தையாயிரம் தொழிலாளர்கள் நடத்திய பத்துநாள் போராட்டத்தில் வெற்றி வாகை குடும்போது, அதன்மரிழ்ச்சியைக் கொண்டாட வேண்டிய வேளையில் சிவணுலெட்சுமணன் பலியாகி தியாகி பட்டியலில் இடம்பிடித்துக் கொண்டார். சிவணுலெட்சுமணன் தமரம் தொழிலாளர் வாலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பதிக்கப்பட்டு விட்டன, வாழ்க அவரின் நாமம்.

வளர்க தொழிலாளர் சக்தி, வாழ்க தியாகிகளின் நாமம் (பக்.82-88)

3. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், 1987, பக். 92-96
4. ஞானசேகரன், தி., குருதிமலை, 1979 ஆசிரியர் உரை
5. மேற்படி, பக். 10-11.
6. மேற்படி, பக். 16-17
7. மேற்படி, பக்.18,
8. மேற்படி, பக்.19
9. மேற்படி, பக்.20,
10. மேற்படி, பக். 95-98
11. மேற்படி, பக். 125 - 127
12. மேற்படி, பக்.139
13. மேற்படி, பக். 157- 159
14. மேற்படி, பக். 233
15. மூலக்காய, மா.செ., இன்றைய மலையகம், 1995, பக்.160
16. மேற்படி, பக். 162-163
17. ஞானசேகரன், தி., குருதிமலை, 1979, பக். 176-177
18. மேற்படி, பக். 216-217
19. மேற்படி, பக். 222 - 223
20. மேற்படி, பக். 187
21. மேற்படி, பக். 27-28.
22. மேற்படி, பக். 231 - 202
23. மேற்படி, பக். 215 - 216
24. மேற்படி, பக். 215 - 217
25. மேற்படி, பக். 285
26. சதாசிவம்., மூட்டத்தினுள்ளே, 1993, பக்.168,
27. மேற்படி, பக்.166
28. மேற்படி, பக்.202
29. மேற்படி, பக். 202
30. மேற்படி, பக். 202- 203.
31. மேற்படி, பக். 203

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanam.org

**தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கொடுமைகளும்,
தொழிலாளர்களுக்கெதிரான வன்செயல்களும்
விளைவுகளும்**

I

மலையகத்திலே பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து இன்றைவரை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கொடுமைகளுக்கு இலக்காகி வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வறுமையும் அறியாமையும் அடிமைத்தனமின் வாழ்வுத் தோட்டத்து அதிகாரிகள் தாம் வீரும்பியபடி அதிகாரம் செலுத்துவதற்கும் தொழிலாளர்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதற்கும் வாய்ப்பாக அடையத்தன் சற்றே ஆழமாக தோக்கினால் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மூதாதையர்கள் தம்முகத்தில் பண்ணை அடிமைகளாக வாழ்ந்த போதும் பலநூற்றாண்டுகளாகப் பண்ணை உடைமையாளர்களின் கொடுமைகளுக்கு இலக்காகி வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். அதேபோன்று தமிழகத்தில் மிக அண்மைக்காலம் வரை அங்குள்ள பண்ணைகளில் தொழிலாளர்கள் கொடுமைகளுக்கூள்ளானமை மனங்கொள்தக்கது.

தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கொடுமைகள் பலரகமானவை. அவற்றுள் சகிக்க முடியாத ஒன்று இளம் பெண் தொழிலாளர்கள் மீதான வல்லுறவாகும். மிலேர்சத்தனமான இக்கொடுமை தொடர்பாகத் தமிழகத்திலும் மலையகத்திலும் எத்தனையோ பழ மொழிகளும் நாட்டுட்பாடுகளும் நாட்டுப்புறக் கதைகளும் தோன்றியுள்ளன. அந்நாடகக் கவிதைகளிலும் சிறுகதைகளிலும் நாவல்களிலும் நாடகங்களிலும்

கூட தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கொடுமைகள் தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். மலையகம் பற்றிய முதலாவது கதையான துன்பக் கேள்யிலும் தோட்டத்து அதிகாரிகள் தொழிலாளர்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகள் நெஞ்சை உலுக்குவகையிற் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கொடுமைகளுள் இளம் பெண் தொழிலாளர்கள் திகழ்வது இளம் பெண் தொழிலாளர்கள் மீதான வல்லுறவேயாகும். இதனால் பல்லாயிரக் கணக்கான இளம் பெண் தொழிலாளர்கள் புண் பூத்த மேலியராகவும் புகைமுண்ட உள்எத்திராராகவும் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டனர். துன்பக் கேள்யில் இக் கொடுமை தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இம்மலையகத் தோட்டங்களில் காலம் காலமாக இடம்பெற்று வரும் இக்கொடுமைகளை அம்பலப்படுத்துவதிலும் வெளிப்புலகுக்குக் காட்டுவதிலும் இலக்கியங்கள் முக்கிய பங்கினை ஆற்றி வந்துள்ளன.

பெருவக மலையக நாவல்கள் எல்லாவற்றிலுமே இத்தகைய கொடுமைகள் கூடவோ குறையவோ காட்டப்பட்டுள்ளமை மனங்கொள்தக்கது. இத்தகைய கொடுமைகளுள் ஒன்றையே சிலவற்றையே முனைப்பாகக் காட்டும் நாவல்களே இங்கு நோக்கப்படும்.

தொழிலாளர்களுக்கெதிரான வன்செயல்கள் பலரகமானவை. அவற்றுள் மிகக் குருமானது இனரீதியான வன்செயலாகும். இலங்கை சதந்திரம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து பலதுறைகளிலும் பேரினவாதம் மேலாதிக்கம் அலுத்தலாயிற்று. இன முரண்பாட்டுணர்வு நாளொரு வன்செயலும் அடாதுதொரு மேலியமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதனால் இந்நாடே இன்று யுத்தகாலமாக மாறியுள்ளது. 1958, 1977, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் நாடு முழுபுதிலும் சிறுபான்மை மக்களுக்கெதிராகக் கொடுமான வன்செயல்கள் கூட விழ்த்து விடப்பட்டன. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் இவற்றினால் மிகமேசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர்.

ஆயின் சற்றே கூர்ந்து தோக்கினால் 1950களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இன்றைவரை மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட இனரீதியான வன்செயல்கள் பல நூற்றுக்கணக்கானவை என்பது புலப்படும். மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் பேரினவாத சக்திகளின் ஆதிக்கம் மேலோங்க மேலோங்க இனரீதியான வன்செயல்களும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்துள்ளன. தோட்டப்புறங்களின் எங்காவது ஒரு முனையில் வருடத்தோறும் குறைந்தது ஒரு

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaham.org

வன்செயலாது இடம்பெற வேண்டும் என்பது ஒரு விதியாகிவிட்டது போலத் தோன்றுகின்றது. சிறு சிறு அற்பமான காரணங்களுக்குக் கூடத் தொழிலாளர்களின் உயங்களை எரிப்பதும் உடைமைகளைக் கொள்ளையடிப்பதும் பெண்களைக் கொடுப்பதும் வழமையான செயலாகிவிட்டது. காஸ்டியர்களின் ஆகாதியில் வன்செயல்கள் என்றால் அதில் முதல் இடம்பெறுவது கற்பழிப்பேயாகும். வெளிப்புலகம் அறிந்திராத இத்தகைய உண்மைகளை அம்பலப்படுத்துவதில் மலையக இலக்கியங்கள் முன்னணியில் திகழ்கின்றன.

இத்தகைய வன்செயல்களினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளே அனாதம், வாழ்தான் முயுவதும் வறுமையில் உழன்று கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களை மேலும் வறியவர்களாக்கிக் கையறு நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகின்றது. வன்செயல்களின் கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாது பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு இடம் பெயர்ந்து, விட்ட குறை தொட்ட குறையாக அங்கும் அலங்குகளும் இழப்புகளுக்கும் உள்ளாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கணிசமான தொன்கயினர் தமிழகத்திற்குச் சென்றுள்ளனர். வசதிவாய்ப்புள்ள ஒரு சிறு தொகையினர் தவிர ஏனையோர் அங்கும் அவலங்களுக்குள்ளாகின்றனர்.

இத்தகைய வன்செயல்களால் அடிக்கடி தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்ட போதும் வாழ்ந்தாலும் மடிந்தாலும் இம்மண்ணிலேதான் என்ற வைரக்கியம் பலமடைந்து வருவதையும் இளந்தலை முறையினரிடையே அநீதிகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் எதிராகக் கொதித்தெழும் போராட்ட உணர்வும் ஏனைய சமூகத்தவரைப் போன்று தாமும் சகல துறைகளிலும் முன்னேற வேண்டும் என்ற துடிப்பும் எழுச்சி மனப் பான்மையும் மேலோங்கி வருவதையும் அனாதானிக்க முடிகின்றது.

1903 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் பேரிடவாத சக்திகளால் திட்டமிட்டுக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட மிகக் கொடுமான வன்செயல்கள் இலங்கைத் தமிழ் மக்களையும் அவர்களுள் ஒரு பகுதியினரான மலையகத் தமிழ் மக்களையும் மிக மிக மோசமாகப் பாதிக்கலாயின. அவர்களது உரிமைப் போராட்ட வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்திலும் மிகப் பெரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தலாயின. எனினும் சில ஆண்டுகள் கழிந்ததும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் இடையூறுகளுக்கும் சவால்களுக்கும் மத்தியிலும் கூட மிக முன்னோக்கிய திகர்ப் பாய்ச்சலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம்.

மேற்கண்ட விடயங்களை முனைப்புடன் வெளிப்படுத்துவன என்ற வகையில் கே. ஆர். டேவிட்டின் வரலாறு அவனைத் தோற்று விட்டது. தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை, மாத்தலை கார்த்திகேசுவின் வழிபிறந்தது. மாத்தலை சோமுவின எல்லை தாண்டா அகதிகள், அவள் வாழத்தான் போகிறான், சி.வி.வேலுப் பிள்ளையின் இனிப்பட மாட்டேன், மாத்தலை ரோகினியின் இதயத்தில் இணைந்த இருமலர்கள் ஆகிய நாவல்கள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது.

இந்நாவலின் ஆசிரியர் டேவிட் சாவகச்சேரியிலுள்ள மட்டுவில் வடக்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுவார். கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கும் மேலாகச் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் குறுநாவல்களையும் எழுதி வருபவர். புதிய இரத்தத்தால் பூமி சிவக்கிறது. வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை, பாலை வளப்பயனிகள், உதயத்தை நோக்கி, ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை என்பன இவரது குறுநாவல்களாகும். முன்னைய இரண்டும் பரிசீலனை பெற்றவை. இதுவரை எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அகில இலங்கை மீதமாக நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டிகளில் பலமுறை முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார். பரிசில் பெற்ற இவரது சிறுகதைகளுள் இரண்டு தகவம் பரிசுக் கதைகள், தொகுதி - 1, தகவம் பரிசுக் கதைகள், தொகுதி - 2 ஆகியவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. மலையகத்திற்கு சில ஆண்டுகள் அவர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிப் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களின் ஒரு பகுதியே வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது என்றும் நாவல் எனலாம்.

மலையகத் தோட்டங்களில் தோட்டத்துரை முதல் கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை முதலியோர் வரை இளம் பெண் தொழிலாளர்களைப் பாலியல் வன்முறைக்குட்படுத்துவது காலம் காலமாக நிகழ்ந்து வரும் கொடுமைகளுள் முதன்மையானது எனலாம். புதுமைப்பித்தன் முதல் நித்தியானந்தன் வரை, கோகிலம் சப்பையா முதல் டேவிட் வரை மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரும் தமது ஆக்கங்களில் இப்பிரச்சினைக்கு முக்கியத்துவமளித்துள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. மலையக நாவல்களுள் இப்பிரச்சினையைப் முதன்மைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரே ஒரு நாவல் வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது என்பதாகும்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

வட்டக்கொடைத் தோட்டத்தைக் களமாகக் கொண்டு அமைந் துள்ளது இந்நாவல். இந்நாவலின் கதாநாயகி குருவம்மா, குருவம்மா வின் தகப்பன் பழனியாண்டி, தாய் கருப்பாயி, தமிழ்நாட்டைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்ட பழனியாண்டி வறுமைக் கொடுமையைத் தாங்க மாட்டாது தோணி மூலம் தமிழகத்திலிருந்து கடல்கடந்து பருத்தித் துறையை அடைகிறாள். பொலிசாருக்குப் பயந்து கால் போன திக்கில் ஓடியவன் பசிபிளாலும் களைப்பினாலும் சேர்ந்து மயங்கி ஒரு வீட்டின் முன்னால் வீழ்ந்து கிடந்தான். அந்த வீட்டின் உரிமையாளர் மலைய கத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் சச்சிதானந்தன் ஆவார். மனித நேயம் படைத்த அவர் பழனியாண்டியைப் பொலிசிடம் ஒப்படைக்காது மலையகப்பாடசாலைக்கு வரும்போது பழனியாண்டி வாயும் அழைத்து வந்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்கின்றார். பழனியாண்டியின் தன்னடக்கமும் தேர்மையும் பொறுப்புணர்வும் உழைப்பும் கிறிஸ்தவ தேவாலய பாதிரியாரை மிகுதியும் கவர்ந்தது. அவர் பழனியாண்டியைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டார். சச்சிதானந்தன் ஆசிரியரும் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

சைவ சமயத்தவரான பழனியாண்டி கிறிஸ்தவ பாதிரியாருக்குச் சேவகம் செய்வதையிட்டுச் சில தொழிலாளர்கள் கேலி செய்தபோதும் பழனியாண்டி அதனைப் பொருட்படுத்தியதில்லை. பாதிரியாரின் முயற்சியால் பழனிபாளையத்து வட்ட கொடைத் தோட்டத்தில் வேலை கிடைத்தது. எனினும் இரவு நேரத்தில் பாதிரியாருடனேயே தங்குவான். தேவாலயத்தில் தன் தாயுடன் கருப்பாயி தொண்டாட்டு வேலை செய்து வந்தான். நாளடைவில் கருப்பாயிக்கும் பழனியாண்டிக்கும் இடையில் காதல் அருகிப் வளரலாயிற்று. இதனையறிந்த பாதிரியார் சைவ முறைப்படி இருவருக்கும் திருமணம் நடத்தி வைக்கிறார். கருப்பாயியும் பழனியாண்டியும் வறுமையிலும் செம்மையாக அன்பினால் பிணைப் புண்டு இன்பத்தில் திளைத்து மூன்று வருடங்களுள் முனியம்மாவையும் குருவம்மாவையும் பெற்றெடுத்தனர்.

திருமணமாகி ஆறுவருடங்களான போது நாட்டில் கொடுமான இனக்கலவரம் (1958) மூண்டு மலையகத்திலும், பரவலாயிற்று. அப்போது வட்டக்கொடைத் தோட்டத்தின் துரையர்க இருந்ததன் தமிழன்; யாழ்ப்பாணத்தான்; திலீபன், தாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்கள் திலீபன் மீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர்.

இனக்கலவரத்தை ஏற்ற சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தி திலீபன் துரையைக் கொல்ல அவர்கள் முயற்சித்தனர். அச்சந்தர்ப்பத்தில்

திலீபன் துரையைக் காப்பாற்றப் பழனியாண்டி தீர்த்துடன் போராடி னான். திலீபன் துரை காப்பாற்றப்பட்டான். ஆயின் பழனியாண்டி கொல்லப்பட்டான். அவனது பிரேத ஊர்வலத்தை அதுகாலவரை தோட்டம் கண்டிராத வகையில் திலீபன் துரை ஆடம்பரமாக தடாத்தி வைத்தான். எனினும் கருப்பாயியும் முனியம்மாவும், குருவம்மாவும் அதனைக் களாயினர். வறுமையால் வாடிய போதும் முனியம்மாவும் குருவம்மாவும் வளர்ந்து பருவமெய்திப் பூரிப்புடன் விளங்கினர்.

திலீபன் துரைக்குப் பின்னர் அவனது மகன் ஐனகன் துரையா னான். காழகனான அவன் தோட்டத்தின் அழகிய கன்னிப் பெண்க ணைப் பதம் பார்க்கலானான். அவனது பருத்துப் பார்வைக்கு அகப்படாத கோழிக் குஞ்சுகளே (கன்னிப்பெண்கள்) இல்லையெனலாம். அவனது பார்வை முனியம்மாவின் மீது திரும்பியது. அச்சமயத்தில் கருப்பாயி தனது பழைய உறவுமுறைகளைக்காட்டி முனியம்மாவைக்குக் காளிமுத்து வைத் திருமணம் பேசி முடிவாக்கியிருந்தான். துரையோ தனது வீட்டில் விசேட சமையலுக்கென முனியம்மாவை அனுப்பி வைக்குமாறு கருப் பாயியிடம் கட்டளைவிட்டான். துரையின் கட்டளையைத் தொழிலாளர் எவரும் தட்டிக் கழிக்க முடையாத அன்றைய சூழ்நிலையில் கருப்பாயி முனியம்மாவை அனுப்பி வைத்தான். ஓநாய் முன் ஆட்டுக்குட்டிபோல் துரையின் முன் முனியம்மா துரை வெறித்தும் மட்டும் அவளைச் சுவைத்தான். அவளால் என்னதான் செய்யமுடியும்? முனியம்மா திருமணமாகாமலே கருவுற்றாள். தான் கருவுற்றிருப்பதை முனியம்மா வால் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் மறைக்க முடியும். தோட்டம் முழுவதும் கதை பரவலாயிற்று. பெற்ற தாய் துடித்தாள்; தங்கை குருவம்மா பதறினாள். துயரத்தையும் அவமானத்தையும் தாங்க முடி யாத முனியம்மா ஐந்து மாதகர்ப்பினியாக இருக்கும்போது நள்ளிரவு நேரம் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் பராமரத்தில் தூக்குப் போட்டு இறந்து போகிறாள். முனியம்மாவின் மாணச்செய்தி தோட்ட மெங்கும் பரவியது. துரை விழிப்படைந்தான். முனியம்மா தற்கொலை செய்வதற்கு முன் எழுதி வைத்த கடிதம் உண்மைகளை அம்பலப்படுத்திற்று. தொழிலாளர் கொதித்தெழுந்தனர். துரை முதலில் தனது பாதுகாப்புக்காகப் பொலி சாரை அழைத்துக் கொண்டான். தொழிலாளர் கொதித்தெழுந்தும் எதுவுமே செய்ய முடியாதபடி துரை தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தி ருந்தான். பெயரளவில் 'பிரேதபரிசேதனை' நடத்தப்பட்டது. பொலிஸ் 'விசாரணைகள்' இடம்பெற்றன. முனியம்மாவின் பிரிவைத் தாங்க முடியாத கதறியழுது மயங்கி விழுந்த கருப்பாயியையும் குருவம்மா வையும் வைத்தியசாலையில் சேர்த்தனர்.

முனியம்மாஸின் உடல் கடலையில் அக்கினியுடன் சங்கமமாகிக் கொண்டிருக்கையில் அங்கு ஒடோடி வந்த காளிமுத்து, 'நீ புள்ளையும் தாயுமாக வந்தாலும் நான் உன்னை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பேனே முனியம்மா... நீ ஏன் செத்துப் போனாய்... முனியம்மா' எனக் கூறி அழுது மயங்கி வீழ்ந்தான். துரையின் அட்ரூழியங்களை அம்பலப்படுத்த முனைந்த கப்பிரமணியம் மாஸ்டரும் வாலிடர்கள் சிலரும் பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

ஆத்திரம் கொண்ட காளிமுத்து துரைக்கெதிராகச் செயற்படலானான். கப்பிரமணியம் மாஸ்டர் காளிமுத்து, சேருவன் முதலிய இளைஞர்களை அழைத்து வேண்டிய ஆலோசனைகளை வழங்கினார். காளிமுத்து, சேருவன் முதலியோரது முயற்சியால் துரையின் அட்ரூழியங்களை அம்பலமாக்கும் வகையிலும் தொழிலாளர்களைக் கொத்தித்தொழச் செய்யும் வண்ணமும் தோட்டத்தின் பெரிய கற்கள், கவர்கள் தெருக்கள் எங்கும் சுவோகங்கள் ஒட்டப்பட்டன: துரைக்கெதிராக வன்செயல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆயினும் எல்லாம் பயனற்றுப் போயின.

கப்பிரமணியம் மாஸ்டர், காசிமுத்து, சேருவன் ஆகியோரைத் துரை தேச்சுவார்த்தைக்காக அழைத்தான். காளிமுத்துவுக்கும் துரைக்கு மிடைப்பில் மிகவும் காரணமான வாக்குவாதம் நடைபெற்றது. இறுதியில் ஒருவருக்கொருவர் சவால் விட்டனர். தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை நடத்தத் திட்டமிட்டனர். ஆயின் போராட்டத்திற்கு முதல் நாள்ரவே துரையின் திட்டத்தால் கப்பிரமணியம் மாஸ்டர், காளிமுத்து, சேருவன் ஆகியோரும் வேறு சில இளைஞர்களும் தோட்டத்தின் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்த முனைந்தனர் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுப் பொலிசார்ல்கைது செய்யப்பட்டனர். மறுநாள் துரையின் அச்சுறுத்தலுக்கடிபணிந்து தெழியாளர்கள் வேலைக்குச் செல்லலாயினர்.

துரையின் சூழ்ச்சியால் கப்பிரமணியம் மாஸ்டர் மன்னாருக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். காளிமுத்துவில் பிரஜாஉரிமை ரத்துச் செய்யப்பட்டு இத்தியாவிற்கு அனுப்ப ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன; சேருவன் பலமாகத் தாக்கப்பட்டு, வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுச் சில நாட்களில் இறந்தான்.

முனியம்மா இறந்த நாட் தொடக்கம் தாய் கருப்பாயி நடைப்பிணமாணாள். மூளை பேதலிக்கலானாள்; சில சமயம் காரணாவின்றிச் சிரிப்பாள்; அழுவாள்; பேசுவாள்; நடப்பாள்; ஓடுவாள். ஒருநாள் துயின்றி கொண்டிருந்தவள் ஏதோ மயக்கத்தில் எழுந்து வாய்புசத்திப்

பின்னாலுள்ள கிணற்றுக்குள் விழுந்தாள். அயலில் பிள்ளைகள் உடல் கருப்பாயிவை வெளியே தூக்கினர். உடல் நலிவு, அதிர்ச்சி, சடும் குளிர் முதலியவற்றால் மயக்கமுற்றிருந்த அவளை வைத்தியசாலையிற் சேர்த்தனர். வைத்தியசாலையில் மயக்கம் தெனியும் நேரம் எல்லாம் கருப்பாயி இறந்துவிட்ட தளது மகள் முனியம்மாவையே அழைத்த வண்ணம் இருந்தாள்:.... என் முனியம்மா? ... என்னை விட்டுப்பட்டு எங்கை போய்ருந்தா... என்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போக வந்திருக்கியா... முனியம்மா... என்னை விட்டுப்பட்டுப் போக உனக்கு மனசு வந்தி டர்சா... எனச் சித்தப்பிரமை பிடித்தவள் போலப் பேசலானாள். குருவம்மா தாயின் வாய்க்குள் சிறிது சிறிதாகக் கோப்பியை விடுகின்றாள். கருப்பாயி மயக்க நிலையில் இடை மிடையே விக்கல் எடுக்கின்றாள். மூன்றாம் முறை விக்கலுடன் கருப்பாயி மீளாத்துயிலில் ஆழ்ந்தாள்.

தாய் இறந்துவிட்டதை உணர்ந்த குருவம்மா கூறி அழுதாள். 'அம்மாயி... என்னைத் தனியா விட்டிட்டுடையே... தவிக்க விட்டிட்டுடையே, எனக்கா இருந்தா... அம்மா... இந்த மனிசங்களைப் போல ஆண்டவனுக்கும் இதயம் இல்லாமல் போயிடிச்சா... அம்மாயி... என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிடம்மாயி...' என்றெல்லாம் கூறிக் கூறி அலறினாள். தந்தையை இழந்து தமக்கையை இழந்து இறுதியில் ஒரே ஒரு பற்றுக்கோடாக விளங்கிய தாயையும் இழந்து தனித்து விடப்பட்ட குருவம்மாவுக்குக் காளிமுத்து ஆறுதலும் தேறுதலும் அளித்து அவளைத் திருமனம் செய்ய முயற்சித்தான். குருவம்மாவும் ஓரளவு மனம் தேறினாள். ஆயின் துரை அதற்கும் இடம் கொடுக்க வில்லை. துரையின் சூழ்ச்சியால் காளிமுத்துவின் பிரசாஉரிமை பறிக்கப்பட்டு இறந்தியாவிற்கு அனுப்பப்படவிருந்தான். குருவம்மாவின் வேண்டுகோள்களை விகித துரை குருவம்மாவையும் காளி முத்துவையும் புறக்கிட்டு நிலையத்தில் இறுதி முறை சந்தப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான். அவர்களது இறுதிச் சந்திப்பு; அவர்களுக்கிடையிலான இறுதி உரையாடல்கள் கல் நெடுசையும் உருக்கும் தகையன. ஆயின் காழக னான துரைபோ அனாதையாகி விட்ட குருவம்மாவையும் வேண்டிய மட்டும் வைப்பதற்குத் திட்டம் தீட்டலானாள்.

குருவம்மாவோ காளிமுத்துவை நேசக்கி, 'எனக்கெண்ணு இனி என்ன வாழ்க்கை மாமா... எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சுங்க... நான் எப்பவோ செத்துப் போயிட்டன். ஒண்ணே ஒண்ணு என் மனசை அரிச்சிக்கிட்டிருக்கு... அதுக்காகத்தான் நான் இன்னமும் இருந்துக் கிட்டிருக்கேன்... அதை நிறைவேத்திப் புடனெண்ணா அப்பறமா...' எனத் தளது உள்ளத்தில் பொங்கி எழும் வஞ்சினத்தை மறைத்துக்

கொண்டு கூறுகின்றாள். எத்தனையோ பெண்களைக் கெடுத்தவன்; கன்னிப்பெண்கள் பலரின் இறப்புக்குக் காரணமானவன்; தன் அன்புத் தமக்கை முனியம்மா திருமணமாகாமலே ஈந்து மாதக் கர்ப்பினியாகித் தற்கொலை செய்து கொள்ளக் காரணமானவன்; தந்தையையும் தமக்கையையும் தாயையும் இழந்து தவித்தவர்களுக்கு ஒரு ஒரு ஆறுதலாக இருந்த காவிரிமுத்துவையும் சதித்திட்டம் தீட்டித் தன்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டுத் தட்டிக் கேட்பார் யாருமற்ற நிலையில் தன்னையும் வேண்டியமட்டும் கலைப்பதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருப்பவன்; தனது பண்பலம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலியவற்றால் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அற்பப் புழுக்களாகக் கருதி அவர்களை யிகக் கேவலமாக நடத்துபவன். குரூரமான காழ்க்கை, கொல்லியவெறியன், அத்தகைய துரையை யிகக் குரூரமான முறையில் கொலை செய்ய வேண்டும் என்பதே குருவம்மாவின் வஞ்சினமாகும்.

சர்வவல்லமை படைத்த துரையை ஒரு அப்பாவிப் பெண் குரூரமாகக் கொலை செய்வது இலகுவான காரியமா? ஆயின் குருவம்மா மிகப் பக்குவமாகத் திட்டயிட்டே அதனைச் செய்து முடித்தாள். அதுவரை அவள் தனது பயங்கரத் திட்டத்தை யாரிடமும் வெளிவிட்டதில்லை; தன்னைக் கேவலப்படுத்திப் பேசியவர்களை லட்சியம் செய்வில்லை, துரையின் ஆவச் நாயகியாக மாறித் தொழிலாளர்களைக் கேவலப் படுத்துகின்றாளே எனக் கூறிக் கொண்டு அவளது கூந்தலை அறுத்துத் தலையை மொட்டையாக்கி விட்டவர்களிடம் கூட அவள் கோபத்த தில்லை; அவள் கருமமே கண்ணாடிகளாள்; எவாது பழிச்சொல்வையும் பொருட்படுத்தவில்லை.

குருவம்மாவை வேண்டிய மட்டும் கலைக்கும் நோக்குடன் துரை தனது பங்களாவில் குருவம்மாவுக்கு வேலை கொடுத்தான்; தல்கு உணவு; கைதிறைபச் சம்பளம், குருவம்மா துரையின் விருப்பத்திற் கிணங்கி பல இரவுகள் பங்களாவிலேயே தங்கி அவனுக்குச் சமாளித்து வந்தாள்; விரும்பிய நேரம் தனது லயத்துக்குப் போய் வருவாள்; துரையின் பங்களாவிலுள்ள ஊம்பு வயதான சைமயற்காரியுடன் நெருக்கம் பூண்டு பங்களா இரகசியங்களையும் துரையின் அந்தரங்க மான செயற்பாடுகளையும் தன் தமக்கைக்கு நடந்த கொடுமைகளையும் துரை அடிக்கடி தனது குடும்பத்தை எங்கே அவழ்த்துச் சென்று தங்கவிட்டு வருவதையும் தொடர்ந்து தன்னைக் கலைப்பதில் தீவிரம் காட்டுவதையும் அறிந்து கொண்டாள்.

வஞ்சினம் பூண்ட அவளது உள்ளம் அடிக்கடி, 'அக்கா... புள்ளையை' எந்த வேண்டிய கையாலை தானே உணரை கழித்துக்குக்

கயித்தைப் போட்டுக்கிட்டா... நீ எவ்வளவு துடிச்சிக்கிட்டிருப்பா... நீ எந்தச் சுகத்தையும் அனுபவிக்காமப் போட்டியே அக்கா... இதுக்கெல்லாம் காரணம் தொரை... அவன் இன்னும் சீவிச்சுக்கிட்டிருந்தான் இருக்கானக்கா... ஆனா... ஆனா... அவன்ரை பிணத்தைப் பாத்த துக்கப்பறந்தான் நான் பிணமாவனக்கா...

பெண்ணப் பிறக்கிறது குத்தம்... அதிலையும் ஏழைங்களாய்ப் பிறத்திடிச்சா... கவலைதான்...

அக்கா... உன்னை அந்தத் தொரை... மாங்கொத்திக் குருவி யாட்டான்... கொத்திப்புட்டானக்கா... தோட்டத்தாணும் களும் என்னை ஒதுக்கிப்பட்டாங்கக்கா... 'எதைத் தன் தமக்கையை எண்ணிப் புலம்பும், அதே சமயம் அடிக்கடி பற்களை நெருடி இறுகக் கடித்துக் கொள்வாள்.

ஒரு நாளிரவு துரை குருவம்மாவை வேண்டிய மட்டும் கலைத்த பின் அசதியில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நள்ளிரவு நேரம் சமையல்காரியும் பங்களாக் காவல்காரனும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். முன்பே சரியானபடி திட்டம் தீட்டியிருந்த குருவம்மா துரையின் படுக்கையை நழுவுதும் பெற்றோலை ஊற்றி உடுப்புகள் எல்லாவற்றையும் அள்ளிப் போட்டுத் தீயிட்டாள். பற்றி எரியும் நெருப்பில் பற்றி எழுந்த துரை அலறித் துடித்தான்; அவளது உடைகள் எல்லாம் எரிந்த நிலையில் தீவாணக் கோலத்தில் துடிதுடித்து இறப்ப வதைச் சற்றே தள்ளி நின்று குருவம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நீண்ட நாட்களின் பின் அவளது மனம் அமைதி அடைகின்றது. மது வரையை எரித்த கண்ணகி போலானாள்.

துரையின் அழறல் சத்தம் கேட்டுச் சமையல்காரியும் காவல் காரனும் அங்கு ஓடிவருகின்றனர். அதற்குள் குருவம்மா அவர்களது கண்ணிற்படாமல் கால் போன திக்கில் யிக வேகமாக ஓடிக் களைத்து மலைச்சரிவில் சறுக்கி வீழ்ந்து மயக்கமுற்ற நிலையில் கிடந்தாள். மறுநாட் காலை பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டாள். அவளது இடுப்பில் துரையின் அரைச் சாவிக்கொத்துச் செருகப்பட்டிருந்தது. கைகளிலும் உடுப்பிலும் பெற்றோல் நெடில் வீசியது. பொலிசாரால் வைத்திய சாலையில் சேர்க்கப்பட்ட அவள் மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்தவுடன், '... நான் தாங்க தொரையைப் பத்த வைச்சுக் கொண்டா னாங்க...' என அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அவளை இகழ்ந்து கொண்டு திரிந்த தோட்டத்து இளைஞர்கள் அவளது செயலை என்னி அழிர்ச்சியுற்றனர்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

நீதி மன்ற விசாரணையின் பின் நீதிபதி அவளுக்குப் பத்து வருடச் சிறைத்தண்டனையை விதித்தார். குருவம்மா ஆதனையிட்டுக் கலங்க வில்லை. எல்லித சலனமுற்றுக் கண்ணப்பட்டாள். சிறைச் சாலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்காக அவளது கைகளில் விவசூ முட்டைப் புதை யிரத நிலையத்திற்குக் காவலர் அழைத்து வந்திருந்தனர். சிறைக்குச் செல்லுமுன் குருவம்மாமைப் பார்ப்பதற்காகத் தொழிலாளர்கள் புனையிரத நிலையத்திற்குத் திரண்டு வந்திருந்தனர். குருவம்மாவின் செயலைப் பலரும் பாராட்டினர். குருவம்மாமை கேவலப்படுத்திப் பேசிய இளைஞர்களும் அவளது உடைகளைக் கிழித்துத் தலையை மொட்டை அடித்து வேடிக்கை பார்த்த இளைஞர்களும் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டனர். ஆயின் குருவம்மாவோ எல்லாவற்றிற்கும் மொளையே சாத்தியம்; கடைக்காரக் கிழவி கோபி ருடிக்குமாறு கோப்பியை நீட்டிய போதுந் கோப்பியையும் கிழவிமையுந் மாரிமாறிப் பார்த்துவிட்டு மெளனமாக நின்றாள்.

இறுதியில் தவறு ஆகியிருந்த தன்னால் பிகவும் நேசிக்கப்பட்ட வருமான சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் அவளை நோக்கிப் பேசுமாறு கேட்ட போதே அவள் வாய் திறந்து பேசலானாள். கருக்கமாகவே பேசினாள். "..... நான்..... சாக்ஷிமுங்க..... ஏன் குருவம்மா அப்படிச் சொல்கிறாய்.... அப்படித்தாய்க்..... அது சரிக்கநான் ஒரு ஆணர் இருந்தா பத்து வருஷம் கழிச்சதுக்கப்பறம் வந்துந் எப்படியோ வாழ்ந்துக்கலாமுங்க.... நான்... இப்பவே செத்தவளாய்ப் போயிட்டனுங்க.... இனிமே பத்து வருஷம் கழிச்ச வந்து.... வாழ்ந்துக்கப் போறனுங்க.... நான் நினைத்ததிலே ஒண்ணு முடிஞ்சதுங்க.... இன்னெண்ணு.... அதையும் முடிச்சக்கு வலுங்க....

நான் சாக்ஷி முங்க.
"..... நான் இன்னும் கண்ணோம் இருக்க மாட்டனுங்க.... நான் தெத்ததுக்கப்பறம் எவ்வா அக்காளை எரிச்ச இடத்திலை என்னையும் எரிச்சப்படுங்க.... அதுதாங்க என்னர ஆலை....." எனக் கண்கள் கலங்கியவாறு கூறினாள்.

காவலர்கள் குருவம்மாமைப் பிடித்திருக்கின்றனர். புனையிரதம் மேடையை அலங்கித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். மின்னெட்டும் நோம். காவலர்களின் பிடியை உதறிவிட்டுக் குருவம்மா புனையிரதத்தின் முன்பாய்கின்றாள். அவளது உடல் புனையிரதச் சக்கரங்களால் அரைப்படுகின்றது. இதுவே இந்நாவலின் கதைச் சுருக்கமாகும்.

இந்தாவல் முழுவதும் மேலோங்கி திற்பன துரையின் அட்ரூபி யங்களும் சர்வாதிகாரப் போக்குமே ள்ளலாம். தோட்டத்தின் ள்ளைய அதிகாரிகளைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் யிக்க குறைவே. துரைக்குக் கண்ணிப் பெண்களை ஒழங்கு செய்து கொடுப்பவன் ள்ளற வகையில் கண்காணி மைய பற்றிய சில குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. மலையகத்தின் 1950கள் காலப்பகுதியைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவலில், 1960 களில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வி ள்ளதும் எழுர்சியிள்தும் ஆரம்ப நிலையைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

துரையின் அக்கிரமங்களுக்கும் அடாவடித்தளங்களுக்கும் எதி ராகத் தொழிலாள இளந்தலைமுறையினர் கொதித்தெழ முயலுகின்ற ளர். தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகள் முக்கியத்துவம் பெறாதிருந்த சூழ்நிலையில் மலையகப் பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியராகக் கடமை மாற்றிக் கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியம் மாஸ்டரே கொதித்துக் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் இளந்தலைமுறையினரை வழி நடத்திச் செல்ல முயல்கிறார். தொழிலாளர் ஒன்றுப் வேண்டியதன் அவசியம், துரையின் அட்ரூபியங்களுக்கெதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் முறை, துரையின் நயவஞ்சகங்களையும் சதிச்செயல்களையும் உணர்ந்து தொழிலாளர் வீறுபெற்று எழவேண்டியதன் அவசியம் முதலியன பற்றியெல்லாம் வேண்டிய வேண்டிய நோங்களில் தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்குகின்றார். சேகுரன், காளிமுத்து முதலிய துடிப்பு யிக்க இளைஞர்கள் மாஸ்டரின் ஆலோசனைகளை ஆர்வத்துடன் செவிமடுத்துத் தீவிரமாகச் செயற்பட முனைகின்றனர்.

துரையின் சதிநிட்டங்களால் இளைஞர்களின் எதிர்ப்பு முயற்சி கள் முறியடிக்கப்படுகின்றன. பத்தொன்பது வயது கூட திரம்பாத அழகிய இளம் பெண்ணான முனியம்மாமைத் துரை கெடுத்துக் கர்ப்பினர் பாக்சியதும் ள்ளந்து மாதக் கர்ப்பினியாக இருக்கும் போது முனியம்மா தற்கொலை செய்து கொண்டதும் பிரேத பரிசேதனை ள்ளற பெயரில் முனியம்மாவின் வயிற்றிலிருந்த கருவினை அகற்றியதும் பாடசாலையில் முனியம்மாவின் பூதவுடலைப் பார்வைக்கு வைக்கவிடாது தடுத்த தும் துரையின் அடாவடித்தளங்களுக்கு எதிராகக் கண்டனம் செய்ய முயல்ற இளைஞர்களைக் கைது செய்கின்றதும் பிரேத ள்ளர்வலத்ததைத் தடை செய்ததுமான குற்றங்களுக்கெதிராக இளைஞர்கள் கலோகங்கள் ஒட்டுவதிலும் அவற்றை அம்பலப்படுத்துவதிலும் கற்களை விசுவதிலும் ள்ளடுபட்ட போதும் துரையின் நடவடிக்கைகளால் எல்லாம் தோல்வியில் முடிவுற்றன. தோட்டத்தில் அமைதியை நிலைதாட்ட ஆழமணிச்சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தோல்வியினால் துவண்ட இளைஞர்களை நோக்கிச் சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர், "..... செய்யலாம் என்று தினைச்சுத் துணிஞ்சிட்டால் எதைமும் செய்திடலாம். தொடர்ந்து யாராவது வழிகாட்டுவார்கள். நாங்கள் நடக்கலாம் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது. ஒவ்வொருத்தரும் தங்களை வழி நடத்துகின்ற தன்மையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். தேவையெற்பட்டால் மற்றவர்களையும் வழிநடத்தத் தெரியவேண்டும்.... இதுகள் படிக்க வாறதில்லை. தடைமுறையிலை தான் வரும்.... நாளைக்கு நானோ, காளிமுத்துவோ இல்லாமல் போனால், நீங்கள் குணிஞ்சு நடத்துங்கோ.... முதல் முறை புழையள் வரும்.... கஷ்டங்கள் வரும்.... ஆனால் அடுத்த முறை செய்யுக்கை நடந்ததை வைச்சுக் கொண்டு.... சரியாய்ச் செய்யலாம்... ஒவ்வொன்றும் இப்படித்தான்.... எடுத்த எடுப்பிலை எல்லாரும் சரியாய்ச் செய்யிறதில்லை.... அதோடை இது உங்கடை போரட்டாம். நீங்க தான் தலைமை தாங்கி நடத்தவேண்டும்."

"நண்பர்களே துரைதான் முனியம்மாலைக் கெடுத்தான் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அந்த அவமானத்தைத் தாங்க மாட்டாமல்தான் முனியம்மா தற்கொலை செய்து கொண்டான்... இப்படியான சம்பவங்கள் இத்தோட்டத்திலை நடந்து வந்திருக்கு.... நடக்கவும் போகுது. தோட்டத்திலை பிறந்த நீங்கள் தோட்டத்துக்காகவே உழைத்துத் தோட்ட மண்ணுக்கே பசளையாகிப் போறதுதான் உங்கடை முடிவென்று எண்ணக்கூடாது.

உங்களை தொழிற்சாலை மண்ணிலை எண்ணற்ற தேயிலைத் தூள்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவைகள் தனித்துக் கிடக்கிறதாலைய பிரயோசனமற்றதாகிக் காலால் யிதிபடுகின்றன. அதே தேயிலைத் தூள்களை ஒன்று சேர்த்துப் பெட்டியில் அடைத்து விட்டால்.... மதிப்புள்ளதாகிவிடுகின்றது.

அதுபோல... நீங்கள் பிறிஞ்சு போயிருக்கிறதால்தான் உங்களுக்கு மதிப்பில்லை.... ஒரு தலைமைக்கு கீழை ஒன்று சேந்திய வெண்டால் உங்கள் பலம் மதிக்கப்படும்."

"..... அவர்கள் கண்டிப்பாக இந்த உள்வலத்திலை அதிலையும் முன்னணியிலை அவர்கள் தான் போகவேண்டும்.

"எனங்க சேர்...."

"துரையின்ரை கொடுமைக்குள்ளாகிச் செத்துப்போன முனியம்மாவின்ரை குடும்பத்தினர் படுகின்ற வேதனையையும் அவர்களின்ரை கோலத்தையும் இத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நோடியாகப் பார்க்க

வேணும். அப்பதான் அவர்களுக்கு உணர்வு வரும்...." என்றெல்லாம் ஆலோசனைகள் கூறுவது மனங்கொளத்தக்கது.

துரையின் சதித்திட்டத்தினால் சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் மண்ணுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். காளிமுத்து பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டு வலுக்கட்டாயமாக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்படுகின்றான். சேகுவன் துரையின் வகையாட்களால் பலமாகத் தாக்கப்பட்டு வைத்திய சாலையில் அலுவதிக்கப்பட்டுச் சில நாட்களில் இறந்து போகின்றான். அதே சமயம் துரை பொலிசாரைத் துணைக்கழைத்துக் கொள்கிறான்; தோட்டத்தில் யாராவது குழப்பம் விளைவித்தால் அவர்களை இருபத்து நான்கு மணிநேரத்துள் தோட்டத்தை விட்டு விரட்டி விடுவதாக அச்சுத்தினான். இந்நிலையில் இளைஞர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டமும் துரையைத் தோட்டத்தைவிட்டு விரட்ட மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் பிக பிசத்துப் போய்விடுகின்றன. துரையின் திமிர்ந்தனம் மேள்மேலும் அதிகிக்கின்றது. அவனைத் தட்டிக் கேட்கும் துணிவு எவருக்கு யில்லை.

இந்நிலையிலேதான் குருவம்மாவின் உள்ளத்தில் கொலை வெறியும் பழிக்குப் பழிவாங்க முயலும் வஞ்சினமும் வேகமாக வளரலாயிற்று.

குருவம்மானவ நாலவாசிரியர் வளர்த்துச் செல்லும் பாங்கு விண்டுரைக்கத்தக்கது. திடீரென அவள் கொலைகாரியாக மாறவில்லை. சுப்பிரமணிய மாஸ்டரின் ஆலோசனைப்படி துரையின் அட்டுழியங்களுக்கெதிராகத் தொழிலாளர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள், போராட்டங்கள் முதலியன அடுத்தடுத்துத் தோல்விகளைத் தழுவிப் பின்னரே அவள் துரையைக் குரூரமாகக் கொலை செய்ய வேண்டும் என வன்மம் பூண்டுகிறாள். துரையின் பங்கனாவில் அவள் தங்கி தின்ற நாட்களில் சமையல்காரி கூறிய விடயங்கள் அவளது கொலை வெறிக்கு 'எரியும் நெருப்பில் தெய்யூற்றியது போல்' அமையலாயின. இத்தனைக்கும் குருவம்மா சிறுவயதிலிருந்தே யிகப் பயந்த சபாவமும் இரக்க உள்ளமும் படைத்தவர்களாக விளங்கினாள்.

பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது ஊரில் நாய்களைச் சுடுகின்றவர்கள் பாடசாலை வாசலில் ஒரு நாயைச் சுட்டபேரது அதனைத் தாங்கமாட்டாது குருவம்மா விம்மி விம்மி அழுதவள். தன் உயிருக்குவிரான அன்புத் தமக்கை பத்தொன்பதாவது வயதில் துரையினால் கெடுக்கப்பட்டு அவமானம் தாங்க முடியாது தற்கொலை செய்து கொண்ட போது அலறித் துடித்து மனம் வெதும்பியவள்; தமக்கையை இழந்து ஒரு சில மாதங்களுள் தன்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய

அன்புத் தாயையும் இழந்து உள்ளம் சமீபி அனாதை நிலைக்காளான போது சாஸிமுத்து மாயா கைகொடுத்து உதவ முன்வந்தான். அதனையும் துணர் செடுத்துவிட்டான். துன்பம் வந்துற்ற போதெல்லாம் ஆறுதலும் தேறுதலும் அளித்து உதவிகள் செய்யும் சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் துறையின் சதியினால் மாணாருக்கு அனுப்பப்பட்டார். துரைக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டங்களும் தோல்வியில் முடிந்தன. இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவளது உள்ளத்தில் வக்கிரத்தையும் வஞ்சினத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

போராட்டம் தோல்வியுற்றமை கண்டு மனம் வெதும்பிய குருவம்மா சுப்பிரமணியம் மாஸ்டரை நோக்கி, "..... என்னங்க சேர்... ஏதோ கருவலையாட்டம் திரண்டு வந்திருங்க... ஆனா, பளிப்புக்காராட்டம் மறைஞ்சு போயிச்சங்க... இனிமே தம்ம தோட்டத்தினால எதுவும் நடக்காதுங்க... நீங்க போயிடுறது தாங்க சரி... இனிமே தம்மாலை முடிஞ்சிக்கிறதை தாம் செஞ்சிக்கிறதைத் தவிர வேறு வழியில்லீங்க... நீங்க... போயிடுங்க... எங்க தோட்டத்தவங்க எல்லாம் மனச்சாட்சி இல்லாதவங்க..." என வேதனையுடன் கூறுவது கவனிக்கும்படியாக,

யிக்ச சாதுவாக விளங்கிய கண்ணாசி, ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வந்த துன்பங்களையும் சோதனைகளையும் சகித்துக் கொண்ட கண்ணாசி, இறுதியில் தனது கணவன் கொலை செய்யப்பட்ட துயின்றி எவ்வித தருந்த காரணமில்லாமலே அநீதியான முறையில் கன்வன் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டதை அறிந்ததும் வஞ்சினம் கொண்டு, "... பட்டாங்கு யாழும் ஒர்பத்தினியே ஆளவில், ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையும்! என் பட்டினமையும் காண்குறுவாம். நீ" எனக் கூறிச் செயற்பட்டாள். குருவம்மா எவருக்கும் வாய்விட்டுக் கூறாமலே சாதுவாக இருந்து கொலைகாரியாக மாறி வஞ்சினம் தீர்த்துக் கொண்டாள்.

குருவம்மாவின் துணிச்சலையும் தீரத்தையும் சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் முதல் தோட்டத்து இளைஞர்கள், முதியவர்கள், பெண்கள் முதலியோர் வரை வியந்தனர்; பாராட்டினர். "..... 'அங்கு நின்ற கணங்களை விலக்கிக் கொண்டு ஒரு சிறுவன் வருகின்றான். வாழ்க்கை யின் பெரும் பகுதியை முடித்து எல்லைக் கோட்டில் நிற்கின்ற வயது. நடக்க முடியாத நிலை!

'குருவம்மா...'

'நீங்க... ஏன் வந்தீங்க... நடந்திக்கமாட்டங்களே...'

'குருவம்மா... ஏதோ உள்ளம் பாத்துக்கணும் போலே தோணிக் கது... வந்திட்டன்... என்னைப் பார். என்னை வயதென்ன... என்னை கைபடாத ஒரு தேயிலைச்செடி கூட இந்த மலையிலை நின்றுக்காது... இந்தத் தொலைமார் பண்ணிக்கிற அநியாயங்களை ஒவ்வொன்றான அனுபவிச்சவன் நான்... ஆனா... இதுவரையிலை அவங்களோடே நேருக்கு நேர் நின்று ஒருவார்த்தை பேசிக்க துணியில்லாமல் பேச்சு... ஆனா... நீ துணிக நின்னு இந்தக் காரியத்தைச் செஞ் கிட்டா... நான் செத்திட்டா என்றே பேசுர என் மவனே சொல்லிக்க மாட்டான். ஆனா... உன்னைப் பேசு... இந்தத் தோட்டம் என்னைக்கும் மறந்துக்காது... நீ... போயிட்டு வா குருவம்மா...'" எனக் கிறுவன் கூறுவது உறையுக்கேத்தக்கது.

துறையின் அடாவடித்தனங்களுக்கெதிராக ஆண்கள் கூட எதுவுமே கேட்கத் துணிவற்றிருந்த நிலை, அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட உள்சுருமுறல், குருவம்மாவின் தியாகமும் தீரச் செல்லும் அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியையும் வியப்பையும் புளகாங்கிதத்தையும் ஒருங்கே ஏற்படுத்தியமை முதலியன அவதானித்தற்குரியவை.

குருவம்மாவும் அவளது செயற்பாடுகளுக்கும் நாவலாசிரியரின் கற்பனைபாக இருக்கலாம். ஆயின் பொருத்தமான கற்பனை: இன்றியமையாத கற்பனை. ஒவ்வொரு தோட்டத்துக்கும் குறைந்தது ஐயவையென்று குருவம்மாக்களாவது இருந்தால் துன்ப முதல் கணக்கப்பிள்ளையிறான காலகர்களின் அக்கிரமங்களும் தீராத வினையாட்டுத் தனங்களும் தீங்கும். தொழிலாளர்களும் திம்மதியாக வாழ்வார் அமெரிக்காவில் அண்மையில் தனது கணவனின் ஒழுக்கப் பிறழ்வுகளை - பிற பெண்களையும் பிறர் மனைவியரையும் தாடிச் செல்லுதல் - சகிக்க முடியாத மனைவி. கணவன் தன்னுடன் உறவு கொண்ட பின் அயர்ந்து தாங்கிக் கொண்டிருக்கையில் ஆத்திரங்கொண்டு கூரிய சிறு கத்தியில் அவளது ஆண் குறியை அறுத்துக் கொண்டு ஒடிப்போய்ப் பொலிசிடம் சரணடைந்தகமையே நாம் கற்பனை எனத் தள்ளிவிட முடியுமா? குருவம்மாவும் துணையாக கொலை செய்ததிலும் பார்க்க வேற்கண்டவாறு செய்திருந்தால் மேலும் நன்றாக அமைந்திருக்கும் எனலாம்.

கடந்த நூற்றாண்டில் வருங்காலங்களும் மேலாக மலையகத் தோட்டங்களில் வெளியுலகுக்குத் தெரியாமல் எத்தனை ஆயிரம் மருகிகளும் அஞ்சல்களும் பஞ்சவாணங்களும் துணையினது பங்களாவின் சமையற்காரிகளும் துறை முதல் கணக்கப்பிள்ளை வரையிலான தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கமப்பசிக்கு இரையாசிப்புள் பூத்த மேலீரையும் புகை

மூண்ட உள்ளத்தராயும் வெம்பி வெதும்பிச் செத்து மடிந்திருப்பனர்; எத்தனை ஆயிரம் முனியம்மாக்கள் திருமணமாகாமலே கர்ப்பினிகளாகி அவமானம் தாங்கமுடியாது தற்கொலை செய்துகொண்டிருப்பர். இவர்களுக்கு மாறான புரட்சிகரப் பாத்ரீரமாக இந்நூலிலே குருவம்மா படைக்கப்பட்டுள்ளமை விண்ணொளிக்கத் தக்கவொன்றாகும். உண்மையில் மலையகத்தில் இன்று எழுச்சியுற்றுக் கொண்டிருக்கும் பெண் தொழிலாளர்களின் முன்னோடியாகக் குருவம்மா விளங்குகின்றாள் எனலாம்.

வெள்ளைத்துரை, கறுப்புத்துரை - தமிழ்த்துறை சிங்களத்துரை; மொத்தத்தில் எல்லாமே துரைதான்; காவலெழியர்கள்; வக்கிரித்த குரூர் உள்ளம் படைத்தவர்கள்; அதிகாரத்தியர் கொண்டவர்கள்; செல்வாக்கும் பண்புமும் ஆட்சியாளரின் ஆதரவும் மிக்கவர்கள். காலம் காலமாக அவர்களை காலக் களில் சிக்கி நெக்குண்ட இளத்தொழிலாளப் பெண்கள் எத்தனை பேர்? என எம்மையெல்லாம் நூவலாசிரியர் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

தோட்டத்துரை! கௌரவம் மிக்க உயர்பதவி; அழகிய வீசாலயான பங்களா; சூலர்ச்சாணி; எடுபிடையாட்கள்; சமைப்பற்காசி காவலாணி; ஐந்திபேர் வசிப்பதற்கு இருபத்து நான்கு அறைகள்; பெறுமதி மிக்க வாகனம்; பூந்தோட்டம், இவ்வளவுக்கும் பத்தியில் துரைமாரின் குரூர் செயல்கள், அதிகாரத் திமிர் பங்களாவிலுள் நடக்கும் கோரத்தனமான செயற்பாடுகள், பங்களாவா? பூலோக நரகமா? என்றெல்லாம் நாம் அதிர்ச்சியுறும் வகையில் மிகச் சிறந்த உத்தி முறைகளைக் கையாண்டு நூவலாசிரியர் யதார்த்த நிலைமையை எவ்விரக்கமின்றித் தோழரித்துக் காட்டுகின்றார்.

"... அந்த மூன்று லயத்தொடர்புகளையும் தாண்டிச் சென்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தால் தேவலோகக் கற்பனைக்கு உருவம் கொடுப்பது போல் துரையின் பங்களா தெரியும்.

கவலாத்துக் கத்தியின் கூர்மைவைப் பழிக்கின்ற இளமைக் கூர்மைகளை அரை குறையாக வெளிக்காட்டி, முடிந்தித் துவட்டி காய்ந்தி-தாற்றில் பறக்கின்ற பஞ்சக் கூந்தலுடன், வெண் முகில் போன்ற வெள்ளைச் சீலையுடன்திப் பொலிவுடன் நிற்கின்ற ஒரு கள்ளிப் பெண்ணைப் போல் பள்ளைப் பசேலென்ற தேயிலைச் செடிகள்; நடுவே - தனி வெண்ணிறத்தில் தலை திரிந்து நிற்கின்றது அந்தப் பங்களா....

கண்கொள்ளாக்காட்சி!

தாஜ்மஹால் உருவாக்கிய தொழிலாளர்களின் சவமேட்டிற்கு வெறும் புற்செடிகளும், கத்தாளைகளும்மாக்கச் சமாதியுருப் பெற்றிருக்க,

தாஜ்மஹால் ஆலித்தவைக் கவர்ந்து நிற்பது போல, டுகையிரதப் பெட்டிகளின் தொடர்பு போன்ற அந்தக் கறுத்த லயத்தொடர்பில் உயிரற்றுச் சீவனம் வெய்கின்ற தொழிலாள இயந்திரங்களின் வியர்வைகளினால் நிருமணிக்கப்பட்டிருக்கும் அழகிய பங்களா?...

பங்களாவை அண்மித்து இன்னுஞ் சில சிறிய பங்களாக்கள் - வீடுகள்; தோட்டத்து உத்தியோகத்திற்கேற்ப அவை வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன..." என நாவலின் ஆரம்பத்தில் துரையின் பங்களாவை நூவலாசிரியர் அறிமுகப்படுத்தும் முறை அலாதியானது.

ஆயின் நாவலின் இறுதியில், அதே துரையின் பங்களாவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த மனிதாபிமானமேயற்ற அக்கிரமங்களையும் குரூரங்களையும் சொல்லொனாகக் கொடுமைகளையும் காலம் காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்த மனிதவிழுமியங்கள் யாவும் துரையின் காலடியிற் போட்டுக் கசக்கப்பட்டதையும் மிகவும் தத்தூபமாக எதுவித ஒளிவு மறைவுமின்றிப் பங்களாச் சுவையர்காக்கும் குருவம்மாவுக்கும் இடையில் இடம்பெறும் மிக நீண்ட உரையாடலின் மூலமும், துரையின் பங்களாவிலுள்ள கோழிக் கூட்டினுள் கூட்டுக் காவல்கள் யாவற்றையும் நீறிப் புழுந்து கொண்ட நூவலாம்பு கோழிகளையும் அவற்றின் குஞ்சுகளையும் எவு இரக்கமின்றிக் கொத்திக் கொத்தி சாக்காட்டுவதையும், துரையின் கையாட்கள் இது பற்றித் துரையிடம் அறிவித்ததும், துரை அவ்விடத்தே வந்து வேடிக்கை பார்த்ததும், கோழிகளோ அவற்றின் குஞ்சுகளோ நாகபம்பிளால் சுடியண்டு இறப்பதை வேடிக்கையாகக் கொண்டு, 'டேர் கமராவைக் கொண்டு வாருங்கள்' என ஆணையிட்டு, கமரா கிடைத்ததும் அக்கொடிய நிகழ்ச்சியைப் படம் எடுத்து மகிழ்ந்ததும், அதன் பின்னர் எடுபிடையாட்களை நோக்கி, 'அடியங்கடா அந்தப் பாம்பை' எனக் கூறியதும், சீற்றங் கொண்டிருந்த பாம்பினை எடுபிடையாட்கள் டெருங்க அஞ்சிய வேளையில், 'கொண்டு வாருங்கடா எனது கைத்துப்பாக்கியை' எனத் துரை கட்டளையிட்டதும், கைத்துப்பாக்கி கிடைத்ததும் படமெடுத்தாடிய பாம்பின் படத்தை நோக்கி, இலக்கத் தவறாது துரை கட்டதும், நாகபாம்பு தனது படம் சுக்கு நூறாகிச் சிதறி மாண்டதும், துரை அவ்விடத்தை விட்டு அகன்ற பின், தொழிலாளர்கள் சீலர் தமது ஆத்திரம் தீரக் கொடியவளான துரையினை அடித்துக் கொல்வதுபோல், செத்த பாம்பினை மூக்கத்தனமாக அடிப்பதும், இச்சமயவங்கள் யாவற்றையும் சற்று எட்ட நின்று மிகவும் கூர்மையாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்த குருவம்மாவின் உள்ளத்தில் ஏல்வே குடி கொண்டிருந்த கொலை வெறி உச்ச நிலையினை அடைவதும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

துணியினதும் துணியின் பங்களாவினதும் அரக்கத்தனங்களையும் வெளியிலுக்குத் தெரியாத அந்தாங்கங்களையும் குரூங்களையும் மலையகநாவல்கள் எனவையும் அம்பலப்படுத்தாத அளவிற்கு இந்நாவல் அம்பலப்படுத்தியுள்ளமையே இந்நாவலின் தனிச்சிறப்பாகும். அவற்றை அவர், நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இழுகிவரை வெளிப்படுத்தும் பாவமும் அலாதிபாணது.

இவ்வகையில் முக்கியமான ஒரு சில பகுதிகள் வருமாறு:

'முனியம்மா இஞ்சை வந்தனனைக்குப் பங்களாவினை ஒருத்தரும் இல்லை. அண்ணனைக்கு எல்லாருமா நுவரெலியாவுக்குப் போனவங்க. தொரை மட்டுத்தான் திரும்பினாரு.... அந்த நாளைப் பயன்படுத்திக்கிட்டாங்க. முனியம்மா குழந்தைப் பிள்ளையாட்டம் முனிச்சுக்கிட்டு வந்ததையும் உருக்குலைஞ்சு போனதையும் நான் பார்த்துக்கிட்டடுத்தான் திண்ணன்.'

பெழுருவாத்தி எரிந்து உருகுவதைப் போல் வேதவளையில் குருவம்மாவின பரமம் உருகிக் கண்ணீர் வடிக்கின்றது.

'குருவம்மா நீ இதுக்கு அழுதுக்கிரா. இப்படி எத்தனை சம்பவங்களின்னு உலக்குத் தெரியுமா? இந்நடப் பங்களாச் சம்பவங்கள், நான் பெளனயா இருந்திக்கிறதலை நான் என்னைத் தொரை வைச்சிக்கிட்டிருக்காரு.'

'குருவம்மா, என்னைப் பார்த்துக்க, என்னினை என்ன கிடக்கு, சமையல்காரியின் முகம் கறுத்து- வெளிநுதின்றது, அவன் மனம் ஏதோவொரு சம்பவத்தை வேகமாக அசை போட்டுக் கொள்கின்றது.

'நீங்க என்னங்கக்கா சொல்றீங்க?'

'எதைச் சொல்லக் குருவம்மா... பயகளாவினை தொரையின்றை பெண்ணாதி பிள்ளையிங்க, அடிக்கடி வெளியினை போய்டுவாங்க. அப்படி அவங்க போய்டுச்சா இரெவன்ன பகலென்ன... தொரை குடிப்பாரு. குடிச்சிட்டுக் கத்திக்குவாரு, என்னை பேரைச் சொல்லித்தான் கத்திக்குவாரு. என்ன சொச்சிக்கிறது. போய்த்தான் தீரணும்.... நிர்வானமாய் திண்ணக்கணும். இல்லன்னா கோவிச்சுக்குவாரு.

முதல் நாளன்னைக்குப் பயமா, அச்சமாத்தான் இருந்திச்சது. அப்பறமா பழகிப்போச்சு.

'அதுக்கப்பறமா நீங்க என்னங்கக்கா இஞ்சை இருந்துக்கீங்க...'

'நானும் உன்னைப் போல்தான்... எனக்கென்னு யார் இருக்கா, என்னை யார் ஆதரிச்சுக்குவா. போய் என்ன பண்ணுவன். இத்தத் தொரையோடை பகைச்சுக்கிட்டு வேறை தோட்டங்கள்னை வேலை புடிச்சுக்க முடியுமா? நாம ராகப் பொறந்தவங்க. எப்ப செத்துக் கிட்டா வென்னை என்னுக்கிட்டு இருந்திக்கிறன்....

'நீ கவலைப்பட்டுக்காத குருவம்மா... இப்படி எத்தனையோ பொண்ணுங்கோ... நம்ம தோட்டத்தவங்க இப்படி ஆறலுறப்பட்டு இஞ்சை வந்து தங்கிப் போயிருக்காங்க. நான் யாருக்கிட்டடையும் சொல்லிப்புடமாட்டன்.'

'குருவம்மா... நான் கேட்டுக்கிறென்னு குரை நினைச்சுக்காத, உன்னை அக்காள் முனியம்மாவாட்டம் வாயிலை வவுத்தினை ஏதாவதபிட்டு தென்னா... என்னம்மா செஞ்சுக்குவா...

'...பணமுள்ளவங்க எதையும் செஞ்சிக்கலாம்.... யார் கேக்கப் போறா... அப்படிக்கேட்டுக்கிட்டா காசைக் குடுத்து எல்லாதையும் முடி மறைச்சிடுவாங்க... நாம் என்னத்தைப் பண்ணிறது...'

'அண்ணனைக்கு.... முதல் நாள் இன்னைக்குப் போலத்தான். பங்களாவினை ஒருத்தரும் இல்லை, தொரை மட்டும் இருந்திச்சான். என்னைக் கூப்பிட்டான்.

இரவு பத்து மணிக்கு மேலை.

மலர் தூங்கிக் கிட்டிருந்தான்.

நான் போனதுக்கப்பறமாத்தான் நான் புரிஞ்சுக்கிட்டன், நான் பயந்துக்கிட்டு அழுதன்.

என்னையும் மகள் மலரையும் எந்தத் தோட்டத்தினையும் வரழ வீடாமல் பண்ணிப்படுவன்... நீ சம்மதிச்சா... சாகிறவரையிலை இஞ்சையே தங்கிக்கலாம். ஒரு குறையும் வராது என்னு வெருட்டிக் கிட்டான். எனக்காக இல்லாட்டிப் போனாலும்...

'... பச்சை மண்... மவ மலர்...

.... சம்மதிச்சுக்கிட்டன்...

....அடிக்கடி கூப்பிடட்டுக்குவான்... ஏதேதோ மறந்துகளைக் குடுத்துக்குவான்... நானும் பயத்துகிட்டு குடிச்சுக்குவன்.... கார் தரவன் தான் கொண்டந்து தந்துக்குவான்.

.... மலர் வளர்ந்தா... பக்குவப்பட்டா... சரியா முனியம்மா வாட்டம்... குறுகுறுத்த கண்... ரொம்ப அழகா இருப்பா...

ஒருநாள் பங்களாவிலை எல்லாரும் சினிமாவுக்குப் போனாங்க... தொலையினரை சைக்கிள்களையேப் பாத்துக்கிற்றுக்காக எல்லையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போனாங்க... சினிமா நடந்திக்கிட்டிருக்கத் தொரை இருரை வந்து...

பாவி... தான்தான் சொல்லிவிட்டதா... மல்குக்கிட்டீர் சொல்லி... கொடுத்துப்பட்டான்!... வயிறு அயிலாக... இரத்தம் போயி... பெல விணமாகிச் செத்துப் போயிட்டா...

'சமையல்காரி வாய்விட்டழகின் நாள், குருவம்மா பேசாமல் படுத்திருக்கின்றாள்...'

உள்ளத்தை உலுக்கி, உருக்கி மனக்குமுறலை ஏற்படுத்தும் சித்திரமாக அமைந்துள்ள இந்நாவலில், பாத்திரப் படைப்பும் நடையும் கவதையோட்டமும் விண்ணொளிக்கத் தக்க அளவிற் குச் சிறந்து காணப்படுகின்றன. நாவலின் பெரும்பகுதி பாத்திரங்களின் உரையாடல்களாக அமைந்துள்ளன. பாத்திரங்களின் குணசித்திரத்தை ஆசிரியர் வளர்த்துச் செல்லும் பாங்கு போற்றத்தக்கது. பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளையும் மனப் போராட்டங்களையும் தத்துவமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதிலும் அதற்கேற்ற நடைபாட்க் கையாள்வதிலும் வல்லவர். மிகச் சிறந்த உபமைப் பிரயோகங்களையும் காத்திரமான உரையாடல்களையும் சிறந்த கருத்துக்களையும் நாவல் முழுவதிலும் ஆங்காங்கே காணமுடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக நாவலின் ஏழாம் இயலில், ஆராரக்கும் சாரிமுத்து வக்கும் இடையில் இடம்பெறும் உரையாடல், பதினான்காம் பதினைந்தாம் இயல்களில் சமையற்காரிக்கும் குருவம்மாவுக்கும் இடையில் இடம்பெறும் உரையாடல் ஒன்பதாம் இயலில் பழனியாண்டிக்கும் பாதிர்யாருக்கும் பழனியாண்டிக்கும் தெழிலாளர்களுக்கும் இடையில் இடம்பெறும் உரையாடல் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். 'வரலாறு அவ்வளவு தோற்றுவிட்டது' என்பதற்குப் பதில் 'வரலாறு அவளிடம் தோற்றுவிட்டது' என்பதே மிகத் தெளிவாக அமைந்த,

கவலைகள் சரவதீவலை.

மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் பேரினவாத சக்திகளின் செயற்பாடுகளினால் தொழிலாளர்கள் டாதிக்கப்பட்டவாற்றையும் தோட்ட அதிகாரிகளின் அடாவடித்தனங்களையும் தோட்டங்களில் அதிகரித்து

வந்த கழல்களையும் சித்திரிக்கும் தரமான மலையக நாவல்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். சொந்தக்காரன்? நாவல் காட்டும் மலையகச் சூழ்நிலைக்கும் சூருதிமலை நாவல் காட்டும் மலையகச் சூழ்நிலைக்கும் இடைப்பட்ட காலமலையகச் சூழ்நிலையை இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது.

இளமைத் துடிப்பும் செயற்றிறனும் துணிச்சலும் அத்தீகளுக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும் எதிராகப் போராடும் இயல்பும் புத்தி சாதுர்யமும் படைத்த ஆறுமுகமே இந்நாவலின் கதாநாயகன். கொழுந்தெடுக்கும் போது மலையிலே சறுகி விழுந்து மயக்கமுற்ற தனது தாயை வைத்திய னாலையில் சேர்த்துவிட்டு அன்று சம்பள நாளாகையால் சம்பளம் பெறுவ தற்காக அலுவலகத்துக்கு விணர்ந்தான். அலுவலகத்தை அணமித்தபோது அவனது பெயர் மூன்றாம் முறையாகக் கூப்பிடப்படுகின்றது. ஆயின் அவன் தாமதமாகிவிட்டான் என்ற காரணத்தினால் சம்பளம் கொடுக்கப் படவில்லை. அதனால் ஆறுமுகத்துக்கும் பெரிய கங்காணிக்கும் கிளாக்க ரையாவுக்குமிடையில் வாய்த்தாக்கம் ஏற்படுகின்றது. கிளாக்கரையாவும் சின்னத்துரையும் ஒரே அரசியல் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளர்கள்; பெரும் பான்மையினத்தவர்; இனவெறியர்கள்; ஒரே மதத்தினர்; சின்னத்துரைக் கும் கிளாக்கரையாவின் மண்ணிலுக்கும் இடையிலான கள்ள உறவு காரண மாகக் கிளாக்கரையா சொல்லும் எதனையும், சின்னத்துரை ஏற்றுக் கொள்வார். பெரிய கங்காணிபும் இவர்களுடனே ஒத்து வந்துபவர்.

ஆறுமுகத்துக்கு அன்று சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை. சில நியதிடங்கள் கழித்துக் கண்ணுச்சாமியின் பெயர் கூப்பிடப்படுகின்றது. கண்ணுச்சாமி பணத்தினை வாங்காது தனக்கு வீபரம் வேண்டுமென் றான். ஆறுமுகம் அவனை உற்சாகப்படுத்தினான். மீண்டும் தர்க்கம் ஏற்படலாயிற்று. ஆறுமுகமும் கண்ணுச்சாமியும் ஒருபுறம்; கிளாக்க ரையா, சின்னத்துரை, பெரிய கங்காணி ஆகியோர் மறுபுறம் மிக மூர்க்கத்தனமாகத் தர்க்கித்தனர். இறுதியில் கிளாக்கரையா கண்ணுச் சாமியின் விபரத்தை வாரித்துக் கட்டினார், மீண்டும் சிறிது தர்க்கத்தின் பின்னர் கண்ணுச்சாமி பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். பின்னர் ஆறுமுகமும் கண்ணுச்சாமியும் ஒன்றாகச் செல்வதைக் கண்டு கிளாக்க ளும் சின்னத்துரையும் கறுவிக் கொண்டனர். தங்கள் இருவரது அட்டுழி யங்களுக்கும் கொடுமான கரண்டல்களுக்கும் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் இடையூறாக விளங்கும் கண்ணுச்சாமியையும் ஆறுமுகத்தையும் எப்படி யாவது ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என வன்மம் மூண்டனர்.

இனக் குரோதப் புத்தி படைத்த கிளாக்கன் தோட்டத் தொழி லாளியான கணபதி சில்லறைக் கடை நடாத்துவதைக் கண்டு

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

பொறாமை கொண்டான். கணபதி சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டு காள் ஒன்று வாங்கியதும் வாடகைக்கு காள் ஒட்டியதும் கண்டு அவனது உள்ளத்தில் பொறாமை கொழுந்து விட்டு எரியலாயிற்று. தோட்டத்துத் தமிழன் ஒருவன் காள் வாங்கி ஒட்டுவதா! எனக் கறுவிக் கொண்டவன் தனது கையாட்கள் மூலம் அக்காரினைச் சேதப்படுத்த முயன்றான். எனினும் கண்ணுச்சாயி, ஆறுமுகம் முதலியோரின் முயற்சியினால் அது வகைடாய் போயிற்று. இதனால் கிளாக்களுக்கு அவர்கள் மீதிருந்த ஆத்திரம் மேன்மேலும் அதிசூிக்கலாயிற்று.

கண்டக்டரய்யாவுக்கும் கிளாக்கரையாவுக்கும் அதிசூக் ஒத்துப் போவதில்லை. எனினும் ஒருவரை ஒருவர் பகைத்துக் கொண்டது யில்லை. இருவரும் திருட்டுப் பயல்கள். கண்டக்டரய்யா மூலம் கணபதியைப்பிரச்சனையில் மாட்டிவிட எத்தனித்த கிளாக்கரையாவின் முயற்சி பலிக்கவில்லை. பெண் சபலம் கொண்ட கிளாக்கரைய்யா கணபதியின் ஆழகிய மனைவியான சிந்தாமணி மீது மோகம் கொண்டிருந்தார். ஆயினும் அவளைச் சுவைக்க முடியவில்லை. இவை காரணமாக கிளாக்கரைய்யா இஞ்சி தின்ற குரங்கானார். சற்றே மண்டுகமான ஆண்டியப்பனைக் கிளாக்கரைய்யா சலுகைகள் வழங்கிக் தனது கையாளாக வைத்துக் கொண்டார். ஆண்டியப்பனின் அழகிய மனைவியான அலமேலுவை அவர் திருமணமாக முன்னரே தனது வேலைக்காரியாக வைத்துக் கொண்டதோடு அவளை வேண்டிய மட்டும் கவைத்தும் வந்தார். அவள் கருவுற்றதும் ஆண்டியப்பனைப் பெயரளவிற்குக் கணவனாக் கிவிட்டார். அலமேலு அடிக்கடி இரவு பகல் கிளாக்கரைய்யாவின் வீட்டில் நங்கினாலும் கிளாக்கரைய்யா தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, அலமேலுவுக்குப் 'பேர்' தவறாது பதிந்து சம்பளமும் எடுத்துக்கொடுத்துவிடுவார்.

கிளாக்கரைய்யா திருட்டு வேலைகள் செய்து மாதத்தில் ஆண்டியப்பனும் அலமேலுவும் இரு மடங்கு அல்லது அதற்கு மேல் சம்பளம் பெற ஒழங்கு செய்து வந்தார். அவற்றில் ஒரு பகுதியைத் தனதாக்கிக் கொண்டார். கிளாக்கரைய்யாவுக்கு உள்வு வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆண்டியப்பனை ஒரு நாள் ஆறுமுகம் நையப்புடைத்துப் போய்க் கிளாக்கரைய்யாவீடம் எல்லாவற்றையும் கூறுமாறு அனுப்பினான். ஆண்டியப்பனும் கிளாக்கரைய்யாவீடம் ஒன்றுவிடாயர் கூறினான். அதேசமயம் கண்ணுச்சாயி மறைந்திருந்து கிளாக்கரைய்யாவின் காருக்குக் கல்லெறிந்து சேதப்படுத்தினான்.

'கேவலம் தரிலும் கீழ்த்தனமான வாழ்வுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஏழை ஏமாளிகளின் கால் வயிற்றுக்கும் பத்தாத ஊதியத்

திலும் ஊசிமுனை, ஊசிமுனையத்தனையாகக் கிள்ளி ஒளித்துக் கொள்ளும் இந்தக் கூட்டத்தை ஏது செய்தாலும் தரும்' என்ற ஆக்ரோஷத்துடன் ஆறுமுகமும், கண்ணுச்சாயியும் கிளாக்கரைய்யாவும் சின்னத்துரையும் தொழிலாளரின் உழைப்பைச் சுண்டும் வகையையும் ஆண்டியப்பனுக்கும் அலமேலுவுக்கும் மாதத்தில் கள்ளத்தனமாக இருமுறை சம்பளத்தை எவ்வாறு கொடுக்க முடி சிறந்து என்பதையும் கண்டறிவதிலும் அவற்றை அம்பலப்படுத்துவதிலும் முனைப்பாகச் செயற்பட்டனர்.

முதல்நாள் மாலை சம்பளம் பெற்றுக்கொண்ட கண்ணம்மாலை வறநாளும் அறுவகைகள் சென்று சம்பளம் கேட்குமாறு ஆறுமுகம் தூண்டினான். கண்ணம்மாவும் அவ்வாறு செய்யவே சின்னத்துரை, கிளாக்கரைய்யா, பெரியகைக்காணி ஆகியோருக்கும் ஆறுமுகத்துக்கு மிளையில் வாக்குவாதம் ஏற்படலாயிற்று. ஆறுமுகம் அவர்களை நோக்கிக் கேட்டதுபோல், கண்ணம்மா முதல்நாளே சம்பளம் பெற்றுக் கொண்டாள் இல்லையா என்பதனைச் சரியாக நிரூபிக்க அவர்களால் முடியாது போய்விட்டது. ஆறுமுகம் கிளாக்கருடன் காரகரமாக விவாதித்துக் கொண்டிருக்கையில், வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த ஆறுமுகத்தின் தாய் இறந்துவிட்டதாகச் செய்தி கிடைக்கவே அவன் அவ்நியடித்துக் கொண்டு வைத்தியசாலைக்கு ஓடினான். அதனைக் கண்ட கிளாக்கரைய்யாவுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாகவிருந்தது.

மாணக் கிரிணியகள் முடிவுற்றதும் ஆறுமுகத்தினது தாயின் பூதவுடலைச் சடலைக்கு எடுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கையில் வழியில் கிளாக்கரைய்யா காருடன் வழியை மறித்துக் கொண்டு நின்றார். பிரேதத்தினைக் கொண்டு செல்வதற்கு முடியவில்லை. ஆறுமுகம், கண்ணுச்சாயி முதல்போர் கிளாக்கரிடம் என்னவோ வேண்டியும் கிளாக்கர் காணாராக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. இறுதியில் ஆத்திரம்கொண்ட கண்ணுச்சாயி தனியொருவனாகவே காணர்ப்பாட்டிப் பள்ளத்திற்குள் தள்ளிவிட்டான். பிரேதம் சென்றது, கிளாக்கரைய்யாவின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. புரட்டிவிட்ட காணரர் சிலரின் உதவியுடன் நிமிர்த்திச் சரிசெய்து கொண்ட கிளாக்கரைய்யா ஆறுமுகத்தையும் கண்ணுச்சாயியையும் கொன்றுதொலைக்க வேண்டும் எனக் கறுவிக் கொண்டு நேரே பதுனை தகருக்குச் சென்று தனது கையாட்களான சில காவலர்களின் நடத்தவற்றைக் கூறி இளவெரியைத் தூண்டி மதுவினை வேண்டிய மட்டும் கொடுத்தப் போதை யேற்றி அவர்களைப் பழைத்துக் கொண்டு ஆறுமுகம், கண்ணுச்சாயி, கண்ணம்மா ஆகியோரது இருப்பிடங்களையும் பாடசாலையையும் கணபதியின் கடைமையும் கண்டக்டரின் வீட்டினையும் காட்டிச் செய்ய வேண்டியவற்றை அவர்களிடம் கிளாக்கர் விடாமாடக் கூறினார்.

பின்னர் அவர்களைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று மீண்டும் வேண்டிய மட்டும் மதுபானம் அருந்தக் கொடுத்தார். விசேட விருந்து அளித்தார். ஆண்டியப்பனை அழைத்து அவர்களுக்கு அறி முகப்படுத்தினார். அவனே அவர்களுக்கு உதவியாளாகச் செயற்படவிருந்தான். விருந்து முடிந்தபின் கிளாக்கர் தனது காரில் காண்டயர்களை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றார்.

மது போதையிலிருந்து காண்டயர்கள் தங்கள் கைலிசையைக் காட்ட முயன்றனர். காம வெறியான ஒருவன் மரணக் கிரியைகள் முடிவுற்றதைத் தொடர்ந்து ஆளாவம் அடங்கியதும் இருட்டிலே குளித்துக் கொண்டிருந்த கண்ணம்மாலைத் திக் ரொப்ப பின்புறமாகச் சென்று கட்டிப்பிடித்துக் கெடுக்க முனைந்தான். கண்ணம்மா பெருங் கூச்ச விடவே லயத்திருந்தவர்கள் அவ்விடத்தே குழுமினர். அதற்குள் ஏனைய காண்டயர்களுள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மறைத்து வைத்திருந்த கிழிஸ் கத்திகளைக் காட்டி எல்லோரையும் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளை கண்ணுச்சாமியும் வீரமுத்துவும் வேறு சில இளைஞர்களுமாகக் கம்புகளின் மூலம் காண்டயர்களை அடக்க முயன்றனர். கம்பு வீச்சில் வல்லவளான கண்ணுச்சாமி காமவெறியானின் மையிலிருந்து கிழிஸ் கத்தியைக் கம்பிகளால் தட்டிவிட்ட பின் அவனை முட்டுத்தவர்களைத் தாக்கிக் கீழே வீழ்த்தினான். சற்று நேரத்தில் அவன் நயக்கமடைந்தான். இன்னொரு காண்டயனை அடித்து உதைத்து மரத்தோடு கட்டிவைத்தனர். அச்சமயம் கிளாக்கரின் ஏற்பாட்டினால் பொலிசார் அங்கு வரவே, ஆறுமுகம், கண்ணுச்சாமி, வீரமுத்து முதலியோருக்கும் பொலிசாருக்குமிடையில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. பொலிசார் அவர்களுடன் நடந்து கொண்ட முறையே அதற்குக் காரணமாகும்.

வாக்குவாதம் கைகலப்பாக மாறியது. கண்ணுச்சாமியின் மூர்க்கத்தனமான தாக்குதலினால் பொலிசுகாரன் ஒருவன் கீழே விழுந்தான். இதனைப் பொறுக்க முடியாத மற்றைய பொலிசுகாரன் கண்ணுச்சாமியை நோக்கித் துப்பாக்கியால் சுட்டான். கண்ணுச்சாமி கருண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தான். வீரமுத்து வெறிகொண்டவனாகப் பொலிஸ் காரனைத் தாக்க முயன்றான். ஆறுமுகம் அவளைத் தடுத்து நிலைமையைச் சமாளித்தான். பொலிசார் கண்ணுச்சாமியைத் தாக்கி வாகனத்திற்குப் போட்டுக்கொண்டு காண்டயர்களையும் அழைத்துச் சென்றனர். கண்ணுச்சாமி இறந்துவிட்ட செய்தி பின்னர் கிடைத்தது.

ஆத்திரங்கொண்ட தொழிலாளர் கூட்டம் கண்டக்டரின் பங்காளனை நோக்கிச் சென்றது. கண்டக்டரோ தான் தனியாக ஏதுவும் செய்ய

முடியாதெனக் கூறி உதவிக்குக் கிளாக்கவரையும் கூட்டிக் கொண்டு சின்னத்துரையிடம் சென்றார். தொழிலாளர் கூட்டமும் அங்கு சென்றது. சின்னத்துரையோ கண்ணுச்சாமி, வீரமுத்து, ஆறுமுகம் ஆகியோர் மீதே பழியைச் சமத்தினார். சின்னத்துரை மூலம் பயனேதுயில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ஆறுமுகம் தோட்டத்தின் சங்கத் தலைவர்கள் எல்லோரையும் இரவேடிவாக சந்தித்து நடந்தவற்றையெல்லாம் விபரித்து மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றிக் கலந்தரலோசித்தான். இத்தனைக்கும் இச்சம்பவங்கள் நடந்து கொண்டிருந்த போதெல்லாம் வெள்ளைக்காரரான தோட்டத்தின் பெரியதுரை தோட்டத்தில் இல்லை. கொழும்பில் நடந்து கொண்டிருந்த முக்கியமான மகாநாடொன்றில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்தார்.

காலநேரம் கண்டக்டர் பிரட்டுக்களத்துக்கு வருமுன்பே அவ்விடத்திற்கு வந்துவிட்ட ஆறுமுகம் அங்கு குழுமியிருந்த தொழிலாளர்கள் அனைவரையும் நோக்கி நடந்து முடிந்த அக்கிரமங்களையும் கிளாக்கரின் சதித்திட்டங்களையும் விரிவாக விளக்கிக் கூறினான். அவனது கூற்றுக்கள் தொழிலாளரிடையே வீழிப்பெயம் கிளாக்கர் முதலானோர் மீது ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தின. எல்லோரும் ஆறுமுகத்தின் சொற்படி அன்று வேலைக்குப் போவதில்லை என உறுதிபூண்டனர். தொழிலாளர் எல்லோரையும் வேலைக்குச் செல்லுமாறு கண்டக்டர் எவ்வளவோ வேண்டியும் தொழிலாளர்கள் அங்கையவேயில்லை. இறுதியில் சின்னத்துரை அவ்விடத்திற்கு வரவழைக்கப்பட்டார்.

அங்கு வந்து சேர்ந்த சின்னத்துரைக்கும் ஆறுமுகம், வீரமுத்து முதலியோருக்குமிடையில் மிகவும் காரகாமான வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. முடிவில் சின்னத்துரை, தான் மற்ற டிவிசன்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை வரவழைத்து வேண்டிய தொழில்களைச் செயலிக்கப் போவதாகப் பயமுறுத்தினார் சென்றான். மற்ற டிவிசன்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை வரவழைப்பதால் ஏற்படக்கூடிய பயங்கர விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்த புத்திசாதுர்பயம் மிக்க ஆறுமுகம் தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் வேலைக்குச் செல்லுமாறு கூறிவிட்டு கணபதியையும் கூட்டிக் கொண்டு பதுளைக்குச்சென்று கண்ணுச்சாமிக்கு அனுதாபக் கூட்டம் நடத்துவது தொடர்பாகவும் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியவை தொடர்பாகவும் சங்கப் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து உரையாடி விட்டுத் திரும்பினான்.

கண்ணுச்சாமியின் அனுதாபக் கூட்டத்தினைப் பாடசாலைக்குள் நடாத்த அனுமதி வழங்கப்படாததால் பாடசாலை மைதானத்தில்

கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. கூட்டத்தில் கண்ணன் சாயியின் செயல் களுக்கும் சார்பாகவும் எதிராகவும் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. எதிராகத் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகளைத் தகுந்த காரணங்கள் காட்டி அறுமுகம் மறுத்துவைத்தான். அதே சமயம் தோட்டத்தில் நடைபெற்று வரும் வழல்கள், அக்கிரமங்கள், பேசினவாதச் செயற்பாடுகள் முதலியன அக்குறேறு ஆணியேறாக அலசப்பட்டு அம்பலப்படுத்தப்பட்டன. லினாக்களின் திருட்டுத் தனங்களை நிரூபிப்பதற்குச் சட்டசியாக ஆண்டியப்பனும் அலமேலுவும் அங்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். அச்சமயம், கண்ணம்மாலைக் காதையர்கள் சிலர் கூட்டத்திக்கு கொண்டு காரில் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி திடைக்கவே அதிர்ந்து போன அறுமுகம் தன்னகைக் கறாகரித்துக் கொண்டு துணைக்குக் கணபதியையும் அழைத்துக்கொண்டு கணபதியின் காரில் கண்ணம்மாலைத் தேடிப்பறப்பட்டனர். காதையர்கள் பற்றிய விபரம், அவர்களை இருப்பிடம், வானகம் முதலியன பற்றி நன்கு தெரிந்திருந்த ஆளடியாப்பன் தானும் துணை செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு அவர்களுடன் புறப்பட்டான். பயில்வான் வீரமுத்துவும் கூடவே சென்றான்.

அவர்களை காட்டினவையை நோக்கி விரைத்தது. இடைவழியில் சந்தித்தவர்கள் மூலம் கண்ணம்மாலைக் கூட்டத்திக்கு சென்ற காட்டினவையை நகரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்ததை உறுதியாகியது. ஆண்டியப்பனின் சதுர்ப்புடன் காதையர்கள் வேலை செய்யும் 'காஜ்' கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. கராஜ் பூட்டப்பட்டிருந்தது. எனினும் வீரமுத்து கதவைப் பலமுறை பலமாகத் தட்டிக் கதவைத் திறக்கும்படி கூறவே இறுதியில் ஒற்றைக் கதவைத் திறந்த காதையன் திடீரென வீரமுத்துவை உள்ளே இழுத்துக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டதமல்லாமல் வீரமுத்துவையும் பலமாகத் தாக்கினான். மூர்காவேசம் கொண்ட வீரமுத்து முட்டனைத் தாக்கி வீழ்த்தி மூர்ச்சையடைச் செய்த பின் மூடப்பட்டிருந்த திரையை நீக்கியதும் அதிர்ந்து போனான். திருவலையாகாத அவன் முழு நிர்வாணமாகக் காட்சிபடுத்தி பெண் கண்ணம்மாநான் என முதலில் எண்ணியவன் அவளை முகத்தைக் கவனித்த பின்னே அதுவேறு யாரோ என்பதை உணர்ந்தான். அதற்குள் அப்பெண்ணுடன் உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்த முட்டன் சிவடசைக்குள் புதுந்த கரடிமாதிரி வந்த வீரமுத்துவை மூர்காவேசமாகத் தாக்கத் தொடங்கினான். இருவருக்கு விலையில் துவந்த யுத்தம் நடைபெறலாயிற்று. இச்சதர்ப்பத்தில் முழுநிர்வாணமாக முரணுடன் டுத்திருந்த பெண் அவரை குறையாக டுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓட முயன்றான்.

இச்சம்பவங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் அறுமுகமும் கணபதியும் பொலிஸ் நிலையம் சென்று நடந்தவாற்றைக் கூறிப் பொலி சாரையும் அழைத்துக்கொண்டு கராஜை அடைந்தார். பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் தலைவந்திரக்குமாறு அட்டவே ஒருவதற்கு எத்தனித்துக் கொண்டிருந்த பெண் முதலில் அகப்பட்டாள். பின்னர் அவளையும் காதையர்கள் இருவரையும் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அழைப்பிவிட்டுத் தொடர்ந்து கண்ணம்மாலைத் தேடினர். காதையன் ஒருவனுக்கு விழுந்த பலமான அடியினால் உண்மையைக் கக்கிவிட்டான். அதன் மூலம் ஒதுக்கப்பறமாகவும் தளியாகவும் இருந்த வீடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது. ஆளவமும் இல்லை. இதனால் யன்னவை உடைத்து வீட்டினுள் நுழைந்தனர். அதே சமயம் கண்ணம்மாலைக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த காதையன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் முகமாக வீட்டுக் கூரையின் ஓட்டினைக் கழட்டி வீட்டிற்கு மேல் படர்ந்திருந்த பலாமரக் கிளைகளில் ஒளிந்திருந்தான். அவனைக் கண்டு கொண்ட பொலிஸில் இன்ஸ்பெக்டர் அவனைக் கண்டு வீழ்த்தினான்.

அதேசமயம் வீட்டினுள் கண்ணம்மாலைத் தேடிய அறுமுகம் ஓர் அறையினுள் மயக்கமுற்று அவன் கிடந்த கோலத்தைக் கண்டு திடைத்து அலறினான். அவனது எதிர்கால மனைவியான கண்ணம்மா நிர்வாண மாகக் கட்டி இருந்தார். முகத்திலும் மார்பத்திலும் அடிவாய்றிலும் நகக் கீறற் தாயங்கள் காணப்பட்டன. கண்ணம்மா உடையாக வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு சிகிச்சையளிக்கப்பட்டாள்.

கொழும்பிலிருந்து பெரியதுரை தோட்டத்துக்குத் திரும்பியதும் தான் இவ்வாத நேரம் தோட்டத்தில் நடந்த சம்பவங்களும் சின்னத்துரையும் சினாக்கரும் நடந்து கொண்ட முறையும் அவரது பொறுமையைச் சோதித்தன. ஆத்திரமடைந்த அவர் சின்னத்துரையை அழைத்து வன்மையாகக் கண்டித்தார். அறுமுகத்தை அழைத்து யிருந்த பொறுமையுடன் அவன் கூறுவதையெல்லாம் கேட்டு ஆழ்ந்து சிந்தித்தார். தன்னையும் ஏமாற்றிவிட்டுச் சின்னத்துரையும் சினாக்கரும் செய்த திருட்டுத் தனங்களையும் அடீழியங்களையும் சரிவர உணர்ந்து கொண்டார். வேண்டிய மாற்று நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். சினாக்கர் தலைமறைவாகி விட்டார். பெரியதுரையின் கட்டளைப்படி சின்னத்துரையின் டிபிரன் அலுவலகம் மூடப்பட்டது. விசாரணை முடியும் வரை சினாக்கர் அலுவலகத்துள் நுழையக்கூடாது எனக் கட்டளைப்பிரப்பித்தார். துரையார் சங்கத்திற்கும் நீண்டதொரு கடிதம் எழுதினார். தோட்ட நிர்வாகத்தைச் சீராக்குவதற்கு மேலும் தீவிர நடவடிக்கைகளில் இறங்கினார்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | avanaham.org

கண்ணம்மாவின்கு ஸர்ப்புழிப்புக்குக் காரணமாகவிருந்த கிளாக்கரைத் தேடியலைத்த வீரமுத்துவும் அவனது நண்பர்கள் சிலரும் இறுதியில் அவரைப் பதுனை தரவில் கண்டதும் தூக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆத்திரமடைந்த கிளாக்கரையா 'தெமல வேசிக்கப்பூத்தாண்ட எச்சற தெலத்' என்றவாறு வீரமுத்துவின் மேல் பாய்ந்தார். வீரமுத்து அவரை உருட்டியெடுத்தான். இச்சம்பவத்தைக் கண்ணுற்ற கடைக்காரர் ஒருவர் உடனடியாகப் பொலிசுக்கு அறிவித்தார். கண்ணம்மாவைக் கற்பழித்த காதலனைச் சுட்ட அதே பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உடன் அவ்விடத் திற்கு விரைந்து வீரமுத்துவின் மூலம் விபரமறிந்ததும் கிளாக்கரைக் கைது செய்தான்.

வைத்தியசாலையிலிருந்து க்குமடைத்த பின் வீட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட கண்ணம்மா சில நாட்களின் பின் 'யாரோ ஒரு அந்நியனால் கொட்டுப்போன இந்த உடம்பை எப்படி என் அத்தானுக்குக் கொடுக்க முடியும்' என எண்ணியவளாகத் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டாள். ஒரு சில நிமிடங்களுள் அதனைக் கண்ட கணபதி தூக்குக் கயிற்றினை அறுத்து அவனைக் காப்பாற்றி உடன் ஆறுமுகத்தையும் அழைத்தான். தகுந்த சிகிச்சையின் பின் கண்ணம்மா குணமடைந்தாள்.

தோட்டத்தில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த அட்ரீயியர்களுக்கும் ஊழல்களையும் ஒழித்துக் கட்டப் போர்க்கொடி உயர்த்தின ஆறுமுகம் அதில் வெற்றியுண்டானான். அதற்கிடையில் அவன் பட்ட சிரமங்கள், இழப்புகள், துயரங்கள்! தன் தாயை இழந்தான்; வீமனை நிகர்த்த கண்ணுச்சாயியை இழந்தான்; தனது உயிரின் உயிரான கண்ணம்மாவின்கு கற்புச் சூறையாடப்பட்டது. இதுவே இந்நாவலின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

சொந்தக்காரன்? சூகுதிமலை, காலங்கள் சாவதில்லை ஆகிய மூன்று நாவல்களையும் ஒப்புநோக்குபிடித்துச் சில உண்மைகள் புலப்படும். 1960களின் பிற்பகுதி வரையிலான மலையக நிலைமைகளைச் சொந்தக்காரன்? நாவல் சித்திரிக்கின்றது. 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்றும் குரல் நாவல் முழுவதும் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. அதேசமயம் இன், மொழி, மத பேதமற்ற தொழிலாளி வாக்க ஆட்சியின் அளசியம் மிக அழுத்தமாக வற்புறுத்தப்படுகின்றது. 1970 களில் வெள்ளையன் படிப்படியாக வெளியேற்றப்பட்டான். அதே சமயம் தொழிலாளி வாக்க ஆட்சிக்குப் பதிலாகப் பேரினவாத சக்திகளின் கொடிய கரங்கள் சிறிது சிறிதாகத் தோட்டப்புறங்களில் நுழைந்து அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் குரல் வளையை எழு இசுக்கயின்றி தெரிக்கலாயின; தோட்டங்களில் வெள்ளைக்காரன் காலத்திற் காண முடியா அளவிற்கு நிர்வாகச் சீர்கேடுகள் பெருகலாயின; ஊழல்கள் மலியலாயின; திருட்டுச்

செயல்கள் அதிகரிக்கலாயின; 'தெமல வேசிக்கப்பூத்த' எனக்கூறிக் கொண்டு பெரேராக்களும் பண்டாக்களும் பொடிசிங்கோக்களும் ஆரியதாசாக்களும் தோட்டத் தொழிலாளர் மீது குதிரைவிடலாயினர். தேயிலை உற்பத்தியும் மிக மோசமாக வீழ்ச்சியடையலாயிற்று.

இவற்றினது முதலாம் கட்ட வளர்ச்சியினையே காலங்கள் சாவ தில்லை நாவல் சித்திரிக்கின்றது. இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சியினை மிகச் சிறந்த முறையில் சூகுதிமலை நாவல் சித்திரிக்கின்றது. தோட்டங்கள் தேசியமயமாத்தல் என்ற பேராய்வில் சிங்களமயமாசிக் கொண்டிருந்த உண்மையினைத் திரு. ஞானசேகரன் துல்லியமாகவே வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். வெள்ளையன் என்னதான் குள்ளநரித் தந்திரம் கொண்டன வாகவும் வஞ்சகனாகவும் வியாபார மூளை படைத்தவனாகவும் லாப தோகருடயவனாகவும் விளங்கியபோதும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அற்புததனமாக இனவாதக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கியதில்லை; இன சங்கராச் செயல்களில் ஈடுபட்டதில்லை.

தோட்டங்களிலிருந்து வெள்ளையன் வெளியேறியதும் வெளி யேறாததுமான ஈரடி நிலையினையே இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது. வெள்ளைத் துரைமார் எல்லோரும் சூகுதிமலைவர்களல்லர்; அவர்க ளுள்ளும் நல்லவர்கள் இருக்கலாம். இவ்வெறி முதுகைகளான சின்னத் துரை, கிளாக்கர் முதலியோரால் அல்லற்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர் வெள்ளையனும் நல்லவனான பெரியதுரையைத் 'தகப்பன் மாதிசி' எனக் கருதியதில் வீயப்பெதுவியில்லை. அதற்கான காரணங்களையும் நாவலின் பிற்பகுதியிலேயே நாவலாசிரியர் விரிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

"..... தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரதான எதிரியாகக் கிளாக்கரைக் காட்டி, பெரிய துரையான ஆங்கிலேயனை நல்லவனாகக் காட்டுவது உண்மைக்குப் புறம்பானதென்றும் வகுப்புளாத உணர்வைத் தூண்டு வதாக அமைந்துள்ளதென்றும் இந்நாவல் பற்றி வீமர் சிக்கப்பட்டுள்ளது" என ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்

சொந்தக்காரன்? காலங்கள் சாவதில்லை ஆகியவற்றின் தொடர்ச் சியாக அமையும் சூகுதிமலையிலும் பண்டா, கண்டக்டர், சங்கக் கடை மனைஜர், பெரிய கிளாக்கர் முதலியோரே தொழிலாளரின் பிரதான எதிரிகளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவையெல்லாம் உண்மைக்குப் புறம்பானவையா? வகுப்புளாத உணர்வைத் தூண்டுவனவா? இவ்விரு நாவலாசிரியர்களும் தோட்டப்புறங்களின் யதார்த்த நிலைமைகளை நன்கு புரிந்துகொண்டவர்கள்; உண்மைக்குப் புறம்பாக அவர்கள் அவற்றைக் கூறவில்லை; எந்த ஒரு இடத்திலும் வகுப்புளாத

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

உணர்வைத் தூண்டவும் வலை என்பதை அவிவிரு நாவல்களையும் கருத்துள்ள பிப் படித்தவர்களும் தோட்டப்புறங்களின் யதார்த்த நிலையைப் புரிந்து கொண்டவர்களும் எத்துக் கொள்வர்.

“இந்நாவலில் வரும் அத்தனை பாத்திரங்களும் மனவகத்துத் தோட்டங்களில் ரத்தமும் சதையுமாக வாழ்பவர்கள். உழைப்பையே நம்பி வாழும் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் அபிலாஷைகள், விருப்ப வெறுப்புகள், நலிவு நம்பிக்கைகள் பற்றியும், அவர்களுக்கே இழைக்கப்படும் அநீதிகள், கொடுமைகள் பற்றியும் இந்நாவல் கூறுகின்றது.

இளம், மொழி, மதம், அரசியல் போன்ற எத்தவித பிரிவினாலும் மக்கள், மக்களை வெறுக்கக் கூடாதென்று திடமாகக் கூறுகின்றவன் நான்....” எனத் தமது கருத்தினை மிகமிகத் தெளிவாகவே தெளிவத்தை ஜோசப் கூறியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. ஒருமுறையைப் போலப் பலமுறை சிளர்க்காயை தளது அடாவடித்தனங்களுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டிய வீரமுத்து, ஆறுமுகம் போன்றவர்களிடம், ‘தெயல் வேசிக்கப்பந்தா’ எனவும், ‘தெயல் வேசிக்கப்பந்தாட்ட தன்னினே மம கவுத கியல்’ எனவும், ‘ஒள ஜாதிட அபிலேஸ்தி’ எனவும் கூறியதும், அவரால் ஏவப்பட்ட பொலிஸ்காரர்களும் காதையர்களும் தொழிலாளரை நோக்கிப் பலமுறை இவ்வாறு கூறுவதும், வெறுமனே நாவலாசிரியரின் கற்பனை அன்று. தேயட்டப்புறங்களில் மட்டுமன்றி நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் 1950களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இற்றை வரை இத்தகைய பேரினவாத வெறிமைத் தாராளமாகக் காணமுடிகின்றது. ஆயின் எத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலும் ஆறுமுகமோ வீரமுத்துவோ கண்ணுச்சாமிபோல ஏனைய தொழிலாளர்களோ இத்தகைய இளவாதம் பேசியதில்லை. யாராகத் தோட்டப்புறங்களை அண்டியுள்ள நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அப்பாவிச் சிங்களத் தொழிலாளர்களுடன் ஒற்றுமையாகவும் இணைந்தும் பிணைந்தும் திருமணம் செய்தும் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்; வாழ விரும்புகின்றனர் என்றும் யதார்த்த நிலைமைச் சொத்தக்காரன்? காலங்கள் சாவதில்லை, குருதிமலை முதலிய நாவல்கள் மிக மிகத் தெளிவாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

ஆயின் இவ்வாறு தொழிலாளர்களும் அப்பாவிச் சிங்கள மக்களும் இணைந்தும் பிணைந்தும் வாழ்வதை அறவே விரும்பாத பேரினவாத சக்திகளே அவர்களைப் பிரித்து வைக்கும் வகையிற் செயற்பட்டு வருகின்றனர் என்றும் யதார்த்தத்தைக் குருதிமலை நாவல் விவரிக்காட்டுதல் இவ்விடத்தே மனங்கொளத்தக்கது. இந்நாவலிலும் அத்தகைய கருத்துக்கள் இடம்பெறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகத் தொழிலா

ளரின் வயத்துள் புருந்து இரவிற் குளித்துக் கொண்டிருந்த கள்ளிப் பெண்ணை கண்ணம்மாளை எங்கிருந்தோ வந்த காதையன் கற்பழிக்க முயலலாமா? எனக் கண்ணுச்சாமி பொலிசாரிடம் வினவியபோது, “... எங்க வயக்கிரான் அவன். எங்க தோட்டம்கிறே நீ, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் போனா எங்க நானென்னு கூடச் செல்லுவே. ஒங்க ஆயி புருஷனுட்டா தோட்டம்” எனப் பொலிசார் கூறுவதில் பேரினவாத வெறி மேலோங்கி திற்பதும் இத்தனைக்கும் பிரகு கண்ணுச்சாமி “வேண்டாத கதை பேசாதயா” என மட்டுமே கூறுவதும் சிந்திக்கத்தக்கவை.

இவற்றுக்கான காரணத்தையும் நாவலாசிரியர் ஆங்காங்கே பலப்படுத்திச் செல்கின்றார் ஓரிடத்தில், “... அவர்களைக் குறை சொல்லிப் பானில்லை; நம்மால் நமது பரம்பரையால், நமது தலைவர்களால் உருவாக்கிவிடப்பட்ட ஒரு உறுதியான அபிப்பிராயம் இது”¹³ என இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் ‘நாங்கள் பாவிக்காக இருக்கிறோம்’ என்றும் நாவலும் இவ்வகையில் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

“... தொழிலாளரின் அண்மைக்கால ‘எரியும் பிரச்சினை’ களான குடியரிமை, வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள வசதியற்ற நிலை, முதலாளி வர்க்கத்தின் அடக்குமுறை என்னென்றுக்கு இந்நாவலில் முக்கியத்துவமளிக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தொழிலாளரது பிரச்சினைகளுக்கான திட்டவாட்டமான தீர்வு இந்நாவலின் புலப்படுத்தப்படவில்லை”¹⁴ எனப் பிரபல விமர்சகர் ஒருவர் குறைப்பட்டுள்ளார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் பாலாயி, ஞாயிறு வந்தது, மனம் வெளுக்க முதலிய குறுநாவல்களையும் காலங்கள் சாவதில்லை, நாவல்கள் பாவிக்காக இருக்கிறோம் முதலிய நாவல்களையும் கூர்ந்து நோக்கினால் அவர் என்றமே ‘எரியும் பிரச்சினை’ களுக்கே முக்கியத்துவமளித்துள்ளதையும் ‘எரியாத பிரச்சினை’ களுக்கு முக்கியத்துவமளிக்காமையையும் அவதானிக்கலாம். பாலாயி நாவல் குடியரிமைப் பிரச்சினைக்கு முக்கியத்துவமளிக்கின்றது. வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள வசதியற்ற நிலை, முதலாளி வர்க்கத்தின் அடக்குமுறை ஆகியன மட்டுமன்றிப் பேரினவாத சக்திகளின் அடக்குமுறையும் அடாவடித்தனங்களும் கூட காலங்கள் சாவதில்லை, ஞாயிறு வந்தது, மனம்வெளுக்கு, நாங்கள் பாவிக்காக இருக்கிறோம் முதலிய நாவல்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளமை அவிதானிக்கலாம்.

வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளையே திறைவு செய்து கொள்ள முடியாது தவிக்கும் அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் யிகவும் சொற்ப வருவாயையும் கிளக்கலாயா, சின்னத்துரை முதலிய தோட்ட அதிகாரிகள் ஈவு இரக்கமின்றிச் சுண்டிக் கொழுக்க முயல்வதையும் அதனைத் தட்டிக் கேட்கப்படுபட்ட அறுமுுகம், கண்ணுச்சாமி முதலியோரையும் அவர்களுக்குத் துணை நின்று வீரமுத்து, கண்ணம்மா முதலிய தொழிலாளர்களையும் இனவெறியைக் கிளப்பிப் பழிவாங்க முயல்வதையும் அவற்றுக்கெதிராகத் தொழிலாளர்கள் மேற்கொண்ட தீர்யமிக்க போராட்டத்தையும் அவர்கள் இறுதியில் ஈட்டிய வெற்றியையும் காலங்கள் சாவதில்லை என்னும் நாவல் முதன்மைப்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

ஏறந்தாழ் இதேயாதிரியான கதைப்போக்கினை நாம் குருதிமலை நாவலிலும் காணலாம். அந்நாவலின் இடம்பெறும் வீரய்யா கண்டக்டர், பண்டர், விதானை, சங்கக்கடை மனேஜர் முதலிய பாத்நிரங்கனும் வீரய்யா தலைமையிலான தொழிலாளர்களின் தீர்யமிக்க போராட்டங்களும் தியாகங்களும் இறுதியில் அவர்கள் ஈட்டிய வெற்றியும் வெறுமனே நாவலாசிரியரின் கற்பனை அல்ல; வாலாற்று நிகழ்வுகளே என்பது அந்நாவல் பற்றி நோக்கிவலிடத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதுகாலவரை தொழிலாளர்கள் மேற்கொண்ட தீர்யமிக்க போராட்டங்களினாலும் செய்துள்ள ஒப்பரிய தியாகங்களாலுமே தொழிலாளர்கள் இன்றையநிலைக்கு உயர்ந்துள்ளனர் என்பதை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். மலையகத் தொழிலாளர் வரலாறும் இதனைத் தெள்ளிதற் புலப்படுத்தும்.¹¹

இவற்றை மலையக நாவலாசிரியர்கள் சித்திரிப்பது தவிர்க்க முடியாததே. காலங்கள் சாவதில்லை என்னும் நாவலில் இடம்பெறும் அறுமுுகம், கண்ணுச்சாமி, வீரமுத்து முதலிய தொழிலாளர்களது போராட்டங்களும் இவ்வகையானதே. அவை வெறுமனே சம்பவச் சுவை பொருத்திய வீரசாகங்கலலை. காலையன் ஒருவன் இரவில் குளித்துக் கொண்டு திற்கும் கண்ணிப் பெண் மீது பலாத்காரம் பிரயோகிக்க முயன்றால் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டு கைவிட்ட வாளாவிருக்க முடியுமா? காலையர்கள் கண்ணிப் பெண்ணைக் கடத்திச் சென்று கற்பழிக்க முனைந்தால் பெண்ணின் உறவினர்கள் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டிருப்பார்களா?

இவற்றையுணராத விமர்சகர் ஒருவர், "..... இந்நாவலிற் பிரச்சினைக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக வீரம், காதல், சோகம் முதலிய உணர்ச்சி முனைப்புகளுக்கு முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது.

அவ்வகையில் முதற் பாதிரிச்சினைகளைச் சித்திரிப்பதாகவும் பிற்பாதி சம்பவச் சுவை பொருத்திய வீரசாகச் சுவையாகவும் அமைந்துவிட்டது"¹² எனக் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்.

"காலங்கள் சாவதில்லை' என்னும் தலைப்புப் புலப்படுத்தும் பெருள் பற்றி நாவலாசிரியரே நாவலின் சில இடங்களில் தெளிவான விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். அவரது விளக்கத்தில் வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளத்தவிக்கும் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது உழைப்பினைக் குள்ளத்தனமாகத் திகுட முயலும் தீய சக்திகளையும் ஒருங்கே காணலாம்.

"..... கிளக்கல்யயாவின் பச்சை வண்ண ஆஸ்டின் கார் வந்து கொண்டிருந்தது.

'படுவாப்பய இந்த வாயில்லாப் பூச்சிகளை ஏமாத்தி வயித்திலடிச்சி காரோட்டுறிகளோ கார். நாங்கல்லாம் செத்தாலும் காலம் சாகாது. அதுதான் உனக்குப் பாடம் படிச்சிக்குடுக்கும்."¹³

"அது நோட்டோத்து லயம். அதிலும் தொங்கல் காம்பரா கண்ணம்மாவினுடையது. வீட்டில் அவளையும் வயோதிடத் தந்தையையும் தவிர யாருமில்லை. அவளுக்கு இரண்டு அண்ணன்மார்கள் இருந்தனர். அது மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு. இப்போது அவர்கள் இல்லை. தோட்டத்துப் பள்ளிக் கூடத்தில் நாலாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய கடைசித் தம்பியும் அண்ணன்மார்களும் பெற்ற வளநம் இத்தியாவிற்குப் போய்விட்டனர். அப்பவையும் மகளையும் விட்டுவிட்டு ஆயாறுப் பக்கம்மார்களும் ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள். ஏன் போனார்கள்? எப்படிப் போக மனம் வந்தது.

அந்தக் குடும்பத்தில் அவள் ஒரே பெண். மற்றவர்கள் எல்லோரும் கையாண்கள். ஒரே பெண் என்றால் செல்லமாகத் தானே வளர்த்திருப்பாள். ஐந்தாவது பாள் செய்து முடித்த பிறகு கூட அவளை வீட்டில் உள்ளவர்கள் பெயர் பதிய அனுமதிக்கவில்லை. இரண்டு மூன்று வருடங்கள் வீட்டிலேயே வைத்திருந்தனர். இவர்கள் அவளை வெறுமனே உட்கார்த்தி வைத்திருந்தாலும், காலம் அப்படி இருந்து விடவில்லை. காலேஜுக்குப் போரும் கையாண் தன்னைப் பரிட்சைக்குத் தயார் செய்வது போல் அவளையும் தயார் செய்து கொண்டேயிருந்தது.

மனிதர்களைப் போல் காலம் சோம்பல்படுவதில்லை. இன்றைக்குத்தான் இதைச் செய்தாக வேண்டும், பரவாயில்லை நாளைக்குச் செய்து கொள்ளலாம். அதனால் நஸ்டமேழியில்லை என்று வைத்யம்

தள்ளிப் போடுவதில்லை. தன்னை யாரும் கவனிக்கிறார்களா என்று கவலைப்படுவதில்லை.

'ஐயோ! பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே' என்று அவசூ அபசரமாக இரண்டு நாள் வேண்டியை ஒரே நூலில் செய்வதில்லை. ஒரே சீராக இயங்கிக் கொள்கிறது காலம் ஆகவே அதற்கு மூப்பு இல்லை! அது கிழடாவதில்லை! சாவதில்லை!

கண்ணம்மாவுடைய காலம் ஒரு பரிட்சைக்குத் தயார் செய்யிறது. பாவாடைகள் கட்டையாகின. சட்டைகள் 'கட்ட' ஆகின, நோக்க பலகைபோல, ஒரு பையனுடையதைப் போல் இருந்த தெஞ்சில சதைகள் ஏறின. உள்ளேயும் வெளியேயும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. நேற்றுத் தெரியாத சில அக்கியங்கள் இன்று தெரிந்தன. காலம் அவைகளைக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

இப்படிச் செல்லமாக இவள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கையில் தான் அவர்கள் ஊருக்குக் கிளம்பிவிட்டார்கள். அவர்களா போனார்கள்? இல்லைப் போகச் சொன்னார்கள். போகச் சொல்வது என்றால் கட்டளை யிடுவதுதான். கட்டளையிட ஒருவனும், காரியமாற்ற ஒருவனுமாக மனிதர்கள் ஏன் பிரிந்தார்கள்? எப்படி இரு கூறானார்கள். கட்டளை இடுவதென்றால் அதற்கு ஒரு நீதி வேண்டாமா? தங்கையை விட்டுவிட்டு அண்ணனைப் போகச் சொன்னார்கள்! அக்காவை விட்டுவிட்டுத் தம்பியைப் போகச் சொன்னார்கள். அப்பாவைத் தள்ளிவிட்டுவிட்டு அம்மாவை அனுப்பிவிட்டார்கள். ..."

"... இப்போது நமக்குத் தெரிய வேண்டியது கண்ணுச்சாயியின் சாவுக்கும், கிளாக்காய் யாவுக்கும் தொடர்பிருக்கிறதா இல்லையா என்பதே! தோழருடைய பேச்சின் சாயல் தொடர்ந்து இருப்பதாகவே கூறியது. இதுபோன்ற முட்டும் பேச்சுகளால்தான் கண்ணுச்சாயி செத்தான் என்று அவர் கூறுகின்றார். அவருக்கு நான் ஒன்று கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன்.

தேற்றுக் கண்ணுச்சாயி செத்தான். இவ்வறுக்கு நான் சாகலாம், நாளைக்கே வீரமுத்து சாகலாம். ஆனால் காலங்கள் சாவதில்லை! காலம் இவர்களுக்கு நல்ல பதில் காட்டியே தீரும்..." என வரும் பகுதிகள் இவ்வகையில் உற்று நோக்கத்தக்கவை.

இந்நாவலில் இரண்டு இடங்களிலேயே 'வீர சாகசங்கள்' (பிர பவலிமர்சகர் குறிப்பிடுவது போல) இடம்பெறுகின்றன. முதலாவதாக, இரவில் குளித்துக் கொண்டிருந்த கண்ணம்மாளைக் கெடுக்க முயன்ற

காடையர்களுக்கும் கண்ணுச்சாயி, வீரமுத்து முதலியோருக்குமிடையிலான மோதல், இச்சம்பவத்தில் வீமன் எனப் புகழப்பட்ட கண்ணுச்சாயி பொலிசாரால் கட்டுக் கொல்லப்படுகின்றான். இரண்டாவதாக, கண்ணம்மாளைக் கடத்திச் சென்று கற்பழித்துக் கொண்டிருந்த காடையர்களிடமிருந்து கண்ணம்மாளை மீட்கும் பொருட்டு நடத்திய வீரசாகசம். இதில் வீரமுத்து முக்கிய இடம் பெறுகிறான். மலையக மக்களின் முக்கியமான சமய பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் சிலம்படி வித்தை (கம்புவிச்சி)யும் அன்று தொட்டு இன்றுவரை முக்கியமான இடத்தைப் பெற்று வருதல் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். 'சீனடி சிலம்படி' என்ற தொடரும் இவ்வகையில் மனங்கொளத்தக்கது. இவ்வகையில் நோக்கும் போது நாவலில் இடம்பெறும் கண்ணுச்சாயியின் உக்கிரமான கம்புவிச்சி வெறுமனே நாவலாசிரியரின் கற்பனையே 'வீரசாகசச் சித்திரிப்போ அல்ல என்பது புலப்படும். இன்றும் கூடத் தோட்டத்துக்குத் தோட்டம் கம்பு விச்சில்வல்ல இளைஞர்களைக் காணலாம்.

மலையகத் தொழிலாளர்கள் ஏழைகளாக இருக்கலாம்; கல்வி அறிவுற்றவர்களாக இருக்கலாம்; நாளும் பொழுதும் கடினமான உடலுழைப்பை மேற்கொள்ளும் அவர்களுட்குரியமானவர்கள் உடலுழைப்பும் உடலவலியையும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள்; தியாக உள்ளம் படைத்தவர்கள்; துணிச்சல் மிகுந்தவர்கள் என்பவற்றால் மனங்கொளல் வேண்டும். சோகமும் வேதனையும் அவலங்களும் நிறைந்த அவர்களது தீண்டகால வரலாற்றில் அவர்கள் நடத்திய சிறப்பிக்க போராட்டங்கள்! செய்துள்ள உயிர்த்தியாகங்கள்! எதிர்நோக்கிய சவால்கள்! ஏற்பட்ட பேரிழப்புகள்! எண்ணிலடங்காதவை. மாத்தளை ரோகினி அவர்களால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்த்தியாகிகள் (1993) என்னும் நூல் இவ்வகையில் உற்று நோக்கத்தக்கது. அத்தகைய ஆயிரக்கணக்கான தியாகிகளுள் ஒருவனே இந்நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள கண்ணுச்சாயியுமெனலாம்.

"தொழிலாளரது பிரச்சினைகளுக்கான திட்டவாட்டமான தீர்வு இந்நாவலிற் புலப்படுத்தப்படவில்லை" என்பது இன்னொரு குறை யாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் தெரிவத்தை ஜோசப் பினைச் சற்றே மறந்து விட்டு மலையகத்தின் ஏனைய நாவலாசிரியர்களை நோக்கலாம் அவர்களுள் எவராவது 'திட்டவாட்டமான' தீர்வுகளைக் காட்டியுள்ளனரா? மலையக நாவலாசிரியர்களைச் சற்றே மறந்துவிட்டு எழுத்தின் ஏனைய பகுதிகளைச் சேர்ந்த நாவலாசிரியர்களையும் தமிழகத்து நாவலாசிரியர்களையும் வேண்டாமனால் உலகின் புகழ்பூத்த நாவலாசிரியர்களையும் நோக்கலாம். அவர்களுள் எவராவது

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

மனிதகுல வர்க்கத்தின் பிரச்சினைகளுக்குத் 'திட்டவட்டமான' தீர்வுகளைக் காட்டியுள்ளனரா? அவ்வாறு காட்டப்பட்டிருப்பின் அவையாவும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டனவா? நடைமுறைப்படுத்த முடியாது போயிருப்பின் அவற்றுக்கான காரணங்கள் யாவை? இவை பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

நாவலாசிரியர்களைச் சற்றே மறந்துவிட்டு உலகின் மாபெரும் அவதார புருஷர்களையும் சமய நூலாசிரியர்களையும் தத்துவ மேதைகளையும் மனிதகுல விமோசனத்தின் பொருட்டு அவர்கள் செய்த தியாகங்களையும் கூறியுள்ள அறிவுரைகளையும் காட்டியுள்ள நெறிமுறைகளையும் கீழ்த்து நோக்கலாம். ஆயின் மனிதன் தோன்றிய நாள முதல் இற்றைவரை பிரச்சினைகள் தான் தீர்ந்தபாடிவலை. ஒரு பிரச்சினை தீர ஒன்பது பிரச்சினைகள் உருவாகும்; ஒன்பது பிரச்சினைகள் தீர தொண்ணூறு பிரச்சினைகள் உருவாகும் இவற்றுக்கு முடிவே இல்லைப்போலும்!

காலம் காலமாக மனிதகுலம் எதிர்நோக்கி வந்துள்ள மாபெரும் சவால்களுக்கும் பாரிய பிரச்சினைகளுக்கும் மேற்கொண்டு வந்த தீர்வியக்க போராட்டங்களுக்கும் சொல்லொணாத துயரங்களுக்கும் அவலங்களுக்கும் மாபெரும் இழப்புகளுக்கும் கௌதம புக்தர் முதல் பகவான் சத்தியசாயிப்பா வரை, கிறிஸ்து முதல் முஹம்மது நபிவரை, அரிஸ்டோட்டில், பிளேட்டோ முதலியோர் தொடக்கம் கார்ல்மார்க்ஸ் வரை, சேக்ஸ்பியர் முதல் ஷெல்லிவரை, சங்கர் சாண்டேரா, வள்ளுவன், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் முதலியோர் தொடக்கம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமகம்ஸர், சுவாமி விவேகானந்தர், யகாத்மாகாந்தி, ஸ்ரீலாந்த ஆறுமுக நாவலர், சுவாமி விபுலாநந்தர் முதலியோர் வரை எவராவது 'திட்டவட்டமான' தீர்வுகளைக் காணினரா? காட்டினரா? என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

இந்நிலையில் நாம் தெளிவத்தை ஜேசப்பை நோக்கி, 'ஏனப்பா மலையகத்தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் 'திட்டவட்டமான' தீர்வுகளாக, சர்வகால நிவாரணியாக ஒன்றும் சொல்லவில்லையே' என ஒப்பாரி வைப்பது சிறுபிள்ளைத்தனமானது; சகிக்க முடியாதது; ஓரவஞ்சகமானது; உண்மைகளை உணர மறுப்பது எனலாம்.

'வீரம், காதல், சோகம் முதலிய உணர்ச்சி முனைப்புகளுக்கு முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது' என்பது இன்னொரு குறைபாடாகக் கட்டிக்காட்டப்படுகிறது. யாளநிந்தவரை 'மலையக' நாவலாசிரியர்களோ சிறுகதையாசிரியர்களோ கவிஞர்களோ இதுகாலவரை தமது படைப்புகளில் 'காதல் கீததளையோ 'வீரதீர்த்தையோ முற்றுமுடிதாகக்

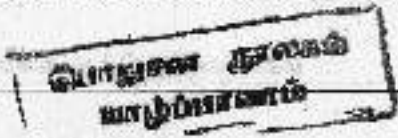
காட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை. கல்கியையும் அகிலனையும் பார்த்த சாரதியையும் சாண்டியல்லனையும் மனியனையும் அவர்களைப் போன்ற பிரரையும் மலையகத்தில் காண்பது அரிது.

'காதல்'? அது மனித இயற்கை; அனைத்து உயிர்களின் சுபாவம்; வீரமும் அத்தகையதே. ஆயின் காதலும் வீரமும் தான் வாழ்க்கை என்பதல்ல, அவை வாழ்க்கையின் பிரிக்க முடியாத ஓங்கமே. இந்நாவலில் இடம்பெறும் ஆறுமுகம் - கண்ணம்மா காதல் நிகழ்ச்சிகள். 'பார்த்தவானில் மின்னல் கீற்றுப்போல்' சிற்சில இடங்களில் தொடங்கும் காட்டப்படுகின்றனவே தவிர அவ்வளவு ஒரு இடத்திலும் கதைபினை ஆக்கிரமிக்கவோ கதையோட்டத்தைத் தடைப்படுத்தவோ இல்லை யென்பது மனங்கொளத்தக்கது.

மேலும் பரம ஏழைகளாகவோ கல்வி அறிவற்றவர்களாகவோ தொடரத் தொழிலாளர்கள் விளங்கினாலும் அவர்களும் எலும்பும் கதைபும் கொண்ட மனிதர்களே; வெறுமனே உழைக்கின்ற இயந்திரங்களே மரச்சட்டை களே அல்லர்; அலியன்களும்ல்லர்; அவர்களுக்கும் தாங்கள் நரம்புகளில் உணர்ச்சி உண்டு; நெஞ்சம் நிறைந்த ஆசாபாசங்கள் உண்டு; காதல் உண்டு; வீரம் உண்டு; அவர்கள் கோழைகளல்லர். 'சோகம்'? மனித வாழ்வில் வேறு எவற்றுக்கும் பஞ்சம் ஏற்பட்டாலும் சோகத்துக்குப் பஞ்சமே கிடையாது. உலகின் தலைசிறந்த எந்த இலக்கியப் படைப்பிலும் சோகக் கவைய துருத்திக் கொண்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம். 'வாழ்வில் சோகம்' என்பது பொதுவாகப் பல சமூகத்தினருக்கும் பொருந்தக்கூடியதே. ஆயின் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை, 'சோகமே வாழ்க்கை' என்பதே பிகமிகப் பொருத்தமானது. அவர்களது வலலாறே சோக வரலாறுதான். 'உலகின் ஒவ்வொரு சமூகத்தினருக்கும் சோகத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தாக் கொண்டு வந்த இறைவன் திறுதியில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளிடம் வந்தபோது சோகம் அதிக அளவில் மிஞ்சியிருந்தது. அதை அத்தனையையும் அவர்களிடமே காட்டிவிட்டு தப்பியோடி விட்டார் போலும்.'

பதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி முதல் மாத்தளை சோமுலின் அவள் வாழத்தான் போகிறாள் எனலும் நாவல்வரை மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிய சகல படைப்புகளிலும் சோகக் கவை கூடவோ குறையவோ இடம்பெற்றுள்ளன மனங்கொளத்தக்கது.

இந்நாவலின் கணத்தக்க முக்கியமான அம்சங்களுள் ஒன்று எழுச்சிபுற்று வருந் தோட்டத் தொழிலாளரின் இனைய தலைமுறை



Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

யினரது செயற்பாடுகள் எனலாம். தோட்டத்து இளையதலைமுறை யினர் முதியதலைமுறையினர் போன்று எல்லாவற்றுக்கும் 'ஆமாம் சாரி' எனத் தலை குனிவத் தயாரில்லை; தோட்டத்து அதிகாரிகள் செய்யும் அடடுழியங்களையும் திருட்டுத்தவாங்கலையும் கண்டு பொறுத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுமல்ல; ஓரளவிற்று வெளியுலகத் தொடர்பு கொண்டவர்கள்; உலக நடப்பியல்புகளை அறிந்து கொள்வதில் தாட்டம் கொண்டவர்கள்;

அதிகமானோர் ஓரளவாவது எழுத வாரிக்கத் தெரிந்தவர்கள்; தோட்டப்புறங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்த முனைந்து கொண்டிருந்த பேரினவாத சக்திகளுக்கெதிராகவும் தோட்ட அதிகாரிகளின் கெடுபிடி களுக்கும் அடாவடித்தனங்களுக்கும் எதிராகவும் அவர்கள் உக்கிரமாகப் போராட வேண்டியிருந்தது. இந்நாவல் சித்திரிக்கும் காலப்பகுதியினது தோட்டப்புறங்களின் யதார்த்த நிலைமை இதுவேயாகும். நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஐறுதிவரை இவ்வுண்மையினை நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

தோட்டத்தின் இளைய தலைமுறையினருள்ளும் 'புல்லுருவிகள்' உள்ளனர் என்பதை ஆண்டியப்பன் அலறோலு ஆகிய பாத்திரங்கள் வாயிலான நாவலாசிரியர் உணர்த்தத் தவறவில்லை. ஆண்டியப்பனும் அலறோலும் தங்களுது அறியாமையும் வறுமையும் களாண்டாகத் தொழிலாளர்களின் பிரதான எதிரிகளுக்கு அனுசரணையாக நடந்து கொண்ட போதும் நாளடைவில் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டதும் தொழிலாளர்களுக்கு உதவியாகச் செயற்படுவதும் தொழிலாளர்களின் எதிரிகளை வீழ்த்துவதில் முக்கிய பங்குகொள்வதும் மனங்கொளத்தக்கவை.

காலங்கள் சாவதில்லை. காலத்தின் போக்கினை உணர்ந்து செயற்படத் தவறிய சின்னத்துளா, கிளாக்கர் முதலியோரைப் பெரிய துரை கண்டிக்குமிடத்து, "... இது தொழிலாளர்யுகம்! அவர்களை அடக்கிவைத்து வேலைவாங்கவும் வேண்டும்; அனைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். இரண்டில் எது கூடினாலும் ஆபத்து ஆபத்துத்தான். ஆள்பலத்தை மட்டுமே நம்பி ஆட்சியேறும் அரசியல்வாதிகள் ஒருபுறம் அப்பாவிக்களான தொழிலாளர்களைத் தங்களால் முடிந்தளவு உணர்ச்சி வசப்படுத்தி வைத்துக் கொள்கின்றனர்; தங்களுடைய அரசியல் லாபத்துக்காக அறிவுப்பலத்தை ஆள்பலத்துக்கு அடிமையாக்கிவிட முயலும் இயர்கள் தேசத்துரோகிகள்"²² எனவும், "தொழிலாளருடன் யிகவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்! அதுவும் இந்த நாட்களில் அவர்களுடன் பழகுவது சக்திமுனையில் நடமாடுவது

போன்றது. ஒரு சிறிது தவறினாலும் ரத்தக் களரிதான் ஏற்படும்"²³ எனவும் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அதிகாரிகளைக் கண்டு தொடை நடுங்கிய காலம் போய் அதிகாரிகளின் திமிர்த்தனங்களையும் அடடுழி ரங்களையும் மூர்க்கத்தவமான எதிர்க்கத் துணியும் காலம் 1960களி லேயே ஆரம்பமாகிவிட்டது என்பதைப் பின்வரும் உரையாடல் தத்ரு பமாகப் புலப்படுத்தி நின்றனவே அவதானிக்கலாம்.

"சார்பலாஹத்தைத் தாண்டி ஆயின் படியில் அவன் கால்கைக்கும் போது அவனுடைய பெயர் கூப்பிடப்படுவது கேட்டது.

"வெள்ளையன் ஆறுமுகம்..."

"வெள்ளையன் ஆறுமுகம்..."

"வெள்ளையன் ஆறுமுகம்..."

கிளாக்கரையா முதல் கூறி, அடுத்துத்துரை கூறிக் கடைசியில் பெரிய கங்காணிழர் கூறிவிட்டார்.

"தொலை செலாங்க" என்று அவன் துரையின் ஜன்னலண்டை நிற்கையில், "வெள்ளையன் சின்னத்தா" என்றார் அப்பா.

"நான் ஆறுமுகங்க"

"வெலகு அங்கிட்டுப்போ கூப்பிடயில் இல்லாட்டி கடசிலவாங்கு; நிற்க முடியாதுன்னா நாளைக்கு வா..." என்று கிளாக்கரையா உள்ளேயிருந்து கத்தினார்.

அதுதானே ஒதுங்கேண்டா... நின்னுக்கடைசியிலவாங்கேன்! பெரிய கங்காணி வெளியேயிருந்து கத்தினார்.

"நல்லா ஒத்து ஊதுங்க. அப்பதான் கள்ளம் உப்புறமாதிரி வயிறும் உப்பும்..." என்று ஆறுமுகம் பதிலுக்கு இரைந்தான்.

"ஏன் மிச்சம் பேசாதே வெலகிக்கோ. சம்பளத்துக்கு திற்சிற பொம்பளை ஆளுக்கு எடம் குடு..."

"நான் ஒண்ணும் மிச்சத்தைப் பேசலே. மொத்தத்தைத்தான் பேசுகிறேன்... எனக்குக் குடுத்துட்டுப் சின்னத்தாளுக்குக் குடுங்க"

"பேசப்படிச்சிக்கிட்டாணு நல்லா... பேருகூப்பிடயில் செரக்கவா போயிருந்தே...? இப்பவந்து கலாட்டா பண்ணிக் கிட்டிருக்கே"

'இத்தாவக கங்காளியாரே, நாங்க பேசப்படிச்சிக் கிட்டிருக்கோம். அதே மாதிரி நீங்களும் பேசறதுக்குப் படிச்சிக்கிடுங்க. செரைக்கவா போனே அப்படி இப்படின்னா அப்புறம் சொசைசே காட்டிடுவேன்...'

'என்னடா பயமா காட்டுறே! தொலையுளே என்ன சொல்றான் பாத்தீங்களா? இவனுக்குத் தெண்டம் போடுங்க... பத்து ரூவா தெண்டம் போடுங்க...'

'தெண்டம் போடச் சொல்லுறியா? போட ஏலும் கங்காளி சன்னாலே? என்றவன், கங்காளியாரின் இடுப்பு வேட்டிக்குள் கையைவிட்டு அவரை இழுத்தெடுத்து உலுப்பினான்.

பெரிய கங்காளியையும் ஆறுமுகத்தையும் பிரித்தெடுத்தார் தலைவர்...'

'... என்ன பெரியாளி அக்கிரமம் இது? செஞ்ச வேலைக்குச் சம்பளம் வாங்குகையில் வெவரம் கேட்டாதாரா உன்னை அழைக்கிறீங்க... நாங்க என்ன குத்தவாளிங்களா? அல்லது கைதிங்களா வாயைத் தொழக்காமல் இருப்பதுக்கு?'

'விடாதே கண்ணா விபரங்கேளு. என்னதான் நடக்குதுன்னு டாப் போம்' என்று அவனுக்குக் கேட்கும்படி கூறிவிட்டு, மறுபடியும் படியேறிக் கள்ளியரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டான் ஆறுமுகம்.

பெரிய கங்காளி ஆறுமுகத்தை அழைந்துவிடுவது போல் டாத்தார்.

'அவனை மொறைச்சிப் பெரமோசனம் இல்லை. எனக்கு வெவரம் கேட்டுக்கொடுக்க அப்பத்தான் சம்பளம் வாங்குவேன். கம்பனிக்கு அஞ்சி ரூபா, சுறுப்புக் கம்பனிக்கு ஆஞ்சி ரூபாள்ள காலம் செத்துப் போச்சி?'

'ஓனக்குச் சம்பளம் வாங்க ஏலாட்டி நீவெலகு. மயிற்ற ஆளு வான்விட்டுப் போகட்டும்?' கத்தினார் கங்காளி.

'அதுதானே முடியாது. வெவரம் சொல்லிக் குடுத்தா வாங்கிக் கிறேன். இல்லாட்டி இப்படியே நிப்பேன். என்னைத் தள்ளிவிட்ட அடுத்த ஆறு சம்பளம் வாங்க வந்தாலோ, நீங்க அடுத்தாளுக்குச் சம்பளம் போட முயன்றாலோ கொலைவீழும்.

'என்ன கங்காளி அவன் சொல்லுறது. வெவரம் வெவரம்னு' கிளக்காய்யா கேட்டார்.

மம், சொல்லுங்களேன் இப்ப. நான் என்ன கேக்குறேன்னு... அய்யாவுக்கு அதெல்லாம் வெளங்காது! எங்க பாணை கொளங்காட்டி

எதுக்காக எங்களுக்கு வேலை செய்ய வர்றாக.

'வேண்டில்லாத கதை வேணாம். வெவரம் வேணுயின்னா கூடையிலவா...!'

தெளிவற்றதே ஹோசெப்பின் எழுத்தாற்றல் விண்ணொளிக்கத் தக்க ஒன்றாகும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள், குணசித்திர வளர்ச்சி முதலியவற்றைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவதில் வல்லவர். பாத்திரங்களின் மிக நுட்பமான மன உணர்வுகளையும் மனச்சொல்வங்களையும் கூடத் தக்கரூபமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். நாவல் முழுவதும் 'கறிக்கு உப்பப் போட்டது' போல் அளவாகவுமே அதே சாமயம் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதியுமாறும் பல வகைச் சுவைகளையும் கையாண்டுள்ளமை விதந்து கூறத்தக்கதொன்றாகும். எடுத்துக்காட்டாகச் சில வருமாறு:

'... இந்த 'கன்பிளவர்துரை' ஒருநாள் கொழுத்துக் காட்டில் திறங்கினார், சீமைமாடு படிக்கட்டில் இறங்குவது போல் தட்டிவென்று இறங்கிச் சுறுக்கி கொண்டு வந்து ஒரு கானில் அவர் நிற்பதற்கும், ஆய்ந்த கொழுந்தைக் கூடையில் வீசத் தலைவர் தங்கை கையை உயர்த்துவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

சமாதாய கையை அவள் கீழே போட்டால், அவருடைய முகத்தில் நான் விழும். ஆகவே, ஒரு வேண்டி அப்படியே தூக்கிய கைபுள் நின்று விட்டான் அந்தப் பெண்.

எடுப்பான அவளுடைய மாப்பின் அடியில் ஒரு விளக்க நேர்ந்த துரைக்கு உடலில் புல்லித்தது. அவருடைய வயதும் அப்படி! ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணிடம் ஆசையாகச் செய்யும் சேஷ்டைகள் ஒன்றும் பெரிய குற்றங்கள் அல்ல; மிகச் சாதாரணமானவைகள் என்று கருதப்படும் மேல்நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்துள்ளவர்; கொழுந்து பறிக்கும் ஒரு பெண்ணை ஒரு துரை தொட்டால் அதனுடைய கண்களும் என்ன என்று புரிபாதவர்.

ஆகவே உயர்ந்து நின்ற அவளுடைய காத்தின அடியில் 'விண்' நென்று தின்ற மாச்சுபத் தளது விரலால் கண்டினார். பார்வையும் நல்லதாக இல்லை. தலைவர் தங்கைக்குத் தாளமுடியவில்லை. விடிக் கென்று திரும்பித் தன் நிலையை மாற்றிக்கொண்டவள் 'பளார்' என்று அவரை அழைத்தும்விட்டாள்.

இரண்டுமே அவரவர் பங்குக்குச் சற்று அதிகம்தான்...'

உங்க தங்கச்சி இருந்தாப்போதும் தலைவரே, ஒழுக்கு எடத்தைத் துரைக்குக் காட்டத்தானே..."

பெரியவர் நல்ல திடகாத்தியமான பேர்வழி, நல்ல உயரம், அதற்கேற்ற பருமன். பீமனைப் போல் இருப்பார், அவருடைய மனைவியோ சீக்காளி! ஏழு நாட்களில் ஐந்து நாட்கள் படுக்கை. மீதி இரண்டு நாட்களும் ஆஸ்பத்திரி, இந்த லட்சணத்தில் தாய் வீட்டுக்குப் போய்த் தங்கிச் கொள்வது வேறு.

ஆயின் முடிந்து களைப்புடன் பெரியவர் வீட்டுக்கு வந்தால் உபசரணை சிண்டபாது.

'எனக்கு இங்கே வலி, அங்கே பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது... மூர்ச்செடுக்க முடியவில்லை...' என்று இதே பாட்டுத்தான்.

பெரியவருக்கு இவைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப்போய் மனைவியைக் கண்டாலே, ஒரு வெறுப்பு 'செத்தும் தொலையுதில் லையே' என்று கறுபிக் கொள்வார் அடிக்கடி, அந்தம்மாவும் சாவதாகக் காணோம்....²⁵

"... இருட்டில் நின்று கொண்டிருந்த கண்ணம்மா, இடுப்புச் சீலைலைய அவிழ்த்து அரைச்சுவற்றுக்கு மேல் உள்ள கம்பியில் போட்டாள். சேலைக்குள் இருந்ததைவிட இப்போது வெறும் பாவாடை சட்டைக்குள் அழகாகத் தோன்றினாள். அதவும் இல்லாவிட்டால் இன்னும் அழகாக இருப்பாள். சிலவேளை அசிங்கமாகவும் இருக்கலாம்... நெற்றுக்கும் முழங்காலுக்குமாக அவளை மூடிக்கொண்டிருந்த துண்டைத் தளர்த்திக் கொண்டாள். தன்னுடைய உடல் திரட்சியைத் தானே பார்த்துக் கொண்டாள். ஏனோ அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. 'இதைப் பார்க்கத்தானா அவர் இப்படித் தூக்கின்றார்!' என்று எண்ணியிருப்பானோ!"²⁷

"கவசில் மாட்டியிருந்த அந்தக் கடிக்காரமும் அடியாலைப் போலவே தான் ஓடாது, நடக்காது, ஒன்றும் செய்யாது."²⁸

இந்நாவலின் மிக முக்கியமான பகுதிகளுள் ஒன்றாக ஒன்பதாம் இயலும் அமைகின்றது. பொலிசாரால் அறியாமையாகச் சுடப்பட்டு மரணமான கண்ணார்சாமிக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்கும் வகையில் நடத்தப்பட்ட கூட்டத்தில் கருத்து முரண்பாடு கொண்ட கட்சியினர், தோட்டத்து டிவிசன் தலைவர்கள், பல்வேறு தொழிற்சங்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், தோட்டத் தொழிலாளருக்கு அக்கிரமங்கள் செய்து கொண்டிருந்த அதிகாரிகளின் வால் பிடிக்கும் பாடசாலை ஆசிரியர்

அதிகாரிகளின் அட்டூழியங்களை ஆதாரங்களுடன் அம்பலப்படுத்தத் துடித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் முதலியோர் பங்குபற்றினர். அவர்களது காரசாரமான விவாதங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துகள் மிக முக்கியமானவை. தோட்டத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த அக்கிரமங்களையும் அநீதிகளையும் கழல்களையும் தொழிலாளர்களின் வேண்டுகோள் ஏற்படுத்தி மோதவிட்டு அவற்றின் மூலம் சுயலாபம் தோ - முறையும் சுயலாபங்களின் வஞ்சகச் செயல்களையும் கருந்த ஆதாரங்களுடன் அம்பலப்படுத்துபவை.

இதேபோன்று இந்நாவலின் பதினோராம் பன்னிரண்டாம் பதின்மூன்றாம் பதினான்காம் பதினைந்தாம் இயல்களும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன; நாவலாசிரியரது நோக்கத்தினை நிறைவு செய்கின்றன; இடையறாப் போராட்டத்தில் மூலமும் தியாகங்களின் மூலமுமே தீய சக்திகளை அழித்து அப்பாவி மக்களைக் காப்பாற்றலாம்; அமைதி காணலாம் என்னும் உண்மையையும் எழுச்சியுற்றுக் கொண்டிருக்கும் தோட்டத் தொழிலாளரின் முன்னேற்றத்திற்குக் குறுக்கே எத்தனை நந்திகள் படுத்துக் கொண்டாலும் எத்தனை பேரினவாத சக்திகளும் நயவஞ்சம் படைத்த அரசாங்கமும் சொல்வொணராக கொடுமைகளையும் சவ இரக்கமற்ற அரசாங்கத்தனமான செயல்களையும் மேற் கொண்டு வந்தாலும் அவர்களது முன்னேற்றத்தை எத்தகைய அசுர சக்திகளாலும் தடுத்து திறத்த முடியாது; ஆயின் அத்தகைய கொடுமை சக்திகள் அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரும் பின்னடைவினை ஏற்படுத்தலாம்; ஆயின் அதன்பின் ஏற்படும் முன்னோக்கிய திடீர்ப்பாய்ச்சலை எவ்வித தீய சக்திகளாலும் தடுத்து திறத்த முடியாது என்னும் உண்மையையும் 'சக்திடமே இறுதியில் வெல்லும்' என்னும் மெய்ப்பொருளையும் விண்டு காட்டுவதாக இப்பகுதிகள் விளங்குதல் மிகவும் கருத்துள்ளறி நோக்கத்தக்கவை. இதுவே இந்நாவலின் தனிப்பட்ட சிறப்பும் ணலாம்.

இலப்பட ணர் கேள்

மலையகம் பெற்றெடுத்த முதன்மையான மாணிக்கங்களுள் ஒருவர் சி.வி.என்.சுருக்கமரக அழைக்கப்படும் கண்ணப்பன் வேல் சிங்கம் வேலுபிள்ளை ஆவார். தாம் பிறந்து வளர்ந்த சமுதாயத்தில் அவலங்களையும் அவர்களது உழைப்பினை எவ்வெவரோ சவு இரக்கமின்றி காலம் காலமாகச் சுரண்டிக் கொழுப்பதையும் கண்டு சிந்திக்கத் தொடங்கியநாளிலிருந்தே சி.வி.வேதனைப்பட்டார். கண் கலங்கினார். அத்துடன் நின்றுவிடாது தமது இறுதி மூச்சுவரை தொழிலாளர்களின்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

விமோசனத்திற்காக அயராது பாடுபட்டார்; அவர்களது இன்பதுன்பங்களில் பங்கேற்றார். ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த போதும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் திகழ்ந்த போதும் முழுநேரத் தொழிற்சங்கவாதியாகக் கடமை ஆற்றிய போதும் அவரது உள்மனம் தொழிலாளர் நலனையே நோக்கி நின்றது; தொழிலாளரின் பொருட்டே அவரது பணிகள் அமையலாயின. பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த அவரது எழுத்துப்பணிகளும் தொழிலாளர் பற்றியனவே.²²

தொழிலாளர்களின் விமோசனத்தையே இலட்சியமாகக் கொண்டு இறுதி வரை செயற்பட்ட சி.வி.வேலுப்பிள்ளை கவிபுளம் படைத்தவர்; தொழிலாளர்நிலைகண்டு ஏங்கினார்; வாழ்க்கையின் முடிபுரங்களில் வீழ்ந்து தனித்தார்; சொல்லொணா வேதனைகளையும் சோதனைகளையும் சகலங்களையும் சந்தித்தவர். ஆக்ரமிக்கலுக்கும் அநீதிகளுக்கும் எதிராகப் போராடினார். சத்தியாகிரகம் செய்தார். பத்து மணித்தி யாலங்கள் தீரும் உணவுமின்றிப் பொலிஸ் வாளில் அடைத்து வைக்கப் பட்டார். பேரினவாதத்தின் ஆக்கத்தனமான கொடிய கரங்கள் மலையகத் தொழிலாளர் உட்பட இந்த நாட்டின் சிறப்பான மக்களது குரல்வளையை கொடுரமாக நெரிப்பதைக் கண்டு மனம் பதறினார்.²³

இவை யாவற்றினதும் மிக மிகச் சிறிய அர்ப்பின் சிறந்த அறுவடையே இந்தநாவல். இனிப்பட மாட்டேன் எனலாம். 'பட்டது போதும்' என்பதற்குப் பதிலாகக் காத்திரம் மிக்க பலபொருள் பொதிந்த 'இனிப்பட மாட்டேன்' என்னும் தலைப்பினை அவர் இந்நாவலுக்கு இட்டுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. இனித் துன்பப்படமாட்டேன். தாங்க மாட்டேன்; வேதனைப்பட மாட்டேன் அவலங்களுக்குள்ளாக மாட்டேன்; எனலாம். இத் தொடர் பொருள்படும். அதே சமயம் இனி இறங்க மாட்டேன் எனவும் இத் தொடர் பொருள்படும். இரண்டாவதே மிகப் பொருத்தமான பொருள் எனலாம். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை இறந்து விட்டார். ஆயின் இறக்கவில்லை, ஒருபோதும் அவர் இறக்க மாட்டார், அவருக்கு மரணமில்லை, என்றும் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் மலையகத்துப் பாரதி

புகர் பெருங் கவிஞளான பாரதி

"காவல் உடை நான் சிறு புல்லென மதிக்கிறேன்;

என்றான் கால குகை வரடர் சற்றே உடை மதிக்கிறேன்"

எனவும் "மாலையே உன்றன் போர்க்கஞ்சவேனோ பொடியாக்குவேன் உன்னை - மாலையே"²⁴ எனவும் மனனையும்

மாயமையும் தோக்கிச் சவால் விட்டார். தமது முப்பத்தொன்பதாம் வயதில் இறந்து விட்டாலும் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறார். அவரே கூறியது போல் அவருக்கு மரணமில்லை. யமனும் அவரை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

இனிப்பட மாட்டேன் என்னும் நாவலின் கதாநாயகன் (சத்திரன்) நாவலாசிரியரான சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களே. கதாநாயகி அவரது அன்புத் துணைவியான சிங்களப் பெண்மணி சித்திரா அவர்களே. கதாநாயகனின் மகள் ஜகந்நாதன் (ஜகன்), அவளது அருமைக் காதுவி மனோகரி, மனோகரியின் தாய் பத்மினி, லீலா, பகபதி கண்ணம்மா, சத்தியாகு, ராஜன், சந்தானம், லலிதா குணசேகர, மெனிகே, அப்பாரட்ன, சி.விபின் அத்தை, சி.விபின் தாய் சி.விபின் குருநாதர் ஸ்பைன் ஜோசப், குணராஜன், மொலக், முதலியார், மென்டிஸ் அக்கையார், தந்தநாயகன், (சத்திரனின் வில்லன்) சி.விபின் பாட்டி அங்கம்மாள், வட்டக் கொடை கங்காணி, அப்புஹாமி, ராஜகாத்தன், நேர்ஸ், சித்திராவின் தாய் முதலிய பாத்தாங்களுக்கும் நாவலின் வெவ்வேறு கட்டங்களில் முக்கியத்துவம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

வட்டக்கொடை பூண்டிலோயானவர் சேர்ந்த மடக்கும்புரவில் நிறுத்து, வளர்ந்த சத்திரன் தலைவாக்கொல்ல பாடசாலையில் தமது ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார். பின்னர் அட்டன் கதறலென்ன கல்லூரி, நவ்லெவியா புனித திருத்துவக் கல்லூரி, கொழும்பு நாலத்த வித்தியா வாய் ஆசிரியகத்தில் பயின்று மெட்ரிகுலேசன் பரீட்சைத் சித்தியடைந்தார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார்; தான் படித்த அட்டன் ஹைலென்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். ஆங்கில மொழியில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்த அவர், கவிதை, கட்டுரை, உரைச் சித்திரம் என ஆங்கிலத்தில் நிறைய எழுதினார்; அவற்றைப் பத்திரிகைகள் மூலம் வெளியிட்டார். திருமணமாக முன்பே அவர் சிறந்த கவிஞர், எழுத்தாளர் எனப் புகழ் பெறலானார்.

குழந்தைப்பருவத்திலிருந்தே வீட்டில் தனது பாட்டியிடம் (அங்கம் மாள்) அல்லிஎனியை அர்ச்சனை மனைந்த கதை, ஏழு தட்டு பல்லாக்கில் வந்த பலவரிசையின் கதை, வீக்கிரமதித்தன் கதை முதலிய வற்றைக் கேட்டு வந்தார். தன் தாத்தாவிடமும் பாட்டியாவிடமும் மாரியம்மான் தாலாட்டு, முருகன் திருவிருத்தங்கள் மஸ்தான் சாய்பு பாடல்கள் பக்திப் பாடல்கள் முதலியவற்றைப் படித்தார், மனனம் செய்தார். இதனால் அவர் தமிழிலும் களிசமான புலமை பெறும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. மலையக நாட்டார் பாடல்களிலும் கலை,

பண்பாட்டம்சங்களிலும் இயல்பாகவே அவர் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். ஆங்கிலக் கல்வியின் மூலம் மேலைநாட்டு இலக்கியங்களிலும் சமய தத்துவக் கருத்துக்களையும் அறிந்து கொண்டார்.

இயல்பாகவே அவர் அடக்க சபாவும் மென்மையான உள்மும் மனித நேயமும் கொண்டிருந்தார். பெரிய கங்காளி, பெரிய கணக்கப் பிள்ளை எனத் தோட்டத்து உயர் அதிகாரிகள் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த போதும், அல்லலப்பட்டு ஆற்றாது அழுது கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்த தொழிலாளரின் விமோசனத்திலேயே தீவிர ஆர்வம் காட்டினார். மலையகத்தின் புகழ் பூத்த தலைவர்களுள் ஒருவரான ராஜனின் (வி.கே. வெள்ளையன்) மிக நெருங்கிய நட்பு அவரது ஆர்வத்தை வென்மேலும் பெருகச் செய்யலாயிற்று.

அட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் சந்திரன் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலம் அவரது வாழ்வில் பெரும் திருப்பு முனையாக அமையலாயிற்று. ராஜனின் மிக நெருங்கிய நட்பு அவருக்கு இக்காலப் பகுதியிலேயே ஏற்பட்டது. ஒரு புறம் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டு மறுபுறம் ராஜனுடன் சேர்ந்து தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளில் தீவிரங்கு கொள்ளலானார் சோல்பரித் திட்டத்தின் கீழ் முதன் முதல் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடாத்தப்பட்ட போது ராஜனும் மஸ்கெலிபாத் தொகுதிக்கு (நுடேசய்யர் சீட்) வேட்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது வெற்றிக்காகச் சந்திரன் அய்யாது உழைத்தார். தன்னுடன் பணிபுரிந்த சக ஆசிரியர்களின் ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

தேர்தலில் ராஜன் அமோக வெற்றியீட்டினார். கண்டி நகரில் தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சந்திரன், ராஜன் அவர்களது நண்பர்கள் முதலியோர் கண்டியிலிருந்து அட்டன்லுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். கிணிகத்தேவையிலிருந்து அட்டன்வரை அவர்களுக்கு அமோக வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. சந்திரன் கடமை யாற்றிக் கொண்டிருந்த ஹைலன்ஸ் கல்லூரியிலும் வரவேற்பு உபகாரங்கள் அளிக்கப்பட்டன. அதே சமயம் சந்திரனின் நாயார் குடும்ப சகலீனத்திற்கு உள்வாணர்.

ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் சந்திரன் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தமது நற்பண்புகளாலும் கற்பித்தல் திறனாலும் பரந்து விரிந்த அறிவினாலும் கல்லூரி அதிபர் முதல் சக ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் முதலியோர் வரை பல தரத்தினரையும் இளைஞரான அவர் கவர்ந்திருந்தார். சந்திரனால் 'என் குருதேவர்'

எனப் போற்றப்பட்ட ஸ்டீபன் ஜோசப் முதலியார் மொளராவல, குணாட்சன, தந்தநாராயண, பொலக், மிஸ் மல்தெனியா மென்டிஸ் அம்மையார், மிஸ் சித்திரா பென்னாண்டு முதலியோர் சந்திரனை மிக அதிகமாக நேசித்தார்கள். பூப்பாத கல்லூரியில் உதவித் கல்விப் பணிப்பாளரால் நடாத்தப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கான கூட்டத்தில் ஹைலன்ஸ் கல்லூரி மாண்பில் சந்திரனே உயர் தகுந்த வேண்டும் எனக் கல்லூரி அதிபர் ஸ்டீபன் ஜோசப் வேண்டிக் கொண்டார். இது ஏனைய ஆசிரியர்களுக்கு சற்று அதிர்ச்சியாக இருந்தாலும் சந்திரனின் அறிவையும் திறமையையும் அறிந்திருந்த அவர்கள் மெளனம் சாதித்தனர். சந்திரன் (பாலச்சந்திரன்) அக்கூட்டத்தில் மிகவும் சிறப்பாக உரையாற்றியதையும் உதவிப் பணிப்பாளர் தொடுத்த வினாக்களுக்கெல்லாம் தகுந்த விடைகளளித்ததையும் கண்டு சகலரும் பாராட்டினர். மிஸ் சித்திரா பொனாரால் டோ மனார் திறந்து பாராட்டினார். முதன் முதல் சந்திர னுடன் முகம் மலர்ந்து கதைத்தார். சந்திரனோ மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதக்கலானார்.

சந்திரன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த, வேளையில் ராஜனுக்காகத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அப்போது இருபத்து நான்கு வயது கரவானதே தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற தேர்தல் கூட்டத்தில் ராஜனுக்குப் பதிலாகப் பேசினார். கூட்டம் முடிந்ததும் இருபத்தை ந்து வயது அழகியும் பெரிய கணக்கப்பிள்ளை மின் மகளுமான பகபதி சந்திரனின் பேச்சையும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த அவரது எழுத்துக் களையும் வெகுநாளப் பாராட்டினார். இருபத்து நான்கு வயது இளைஞ னான சந்திரன் அதுகாலவரை எந்த ஒரு அழகிய இளம்பெண்ணும் தன்னை இவ்வாறு புகழ்ந்திருக்காதிருந்த வேளையில் பகபதி இவ்வாறு கூறியதும் மகிழ்ச்சியின் சிகரத்திற்கே சென்று விட்டார். தன்னிலை மறந்தார். பகபதியும் சந்திரனிடம் உணைதப் பறிகொடுத்திருந்தார்.

கூட்டம் நடந்த அன்று இரவு பெரிய கணக்கப்பிள்ளை வீட்டில் சந்திரனுக்கும் ஏனையோருக்கும் வீருந்துபசாரம் நடந்தது. அதற்குச் சிறிது முன்னதாகப் பகபதி சந்திரனை டோர்ச் ஹெற்றுடன் வாழை இலை வெட்ட வநமற்று அழைத்தார். வீட்டின் பின்புறமுள்ள வாழைத் தோட்டத்திற்கு இருவருமாக வாழையிலை வெட்டச் சென்றபோது இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் ஆசை கொண்டனர். தன்னை மறந்த நிலையில் சந்திரன் பகபதியை கட்டி அணைத்தார். பகபதியோ 'ஐயோ என்னை விடுங்கள்' 'ஐயோ என்னை விடுங்கள்' எனக் கூறித் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

சந்திரனுக்குத் தளவிலிருந்து கால்வரை நடுக்கம் ஏற்படலாயிற்று. தொண்டை வரண்டு விட்டது. குற்ற உணர்வால் நெஞ்சம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. 'எனக்கு இருபத்து நூறு வயதாயிருந்தாலென்ன அறுபத்தைந்து வயதாயிருந்தாலென்ன என்னைக் கௌவித்து மரியாதை செய்த வீட்டில் இவ்வளவு கீழ்த்தரமாய் நடந்து விட்டேன். ராஜனின் பிரதிபிதியாக வந்த நான் ஒரு கோலான ஸ்தாபனத்தின் சார்பாக வந்த நான் ஒரு ஆசிரியனாக வந்த நான் இவ்வளவு கேவலமாய் உண்டா வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்து விட்டேனே' என மிகவும் மனம் வருத்தினார்.

புகழியோ நான்தானே குற்றவாளி. ஏதோ முன்பிறப்பிலே பட்டகடன் தீர்ந்து போச்சு. உங்களை விட ஒரு வயது கூடியவள் நான். அது உங்களுக்குள் எந்தி நரும். நீங்கள் நல்ல பிள்ளை. நல்ல தாய் வளர்த்த பிள்ளை' எனச் சந்திரனிடம் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள். அதன் பின் சந்திரனுக்கு விருந்து மருந்தாகவே அமைந்தது அவரது உள்மன வேதனைப்படலாயிற்று.

மன அமைதி தேடித் தனது வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அழகிய இளம் பெண்ணான கண்ணம்மாளை நினைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் சென்றார் சந்திரன் பிறந்த இடத்திலேயே கண்ணம்மாவும் பிறந்து அவர் வளர்ந்த இடத்திலேயே அவளும் வளர்ந்தவள். இருவரும் ஒன்றாகவே படித்தவர்கள். சந்திரன் மேற்படிப்பிற்காக கல்லூரிக்குச் சென்றபோது கண்ணம்மா சந்திரனின் தாய்க்குதடியாக வீட்டில் நின்று விட்டாள். கண்ணம்மாவும் சந்திரனும் மனம் விட்டுப் பழகினர். ஒருவரையொருவர் விரும்பினர். சந்திரனின் தாய் இகமன விரும்பவில்லை. தாய் மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஒருநாள் சந்திரனை நோக்கி 'சந்திரா! நல்ல மனுசனுக்கு நூறு வார்த்தை. அதே நல்லா கேட்டுக்கோ. கண்ணம்மா நாயம் செந்தக்கரப்புள்ளேதான். நீ கொஞ்சம் கட்டுப்பாடா இருக்கணும். முறதித்தான் நீங்க சினைப்புள்ளே! இப்ப அப்படி இல்லை. நீ வேலைக்குப் போன பிறகு அடிக்கடி வீட்டுக்கு வராதே' எனக்கூறி எச்சரித்து விட்டார்.

அதன் பின் சந்திரன் வீட்டுக்குப் போவதை மிகவும் குறைத்துக் கொண்டார். வீட்டுக்கும் போனாலும் போன மறுநாளே திரும்பி விடுவார். சந்திரனினதும் கண்ணம்மாவினதும் விருப்பத்திற்குத்தாயார் விருப்பம் தெரிவித்திருந்தால் சந்திரனின் வாழ்வே திசை மாறியிருக்கலாம். ஆயின் வீதி அவரை வேறெங்கோ இழுத்துச் சென்றது. சந்திரனின் வாழ்வில் மூன்றாவது பெண்ணாக செல்வி சித்திரா

பெர்னாண்டோ அவரது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தாள். சித்திரா சிங்களப் பெண்மணி. கத்தோலிக்க மதம்: சிறப்புப் பட்டதாரி உப அதிபர் சந்திரனோ 60 ரூபா சம்பளம் வாங்கும் சாதாரண ஆசிரியர்மலையகத் தமிழர். இந்து மதத்தவர். இயல்பாகவே அவரிடம் குடிசொண்டிருந்த தன்னடக்கம் தாழ்வு மனப்பான்மைபாகவும் அடிக்கடி மாறியது.

சித்திராவிடம் சந்திரன் தனது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்திருந்தாலும் சித்திரா தன்னை விரும்புபவரான என ஐயுற்றார். சந்திரனுக்கு வில்லன்களாகத் தந்தநாராயணமும் முதலியார் மொன்றாவனையும் செயற்பட்டனர். சித்திராவோ எவருக்கும் பிடிக்கொடாமல் நடந்து கொண்டாள். எனினும் தந்த நாராயண சித்திராவுடன் நெருக்கமாகப் பழகினார். சந்திரனோ இரவு பகல் ஏற்றோடும் சித்திரனின் நினைவாகவே திரிந்தார். ஒருபுறம் அவரது தாழ்வு மனப்பான்மையும் மறுபுறம் சித்திராவின் மீது கொண்ட மேலகமும் அவரை வாட்டி எடுத்தன. சக ஆசிரியர்கள் சிலர் சந்திரனை அடிக்கடி கேலி செய்தனர். அச் சந்தர்ப்பங்களில் முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படலாமா என அங்கலாய்ப்பார். இந்நிலையில் ராஜன் 'சந்திரன்! சித்திரா பெர்னாண்டோ பெண்மையான மேலான பெண் போலத் தெரிகிறது. எதற்கும் போகும் வேண்டும்' எனக் கூறினார். இதனால் சித்திரா மீதான மேலகம் சந்திரனிடம் பெண்மேலும் கிளர்ந்தெழலாயிற்று.

பூர்பாத கல்லூரியில் நடந்த ஆசிரியர்களுக்கான கூட்டத்தை அடுத்து சித்திரா சந்திரனுடன் நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்கினாள். சந்திரனைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டறிவு முற்பட்டாள். சந்திரனோ தனக்குச் சொந்த ஊர் இல்லை எனவும் தேயிலைத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் எனவும் தனது உறவினர்கள் தோட்டத்தில் வேலை செய்கிறவர்கள் எனவும் கூறினார். நூலுக்குநாள் இருவருக்குமிடையிலான நெருக்கம் அதிகரிக்கலாயிற்று. சந்திரன் ஆகாயத்தில் மிதத்தார். பார்ப்பதெல்லாம் நினைப்பதெல்லாம் கனவு காண்பதெல்லாம் சித்திராமயமாகவே இருந்தது. ஆயின் இதற்கும் மிக விடைவில் ஆபத்து ஏற்படலாயிற்று. அதனைச் சந்திரனே தேடிக்கொண்டார். சித்திராவுடன் தந்தநாராயண நெருக்கமாகப் பழகுவது சந்திரனின் உள்ளத்தில் பொறாமையை ஏற்படுத்தி விட்டது.

ஒருநாள் சித்திராவும் சந்திரனும் தேதீர் அருத்திய வண்ணம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் தந்த நாராயண அவரிடம் வரவே 'உங்கள் இருவருக்கும் குறுக்கே நான் நிற்கக் கூடாது' எனச் சந்திரன் கூறியதும் சித்திராவின் முகம் திடீரெனச் சிவந்தது. கோபம்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanoolaham.org

கொண்ட அவன் சந்திரனைப் பார்த்து, 'ஆண்டுகளோடு கொஞ்சம் பழகினால் வரம்பு மீறிப் பேசுவார்கள், என் சொந்த விசயத்தைப் பற்றி நீங்கள் அப்படிப் பேசக்கூடாது' எனக் கூறினார். சந்திரனும் தன் தவறை உணர்ந்து கொண்டு சித்திராவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார். தான் அவ்வாறு கூறியதற்காக மிகவும் வருந்துவதாகவும் கூறினார். சித்திராவோ எதுவும் பேசாது வேதனையுடன் தலை குனிந்த வண்ணம் புறப்பட்டார். சந்திரனின் மனம் புண்பட்டது. இனி அவ்விடத்தில் இருக்க முடியாது என அவசரப்பட்டு முடிவு செய்து கொண்டு சூட்டுக்கூடம் புனையிரதம் மூலம் வட்டக்கொடையை அடைந்து தனது வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்த்தார். கண்ணம்விடம் தனது தோஷங்களைக் கூறி ஆறுதலடைய என்னிக் கண்ணம்மாவைத் தேடினார். ஆயின் அங்கு அவருக்கு அடுத்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

சந்திரன் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் கண்ணம்மா அவரிடம் வந்து அவரது காலகை தொட்டு வணங்கினார். அன்று காலையதன் கண்ணம்மாவுக்கும் சந்திரன் திருமணம் நடந்தமைமைய சந்திரன் அறிந்திருக்கவில்லை. அதையின் வேண்டுகோள்க்கிணங்கச் சந்திரன் கண்ணம்மாவின் தெற்றியில் விழுதி பூசி அவளது தலையைத் தொட்டு ஆசிரவதித்தார். எனினும் இருவரும் ஒருவரைப்பொருவர் பார்த்துக் கண்கலங்கினர். கண்ணம்மா திருமணமாகி விட்டதால் அவளுடம் அதிகம் பேசக்கூடாது எனச் சந்திரனிடம் அவரது மானம் கூறினார். சந்திரனின் தாயும் கடும்கவலைத்திற்குள்ளானார். அந்தையின் அன்பும் ஆதரவும் சந்திரனின் புண்பட்ட மனத்திற்கு ஆறுதலளித்தன. சந்திரன் வாடி மெலிந்து கவலையுடன் இருப்பதை அவர்தானித்த நாயர் காரணம் வினவினார். சந்திரனோ உண்மையைக் கூறாது மட்டுமல்லாமல்...

சந்திரன் வீட்டில் தங்கியிருந்த போது ஒருநாள் அவர்களது வயற்காரரான அப்புவாமியம் மருமகன் மெனிக்கேயம் சந்திரனைப் பார்க்க ஆவலோடு வந்திருந்தனர். எல்லோரும் கலகலப்பாக உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென அப்புவாமி சந்திரன் மாத்தியா ஒரு சிங்கைப் பெண்பிணைப்பதற்கான கலியாணம் செய்ய வேண்டும் என வேடிக்கையாகக் கூறினார். அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரனின் தாய் 'அவளின் பிரியம் என் பிரியம்' எனக் கூறினார். மூலம் புதன்சாரம்மாவை விரும்பியபோது குறுக்கே நின்ற தாய் இப்போது இப்படிக்கூறுகிறாரே எனச் சந்திரன் அதிர்யித்தார். மெனிக்கே, யாரையாவது பார்த்து வைத்திருக்கிறீர்களா எனச் சந்திரனிடம் கேட்டார். அதற்குச் சந்திரன் 'ஒரு சிங்கைப் பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்திருப்ப

தாகவும் அவள் பெரிய இடத்துப் பெண்; சிறப்புப்பட்டதாள்; உப அதிபர்; பெயர் சித்திரா' எனவும் கூறினார். அதனைக் கேட்டு எல்லோரும் வேடிக்கையாகச் சிரித்தபோது சந்திரனுக்கோ தான் ஏன் அவ்வாறு கூறினார் என்பது புரியாமலிருந்தது.

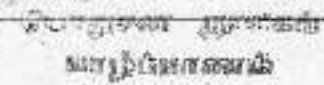
சந்திரன் வீட்டில் தங்கியிருந்த சில நாட்களுள் கைவினமுற்றிருந்த நாயர் இறந்து விட்டார். சிறுவயதிலேயே சந்திரன் தந்தையைப் பறிகொடுத்தார். திருமணமாக முன் தாயையும் இழந்தார்; தன் இதயத்திற்கு குடி கொண்டிருந்த சித்திராவையும் தற்செயலாகத் தன் வாய்த் துடுக்கினால் மனம் நோக்கச் செய்து தானும் மனம் சேர்த்தார். புண்பட்டுப்போன அவரது மனதுக்கு இடமாற்றம் அவசியமாயிற்று. பல நாட்களாகச் சந்திரன் கல்லூரிக்கு வராததாலும் சந்திரனின் தாய் இறந்து விட்ட செய்தியை அறிந்ததாலும் சந்திரனின் குருதேவர் ஸம்பன் ஜோசபும் ராஜனும் சந்திரனைத் தேடி வீட்டிற்குச் சென்றார்கள்; நலம் விசாரித்தார்கள்..

ஸம்பன் ஜோசபின் முயற்சியால் சந்திரனுக்குக் கொழும்புள்ள பாடசாலை ஒன்றிற்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது. சந்திரனுக்கும் சித்திராவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபத்தைத் தொடர்ந்து வீட்டிற்குச் சென்ற சந்திரன் பல நாட்களாகியும் கல்லூரிக்குத் திரும்பாததால் மனமுடைந்த சித்திரா தனது சொந்த ஊரான களவிக் கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்று விட்டார். இடமாற்றம் பெற்ற சந்திரன் புதிய பாடசாலைக்குச் சென்று கடமைமைய ஏற்பதற்கு முன்பாகத் தான் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த ஹைஸ்கூல் கல்லூரிக்குச் சென்று எல்லோரிடமும் பிரியாவிடை பெற்றார். அதிபர் முதல் சந்திரனின் தண்பர்கள் வரை ஆசிரியர்கள் முதல் மாணவர்கள் வரை எல்லோரும் சந்திரனின் பிரிவைவிண்ணிக் கவலையடைந்தனர்; சிலர் வாய் விட்டமுதனர்.

பிரியாவிடை வைப்பதற்குச் சித்திரா சமூகமளிக்காததையிட்டு சந்திரன் அவதியுறுவதை அவதானித்த மெனிக்கே அம்மையார், 'சித்திரா தல்ல பெண்; சில நாட்கள் பிசுந்த கவலையோடிருந்தாள். பின்னர் வேறு பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிப் போய்விட்டாள்' எனக் கூறினார். இச்செய்தி சந்திரனின் வேதனையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

சந்திரன் கொழும்புக்குச் சென்று பாடசாலையில் கடமைமைய ஏற்றார். தோத்தின் பிள்ளாஜனும் கூடுதலான நாட்கள் கொழும்பிலேயே தங்க வேண்டியிருந்தது. அதனால் சந்திரனும் ராஜன் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார். கொழும்புக்குச் சென்ற பிள்ளும் சித்திரனின் இன்பகரமான நினைவு அவரைத் துரத்திக் கொண்டேயிருந்தது. கொழும்புக்குச்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org



சென்று ஒரு வருடத்தின் பின்பு ஒருநாள் காலையிலும் மாலையிலும் மழையில் நன்றாக தலைநத்துவிட்ட சந்திரன் கடுமையான சளிச் சூத்தி னால் (நீலோசியா) மீட்கப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தார். ராஜனே அவருக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் எல்லா வற்றையும் செய்தார். ராஜனின் வேண்டிதலுக்கிணங்க வைத்தியர் கூறும் தாதுகளும் சந்திரனை வேண்டிய அளவிற்குக் கவனித்தனர். காய்ச்சலின் கடுமை காரணமாக சந்திரனின் உடல்தினை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவாயிற்று. அடிக்கடி மயக்க நிலையிற் காணப்பட்டார்.

அவருக்குப் பணிவிடை செய்துவந்த அழகிய இளம்தாதி ஒருத்தி அவரிடம் "இருப்பிடமாவே" எனக்கேட்டதற்கு, அட்டைப்பகுதி, மாயா நாயி மாத்திரம் நெருங்கிய பந்துக்கள்' எனக் கூறினார். "பெற்றோர் இல்லையா?" எனக் கேட்டதற்கு 'நாயர் இறந்து விட்டார். தந்தை மேல்தாட்டில்' எனப் பதிலிறுத்தார். 'வேறு சொந்தக்காரர்கள் இல் லையா?' எனக் கேட்டதற்கு, 'நீங்கள் எல்லோரும் தான் எனக்குச் சொந்தம்' என்றார். மருத்துவமனையில் சந்திரன் வைத்திருந்த நாட் குறிப்பையும் சித்திராவைப் பற்றி எழுதி வைத்திருந்த கவிதைகளையும் சந்திரன் மயக்கமுற்றிருக்கும் போதும் துயிலும் போதும் அந்தத் தாதி எடுத்து வாசித்து வியத்தாள்.

சந்திரனுடன் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டு வேறு பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்ற சித்திரா தனது தாயிடம் தான் திருமணம் செய்வதாயின் சந்திரனையே திருமணம் செய்யப் போவதாகவும் மறுத்தால் திருமணமே செய்ய மாட்டேன் எனவும் கண்டிப்பாகக் கூறியிருந்தாள். வேறு வழியின்றித் தாய் சம்பதித்தாள் ஒருநாள் கொழும்பில் எதிர் பாரதன் தமாக ராஜனைச் சந்தித்த சித்திரா சந்திர னைப் பற்றி விசாரித்தாள். சந்திரன் கொழும்பில் கடமையாற்றுவதையும் நோய்வாய்ப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் ராஜன் கூறினார். இதனைறிந்தசித்திரா பதற்றமடைந்து தனது தாயை யும் தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு மருத்துவ மனைக்குச் சென்று சந்திரனைப் பார்வையிட்டாள். சந்திரனின் நிலை கவலைக்கிடமாக விருந்தது. தாயையும் தம்பியையும் அனுப்பி விட்டு மூன்று நாட்களாக இருவரும் சந்திரனுக்குச் சித்திரா பணிவிடை செய்தாள்.

மூன்று நாட்களும் சந்திரன் சுயநினைவு இழந்திருந்ததால் தனக்குச் சித்திரா பணிவிடை செய்வதை அறியாதிருந்தார். மூன்றாம் நாள் முடிவுறும் போதே ஒரு சிறிது சுயநினைவிற்கு வந்த போது தனக்கு மீயிக் கெடுக்கமான ஒரு குரல் அடிக்கடி சந்திரன்! சந்திரன்! என அழைப்பது

எங்கோ தூரத்திலிருந்து கேட்பது போல் சந்திரனுக்குக் கேட்டது. தன்னை அழைப்பது சித்திராதான் என்பதை நம்ப முடியாவிட்டாலும் தம்பியே வேண்டியிருந்தது. சந்திரன் மறுபடியும் துயின்று விட்டார். காலைசில் கண்விழித்த போது அருகில் சித்திரா நிற்பதைக் கண்டு வியந்தார். இருவரும் சிறிதுநேரம் உரையாடினர். பின்னர் சித்திரா, தான் வீட்டிற்குப் போய் தாயையும் அழைத்துக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டாள். சித்திரா சென்றதும் சந்திரனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தாதி, சந்திரன் சுயநினைவிழந்திருந்த மூன்று நாட்களும் இரவு பகல் தூக்கமின்றிப் பணிவிடை செய்தமை பற்றியும் சந்திரன் நல்ல போகக்காரன் எனவும் கூறினார்; சித்திராவின் அன்பினையும் செயல் களையும் என்ன வியந்த சந்திரனுக்குக் காய்ச்சல் விரைவாகக் குண மடையத் தொடங்கியது, தாதி, சந்திரனையும் சித்திராவையும் இணைத்து வேடிக்கை பேசினாள்; சந்திரனின் நாட்குறிப்பையும் கவிதை களையும் படித்து வியந்ததாகவும் கூறினார்.

சந்திரன் துயின்று விழித்தபோது சித்திராவும் தாயும் அருகில் நின்றனர். சந்திரனின் கைதலம் விசாரித்த சித்திராவின் தாய் சரளமாக ஆங்கிலம் பேசுவதைக் கண்டு அவர்கள் உயர்வட்ட நடுத்தர வகுப்பி னராக இருக்கலாம் எனச் சந்திரன் எண்ணினார். தாய் சென்றுவிடச் சித்திரா அங்கேயே தங்கிப் பணிவிடை செய்தாள். சந்திரனின் உடல் நிலை தேறியதும் இருவரும் மனம்விட்டு உரையாடினர். ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் இருவரும் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டு பிரிந்து சென் றமை முதல் சந்திரனையே திருமணம் செய்ய முடிவெடுத்துள்ளது வரை ஒன்றுமீடாமல் சித்திரா சந்திரனிடம் கூறினாள். அவற்றை முழுமையாக தம்பலாமா எனத் தயங்கிய சந்திரன், 'ஒன்றுமில்லாத என்னை ஏற்றுக் கொள்வீர்களா? பின்னால் உங்களுக்குத் தொல்லை' எனக் கூறினார். சித்திராவோ அதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லாது 'நானைக்கு உங்களை எங்கள் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் செல்கிறேன். அதன்பின் பதினை எதிர்பார்க்கலாம்' எனக் கூறினாள். அந்நேரம் ராஜனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். சித்திராவின் விருப்பத்தை அங்கீகரித்தார். சந்திரனை அதற்கு இணங்கச் செய்தார்.

பின்னர் சித்திராவுடன் சேர்ந்து ராஜனும் சந்திரனை அழைத்துக் கொண்டு சித்திராவின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்த்தனர். சந்திரனோ நடந்து கொண்டிருப்பதெல்லாவற்றையும் பார்த்துக் களவோ கற்ப னையோ வினையோ எனத் திணைத்துப் போய் இருந்தார். சித்திராவின் பெரிய வீட்டில் சந்திரனுக்கான பணிவிடைகள் அபரிமிதமாகவிருந்தன. இருவரும் தம்பதிகளாயினர். மிகவும் அந்நியோன்மியமான தம்பதி

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

களாக வாழ்ந்தனர். சத்திரனின் பணிகளுக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் 'காரியம் யாவிலும் கைகொடுத்து உதவும் உத்தமியாகச் சித்திரா திகழ்ந்தாள். ஐகந்நாதன் எனும் செல்வமகனைப் பெற்றெடுத்து ஆளாக்கினார். தந்தையைப் போன்றே தளையலும் தோட்டத் தொழிலாளரின் விமோசனத்திற்காகப் பாடுபடலானான்.

திரும்பும் நடந்து சில வருடங்களுள் சத்திரன் தளது ஆசிரியர் பதவியைத் தூக்கியெறித்து விட்டு ராஜனுடன் சேர்ந்து முழுநேரத் தொழிற்சங்கவாதியாகச் செயற்படலானார்; தோட்டத் தொழிலாளர் கூடு விமோசனத்திற்காகச் செல்லாலும் செயலாலும் எழுந்தாலும் பாடுபட்டார்; எத்தனையோ போளட்டங்களில் நேரடிப் பங்கு கொண்டார்; தலைமை தாங்கினார்; சத்திரயாக்கிரகம் செய்தார்; அடிஉதை பட்டார்; சித்திரவதைக்குட்பட்டார்; ராஜனுடன் தோளோடு தோளாக நின்று செயற்பட்டார்; தான் ஆரம்பத்திற் பங்கு கொண்டு விகவாசத்துடனும் நேர்மையுடனும் செயற்பட்ட தொழிற்சங்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களாகவு கபட நாடகங்களையும் இரட்டை வேடங்களையும் கண்டு மனம் வெலும்பினார்; சலித்தார்; பொறுத்தார்; 'இனிமேலும் இயலாது' என்ற நிலையேற்பட்ட போது ராஜனுடன் சேர்ந்து 'தொழிலாளர் நேசிய சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்; அதன் வளர்ச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்கும் ராஜனுடன் சேர்ந்து அயராது உழைத்தார்; உய்யாத்துறை போன்ற சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளர்களின் திறமையையும் ஒப்பற்ற செயல்பாடுகளையும் நேர்மையையும் கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாடு போன்றவற்றையும் அறிந்து அவர்களைக் கைதூக்கிவிட முனைந்தார். அதுகாலவரைக்கும் மனோதிடத்துடன் செயற்பட்ட 'மென்மையான உள்ளம்' படைத்த, 'கலியுள்ளம்' வாய்க்கப்பெற்ற சத்திரன், அடுத்தடுத்து இடம்பெற்ற கொடுமையான 'இளச் சங்கராச்' செயல்களைக் கண்டு மனம் வெலும்பினார். யிக அழகிய, மாணுடத்தை இதய சுத்தியோடு நேசித்த, சத்தியத்தை நித்தியமாகப் போற்றிய வெண்காவானம்பாடியின் குரலாக கேட்டு மகிழ்ந்து மீண்டும் மீண்டும் நம்பிக்கையோடு அமைதியும் சமாதானமும் கவிட்சமும் திறைந்த எதிர்காலத்தை யிக்க ஆலலோடு எதிர்நோக்கிய அத்தகர் கலியுள்ளம் உடைந்து, தொருக்கிச் சின்னா பின்னமாகியது. பத்து நாட்களுக்கு மேல் ஊண், உரக்கம் அமைதியின்றி நித்திரையின்றி தவித்தது. இனிமேலும் தாங்க இயலாது என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

தன்னால் உயிருக்கு உயிராக நேசிக்கப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்கள், தோட்டத் தலைவரான சத்திரயாகு, பசுபதியம்மா முறலியோர் 'இளக் கல்லரங்கனால்' - 'இளச் சங்காரத்தால்' பாதிக்கப்

பட்டு, அகதி முகாம்களில் அடைபட்டு, துண்டக் கேணியள் அகப்பட்டு வாடி வதங்கி, வாழ்க்கை பற்றிய சகல நம்பிக்கைகளையும் இழந்து ஒரு நேரக் கஞ்சிக்குக் கூட வழியற்றுத் தவித்துக் கொண்டிருந்த அந்த அப்பாவி ஜீவன்களை நேரில் கண்டபோது, அவர்களுடன் உரையாடிய போது அவரது மனம் பட்டபாடு 'இனிப்பட மாட்டேன்' என்ற முடிவிற்கே வந்தது; இது தவிர வேறு வழியே அந்த மகாணுக்குக் கிடைக்க வில்லை. ராஜனுடனும் பிற தொண்டர்களுடனும் அகதி முகாம்களுக்குச் சென்று அல்லலப்பட்டு ஆற்றாது அழுது கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்த மக்களுக்கு ஆறுதலும் தேறுதலும் அளித்தார்; நம்பிக்கையூட்டினார்; தன்னால் முடிந்த உதவிகளையெல்லாம் செய்தார். உதவி கோரி அலுவலகத்திற்கு வந்தவர்களிடம் மிக்க பொறுமையோடும் அன்போடும் நடந்து கொண்டார்; அவர்களது முறைப் பாடுகளைக் கேட்டு ஆவன செய்தார். தன்னால் நேசிக்கப்பட்ட பசுபதியம்மாள் இந்தியாவிற்குச் செல்வதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார்.

காட்டுத்தீபோல் நாடெங்கிலும் பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்த கொடுமையான பிக்க இனக்கலவரும் தணிபத்தோடநின்று தாயகம் திரும்பிய தோட்டத் தொழிலாளர் மலையகத் தொழிலாளர் ஆசிரியரது நிலைமை குறித்த மாநாடு சென்னை மாநகரில் நடைபெறவிருந்தது. அம்மாநாட்டில் இலங்கையின் முக்கிய பிரதிநிதியாக ராஜன் கலந்து கொள்ளவிருந்தார். சத்திரனின் அருமை மகள் ஜெகன் தமிழகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள தலைமைகளைக் கண்டறிய நீண்ட நாட்களாக ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ராஜன், ஜகனையும் அழைத்துச் செல்ல விரும்பினார். ஒருநாள் கூட மகளை விட்டுப் பிரிந்திராத சித்திராவும் சத்திரனும் ஜகனை அணுராத தயங்கினர்; எனினும் மகனது நன்மையை மனதிற் கொண்டு ராஜனுடன் தமிழகம் அனுப்பச் சம்மதித்தார்.

ராஜனுடன் தமிழகம் சென்ற ஜகன் தமிழகத்து தலைமைகளையும் தாயகம் திரும்பியோரது நிலையையும் நேரில் கண்டறிந்தான். பசுபதியம்மாவையும் அவரது பிள்ளைகளையும் சந்தித்து உரையாடினான். பிள்ளைகள் ஜகனைச் சிங்கனத் தழிவன் என்றும் குர் கத்தியிருக்கிறதா என்றும் கேலி செய்தார்கள். 'இந்த ஊசிலே எப்போதும் வன்செயல் இனவாதம் போன்ற அக்கப்போர் வருடாவருடம் நடக்கிறது. போய்ப் பார்க்கிறேன், அந்த ஊர்நல்லாயிருந்தால் இதையெல்லாம் விற்றுவிட்டு அங்கே போவோம்' எனத் தமிழ்த்திற்கும் புறப்படும்போது தாயிடம் கூறிய ஜகன், தமிழகத்திலிருந்து திரும்பியதும் ராஜனுடன் சேர்ந்து மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்; மலையகத் தோட்டங்களில்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வீடுகள் கட்ட வேண்டும்; இளம் சமுதாயத்திற்குத் தைரியமுடைய வேண்டும்; புதிய மலையகத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும் எனத் திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டான். 'பிரயாணம் யனிதனை முழு மனிதனாக்குகிறது' மகளின் முடிவை அபிநீது தந்தையும் தாயும் மகிழ்ச்சியில் திழைத்தனர். இதுவே இந்நூலின் கதைச் சுருக்கம்.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளையினது வாழ்க்கை வரலாறாக இத்தாலில் அமைந்துள்ளது எனக் கூறப்படலும் உண்மையில் அவரது வாழ்க்கை வரலாறு முழுமையாகவோ வரன்முறையாகவோ காட்டப்படவில்லை. இந்நூல்கலை நான் வாசிப்பதற்கு முதல் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையைப் பற்றி அதிகம் அறிந்திருந்தேன்; அவரது கவிதைகளை ஆழ்ந்து படித்திருக்கிறேன்; அவரைப்பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் கருத்துள்நிப்பி படித்துள்ளேன். அவரைப்பற்றி நான் அறிந்திருந்தவற்றுள் ஒரு சில விடயங்களே இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அதே சமயம் அவரது பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, இளமைக்காலம், இல்லறவாழ்க்கை, ராஜ்யுக்கும் அவருக்குமிடையிலான அத்தியந்தப் பிணைப்பு முதலியன பற்றி நான் அதிகம் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவ்விடயங்களே இந்நூலில் முதன்மை பெறுகின்றன. அதனால் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை என்னும் அந்த வரலாற்றும் பெருமகனது வாழ்க்கை வரலாற்றும் பெருமளவிற்கு முழுமையாக உள்ளந்து கொள்ள முடிந்தது.

இந்நூலில் மூன்று முக்கிய விடயங்கள் முனைப்புப் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம். அவை பின்வருமாறு:

1. இவ்வகையில் 1350களிலிருந்து அடிக்கடி இடம்பெற்று வரும் கொடுமைகளும் இனரீதியானதுமான வன்செயல்கள், அவற்றால் இலங்கை வாழ் சிறுபான்மை மக்களுக்கும் சூழிப்பாச மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்பட்டு வரும் இழப்புகள், பெரும் பாதிப்புகள். அவற்றால் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அடைந்த துயரங்களும் மனவேதனைகளும் இனக் கலவரத்திற்கான காரணங்கள் பற்றிய அலசல்.
2. மலையகத் தொழிலாளர்களின் உரிமைப் போராட்டங்கள், தீயாகங்கள், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் அவற்றில் வி.கே. வெள்ளையனும் (ராஜன்) சி.வி.வேலுப்பிள்ளையும் இடம்பெறிய காரண இணைந்து நின்று செயற்பட்டமை.
3. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை வாழ்க்கை வரலாறு; குறிப்பாக அவரது பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, தொழில், இளமைக்காலம்.

சித்திராவுக்கும் அவருக்குமிடையிலான பிணைப்புகள், இல்லறம் முதலியனவாகும்.

உலகில் எந்த ஒரு நாட்டிலும் சமூகத்திலும் சமூகப் பிரிவுகளிலும் குடும்பத்திலும் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் மேலாதிக்கம் செலுத்த முனைவோர் கட்டியாண்டு அனுபவிக்க விரைவோர் கையாளும் தந்திரோபாயங்களும் அடக்குமுறைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும் அந்த தம் தாம் செல்வாதேசியானது; தாம் கூறுவதே உண்மையானவை; தமது மேலாண்மைக்குக் கீழ் வாழ்பவர்கள் அத்தனை பேரும் தமது தயவினாலேயே வாழ்கிறார்கள்; தமது நலன்களுக்காகவே அவர்கள் படைக்கப் பட்டுள்ளனர்; அவர்கள் தமது எவலாட்கள்; அடிமைகள் என்ற மமனையும் இறுமாப்பும் உலகிற் காலம் காலமாக இருந்து வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

மேலாதிக்க சக்திகளின் கயதலப் போக்குகளையும் கொடுமைகளையும் அடாவடித்தனங்களையும் அக்கிரமங்களையும் ஆண்டாண்டு காலம் பொறுத்தப் பொறுத்துப் பொறுக்க முடியாத நிலையில் மக்கள் சக்தி பொங்கியெழுந்து சீறிச் சினந்து எரிமலையாகக் குமுறும் புரட்சிகள் செய்து மீண்டும் மீண்டும் புதிய வரலாற்றைப் படைத்தமையையும் புரட்சிகள் பலவற்றை நடாத்தியமையையும் உலக வரலாற்றிலே வேண்டிய மட்டும் நாம் காணமுடியும்.

இந்த மதத்தினதும் தரிழினதும் புரணங்கள், இடிகாசங்கள், காபியங்கள் முதலியன முதல் இன்றைய கவிதைகள், நாவல்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் முதலியவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தாலே தயக்கத்திலும் அடர்மத்துக்கும் சத்திபத்திரதும் பொய்மைக்கும் மனிதத் தளத்திற்கும் அரக்கத்தனத்திற்கும் இடையில் இடம்பெற்று வந்துள்ள இடையர்ப்பு போராட்டங்களையும் அவற்றின் பாரிய விளைவுகளையும் உணர முடியும்.

மனித குல வரலாற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தால் சில உண்மைகள் புலப்படும். அன்று தொட்டு இன்றுவரை மேலாதிக்க சக்திகளின் மேலாண்மையும் கொடுங்கனும்; அவற்றைப் பொறுக்க முடியாத பொங்கியெழுந்து புரட்சி செய்து புதுவரலாற்றைப் படைத்த மக்கள் சக்தியும் திரும்பத் திரும்ப மேலது கீழாய் கீழது மேலாய் மாறி மாறி வந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

அமர சக்திகளுக்கும், அகர சக்திகளுக்கும் ஆண்ட பரம்பரைக்கு ஆளப்பட்ட பரம்பரைக்கும், உடைமையாளர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

முதலாளிகளுக்கும் பார்ப்பாளிகளுக்கும்மிடையில் யுகம் யுகமாய் நடைபெற்று வந்துள்ள இடைபாறாய் போராட்டத்தின் வரலாறாகவே உலக வரலாறு திகழ்கின்றது.

இத்தகையதொரு உலக வரலாற்றுப் பின்னணியில், சின்னஞ்சிறு கீவான இலங்கையினது கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட கால வரலாற்றினைச் சற்றே காந்து நோக்குகையில் சில உண்மைகள் புலப்படும். 'காலம் என்பது சுற்றுப்போற் சுழன்று கீழது மேலாய் மேலது கீழாய் மாறிடும் தோற்றம்' என்பது போல் ஆண்ட பார்வை ஆளப்பட்ட பரம்பரையாகவும் ஆளப்பட்ட பரம்பரை ஆண்ட பரம்பரையாகவும் மாறிவாறி வந்த வரலாற்றினை அவதானிக்கலாம்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதையடுத்து இலங்கையும் 'நோசாது' சுதந்திரம் பெற்றது. சுதந்திரம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து இன்றுவரை தேறுமா என்று ஆறாக ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நாட்டில் கண்ணீரும் செந்நீரும் ஆறாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. சாந்தியும் சமாதானமும் சுபிட்சமும் தன்முத்தோங்குவதற்குப் பதில் அமைதியின்மையும் வன்செயல்களும் சட்டிவனதகளும் போழிவுகளும் பெருக்கி கொண்டிருக்கின்றன. பேரினவாத வெறி பெரு விருட்சமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது; இவையெல்லாவற்றுக்கும் காரணம்?

இனிப்பட பாட்டேன் நாவலைக் கருத்துவாழ்வுப் படித்தபோது நேற்சென் சுகந்தலகளை மனதில் தோன்றின. இலங்கையில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வன்செயல்களையும் பார்ப்ப இழப்புகளையும் வெறுமனே 'இயற் பண்பாகச் சித்திரிக்காமல் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு யதார்த்தபூர்வமாக நாவலாசிரியர் அலசிச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

வன்செயல்களின் சூதூரங்களைக் கண்டும் கேட்டும் மனம் புண்பட்ட நிலையிலேயே இந்நாவலைச் சி.வி எழுதினார் என்பதை நாவலின் பல்வேறிடங்களிலும் அடிக்கடி சென்ற பத்து நாட்களாக எனக்கு மன நிம்மதியில்லை; குட்கமுயில்லை; சாப்பாட்டிலும் நாட்டயில்லை; என இடம்பெறும் அவரது கூற்றுக்கள் உணர்த்துகின்றன. நாவலின் தொடக்கமே புண்பட்ட அவரது உள்எதிர்த்த ஆல்வியமாக வெளிப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் அவரது கூற்றுக்கள் சில வருமாறு:

சொல்லி வைத்தது போல் சரியாய் முன்றுமணிக்குத் தூக்கம் கலைத்துவிட்டது. சென்ற பத்து நாட்களாய் இதே நிலைதான்.

சம்பாஷனை அறையின் ஜன்னல்குழப் பக்கத்திலிருந்து தீவானில் என் படுக்கை வாய் கொப்பளிப்பதற்குப் புத்தகப் பெட்டி மேலிருந்து

ந்த டம்மா தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு ஜன்னலைத் திறந்தேன் வெளியே இருள், கோடானு கோடி கறுப்பு அணுக்கள் பூயியிலிருந்து வான்வெளிவரை நிரம்பி நின்றன, மரங்களிலிருந்து இலைகள் கூரையில் உதிர்ந்து விழும் மிருதுவான சத்தம்! டக் டக் ரு, ரு இர் இர், ருவி ருவி என்ற ஆயிரக்கணக்கான பூச்சிக் கிரணங்கள் ஓலித்தன.

வாயைக் கொப்பளித்தேன்.

"தீங்கள் தூங்கவில்லையா" என் மனைவி சித்திரா ஆங்கிலத்தில் தெளிவான குரலில் கேட்டாள்.

'தீ தூங்கியதாய்த் தெரியவில்லையே' என்றேன்.

'உங்களுக்குத் தூக்கம் வராவிட்டால் எனக்கும் அப்படித்தான்'

'நல்ல கதை'

'கதையல்ல உண்மை....'

".... கடந்தபத்து நாட்களாய் நான் கேட்டதும் கண்டதும் தூரத்தே கேட்கும் பூசும்பத்தின் குழறல் போலிருந்தது. பீதிக்கும் பயத்திற்கும் மத்தியில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் உணர்ச்சி. இவைகளுக்குக் காரணமான நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துக் கொண்டு சித்திராவைப் பார்த்தேன். என்னால் அவளுக்கு எத்தனை தொல்லை. எத்தனை நரச வேதனை. அவன் மனம்புண்பட இடதுப்பிரச்சினைகளை அடனோடு நான் பேசுவதில்லை. துரிதமான மனந்துகொண்டதால் அவள் அலுப்பித்தககம் இதுதான். கர்மம் முன்சொந்த வினை. அவன் கத்தோலிக்க மதம், தன் கர்மத்தில் அவளுக்கு நம்பிக்கையிலலை. நல்ல வேளை.

சேவல் குரல் கொடுத்தது. கொடியா வானம்பாடி 'கொஹா கொஹா' என்று புதிய நாளை வரவேற்றது...."

"இவர்கள் விளையாட்டைக் கடந்து பத்து நாட்களாக நான் கவனிப்பதில்லை. முன்மொல்லாம் அங்கு நின்று ரசித்துக்கதைட்டுவேன்! சித்திரா என்னைப் பார்த்து சிந்தித்துக் கொண்டு போவான். ஆனால் இப்போது அவர்கள் விளையாட்டில் எனக்கு நாட்டயில்லை...."

".... அவர்கள் திகசற்றவர்கள் போல் குளிந்த தலையோடு சென்றார்கள். ராஜன் அவர்களைப் பார்த்து தலையை அசைத்துக் கொண்டார்.

'தாம் ஒரு போக்கிடம் இல்லாத சமூகம், திமிங்கிலங்கள் கடலை விட்டு பூமிக்கு வந்து தற்கொலை செய்து கொள்வது ஏன் சந்திரன்.'

'அது பரிசோதனையில் தான் இருக்கிறது. ஆராய்ச்சியாளர்கள் இன்னும் முடிவு காணவில்லை. வியட்நாம் மக்கள் உயிர்ப்பாது பாதுகாக்கப் படகுகளில் ஏறி ஓடியபோது ஆயிரக்கணக்கில் தண்ணீரில் சூழ்ச்சிச் செய்திருக்கிறார்களே'

'அந்த நிலைதான் நம்மவர்களுக்கும் வந்திருக்கிறது' என்றார் ராஜன்.

'மனித சரித்திரத்திலே இது புதிதா என்றேன் என்று சந்தேகத்தை தெளிவுபடுத்த'

'இல்லை இது ரொம்பப் பழையது. இதற்குப் பரிசாரம் கண்டதிலிருந்துதான் நாகரிகம் வந்தது. இலக்கியம் என்ன சொல்கிறது'

'தீமையை எதிர்க்கத் தர்ம யுத்தம். அதிலிருந்து கத்திரீர்கள் உண்டாகிச் சமாதானத்தை நிலைநாட்டுகிறார்கள். மகாசுயி அனைத்தான் சொன்னார்' என்றேன்.

இப்படியே எங்கள் விசாரணை விரிவடைந்தது. ஆனால் என் மனதுக்குச் சாந்தி வரவில்லை. பொளத்த தாமத்தைப் பற்றி நினைத்தேன். இந்த நாட்டில் பொளத்த தாமம் தோல்விபற்றது

அரசியலவாதிகள் இதற்கு உலைவைத்ததுமல்லாமல் குண்டர் களுக்கும் முதலிடம் கொடுத்து விட்டார்கள் என்று நினைத்தேன்.

செல்லமுத்து, ராமையாமலைதான் இல் இன்று மீளும் புயல் காற்றின் சின்னங்கள். அவர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது, என்னை அறிவாமலே சிங்களவர் மேல் ஒரு வெறுப்பு, சிங்களப் பெண்ணை நான் மனைந்ததால், என் இதைத்தக்காட்டிக் கொடுத்து விட்டேன் என்ற புதிய எண்ணம் கூடத் திகரெனத் தேய்நிலிவிட்டது. எங்கள் உறவேலிருந்து தானே ஜுகன் உதித்தான். இப்போது ஜுகன் கூட என் பக்கத்திலேதான் சேர்ந்து விட்டான்....

இந்தக் குழப்பமான நிலையோடு மீட்டிற்குப் புறப்படத் தயாரானேன்....'

'நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போலச் சென்ற பத்து நாட்களாக எனக்கு மன நிம்மதியில்லை. அதோடு சரியான ஞாக்கமுயில்லை. சாப்பாட்டில் நாட்டமில்லை, இவைகளைமெல்லம் சித்திராகவனித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் அவைகளுக்கும் என்னுடைய வியாதி தொற்றிக் கொண்டது. இதை வெகு சாமர்த்தியமாகப் மறைத்துக் கொண்டான்....'

இந்த நாட்டில் தெளர்ச்சியாக இடம்பெற்று வரும் வன்செயல் களுக்கும் டேரழிவுகளுக்கும் போரினவாத அரசியலவாதிகளும் அரசியலைத் தம்மைக்குள் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் மதவெறியர்களுமே காரணம். அவர்களது தூண்டுதலினாலேயே அப்பாவிச் சிங்கள மக்களின் உள்எங்களிலும் 'பறத் தெயின்' என்னும் இனவெறி விதைக் கப்புட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது 'ஆயின் சாதாரண சிங்கள மக்கள் நல்லவர்களே என்னும் கருத்தினைப் பல்வேறு இடங்களிலும் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

'...ஆபீசுக்கு முன் வந்தபோது நடைபாதையில், இலக்கி சிட்டிபோர்ட்டு அமைந்திருக்கும் பெட்ரிபெட்டியில் கவரெட்டியைச் சிலநாட்களாகப் பார்த்த ஞாபகம். சற்று நின்று எழுத்தைக்கூட்டி வாசித்தேன்.

'பறதெயின்'

ஜுகன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து.

'தாத்தி, என்ன செய்கிறீர்கள், வானங்களேன்' கண்டிப்பாய்க் கூப்பிட்டான்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கிட்டத்தில் போனதும்.

'ஐகன் அகில் என்ன எழுதியிருக்கு'

'அந்த வேசை மக்கள் தமிழர்களைத் தூசித்து எழுதிப் போட்டிருக்கிறார்கள்.'

என் உள்ளத்தைக் கூர்வாளால் குத்தியது போலிருந்தது. சித்ரா எனது துணைவி. அவள் தாய் வேசை இனத்தைச் சேர்ந்தவளா. 'வீட்டில் போய் அப்படிப் பேசாதே. ஐக்கிரவத மகவே...' 38

என மகனை எச்சரிப்பது நோக்கத்தக்கது.

இதநாவலில் 1977ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதிலும் இடம் பெற்ற இன சங்கரம் பற்றியும் 1981ஆம் ஆண்டு மலைவகத்தில் தீவிரமடைந்த இனக்கலவரம் பற்றியும் அதிகம் அலசப்பட்டாலும் 1958ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக்கலவரம் பற்றியும், சுதந்திர இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் வட்டிக்குப் போட்டியாகப் பேரினவாத வெறிமய வளர்த்து அரசியல் லாபம் தேட முனைந்தமையையும் அதனால் இன்றுவரை நீதாட்டிற்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாரிய தீவிரங்களையும் சுந்தரப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

இனரீதியான வன்செயல்களின் போது தமிழகத்திலிருந்து கதிர் காமத்துக்கு யாத்திரிகர்களாக வந்தவர்களைத் திண்டிவனம்மையில் வெட்டிக் கொலை செய்தமை, தோட்டப்புறங்களிலும் ஏனைய இடங்களிலும் காடையர்கள் தமிழ் மக்களின் உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்தும் எரிபூட்டியும் பெண்களைக் சுதறக் சுதறக் கற்பழித்தும் குழந்தைகள், வயோதிபர்கள், பெண்கள் என வேறுபாடு காட்டாது எல்லோரையும் வெட்டியும், அடித்தும், உதைத்தும் வன்கண்மைகள் செய்து கொண்டிருந்தபோது பொலிசாரும் இராணுவத்தினரும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தமை, தேவாலயங்களிலும் இந்துக் கோவில்களிலும் தஞ்சாம் பூந்திருந்த அப்பாவி மக்களை வெளியில் இழுத்துப் போட்டு அடித்தும் உதைத்தும் வெட்டியும் பெற்றோர் ஊத்தித் தீயீட்டுறும் தொடக்கிக் கொன்றமை, அகதி முகாம்களில் அகதிகள் பட்ட இன்னல்கள், கிறிஸ்தவ நலன்புரிச் சங்கங்களும் பிற திறுலனங்களும் அகதிகளுக்குத் தம்மாலியின்றவரை உதவி புரிந்தமை, ஆனால் கட்சியினருக்கு அனாதை ஆதரவினை வழங்கியவர்கள் கூடத் தமிழர் என்பதால் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டமை, 1977ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதிலிருந்து நாட்டில்

ஏற்பட்ட விலைவாசியேற்றம், யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற அக்ரூழியங்கள்-காந்தியின் சிலை உடைப்பு, பொது நூலகம் எரிக்கப்பட்டமை முதலியன-, 1970களில் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர்கள் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டமை, தோட்டங்கள் திட்டமிட்ட முறையில் சிங்களமயமாக்கப்பட்டமை, 1977ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற கொடுமையான வன்செயல்களின் போது மலையகத் தோட்டப்புறங்களுக்குச் சென்று தொழிலாளர்களுக்கு ஆறுதலும் தெறுதலும் அளிப்பதாக நடித்த ஆட்சியாளர் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து, 'மயும் என்றால் என்ன?', 'உனக்குக் கோழி தாறது', 'உனக்கு முட்டை தாறது' எனக் கேலி செய்தமை வரையிலான விடயங்களும் நாவலாசிரியரின் பார்வைக்குத் தப்பவில்லை.

சமகால யாழ்ப்பாண நிலைமைகள் பற்றிப்பாத்திர உரையாடல்கள் வாயிலாகவிகவும் திரையான முறையில் நாவலாசிரியர் அலசியுள்ளமை விண்ணொளர் கத்தக்கதொன்றாகும். சி.எம்.வேலுப்பிள்ளையைப் போலவே அவரது நண்பரான கார்த்திகேயலும் அழகிய சிங்களப் பெண்மணியான பதியவிவகக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தார். பதியவிவகமும் சித்திராவிவகம் மீடுகள் அருகருகே இருந்தன. கார்த்திகேயன் -பதியினி தம்பதிகளின் மகனே மனோகரி; ஐகனின் ஆசுயிரிக் காதலி, மனோகரிக்கும் தாய் பதியினிக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற உரையாடலின் ஒருபகுதி வருமாறு: "... மனோகரி கொண்வெண்டில் உயர்வுபட்ட படித்துக் கொண்டிருந்தான். சிங்களக் காடையர்களையும், இனத்துவோர் போகம் அரசியல்வாதிகளையும் சிங்களத்தில் திட்டுவான். தந்தையின் இனத்தவர் போல் அவனுக்குப் பற்று. படிப்பு, டன் விடயத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்குள்ள குணாதிசயங்கள் அவரிடமிருந்தன. எனவே பதியினி அவளைச் 'சரியான பனக்கொட்டை' என்று சொல்லுவாள்

'நான் பனங்கொட்டை, தங்கள் பிலாக்காரர்' என்று பதில் சொல்லுவாள் மனோகரி.' 39

யாழ்ப்பாணத்தவரின் கலவி மீதான ஆர்வத்தையும் கடின உழைப்பினையும் பணம் சேர்க்கும் சபாவத்தையும் சிக்கனப் போக்கையும் தாவலில் ஆட்சாங்கே பாத்திரங்கள் வாயிலாசப புலப்படுத்திச் செல்வீதார். கல்வித்துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் முன்னேற்றம் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்தவர் அரசியல் விழிப்புணர்வு பெற்றவர்களாகவும் அரசியலில் முக்கியப்பங்கு கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதை அடுத்து வேகமாக வளரத்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தொடங்கிய இனமுரண்பாட்டுணர்வு, பேரினவாத வெறி முதலியவை இலங்கை வாழ் சிறுபான்மை இனத்தவர்களை மிக போலாசைப் பாதிக்கலாயின. இத்திசையில் 1950களின் பிற்பகுதியிலிருந்து பாராளுமன்ற விவாதங்கள், சமீபடிக்கோரிக்கை, சப்பான்-ப்போராட்டம், சத்தியாக்கிரகம் என 1970 களின் பிற்பகுதியரை வளர்ந்து சென்ற போராட்டத்தின் பரிணாமம் அடுத்த கட்டத்தினை அடையவாயிற்று. சமீபடிக்கோரிக்கை போய் மழக் கோரிக்கை முனைப்புப் பெறலாயிற்று; 'வாய்கள்' அரசியல் பேசிய காலம் போய்து டாக்கிகள் அரசியல் பேசும் காலம் வந்தது. துரிதப் பிரதேசங்களில் அயுதமேர்திய இயக்கங்கள் தோன்றி வளரலாயின.

இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து வளர்ந்து வந்த இந்திய எதிர்ப்பியக்கம் 1940 களின் இறுதியிலிருந்து உக்கிரம் பெறலாயிற்று. அதே சமயம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழன், யாழ்ப்பாணத் தமிழன், மட்டக்களப்புத் தமிழன், வன்னித் தமிழன் என்னும் குறுகிய எல்லை களைக் கடந்து மொத்தத்தில் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் 'புறத்தமிழ்' என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் முன்னணியில் திகழ்ந்தது. இதனால் யாழ்ப்பாணத்தில் தும்பல் ஏற்பட்டால் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் அனைவருக்கும் சரி பிடிக்கும் என்ற நிலை (சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களும் நிறுவனியா என்றும் சமீபக்காலத்தினால் மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப் பட்டவர்) ஏற்படலாயிற்று. 1981 ஆம் ஆண்டு வரையிலான மேற்கண்ட நிலைமைகளை நாவலாசிரியர் சித்திரித் துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

1981 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற வன்செயல்களின் போதே உண்பட்ட இதயத்துடன் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை இந்நாவலை முதலில் தமிழில் எழுதியிருக்க வேண்டும். இந்நாவலை The Holocaust - A Study of the 1981 Ethnic Violence என்ற தலைப்பிலேயே ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். 'இனிப்படமாட்டேன்' என்றும் தலைப்புடன் தமிழில் இந்நாவல் முதற்பதிப்பாக ஜனவரி 1984 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. இந்நாவல் குறித்து அமர் பேராசிரியர் கைலாசுததி சி.வி.வேலுப்பிள்ளைக்கு ஆங்கிலத்தில் 17.05.1982 அன்று எழுதிய கடிதம் இந்நாவலின் ஆரம்பத்தில் 'பாராட்டுரை' என்ற தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது; அக்கடிதம் வருமாறு:

My dear C.V.,
 Herewith I have enclosed your Manuscript.
 I enjoyed it immensely. Since it has elements of very personal experience the story rings true. The events of 1977 and 1979 were crying out for an

author like yourself. 'Six' characters in search of an author.' Characters like Santiago have found and appropriate author. Structurally the story is almost perfect. Flash backs have been handled imaginatively and artistically. Pasupathy and Karanamma will be come immortal! The hopeful and positive line in which the story ends speaks eloquently of the author. In fact this should be done in English too. The crisp conversations, and casual portrayal of human relations are quite in contrast to the sentimental stuff in most Tamil stories.

The real success of your story is in the fact that I am curious to find out the persons behind Sundaram, Rajan, and Karthigesu etc.
 With regards,
 Sincerely yours,
 (s.) KATILS

1981 ஆம் ஆண்டு இளநீதியான வன்செயல்கள் நடந்து கொண்டிருந்த போதே சி.வி.வேலுப்பிள்ளை இந்நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு நாவலிலேயே போதிய அளவிற்கு அக் சான்றுகள் உள்ளன. 'கடந்த பத்து நாட்களாக...' என அடிக்கடி நாவலில் அவர் குறிப்பிடுவதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இந்நாவலை குறித்த திரு.சாரல்நாடன், "... இருபத்தெட்டாண்டு காலம் ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலத்திலும், பின்னைய இருபத்திரண்டு ஆண்டுகாலம் தமிழிலும் தனது இலக்கியப் படைப்புகளைத் தந்த இவர் சுயமாகத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் படைத்த ஒரே படைப்பு 'இனிப்படமாட்டேன்' என்ற நாவலானும், தமிழில் இந்நாவலை வாசித்த இலக்கிய விமர்சகர் க.கைலாசுபதி இது ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தி இருந்தார்.

'இனிப்பட மாட்டேன்' என்ற தன்னுடைய இறுதி நாவலில் 'சி.வி' தன்னுடைய சுயசரிவையை வெளிப்பிடிருந்தார் என்றே கூற வேண்டும். "Holocaust - A Study of the 1981 Ethnic Violence" என்ற தலைப்பில் இதை ஆங்கிலத்தில் இவரே எழுதி வைத்திருந்தார். இதற்கான பெருமை க.கைலாசுபதியையே சாரும்." " எனக் குறிப்பிட்டுள்ளவையுள் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

லாதிஷ்ட சொமாக இலங்கை முழுவதிலும் இடம்பெற்றதும் பிசுபிக்கக் கொடுமானதுமான 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதக் கலவரம் பற்றிய செய்திகள் இந்நாவலில் இடம்பெறச் சந்தர்ப்பம் இல்லாது போய்விட்டது. இலங்கையில் இடம்பெற்ற இளநீதியான வன்செயல்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

களுள் (நிசியிக் மோசமானது 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இடம் பெற்ற கலவரமேயாகும். இந்த நாட்டின் கறைபடிந்த மாதம் கருப்பு ஜூலை என இன்றுவரை வருணிக்கப்படுகிறது. மென்மையான உள்ளர் கையினால் கொண்ட சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் 1981 ஆம் ஆண்டே 'இனிப்பட மாட்டேன்' என மனம்புண்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்தார். 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாத வன்செயல்களில் போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆயின் அவரது புண்பட்டிருந்த இதயம் அக்கொடுமைமையந்தாங்கமாட்டாது சுக்கு நூறாகியது; மனமுடைந்தார். அதனால் 19.11.1984 ஆம் ஆண்டு இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தார்.

இனாந்தியான வன்செயல்கள் பற்றி இந்நாவலில் இடம்பெறும் செய்திகளுள் சந்தியாகுவின் மிக நீண்ட கடிதம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இதனாலேயே அக்கடிதத்தினை லலிதா குண்டசேகரவிடமும் கொடுத்தார். தோட்டப்பகுதிகளில் தடந்த சம்பவங்கள் பற்றிய ஆய்வில் சூணசேகர நாடுபட்டிருந்தார். ரெண்ணை மாநகரில் தடந்த மகாநாட்டிலும் அக்கடிதத்திலுள்ள செய்திகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அக்கடிதத்தின் சில பகுதிகள் வருமாறு:

'மதிப்பிற்குரிய திரு. சந்திரன் அவர்களுக்கு;

'என் தலைவியியே, என் துக்கத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லக்கூடிய நிலையில் நான் இல்லை. எனவே இந்தக் கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதிகிறேன். எனக்காகவும் என்னைப் போன்றவர்களுக்காகவும் இறைவனை மன்றாடுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் எனக்கொரு சந்தியைண்டு. இந்தத் தூர்ப்பாக்கியமான கதை உங்களின் அறிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டால் எதிர்வரும் சந்ததியினர் தெரிந்து கொள்வார்கள். எதிர்காலத்தில் நம் சந்ததியினர் இந்நாட்டில் இருப்பார்களா என்ற சந்தேகம் எனக்குண்டு.

தூற்றுக்களைக்காண பிள்ளைகள் பிறக்கின்றன. தூற்றுக்களைக் காண பிள்ளைகள் இறக்கின்றன. அதைப் பற்றி நாம் நினைப்பதில்லை. ஆனால் நம் வீட்டிற்குப் பிறப்பும் இறப்பும் வருமபோது அந்தச் சம்பவம் நம் உள்ளத்தை எவ்வளவு தொடுகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் கடவுள் எனக்குப் பிள்ளைப் பிள்ளை கொடுத்தார். அது ஆண்பிள்ளை. எம் சந்ததியை வளர்க்க வந்தவன். அவனை நானும் என் மனைவியும் உயிருக்குயிராக வளர்த்தோம். எங்கள் கண்பு சாம்பலாகிப் போய்விட்டது.

நான் ஏசுவுக்குப் பணி செய்கிறவன். மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ

வேண்டும் என்பதில் அக்கறையுள்ளவன். எனக்கு ஏன் இந்தச் சோதனை வந்ததென்பது எதுவும் தெரியவில்லை. கடந்த சில நாட்களாக என் மனைவியும் அழுத கண்ணீர் இவ்வளவு அவ்வளவு வென்பதில்லை. நீடு, வாசல், தேடிய பொருள் எல்லாம் இழந்தோம்! இந்த என் சத்திக்கு உயிர் கொடுக்க வந்த மகளை இழந்தோம். இந்தச் சொல்லொணாத துயரம் எங்களுக்கு மாத்திரம் வரவில்லை. இந்த அநீதிகள் தமிழ் பேசும் இனத்துக்கே சொந்தமாகிவிட்டது. இந்த நிஷ்டாங்களைக் கண்ணால் கண்டும், மனதால் உணரும் போதும் மனித இனத்தின் கருணையில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் போகுமா என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. தாரமீகம், தர்மிக்டர் எல்லாம் வெறும் பேச்சு.....

நாழப்பிரச்சினைக்கும் மலைநாட்டுத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு வந்தவிதமான தொடர்புமில்லையென்பதை உங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நமது பிரச்சினை வேறு. என்னும் அவர்களை ஒதுக்கி வைத்துப் போகலது இழுக்கு. அவர்கள் இந்நாட்டின் பழங்குடி மக்கள். ஆனால் நாம் நிற்க நிழலினரித் தளிக்கிறோம். நாடற்ற கூட்டம். நமக்குச் சொந்தமான வீடு இல்லை. வாசல் இல்லை. தமக்குத் தந்தாமான தொழில் இல்லை.....

1977 ல் வன்செயல் தடந்த போது, மலைநாட்டுத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தாக்கப்பட்டதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு.

இக்காலகட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டளியில் முக்கூட்டுத் தலைவர்களில் ஒருவராக மலைநாட்டார் ஒருவர் சேர்ந்தார். இது லிருந்து மலைநாட்டு மக்களும் நாடு பிரிக்கும் போராட்டத்தில் சேர்ந்து விட்டார்கள் எனச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் பிரசாரம் செய்தனர். 1977 பொதுக் தேர்தலில் பூவங்கா கட்சிப்படுதோல்வியடைந்தது தங்களுக்குத் தெரியும். சந்திரிக் கட்சிக்கும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குமிடையே வளை, வாக்குவாதம். வகசல்பு நடந்தன. பூவங்கா சந்திரிக் கட்சி தோல்வியுற்றதற்கு மலைநாட்டு வாக்காளர்களும் காரணம் என்று நம்மை எவு இரக்கமின்றித் தாக்கினார்கள். நம்மக்கள் எத்தனை துன்பங்களுக்குள்ளானார்கள், உயிர், மாணம், மரியாதையெல்லாம் சாம்பலாய் போயின...

சென்ற மாத இடைத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வேட்பாளர் தியாகராசா இன்தெரியாத ஒரு நபரால் கட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்தக் கொலைகாரனை இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இதற்குப் பின் மூன்று பொலிஸ்காரர்கள் கூட்டத்தில் வைத்துச் சுடப்பட்டார்கள். இந்தச் சாம்பலம் நடந்த 10 நிமிடங்களுக்குள்ளே ஏதோ

எப்படியாவது இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வைக்குமாறு வேண்டினர். சந்திரனும் ராஜனும் அவர்களிடம், தாயகம் திரும்பியோர் அங்குபுடும் அவலங்களைபும் கஷ்டங்களையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினர். வன்செயல்களைக் கண்டு அச்சமடைப வேண்டாம்; நாம் எல்லோரும் கட்டுக்கோப்பாக இந்நாட்டிலேயே தொடர்ந்து வாழ வேண்டும். இந்தியப் பிரஜாஉரிமை பெறாதவர்கள் இந்தியாவிற்குச் செல்ல முடியாது; இலங்கைப் பிரஜா உரிமையைப் பெற்றவர்கள் இந்தியப் பிரஜா உரிமையைப் பெற முடியாது என்றெல்லாம் விரிவாக எடுத்துக் கூறியர் தொழிலாளர்கள் அவற்றைச் செவியடுக்கும் பிழைமீலில்லை.

"... இல்லை. இல்லை, தாய்நாடு போக வேண்டுமென்று ஒரே மிகுவாதமாக இருக்கிறார்கள். அங்கே போய்ச் செத்தால் போலும்... எப்படிங்க தாய்க் தலைவலம்மா எங்களுக்கு என்ன- செஞ்சிருக்கிறீங்க? எங்க பாட்டே பாருங்களை. இப்ப நாங்க எல்லாம் யூ.என்.பி சங்கம், கம்மாக் கிடக்கிறவங்களே நடுச்சாமத்திலே வந்து அடிச்ச விரட்டி நெருப்பு வச்சாங்க. பொம்புளே பிள்ளைகளே அவமாயம் செஞ்சாங்க. சார்' டி' சாதிப்பவக. இந்த ஊர்லெ மனுசன் இருக்க முடியுங்களா?...."

சிங்கள ஆளுக்கும் யாழ்ப்பாணத்து ஆளுக்கும் சண்டை வாறப்ப எங்களைதான் முதல்வே கொத்துவாங்க, இந்தியாவுக்குப் போய்ப் பிச்சை எடுக்கிறது தல்லதுங்க சார்...."

"அழுது முடிஞ்சிருச்ச. இப்பசிரிக்கிறேன். பாட்டியான பெறடுகூட எங்கக்கு நிம்மதியில்லே. கொழும்பாம் வந்து ராவு இரண்டு பயக கையிலே ஆப்புட்டு கூடவுள் புண்ணியத்தாலே மாணத்தே காப்பாத்திக்கிட்டேன். அந்த இரவு நடந்த அட்டுயியத்தை எப்படிச் செல்வேன் மாஸ்டர். கண்ணு இல்லாத காட்டுயிராண்டிங்க!"

'எல்லோரையும் அப்படிச் சொல்ல முடியுமா?' 'அந்த களிசீரே கூட்டத்தைச் சொன்னேன்'...."

"... நான் இலங்கே பிரஜே மாஸ்டர். வெள்ளைக்காரி கக்கச்சக்குப் போய்ப்புட்டு பேப்பர்லே தொடப்பாணம். அதுக்குக்கூட இந்தப் பிரஜா உரிமைப் பத்திரம் ஒதுவாது. என்ன பேசாம இருக்கிறீங்க. நம்ம தலைவர் மாரு மந்திரிமாரு மந்திரியாரா என்ன கிழிச்சிட்டாங்க, நம்ம எல்லோருக்கும் தன்னரி கசத்திருச்ச. ஏதோ நாம செய்த பாவம்...."

"சொந்தக்காரங்க அடுத்த மர்சம் இந்தியாவுக்குப் போறாங்க. அவங்களோட போகணுங்க.

'பிரசா உரிமையே வாபஸ் செய்யணுங்க சார்.' என்றார் பழனி முத்து.

'பாப்பரயா நீங்க எல்லோரும் இலங்கேதானே. எதுக்காகப் போகணும்' என்று கேட்டார் ராஜன்.

'இங்கே இருந்து என்ன பிரயோசனங்க சார். வருசாவருசம் வன்செயல் தானுங்க. அங்கிட்டும் போய்ப்பா கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கலாம்.'

'உங்க பேரென்ன?'

'ராமையா சார். எங்கப்பா கூட மட்ராசிலேதான் பெறத்தானுங்க. இருந்தும் என்னங்க. சாப்பட்டு சாப்பாடு கூட ஓடம்பில ஓட்டலிங்க.

புள்ளே குட்டிகளே கூட்டிக்கிட்டு போய்ப்பா தல்லதுங்க. பிரசா உரிமையே வாபஸ் செஞ்சிருக்கு சார்.'

'இந்த மாதிரி வாடஸ் செய்ய மிச்சம் பேர் இருக்கிறாங்களோ?'

'ஆமாங்க, எத்தனே நாளைக்கு உயிரே வாகலே புடிச்சிட்டு இருக்கிறதுங்க.'

'மலைநாட்டிலே நூத்துக்கு நூறு தாமதானே இருக்கிறோம். அப்புறம் என்ன பயம் ராமையா?'

'அது முந்திக்க சார். இப்ப எல்லாம் தலைசீரா மாறிப் போச்சுங்க. தொனா, கண்டாக்கு, டிமேக்கர், கிளாக்கர், சுப்பர்வசர், சிதருட்டி, இஞ்சின் டிரைவர், பேசன்பர்ஸ், ஆயம்மா எல்லாரும் சிங்கள ஆளுங்க. அகோட பக்கத்தில இருக்கிற கடைக்காரனும் சேத்துகிறாங்க....'

'இல்லங்க அப்படி நூத்தானும் பொலிஸ் அவங்க பக்கம்தானே பேசுவாங்க.'

'போன சிறுவே மேக்களைக்கு ஆறுமுகம் காரியதரிசி பொலிசிலே முறைப்பாடு சொன்னாரு. அந்த ஆளயே புடிச்ச அடிச்சிட்டானுங்க. பின்னாடி 200 ரூபா வெஞ்சம் குடுத்து ஆளெ வெளியே எடுத்தாங்க....'

'அவங்க அசோட இருக்கிறாங்க. 500 ரூபா குடுத்தா இந்தியா பாஸ்போர்ட் கிடைக்குமாம் சார்.'

'அது எப்படி முடியும்?' என்றேன்.

'சல்லி பேசுதுங்க!' என்றார் ராமையா.

'இலங்கை பிரசா உரிமை இருந்து என்னங்க. அது கூலி வேல வாங்கத்தானுங்க ஒதுவது. நம்ம பொடியங்களுக்கு எந்த வேல குடுக்கிறாங்க. நம்ம படிச்ச புள்ளைகளுக்கு ஆயம்மாவேல சுப்பவசர் வேலே குடுப்பாங்களா. கம்மா பிரசா உரிமே 'ஓட்டு' வாங்க மாத்திரம்தான் சார்'

என்றால் பழனிமுத்து... 11

மேற்கண்ட விடயங்கள் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கவை. சந்திரனும் ராஜனும் மாறி மாறித் தொழிலாளர்களிடம் கேட்ட வினாக்களுக்கு அவர்கள் அளித்த விடைகள் சந்திரனையும் ராஜனையும் ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்தன. இனரீதியான வன்செயல்கள் கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த போதும் அரசாங்கத்துக்குச் சார்பான சங்கங் களைச் சேர்த்தவர்கள் அப்பாவித் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றித் தனித்த முயலை அடிப்பது போல் பணம் பறிக்க முயல்வதையும் தொழிலாளரின் ஒற்றுமைமையும் மனோநிதத்தையும் சீர்குலைக்கும் செயல்களில் ஈடுபட்டதையும் கண்டு மனம் வருந்தினர்.

சந்திரனும் ராஜனும் இவ்வை பிரியா நண்பர்கள், இரட்டை யர்கள்; மலையகத் தொழிலாளர்கள். அவர்களது பிரச்சினைகள், போராட்டங்கள், அவற்றுக்கான தீர்வு மார்க்கங்கள் முதலியவற்றில் ஒத்த கருத்துடையவர்கள். ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டவர்கள்; இனவெறியாளர்களோ மத வெறியாளர்களோ பொழி வெறியாளர்களோ பிரதேச வெறியாளர்களோ அல்லர். சிங்கள மக்களையும் ஏழைய பிரதேசத்தத் தமிழ் மக்களையும் இஸ்லாமியச் சமோதாரர்களையும் போற்றியவர்கள். குறுக்கு வழியில் அரசியல் வாதம் தேட முயன்ற பேரினவாத வெறிபார்களையும் அவர்களது வகையாட்களாக விளங்கிய பகுனடர்களையும் காலையார்களையும் மலையகத் தொழிலாளர்களுக்குத் தாமே விமோசனம் தேடிக் கொடுப்பவர்கள் என நடித்தத் திரிந்த அயோக்கியர்களையும் சந்தர்ப்ப வாதிகளையும் மதவெறியாளர்களையும் - மொத்தத்தில் சமுதாய விரோதிகளை நஞ்சென வெறுத்தவர்கள்.

எவ்வளவுதான் இனரீதியான வன்செயல்களும் அக்கிரமங்களும் அட்குழிப்பங்களும் இடம்பெற்றாலும் தொழிலாளர்கள் அவற்றைக் கண்டு அஞ்சி இந்தியாவிற்கோ பிற நாடுகளுக்கோ தப்பினோம் பிழைத்தோம்' என ஒடுவதால் பிரச்சனைகள் ஒரு போதும் தீர்போவ தில்லை என்பதையே சந்திரனும் ராஜனும் அடித்தம் திருத்தமாக ஏனையோருக்கு வற்புறுத்திக் கூறுவதை அவதானிக்கலாம்.

'மென்மையான பெண்: அவளை அடைய முன் போகக்கூடாது' என ராஜனால் புகழப்பட்ட சிங்களப் பெண்மணியான சித்திராவைக் காதலித் தத் திருமணம் செய்து கொண்டவர் சந்திரன். இயல்பாகவே மனித நேயமும் மனோபக்குவமும் சத்தமும் திகழும் மிக்க அவர் தமிழ்-சிங்கள இணைப்பினால் பெற்றுக் கொண்ட பிழற்றாத அணுபவங்கள் நாவல் முழுவதும் இரண்டையொடுவதை அவநானிக்கலாம். படித்தவர்கள்

மத்தியிலும் கபவர்கள், இனவெறியர்கள், சமநலயிகள் உள் வளர் என்பதை நாவலின் பல்வேறுபடங்களிலும் அவர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

சித்திராவினால் நஞ்சென வெறுத்தொதுக்கப்பட்ட ஒரு பரிசுருதி. முதலியார் மொளராவணன்; மூன்றாம் தரமனிதர்; வஞ்சப் பேர்வழி; இவத்துவேசி; என்னா ர தோட்டக்காட்டாலுக்கு வேட்ட எனக் குரல் எழுப்புவன். பண்புள்ள ஆசிரியரான குணரட்ச இவனைப் பற்றி '.... இந்த மூன்றாம் தரமனிதர் முதலியார் ஒண்ணாம் தரமனிதர் சித்திராவுக்கு வலைபோடப் பார்த்தான்: அது நடக்கவில்லை. இவன் ராஜ குடும்ப மாம். எனவே தோட்டக்காட்டு ராஜனுக்கு ஒட்டு கொடுக்கமாட்டான்.... ஆமாம். இவனுக்கு இவத்துவேசம், சாக்கடையிலிருந்து வரும் வெள்ளை சோல்ஜர்களின் விட்டுக்கு கொண்டு போய் விருந்து போடுற வன் போக்கு அது. ராஜன் போன்ற மேதைக்கு இவன் ஒட்டு எதற்கு. எனக்குத் தெரிந்த அநேக சிங்களவர்கள் ராஜனுக்கு வேட்ட கொடுப் பார்கள்...' எனக் கூறுவது மனங்கொலத்தக்கது.

மொளராவணன் போன்ற மூன்றாம் தர மனிதர்கள் வாழும் அதே சிங்களச் சமூகத்தில் தான் மனித நேயம் படைத்தவர்களும் சிறுபான்மை மக்களின் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்டவர்களும் அவர்களுக்காக வாதாடுபவர்களுமாக சித்திராக்களும் மென்மைய அம்மைமயர்களும் குணரட்சைக்களும் மல்தெளிவாக்களும் அப்பாருடணாக்களும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் உண்மையை நாவலில் ஆங்காங்கே சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தும் திறன் விண் குளர்க்கத்தக்கது.

சந்திரனின் பாலய நன்சியான கண்ணம்மா பத்து வருட இடை வெளிக்குப் பின் கொழும்பில் கிரீன் கபேக்கு முன்னால் சந்திரனைச் சந்தித்துச் சகநலம் விசாரிக்கிறான். அவர்களுக்கிடையில் இடம்பெற்ற நீண்ட உரையாடலின் ஒரு பகுதி யிருந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அப்பகுதி வருமாறு:

'... உண்ணை! தீங்க எல்லாம் நல்லாய் இருக்கிறதிலே எனக்கு பெரும் சந்தோசம் கண்ணம்மா.'

'அதுதான் தெரியாத மாதிரிப் போவீங்களைக்கும்!'

'வெய்யிலிலே வாசிச்சது, கண் நீலம் பூத்ததே சொன்னே, அதோட வயசும்...'

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

'வயசு! கொழும்பிலே அரே வயசு போனவனெல்லாம் குயரிக் குட்டிகளே கூட்டிக்கி' இத் திரியறாள்.'

'அதுபோதும் வெள்ளிக்கிழமை உங்க வீட்டு அம்மாளே நல்லா பரத்தேளே. ரொம்ப பெருக்கா சிங்கள நடை போட்டு உங்களோட போச்சே.'

'அதென்ன சிங்கள நடை' என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டேன்!

'சிங்கள ஆண்க நடக்கிறதையும் தமிழ் ஆண்க நடக்கிறதையும் பாத்தாத் தெரியும். அவங்க சொந்த வீட்டுக்குள்ளே நடக்குற யாதிரி நடக்குறாங்க. நம்ம பரக்கப் பாக்கப் பாத்து நடக்குறோம்.'

'வெறும் பரந்தான் கண்ணம்மா! நாம் படிச்சது சூப்புகமிருக்கீ? தமிழனென்று சொல்லடா...?'

'ஆமா தலை குவிக்க தில்லடா' என்று சொல்லி விட்டுக் கணி ரென்று சிரித்தாள்.

அடுத்த பேசையில் தேதீர் சூடித்துக் கொண்டிருந்தவள் சிரித்தாள். தமிழ்ப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்...''¹⁰

மலையகத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமன்றி மொத்தத்தில் இலங்கைத் தமிழர்களின் நிலை, 1950களிலிருந்து இற்றையவரை அடிக்கு மேல் அடிவாக இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அடக்குமுறைகளாலும் அடாடாடித்தனங்களாலும் பேரிழப்புகளினாலும் மனமுடைந்து விரகதியற்ற நிலையில் அவர்கள் தலைகுனிந்து நின்றாலும் அடி, உதை, வெட்டு, கொத்து, மரணம், பரக்கப் பரக்கப் பாத்து நடந்தாலும் 'நாலு கால் மனிதர்' என முக்கிண குத்துப்பட்டுச் சித்திரவதை, சுழியச சிறை, மரணம், சேற்படி உரையாடலில் மேலுக்கு நகைச்சுவை தோன்றினாலும் அவற்றுக்கு அடையிலுள்ள வேதனையையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை.

மனமுடைந்து விரகதியற்ற நிலையிலும் தோட்டக் தொழிலாளர்கள் நடப்பியல்புகளை நன்கு புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள். ஆயினும் ஒற்றுமையினமும், அச்சமுமே அவர்களை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. ஒற்றுமையும் துணிச்சலும் ஏற்பட்டுவிட்டால் எதனையும் சாதிக்கும் தீர்மானமும் தீர்மும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விடும் என்பதைச் சந்திரன் புரிந்து கொண்டார் அதனாலேயே தனது மகள் ஜுகன் தமிழகப் படணத்தை முடித்துக் கொண்டு இலங்கை திரும்பியதும் தமிழகப் சென்று வாழும் தோக்கத்தை கைவிட்டுத் தோட்டப்புறங்களில் நல்ல வீடுகள்

கட்டவும் மலையகத்தை முன்னேற்றவும் முயல் போவதாகக் கூறிய மகளை ரொக்கி... 'வீடு கட்டுவது இலேசு மகன். மனதைப் பலமாகக் கட்டுவது கஷ்டம். நீ நல்லவனாக இருக்க வேண்டும் ஜுகன். கோணு நல்லவனாக இருக்க முடியாது' '' எனக் கூறுவது ஆழ்ந்த சிந்தனைக் குரியது!

நாவலில் முடிவு காத்திரம் மிக்க கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தி நிறைவு அவதானித்தற்றிரியது. அவற்றுட் சில பகுதிகள் வருமாறு:

''... என்னைத் தூக்கம் தொடாமல் சற்று ஒதுங்கி நின்றது.

மலை நாட்டில் வீடுகள் கட்டவும் இளைய தலைமுறையின் மனதை அச்சயில்லாது அமைக்கவும் சிற்பிகள் தேவை என்ற ராஜன் ஜுகனிடம் சொன்னது உண்மையிலும் உண்மை. மலைநாட்டு மக்கள் வதரியத்தையும் வீரத்தையும் வளர்க்க வேண்டும்.

மனிதன் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்வது இயல்பு. இன்று புறமுதுகுக்காட்டி ஒடுகிறவன் நாவள வந்து சண்டை செய்வான் என்பது இதற்கு எடுத்துக் காட்டு.

மலைநாட்டவர்கள் இந்நாட்டின் பாட்டைகளை அமைத்தவர்கள். பாலங்கள் கடையவர்கள் தோட்டங்கள் திறந்தவர்கள். உரிமைக்காக உருளைவள்ளிப் போராட்டம், 100 நாள் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் நடத்திய வலிமையான உள்ளமும் உடலும் உடையவர்கள்.

மனிதன் தூசியாக்கப்பட்டபோது, அந்தத் தூசியிலிருந்து புனர் ஜென்மம் எடுத்து வரும் தனித்துவம் மனிதனுக்கு மாத்திரமுண்டு என்பதை நான் எங்கோ வாசித்த ஞாபகம்.

எனவே ராஜன் அமைக்கும் திட்டத்தில் ஜுகன் சேர்ந்து சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற முடிவு எனக்கு கொஹா வாளம்பாடி புதிய நாளை வரவேற்றது போலிருந்தது.'''¹¹

மலையக மக்களிடம் மட்டுமன்றி இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் அனை வரையும் நோக்கிச் சந்திரன் விடுத்த இறுதி வேண்டுகோளாக இதனைக் கருதலாம். சந்திரன் இவ்வாறு கூறி ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே 1953 ஜூலை கலவரம் இடம்பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து இன்று வரை மலையக மக்கள் மட்டுமன்றி இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் அனைவருமே பெரும்பாதிப்புகளுக்கும் பேரிழப்புகளுக்கும் உள்ளாகித் கொண்டிருக்கின்ற அதே சமயம் மலையகத்திலும் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களிலும் அவர் அவாவிய புதிய சமுதாயம் உருவாகக் கூடும்!

சத்திரவின் மேற்கண்ட கருத்தையே ராஜ்யம் நாயகம் திரும்புவதற்கு உதவிகோரித் தன்னிடம் வந்த பழனிமுத்துவை நோக்கி "... முன்மீன் தெரியாத ஊருக்குப் போறது நல்ல முடிவு இல்லே! இணக்கலவரம் எல்லா ஊர்லேயும் இருக்கு. அது கால்ரா பேதி மாதிரி வந்து மறையும். அதுக்கு நாம் மருந்து தேடணும். இலங்கை நாம் பிறந்து வளர்ந்த நாடு. நம்ம பாட்டன், பூட்டன் இந்த நாடு செழிக்க உடலையும் உயிரையும் குடுத்திருக்காங்க! பயந்து ஒடுறதினாலே பிரச்சினை தீராதது. எத்தனையோ நாடுகளே நம்ம ஆட்கள் குடியேறியிருக்காங்க! சண்டை, சர்சரவு, குழப்பம் இருக்கத்தான் செய்யுது. அவுங்க எல்லாம் இந்தியாவுக்கு திரும்ப ஓடலே. எத்தனை சோதனை, கஷ்டமெல்லாம் வந்தும், அதையெல்லாம் சமாளித்து மனிதர் வாழறாங்க..." என அறிவுறுத்துவதும் சிந்திக்கக்கூடியது.

இந்நாவலில் இடம்பெறும் ராஜன் மிகுதியான கவளத்திற்குரியவர். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தமது வாழ்க்கை வரலாற்றை வரன்முறையாகவோ முழுமையாகவோ வெளிப்படுத்தாதது போலவே ராஜனின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்தவில்லை. மலையக மாணிக்கங்களுள் ஒருவர் ராஜன். மலையகத்தின் மிகப் பெரிய தொழிற்சங்கங்களுள் ஒன்றான தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களுள் ஒருவர்; தொழிலாளரது உரிமைப் போராட்டங்கள் பலவற்றில் நேரடிப் பங்கு கொண்டும் தலைமை தாங்கியும் தன்னை எதிர்நோக்கிய அபாயங்களைத் துச்சமாக மதித்தும் வீரத்தளபதியாக நின்று தீர்த்துடன் போராடியவர். "

"கடந்த 25 வருடங்களாக ராஜன் அதிகமாய் மாறவில்லை. நல்ல உயரம், உயரத்திற்கேற்ற உடல்வாகு. மீட்டரி உத்தியோகஸ்தர் போன்ற சாயல். அசைக்க முடியாத அமைதியில் மயித்திருக்கும் கண்கள். அடர்ந்த புருவங்கள். மீசையில்லாத பளபளப்பான முகம். சேவலை செய்வதே தன் இலட்சியம் என்பது அவர் பேச்சிலும் பேரக்கிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. அவர் அப்பழக்கில்லாத வாழ்க்கை நடத்தும் கர்மயோகி.

இன்று அவர் சந்தோசமாக இல்லை.

"தோட்டத்திலுள்ளவர்கள் பயந்து போய் எந்நேரமும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். பயம் மனிதனை ரொம்பக் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகின்றது. இது கெட்ட மனநோய்" என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். ---" என ராஜனின் தோற்றப் பொலிவை

யும் சூனாதிசயங்களையும் தத்ருபமாகச் சித்திரித்துக் காட்டும் நாவலாசிரியர் நாவலின் அரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை, இருவருக்குமிடையிலான இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலான பிணைப்பையும் தொழிற்சங்க விடயங்களிலும் தொழிலாளர் நலனிலும் இனாதிபான வன்செயல்களின் போதும் இருவரும் இரட்டையர்களாகச் செயற்பட்ட மையையும் சத்தூர்ப்பம் வாங்கும் போதெல்லாம் விளக்கிச் சொல்கிறார்.

சத்திரன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் போதே ராஜ்யம் அவரும் ஒன்றாகவே தங்கினர்; ஒன்றாகச் செயற்பட்டனர். ராஜனின் நற்குணங்களும் செயற்பிறழும் அறிவாற்றலும் இள, மத பேதமின்றி எல்லோரையும் நேசிக்கும் பாங்கும் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் பல இள, மதங்களைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்களையும் அதிபரையும் மிகுதியாகக் கவர்ந்தன. அதனாலேயே அவர் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்டபோது சிங்களவர், தமிழர் என்னும் வேறுபாடின்றி அவரை ஆதரித்தனர்; அவரது வெற்றிக்காக உழைத்தனர்.

ராஜன், சந்திரனுக்கும் சித்திராவுக்கும் இடையில் காதல் மலரவும் வளரவும் தூண்டுதலாக இருந்தார். சித்திராவும் இறுதிவரை ராஜனிடம் அதிக அளவில் மதிப்புக கொண்டிருந்தார். சந்திரனின் பிறந்த குடும்பத்தாருடனும் புகுந்த குடும்பத்தாருடனும் யிக் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தார். வரலாற்றுப் பாத்திரமான ராஜனைப் பற்றி இந்நாவலில் இடம்பெறும் செய்திகள் சில, சிக்கலைத் தருகின்றன. குறிப்பாக, சோல்பரித்திட்டத்தின் கீழ், பாராமன்றத்தின் முதலாவது பெரதுத் தேர்தலில், மஸ்கெலியாத் தொகுதியில் (நடேசயரின் சிட) ராஜன் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். (பக். 125) எனத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று நாவலில் எந்த ஒரு இடத்திலும் சத்திரன் அதே தேர்தலில் போட்டியிட்டதாகவோ வெற்றி பெற்றுப் பாராளுமன்றம் சௌந்தாகவோ எவ்வித செய்தியுமில்லை, ஆயின் நாவலின் ஓரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் பின்வரும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

"... அம்மாளுக்கு நல்ல சுகமில்லே. இன்னாளுக்கு மாதிரித்தினம் அந்தி கோச்சிக்குவாங்க.

'நல்லது' என்று முடிவு செய்தேன்.

வேலைக்காரப் பையன் மேய்யன் கல்யாண வீட்டுக்குப் போயிருக்க வேண்டும். எனவே அதை வந்து எங்கள் இருவரையும் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்தார். நாங்கள் சமைப்பதைக்குப் போனோம். மாமா ஏற்கனவே போய் உட்கார்ந்திருந்தார். நாங்களும் அமர்ந்தோம்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

சந்திரா, ராஜன் போட்டி போடுவதை மீட்பதே பார்த்தேன். நடேச ஐயரே இவராலே தோற்கடிக்க முடியுமா?

'யின்டர் ராஜனுக்கு நல்ல ஆதாய இருக்கிறது. வெற்றி பெறுவார்' என்றேன்.

'தீ கூட போட்டிக்கு தின்னுருக்கலாமே' நான் சிரித்தேன்.

'அதுக்கெல்லாம் பயம் இருக்கு.' என்றார் பலஜுக்கட்டிக் கணக்குப் பிள்ளை.---

இதில் இரண்டு முக்கிய செய்திகள் அவதானித்தற்குரியவை. 1947 ஆம் ஆண்டு நடந்த பொது தேர்தலில் தலவாக் கொல்லைப் பிரதிநிதியாகச் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை (சந்திரன்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமையும், 1947ஆம் ஆண்டு முதல் 1952ஆம் ஆண்டுவரை தலவாக்கொல்லை பின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாக இருந்து பணிகள் பல ஆற்றிய அவரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள்.²² இவற்றுக்குப் பதிலாக 'அதுக்கெல்லாம் காலம் (பயம்) இருக்கு' என்றும் குறிப்பு மட்டுமே நாலவிலில் காணப்படுகிறது. அடக்கம் மிகுந்த சந்திரன் தன்னைப் பற்றித் தானே இருப்பதற்குச் செய்துள்ள போலும்.

1947 ஆம் ஆண்டு பன்கெலியாத் தொகுதியில் நடேச ஐயருடன் போட்டி போட்டு ராஜன் அமோக வெற்றியிட்டமையார் என நாலவிலில் இடம் பெறுகின்றது. நடேச ஐயர் படுதோல்வி அடைந்தது உண்மை. ஆயின் அமோக வெற்றியிட்டு யுவர் ஜி.ஆர்.மோத்தா ஆவர். நாலவிலில் இடம் பெறும் ராஜன் ஸீ.கே. வெள்ளையன் ஆவார். இது பற்றிச் சாரல்நாடன் கூறியுள்ள விடயங்கள் சில இங்கு அவதானித்தற்குரியவை:

'இவர்கையாய் அமைந்த இலக்கிய உணர்வைக் கவலியால் பெற்ற மொழிப்புலனாயும் ஆற்றத் திறனையும் உள்சடக்கி எழுத்துருவில் வெளியிட சி.வி. பழனிப்பிள்ளை, ஆரம்பத்தில் கல்லூரி ஆசிரியராகக் கடமைபாற்றினார். அதன் பின்னர் சந்திரன் பெற்ற இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் தலவாக்கொல்லைப் பிரதிநிதியாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். மலைநாட்டில் இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் தொழிலாளர் யூனியன் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவான ஏழு பேரில் இவரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நுவரெலியாத் தொகுதியில் எஸ். தொண்டமாளும் நாலப்பிட்டிக் தொகுதியில் கே. ராஜசிங்கமும், கொட்டகலைத் தொகுதியில் கே. குமாரசுவாமிபுரம், பன்கெலியாத் தொகுதியில் ஜி.ஆர். மோத்தாவும், பதுளைத் தொகுதியில் எஸ்.எம். கப்பையாபுரம், அலுந்துவரை தொகுதி

யில் டி. இராமானுஜமும் இவ்விதம் தெரிவான ஏனையோராவர்.---

'1947 ல் நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் அவரை இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் பிரதிநிதியன்.கெலியாத் தொகுதியில் தேர்வுகடித்தார்.

'காங்கிரஸ் சார்பில் நீங்கள் திறக் வேண்டும். போட்டிக்கு ஆள் இல்லாமல் பார்ப்பது எங்கள் கடமை' என்று வலிந்து சென்று வேண்டி நின்ற இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் இளைஞர்கள் அப்பயரின் திறமையை உணர்ந்த இளைஞர்கள் அவரது தோல்விபைக் கண்டு மனதுக்குள்ளாகவே குமுறினார்கள். அப்பயரும் குமுறினார்.

அது அவரது மாணத்தில் முடிந்தது. ஆம்! 07.11.1947 ல் தேர்தலில் தோல்வியுற்ற சொற்ப நாட்களில் அவர் ஆளி பிரிந்தது. அப்பயர் மாரடைப்பால் மரணமானார்.---

மேலும் இந்நாவலில் சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் பிறந்த ஆம்.பு. திருமணம் செய்த காலம் முதலியன பற்றியும் தெளிவிக்கமை காணப்படுகிறது. சந்திரன் எத்தனையாம் ஆண்டு பிறந்தார்: எத்தனையாம் ஆண்டு திருமணம் செய்தார் முதலிய விபரங்கள் இடம்பெற்றவை. ஆயின் நாலவிலில் இருபத்திரண்டாம் பக்கத்தில், "---அந்த டெலிபோன் கம்பி லூலமாய் என ஓராய்க் மனோவேசமாய் 1946 ஆம் வருடத்திற்குக் காலத்தால் மறைக்கப்பட்ட அந்த நாட்களுக்குச் சென்றது. அப்போது எனக்கு 24 வயது கல்லூரிப்படிப்பை முடித்துக் கொண்டு, முன் தான் படித்த கலைமன்றம் கல்லூரிக்கு ஆசிரியனாகச் சேர்ந்தேன்.---" எனக்கு குறிப்பிடுகின்றார். 'சி.வி சில சிந்தனைகள்' என்னும் நூலில் திரு. சாரல்நாடன் சி.வி 14.9.1914 ஆம் ஆண்டு பிறந்து 19.11.1984 ஆம் ஆண்டில் அகரத்தருவம் அடைந்தார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (பக்.5, பக்.66)

தொழிலாளர் நடத்திய உரிமைப் போராட்டங்கள் பலவற்றில் நேரடிப் பங்கு கொண்டும் தன்னை தாய்கியும் சத்தியாக்கிரகம் இருந்தும் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் சென்றும் அவர் அளப்பரிய பணிகள் பல ஆற்றியுள்ளார். எனினும் அவற்றுள் ஒரு சில செய்திகளே இந்நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது கவனித்தற்குரியது.

மேலும் சி.வி வேலுப்பிள்ளை நமது வாழ்நாளில் கவிதைகள், கட்டுரைகள், விவரணை சித்திரங்கள், நாடகம், சிறுகதைகள், நாவல்கள் என எழுதித் குவித்தவை ஏராளம். இவற்றுள் அவர் திருமணமாக முன் எழுதிய சில கவிதைகள், கட்டுரைகள் முதலியன பற்றி ஒரு சில

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

குறிப்புகளே பசுபதியம்மா, கணக்கபிள்ளை முதலியோர் வாபிலாக நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஏனையவை பற்றிய குறிப்புகள் எவையுமே நாவலில் இடம் பெறவில்லை.

இள சீதியான வன் செயல்களால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுத் தன் ஒரேயொரு அன்பு மகளைப் பரிகொடுத்து அகதி முகாயிலிருந்து வந்த சந்தியாகுலாவச் சந்தித்தபோது எண்ண அலை உத்தி மூலம் சந்திரன் தமது இளமைக் காலத்தை மீட்டிப்பார்க்கிறார்.

“பசுபதி என் வாழ்க்கையில் இடிமுழக்கம் போல் வந்து அதன் எதிரொலி போல் மறைந்தவன். அச்சத்திப்பு விளையின் பயன்;

முன் ஜென்மத் தொட்பின் முடிவு, வீருப்பு வெறுப்பு என்பதில்லா மல் முடிந்தது.

ஆனால் சித்திரா என்னைத் துணைவனாய் எடுத்துக் கொண்டது இன்னும் எனக்குப் புதிராகவே இருக்கிறது. இதிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் மனம் எப்படிப்பட்டதென்று கணிக்க முடியாத காரியம். அது கேள்விக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அப்பாற்பட்டது!

25 வருடங்களுக்கு முன் நடந்த சம்பவங்களை இப்போது நினைத்தேன்.

பசுபதியைத் தீரென்று சந்தித்த பின் எனக்கு அமைதியில்லை. இதை உடனடி நிலை சொல்லி ஆறுதலையடி முடியும். எனக்கு ஒரேயொரு சிவன்கிளை உண்டு. அவள் கண் கண்ணம்மாள். நான் பிறந்த இடத்தில் பிறந்தவள். என்னோடு வளர்ந்தவள். என்னோடு படித்தவள். அம்பாளுக்குத் துணையாக எங்கள் வீட்டில் அப்போ வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். நான் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்ததும் பழைய கண்ணம்மாளைப் புதிய தோற்றத்தோடு கண்டேன். கண்ணம்மாள் மூக்காக இருந்தாள். அவள் உடலமைப்பு என் மூச்சைப் பிடிப்பது போலிருந்தது. ---”

“பத்து வருடங்களுக்குப் பின் கண்ணம்மாளை நான் சந்தித்தது என் உடலோடு உடலாய் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த நினைவுகள். தேய்ந்த கனவுகள் எல்லாம் என் உள்ளத்தில் அலை அலையாய் எழுந்து மோதின. கண்ணம்மாள் என் பால்யப் பருவத்தில் வந்த ஒரு கோதகளை. சித்ரா என் வாழ்க்கைக்குள் வந்த முதுமை. அவள் என்னைத் துன்பமாக ஏற்றுக் கொண்டாது ஒரு வீசித்திரமான கதை” 57 என்றெல்லாம் சந்திரன் தமது இளமைக்கால அனுபவங்களை நினைவலைகளாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

முதுமையடைந்த நிலையிலும் மறக்க முடியாத இளமைக்காலக் கனவுகளைப் பின்வருமாறு சித்திரிக்கின்றார்: “---பாத்தும் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தேன். சித்ரா லாம்புள் கையுமாக நின்றாள்.”

“பாத்திருக்குப் போக வேண்டுமா?” என்றேன்.

“இல்லை. தாமதுவரத்தில் இருந்து பளித் தண்ணீர் விழுகிறது. சிமிந்தி வழுகும். இப்படி வாருங்கள்.”

என் கையைப் பிடித்தாள். அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவளது அடர்ந்த தலையாயிள். தெற்றி, புருவங்கள். புலக போன்ற ஆழமான கண்கள். கச்சிதமான மூக்கு. அந்த இரகசியம் நிறைந்த உதடுகள், படுக்கை அங்கிக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் அவளது உடல், 28 வருடங்களுக்கு முன் உள்ளத்திற்குள் எரிமலையைக் கிண்டி விட்டன. பாலில் குளித்த மூலா சந்திரனுக்கும் எங்கள் உறவுக்கும் எவ்வளவு நெருக்கம். அவளுக்கு எத்தனை கவிதைகளை எழுதிக்கொடுத்தேன். ஆவசயின் மது இன்று அன்பின் தேனாய், வார்த்தைக்கு அப்பாற்பட்ட தாகிவிட்டது. அதன் அலைகள் எங்கள் மூவரையும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. ---”

நாவலாசிரியரது வருணனைச் சிறப்புக்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு:

“எல்லோரும் படுத்தோம். திவானில் படுத்த நான் பசுபதியைப் பற்றி நினைத்தேன். மனித மனம் ஒரு தேன் கூடு போன்றது. ஒவ்வொரு அறையிலும் தனித்தனி ஆசாபாசங்கள், விரும்பு வெறுப்புகள், ஏமாற்றம், வெற்றி தோல்வி இவைகளை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு இருப்பதுதான் மனம். ---”

“வளர்ந்த பெண். 5 அடி இருப்பாள். 18 வயது. உயரத்திற்கேற்ற அங்க அமைப்பு. தோளோடு ஒட்டிய மசேட்ட, நீலநிற பெல்போட்டம், நீண்ட மூக்கு. நெற்றியில் குங்குயப் பொட்டு, உதடுகளில் குங்கும மைட்டியிருந்தாள். கையிரல்களில் அதே மை. அந்த வெள்ளை மசேட்டில் “என்னைத் தொடாதே” என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ---”

“சித்ரா மூத்தையை என்னிடம் தீட்டினாள். வாங்கி அணைத்துக் கொண்டேன். பால் மணம், சோப்பு மணம், பெட்டர் மணம், குழந்தை மணம், தேசிய மொழி தெரியாத தமிழ் சிங்களம் தெரியாத தெய்வக் குழந்தை. அதன் எப்பிரிவம் என் உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்தது. ---”

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

"புண்பட்ட மனதிற்குள் சாந்தி தேடிப் பிறந்த இடத்திற்கு, வளர்ந்த வீட்டிற்கு வந்தேன், பாலைவனத்தில் வழிதப்பிய பிரயாணி, நாகம் தணிக்கக் கிணறு தேடிப் போவது போல என் பால்ய சினேகிதை கண்ணம்மாளைக் காண வேகமாய் நடந்தேன். பழைய கரத்தை ரோட்டு; எனது ஏழுவயதிலிருந்து என் கால்பட்ட பாதை. அந்த இரூட்டிலும் என்னைப் பள்ளம், முடக்கு, கற்பாறை இவைகளைக் காட்டி வரவேற்றது. பத்துக் கடைகளைக் கொண்ட சடைவீதி தாய்கி விழித்தவளைப் போல் தோன்றின. அதற்கு நேர் கீழ் லயன்களின் உருளம். அவைகளைத் தாண்டித் தபால் கந்தோர், உயர்ந்த பெரிய தேயிலை ஸ்டோர், அதன் தேன்கட்டு போன்ற நூற்றுக்கணக்கான ஜன்னல்களில் லைட் வெளிச்சம், ஜும், ஜும் என்ற எஞ்சின் சத்தம், தேயிலை மணம். இவைகளைப் பார்த்துக் கேட்டவாறு நடந்தேன். பார்க்குமிடமெல்லாம் நயக் கறுப்புக் குன்று. இத்தனை தேயிலையின் விசாலமான பரப்பு. உயர்ந்த நிலம், குன்றுகள், என் நெஞ்சை அள்ளும் நீலகிரி மலைத்தொடர்; மறுபக்கத்தில் உணுக்கொட்டுவ மலைச்சாரல். இவைகள் உயிர் பெற்று, பாட்சை வடிவங்கள் போல் தின்றன. தூரத்துக் தேயிலை ஸ்டோர்களில் லைட்கள். இவைகள் எல்லாம் என் உடலில், இரத்த ஓட்டத்தில் இனம் தெரியாத வேதனைவைக் கொடுத்தன. ---"

"புதுமைப்பித்தன் முகம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் அகத்தை நான் அறிகிறேன். அவருடைய கதைகள் அவர் உள்ளத்து ரகசியங்களை எனக்குப் பறையடிக்கின்றன.

ஒரு கவியுள்ளம்-சோகத்தினால் சாம்பிய கவியுள்ளம் வாழ்க்கை முடிகளில் விழுந்து இரத்தம் கக்குகிற உள்ளம் கதைகள் மூலம் போகிறது. இதுதான் நான் கண்டது இந்தக் கதைக் கொத்திலே," என 1940 ஆம் ஆண்டே புதுமைப்பித்தனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில், ரா.பூ.தேசிகன் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்கூற்று சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் பொருத்தக் கூடியதே. சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களை நான் ஒருபோதும் நேரிற் பார்த்ததில்லை. அவரைப் பற்றிய மல்லைக்கச் சிறப்பித்தபின் அட்டையில் அவரது புனைப்படத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவ்வளவே. ஆயின் இந்தாவஸில் அவரது புனைபட்ட உள்ளத்தினைக் காண முடிகின்றது; அதே போன்று அவரது உள்ளத்து இரகசியங்களையும் புண்பட்ட நெஞ்சினையும் உணர முடிகின்றது; அவரது கவியுளத்தை அறிய முடிகின்றது.

உலகப் புகழ் பூத்த மகாத்மா காந்தி கூடத் தமது இளமைக் காலத்தில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சில தவறுகளைச் செய்தார்; அதற்காக மிகவும் மனம் வருந்தினார் மன்னிப்பும் கேட்டார். தாம் செய்த தவறுகளை அவர் ஒருபோதும் மூடி மறைத்ததில்லை; அவற்றைச் சரியென விதண்பா வாதம் பேசியவருமல்லர்.

இதேபோன்று யுகப் பெருங்கவிஞன் பாரதி தான் செய்த தவறுகளைப் பரிசுர்ப்படுத்த ஒருபோதும் தயங்கியதில்லை; தன்னிடம் குடிக்கொண்டிருந்த பலவீனங்களையும் சிறுமைகளையும் வெளிப்படுத்தப் பின் தின்றதயில்லை. பாரதியாரது கவிதைகள், கட்டுரைகள், கதைகள், செய்தித் துணுக்குகள் முதலிய யாவற்றிலும் இப்பண்பு கவன அவதானிக்கலாம். எனினும் இவ்வகையில் அவரது சுயசரிதை, பாடல்கள், சினைச் சங்கரன் கதை, தாசக, மாலை, கதம்பம் முதலியவை முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதேபோன்று அப்பர் சுவாமிகள், பட்டினத்தார், அருணகிரி நாதர் முதலியோரும் தமது தவறுகளையும் பலவீனங்களையும் சிறுமைகளையும் அம்பலப்படுத்தத் தயங்கிய தில்லை. இவர்களது வரிசையில் சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களையும் நாய ஒப்பு நோக்கலாம். உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் பசுபதியம்மா வைக் கட்டியணைத்து முத்தயிட முயன்ற சந்திரன் அதற்காக மிகவும் மனம் வருந்தினார்; பசுபதியம்மாவிடம் மன்னிப்பும் கோரினார். ஆயின் இறுதிவரை அவர் பசுபதியம்மாளை மறந்ததயில்லை. சமர் முப்பத்தைந்து வருடங்களின் பின்னர் அகதிமுகாமில் பசுபதியம்மாளைச் சந்தித்த போதும் பசுபதியம்மா தாயகம் திரும்பியபின் அங்கிருந்து தொலைபேசியில் கதைத்தபோதும் அவர் பழைய சம்பவங்களை மறக்காது ஞாபகப்படுத்தியமை மனங்கொளாதத்தக்கது.

இதே போன்று பால்ய நண்பியான கண்ணம்மாவோடு நெருங்கிப் பழகிய அவர் தாயின் எச்சரிக்கையால் கண்ணம்மாளைத் திரும்பும் செய்ய முடியாது போனாலும் கண்ணம்மாளை அவர் இறுதிவரை மறந்ததில்லை. தன் அருமைக் காதலி சித்திராவின் மனம் புண்படும் படியாக லோடிக்கைப் பேர்கப் பேசி, பின்னர் அதற்காக மனம் வருந்தினார்; காதலியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்; கையெடுத்துக் கும்பிட்டார். இரக்க சபாவம் படைத்த சந்திரன் தனது தந்தையின் முாட்டுக் குணத்தை வெறுத்தார்; தனது மகன் ஜுகன் மூடனாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. முாடனாக இருக்கக்கூடாது என வற்புறுத்தினார்.

மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், பட்டினத்தார், அருணகிரிநாதர், அப்பர் சுவாமிகள், மணிவாசகர் முதலியோரைப் போன்றே சி.வி

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வேலுப்பிள்ளையும் தம்பிடர் குடி கொண்டிருந்த பெண் சபலத்தை ஒருபோதும் மூடி மறைந்ததில்லை. நமோஸியாக் கம்பச்சலினால் மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டுக் குற்றுயிராகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தபோதும் தமக்குப் பளிங்கிட செய்த தாதிபின் அழகினை அவர் ரசிக்கத் தவறவில்லை.

'தேய்யு, இன்றைக்கும் நாளைக்கும் சுரம் கூடும். பக்கத்தில் யாரும் இருந்தால் நல்லது. நான் இரவில் வந்து கவனித்துக் கொள். வேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

சுரம் வீசும் போல் ஏறிக் கொண்டிருந்த போதிலும் அவள் போகும்போது அவள் நலையாக் கவனித்துப் பார்த்தேன். பின்னால்து நன்றாகவிருந்தது. உனக்குப் பாததிபாய என்று என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். ஆன் பெண் சுரந்தத்திற்கு எல்லையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இதனாற் போலும் மகாகவி பாதிபாரும்,

உலகெ லாமோர் பெருங்கை வஃறுளோ
உண்டு றங்கியி டுச் செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவி ணுங்கை வாகும். திதனிடை
சிலதி னங்கன் உயிர்க்கழு தாகியே
செப்பு தற்கரி தாகம் யக்குமால்
திலை வாணுத லார்தரு மையலாத்
தெய்வி கக்கை வன்னது வாழ்கவே."

என்ப பாடியுள்ளார்.

சந்திரன் தாழியை நோக்கி, 'நீங்கள் எல்லோரும் தான் எனக்குச் சொந்தம்' எனவும் சித்திராலை நோக்கி, 'ஒன்றுபில்லாத என்னை அற்றுக் கொள்ளீர்களா. பின்னால் உங்களுக்குத் தொல்லை.' எனவும் கூறுவது அவரது கள்ளமற்ற உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

ஆளுமை மிக்க ஒருவது வரலாறு வெறும்மே தனி மனித, சரிதமாக அமையமாட்டாது. 'வந்தான் காண்; வந்தது போல் போனாய்காண்' என்பது சராசரி மனிதனது சரிதமாகும். ஆயின ஆளுமை மிக்க ஒருவரது வரலாறு அவரது தனிப்பட்ட வரலாறுகளன்றி அவர் பிறந்து வளர்ந்த சமூகத்தினதும் நாட்டினதும் சமகால வரலாறுகளவே விளங்கும். இதற்குச்

சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் வரலாறும் அவரது வரலாற்றின் ஒரு பகுதியைப் புலப்படுத்தும். இந்நாவலும் தக்க சான்றாகும். சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாறும் மலையக வரலாறும் வாழ்ப்பாண வரலாறும் மொத்தத்தில் இந்நாட்டினது சமகால வரலாறும் இந்நாவலில் ஒன்றாகச் சங்கமிப்பதை அவதானிக்கலாம்.

மலையகம் பெற்றெடுத்த அருந்தவப் புதல்வர்களுள் ஒருவரான சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வரலாறு செம்மையாக ஆராயப்பட்டு ஆதாரங்களுடன் விரிவாக எழுதப்பட வேண்டும். அத்தகைய ஆய்வில் இந்நாவல் உட்பட அவரது சகல ஆக்கங்களும் நோக்கப்படுதல் வேண்டும்; அவரது சகல ஆக்கங்களும் தேடித் தொகுக்கப்படல் வேண்டும்; இதுவரை நூல் வடிவம் பெறாதவற்றை நூல் வடிவில் கொண்டுவர வேண்டும்; இதுவரை அச்சேறாத அவரது கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் தேடித் தொகுத்து அச்சேற்ற வேண்டும். இந்நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் ஆசிரியரது கற்பனைப் பாத்திரங்களாகத் தோன்றவில்லை. பெயர்கள் மட்டும் மாற்றம் பெற்றிருக்கலாம். சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் தெய்வீக உறவினர்கள், உற்றார் நண்பர்கள், நெருங்கிய பழகிபவர்கள் முதலியோரே பாத்திரங்களாகக் கட்டுள்ளனர். இவர்களைப் பற்றியும் நோக்குதல் அவசியம். இத்தகைய விரிவான ஓர் ஆய்விற்குச் சாரல்நாட்டின் 'சி.வி.சிவ சிந்தனைகள்' என்றும் நூல் முன் மாநிலியாக விளங்குகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

அவன் வரலாற்றின் போக்கிறான்

மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்பவர் மாத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மாத்தளை சேமு ஆவார். அவர்களின் தேசம், நமக்கென்றொரு பூமி. அவன் ஒருவனல்ல முதலிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் எல்லை தாண்டா அகதிகள். அந்த உலகத்தில் இறந்த மனிதர்கள் முதலிய நாவல்களையும் இலங்கை நாட்டுத் தென்வாழியாமன் கதைகள் என்றும் தொகுப்பு நூலையும் இதுவரை வெளியிட்டுள்ளார். தமது படைப்புகளுக்காகத் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பல பரிசில்களைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். இவரது இயற் பெயர் மு. சேமசுந்தரம். அவலங்கள் திறைந்த வாழ்க்கையைக் கொண்ட மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்து அவர்களது இன்ப துன்பங்களிலும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களிலும் பங்கு கொண்டு, அவற்றால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களையே சிறுகதை களாகவும் நாவல்களாகவும் புதுக்கவிதைகளாகவும் வடித்துக்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavinaham.org

கொண்டிருக்கின்ற முன்னணி எழுத்தாளர்கள்.

இந்நாவலின் சுதாநாயகி பார்வதி. வழ்னமயிலார் ஏழ்மையிக்கு தோட்டத் தொழிலாளர் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தாள். தாய் இருக்கும்வரை வறுமையிலும் கூட பசிக்குக் கிழங்குகையும் கீரையையும் உண்டபோதும் மகிழ்ச்சியாகவே வாழ்ந்தாள். பருவமடைந்த பின் தோட்டத்தில் வேலை செய்தாள். திருமணமாக முன்பே நாயை இழந்தாள். அதன் பின்னர் அவளது வாழ்க்கையில் துன்பங்கள் சங்கிலித் தொடர்போல் ஏற்படலாயின.

தாய் மறைந்த பின்னர் பார்வதியின் தந்தையும் உறவினரான தபால்சாலைக் கந்தசாயியும் பார்வதிக்கு வரவில்லை. தேடியவரைத்தான். இறுதியில் மலையாளத்திலிருந்து வவுனியாவுக்குச் சென்று விவசாயம் செய்வ தற்காகக் கட்டிட அழித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவனுக்குப் பார்வதியைத் திருமணம் செய்து வைத்தான்.

பார்வதிக்குத் திருமணமாகி ஐந்தாவது மாதமே தந்தையும் இறந்து விட்டார். வவுனியாவில் கட்டிட அழித்து விவசாயம் செய்வதிலும் வீடுகட்டுவதிலும் ஈடுபட்டிருந்த கணவன் மறைவாகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பார்வதியிடம் மூன்று முறையே வந்து தாமதியாது சென்றான். வவுனியாவில் விவசாயத்தை ஆரம்பித்து வீடு கட்டி முடிந்த தும் பார்வதியையும் அங்கு கூட்டிச் செல்லதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்ற வன் பின்னர் திரும்பி வந்து காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தான். பார்வதி தனித்து விடப்பட்டாள். வயது சென்ற தபால்சாலைக் கந்தசாயியே அவளுக்குள்ள ஒரே ஒரு துணை. வாழ வேண்டிய வயதில் அடுத்த தடுத்ததுக் காலையும் தந்தையையும் கணவனையும் இழந்து உலகின் அதலபாதாளத்துத் துன்பங்களையெல்லாம் அனுபவித்தாள்; மிக்க இளவயதிலேயே 'அரத்தலிநாய்' என்ற பட்டத்துக்கும் அயலவர்களின் எனனத்திற்கும் ஆளானாள்.

'தட்டிக் கேட்க ஆள் இல்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டன்' என்பதுபோல் வறுமையிலும் அறியாமையிலும் உழன்ற அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் உணர்ப்பினைக் கொடுமாக உயிர்த்திக் கொடுத்தும் கொண்டிருந்த தோட்டத்துரை, கங்கலா, கணக்கப்பிள்ளை, சுப்பலையர் முதலிய தோட்ட அதிகாரிகள் தொழிலாளர்களை இம்சிக்கின்றனர். சொல்லாணாத் துபரங்களுக்குள் காக்கினர். இளம் பெண்களைத் தமது காமப் பசிக்கு இரையாக்கினர். இத்திலையிலேயே தோட்டத் தொழிலாளியும் இளைஞரும் துணிச்சலும் புத்திக் கூர்மையும் மனோ திடமும் வாய்க்கப் பெற்றவனுமான ராமு தோட்டத்து அதிகாரிகளின்

கொடுமைகளை எதிர்க்கத் துணிந்தான். பாப்பாத்தி என்ற அழகிய இளம் பெண் தொழிலாளியைக் கெடுக்க முனைந்த சுப்பலையரை ராமு தடுக்க முயலவே இருவருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட வாக்குவாதம் கைகலப்பில் முடிந்தது. ராமு, சுப்பலையரை தையாட்டைத்தான். இதனைக் காரணமாகக் கொண்டு ராமு வேலையிலிருந்து நிற்பாட்டப்பட்டான். எனினும் ராமு சளைக்கவில்லை. தோட்டத்து அதிகாரிகளின் கொடுமைகளுக்குக் கெதிராகப் போராடுவதிலும் தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துவதிலும் வீழிப்புறச் செல்வதிலும் தீவிரமாக ஈடுபடலானான்.

ராமுவின் தந்தை திரந்தர நோயாளியாகிப் படுத்த படுக்கையிலிருந்தார். 'தேவையற்ற பிரச்சினைகளில் தலையைக் கொடுத்து' வேலைகளையும் இழந்ததோடு தொழிலாளர் போராட்டம், அது இது என்று ஒடித் திரிந்து கொண்டிருந்த ராமுவைத் தாய் மீனாட்சி திட்டி னாள். அத்வைதிகள் ராமுவின் மீது ராமு விருப்பம் கொண்டிருந்தான். ஆயின் அத்வைதோ தனது மகளைக் கடை முதலாளியின் மகனுக்குச் செய்து வைக்க முயன்றாள். இதனால் ராமு அத்வைதியின் மீதும் ராமுவின் மீதும் வெறுப்புக் கொண்டான். அதே சமயம் கடைமுதலாளி தனது மகனுக்கு வேறொரு கடை முதலாளியின் மகளைத் திருமணம் செய்து வைத்தான். அத்வைத வேறு வழியின்றி ராமுவை நாடினான்; தாய் மீனாட்சி, ராமுவைத் திருமணம் செய்யும்படி ராமுவை வற்புறுத் தினாள். ராமுவோ அதற்கு அறவே மறுப்புத் தெரிவித்துவிட்டான்.

இளமையும் அழகும் மிக்க விதவையான பார்வதியின் அநாதரவான நிலைகண்டு மலையிரங்கிய ராமு அவளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வந்தான். பார்வதி முதலில் தயங்கினாலும் ராமுவின் குண நலன்களால் மார்க்கப்பட்டாள். இருவரும் ஒருவரைப்பொருவர் புரிந்து கொண்டனர்; விரும்பிளர். இவர்களது தொடர், 'வெறும்வாய்க்கு அவல் கிடைத்தது' போன்று அயலவர்களுக்குத் தெரியாதவே 'கதை கட்டிக் தோட்டமொக்கும் பரப்பினர்; விதவையான பார்வதியை ஏனனம் செய்த னர், துஷித்தனர், இதனால் பார்வதி மிகுந்த கவலையடைந்தாள்; கவலையைத் தாங்க முடியாத நிலையில் அழுது தீர்த்தாள். அவளுக்குத் தவியாக இருந்த தபால்சாலைக் கந்தசாயிக் கிழவர் அவளுக்கு அறுசுவும் தேறு தலும் அளித்து வந்தார். ராமுவின் தாய் மீனாட்சி 'தமது குடும்ப மாளம் காற்றில் பறக்கிறதே' என ஒப்பாரி வைத்தாள். பார்வதிக்கு அறுதலளித்துக் கொண்டும் தமது போராட்ட முயற்சிகளில் தீவிரமாக ஈடுபடலானான்.

ராமுவின் செயல்களுக்குச் சந்திக் கடை முதலாளியும் நண்பர் களும் பார்வதியும் ஒத்தாசையாக இருந்தனர். ராமுவின் செல்வாக்குக்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தொழிலாளரிடையே படிப்படியாக அதிகரிக்கலாயிற்று. தோட்டத்தில் துரையும் ஏனைய அதிகாரிகளும் செய்யும் திருட்டு வேலைகளையும் ஊழல்களையும் அக்கிரமங்களையும் உடனுக்குடன் அம்பலப்படுத்தினர். இதனால் துரையும் அவளது சையாட்களும் ராமுவைப் பழி வாங்கச் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தனர் பார்வதிக்கும் ராமுவுக்குமிடையிலான உறவு தோட்டத்தில் பரவவே துரையும் ஏனைய அதிகாரிகளும் பார்வதியைப் பழிவாங்கத் துடித்தனர். தோட்டத்து ஸ்டோரில் வேலை செய்து வந்த பார்வதியைக் கொடித்தெடுக்க அணுப்பினர்கள். பின்னர் அங்கும் வேலைமில்லை எனத் துரத்திவிட்டனர். நடந்தவற்றை யெல்லாம் ராமுவின் புகாரிய பார்வதி தன் வயிற்றைக் கழுவும் பொருட்டுக் கல்லுடைக்கலானாள். ராமுவும் சந்திக் கடை முதலாளிக்கு நேரமுள்ள போது உதவி புரிந்தான். கல்லுடைத்தான். சந்திக்கடை முதலாளியே ராமுவையும் பார்வதியையும் ஆதரித்தான்.

தோட்டத்துக் கோயிலில் ஐந்து வருடங்கடக்கத் திருவிழா நடைபெறாதிருந்தது. தோட்டத்துரையினதும் ஏனைய அதிகாரிகளும் சூழ்ச்சியால் தொழிலாளர் பிளவுபட்டனர். திருவிழாவன்று தாத்த கோண்டர் கண்டையினால் திருவிழாவுக்கு முழுக்குப் போடப்பட்டது. ஐந்து வருடத்தின் பின் கோயில் திருவிழாவினைக் கோலாகலமாக நடத்த ராமு தீர்மானித்தான். அதன் மூலம் தொழிலாளரிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தவும் அநீதிகளுக்குக்கிரமம் போராட்ட உணர்வை வளர்க்கவும் முடியும் என நம்பினான். அத்துடன் கோயிலின் அருகே ஒரு வாசிக சாலையை அமைக்கவும் திட்டமிட்டான். எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த தொழிலாளர்கள் மூலம் எழுதவாசிக்கத் தெரிவாத தொழிலாளர்களும் நன்மையடையவும் கிணற்றுத் தவணைகளைவன்றி உலக நடப்புகளை அறிந்து விழிப்புணர்வு பெறவும் வாசிகசாலை உதவும் என நம்பினான்.

ராமுவின் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தவதில் அவளது நண்பர்களும் பார்வதியும் மிகவும் உற்சாகமாக இரவு பகல் அவரது நுழைந்தனர். துரையும் ஏனைய அதிகாரிகளும் ராமுவின் திட்டங்களைத் தவிடு பொடியாக்குவதில் முனைந்து நின்றனர். எனினும் ராமுவின் இடையறாமுயற்சியினாலும் போதனை மிளாஹும் துரைக்கு ஆதரவாக நின்று தொழிலாளர்களுள் அதிகமானோர் ராமுவின் பக்கம் சேர்ந்தனர். ஐந்து வருடங்களின் பின்னர் கோயில் திருவிழா கோலாகலம் நிகழவேறியது. வாசிகசாலைத் திறப்புவிழாவும் சிறப்புற நிகழவேறியது. தொழிலாளர்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். வாசிகசாலை திறக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இளைஞர், முதியவர் என்றில்லாது எல்லோரும் வாசிக சாலையில் ஓய்வான நேரங்களில் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதிலும்

நூல்களைப் படிப்பதிலும் நாட்டு நடப்புகளை அறிவதிலும் அலகவதிலும் ஆர்வம் செலுத்தினர். ராமுவின் நண்பர்களும் ராமுவும் இவற்றைக் கண்டு மகிழ்ச்சியும் பெருமிகமும் அடைந்தனர். திருவிழாவின் போது துரை அழைக்கப்பட்ட போதும் தோட்டிமுலையை ஆரம்பித்து வைக்கவிடவில்லையே என்றும் ஆத்திரத்தில் கறுவிக் கொண்டு சென்றார். அவரது 'வால்' களான கணக்கப்பிள்ளை, பழைய தலைவர் முதியோர் அவருக்கு ஒத்து ஊதினர்.

நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த ராமுவின் தந்தை காலமானார் மீனாட்சி முதல் கங்காணிவரை துணை எல்லோரும் கேவலமாகப் பேசியும் அவமானப்படுத்தியும் ஒதுக்குவதைக் கண்டு பார்வதி மிகவும் வருந்தினாள்; கண்ணீர் விட்டாள். ராமுவால் தனக்குப் புனர்வாழ்வு அளிக்க முடியுமா எனச் சந்தேகித்தாள். அவளது நிலையை உணர்ந்து ராமு அக்ஷம்போது ஆறுதலும் தேறுதலும் அளித்து வந்தான். ராமுவின் தந்தையின் இறுதிக்கிரமங்களில் கலந்து கொண்ட தோட்டத்துரையும் கணக்கப்பிள்ளையும் மீனார்க்கும் சங்கல் மாஸ்டரும் ராமுவின் செல்வாக்கு வேகமாக வளர்ந்து வருவதையிட்டுக் கலங்கினர்; ராமுவைத் தம்வசப்படுத்த முயன்றனர். ராமு அதற்கு மறுக்கவே பழிவாங்கும் செயல்களில் துரையும் கணக்கப்பிள்ளையும் இறங்கினர்.

தொழிலாளியான சாமிக்கண்ணியின் மனைவி நாகம்மா கரும் கவீனமுற்றபோது மருத்தவயதானக்கு எடுத்துச் செல்லத் துரைவொறி கொடுக்க மறுத்தார். நாகம்மா அநியாயமாக இறந்தாள். ராமுவின் தெருக்கிய ஆதரவாளர்கள் பலகைக் காரணமில்லாமவே துரை வேலை யிலிருந்து நீக்கினார்; வாத்துக்கான நிர்வாகியே கத்தைத் தடைசெய்தார். இதனால் ஆத்திரமுற்ற ராமு தொழிற்சங்கப் பிரதிபிதியையும் தொழிலாளர்களையும் அழைத்துக் கோயில் முன்றலில் கூட்டம் நடத்தினான். கூட்டத்தின் முடிவில் துரையின் அபிமானங்களுக்குக்கிரம வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் இறங்குவதானத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆயின் பழைய தலைவரும் அவரது ஆதரவாளர்களும் துரைக்கு ஆதரவாக வேலைக்குச் செல்வதெனத் தீர்மானித்தனர். பார்வதி காரணமாக ராமுவுக்கும் தாய்க்கும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு இறுதியில் தாய் கோபித்துக் கொண்டு ராமுவின் அத்தை வீட்டுக்குச் சென்றாள். வேலை நிறுத்தத்தினை முரியடிக்கத் துரையும் கையாட்களும் முயன்றனர்; வயத்துக்குக் கல் எறிவித்தார்கள்; வாசிகசாலையை எரிப்பித்தார்கள்; ராமுவையும் பார்வதியையும் இழிவுபடுத்தும் கலோகங்களைத் தோட்டம் முழுவதும் ஓட்டுவித்தார்கள்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

ராமுலினதும் நண்பர்களதும் அயராது முயற்சியினால் வாகிகளால் திரும்பவும் அமைக்கப்பட்டுத் திறப்பு விழாவிற்சொன நாளும் குறிக்கப் பட்டது. இடையில் துரையின் கையாட்களால் சந்திக்கப்படும் எரிக்கப்பட்டது. இவற்றாலெல்லாம் தொழிலாளர்கள் குழந்தை தொடங்கினர். துரையின் ஆதரவாளர்களாக விளங்கிய பண்டித தலைவரும் அவரது ஆதரவாளர்களும் துரையின் அக்கிரமங்களைப் பொறுக்கமாட்டாது ராமுவின் பக்கம் சேர்ந்தனர். குறிப்பிட்ட நாளில் வாகிகளால் திறப்புவிழா நடைபெற்றது. தொழிலாளர் ஒன்று கூடினர். ராமுவின் முன்னேற்பாட்டின்படி அன்று தீரணைக் கோயிலில் ராமுவிற்கும் பார்வதிக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது. அவ்வளவும் திணைத்தனர்; ராமுவைப் போற்றினர்; தெருந்தலையானவர். துரையின் அக்கிரமங்களைச் சகிக்காது மனம் மாறிய பண்டித தலைவரும் அவரது ஆதரவாளர்களும் திருமணத் தம்பதிகளை ஆசீர்வதிக்க ஒட்டி வரவில்லாது; அச்சமயம் ராமுவின் தாய் அழகு வண்ணம் கோயிலைச் சூ வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார். பண்டித தலைவன் ராமுவின் தாயையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து புதுமணத் தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்தனர். மறுநாள் தொழிலாளர்கள் அவ்வளவும் ஒன்று திரண்டு வேலை நிறுத்தப்போராட்டத்தில் குறிக்கத் தயாராகினர். துரையும் அவரது கைபாட்களும் செய்வதறியாது திணைத்தனர். 'அடர்வன் கொடியும் திரண்டால் யிடுக்கு' என்பது போல் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் ராமுவின் தலைமையில் ஒன்று திரண்டனர். இதுவே இந்நாடலின் கதைச் சக்கமாதும்.

இந்நாடலிலும் தேர்ப்புத்து அதிகாரிகளின் அட்டுமியங்களும் ஊழல்களும் கரணம். லும் அவற்றுக்கெதிரான தொழிலாளர்களின் போராட்ட முயற்சியத்துவம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். மிக இளம் வயதிலேயே திருமணமாகிக் குறுகிய காலத்துள் வீதவையாசி அயலவர்களின் ஏளனத்துக்கும் ஏச்சுப் பேச்சுக்கும் உள்வாழித் தவித்த பார்வதியை மனமமாகக் கொண்டு வளர்த்து செல்லும் இக்கதைநிலை நாடலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு தேர்ப்புத்து அதிகாரிகளின் அக்கிரமங்களையும் ஊழல்களையும் ஆல்ரியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

"இந்நாடல் கற்பனைக் கதைமயம். — ! மனவயம் எனச் சொல்லப்படும் தொடர்பு பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் கதை. நான் பார்த்தது; கேட்டது; அனுபவமுடையதாக உணர்ந்தது எல்லாமே இதில் எழுத்துகளாய், கதாபாத்திரங்களாய் வருகின்றன. இந்நாடல் தாயகிக்கு நான் குட்படி பெயரே பார்வதி. ஆனால் அவள் வேறு பெயர்களில் நடமாடிக் கொண்டிருப்பது நிஜம்.

இந்நாடலில் வரும் பார்வதி வாழ வேண்டும் என்பது எனது விருப்பம் மட்டுமல்ல, மனித குலத்தை தேசியப்பவர்களின் ஆசையும் கூட. பார்வதி வாழ்ந்தால் தான் மனித வாழ்க்கைக்கே ஒரு அர்த்தம் இருக்கும் என இந்நாடலில் வரும் ராமு நினைக்கிறான். எனவே அந்த ராமு இந்தப் பார்வதியின் வாழ்க்கைக்காக மட்டும் போராடவில்லை. அந்தமலைகளிடையே வாழ்கின்ற உழைக்கும் மக்களின் புதிய பணதக்காக - புதிய நம்பிக்கைக்காகப் போராடுகிறான். காலம் காலமாக அநீதி களுக்கு எதிராக மனித நேயம் மிக்க மனிதன் ஆங்காங்கே போராடினான்; போராடுகின்றான். இந்தப் போராட்டத்தினால் தான் மனிதர்கள் கொஞ்சமாவது சுதந்திரம் கிடைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் வருந்தத்தக்க விஷயம் நாகரிகம், கல்வி, விஞ்ஞானம் மேம்பட்டு வீட்டதாக கொண்டமடிக்கும் இந்தக்காலத்திலும் இந்தப் போராட்டம் தொடர்வதுதான். இங்கே ராமுவும் அந்தப் போராட்டத்தைத் தொடர்கிறான். அதனை விபரிப்பதே இந்நாடல் ---" என நாடலாசிரியர் கூறியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

வறுமையிலும் அறியாதமரிலும் ஊழலும் தொழிலாளர்களின் இரங்கத்தக்க பரிதாப நிலைமையும் 'தவித்த முயலை அடிப்பது போல்' அவர்களை ஏய்த்துப் பணம் பெருக்கவும் க்கபோகும் அனுபவிக்கவும் தம்மை எதிர்ப்பி ாரைக் குருமாய்ப்பிவாங்கவும் துணைக்குக் குண்டர்களது பொலிசாரினதும் உதவியை நாடவும் முயலும் தேர்ப்புத்து அதிகாரிகளின் வக்கிரப் போக்குகளையும் நாடலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை நாடலாசிரியர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

ராமுவின் தந்தை, துறையினால் வழங்கப்படும் அற்பச் சலுகை களுக்குக்காக அவர் அது நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்; துரையின் பங்களானில் தொண்டாட்டு வேலை செய்தார்; துரைக்கும் அவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட தெருக்கத்தினால் தான் சேர்த்து வைத்திருந்ததையே கொடுத்தார். துரையே தொடுவதற்கு அஞ்சிய காசுதோயாளியான துரைச் சாணிக் குப் பணிவிடை செய்தார்; அதனால் அவரும் காசுதோயக் காளாசிப் படுத்த படுகையானார்; மாணத்தைத் தழுவினர் அத்தகைய ஒரு நல்ல சீவனுக்குத் துரை உதவி செய்யாது விடினும் சகித்துக் கொள்ளலாம். ஆயின் அற்பக் காரணத்துக்காகத் தனக்குப் பணிவிடை செய்து காசுதோயக்காளாசிய தொழிலாளியின் மகன் ராமுவை வேலை யிலிருந்து தீர்க்கியதுமல்லாமல் தொடர்ந்தும் அவனுக்குத் தொல்லைகள் செய்யலானார்.

அழகிய இளம் பெண் தொழிலாளியான பாப்பாத்தியை யாரு யில்லாத நேரம் பார்த்த சுப்பவைசர் கவைக்க முயன்றான். பாப்பாத்தி 'சூய்யோ முறையோ' எனச் சத்தமிட்டதைக் கண்ட ராமு அவளைக் காப்பாற்ற முயல்கிறான்; முடியாத நிலையில் சுப்பவைசரைத் தூக்கி விரட்டினான். அதன் காரணமாக அவன் வேலை நீக்கம் செய்யப் பட்டான். அதன் பின்னர் தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அக்ரமம் களையும் ஊழல்களையும் அம்பலப்படுத்துவதிலும் தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தி விழிப்புறச் செய்வதிலும் கொடுமைகளுக்கெதிரான போராட்ட உணர்வை வளர்ப்பதிலும் தீவிரமாக ஈடுபடலானான். அவனது நண்பர்களும் அவனுக்குத் துணையாகினர்.

ஆதரவற்ற நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த இளம் விதவை யான பார்வதி மேல் ராமு அனுதாபம் கொண்டு தன்னால் இயன்றவரை உதவலானான். நாளைடவில் அவன் மீது கொண்ட அனுதாபமே காதலாக மாறலாயிற்று. பார்வதியும் ராமுவும் ஒன்றாகச் சேர்த்து செயற்படலானார்கள். இதனை அவதானித்த தோட்டத்துரை பார்வதியையும் வேலையில்லாத்து நீக்கி விடுகின்றான். வேலையிலிருந்து ராமுவும் பார்வதியும் சல் உடைத்து அதன் மூலம் பெரும் சிறு வருவாயைக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தினர். சந்திக்கடை முதலாளியும் நண்பர் கள் சிலரும் ராமுவுக்கும் பார்வதிக்கும் உதவிபுரிந்தனர். அதனைக் கண்டு ஆத்திரமூற்ற தோட்டத்துரை படிப்படியாக ராமுவின் நண்பர்களையும் வேலை நீக்கம் செய்தான். சந்திக்கடையையும் தீக்கிரையாகக் குறித்தான்.

இரவு நேரத்தில் தனது கையாட்கள் மூலம் தோட்டத்துரை தேயிலையைக் களவாட முயன்றபோது எதிர்பாராதவிதமாக ராமு அதனைக் கண்டு கொள்கிறான். குள்ளப்புத்தி படைத்த துரையோ ராமுவையோ கள்ளனாக்க முயன்றான். பார்வதியின் தலையீட்டால் அதுவும் பஸி க்கவில்லை. வேறுக்கிறுவனின் சாவுக்குப் பெட்டி கேட்டபோது 'தோட்டம் நடத்தலில் இயங்குவதாகக் கூறித் துரை மறுத்துவிட்டான். தொழிலாளியான சாமிக்கண்ணுவின் மனைவி நோயினால் அவதிப்பட்டாள். அவளை வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்காகத் துரையிடம் லொறி கேட்டபோது துரை அதற்கும் மறுத்துவிட்டான். சாமிக்கண்ணுவின் மனைவியும் இறந்தான்.

ராமுவின் தலைமையில் தொழிலாளர்கள் ஒன்று திரள்வதை அவதானித்த துரையும் அவனது கையாட்களும் ஆஸ்காட்டியும் அச்சுறுத்தியும் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமைமையினைப் பிளவுபடுத்த முயன்றனர்.

ராமுவைக் கங்காணிப் பதவி தருவதாகவும் அதற்குப் பதிலாகத் தொழிலாளரைக் கிளர்ச்சி செய்யத் தூண்டாததிருக்குமாரும் கேட்ட போது அவன் அதற்கு அரவேமறுத்துவிட்டான். இதனால் ஆத்திரமூற்ற துரை ராமுவையும் பார்வதியையும் வேலைப்படுத்தும் வகையில் தோட்டமெங்கும் சுலோகங்களை ஒட்டுவித்தான்; ராமுவின் தும் அவனது நண்பர்களும் 'காம்பரா' க்களுக்குத் தனது கையாட்களைக் கொண்டு சல் எறிவித்தான்; வயங்கக்கான நீர் விதியோகத்தைத் தடை செய்து தொழிலாளர்களைக் கஷ்டங்களுக்குக்குள்ளாக்கினான்; தோட்டத்துப் பாடசாலை ஆசிரியரைப் படிப்பிக்கவிடாது தனது அலுவலக வேலைகளைச் செய்வித்தான். இத்தகைய கொடுமைகளின் 'கொடுமுடி' யாக ராமுவின் தும் நண்பர்களாலும் அமைக்கப்பட்ட தூலகத்தை எரிப்பித்த செயல் அமையலாயிற்று.

துரையின் மேற்கண்ட கொடுமைகள் யாவும் ராமுவின் நடவடிக்கைகளுக்கும் தொழிலாளரின் ஒற்றுமைக்கும் விழிப்புணர்வுக்கும் போராட்டத்திற்கும் உத்வேகம் அளிப்பளவாக அமையலாயின. துரை மேற்கொண்ட 'சாமபேத தானதண்ட' முயற்சிகளும் தகிடுத்தங்களும் இறுதியிற் பயனற்றப் போயின. துரைக்கு ஆதரவாக திருந்த தொழிலாளர்களும் துரையின் கொடுமைகளால் வெறுப்புற்று ராமுவின் பக்கம் ரேலாசினர்.

தோட்டத்தில் துரையின் சூழ்ச்சியால் ஈந்து வருடங்களாக நடைபெறாதிருந்த கோயில் திருவிழா ராமுவின் தும் அவனது நண்பர்களாலும் அயா ரூபற்சியினால் நடைபெறுவதும் கோயிலின் அருகே தொழிலாளரின் நன்மை கருதி தூலகம் அமைக்கப்படுவதும் அவற்றையொட்டிய நிகழ்ச்சிகளும் இந்நாளில் யிருந்த முக்கியத்துவம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அட்டூழியங்களை அம்பலப்படுத்தவும் தொழிலாளர்களை ஒன்று கூட்டவும் உண்மை நிலைமைகளை அவர்களுக்குப் புலப்படுத்தவும் போராட்டத் தூண்டவும் ராமுவின் செயற்பாடுகள் யாவும் தொழிலாளரின் நன்மை கருதியதே என்பதை வெளிப்படுத்தவும் ஆசிரியர் கையாண்ட சிறந்த உத்தியே இதுவேனலாம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் பாத்திரங்களின் பேச்சுகள், செயற்பாடுகள், சிந்தனைகள், உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் மூலம் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ள கருத்துகள் நுணுக்கமாக அவதானிக்கத்தக்கவை. அவற்றுட் சில வருமாறு.

"எரிஞ்சி போனதை மறுபடியும் கட்டி எழுப்பியிருக்கோம். இதை மறுபடியும் எரிச்சாக்கூட நாய்க் மறுபடியும் ஒரு கைப்பரியக் கட்டி

எழுப்புவோம். மனம் தளரமாட்டோம்!---யாருக்கும் பயப்படமாட்
டோம்! நீதி நேர்மைக்குத்தான் பயப்படுவோம்.---அந்த நீதி நேர்மை
தான் இந்தத் தோட்டத்தில் இல்லையே. நாய்க் அதுக்காகத்தான்
போராட்டம் நடத்துகிறோம்.--- இந்தப் போராட்டம் வெற்றி பெற்றா
எனக்கோ - ஏன் ராமுவுக்கோ தலிப்பட்ட சலுகை கெடைக்காது.---
உங்க எல்லாத்துக்கும் நல்லது நடக்கும்."

"இந்த போராட்டம் நடக்கிற தேரம் சில பேரு தோட்டத்துத்
தொரைய ஆதரிக்கிறாங்க, அது அவங்க இஷ்டம். ஆனா அவங்ககிட்ட
ஒரு கேள்வி கேக்கிறேன்.--- தொரைய எதிர்த்துப் போராடுற இந்தப்
பக்கம் பணக்கார முதலாளி யாரு இருக்கா---? அப்படி இருந்தா இதை
ஒரு சுயநலப் போராட்டமனு சொல்லலாம். இங்க யாருமே இல்லை! எல்
லோரும் தொழிலாளிக் ஆனா தொழிலாளி போராட்டத்துக்குத்
தொழிலாளியே ஆகியு கொடுக்கலை. அப்பறம் எப்படித் தொழிலாளி
களின் உரிமையை வெல்ல முடியும்? நமக்குள்ள ஒற்றுமை வந்தா
எதிரிய அந்த ஒற்றுமையாலே வெல்ல முடியும்.---"⁶²

மேற்கண்ட பகுதி ராமுவின் உற்ற நண்பனான சந்திக்கடை
முதலாளியின் கூற்றாகும். முதலாளி என அவர் அழைக்கப்பட்டாலும்
உண்மையில் அவர் ஒரு தொழிலாளியே. அவர் விபாபாரி என்ற
பெயரில் கொள்ளையடிப்பவரல்லர்; தொழிலாளர் நலனுக்காய் போரா
டும் பரோபகாரி; ஆரம்பக் கல்வி அறிவுடையவர்; அதே சமயம் தொழி
லாளி யாகவே வாழ்ந்து தொழிலாளரது வயிற்றுப் போராட்டத்திலும்
வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலும் இன்புள்பங்களிலும் ஆசை நிராசை
கூறலும் பங்கு கொண்டு பழுத்த அனுபவம் வாய்க்கப்பெற்றவர்; அவரது
அனுபவமே இவ்வாறு கூறவைத்துள்ளது. அவரது மேற்படி கூற்றில்
மட்டுமன்றி நாவலின் எந்த ஒரு இடத்திலும் கார்ல் மார்க்சைப்பற்றியோ
பொதுவுடைமை பற்றியோ சோஷலிசம் பற்றியோ, வெனிஸிசம்,
ஸ்டாலினிசம், மாவோவிசம் முதலியன பற்றியோ வெளிப்படையாக
எவ்வித பிரஸ்தாபமும் இடம் பெறவில்லை. ஆயின் நாவலில் வெளிப்
படுத்தப்படும் கருத்துகள் மார்க்சிசத்துக்கு எதிரானவைமட்டுமல்ல.

'அழிவின் பின் ஆக்கம்' என்பார்கள். தொழிலாளரது தன்னம்பரின்
பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட நூலகம் துறையின் கையாள் கனால் குரூர
மாக எரிக்கப்பட்ட பின் ராமுவும் நண்பர்களும் மனம் சலிக்காது அதனை
மீண்டும் கட்டியெழுப்புகின்றனர். அதன் திறப்பு விழாவினையும்
சிறப்பாக நடத்துகின்றனர். அச்சந்தர்ப்பத்திலேயே சந்திக்கடை
முதலாளி மேற்கண்டவாறு பேசினார். மனிதகுல வரலாற்றே இடையறாப்

போராட்டங்களின் விளைவாகும். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின்
வரலாற்றோ போராட்டங்களின் போராட்டமாகவே விளங்கி வந்துள்ளதை
அவதானிக்கலாம்.

மாத்தளை முதல் பதுளைவரை மொளராகலை முதல் அவிசா
வளை வரை பரந்து விரிந்து காணப்படும் மலையகத் தோட்டங்கள்
எல்லாவற்றிலும் ஒரே மாதிரியான நிலைமையோ தொழிற்சங்க நட
வடிக்கைகளோ முன்னேற்றமோ இருந்ததில்லை. பிரதேசத்துக்குப்
பிரதேசம், மாகாணத்துக்கு மாகாணம், மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம்
தோட்டங்களின் நிலைமைகள் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளைக்
கொண்டு விளங்கி வருகின்றன என்பது மனங்கொளத்தக்கது.

"என்னயப் பக்தி என்னென்மோ எழுதி வைச்சிருக்காங்க, அதைப்
பத்தி நா--- கவலைப்படல்ல, நாமெல்லாம் ஒத்துமையா இருக்கணும்.
அதுதான் என ஆனா, அதுக்காக என் உயிரைக் குடுக்கக்கூடத் தயாரா
இருக்கேன். கைப்பாரி ஏன் கட்டுனோம்? நம்ம ஆன்ச புள்ளைக்
ஒலகத்தத் தெரிஞ்சுக்க---! ஆனா--- அதுகூடச் சில பேருக்குப்
புடிக்கலை. நாமெல்லாம் உலகமே தெரியாம படிப்பே இல்லாம இருக்க
லும்னு தெனக்கிராங்க. இதைப் புரிஞ்சிக்க கிட்டங்கள்னா நல்லது. இங்க
நடக்கிற போராட்டம் நமக்காக--- தலிப்பட்ட யாருக்காவும் இல்ல!
தயவு செஞ்சு நீங்கள்ளாம் ஒதுவியா இருங்க.---"⁶³ என ராமு தொழி
லாளர் விழிப்புக்கும் எழுச்சிக்கும் ஒற்றுமையும் கல்வி அறிவும் அவசியம்
என்றதையும் தொழிலாளருக்கெதிரான சக்திகள் தொழிலாளர்கள்
ஒற்றுமைப்படுவதையோ வீழிப்புற்றொழுவதையோ கல்வி அறிவைப்
பெற்று உலகினைப் புரிந்து கொள்வதையோ விரும்புவதில்லை என்ப
தையும் வற்புறுத்துவது அவதானிக்கத்தக்கது.

இந்நாவலின் இறுதியே கதையின் உச்சக் கட்டமாகவும் அதே
சமயம் பொருந்தக்கூடியதாகவும் யதார்த்தமாகவும் அமைந்திருத்தல்
அவதானிக்கத்தக்கது.

மேற்கண்ட கருத்துகளையே நூல் திசையுத்திறப்பு விழாவின்
போது, "---எல்லாத் தோட்டங்களிலும் ஒரே வகையான கரண்டல்தான்
இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் கூறுகின்றேன், தோட்
டங்களில் இரண்டு வகையான கரண்டல்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று
உழைப்பைத் தம் வசப்படுத்தும் கரண்டல். உழைப்பைத் தம் வசப்
படுத்தும் கரண்டலைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. உங்களுக்கு
அது நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அறிவை எப்படிச் சுரண்டுகிறார்கள்
என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. அதை நான் சொல்கிறேன். நீங்கள்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எல்லாரும் நானு எழுந்தருள் கூடப்படிக்க வசதி இல்லாமல் செய்து விட்டார்கள். தோட்டத்து மூலையில் படித்து வெளியே வந்தால் போர் பதியச் சரியாக இருக்கும். போர் பதிந்து வேலை செய்தால் வயமும் தோட்டமும் தான் உலகமாக இருக்கும், சாகும்வனாக்கும் அதுதான் உலகம் வெளியே என்ன நடக்கிறது என்று தெரிவாது. நினைந்துத் தவணைகளாக இருக்க வேண்டியது தான். இத்தனை காலமும் இப்படித்தான் அறிவு கரண்டிப்பட்டு வாழ்ந்திருக்கிறோம். இனிப்பவது அதனை மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

இந்த இரண்டு கரண்டல்களையும் இல்லாமலாக்க ஒரே ஒரு ஆயுதம்நான் இருக்கிறதா! அதுதான் அறிவாயுதம்! அதை எல்லோரும் தேடிக்கொண்டால் கரண்டல்களை ஒழிக்கலாம். இந்த ஆயுதத்தைத் தீட்ட நூல் திசையறும் அவசியம்! தோட்டங்களில் ஒவ்வொரு ஆயுதத் திற்றும் பக்கத்தில் இந்த நூல் திசையற்ற அமைக்க வேண்டும். ---" எனத் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியரின் வாயிலாக வெளிப்படுத்திய வலியுறுத்தல்களாகத் தக்கது.

தோட்டத்து அதிகாரிகள் தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமைகளுள் முக்கியமானது தோட்டத் தொழிலாளர்களோ அவர்களது பிள்ளைகளோ கல்வி அறிவைப் பெறாது தடுத்தலேயாகும். சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நாவலாசிரியர் இதனை அம்பலப்படுத்தத் தவறவில்லை. வறுமையும் அறியாமையும் இரட்டைக் குழந்தைகள் எனலாம். தனிமனிதனோ சமூகமோ நட்போ முன்னேற முடியாமலிருப்பதற்கு இவை மூலக் காரணமாகும். தோட்டத்தொழிலாளர்களிடம் இவை இரண்டுக்கும் பஞ்சமே இல்லையெனலாம், இதன் காரணமாக தொழிலாளர்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்வியில் அக்கறை காட்டாது வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டிய காலத்தில் தோட்டத்தில் 'எடுபிட' வேலை செய்யவோ 'வேலைக்காரர் சிறுவன்.' 'வேலைக்காரர் சிறுமி' என்னும் பெயர்களில் நகர்ப்புறக் கடைகளுக்கோ வீடுகளுக்கோ அடிமை வேலை செய்யவோ அனுப்பி விடுகிறார்கள். கடை முதலாளிகளும் வீட்டு எஜமானர்களும் அச் சிறுவர்களுக்குச் செய்யும் கொடுமைகளோ வார்த்தைகளில் வடித்துக் காட்ட முடியாதவை.

இவற்றையெல்லாம் ராமு, முத்து, முத்துவின் தம்பி, கோவித்தன் வாழ்ப்பாணத்து மாஸ்டர் ஆகிய பாத்திரங்களது செயல்கள், உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் வாயிலாக நாவலாசிரியர் தத்தர்ப்பமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலாசிரியரது பாத்திரப் படைப்பத் திறனுக்குத் தகுந்த எடுத்துக் காட்டாகப் பார்வதி, ராமு, முத்து, கிழவியின் பேரன் (குழந்தைப் பாத்திரம்) தபால்கார கந்தசாமி, பீனாட்சி, சந்திக் கடை முதலாளி முதலிய பாத்திரங்கள் இவ்வகையில் அவதானிக்கத் தக்கவை. தொழிலாளர்களுக்கெதிரான தீய சக்திகள் என்ற வகையில் தோட்டத்துவரை, சுப்பளவரர், கணக்கப்பிள்ளை, பழைய தலைவர் முதலிய பாத்திரங்கள் விளங்குகின்றன.

மிக இளம் வயதிலேயே அடுத்தடுத்த தாயையும் தந்தையையும் இழந்து தவித்த பார்வதி திருமணமாகிச் சூறைய காலத்துள்ளேயே விதவையாகின்றாள்; அனாதை நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள். இவ்வுலகில் அவளுக்கு ஆதரவாக இருந்த ஒரே ஒரு சீவன் முதியவரான தபால்கார கந்தசாமியே. இந்தினையிலேயே பார்வதி மீது ராமு அணுதர்ப்பம் கொள்கின்றான். அயலவரோ பார்வதியை 'அறுதலிநாய்', தேவடியான், 'ஆட்டக்காரி' என்றெல்லாம் அவளை வைத்து தினமும் சித்தியவதை செய்தனர். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக ராமுவின் தாய் பீனாட்சி சொல் என்னும் அம்பினால் பார்வதியின் இதயத்தைக் குத்திக் கிளறி உயிர் வாதை செய்தாள். இதிலையில் பார்வதி, 'இவ்வுலகில் வாழலா அல்லது சாகலா' என்ற மனப்போராட்டத்திற்குள்ளாகிறாள்; ராமு தனக்குப் புனர் வாழ்வு அளிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை துளிர்களும் போது அயலவர்களின் பேசுசொல்லும் செயல்களும் அத்த நம்பிக்கையைச் சதைத்துவிடும். இவ்வாறு நம்பிக்கைக்கும் அவநம்பிக்கைக்கும் துணர்சாலுக்கும் பயத்துக்கும்மிடையிலான பார்வதியின் ஓயாத மனப் போராட்டங்களை நாவலாசிரியர் சித்திரிக்கும் திறன் விண்டுரைக்கத்தக்கது. தோட்டங்கள் தோறும் இத்தகைய பார்வதிகளை நாம் தரிசிக்கலாம்.

"கோளிக்கையற்றுக் கிடக்கு தன்னை இங்கு வேசிற் பழுத்த பண்" என இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே பரவேத்தரும் புரட்சிக் கவிஞருமான பாரதிதாசன் கைம்பெண் கொடுமைவைக் கண்டு வேதனையுடன் பாடினார். இக்கொடுமை இந்த நூற்றாண்டின் முடிவில் கூடத்தொடர்வது மிகவும் வேதனைக்குரியது. இந்நாவலின் மையக் கருவும் இதுவேயாகும். பார்வதியின் பரிதாபத்திற்குரிய திசைமையை மையமாகக் கொண்டே கதைப் பின்னால் இடம்பெறுகின்றது. தோட்டத்துக் கன்னிப் பெண் தொழிலாளியைக் கற்பழிக்க முயன்ற கயவசான சுப்பளவரைத் தாக்கிய குற்றத்திற்காக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட ராமு இரு முனைகளில் தீவிரமாகப் போராட வேண்டியேற்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அக்கிரமங்களுக்கெதிராகத் தொழிலாளர்களைத் தட்டியெழுப்பி விழிப்புறச் செய்து ஒற்றுமைப்படுத்திப் போராடுதல் ஒரு நாம் அயலவர்களதும் தளது தாய், அதனை முதலியோரதும் என்னத்துக்கும் அவதூறுகளுக்கும் வக்கிரங்களுக்கும் உள் ளாகி வேதனைப்பட்டுக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வாழ்வா சாகவா வன்னும் போராட்டத்திற்குள்ளாகித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் பார்வதிக்கு ஆறுதலும் தேறுதலும் அளித்துப் புனர்வாழ்வு நல்கும் வகையில் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வது மறுபுறம், இவ்விரு முனைப்போராட்டத்திலும் இறுதியில் வெற்றியீட்டும் ராஜா நெஞ்சில் நிலைத்து விடுகிறான்.

பார்வதியின் மனப்போராட்டங்களைத் தஞ்சையரசர் சித்திரித்துக் காட்டும் ஆசிரியரது திறன் போற்றத் தக்கது. அவ்வகையில் சில பகுதிகள் வருமாறு:

“எவனாவது வரட்டும்! நோட்ட சொல்லிவிட்டு --- வெளக்கு மாத்தாலே நாலு சாத்துச் சாத்தி அனுப்புறேன்! நாம கட்டப்பட்டு ஒழைச்சர் சாப்பிடணும்! பட்டினி கிடந்தா ஒரு பய எட்டிக்கூடப் பாக்க மாட்டாது. இவனுக்கா நம்மள திருத்தவாறது? வரட்டும் --- எவனாவது? --- சாத்தி அனுப்புறேன் வெளக்குமாத்தால ---”

எவ மனத்தாரிபம் ஏற்படும் போது அவளது மனம் துடிக்கும். ராஜாவின் தாய் மீனாட்சி பார்வதியை நோக்கிக் குறையான வார்த்தை களைக் கக்கியபோது மனத்தாரியத்தை இழந்து பார்வதி வீய்வி வீய்வி அழுகிறாள்.

கீழ் மக்களின் அவதூறுகளினால் மனமுடைந்த பார்வதி, தளது காவடியில் வந்து படுத்துக் கொண்ட பூனைவை நோக்கி, “---ம்---! வந்திட்டியா? --- காலையில் திருந்து ஒன்னய காணோமே? ம--- நீயும் என்னயபுட்டுட்டுப் போயிட்டியாள்ளு நெனைச்சேன் நீ போகவே இல்லை, --- நீ போகாதே--- மனுசனை விட நீ பெரிய மனுசன் எனக்கு--- நீயாவது என்னோட இருக்கியே! ---” எனக் கூறுவது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

வேதனைகளால் வெந்து உளம் சாம்பி இருந்த பார்வதியை நோக் கித் தபால்காரர் கந்தலாமி, “--- இந்த ஒலகத்துக்காகப் பயப்படக் கூடாது பார்வதி. --- நாம எது செஞ்சாலும் குத்தம் சொல்ல வரும்! ஆனா இருக்கிறவன்-வசதி உள்ளவன் எது செஞ்சாலும் அது நல்லது தான்னு சொல்லும். --- நாம இந்த ஒலகத்துக்குப் பயந்தா பொழைக்க முடியாது. அதனாலே நாம எதுசின்னு படுதோடு அது ஞாயமானதாகவும் இருக்க

ணும்- அதைச் செய்ய வேண்டியதுதான், நாம் என்னா கெட்டதையா நெனைக்கப் போறோம்? ஒலகத்துக்காகப் பயந்தா வாழ முடியாது. அதுக்காகப் பயப்படவும் கூடாது! ---” எனக் கூறுவது பார்வதிக்கு மட்டுமன்றிக் கீழ் மக்களின் அவதூறுகளினால் மனம் நொந்து தற் கொலை செய்ய முயலும் சகலருக்கும் அருமருந்தள்ள அறிவுடையாகவே விளங்குகின்றது எனலாம்.

அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்

மலையகத் தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களுள் கணிசமான வர்கள் குறிப்பாக இணையநலைமுறையினர் கடந்த சில தசாப்தங் களாகத் தமது பாரம்பரியத் தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபட முடியாத நிலையிலோ ஈடுபட விரும்பாமலோ ஓர் ஊர் வருவாய் தாத்தக்கதும் கௌரவம் எனக் கருதப்படுவதுமான தொழில்களை நாடிக் கொழும்பு, கண்டி முதலிய நகர்புறங்களுக்கும் வேறு வேலைத்தலங்களுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் செல்வதும், சிலர் தவறான வழியிற் பணம் சேர்க்க முயல்வதும், அவ்வாறு சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டு ஆடம்பரமாக நடத்து தோட்டப்புறங்களுக்குச் சென்றுதம்மைப் 'புதுப்பணக்காரர்' களாகக் காட்டிக் கொள்ள முயல்வதும், அதனைக் கண்டு அப்பாவித் தொழிலாளர்கள் ஏக்க முறுவதும் புதுப்பணக்காரர்கள் தவறான வழியிற் பணம் சேர்த்ததை அறியாத அப்பாவிப் பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளும் அவ்வாறு வெளியிடங்களுக்குச் சென்று பணம் சேர்க்க வேண்டும் என அங்கலாய்ப்பதும், பணம் சேர்க்கவேளை வெளியிடங்களை நாடிச் சென்றார்கள் பலர் ஏமாற்றமுறுவதும், பணப் பெருச்சாளிகளால் ஏமாற்றப்படுவதும், அதனால் தமது பரம்பரைத் தொழிலையும் இழந்த அநாதரவாள நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதும் நாளாத்தம் காணத்தக்கவை.

மேற்கண்டவற்றை முக்கியமாகக் கொண்டு மலையகத்தில் முதன் முதலாக வெளிவந்த நாவல் மாத்தளை சோமுவின் 'அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்' எனலாம். மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் 'வழிபிறந்தது' என்றும் நாவலிலும் மேற்கண்ட விடயங்கள் இடம் பெறுகின்றன வேணும் அல்ல அத்துணை முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. மலையகத் தில் வெளிவந்துள்ள சிறுகதைகள் சிலவும் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத் தக்கவை.

இந்நாவலில் இரு பிரதேசங்கள் முக்கியங்களாக விளங்குகின்றன. இலங்கையின் இரத்தினக் கல்லுக்குப் பெயர்ப்போன கறு (கரு) கங்கைப் பிரதேசமும் மாத்தளை தோட்டப் பிரதேசமும் அவையாகும்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

ஆசிரியரது வக வண்ணத்தால் இங்விரு பிரதேசங்களும் வாசகரது உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காவகையில் அவைந்துள்ளமை இந்நாவலுக்குத் தனிச் சோபையளிக்கின்றது. கல்குநகரகப் பிரதேசத்துக்குநாவலாசிரியர் வாசகர்களை அழைத்துச் செல்லும் பாவ்ரு குறிப்பிடத்தக்கது. கல்குநகரகையின் இருமருங்கிலுமுள்ள அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசத்தையும் அதன் தளிமைப்படுத்தப்பட்ட தன்மையினையும் சாதி, மத, இன வேறுபாடுகளைக் கடந்த நிலையில் ஏழைத் தொழிலாளிகள் அழிவுடத்தை எதிர்பார்த்து உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியயின்றியும் கொடிய மிருகங் களுக்கு நச்சுவங்களுக்கும் மத்தியில் அடர்ந்த காட்டில் இருப்பிட வசதியின்றியும் பகல் முழுக்க 'மாடாக உழைத்து' அல்லலுறுவதையும் ஏமாறுவதையும் தாம் தோண்டிய கரங்கத்தினுள்ளேயே புதைத்து வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ளும் பரிதாப நிலையையும் நெஞ்சத்தை உலுக்கும் வகையில் சித்திரித்துச் செல்கிறார்.

மாதக் கணக்காகக் கரங்கம் தோண்டி, இருந்தாற் போல் அடர்வ மாகக் கிடைக்கும் இரத்தினக் கல்லைக் கண்டு தொழிலாளர்களும் முதலாளியும் குதூகலமடைதலும் விற்பனையின் போது அக்கல்லில் உள்ள சிறு குறைபாட்டினால் அவர்கள் பெரும் ஏமாற்றத்திற்குள்ளாதலும் மனமுடைதலும் வாசகரது உள்ளத்தையும் நெருடுவதாக உள்ளன.

ஆற்றின் கரையோரங்களை ஆழமாக அகழ்த்து இரத்தினக்கல் பெறும் தொழில் முறை-வாடிச் சீவியம், பத்தல்வெட்டுதல், இள்ளம் உடைத்தல், கற்களை நீரில் அரித்து இரத்தினக் கற்களைத் தேடுதல், அவற்றிலுள்ள கடிபடங்கள், அபாயங்கள் முதலியவற்றை நுணுக்கமாக வீபரித்துச் செல்லும் திறன் குறிப்பிடத்தக்கது.

தோட்டப்புறங்களை விட்டு வேறு தொழில்களை நாடிச் செல்பவர்களுட்பலர் முகம் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சினைகளையும் அவர்களது ஆசைகள் திராசைகளாவதையும் இந்நாவலில் இடம் பெறும் மலையை விட்டகலாத மணியம், நொண்டிமுத்து, சின்னத்தம்பி, கேட்கருப்பையா, சகாயம் முதலிய பாத்திரங்கள் மூலம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது.

கதைப்போக்கோடு ஒட்டி, நகர்ப்புற வாழ்க்கையின் போலித்தனங்களையும் கல்குநகரகப் பிரதேசக் காட்டு வாழ்க்கையில் மிகக் கடின உழைப்பினை மேற்கொள்ளும் தொழிலாளர்களின் வெளிப்பகட்டற்ற இயற்கை வாழ்வையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் நாவலாசிரியர் காட்டிச் செல்லத் தவறவில்லை.

சகாயம் என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாக, "---நானும் மொத மொத இங்க வந்த தேரம் இப்படித்தான் வாடிமைப் பார்த்தேன். பயமாகதான் இருந்திச்சி. ஆனால் இப்பளவலாம் பழசிப் போச்சி. செத்தா சாவரதுன்னுதான் இங்கே இருக்கிறேன். எனக்கு என்னமோ சாவைக் கண்டு பயமே இல்லை, உசரோட வாழ்ந்து தான் எப்படின்னு பயமாக இருக்கு! இந்தப் பயத்திலதான் இந்தக் காட்டுல இந்த வாடியில் வந்து இருக்கிறன். டவுன்ல இருக்கிறவருவிட இங்கை இருக்கிறது நிம்மதி ன்னுதான் நா நெனைக்கிறன், ஏன்னா மனுசன் வீட இந்தப் பூச்சி புழு மிருகங்க பொல்லாதது இல்லை. --- மனுசன் பொல்லாதவன். ---" எனவும் நாவலின் கதாநாயகனான மலையத்தின் சிந்தனை வாயிலாக, "--- அந்த உலகத்தில் மானிக்கக்கல் தோண்டியெடுக்கக் காட்டின் மத்தியில் வாடி போட்டு, முடிவெட்ட முடியாமல், "சேவ" எடுக்க நேரமில்லாமல், தாடி மீசையோடு, பழைய உடுப்புகளோடு வெய்யிலில் கறுத்து நச்சுப் பாம்புகளையும் காட்டு மிருகங்களையும் எதிர்த்து ஒவ்வொரு நாளுமே போராடிக்கொண்டிருக்கின்ற மனிதர்களைப் பார்க்க லாம், --- டவுனில் வேலை கிடைக்காததால் வாழ்க்கையிலே சலிப்படைந்து எப்படியோ வாழ வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டவர்கள் தான். அவர்கள் எங்கே வேலை செய்தால் என்ன, --- காடோ மலையோ அவர்களுக்கு வேலைதான் வேண்டும். அந்த வேலை இங்கே உண்டு. வேலையோடு வேலை செய்தால் மானிக்கக்கல் கிடைத்தால் ஒரு சான்ஸ் அடித்தால் நல்லா வாழலாம் என்ற ஆசையில் வேலை செய்கின்றார்கள். --- டவுனண விட இந்தக் காட்டு நல்லது. மனிதர்களைவிட மிருகங்கள் நல்லவை. பசப்பு வார்த்தைகளை விட நச்சுப் பாம்புகள் நல்லவை. ஆதாயத்துக்காக விரிக்கப்படும் நிழலையிட இந்தக் காட்டுவெயில் நல்லது. காபத்துக்காகச் சிரிக்கின்ற மனிதர்களின் சிரிப்பையவிடக் காட்டு மிருகங்களின் பயங்கர சத்தங்கள் நல்லவை. ---" எனவும் நாவலாசிரியர் கறுபவையமண்கொளத்தக்கவை.

மலையம், அவனது பெற்றோர், சகோதரங்கள், அவனது காதலி லச்சகி, நொண்டி முதலு, அவனது குடும்பம், கேட்கருப்பையா, சின்னத்தம்பி முதலிய பாத்திரங்களது செயல்கள், சிந்தனைகள், சரையாடல்கள், உத்த கால வாழ்க்கைப் போக்குகள் முதலியவற்றின் மூலம் நாவலாசிரியர் திரைப்படக்காட்சிகளால் மாறிமாறிக் கல்குநகரகப் பிரதேசத்தையும் மாத் தளையிலுள்ள தோட்டப் பிரதேசத்தையும் அங்குள்ள மக்களின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் அவலங்களையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் சிறந்த முறையிற் புலப் படுத்தியுள்ளார்.

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

கல்குசங்கைப் பிரதேசக் காட்டில் நேர்மையான உழைப்பாளியாகவும் சிறந்த சமைப்பாளராகவும் விளங்கும் நெடவன்டி முத்துவியின் கடத்த கால் வாலாற்றை அவன் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் தோட்டங்களில் காலம் காலமாக இடம்பெற்று வரும் அக்கிரமங்களையும் ஊழல்களையும் சுரண்டிற் கொடுமைகளையும் தொழிலாளர்கள் அவற்றை எதிர்த்துத் தட்டிக் கேட்டுவிட்டது அதிகாரிகள் அவர்களைப் பல்வேறு வழிகளில் ஈவு இரக்கமின்றித் தண்டிப்பதையும் தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேற்றுவதையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார்.

மணியம், அவனது பெற்றோர், சகோதரர்கள், காதலி லச்சியி, அவனது பெற்றோர் முதலிய பாத்திரங்களின் செயல்கள், சிந்தனைகள், உறையாடல்கள் முதலியவற்றின் மூலம் தொழிலாளர்களது இரங்கல்களையும் வருமையினையையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் ஆசை நிராசைகளையும் ஏக்கங்களையும் தவிப்புக்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மணியத்தின் தம்பி வேலு என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகத் தோட்டங்களில், எத்தகைய பொறுப்புணர்ச்சியுற்று 'வெட்டிப் பொழுது' போக்கித் திரியும் விடலைகளின் ஊதாரித்தனங்களையும் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியிருக்கும் பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலின் கதாநாயகனான மணியம் மாத்தளைப் பிரதேசத் தோட்டத் தொழிலாளர் குடும்பத்திலே பிறந்த கணிசமான அளவு கல்வியைப் பெற்ற நிலையில் தோட்டத்தில் ஏற்ற வேலை கிடைக்காமையினால் தொழில் தேடிச் சென்றும் மாதகளுக்குச் செல்கிறான். கடைபொன்றில் சேர்ந்து நேர்மையாக உழைத்தபோதும் அவனால் தொடர்ந்தும் கடை யில் வேலை செய்ய முடியாத நிலையேற்படுகின்றது. அதனால் அதனை உதறித் தள்ளிவிட்டு நீண்டதொரு மனப்போராட்டத்தின் பின் பெற்றோர், காதலி, நண்பர்கள் முதலியோர் தடுக்கவும் அவற்றையும் மீறக் கல்குசங்கைப் பிரதேசத்திற்குச் சென்று வருமையக் கொடுமையை அகற்று வதற்காகப் பல சிரமங்களின் மத்தியிலும் மிகக் கொடுமையாக வருடக் கணக்கில் உழைத்தும் அதற்கேற்ற பலன் கிடைக்காமையால் அவனை அத்தொழிலுக்குச் செல்ல வேண்டாமெனத் தடுத்தவர்கள் ஏனையம் செய்யவும் அவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு, தனது உழைப்புகளேற்ற பலன் எப்படியும் கிடைத்தே தீரும் என்ற அசுரத்தனமான நம்பிக்கையில் - தன் அருமைக் காதலியை விளையில் திருமணம் செய்ய வேண்டும், தன் பெற்றோர்களை வறுமைக் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்றும் கனவுகளுடன் மீண்டும் மீண்டும் வெறி கொண்டு இரத்தினக் கல் சுரங்கம் தோண்டுவதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது சுரங்கம் இடிந்து வீழ்ந்ததால் அவனும் அதற்குள் அகப்பட்டு

மாண்ட மை வாசகர்களின் கண்ணில் நீர் மல்க வைப்பதாகவுள்ளது.

இப்போது உங்கள் கையில் இருக்கிற நாவல் அத்தகைய நாவலாகும். ஒர்துறைக்கு வார்த்தை ஆபாசம்-அடுத்து என்னவென்று திருக்கி வைக்கும் திருப்பங்கள்-மனிதவர்க்கங்கள் கோப்படுகிற உறவுக்கு ஆசைப்படும் கதாபாத்திரங்கள்-இன்னும் சொல்லப் போனால் உணர்ச்சி தரம்புகளைச் சூடேற்றுக்கின்ற வாதனைகள்-நிறைந்த நாவலாக இது இருக்காது! மாறாக இதுவரை தீங்கள் பாக்காத உலகத்தை-சந்திக்காத மனிதர்களை இந்நாவல் காட்டும்.

உங்கள் கையில் மின்னுகிற மோதிரம், அதனை நகையாக்க மனிதன் உழைக்கிற உழைப்புப் பலருக்கும் தெரிந்த கதை; சிலருக்குத் தெரியாத கதை! அந்தப் பலருக்கும் - சிலருக்கும் தெரியாத கதைதான். அந்த தங்கத்தைச் சுரங்கத்திலிருந்து வெட்டி எடுக்க மனிதன் படுகிற துன்பம். -- அங்கே அவன் வாழ்கிற வாழ்க்கை! அதைப் போலவே மோதிரங்களில் - சங்கிலிகளில் மின்னுகிற மாணிக்கக் கற்களை இன்று 'நம்ப' ருக்கு ஏற்பத் தேடுகிற புஷ்பாம்-எமரால்டு-சபையர் போன்ற வற்றை மண்ணிலிருந்து வெட்டிக் கொணர இந்த மனிதர்கள் படுத் துன்பம்-அங்கே அவர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை, பல்லின மொழி உழைப்பாளிகளிடம் இருக்கிற பொது உறவு-உழைப்பவர்களின் உழைப் பைச் சுரண்டக் காத்திருக்கின்ற மனிதச் சுராயின்கள். நிச்சயம் இல்லாத ஒன்றை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்ட அந்த நிழல்கலைய திணுக்களாக நினைக்கிற கதாபாத்திரங்கள் யாவற்றையும் காட்டுகின்றது இந்நாவல்.

இந்நாவலை எழுதுவதற்காக அல்லாமல்-எனது நண்பர், அந்த உலகத்தில் உழைப்பதால் அவருக்காக அந்த உலகத்தைப் பார்க்கக் கல்குசங்கை (மாணிக்கக் கற்கள் கிடைக்கின்ற பகுதி, என்ற இடத்திற்குப் போனேன், அங்கே எனது நண்பர் பெ.சுப்பிரமணியன் அவர்களோடு சில நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். அங்கிருந்து திரும்பிய பின்னர் என்னி லிருந்து பிறந்தது இந்நாவல், அந்த உலகத்தில் இந்த மனி தர்கள். ---" என நாவலாசிரியர் 'வெள்ளை' என்னும் பகுதியிற் கூறியுள்ளதை ஊன்றிநோக்கத்தக்கது. வெள்ளை உள்ளத்துடன் கள்ளயின்று உழைக்கும் அப்பாவித் தொழிலாளர்கள் மீது நாவலாசிரியர் கொண்டுள்ள பரிவும் நேரமும், அவர்களது உழைப்பினை ஈவு இரக்க யின்றிச் சுரண்டிக்கொடுத்தும் சுரபோத்தில் மீதக்கும் மனிதச் சுரங்கக் கீழ் அவர் கொண்டுள்ள வெறுப்பும் வெஞ்சினமும் இந்நாவலில் மட்டுமன்றி அவரது சகல படைப்புகளிலும் இழையோடுவதை அவதானிக்கலாம். நாவலாசிரியர் தனதுசுயிற் கட்டிக் காட்டியது

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

போலவே தமிழ் வாசகர்கள் அறிந்திராத அந்த உலகத்தையும் அதன் தனித்துவத்தையும் தனிமையையும் வெளிவந்துள்ளது. அந்த உலகில் தோட்டத் தொழிலாளர்களான 'இந்த மள்தூர்கள்' பட்டுத் துலாவல்களையும் அவர்கள் அலையும் ஏமாற்றங்களையும் மரணாவஸ்தையையும் அற்புதமான முறையில் அழியாத ஒவியமாக இந்நாவல் மூலம் தீட்டிக் காட்டியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நாவலை வாசிக்கும்போது அடிக்கடி இன்றைய தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மூதாதையர்கள் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை விட்டு, மலையகத்தின் தேயிலைத் தூர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மாசியையும் பொள்ளையும் உழைப்பின் மூலம் பெற்றுத் தம் வறுமையைக் கொடுமையை ஒழிக்கலாம்' என்னும் கனவுகளுடன் மலையகத்திற்கு வந்து பட்டினப்பயித்த இன்னல்களும் வேதனைகளும் சூழப்புகுமே ரூபகத்திற்கு வருகின்றன. 'விட்ட குறை தொட்ட குறையாக' பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்களால் தோட்டங்களை விட்டு வவுனியாவுக்கும் சினிதொச்சிக்கும் இந்நியாவுக்கும் கல்கங்கைக்கும் செல்லும் தொழிலாளர்களுக்கு அங்கும் கரண்டியும் ஏமாற்றும் ஏமாற்றமும் வேதனைகளும் காத்திருக்கின்றனமே நினைக்கிவிட்டதுபோலும்.

மலையகத் தோட்டங்களே இன்றுவரை ஒரு 'தனி உலக'மாகவே திகழ்ந்து வருகின்றன. அதேபோன்று கல்கங்கை பிரதேசமும் இன்னொரு தனி உலகமேயாகும். 'அந்த உலகில்' இன்னொறியோ மொழி வெறியோ மதவெறியோ தலைகாட்ட முடியாது. சின்னத்தம்பியும் சிறிசேனாவும் ஒருபயையொருவர் கட்டியணைத்து முத்துநிறுவர்கள்; காத்தும் சின்னத்தம்பியும் சண்டை பிடிப்பார்கள்; மறுநியிடமே குழந்தைகள் போல் ஒன்றாகிவிடுவார்கள். இன ஒற்றுமை, சமயப் பொறுமை, தேசிய ஒற்றுமை என்றெல்லாம் வாய் கிழிப்புப் பேசும் அரசியல்வாதிகளும் பிராரும் அவை பற்றி இவர்களிடம் சென்று கற்றுக் கொள்ளலாம்.

கதைபின் ஆய்வுத்திலேயே தீர்க்க தரிசனம் போல் மணியத்தின் வாழ்க்கைப் போக்கு எவ்வாறு அமைப்பப் போகிறது என்பதை " -- 'என்க போற்றிங்க?' நல்லகேள்விகேட்டான். அவனுடைய கேள்வி ஒரு கொக்கி போல் அவனை இழுத்தது. மணியம் பத் திலே சொல்லாமல் முத்தையா யின் முகத்தைக் கூடப் பார்க்காமல் கோபத்தில் வீறு விறுவென்று நடந்தான் பார்க்கலைத் தூக்கிக் கொண்டு, மணியத்தின் மனை உடைந்தது போல்கிவிட்டது. ஒரு பயணம் போகும் போது, 'என்க போற்றிங்க? என்று கேட்க கூடாதாம், கேட்டால் போகின்ற பயணம் சரிவராதாம், ஆனால் முத்தையா கேட்டுவிட்டானே. -- --' என வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இத்தகைய தூர்ச்சூளைத்தினாற் போலும் மணியத்தின் கடின உழைப்பும் வாழ்வும் வினாய்ந்து.

நாவலாசிரியரது பாத்திரப் படைப்புத் திறன் விரைக்கத் தக்கவொன்றாகும். பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளையும் மனப் போராட்டங்களையும் ஏக்கங்களையும் தவிப்புக்களையும் தத்தூபாரச்சித்திரிப்பதில் வல்லவர். மணியத்தின் மென்மையான குணவியல்புகளையும் மனப்போராட்டங்களையும் ஏக்கங்களையும் பாதிப்புகளையும் சித்திரித்துக் காட்டும் பாங்கு அலாதிமானது. இவ்வகையில் ஒரு சில பகுதிகள் வருமாறு:

" -- மணியம் கம்பராவிலிருந்து கொண்டு போகித்தான். அவனுக்கு நிம்மதியே இல்லை. தான் செய்யும் தொழிலிலும் நிம்மதி இல்லை. ஏமாற்றம் -- சொந்த வாழ்விடும் இதே கதைதான். துயரம் தான் யிச்சம். இனி உலகத்தில் எப்படி வாழ முடியும்? இந்த மாதிரி தேரத்தில் தான் அவன் மனம் சாவை நாடியது. செத்துப் போனால் துன்பம் இல்லை யாமே! அப்படியானால் இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிறவர்கள் எல்லோரும் செத்துப் போனால் துன்பம் இல்லை; ஏமாற்றம் இல்லை. இப்படி நினைத்தான் அவன் செத்துப்போனால் நிம்மதியா? அப்படிச் செத்தால் உலகத்தில் யாருமே இருக்க மாட்டார்கள். -- "

மணியம் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்ளுகின்றான். 'சாவு ஒரு பிரச்சினைக்கு தீர்த்தாத தீர்வாக முடியாது. -- -- சே! இந்த வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போச்சி! வீட்டுக்குப் போனா ஏக்கப் பேச்சு. -- கல்கங்கைக்குப் போயும் ஒன்னும் கொண்டாரலேன்னு ஏசினாங்க. என்னா செய்யிறதுன்னு தெரியல்ல. செத்துப் போயிட்டா கச்சலே இல்ல. நாங்க மனுசனா இருந்து தான் என்னத்தைக் கண்டோம்? கோட்டை கட்டியா வாழப்போறம்? -- -- கஷ்டத்துக்குப் பயந்து செத்துப் போறதுன்னா இந்த உலகத்திலே மனுசனே இருக்க முடியாது. அப்படிச் செத்தாலும் அவன் மனுசனில்லே. கையாலாகாத சோம்பேறி. கஷ்டத்தைப் பொறுத்து வாழ்வான் தான் மனுசன். செத்துப் போனா மனுசன் இல்ல, பிரச்சினை சாகாது -- ம்! பொறாந்ததில் இருந்து எத்தனையோ கஷ்டம். -- எல்லாத்தையும் சமாளிச்சாச்சி. இதையும் சமாளிப் போம்! என்று தேற்றிக் கொண்டு தெம்படைகின்றான் மணியம். -- "

"இந்தத் தடவை கல் கிடைத்து பங்குத் தொகை நியாயமான தொகையாகக் கிடைத்தால் அம்மாவுக்கு ஒரு சேலை வாங்கவேண்டும். அப்பாவுக்கு வேட்டி -- தம்பி தங்கைகளுக்குச் சட்டை -- ஆரிசி, பருப்பு - காய்கறி -- லச்சயிக்கு ஒரு சேலை, சேலைக்கு ஏற்ற

ரவுக்கை. --- நீதிப் பணத்தில் சுந்தரத்தைக் கேட்டு ஏதாவது ஒரு விபாபாரம். அதன் பின்னர் லக்கியின் கழுத்தில்--- மணியத்தின் மனம் ஆசை வலையைப் பின்னிது. ---"

"--- கம்பராவில் இருந்த போது லக்கியின் அழகையை மறக்க முடியாமல் நினைத்துக் கொண்டே இருந்தான் மணியம். அவனுக்கும் அழகை வரும்போல் இருந்தது. அவனுக்கு மட்டும் லக்கியைப் பிரிவது முடியக் கூடிய காரியமா? இல்லாததான். ஆனால் ஒரு பெண்ணுக்கு முன்னே ஆண் அழுவது, ஆண்மை இல்லாததற்கு அடையாளமாகி விடுமோ என்ற அச்சத்தால் வந்த அழகையை அடக்கிக் கொண்டான்!

அவன் அழுவான். 'ஓ' வென்ற சத்தத்துடன் கண்ணீர் விட்டு அழுவான். யாரும் இல்லாத இடத்தில் --- யாரும் இல்லாத இடம் எங்கே இருக்கிறது? ஓ! அது கல்கங்கையில். --- அங்கே அந்த உலகம் இருக்கிறது. ஓ! அங்கே அழலாம் வாய்விட்டுக் கண்ணீர் சிந்தி. அப்போது யாரும் வரவில்லார்களா? யார் வரவில்லாதுமீ திச்சயம் நொண்டிமுத்து 'என் மணி அழுவா?' என்று காலை இழுத்து இழுத்து நொண்டிக் கொண்டு வருவானே!"

இந்நாவலில் இடம் பெறும் நொண்டிமுத்து மனதை விட்டகவாத் காரணியான பாத்திரம்; அற்புதமான பிறவி. இந்நாவலை வாசித்து முடிந்தால் போது பின்வரும் புதுக்கவிதைப் பகுதிகள் மனதில் தோன்றி மறைவாப்பின;

"என்னுடைய சம்பளநாளில்
என்னை! வாங்குகிற
பளபளக்கும் நொட்டுகளில்
எவ்வெவ் முகமோ
தெரியுமா
என் முகம் தவிர."

"நாங்கள் சேற்றில்
கால் வைக்கக் கிடக்க
நீங்கள் தோற்றில்
கை வைக்க முடியாது."

மணியம்களும் நொண்டிமுத்துகளும் சிவனத்தம்பிகளும் காடர்களும் சிரிசேனாக்களும் சகாயங்களும் இரத்தினசக் கரங்கம் களின்

சேற்றில் காலும் கையும் வைக்காவிட்டால் நீங்கள் ஒருபோதும் இரத்தினக் கற்களைப் பார்க்கவே முடியாது என்னும் நினைவையும் இந்நாவல் அற்புதமான முறையிலே அம்பலப்படுத்துகிறது. மலையக நாவல் வரலாற்றிலேயே இந்நாவல் தனக்கெனத் தனி முத்தினையைப் பொழிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமை விதந்து கூறக் கூடியதொன்றாகும்.

எல்லைத் தாண்டா அகதிகள்

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் 1950 களிலிருந்து இற்றை வரை இலங்கை வாழ் தம்பிக்களுக்கெதிரான இனரீதியான வன்செயல்களும் உயிர், உடைமை இழப்புகளும் புலம் பெயர்வுகளும் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேலியமாக வளர்ந்து இன்று அனைத்துலகின் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் வகையில் பரிணமித்துள்ளன. இத்தகைய வன்செயல்களையும் அவற்றின் குரூர விளைவுகளையும் மையக் கருவாகவோ ஒரு பகுதியாகவோ கொண்டு கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் நாவல்களும் நாடகங்களும் அதிக அளவில் வெளிவந்துள்ளன.¹⁰ மலையகத்தில் இடம் பெற்று வந்துள்ள இனரீதியான வன்செயல்களையும் அவற்றின் குரூரமான விளைவுகளையும் முக்கியக் கருவாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ள நாவல்களின் மாத்தளை சோமுலின் எல்லை தாண்டா அகதிகள் என்னும் நாவல் முதன்மையிடம் பெறுகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் 'இனிப்படமா' போன்ற என்னும் நாவல் 1977, 1981 ஆகிய ஆண்டுகளில் இடம் பெற்ற இன வன்செயல்களையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் மட்டுமன்றிச் சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஒரு பகுதியையும் சித்திரிக்கிறது. ஆயின் மாத்தளை சோமுலின் எல்லை தாண்டா அகதிகள் என்னும் நாவல் 1977, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் இடம் பெற்ற மிகக் குரூரமானதும் இனரீதியானதுமான வன்செயல்களையும் அவற்றின் கொடு விளைவுகளையும் விரிவாக அலசியுள்ளது. இவ்விரு நாவல்களுக்கிடையேயே மிக நெருங்கிய ஒற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. எல்லைதாண்டா அகதிகள் என்னும் இந்நாவலின் முதலாவது பதிப்பு 1984 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. இந்நாவல் பற்றி ஆசிரியர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சில இங்கு அவசியம் நோக்கப்படுதல் வேண்டும்.

"எல்லை தாண்டா அகதிகள் என்ற இந்நாவல் 1977 ல் நடந்த இனக்கலவாததை முன்னிறுத்தி எழுத நினைத்த நாவல். 1982 ல் இந்த நாவலின் பாதி அத்தியாயங்களை எழுதினேன். 1983 ல் இன்னொரு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இளக் கலவரம் வந்தது. நாவலில் சில மாற்றங்களைச் செய்தேன். இதனிடையே வீரகேசரியில் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் சிறுகதைப் போட்டி வைத்தது. நான் பொதுவாகப் போட்டிகளில் கலந்து கொள்வதில்லை. ஆனால் இந்தப் போட்டியில் கலந்து கொள்ள முயன்றேன்.

இந்த நாவலையே ஒரு சிறு கதையாக மாற்றி எழுதினேன். இது எனக்குச் கலப்பாண வேலை. அப்போது கூட நாவலை எழுதி முடிக்கவில்லை. நாவல் சுமார் 20 அத்தியாயங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. முடிவாகும் எழுதி முடிக்காததற்குக் காரணம், நாவலை எந்தப் பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பது? பொதுவாக நாவலை இலங்கையில் பிரசுரித்த பத்திரிகைகள் யிகயிக்க குறைவு.--- ஆனால் சிறுகதைக்கு வாய்ப்புகள் அதிகம். இதே நேரத்தில் போட்டியில் சிறுகதை பரிசில் பெற்றது. முதல் பரிசை இன்னொரு சிறுகதையோடு பகிர்ந்தது. சிறுகதை பரிசு பெற்றதும் என்விடம் கேட்காமலே 'கொழுத்து' என்ற சஞ்சிகையில் பிரசுரித்து விட்டார்கள். அதில் 'பரிசு பெற்ற சிறுகதை' என்று கூடப் போடவில்லை. இது என் என்பது கூடத் தெரியவில்லை.

கொழுத்து இதழில் சிறுகதை வந்ததும் அதனைக் கனடாவில் இருந்து வரும் தாயகம், தேடல் போன்ற இதழ்கள் மறு பிரசுரம் செய்தன. 'தேடல்' இதழில் வந்த சிறுகதை 'கன்னாயடி' என்ற மாத இதழில், மறு பிரசுரம் அழகாகச் செய்யப்பட்டது. சிறுகதை என்பதால் இவை யெல்லாம் இலகுவாகப் போய்விட்டது. நாவல் அப்படியல்ல.

நாவலைச் சென்ற ஆண்டில் தான் (1993) முடித்தேன். அதனை வண்டலிலிருந்து வரும் 'ஈழகேசரி' இதழ் தொடராகப் பிரசுரித்தது. இப்போது கூட ஈழ கேசரியில் வந்ததற்கும் புத்தகமாகிய நாவலுக்கும் சிறு சிறு மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. சில பந்திகள் சுருக்கப்பட்டன; சில விரிவாக்கப்பட்டன.

இப்போது நாவல் புத்தகமாக வருகிறது. இந்த நேரத்தில் இந்த நாவல் சிறுகதையிலிருந்து பிறந்தது என்று சொல்வதற்குச் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் குரலில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் நான் 'நாவலிலிருந்து தான் சிறுகதை பிறந்தது என்ற நினைவைச் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறேன்.--- இது எனது நினைவுக்கான வாக்கு மூலம்.'---

"எல்லை தாண்ட அகதிகள்" என்னும் இந்நாவலின் தலைப்புக் கருத்தாலும் மிக்கது. 1950 களிலிருந்து 1983 ஆம் ஆண்டு வரை இடம்

பெற்ற வன் செயல்களின் போது தெள்ளிலங்கையிலும் மத்திய இலங்கையிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இலங்கையின் பாரம்பரிய தமிழர் சில நாட்கள் அகதி முகாம்களில் தங்கிய பின்னர் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்குச் சென்றனர். அமைதி ஏற்பட்டதும் தமது வேலைத் தலங்களுக்குத் திரும்பினர். அதே சமயம் 1977, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் இடம் பெற்ற இனக் கலவாங்களால் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களுள் வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்புள்ளவர்கள் - பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி என்பது போல்- வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றனர்; சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

1983ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்று வரும் 'பலப்பீட்சைக் கெடுபிடி'களினால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களுள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும் வாய்ப்புடையோர் செல்கின்றனர். ஆயின் மிகப் பெரும்பாலானோர், குறிப்பாகச் சமூகத்தின் அடிநிலை மக்களுள் அதிகமானோர் எவ்வளவுதான் பாதிக்கப்பட்டாலும் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேச எல்லைகளைத் தாண்ட முடியாத அகதிகளாக- அகதி முகாமும் வாழிடமுமாக- வாழிடமும் அகதி முகாமுமாக-சுற்றிச் சுற்றி சுப்பரின் கொல்லைகளுள் வாழ்ந்து தீர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தால் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்; வாழாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உண்மையில் 'எல்லை தாண்டா அகதிகளே.'

இதுபோன்றே மலையகத்திலும் 1950 களிலிருந்து தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்று வரும் குரூாமான இனக்கலவாங்களால் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களுள் வசதி வாய்ப்புகள் உள்ளவர்கள் கல்விமான்கள் - இலக்கியகர்த்தாக்கள் - புத்திஜீவிகள் உட்பட எல்லைகளைத் தாண்டக் கூடிய வல்லமையுள்ளவர்கள் செல்வாக்கு: யவர்கள் - பொருளாதார வல்லமை படைத்தவர்கள் எல்லைகளைத் தாண்டி இந்தியாவென்றும் மலேசியா-சிங்கப்பூர் - அவுஸ்திரேலியா - ஐரோப்பிய நாடுகள் - கனடா என்றும் உலகெலாம் பரந்து சென்றனர்; சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆயின் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுள் மிகப் பெரும்பாலானோர்-எல்லை தாண்டாத-தாண்ட முடியாத அகதிகளாகவே - மலையகத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திலும் கடந்த பதினாறு நூற்றாண்டுகளுக்கும் - அதாவது ஆயிரத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வாழ்ந்து கொண்டு வருகின்றனர். இத்தகைய மறுக்க முடியாத வரலாற்றுண்மையை மிக மிக அற்புதமான முறையில், மிகச் சிறந்த

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

யனிதாயிடமானியாசிப மாத்நனை சோமு 'எல்லை தாண்டா அகதிகள்' என்றும் மூன்றே மூன்று சொற்களுள் வியக்கத்தக்க வகையில் சிறைப்படுத்தி, எமது நெஞ்சங்களில் குத்திக் குத்திக் குத்திக் காட்டுகின்றாரே! அது பற்றி நாமெல்லோரும் யிக மிக ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

இலங்கையின் புகழ்பூத்த ஆய்வாளர்களுள் ஒருவரான போராளியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் இனக் கலவரம் தோன்றியபொழுது இந்திய வம்சாவழியினரின் நிலை சிக்கல் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. பெருந் தோட்டங்களில் 'உரைநிலை வாழ்க்கை மூன்றில்' வாழ்மாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள், இருந்த இடங்கள் அழிக்கப் பெற்று அகதிகளாக்கப்பட்ட பொழுதும் தாம் அதுவரை வாழ்ந்த வாழிட எல்லை களுக்கு அப்பால் செல்ல முடியவில்லை. "எல்லைதாண்டா அகதிகள்" என்ற தலைப்பினது அரசியலின் உட்பொருள் இதுவேயாகும். ---152 என இரத்தினச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளமை ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

ஏறத்தாழச் சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களைப் போன்றே மாத்தளை சோமுவுள் ஒரு தலை சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு இருக்க வேண்டிய மனோபக்குலத்துடனேயே இன ரீதியான வன்செயல்கள், அவற்றுக்கான காரணங்கள், அவற்றின் விளைவுகள், தமிழ்-சிங்கள இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள், அரசியல்வாதிகள், நாட்டுத் தலைவர்கள், அவர்களது செயல்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் நிதானம் தவறாது இனமத, மொழி, பிரதேச வேறுபாடுகளைக் கடந்து நின்று பல்வேறு உத்திகள் மூலம் அலசியுள்ளமை வீணொன்றைக்கத்தக்கது.

இந்நாவல் மாத்நனைப் பிரதேசத்திலுள்ள 'மக்குவாரித் தோட்டத்' தையும் மாத்நனை முத்துமாரியம்மன் கோயிலையும் பிரதான களங்களாகக் கொண்டு இன ரீதியான வன்செயல்களின் குரூரத்தையும், அவை தோட்டத் தொழிலாளரின் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் ஏற்படுத்திய பெரும் தாக்கங்களையும் அழிவுகளையும், காலம் காலமாகப் பிரதான உழைப்பையும் உடைமைகளை கண்டிப்பிழைப்பதையே வாழ்வாகக் கொண்டவர்கள், கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டு வீடுவாசலிழந்து, சுரப்பிழந்து, உறவினர்களைப் பிழந்து, படுகாயங்களுக்குள்ளாகி மாத்நனை முத்துமாரியம்மன் கோயிலில் அகதிகளாகத் தங்கியிருந்த போது, அந்த அப்பாவிக்குச் சேரவேண்டிய நிவாரணப் பொருட்களை வாரிசுக்குட்பட்ட முயல்வதையும், உயிர்போகும் நிலையிலும் சாதி அகம்பரவம் அவர்களை விட்டு நீங்காதிருத்தலையும் மட்டுமன்றிச்

சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட கால அரசியல் திணையையும் ஆட்சிபாளரின் மனப்போக்குகளையும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் பாத்திர உரையாடல்கள் வாயிலாக அலசிச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

பேரினவாதிகளால் தமிழ், சிங்கள மக்களுக்கிடையில் தீண்டகாலமாக நிலவிவந்த அன்போன்றிய உறவு சிதைக்கப்பட்டுக் 'கீரியும் பாம்பும்' என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதை எண்ணி எண்ணி இந்நாவலாசிரியர் எந்த அளவிற்கு வேதனைப்பட்டார்: 'அந்தநாள்' மீண்டும் வாராதோ எனக் தவித்தார்; அமைதியும் என ஏங்கினார், அவற்றின் ஆழமான பிரதிபலிப்பினை இந்நாவல் முழுவதிலும் எம்மால் தரிசிக்க முடிகின்றது.

சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் 'இனிப்பமட்டேன்' என்னும் நாவலிலும் இதே பண்பினைக் காணமுடிகின்றது. சி.வி வேலுப்பிள்ளைக்கு நன்றாக பரிசாயமான இடங்கள் மலையகத்தின் நுவரெலியா, ஹட்டன், தலவாக்கெல்லை ஆகிய பகுதிகளும் அவர் தமது வாழிடமாகக் கொண்ட கொழும்பு-களனி-தலவகை ஆகிய பகுதிகளுமாகும்.

மாத்நனை சோமுவுக்கு மிகுதியான பரிச்சயமுடைய பிரதேசம் மலையகத்தின் மாத்நனை மாவட்டமாகும். அதே சமயம் அவரது அலுவலகத் தொடர்பு என்ற வகையில் தீந்தியா, மலேசியா சிங்கப்பூர்-இனவாய்வுமையம் கடந்து மேலைநாடுகள்-அவுஸ்திரேலியா என மிகப் பரந்த உலக அலுவலகங்களைப் பெற்றுக் கொண்டவர்-ஆண்டில் இளைஞர்-இவ்வகையில் அவரது சகல படைப்புகளும் ஒருங்கே நோக்கத்தக்கவை.

---1958 ல் சிங்களம் மட்டும்' என்கிற அரசமொழிச்சட்டம் வந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் அரசியல்வாதிகள் தமிழ்மொழிக் காக அஹிம்சாவழியில் போராடினார்கள். தாக்க எதிர்த்தாக்கங்களைப் போலச் சிங்கள அரசுகளும் படிப்படியாகத் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தன. தமிழ்ப் பகுதிகளில் சிங்களக் குடி வேற்றங்கள் அரசு ஆகியுடன் பெருகலாயின.

தமிழர்களுக்கு எதிரான முதல் இனக் கலவரம் 1958 ல் நடந்தது. மேலும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் சாத்வீக நெறியில் நடந்த போராட்டத்தினால் ஏனோ சிங்கள இனவெறியர்கள் ஆத்திர மடைந்தார்கள்? அதனால் பிற மாகாணங்களில் வாழ்கின்ற அப்பாவித் தமிழ் மக்களைக் குறிப்பாகத் தோட்டங்களில் வாழ்கின்ற அப்பாவித் தமிழ் மக்களைத் தாக்கும் நாகரிகம் புத்தது. இதுவே தொடர்ந்து 1977,

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழர்களுக்கு எதிரான இனக்கலவரங்களாக வளரலாயின.

இக்கலவரங்களின் போது தமிழர்கள் உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டார்கள். தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள். தமிழர்களின் சொத்துக்கள் பல்பமாக்கப்பட்டன. இக் கலவரங்களுள் 1983 ஆம் ஆண்டு முண்ட கலவரம் புதிய பரிமாணம் கண்டது.

நான் 1977 ஆம் ஆண்டு தடைபெற்ற இனக்கலவரத்தினால் தமிழ் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டதை நேரில் பார்த்தேன். அப்போது நான் மாத்தளை மாநகரில் உள்ள முத்துமாசியம்மன் கோயிலில் இருந்த அகதிகள் முகாமில் அகதியாக அல்ல, ஒரு தொண்டனாய் இருந்தேன். அந்தத் தொண்டன் 1983 ஆம் ஆண்டில் அகதியாகவும் நேர்ந்தது.

இந்த இரு அகதி முகாம்களிலும் நான் கண்டதை, பார்த்ததை, அனுபவித்ததை, அவை உணர்த்திய உண்மைகளை இந்நாவலில் எழுதியிருக்கிறேன். இந்நாவல் அரசியல் பேசவில்லை. ஆனால் கதாபாத்திரங்கள் பரிமாறும் அரசியலுக்கு நான்தடை விதிக்கவும் இல்லை.

எட்டு, வசல் தீழ்ந்து அகதிகளாக ஓடிடத்தில் குவிக்கப்பட்ட நிலையிலும் சாதி, மேன்மை, அந்தஸ்து, பெருமை என்கிற வெறு பிடித்து ஆடிய நபர்களை நேருக்கு நேர் பார்த்தேன்.

வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் 'ஒன்றாய்' இருந்தவர்கள், 'ஒன்றாய்ப்' படித்தவர்கள் - கந்திரம் வந்ததும் 'சண்டை' போட்டுக் கொண்டார்கள். இனப் பிரச்சினையைத் தாக்க இனங்களிடையே ஒற்றுமை தேவை என்று தலைவர்கள் 'சத்தப்' போட்டார்கள். சில 'தலைவர்கள்' கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டால் பிரச்சினை தீரும் என்று கூட 'மருத்துவம்' கூறினார்கள்.

உண்மையில் ஒரு தமிழனும் சிங்களத்தியும் அல்லது ஒரு சிங்களவனும் தமிழ்ச்சியும் திருமணம் செய்து கொண்டால் பிரச்சினை தீருமா?

அந்தக் கலப்புத் திருமண ஜோடி ஒன்றையும் நான் இந்த முகாமில் சந்தித்தேன். மாலினி, சிங்காரம் - நான் அவர்களுக்குக் கூட்டிய பெயர்கள் --- இந்தத் தமிழ்-சிங்கள ஜோடியை வைத்தே இந்நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது என் மூன்றாவது நாவல். என்னைப் பொறுத்த மட்டும் என் மனத்தினை நெடுங்காலமாக அழுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தை உங்கள் மத்தியில் இறக்கி வைத்த திருப்தி உண்டு.

இந்நாவல் சர்வதேச ரீதியாக இனங்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்படுத்த உதவினால் அது என் பாக்கியமே.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை உச்சக்கட்டத்தில் இருக்கிற இக்காலகட்டத்தில் நடந்து முடிந்துபோன இனக்கலவரத்தை வரலாற்று திகழ்வாகக் காட்டுகிற இந்நாவல் இனம், மொழி, மதம் என மனிதனே போட்டுக் கொண்ட கோடுகளைக் கடந்து, நேசம் கொள்கிற மனிதாபிமானத்தை - நேசிக்கிற மனித உயிர்களைச் சுற்றி வருகிறது. இந்தக் கதையின் 'கரு' நாலு வசிகளில் எழுதப்படக் கூடிய ஒன்றுதான். அதனால்தான் இந்த நாவலை மனதுக்குள் உருவக் படுத்தி வைத்திருந்த நான் ஒரு சிறுகதைப் போட்டிக்காக - ஒரு சிறுகதையாகவும் எழுதி வெற்றியும் கண்டேன். அந்தச் சிறுகதையில், கதைவைச் சொன்னேன். ஆனால் இந்நாவலில் அந்தக் கதையோடு வரலாற்று திகழ்வையும் சொன்னேன்.

செழும் நீளமாக அமைந்துள்ளதும் நாவலாசிரியர் 'என்னுரை' என்னும் பகுதியிற் கூறியுள்ளவற்றுள் ஒரு பகுதியுமான இக்கூற்று ஆழந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

நாவலாசிரியரது இக்கூற்றினையும் நாவலையும் கருத்தான்றிப் படிக்கும்போது இந்நாவலின் யதார்த்தப் பண்பினைப் பெருமளவிற்கு முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையை அலசப்புகும் எவரும் குறைந்த பட்சம் கந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட இலங்கையின் அரசியல் பற்றியாவது மெளனம் சாதிக்க முடியாது. இனப் பிரச்சினையைப் பற்றி ஆராயும் எவரும் அரசியலையும் ஆராய்ந்தே தீர வேண்டிய அளவிற்கு இரண்டும் 'அத்தவிதமாய்க்' கலந்து நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இதனால்தான் அரசியல் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள விரும்பாத சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களும் நேரடியாக அல்ல; பாத்திரங்களின் உரையாடல், சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள் முதலியவற்றின் மூலம் 'இனிப்படமாட்டேன்' என்னும் நாவலில் கச்சிதமான முறையில் இலங்கையின் அரசியலையும் இனப் பிரச்சினையையும் ஆழமாக அலசி உள்ளதை அவதானிக்கலாம். ஏறத்தாழ இதே விதமாக மாத்தளை சோழவும் இந்நாவலில், பாத்திரங்கள் மூலமாக, கந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட இலங்கையின் அரசியலையும் ஆழமாக வேரோடியுள்ள இனப்பிரச்சினையையும் காரணமாக அலசி உள்ளமை சான்றி நோக்கத்தக்கவை. சிந்திக்கத் தெரிந்த - மனித நோய் மிக்க உண்மையை - யதார்த்தத்தை நேசிக்கின்ற, தரிசிக்க முயல்கின்ற எந்த ஒரு இலக்கிய கர்த்தாவுக்கும் இவை தவிர்க்க முடியாதவை.

இவ்விடத்தே இளங்கோவையும் வள்ளுவனையும் கம்பனையும் பாரதி
யையும் ஷேக்ஸ்பியையும் ரவீந்திரநாத் தாகூரையும் அல்லாமா இப்பாலை
யும் அவர்களைப் போன்ற பிறரையும் நினைவு கூர்தல் அவசியமாகத்
தெரிசிறது.

இந்நாவலில், சிங்களப் பெண்மணியான மாலினியைத் தொழி
லாளியான சிங்காரம் கண்டு காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வ
தற்கும் சிங்களத் தொழிலாளியான பியதாசா தழிழ்ப் பெண்மணியான
லட்சுமியைக் கண்டு காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கும்
தமிழ்-சிங்களச் சமூகர்களுக்கிடையில் நிலவி வந்த நெருங்கிய பிணை
ப்பே முக்கிய காரணமாகும். இந்துத் தமிழர்களுக்கும் பௌத்த சிங்கள
வர்களுக்கும் இடையில் மிக நீண்ட கலமாகச் சமய, பண்பாட்டு அடிப்
படையில் மிக நெருக்கமான பிணைப்பு நிலவி வந்துள்ளதனை அவ
தாளிக்கலாம். இவ்வகையில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்
களுக்கும் தோட்டங்களைச் சூழ்ந்துள்ள நாட்டுப்புறச் சிங்கள மக்க
ளுக்கும் இடையில் நிலவிவந்த அன்னியோன்ய உறவினையும் அதன்
காரணமாகச் சிறிதில் சந்தர்ப்பங்களில் இரு சமூகத்தினையும் சேர்ந்த
ஆள்களும் பெண்களும் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வ
தனையும் அவ்வாறு கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டேன் அன்புத்
தம்பதிகளாக வாழ்வதையும் பேரினவாதிகளால் ஏற்படுத்தப்படும்
வன் செயல்களும் இளவெறியர் அத்தம்பதிகளுக்கிடையில் முரண்
பாட்டு உணர்வையும் வேதனையையும் கோசத்தையும் ஏற்படுத்தி
வந்ததையும் நாவலாசிரியர் நாவலில் ஆங்காங்கே மனப்பொருடனுடன்
வெளிப்படுத்திச் சொல்வதை அவதானிக்கலாம்.

தோட்டப்புறங்களில் இந்துக்களின் விழாக்களில் பௌத்தர்களும்
பௌத்தர்களின் விழாக்களில் இந்துக்களும் கலந்து கொள்வது அத்த
கைய சந்தர்ப்பங்களில் இருபகுதியினரும் ஒருவருக்கொருவர்-பணம்,
பல்வகைப் பொருட்கள் என்ற வகையில்-உதவிசெய்து கொள்வதும்
சகலமாக நிலவி வந்தமையையும் அத்தகையதொரு சந்தர்ப்பத்திலேயே
மாலினிகளும் சிங்காரத்திற்குமிடையில் காதல் தோன்றி வளர்ந்ததையும்
இருவரினதும் பெற்றோர்களின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் அவர்கள்
திருமணம் செய்து கொள்வதையும் திருமணமாகி ஒருவருடத்துள்
ஏற்பட்ட வன்செயல்கள் அவர்களது அன்புப் பிணைப்பில் வீரிசலை
ஏற்படுத்துவதையும் உள்ளத்தை சர்க்கும், வகையில் நாவலாசிரியர்
விபரித்துச் செல்கிறார்.

மாத்தளை சோழ, சி.வி வேலுப்பிள்ளை ஆகிய இருவருமே
மலையகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள்; தொழிலாளர்களின்

இன்பதுன்பங்களிற் கலந்து கொண்டவர்கள்; சிங்கள மக்களுடன்
இணைந்தும் பிணைந்தும் பழகியவர்கள்; உறவாடிபவர்கள். சி.வி
வேலுப்பிள்ளை சிங்களப் பெண்ணையே காதலித்துத் திருமணம் செய்து
கொண்டவர்; வன்செயல்களின் குரூரத்தன்மைகள் உச்சம் பெற்றிருந்த
வேளையில் தாம் சிங்களப் பெண்மணியைக் காதலித்துத் திருமணம்
செய்து கொண்டமைக்காக ஓரளவு வேதனைப்பட்டார்; ஆயின் வந்த ஒரு
சந்தர்ப்பத்திலும் தனது மனைவியான சித்திராவை மணம் நோக்கச்
செய்யவயில்லை; தனது உள்ளத்து வேதனைகளை தன் அன்பு மனைவி
யிடம் வெளிக்காட்டியதுவில்லை.

இந்நாவலில் வரும் சிங்காரம் இதற்கு நேர்மாறானவன்; பிரச்சினை
களின் உச்சக்கட்டத்தில் அதற்கு முகம் கொடுக்கத் திராணியற்ற
சிங்காரம், தன்னையே தம்பி-பெற்றோர், உற்றார், உறவினர் எல்லோ
ரையும் உதறித்தள்ளிவிட்டு-முன்னம் அவனுடைய நமம் கேட்டான்.
மூர்த்தி அவ்விருக்கும் வண்ணம் கேட்டான், பின்னை அவனுடைய
ஆரூர் கேட்டான், பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானான், அன்னை
மையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தான், அகன்றான் அகலிடத்தை,
ஆசாரத்தைத் தன்னை யறந்தான், தலைப்பட்டான், நங்கை தலைவன்
தானே, -என வந்த மாலினியை- பெண்மையின் இருப்பிடமானவடை,
பெண் தெய்வம் உறைந்து கொண்டிருக்கும் யாத்தளை முத்தும்பரி
யம்மன் சோயிலில் வைத்து அதேகேயியிலேயே இருவருக்குமிடையில்
காதல் மலர்ந்து எண்பதும் மறக்கற்பாலதன்று -படுகோழத்தனகவும்
நவஇரக்கியின்றியும் கொடுமைப்படுத்துவதும் பாணமுக்காயத் திரிவதும்
திருமணமாகி ஒருவருடகாலத்துள் 'உனக்கும் எனக்கும் இனிமேல்
எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது' எனச் சொல் எண்ணும் சுட்டியால் குத்திக்
கிளறுவதும் மனிதநேயம் படைத்த எவராலும் பொறுக்கவோ சகிக்கவோ
முடியாத ஒன்றாகும். இவ்விடத்தே சிங்களப் பெண்மணியான மாலினி-
ளதையும் தாங்கும் எனதையும் பொறுக்கும் பண்புடைய உத்தரவாக
விளங்கும் அதே சமயம், சிங்காரம் மிகவும் கீழ்த்தாமான-சாக்கடைப்
புறவாக-நெடுகரமற்ற ஒரு கோழையாகவே தென்படுகிறான் என்பதில்
ஐயவில்லை.

அதே சமயம் தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்ணான லட்சுமியைக்
காதலித்துத் திருமணம் செய்து, இனக்கலவரங்களால் மிகமோசமாகப்
பாதிக்கப்பட்டுப் பேரினவாத வெறியர்களின் ஏளனத்திற்குள்ளாகிய
நிலையிலும், " --என்ன காச்சவந்தாலும் தம்மளரெண்டு பேரைப்
பிரிக்க முடியாது! இல்லியா லச்சம்! --" என வரையறுக்க முடியாத
நெடுகறுதியோடு கூறும் பியதாசா சிங்காரத்தைவிட மிகமிக

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மேலானவன், மனிதருள் மாணிக்கம்; இந்நாவலின் இறுதியில், ஒரு சில வரிகளிலேயே அவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. எனினும் இந்நாவலில் இடம் பெறும் அத்தனை பாத்திரங்களுக்கும் குணசித்திரத்தால் அவனே இயமமென உயர்த்தோங்கி நிற்கின்றான் என்பதில் ஐயமில்லை; அதே போன்று இந்நாவலில் இடம் பெறும் பெண்பாத்திரங்களுள் மனிதனியே பெண்மையின் உறைவிடமாகவும் பெற்றுமையின் எல்லையாகவும் குணக்குன்றாகவும் உயர்த்தோங்கி நிற்கின்றான் என்பதிலும் ஐயமேயில்லை.

நாவலாசிரியர் பியதாசாவையும் மாலினியையும் இவ்வாறு படைத்துக் காட்டுவதற்கும் தகுந்த காரணங்களுள் 1958 ஆம் ஆண்டுக் கல்வரத்திலிருந்து இந்நாவலை மலையகத்தில் பலநூற்றுக்கணக்கான கல்வரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையும் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பேரிளவாத வெறியர்களால் ஏவிவிடப்பட்ட குண்டர்கள், காதலர்கள் முதலியோரிடமிருந்து தமிழ் மக்களது உடைமைகளையும் உயிர்களையும் பாதுகாப்பதில் தமிழர்களிலும் பார்க்கப் பியதாசாக்களும் மாலினிகளும் தாங்களும் முகமத் காசிம்களும் காமினிகளும் முன்னின்றார்கள். தம்மையே ஆர்ப்பணித்தார்கள் என்றும் வரலாற்றுண்மைகளை இந்நாவலாசிரியர் மிகமிகத் துல்லியமாகவே புலப்படுத்தியுள்ளமை மனங்கொளததக்கது.

சிங்கள மக்களுடன் ஆன்னியோள்ளியமாகப் பழகிச் சிங்களப் பெண்மணியான மாலினியை உயிருக்குயிராகக் காத்தித்து உறவினர்களின் பலத்த எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் திருமணம் செய்து கொண்ட சிங்காரம் இன வன்செயல்களின் குரூரத்தைக் கண்டு மனம் பேதலிக்கிறான்; கட்டுக்கடங்காது கோபமடைகிறான். அவனது மனநிலையை நாவலாசிரியர் பின்வருமாறு சுட்டியுள்ளார்: "தீ...ஓ! இந்த நாட்டில் என்ன நடக்கிறது?"

'பெரும்பான்மை என்னும் ஒரேயொரு மனதை சிறுபான்மை மக்களை அழிக்கத் தூண்டுகிறதோ? அவர்கள் என்னதான் செய்தார்கள்? இந்த மண்ணுக்காக--- உலகுத்ததைத் தவிர வேறு எதுவும் தெரியாதவர்கள். ஓ!--- மண்மாதாவே! உனக்குச் சாதி, சமய, நிற பேதம் தெரியாதாம். --- அப்படியானால் இங்கே உழைக்கும் மக்களின் இரத்தக் கறை உன் மீது பட்டுவிட்டதே!--- இதை எப்படி அனுமதித்தாய்? நீ கண்களை மூடிவிட்டாயா?---'

'சூர்பாக்கியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் கண்ணுக்கு எதிரே இருக்கிற சிங்கள வெறியர்களைச் சுட்டுத்தள்ள வேண்டும் போன்ற

உணர்வுமீண்டும் அவள் நெஞ்சில் யிள்ளலாய் வெட்டியது. மிருகங்கள் கூடச் செய்யாத அக்கிரமம்.' --- தாயையும் மகனையும் சுற்பழிப்பு --- அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

சற்று முன்னர் தான் இந்த வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் இருப்பதாக நினைத்தான். அதற்குள் இப்படி ஒரு காட்சியா? --- அதென்ன மனிதர்கள் வாழும் உலகமா?---'

'மனித சமுதாயத்திற்கு இப்படியும் ஒரு கொடுமைமா? --- மிருகங்கள் தான் ஒன்றையொன்று அடித்துக் கொல்லும். அதுவும் பசிக்கிறபோது மட்டுமே! மனிதன் மிருகத்தைவிட ஓரறிவு அதிகம் படைத்தவனாம்--மெழி, கலாசாரம், நீதிகண்டவனாம். அவனுக்குள்ளே ஏன் இந்தப் பிரிவினைகள்? பிளவுகள்? எல்லாம் இந்த மெழியால் வந்த பிளவு---! மனிதனுக்கு ஏன் பேசும் சக்தியைக் கொடுத்தானோ இறைவன்? பேசுவதால்தானே தான் பேசும் மொழியைப் பெரிதென்ற நினைக்கின்றான்--கோடி பிரிவினைகள் பேசுகின்றான்.'"

இனக் கல்வரங்களிலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் காப்பது எப்படி? என்னும் வினாவும் அதற்கான தீர்வு மார்க்கமும் நாவலில் ஆங்காங்கே காட்டப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இவ்வகையில் இந்நாவலுக்கும் இனிப்பமட்டேன் என்னும் நாவலுக்குமிடையில் மிகநெருங்கிய ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. கல்வரங்களால் மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்படும் ஒய்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் 'இத்தக் கொடியவர்களுடன் வாழவே முடியாது. எப்படியும் இத்தியாவுக்குப் போய்விட வேண்டும்.' என்றே அதிகமான தொழிலாளர்கள் எண்ணினர். ஆயின் பிரச்சினைக்கு இது தீர்வாகாது. கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்; இனவெறியர்களுக்கும் காதலர்களுக்கும் பயந்து ஓடாமல் தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அவர்களைத் துவம்சம் செய்ய வேண்டும்; இந்த நாட்டிலேயே தொழிலாளர்கள் தன் மானத்துடன் வாழ வேண்டும் என்னும் கருத்துகளைப் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் நாவலாசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார். அவ்வகையில் அவர் பிச்சைக்கிழவன், சிங்காரம் முதலிய பாத்திரங்கள் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ள கருத்துகள் உன்றி நோக்கத்தக்கவை. எடுத்துக்காட்டாகச் சில பகுதிகள் வருமாறு:

'---இப்ப பழைய கதையெல்லாம் வேணாம்.--- இப்ப என்ன செய்யலாம்னு சொல்லுங்க.--- தம்பி சிங்காரம் சொல்ல மாதிருத் தைரியமான ஆளுகைச் சேர்க்கணும். எனக்கெல்லாம் மளசில வலு இருக்கு.--- ஆணா ஓடம்பில் சக்தி இல்ல.--- இருக்கிற இளந்தாரிக ஒண்ணு சேரணும்.--- கத்தி, சோடாலிதயார் பண்ணணும்.--- லயத்தில்

உள்ள பொண்டு புள்ளகளை ஒரு டைத்துல் வைக்கலும். --- ஆம்பள ஆளங்க ராத்திரியில மாறி மாறிக் காவ காக்கலும். --- பயந்து ஓடினா ஓடிக்கிட்டே இருக்க வேண்டியதுதான். ---"07

"--- அடிக்க வருவாறு படித்து ஓடுதலு அர்த்தயில்ல. --- கொஞ்சம் பேராவது துணிஞ்சி எதுத்து நினைத்தான் இதுக்கு முடிவு கட்டலாம். --- தான் மொத ஆளா எதித்து திக்கறேன்! மத்தவங்க ரெடியா? ---"08

சிங்காரம், மாலினி ஆகியோரது காதல் உறவையும் குரூரம் மிக்க இனக்கலவரங்கள் அவர்கள் இருவருக்குமிடையே விரிசலை ஏற்படுத்தியமையையும் சிங்காரமும் மாலினியும் குடியிருந்த லயம் மாலினியின் தமையனாலும் அவனது கையாட்களாலும் குறையாடப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்கப்பட்டபோதும் மாரியம்மன் கோயிலில் அகதிகளாகத் தங்கியிருந்தபோது இனக் கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களையும் அவர்களது பரிதாப நிலையையும் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தபோதும் மாலினியின் மீதான சிங்காரத்தின் வெறுப்புணர்வு அதிகரித்ததையும் எழுந்தாளர் பாலா, "--- மாலினியை ஒதுக்கிறதும் சேர்த்துக்கிறதும் உன்சொந்த விஷயம். --- ஆனா நான் மனிதர்சிற முறையில--- ஒரு நண்பர்சிற முறையில் உன்னோட பேசினேன், இதுக்கு மேலே எந்த முடிவும் எடுக்கிரது உன் முடிவு! ஆனா உங்க இரண்டு பேர் பிரச்சினையில் தான் உன் பக்கம் இருப்பேன்னு மட்டும் நீ நினைக்காதே! மாலினி சிங்களைப் பெண்ணாக இருந்தாலும் அவ பக்கம் தியாயம் இருக்கிரதுளால அவ பக்கம் தான் இருப்பேன்! - சிங்காரம் இனி உன்னச் சந்திச்சா மாலினியோட தான் சந்திப்பேன்!" எனக் கூறியபோது சிங்காரத்தின் கோபம் உச்சக்கட்டம் அடைந்ததையும் பியதாசாவின் அவசக்க முடியாத மன உறுதியைக் கண்டு திணைத்து மனம் மாறுவதையும் தாவலாசிரியர் சித்திரிக்கும் முறை மலிகாவை தெருடும் வகையில் அமைந்துள்ளது. தாவலாசிரியாது பாடப்படுத்திறனால் சிங்காரம், மாலினி, பியதாசா, பிச்சைக்கிழவன், பாலா, சின்னாயி முதலிய பாத்திரங்கள் நெடுசில் திணைத்து நிற்கின்றன.

வழிபிறத்தது

மலையகத்தின் தரமான நாவல்களைக் கார்த்து கவனித்தால் அவற்றுள் அதிகமானவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ரகமாகவும் தனித்தன்மை கொண்டனவாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் அகலுல்கத் தொடர்பும் என்ற வகையில் - தோட்டமே உலகம்; உலகமே தோட்டம் என மிக நீண்டகாலமாகவே தொழிலாளர்கள் பழக்கப்பட்டவர்கள்: எல்லை தாண்டா அகதிகளான அவர்கள் பல்வேறு நிர்ப்பத்தங்களால் அந்த எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி இலங்கையின் ஏளைய-பிரதேசங்களுக்கோ தலைநகரான கொழும்பிற்கோ சென்று தொழில் பார்க்கவோ வாழ்வோ முனையுமிடத்து எத்தகைய சோதனைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் அவலங்களுக்கும் ஏமாற்றுத் தளங்களுக்கும் உள்ளாகின்றனர்; அவர்களது ஆவசக் களவுகள் யாவும் எவ்வாறு தீய்த்து போகின்றன என்பன பற்றி மலையக நாவல்களுள் சில தொட்டுச் செல்ல முயன்றுள்ளன.

ஆயின் அவற்றையே முக்கிய கருவாகக் கொண்டும் மலையகத் தொழிலாளர்களும் அலுவலகத் தொடர்பும் என்றவகையில் மலையகத்தையும் கொழும்பு மாநகரையும் பிரதான களங்களாகக் கொண்டும் வெளிவந்த நாவல்களுள் முதலில் வைத்தெண்ணப்படத்தக்க பெருமையினை இந்நாவல் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

மாத்தவனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மாத்தளை கார்த்திகேசு தோட்டத் தொழிலாளர்களது இன்பதுன்பங்களிலும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களிலும் குழிப்பீடத்தக்க அளவு அனுபவங்களையும் பரிச்சயத்தையும் பெற்றாகக் கொண்டவர்.

அதே சமயம் பல ஆண்டுகளாகக் கொழும்பு மாநகரில் வாழ்ந்து, மலையகத் தொழிலாளர்களுட் கணிசமானோர் கொழும்பு மாநகரில் "எடுபிடி ஆட்களாகத் தொழில் பார்த்து படும் அவலங்களையும் ஏமாற்றப்படும் கொடுமைகளையும் நவநாகரிகத்தின் கெடுபிடிகளையும் குரூரவக்கிரங்களையும் போலித்தனங்களையும் வரட்டுக் கௌரவத்தையும் நன்கு அறிந்து கொண்டவர்.

சிறந்த நாடகக் கலைஞரான அவரால் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் இதுவாகும். மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அவலங்களையும் முனைய்புடன் வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் மாத்தளை கார்த்திகேசு என்றும் கலைஞரின் சோதனைகளுடன் வேதனைகளும் சாதனைகளுள் திறந்த வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் சூசகமாகப் புலப்படுத்தி நிறைவுடைய அவதானிக்கலாம்.

இந்நாவலில் நடற்றவர் பிரச்சினை பெறும் முக்கியத்துவம் பற்றி ஏலவே நோக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றாடம் வயிற்றுப் பாட்டுக்காகப் போராடும் மலையகத் தொழிலாளர்கள், ஏளைய சமூகங்களைச் சேர்ந்த

பிள்ளைகளைப் போல தமது பிள்ளைகளும் கல்வி கற்று கொழும்பு முதலிய நகரப் புறங்களில் உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என அவரவ்வது இயல்பானதே ஆயின் அவர்களது ஆசைக் கனவுகள் இலகுவில் நிறைவேறக் கூடியனவா? கல்வித்துறையில் மிகவும் பின்தங்கிய மலையகத் தொழிலாளர் சமூகத்தில் பிள்ளைகள் க.பொ.த. சாதாரண தரம், உயர்தரம் ஆகியனவரை படித்துச் சித்தியடைந்தாலே அது பெருந்தனையாகக் கருதப்படுகிறது. அத்தராதிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட தமது பிள்ளைகளுக்கு உத்தியோகம் தேடிக் கொடுக்க முனையும் கொழு அவர்கள் எதிரொக்கும் சவால்கள், எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், வேதனைகள் சொல்லிலடங்கா.

மேற்கண்ட உண்மைகளைப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு நாவலாசிரியர் இந்நாவலிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. பெருமாள், அவனது மகன் பெரியசாமி, மகள் கோமதி, வீரையா, மாகதம், பரமசிவம், தோழர் பாண்டியன், சடையன் கங்காணிமா, மைக்கேல், குமாரவேலும், செல்லத்துரை, அப்பாமி, ஜெயராம், ரஜிர், சுயதான் ராவுத்தர் முதலிய பாத்திரங்களின் உரைபாடல்கள், செயல்கள், சிந்தனைகள் முதலியவற்றின் மூலம் மலையகத் தொழிலாளர் ஏப்த்துப் பிழைக்க முயலும் முதலாளித்துவக் கொடுமைகள், அரசியல்வாதிகளின் தகிடுததங்கள், தொழிற்சங்கக் கெடுபிடிகள், தொழிற்சங்கக்கிடை யிலான மோதல்கள், அவற்றால் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுதல், பேரினவாத சக்திகளின் செயற்பாடுகள், தொழிலாளரின் வறுமை நிலை, அவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டு வரும் விழிப்புணர்ச்சி முதலிய வற்றையெல்லாம் நாவலாசிரியர் அலகிச் செல்லுதல் விண்ணொக்கத் தக்கது.

பரமசிவன்களான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் மிகச் சொற்பமான வருவாயில் தமது பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கும்போது படும் சிரமங்கள் தான், எத்தனை! 'வாயைக்கட்டி வயிற்றைக் கட்டி யாவது' தமது பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து உத்தியோகம் பார்க்கச் செய்து விட்டால் தமது கவலைகள் எல்லாம் தீரும். செல்வம் பெருகும் என் றெல்லாம் கற்பனை செய்கின்றனர். அது நிறைவேறாதபோது மன முடைகின்றனர். பெருமானின் மகன் பெரியசாமி கொழும்பு மாதக ரொங்கும் வேலை தேடியவனல்து எதுவும் கிடைக்காத நிலையில் விரக்தி யுடன் லயத்துக்குத் திரும்பியபோது, "---- நாசமா போச்சிபோ---- காச செல்லு செஞ்சி கொழும்புக்குப் போய் வந்தது தான் மிச்சம். --- அட, சாமி எத்தனை கஷ்டத்தில் ஒன்ன படிக்க வைச்சேன்னு ஒனக்குத் தெரியுந் தானே எப்படியாவது ஒன்ன படிக்க வைச்சி ஆளாக்கிவிட்டா நம்ம

குடும்பத்து தலையெழுத்தே மாறினும் முணுநெனைச்சேன். --- அனாதம் தலையெழுத்த யாராலும் மாத்த முடியாதுனு இப்பதான் தெரிஞ்சிகிட் டேன். ---" என்பதும் வரவேற்பே தந்தையிடமிருந்து கிடைக்கின்றது.

கொழும்பிலே வேலை தேடியலைந்த பெரிய சாமியின் பரிதாப நிலையை, "ஒருவாரமாக இந்தக் கொழும்பு நகர் முழுவதையும் ஓர் உத்தியோகத்தைத் தேடிக் கொள்வதற்காகச் சல்லடை போட்டுச் சலித்துப் போனான், உத்தியோகம் தேடி முயன்ற அவனுடைய முயற்சி யையும் பிரயத்தனத்தையும் வைக்கோற் போரிலே தொவலந்து போன ஊசியைத் தேடுதிலே செலுத்தியிருப்பானானால் ஒருவேளை வெற்றி மீட்டுதல் சாத்தியம்." எனவும் "சீனியர் பரிட்சையிலே சித்தியடைந்து விட்டால், உடை அழுக்காகாத உத்தியோகம் ஒன்றைப் பெற்று விடலாம் என்ற நிலை வெள்ளைக்காரள் அட்சி வெளியேறியதும் அவன் கூட வே அதுவும் கம்பலேறிவிட்டது. இன்று சீனியர் சித்தி பெற்றவர்கள் மட்டு மல்ல, பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டம் பெற்றவர்கள் கூட, உத்தி யோகம் என்ற மாயமான வேட்டையாடிக் களைத்துச் சலித்து விரக்தி யில் நடமாடும் உருவங்களாகத் திரிகின்றார்கள். திறமையையும் தகுதியையும் வைத்து மட்டும் உத்தியோகம் பெறும் போட்டியிலே வெற்றி பெற்று விட முடியாது. பின் கதவ வழியில் நுழைந்து, அரசியற் செல்வாக்குள்ள யா யானுடைய எதை எதையோ பிடித்து, எதை எதையோ கொடுத்து உத்தியோகம் பெறும் நானயமற்ற பிழைப்பு வெகுவேகமாக வளர்ந்து விட்டது. இத்தப் பண்பு ஜனநாயகநாகரிகம் என்ற பெயரிலே வளர்ந்திருப்பது அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது." எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

பெரியசாமி கற்ற கல்வியும் உத்தியோகம் தேடியலைந்த போது கொழும்பு மாதகரில் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களும் தொழிலா னர்களின் திணலமைகளையும் உலகினையும் புரிந்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் உதவலாயின; நாளடைவில் தொழிலாளர் நடவடிக்கை களுக்குத் தலைமை தாங்கி நடாத்தும் ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் வழங்கின; பெரியசாமியின் அன்புக்குப் பாத்திரமான தோழர் பாண்டி யனும் அவனுக்கு உறுதுணையாக விளங்கினார்.

தனது மகன் பெரியசாமியின் நிலைகண்டு மனமுடைந்த நிலை யில், "---- அட சாமி--- இந்தத் தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்யவாடா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க வைச்சேன்! மத்தவங்க புள்ளங்க மாதிரி இல்லாமல் நீ படிச்சி பாஸ் பண்ணி இந்தத் தோட்டத்து ஆபீச கிளாக்கரையா மாதிரி, டீமேக்கர் ஐயா மாதிரி நீயும் நீட்ட

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

காலச்சட்டையைப் போட்டுக்கிட்டு, அவர்களோட எப்புகன்னு இங்கி லிகல பேசணும். --- நீ தோட்டக்காட்டிலேயே வேலை செய்யாமல் டவனுக்குப் போய்ப் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கணுங்கிற ஆசையில் தான்டா படிக்க வைச்சன். என் ஆசையில் மண்ண வாரிப் போட்டுக் கூலிவேலை செய்யப் போறேங்கிறா --- ஒனக்கு மூள இருக்கா? ---

நீ பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கணும். --- அதப் பார்த்துத் தோட்டத்து ஆளுங்க மூக்கில் கைவைக்கணும். அது மட்டுமில்லடா. --- "அட பெருமானா, ஒனக்கென்ன குறைச்சல்? நீ கொடுத்து வைச்சவன். --- ஒனக்கென்ன ராஜா மாதிரி ஒன் மகன் தான் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறானே. --- ஆபீசம் ஐறாறுன்னு சம்பாதிக்கின்றானே. --- என்று இந்தத் தோட்டத்து ஆளுங்களை சொல்லணும். அது இந்தக் காலகால கேட்கணும்னுதான்டா இந்த உசினையே வெச்சிக்கிட்டிருக்கேன். " --- எனப் பெருமான் கூறுவது ஒரு ஏழைத் தந்தையின் மன ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமையுள்ளது.

தொழிலாளரை ஏமாற்றிப் பிழைக்க முயலும் வலதுசாரி அரசியல் வாதிகள் பலத்த கண்டனத்திற்கும் கேலிக்கும் உள்ளாகின்றனர். தொழிலாளர்களுக்குச் சேவை செய்வதாக மேடைகளில் முழங்கியும் பத்திரிகைகளில் அறிக்கைகள் வெளியிட்டும் வலது சாரி அரசியல்வாதிகள் அரசியல் விடாயாரம் செய்ய முனைகிறார்கள். முதலாளித்துவ வர்க்க தீர்வாகத்தால் தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் விமோசனம் பெற முடியாது; முதலாளித்துவ வர்க்கம் மொழி, மதம், இனம் என்றெல்லாம் பேதல்களைக் கற்பித்துத் தொழிலாளர்களிடையே வேற்றுமைபு வளர்த்துக் கூலாயம் எட்டுவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக உள்ளது; சிவாஜி கொடியின் கீழ் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்று திரண்டு முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கெதிராகப் போராடுவதன் மூலமே விமோசனத்தைப் பெற முடியும் என்றும் கருத்துகள் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் நாவலிற் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

"மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் சாறு பிழியப்பட்ட சக்கைகளா?"

'இந்நாட்டிலே இப்பொழுது நடைபெறும் ஆதாயமான பிள்ளை அரசியல் பேசுவது தான்!'

'பணக்காரர்களை அரசியல்வாதிகளாக்குவதற்கு ஒரு உட்சி!'

'அரசியல்வாதிகளைப் பணக்காரர்களாக்குவதற்கு இவ்வொரு உட்சி!'

'இந்தக் கட்சிகளை விட்டால் ஜனநாயகம் செத்துவிடும் என்ற அவலம் மக்களுக்கு!'

'பொதி உயக்கிற கழுதைக்கு முன்னாலே, தீட்டுத் தடியிலே, எட்டாத தூரத்தில், பார்ப்பதற்கு மட்டுமே தூக்கப்பட்ட 'கறட' கிழங்கு எவ்வளவோ தேவையில்லை!' பாட்டாளிகள் என்ற கழுதை மீது அமர்ந்து 'சோஷலிசம்!' என்ற கறட கீழங்கைக் காட்டியபடி அரசியல்வாதிகள் உல்லாசப் பயணம் நடத்துகின்றார்கள் 'கழுதைகள் இவ்வளவு காலத்திற்கும் இவ்வளவு தூரத்திற்கும் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டார்கள். ---' எனச் சோஷலிசம் பேசும் 'மோசலிஸவாதி'களின் கூட நாடகம் அம்பலப்படுத்தப்படுகின்றது.

இந்நாவலில் வரும் பெருமான், பெரியசாரி, கோமதி, மரகதம், தோழர் பாண்டியன் முதலிய பாத்திரங்கள் நெஞ்சில் நிலைப்பவையாக விளங்குகின்றன. இலங்கையில் தீடும் பெற்ற வெள்ளைக்காரர் ஆட்சி முறை, முதலாளித்துவ வர்க்க நிர்வாகம், மலையகத்தின் வலது சாரித் தொழிற்சங்கங்கள் முதலியன பற்றி கண்டனங்களும் செங்கொடிச் சங்கம், பாட்டாளி வர்க்க ஆட்சி, மரகதியக் கொள்கை முதலியன பற்றிய பிஸ்தாபங்கள் பெளடிக்கப் பாலனின் சொந்தக் காரண என்றும் தாவலால் ஞாபக மூட்டுகின்றன.

நாவலும் காப்பியமும் நாடகமும் நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் பலவற்றைக் கொண்டிருப்பினும் நாவல் வேறு காப்பியம் வேறு நாடகம் வேறு என்பதை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். இந்நாவலிலே நாவலுக்குரிய பண்புகளிலும் பார்க்க நாடகத்துக்குரிய பண்புகளே - குறிப்பாக நாவலின் பிற்பகுதி - மேலோங்கி திற்பதையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் நாவல் நாடகமாக மாற்றப்படுவதையும் சில இடங்களில் நாடகம் நாவலாக மாற்றப்படுவதையும் தொழிற் சங்கவாதிகள் அடிக்கடி விடுக்கும் அறிக்கைகளையும் ஒருங்கே தரிசிக்க முடிகின்றது.

இதயத்தின் இலவந்த இராமல்கள்

தோட்டத்து அதிகாரிகளின் நிர்வாகக் கெடுபிடிகளையும் அரக்கத் தனமான செயற்பாடுகளையும் அவற்றைக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழும் இவ்வளவு தவறுமுறையினரின் போர் முனைப்புகளையும் விண்டு காட்டும் நாவல்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். இந்நாவலின் ஆசிரியர் மாத்தவன் ரோகினி இந்நாவலை மட்டுமன்று 'வந்த துன்பம் போதும்', 'பூங் கோதை புயலாளன்', 'அவனுக்கு அவன் ஒண்ண' முதலிய நாவல்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

களையும் சிறுகதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவரது நூல்களுள் 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்' என்னும் நூல் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. தோட்டத் தொழிலாளியின் மகனாகப் பிறந்து வளர்ந்து தொழிலாளியாக வாழ்ந்து கொண்டே தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தில் இணைந்து அயராதுமூழ்ந்து தோட்டக் கமிட்டியிலும் மாவட்டக் கமிட்டியிலும் பொறுப்புமிக்க பதவிகளை வகித்து மத்திய கமிட்டி உதவிப் பொதுச் செயலாளராகவும் பின்னர் தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்.

இவரைப் பற்றி மாத்தளை கார்த்திகேசு பிள்ளைமாறு கூறியுள்ள மனங்கொளத்தக்கது, "கம்பெனல் புத்தன்னை தோட்டத் தொழிலாளியான இவர் 1988ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தில் இணைந்து தோட்டக் கமிட்டி, மாவட்டக் கமிட்டி என்று செயல்பட்டவர். 1968ஆம் ஆண்டு மத்திய கமிட்டி உதவிப் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1970ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் நடைபெற்ற மாவட்டக் கமிட்டி இவர் சங்கத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இன்றுவரை ஸ்தாபனத்தின் தலைவராகச் செயல்பட்டு வருகிறார்.

ஆரம்பகாலம் முதல் எழுந்தாற்றல் பேச்சாற்றல் கொண்ட இவர், சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம், தொடர்கதை போன்றவற்றை ரோகினி, மலை நாட்டான், மாத்தளை ரோகினி போன்ற புனை பெயர்களில் எழுதி வந்துள்ளார்.

இவரின் இயற்கைப் பெயர் தவசிதேவர் அய்யாத்தூரை என்பதாகும். ஆரம்பம் முதலே பொதுநல சிந்தனைபுள்ள இவர், பல்வேறு இலக்கிய நண்பர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு பல கவிஞர்களின் கவிதைகள் புத்தகமாக வெளிவரத் தனது பங்களிப்பைச் செய்து வந்துள்ளார்.

தொழிற்சங்கவாதியான இவர் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபடுவதற்கும் ஆர்வம் கொண்டவருக்கும் காரணமாயிருந்தவர் மலையக மூத்த கவிஞரும் எழுத்தாளருமான வி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களே என்றால் அது யிகையாகாது. இதன் காரணமாகத்தான் இவர் தனது இலக்கியத்துறைக்கு இவரையே வழிகாட்டியாகக் கொண்டு எழுதிவருகிறார்.

'என்னுரை' என்னும் பகுதியில், "---- 1983 ஆம் ஆண்டு இலக்கணவரத்தின் பிளபு மலையக மூத்த எழுத்தாளரும் கவிஞரும் தொழி

லாளர் தேசிய சங்க நிர்வாகப் பொறுப்பாளருமான திரு.சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஒரு நாவல் எழுத முற்பட்டார். தொழிற்சங்கரீதியாகப் பக்கத்துக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து செயல்படும் வாய்ப்பு எங்கள் இருவருக்கும் கிடைத்தது. --- --

இத்தருணத்தில் தான் வி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் என்னையும் எழுதுமாறு உற்சாகப்படுத்தினார். அவரின் உற்சாகத்தில் எழுத ஆரம்பிக்க நான் ஒரு நாவலை எழுதி முடித்தேன். அதுதான் 'வந்த துன்பம் போதும்' என்ற நாவலாகும். இது தினகரன் பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது. இதுவே எனது முதல் நாவலுமாகும். அதன் பின்பு அடுத்தடுத்ததாக 'பூங்கோதை பூவண்ணாள்', 'அவனுக்கு அவள் துணை' என்று மூன்று நாவல்கள் எழுதினேன். அவையும் தினகரனில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தன.

'இதயத்தில் இயணந்த இருமலர்கள்' என்ற இந்த நாவல் ஒரு தொழிற்சங்கவாதியின் கதை. அவன் தனது வாழ்க்கையில் அனுபவித்த பல்வேறு கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், காதல் தோல்விகள், இறுதியில் மனமுவந்து சாதலித்த வசந்தியின் தற்கொலை, மறுமணம் புரியக் காத்திருந்த மாமன் மகள் போராட்டத்தில் உயிரைப் பறிகொடுத்துத் தியாகி ஆனது. இறுதியாகத் துறவிக் கோலம் பூண்டு வளர்ப்பு மகன் அருளோடு பொதுப் பணிகளில் ஈடுபட்ட ஒரு சேவையாளனின் வாலாறு தான் இந்த நாவல். --- "88 என நாவலாசிரியர் கூறியுள்ள வையுள் நாவலில் இடம் பெறும் எழு என்னும் பாத்திரத்தின் வாழ்க்கை வரலாறும் நுணுக்கமாக ஒப்பு நோக்கத்தக்கவை. உண்மையில் நாவலில் இடம் பெறும் எழு நாவலாசிரியரான மாத்தளை ரோகினியே (தவசி தேவர் அய்யாத்தூரை) என்பது மனங்கொளத்தக்கது.

சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு எனக் கூறப்படும் அவரது 'இளிப்பட மாதீடன்' என்னும் நாவலில் அவரது 'அகவாழ்க்கை' வரலாறு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. அவரது 'புறவாழ்க்கை' வரலாறு பற்றி செய்திகள் மிகக் குறைவே. ஆயின் இந்த நாவலில் மாத்தளை ரோகினி தமது அக வாழ்க்கை வரலாறு, புறவாழ்க்கை வரலாறு ஆகியன பற்றி செய்திகளை இயன்றவரை விரிவாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதை மனங்கொளத்தக்கது.

எழு என்னும் பாத்திரத்தின் அகவாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் புறவாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் மாறி மாறிச் சமந்தரமாகப் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்திச் செல்லும் பாதை போற்றத்தக்கது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

நாவலின் தலைப்பினையும் மாத்தளை-ரோகினி என்னும் நாவலாசிரியரின் பெயரையும் பார்த்தவுடன், தமிழ்ச் சிளிமார் பாணியிலான மூன்றாத்தரக் காதல்கதை போலும் என்ற அவர் சிவமே முதலில் ஏற்பட்டது. 'இனிப்படமாட்டேன்' என்னும் சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் நாவலுது தலைப்பினையும் 'இதயத்தில் இன்னந்த இருமலர்கள்' என்னும் அய்யாத்துரைரின் நாவலது தலைப்பினையும் மாத்தளை-ரோகினி, என்னும் பெண்பாற் பெயரையும் அவதூறலுக்கும் எவரும் அய்யாத் துணையை ஏவாட்சியப்படுத்தி விட்டுச் சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்களை மிக உயர்வாக மதிப்பிடக்கூடும்.

சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் மலையகத்தின் தொழிலாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர்; மாறாகப் பெரிய கங்காளி-அந்நாளில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களையே ஆட்டிப்படைத்த தொழிலாளர்களால் தெய்வத்துக்கு நிகராக மதிக்கப்பட்ட குடும்பத்திலே பிறந்து வளர்ந்து-ஏறத்தாழப் பாரதியாரைப் போன்று இடையிலே வறுமையிலும் தனிமையிலும் சிக்கி உழன்று மிகவுயர்ந்த மனிதாபிமானியாக - மாளிடதேயனாக களியுளம் படைத்தவனாக மூன்று பெண்களிடம் சிக்கி, அதனார் பெற்றுக் கொண்ட அகவாழ்க்கை அனுபவங்களை ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிடும் உத்தமனாக உயர்ந்த நோக்கிய நின்றுவார் வேலுப்பிள்ளை; மூன்று பெண்களுள் ஒருத்தியான சித்திராவுடன் முதலில் முரணடினாலும் பின்னர் அவளது அன்பு தோய்ந்த அவ்வலைப்பின் - வெள்ளெருக்கம் மூண்டு காட்ட மிகவும் அஞ்சும் நல்லபாய்ப்பாடி உயர்ந்த மனிதவாகி அமரந்துவம் அடைந்தார்.

ஆரின் மாத்தளை ரோகினியோ-ராஜ மலையகத்தின் சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளியின் மகனாகப் பிறந்து, உலகின் அதல் பாதாளத் துந்துன்பங்களையெல்லாம் 'அக்குவேறு; ஆஸி வேறாக அனுபவித்து, வயத்து வாழ்க்கையின் கொடுமைகளைச் சகித்து தனது மாபம்மக னாசிய சிவகாயியைச் சிறு வயதிலிருந்தே உயிருக்குயிராகக் காதலித்துப் பருவமடைந்து, திருமணம் செய்ய மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், 'என்கற்றும் பிச்சைக்காரனுக்கு எக்காரணம் கொண்டும் என் மகனைக் கொடுக்கவேபாட்டேன்' என்னும் நச்சு வார்த்தைகளைக் கேட்டு, கோபத்தின் எல்லைக்கே சென்ற நிலையில், கவ்வர்த்துக் கத்தியைக் கையிலேந்திய எண்ணம் கோபாவேசத்தோடு மாமனை வெட்டிக் கிசால்வச் சென்று, நன்பனால் தடுக்கப்பட்டு, அன்றே இனிமேல் எனக்குத் திருமணமே வேண்டாமென்று ராஜ பிரதிக்ஷை செய்து கொண்டான். உலக வாழ்வில் வெறுப்புற்றான்' இனிமேல் உயிருள்ளவரை தனது வாழ்வையும் ஆற்றலையும் உழைப்பையும்

அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் விமோசனாத்துக்காகவே அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்னும் திடமான முடிவினை மேற்கொண்டான்; அதற்காக அயரது உழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் தான், சிவகாமி திருமணமாகிப் பதின் நான்கு மாதங்களுள் தனது கணவனையிழந்து 'வாயும் வயிறுமாகத் தனது பெற்றோரிடம் தஞ்சமடைந்தான். மகளின் பரிதாப நிலை கண்டு மனமுடைத்த தந்தை, ராமுவை அழைத்துத்தான் செய்த தவறுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுச் சில நாட்களில் வேதனையால் வெந்து உயிர் துறக்கின்றான். ராமு சகல்வற்றையும் மன்னித்துக் கொள்கிறான்; சிவகாமியையும் மன்னிக்கின்றான்; ஆதரிக்கின்றான்.

இந்நிலையில், சிவகாமி அழகிய ஆள் குழந்தையொன்றைப் பெற்றெடுக்கிறான்; நறளுவ வகன் திறந்த அக்குழந்தையோ ராமுவை 'அப்பா, அம்மா' என வாஞ்சையோடு அழைத்து அவனுடனேயே ஒட்டிக் கொள்கிறது. தனது மகளின் (அருண்) இச்செயல் கண்டு வேதனை களால் வென்றித் துடித்த சிவகாமியின் உள்ளம் சிறிது ஆறுதலடைகிறது. தனது மகனைச் சாட்டாகக் கொண்டு தன்னால் துரோகமிழக்கப்பட்டு, வாழ்க்கையையே வெறுத்தொதுக்க முனையும் ராமுவிடம் மன்னிப்புக் கோரினான்; அவனுடன் நெருங்கிப் பழை முயன்றான். ஆயின் ராமுவோ குழந்தையான அருணாவைத் தனது மகனாக ஏற்றுக் கொண்டு, சிவகாமியை நெருங்காது உள்ளத்தால் துறவு முண்டு, தொழிலாளரின் மேம்பாட்டுக்காகத் தனது உடல், பொருள், ஆளி அத்தனையையும் அர்ப்பணித்து செயற்படலானான்.

அவ்வேளையிலேயே அவன் சற்று எதிர்பாராத விதமாக அவனது இதயத்திற் குடிகொண்ட திருண் ரவது மலரான வசந்தி சந்திக்கின்றான்; அவளை உயிருக்குயிராகக் காதலிக்கிறான். அந்நிலையிலும் ராமுவுக்குப் பலத்த சோதனை!

ராமுவுக்கும் வசந்திக்கும் திருமணம் செய்து வைப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகத் தோட்டத்தில் குரூரமாக இன ரீதியான வன்செயல்கள் கிடும்பெறலாயின. வயங்கள் குறையாடப்பட்டு எரிக்கப்படலாயின. ராமுவின் அத்தையும் தீக்கிரையாளான், அதன் பின்னர் சிவகாமி ராமு வீட்டிலேயே அடைக்கலம் புகுகின்றான். தொழிலாளர் தோட்டத்துக் கோயிலில் அநாதிகளாகத் தங்கியிருந்தனர். துறையின் உதவியோடு ராமு தொழிலாளர்களுக்கு ஆவன செய்யிறான்.

வசந்தியின் தூரத்து உறவினரான அனந்தராமன் வசந்தியைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினான். வசந்தி அதற்கு மறுத்து ராமனைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்யவிரும்பாத அரிந்த அனந்தராமன் வசந்தியின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கத் திட்டமிட்டான். வசந்தி ஒரு நாள் மாணையில் வேலைத் தலத்திருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில் காலை அவளைக் கடத்திக் சென்று கற்பழித்த பிள்ளை மயக்கமுற்றிருந்த அவளை வீதியில் கிடத்தி விட்டுத் தலைமையாகிவிடுகிறான். வசந்தி வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டாள். வசந்தியின் நெருங்கிய உறவினர்களும் ராமுவும் அவளுக்கு ஆறுதலும் தேறுதலும் அளிக்கின்றனர். எனினும் தான் இனிமேல் வாழ்வதில் பயனில்லை எனத் தீர்மானித்துத் தனது தமையனுக்கும் ராமுவுக்கும் கடிதங்கள் எழுதி வைத்துவிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். இதனையறிந்த ராமு ஆழாத் துயரமடைகிறான். சிவகாமியும் ராமுவின் தாயும் நண்பர்களும் அவளைத் தேற்றுகின்றனர்.

அந்நிலையிலே தோட்டத்தில் பலமாற்றங்கள் தடைபெறுகின்றன. தோட்டத்தின் பழைய துறை இடம் மாற்றப்பட்டு அவனுக்குப் பதிலாகப் புதிய துறை தியமணம் பெறுகின்றான். அவனது சர்வாதிகாரப் போக்கினால் தொழிலாளர்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். தோட்டத்துத் துறையினரும் ஏவையை அதிகாரிகளும் அடக்கு முறைகளையும் அடாவுத்தனங்களையும் எதிர்த்து ராமுவின் தலைமையில் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் இறங்கினர்.

வசந்தி தற்கொலை செய்ய முன்பு ராமுவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், 'அதுவது மகனும் வகம்பெண்ணுமான சிவகாமியைத் திருமணம் செய்து சிவகாமியின் மகள் அருவணை ராமு தனது மகனாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதுவே தனது உருக்கமான வேண்டுகோள்' என ராமுவைக் கேட்டிருந்தான். ராமுவின் தாய் தான் இறப்பதற்கு முன் சிவகாமியை ராமு திருமணம் செய்ய வேண்டும் என வற்புறுத்தினாள். சிவகாமியும் ராமுவும் திருமணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அத்திலையிலேயே வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் உக்கிரமடைந்து கொண்டிருந்தன; சிறு சிறு கைகலப்புகளும் நடந்தன. துறையினால் அழைக்கப்பட்ட பொலிசார் ராமுவைக் கைது செய்ய முனைந்தனர். அதனைக் கண்ட தொழிலாளர்கள் குழுவி எழுந்து பொலிசாருடன் மோத முனைந்தனர். சிவகாமியோ தன் அத்தானான ராமுவைப் பொலிசார் கைது செய்யவிடாது தடுக்க முனைந்தாள். அவ்வேளை பொலிசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தனர். சிவகாமியின் மார்பில் பாய்ந்த துப்பாக்கிக் குண்டு அவளது உயிரைப் பறித்தது.

ராமுவுக்கு ஏற்பட்ட இரண்டாவது பேரிழப்பு இதுவாகும். ராமுவும் அருணும் சிவகாமியின் மரணத்தினால் பேரதிர்ச்சிக்கும் ஆற்றொளகத் துயரத்திற்கும் உள்ளாகினர். அதன்பின்னர் ராமு துறவுக்கேவலம் பூண்டு தனது பெறாமகள் அருணோடு தொடர்ந்து பொதுப் பணிகளில் ஈடுபடலானான். ராமுவினால் உயிருக்குப்பிராகக் காதலிக்கப்பட்ட சிவகாமியும் வசந்தியும் அவளது இதயம் குடிகொண்ட இருமலர்களாயினர்.

மாத்தளை-ரோகினியைப் பற்றி எதுவும் அறியாதவர்கள் இத்நாவல் காதல் பற்றிய வெறுமனே கற்பனைக் கதை என அலட்சியப் படுத்தலாம். ஆயின் நாவலாசிரியரே மிகத் தெளிவாக 'என்னுரை' எனனும் பகுதியில் ஒரு தொழிற்சங்கவாதியின் (சேவையாளரின்) வரலாறே இந்நாவலானும் என அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியுள்ளமை உன்ளிப்பாக அவதானிக்கத்தக்கது.

ஆளுநரம் மிக்க ஒருவரது வரலாறு வெறுமனே தனிமனித வரலாறாகவன்றி அவரது சமகால அரசியல், சமூக, பொருளாதார வரலாறாகவும் விளங்கவதை அவதானிக்கலாம். இவ்வகையில் இந்நாவலும் ராமுவின்னது வரலாறாக மட்டுமன்றி மாத்தளைப் பிரதேசத்தோட்டத் தொழிலாளர்களதும் தொழிற் சங்கத்தினதும் வரலாறாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம். வசந்தி, சிவகாமி ஆகிய காதலிகளால் மட்டுமன்றி ராமுவின் நண்பர்களான முனுசாமி, மாட்சாமி முதலியோராலும் மாவட்டப் பிரதிநிதி, தோட்டத்தலைவர், தொழிற்சங்கக் காரியாலய அலுவலர்கள் முதலியோராலும் ராமுவின் குணநலன்களும் தொழிலாளர் முன்னேற்றத்தில் அவன் கொண்டிருந்த ஆர்வமும் தொழிலாளரின் பொருட்டு அவன் செய்த தியாகங்களும் மேற்கொண்ட போராட்டங்களும் இவ் வீதியான வன்செயல்களின் போதும் மண்சரிவு முதலிய இயற்கை அலர்ந்தங்களின் போதும் தொழிலாளர்கள் மிக போசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் அவன் செய்த பேருதவிகளும் தாவல் முழுவதும் புகழ்ந்து பேசப்படுவதை அவதானிக்கலாம். அவ்வகையிற் சில பகுதிகள் வருமாறு:

'ம்--- நம்ம ஜனங்கள் என்ன பாவம் செய்துன்களோ!

பஞ்சம், வெள்ளம், பயங்கரவாதம் எது என்றாலும் அதில் பாதிக்கப் படுபவர்கள் நம்ம ஜனங்கள் தான். என்னைக்குத்தான் இந்த மக்களுக்கு விடுதலையும் சுதந்திரமும் கிடைக்குமோ, அன்னைக்குத்தான் விமோசனம், எத்தனையோ தலைவர்கள் இந்த மக்களின் தயவால் அரசியலில் புகழோடு வாழ்கிறார்கள். இந்த மக்களின் துயர் தீர்க்க எவரும் உருப் படியாக எதையும் செய்ததில்லை. காலம் இப்படியே போகாது.

எங்கேயோ ஒர் இடத்தில் முட்டி மோதி திற்கத்தான் போகுது. அப்போது உணர்ச்சிப் பீழம்புகள் வெடித்துச் சிதறத்தான் போகின்றன. அப்போதும் போராட்டம் உரிமைப் போராட்டமாக மாத்திரமல்ல, விடுதலைப் போராட்டமாகவே உருவெடுக்கும்.

அந்தநாள் இந்த மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் விடுதலைக்கு வித்திட்ட நாளாகப் பிறக்கும். அவை நோக்கி இந்த மக்களை வழி நடத்துவதில் ராமு போன்ற இளைஞர்கள் உணர்வோடு செயற்பட்டு வருகின்றனர். எதிர்காலம் இளைஞர்களின் கைகளில் என்பது போல், இவர்களின் வழி நடத்தல்கள் எதிர்காலத்தில் புதிய தலைமை கலையும், புத்துணர்வுமிக்க சமூகமாற்றத்தையும் கானலாம் என்பதற்கு இப்போது அடித்தளம் இடப்படுகிறது.

ராமு போன்ற தியாகிகள் இந்தச் சமூகத்தில் தோன்றியிருக்கா விட்டால் என்றோ உணர்வையும் நேர்மையும் கடமையுணர்வும் செத்து மடிந்திருக்கும்.---" எனத் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதியின் சிந்தனை யினூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"மனிதன் பிறக்கும் போதே பெயரும் புகழ்மட்டும் பிறப்ப தில்லை. அவை வள முயற்சியும் அறிவுமே பெயரும், புகழும் அவனைத் தானாக வந்தடையச் செய்கிறது.

மனிதனின் உயர்வுக்கு அவனின் உழைப்பும் தியாகம், பண்பு, கொள்கை, திடீரடையங்களே முக்கியமாக அடித்தளமிடுகின்றன. குடகைக்குள் பிறந்த எத்தனையோ பேர் இன்று உலகம் புகழும் அறிஞர்களாக, தலைவர்களாக மக்கள் மத்தியில் திகழ்கின்றனர்.

இதற்கு ஒரு உதாரணம் தான் ராமு. ராமு அதாரண தோட்டத் தொழிலாளியின் மகனாகப் பிறந்து தொழிலாளியாகத் தொழில் செய்து தோட்ட மக்களின் கஷ்டங்களையும் நஷ்டங்களையும் அனுபவ தீவிரமாக உணர்ந்து கொண்டான். இந்த உணர்வு பூர்வமாக ஏற்பட்ட எந்திர எழுச்சியே அவனைத் தொழிலாளர்க்குப் பணிபுரிவதற் குண்டாயதற்கு முக்கிய காரணம். அவனின் உணர்வுகள் மூலம் அவன் எடுத்த எந்தக் காரியத்திலும் இறுதிவரை விடாது உழைத்தார். உண்மையோடும் உழைத்து வருவான். ராமு என்ற இந்த இரண்டிடமுத்துகள் இன்று தொழிலாளர்களின் இதயத்தில் ஒரு தெளிவான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டன.

இந்த உயர்வுக்குள் வருவதற்கு முன்பும், பின்பும் ராமு எத்தனையோ எதிர்ப்பு, போட்டி, பொறாமைகளை எதிர்நோக்கினான்.

அத்தனையையும் பொறுமை என்ற அணிகலனினால் வென்று தொடர்ந்து தொழிலாளர்களின் நண்பனைப் போல் பணிபுரிகின்றான்.

"--- மூலம் இந்த உறுதியோடுதான் தொழிற்சங்க வேலைகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டு துறவியாகச் செயற்பட்டு வருகின்றான். ராமு, அவன் வாழ்க்கையில் எந்தித்ததெல்லாம் துன்பம், போராட்டம், வருமை நிலைந்த வாழ்க்கையைத்தான். இதை அகற்றுப் புறப்பட்ட பல பேரில் ராமு தியாக உருவாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறான்.

அவன் எந்தித்த போராட்டங்கள் தான் எத்தனை. வன்செயல்கள் எத்தனை, உரிமை கேட்டு நடத்திய வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள் தான் எத்தனை எத்தனை. அத்தனைக்கும் வெந்தனலில் புடம் போட்ட தங்கமென மக்களால் புகழப்பட்டான் ராமு.---"

சி.வி வேலுப்பிள்ளையினது அகவாழ்க்கைப் போராட்டங்களிலிருந்து மாத்தளை-ரோகினியின் அவாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் அதிக அளவில் வேறுபடுவதையும் இருவரது குடும்பப் பிள்ளையின் பெற்றுக் கொண்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களும் உலக அனுபவங்களும் வேறுபடுவதையும் அவதானிக்கலாம். சி.வி வேலுப்பிள்ளை தமது வாழ்வில் மூன்று பெண்களிடம் மனதைப் பரிகொடுத்ததையும் மூன்றாவது பெண்ணான சித்திராவைத் திருமணம் முடித்தபின் 'யோக்ககாரனாக'வும் பொருளாதாரநிலை, நண்பர்கள் உதவி, செல்வாக்கு என்ற வகையில் சுமாராகவும் வாழ்ந்தார்.

ஆயின் மாத்தளை-ரோகினியோ சிறு வயது முதலேதான் காதலித்து எந்த அத்தை மகனான சிவகாமியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடிவாத சிலையில் விரகதியுற்றுத் துறவுக்கோலம் பூண்டு பொதுப் பணிகளில் ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு வருடங்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் வசந்தியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்யவிரும்பாத வேளையில் காழ்க்கையின் கொடுஞ்செயலால் வசந்தி தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். திருமண மாகிப் பதினாண்டு மாத்தளைக்கு கணவனை இழந்து இளம் கைம்பெண்ணாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சிவகாமியைத் திருமணம் செய்யவிரும்பாத வேளையில் சிவகாமி பொலிஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டினால் இறக்கின்றார். எந்தப் பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்ய முயல்வாரோ அப்பெண் திருமணத்திற்கு முன்பே இறந்து விடுவாள் என்பது மாத்தளை-ரோகினிக்கு இடப்பட்ட சாபம் போலும்.

இதனாலேயே ராமு தன் கூற்றாகவே பின்வருமாறு கூறுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

'என் வாழ்க்கையில் இரண்டு மலர்கள் மலர்ந்தன. அந்த இரண்டு மலர்களும் இன்று உதிர்ந்து விட்டன. இந்த இரு மலர்களின் உதிர்வுகள் என்றுமே என்னைச் சுகபோக வாழ்க்கை அனுபவிக்கத் தகுதியில்லாதவனாக, சமூக சேவையாளனாகத் திகழ்வதற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்து விட்டன. ஆம் என் வாழ்க்கையில் உதிர்ந்த இரண்டு மலர்கள் என் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்தில் அதிக அன்பும் பாசமும் அளவுகூடாத அக்கறையும் கொண்டிருந்தன. ---

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வரலாற்றில் நடந்த போராட்டங்கள் தான் எந்தணை. அந்த வரிசையில் இந்தப் போராட்டமும் இடம் பெற்று மனவயக வரலாற்றின் தொழிலாளர் போராட்டத்தைப் பற்றி நடுநிலை நின்று எழுதும்போது, இத்தகைய தியாகச் செம்மல்களின் பெயர்களும் நிச்சயம் இடம் பெறும். ---"

மனவயகத் தொழிலாளர் வரலாற்றில் தமது அடிமைத்தனையை அகற்றத் தொழிலாளர்கள், நடத்திய தீரம் மிக்க போராட்டங்கள், செய்துள்ள அளப்பரிய உயிர்த் தியாகங்கள், பெற்றுக் கொண்ட வெற்றிகள் முதலியன பற்றி வெளியுலகமும் அறியும் வகையில் இந்த தாவலாசிரியரே 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்த்த தியாகிகள்' என்னும் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க நூலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மனவயக நாவல்கள் என்றிலுமே காணமுடியாத குறிப்பிடத்தக்க தொரு அம்சம், நாவலின் பெரும்பாலான இயல்களில், அவ்வவ் இயல்களில் தாம் கூறும்போதும் விடயங்களுக்கு ஏற்ற முன்னுரையாகவும் சூழையாகவும் அமைபும் வகையில் இயல்களின் தொடக்கத்தை அமைத்திருப்பதே எனலாம். பெரும்பாலும் இரண்டு அல்லது மூன்று பத்திகளில் அமைந்துள்ள அத்தொடக்கங்கள் காத்திரமான கருத்துகளைக் கொண்டனவாகவும் ஆசிரியரது வாழ்க்கை அனுபவங்களினதும் அறிவேனதும் உரைகல்லாகவும் மணிவாக்குகளாகவும் அமைந்துள்ளமை யிட்டுரைக்கத்தக்கது. அவை பற்றி மீரிவாக ஆராய்வதற்கு இச்சிறு நூலில் இடமில்லை.

ஆங்கமெல்லாம் நெறுஞ்ச மச்சான்

மனவயக கலை-இலக்கிய உலகில் கணிசமான கணிப்பிற்சூரிய மூத்த எழுத்தாளர் ஏ.பி.வி கோமஸ் ஆவார். எழுத்தாளராகவும் கவிஞராகவும் நாடாசிரியராகவும் கவர்ச்சியிக்க மேடைப் பேச்சாளராகவும்

நடிகராகவும் கட்டுரையாளராகவும் விளங்குகின்றார். அவரது படைப்பு களுள் அதிகமானவை இதுவரை நாலுருப் பெறாமையே தூதிக்கடமே.

'ஆங்கமெல்லாம் நெறுஞ்ச மச்சான்' என்னும் இப்படைப்பினைக் 'குறுநாவல்' என ஆசிரியரே 'என் நன்றி' என்னும் பகுதியிற் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் உண்மையில் இது ஒரு குறுநாவல்தான்! என்னும் ஐயம் ஏழுகின்றது. தெளிவுத்தை, ஜோசப்பின் பாலாயி, ஞாயிறு வந்தது முதலிய குறுநாவல்களுடன் இதனை ஒப்பிட முடியுமா? 'குறுநாவலுக்குரிய முக்கிய பண்புகள்' இதில் இடம் பெற்றுள்ளனவா? 'நாட்டார் பாடல்கள்' இடையிட்ட குறுநாவல்' இது எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், பக்கப் பக்கமாக ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட நாட்டார் பாடல்களும் அவற்றுக்கான வியாக்கியானங்களும் அவற்றைத் தொடுத்து நிற்கும் மூன்றாந்தாக் காதல் கதையும் நையாண்டியும் கோமாளித்தனமான செயற்பாடுகளும் ஒரு குறுநாவலாகிவிடுமா? என்னும் வினாக்களே இப்படைப்பினை வாசித்தபோது மனதில் தோன்றி நிலைபெற்று அலைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாட்டார் பாடல்களை ஊடகமாகக் கொண்டு கதாப் பிரசங்கப் பாணியில், தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அக்கிரமங்கள், காதல்-காமக் கேளிக்கைகள், வக்கிரம் மிக்க காமுகச் சேட்டைகள், 'தீராத விளையாட்டுத்தளங்கள்' முதலியவற்றை ஆசிரியர் நாகுக்காகவும் கேலியாகவும் நகைச்சுவையுடனும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை ஒன்றே இப்படைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

சான்றாக்கம்

1. இவை பற்றிப் பின்வரும் தூல்களில் விபரமாகக் காணலாம்: சிவசுப்பிரமணியன், ஆ., அடிமை முறையும் தமிழகமும், 1984. நம்முடிரிபாடு. இ.எம்.எஸ்., இந்திய வரலாறு; ஒரு மார்க்சிய கண்ணோட்டம், 1978. கேசவன், கோ., இயக்கமும் இலக்கியப் போக்குகளும், 1982.
2. இவை பற்றிப் பின்வரும் நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் விபரமாகக் காணலாம்: சிவசுப்பிரமணியன், ஆ., 'அடித்தள மக்கள் மீதான பாலியல் வன்முறையும் நாட்டார் வழக்காறுகளும்', தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல், 1983. (பதிப்பாசிரியர், க.சண்முகலிங்கம்)

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavinaham.org

- கேசவன், கோ., இயக்கமும் இலக்கியப் போக்குகளும், 1982.
 அருணாசலம், க., மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், 1984.
3. டேவிட், கே. ஆர்., வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது, 1976, பக். 57-58.
 4. மேற்படி, பக். 50-52.
 5. மேற்படி, பக். 42-43.
 6. சிலப்பதிகாரம், வஞ்சினமாலை, ஆடிகள்; 36-39.
 7. டேவிட், கே. ஆர்., வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது, 1976, பக். 147.
 8. மேற்படி, பக். 12.
 9. மேற்படி, பக். 114-135.
 10. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் 1978, பக். 113.
 11. தெளிவத்தை ஜோசெப், காலங்கள் சாவதில்லை, 1974, ஆசிரியர் முன்னுரை.
 12. மேற்படி, பக். 119.
 13. மேற்படி, பக். 117.
 14. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1978, பக். 133.
 15. இவைப்பற்றிப் பின்வரும் நூலில் விரிவாகக் கரணலாம். மாத்தளை-கோசினி, உரிமையப் போராட்டத்தில் உயிர் தீத்த தியாகிகள், 1993.
 16. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1978, பக். 112-113.
 17. தெளிவத்தை ஜோசெப், காலங்கள் சாவதில்லை, 1974, பக். 17.
 18. மேற்படி, பக். 103-105.
 19. மேற்படி, பக். 155.
 20. மேற்படி, பக். 192.
 21. மேற்படி, பக். 215.
 22. மேற்படி, பக். 6-7.
 23. மேற்படி, பக். 13.
 24. மேற்படி, பக். 200-201.

25. மேற்படி, பக். 202.
26. மேற்படி, பக். 106-107.
27. மேற்படி, பக். 75.
28. இவை பற்றிப் பின்வரும் நூலில் விரிவாகத் தோக்கப்பட்டுள்ளன. சரஸ்நாடன், சி.வி சில சிந்தனைகள், 1986.
29. மேற்படி நூல்.
30. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், ஞானப்பாடல்கள், காலனுக்கு உரைத்தல், மலையகப் பழித்தல்.
31. வேலுப்பிள்ளை, சி.வி., இனிப்படமாட்டேன், 1984, பக். 5-5.
32. மேற்படி, பக். 8.
33. மேற்படி, பக். 47.
34. மேற்படி, பக். 69-70.
35. மேற்படி, பக். 84.
36. மேற்படி, பக். 16.
37. மேற்படி, பக். 48-49.
38. சரஸ்நாடன், சி.வி சில சிந்தனைகள், 1986, பக். 3.
39. வேலுப்பிள்ளை சிவி.. இனிப்படமாட்டேன், 1984, பக். 77-82.
40. மேற்படி, பக். 83.
41. மேற்படி, பக். 38.
42. மேற்படி, பக். 40.
43. மேற்படி, பக். 44.
44. மேற்படி, பக். 62-84.
45. மேற்படி, பக். 125.

சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் உள்ளங்கவாந்த உற்ற நண்பன் ராஜன் 'இனிப்படமாட்டேன்' என்னும் நாவலை அதிக அளவில் ஆக்கியதித்து நிற்கும் உத்தம பாத்திரம் ராஜன். இந்நாவலில் மட்டுமன்றி சி.வி, தமது வீடற்றவன் என்னும் நாவலிலும் ராஜனுக்குக் கணிசமான முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். இதனால் ராஜன் வெறுமனே கற்பனைப் பாத்திரம் அன்று; வரலாற்றுப் பாத்திரமாக இருக்கலாம் என முடிவு செய்தேன். ஆயினும் அவர் யார் என என்னால் திட்டவாட்டமாக முடிவு செய்ய முடியவில்லை. சந்தேகத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் முகமாக நண்பர் சரஸ்நாடனிடம் கடித மூலம் இது பற்றி வினவினேன்.

சந்தேசத்திற்கிடையில்லாயல் ஈஜன் சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் நெருங்கிய நண்பரும் வரலாற்றுப் பாத்திரமாவ வி.கே. வெள்ளை எனே எனது தெரிவித்திருந்தார். அவ்வாறுக்கு வந்து நன்றிகள்.

எனது நச்சரிப்பைப் பொறுக்க முடியாது உள்ளன் போடு உதவி யவர்களுள் ஒருவர் திருமதி நாளாயினி கப்பையா. கிடைத்தற் கரிதாக இருந்த 'அவள் வாழத்தான் போகிறாள்', 'இப்பத்தில் இணைந்த இருமலர்கள்' ஆகிய நாவல்களையும் 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்' என்னும் நூலையும் அரிதில் முயன்று தேடிப் பெற்று எனக்கு உதவினார். அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

மாத்தளை -ரோகினியைப் பற்றி மலையக இலக்கிய உலகில் ஓரளவே அறிந்திருந்தேன். ஆயின் திருமதி நாளாயினி கப்பையா அவர்கள் தந்துதிய 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்', 'இதயத்தில் இணைந்த இரு மலர்கள்' ஆகிய நூல்களின் மூலமே அவரை என்னால் சரியாக இளம் காண முடிந்தது. சி.வி வேலுப்பிள்ளைக்கு (சந்திரன்), பி.கே. வெள்ளையனுக்கும் (ராஜன்) இடையிலான அத்தியத்தப் பிணைப்பு, தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் இருவரும் தோளோடு தோளாக நின்று செயற்பட்டமை, வெள்ளையனின் தீர்ச்செயல்கள் முதலியன பற்றி மாத்தளை ரோகினி 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்' என்னும் தமது நூலில் விரிவாகவே விளக்கியுள்ளார். 'இனிப்படமாட்டேன்' என்னும் நாவலைச் செவ்வனே பரிந்து கொள்வதற்கு மாத்தளை -ரோகினியின் ஆற்றால் எனக்கு பெரிதும் உதவிற்று. அவ்வகையில் மாத்தளை -ரோகினிக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றிகள்.

48. வேலுப்பிள்ளை. சி.வி., இனிப்படமாட்டேன், 1984, பக்.102.

47. மேற்படி, பக்.193.

'நீநல்லவனாக இருக்க வேண்டும், கோழை நல்லவனாக இருக்க முடியாது' எனச் சந்திரன் மகனிடம் கூறியது ஆழ்ந்த சுருந்து டையது. சி.வி.யின் படிப்பிற்கும் திறமைக்கும் அவர் மனம் வைத்திருந்தால் கம்போகத்தில் திணைத்திருக்க முடியும். ஆயின் நல்லவனாக வாழ்ந்திருக்க மாட்டார்; மலையகமும் ஒரு சி.வியை ஒருபோதும் பெற்றிருக்கமாட்டாது. மொத்தத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகமே ஒரு சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாவைப் பெற்றிருக்கமாட்டாது. சி.வி. இவற்றை எந்த அளவிற்கு உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அரைகுறையால் தன்பன் சந்திரன் கதைப் பற்றிக் கூறியுள்ளதிலிருந்து

நன்கு புலனாகின்றது. அவரது கூற்றுக்கள் சில வருமாறு:

"சந்திரன், கண்ணம்மாள் நான் பிறந்த மால்வெளி தோட்டத்திற் பிறந்தவர்கள்; என்னோடு விவையாடியவர்கள்; என்னோடு தோட்டப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்கள். பின்னர் சந்திரன் என்னோடு தலவாக்கெல்லை, நூலெரியாப் பள்ளிக்கூடங்களில் படித்தான். என் இணை பிரியாத் தோழன். இன்று அவன் பலவகையிலும் உயர்ந்து விட்டான். அதிகாரப் பீடத்திற்கும் அவனுக்கும் அதிக நெருக்கம். அவன் முன்னேற்றத்தில் எனக்குப் பெருமிதம். ஆனால் எனக்கு உறவு கரைந்து போய்விட்டது. கடக்க முடியாத ஆறு எங்கள் இருவரையும் பிரித்து விட்டது. காலத்தால் வரும் மாற்றங்களை யார் தவிர்க்க முடியும்." (பக்.104)

"சந்திரன் சொன்னவைகள் உண்மை. சந்திரன் கெட்டிக்காரன். நாளைடவில் பணம், வீடு செல்வாக்கெல்லாம் தேடிக்கொண்டான். ஆனால் தொழிலாளர்களுக்குச் சேவை செய்கிறேனென்று சொல்லும் இவன் சுற்றத்தவர்களையும் நண்பர்களையும் திரை போட்டு மயறப்படி எனக்கு விபரீதமாக இருந்தது. தோட்டப் பகுதியிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து வாழ்க்கையில் வெற்றி கண்டவர்கள் முகமடி போட்டுக் கொள்வது புதிதல்ல. ஆனால் தொழிற் சங்கவாதி, பல்லுக்கட்டிக் களைக்கப்பிள்ளை ஜோசியம் பலித்துவிட்டது. ரதோ கண்ணம்மாள் வசதியாய் வாழ்வதில் எனக்குத் திருப்தி." (பக்.182)

48. மேலது, பக். 194-195.

49. மேலது, பக்.67

50. இவை பற்றிப் பின்வரும் நூலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. மாத்தளை ரோகினி, உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள், 1993.

51. வேலுப்பிள்ளை. சி.வி., இனிப்படமாட்டேன், 1984, பக்.58.

52. மேற்படி, பக்.142.

53. சரஸ் நாடன், சி.வி. சில சிந்தனைகள், 1988, பக்.4-7, 63-65

54. மேற்படி, பக்.5-8.

55. சரஸ் நாடன், தேசபத்தன் கோருடே சம்யக், 1988, பக்.70

56. வேலுப்பிள்ளை, சி.வி., இனிப்படமாட்டேன், 1984, பக்.109-110.

57. மேற்படி, பக்.109.

58. மேற்படி, பக்.7.
 59. மேற்படி, பக்.52.
 60. மேற்படி, பக்.11.
 61. மேற்படி, பக்.71.
 62. மேற்படி, பக்.137-138.
 63. புதுமைப் பித்தன் கதைகள், 1940, முன்னுரை, பக். xi x
 64. வேலுப்பிள்ளை, சி.வி., இளப்படமாட்டேன், 1984, பக் 158.
 65. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், சுயசரிதை, 96, கனவு, பாடல்-3.
 66. மாத்தளை சோமு, அவன் வாழத்தான் போகிறான். 1996, என்னுரை.
 67. மேற்படி, பக். 217-218.
 68. மேற்படி, பக். 218-219.
 69. மேற்படி, பக். 99-100.
 70. மேற்படி, பக். 113.
 71. மேற்படி, பக். 115.
 72. மேற்படி, பக். 113.
 73. மாத்தளை சோமு, அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள், 1994, பக். 51-52.
 74. மேற்படி, பக். 57-59.
 75. மேற்படி, பக். 6-7.
 76. மேற்படி, பக். 22-23.
 77. மேற்படி, பக். 201-202.
 78. மேற்படி, பக். 177.
 79. மேற்படி, பக். 151.
 80. இவ்வகையில் முக்கியமான படைப்புகள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.
 அகஸ்தியர், என்., மகாகனம் பொருந்திய---, 1994. எவனக்கும் தாயாக, 1994. நாகத்திலிருந்து, 1994.
 மாணிட தரிசனங்கள், 1995.
 இராஜேஸ்வரி, பா., ஒரு கோடை விடுமுறை, 1981.
 குகபாலன், கா., யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு, 1997.
 செங்கை அழியான், யாழ்ப்பாணத்து இராத்ரிகள், 1993.

இரவுப் பயணிகள், 1994.

சேரன், உ.,

பேகராசா, அ., மாணத்தூள் வாழ்வோம், 1995.

பத்மநாப ஐயர், இ.,

தாமரைச் செல்வி, வேள்வித் த் அழுவதற்கு நோயில்லை
 விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, 1992. யோகநாதன், செ.,
 வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?, 1980.

வசந்தன், சபா., மண்ணின் நினைவுகள், 1985.

வில்வாத்தினம், அ., காலத்துயர்,

நாவண்ணன், எத்தனை எத்தனை வித்துகள் வீழ்த்தன, 1995.
 ஒரு தீபம் எரிகின்றது, 1995.

நீலவண்ணன், 24 மணிநேரம், 1977.

81. மாத்தளை சோமு, எல்லை தர்ன்டா அகதிகள், 1994, பக். 20-21.

82. மேற்படி, பக். 12.

83. மேற்படி, பக். 15-17.

84. மேற்படி, பக். 107-108.

85. மேற்படி, பக். 144-145.

86. மேற்படி, பக். 66.

87. மேற்படி, பக். 37.

88. மேற்படி, பக். 36.

89. மேற்படி, பக். 77.

90. மாத்தளை காந்திக்கேசு, வழிபிறந்தது, 1992, பக். 30.

91. மேற்படி, பக். 5.

92. மேற்படி, பக். 18.

93. மேற்படி, பக். 80-81.

94. மேற்படி, பக். 11.

95. மாத்தளை கோகிலி, இதயத்தில் இணைந்த இருமலர்கள், 1997,
 நாவலின் பின் அட்டை.

96. மேற்படி, என்னுரை.

97. மேற்படி, பக். 190.

98. மேற்படி, பக். 99-100.

99. மேற்படி, பக். 227.

100. மேற்படி, பக். 237.

1983 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட கால

நிலைமைகள்

'கருப்பு ஜூலை' என வர்ணிக்கப்படும் 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இடம் பெற்ற மிக மோசமானதும் மிலேச்சத் தளமானதுமான வன்செயல்கள் இவ்வகை வாழ் தமிழ் மக்களது வரலாற்றில் பெரும் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது. மலையகத்தொழிலாளர் வரலாற்றிலும் இவ்வன்செயல்கள் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. மலையகத் தொழிலாளருள்ளும் புத்திஜீவிகளுள்ளும் கணிசமான தொகையினர் இத்தியாவுக்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்தனர். 1980 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 'அழிவின் பிள் ஆக்கம்' என்பது போல மலையகத் தொழிலாளர்கள் சம்பள உயர்வுக் கோரிக்கைகளிலும் குடிபுரிமைப் போராட்டத்திலும் அரசியலிலும் கல்வி, பொருளாதார முதலிய சூறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தை அடைந்து வருகின்றனர். பெருத்தோட்டத்துறை உற்பத்தி சார்ந்த தொழில்களுடன் வேறு பல தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு முன்னேற்றம் காண முயல்கின்றனர்.

இவ்வகையிலே ஏறத்தாழக் கடத்த புகினைந்து ஆண்டு காலப் பகுதியில் மலையகத்தில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கும் மலையக நாவல்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவே. அவற்றுள் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியவை-நூல் வடிவம் பெற்றவற்றுள்- தி. ஞானசேனின் 'லயத்துச் சிறைகள்', 'கவ்வாத்து' என்னும் இரு நாவல்களுமாகும். கவ்வாத்து குறுநாவலாகும். நூல் வடிவம் பெறாதவற்றுள் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'நாங்கள் பாவினாக இருக்கின்றோம்' என்னும் தொடக்கதை கவனத்திற்கொள்ளத்தக்க ஒன்றாகும்.

இந்நாவல் முதற்பதிப்பாக 1984 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. குருதியாலை, லயத்துச் சிறைகள், கவ்வாத்து ஆகிய மூன்று நாவல்களும் காலம் காலமாகத் துன்பக் கேளியில் கிடந்துமுடிந்ததோட்பட்ட தொழிலாளர்களது சமகால வரலாற்றுக் கருவுலங்கள் எனக் கூறத்தக்க வகையில் விளங்குவதை அவதூறிக்கலாம் மலையகத் தொழிலாளர்களது வரலாற்றில் ஏற்பட்ட திருப்பு முனைகளுள் முக்கியமான ஒன்று தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமையும் அதனால் தொழிலாளர்களக்கு ஏற்பட்ட நிராசைகளும் ஏமாற்றங்களும் மோசமான சிதைவுகளும் தோட்டப்புறங்கள் பேரினவாத மயமாக்கப்பட்டமையும் எனலாம். இவ்வகையின் 'கரிநாள்' என்றும் 'கறுப்பு ஜூலை' என்றும் வருணிக்கப்படும் 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இடம் பெற்ற வெடிகுரமான வன்செயல்கள் மேற்கண்ட நிலைமைகளை மேன்மேலும் மோசமாக்கின. தேசியமயமாக்கப்பட்ட தோட்டங்கள் மீண்டும் கம்பனி களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டமையும் அதனால் ஏற்பட்ட வீணைவுகளும் மாற்றமொரு திருப்பு முனையாக விளங்குகின்றது. இந்த இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட பலதுறை மாற்றங்கள், அவை தொழிலாளர்களது வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்தி வரும் பாதிப்புகள் முதலியவற்றை அலசி வெளிப்படுத்தும் வகையில் 'லயத்துச் சிறைகள்' என்னும் நாவல் விளங்குவதை அவதூறிக்கலாம்.

தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தாந்தை விரும்பியோ விரும்பாமலே உயர்த்தும் முயற்சியில் ஆட்சியாளர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டமை, வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் உதவிகள் முதலியவற்றால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் சிறிது சிறிதாக ஏற்பட்ட தொடங்கியுள்ள முன்னேற்றங்கள், தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் தொழிலாளிகளாகவே வாழ வேண்டும் என நீண்ட காலம் நிலவிவந்த 'நியதி' மாற்றப்பட்டுத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளும் கல்வித் துறையில் முன்னேறத் தொடங்கியமை, நாடாற்றவர் அனைவருக்கும் சட்ட ரீதியாகப் பிரசார சலிமை வழங்கப்பட்டபோதும் இன்றுவரை அதனை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை என சிக்கல்கள், இடைபூறுகள், தாமதங்கள், தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் ஏற்படாமையே, அதற்கான காரணங்கள் முதலானவற்றை அலசுவதாக இந்நாவல் விளங்குகின்றது.

"இந்நாவலில் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் சில வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு உள்ளாகும் என்பதை நான் அறிவேன். அதுவே நான் கூற வந்த

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

கருத்துகளுக்கு ஆரோக்கியமான அழுத்தத்தைக் கொடுக்காமெனவும் எதிர்பார்க்கலாம். நடப்பியல் மெய்மைகளே இந்நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளன; யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பாக எதனையும் தான் கூறவில்லை. அலுதாபத்திற்குரிய மக்கள் என்றுமே அலுதாபத்திற்குரியவர்களாக இருந்து விடக்கூடாதே என்ற வேட்கையில், அவர்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை, அவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பவித்திர உணர்வுடன் கூற முயன்றிருக்கிறேன்." என நாவலாசிரியர் தமது முன்னுரையிற் கூறியுள்ளமை மூன்றி நோக்கத்தக்கது.

லயத்துச் சிறைகள் தாவலின் கதாநாயகன கத்தரம் தொழிலாளர் குடும்பத்திற் பிறந்து மிகுந்த சிரமங்களின் மத்தியில் தந்தையின் பெயரையே அநியாத நிலையில் தாயின் ஒப்பரிய தியாகத்தால் படித்துக் குடும்ப நல மேற்பார்வையாளமராகக் கடமைபாற்றுகின்றான். நற்குணங்கள் வாய்க்கப் பெற்றவளாகவும் தொழிலாளர் நலனிலும் முன்னேற்றத்திலும் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவனாகவும் இன.மத. மொழிவேறுபாடுகளற்ற பரந்த உள்ள முடையவனாகவும் விளங்குகின்றான்; நாவலாசிரியரது கருத்துகளைத் தாங்கும் பாத்திரமாகவும் திகழ்கின்றான் நாவலாசிரியரே கந்தரமாகச் செயற்படுவதையும் அவ தாளிக்கலாம்.

கந்தரம் குடும்பநல மேற்பார்வையாளராகப் பதவியேற்றதும் துரை அவனுக்குக் கூறிய அறிவுரை. "--- தீர்வாகத்திற்குச் சார்பாக நடந்து கொண்டால் எவ்வித பிரச்சினையும் இருக்காது. --- உளது வேலையைத் தோட்டத்து டாக்டரின் அனுசரணையுடன் மேற்கொள்ளலாம். தொழிலாள்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதைத் தவிர்க்கவேண்டும்---" என்பதாலும், இக்கூற்று தோட்டத்துவரமார் தொடக்கம் சாதாரண அதிகாரிகள் வரையினான அவர்களது மனோபாவத்தையும் வஞ்சகச் செயல்களையும் மிகவும் தத்ரூபமாகப் பிரதிபலிக்கின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

தொழிலாளர் நலனிலும் முன்னேற்றத்திலும் இதயசத்திபுடன் கூடிய அக்கறை கொண்ட கந்தரம் தனது நண்பர்களுடன் உரையாடு வகையில், "நம் மலைதாட்டியவல உள்ள தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத் தரம் ரொம்ப மோசமா இருக்கு. --- நம் ஆளுங்க இங்க வந்து நூற்றாய் பது வருசத்துக்கு மேலாகுது. இன்னும் அதே பழைய நிலையில் தான் இருக்காங்க; தம்ப பாட்டன், பூட்டன், கொப்பாட்டன் காலத்திலை இருந்து அதே பத்தடிக்காம்பராவில் தான் பரம்பரையாக வாழ்ந்துக் கிட்டிருக்காங்க. வாழற மொறயிலும் பெரிசா ஒரு முன்னேற்றமும்

இல்லை. ---" என வரும் கூற்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

ஆசிரியர், கதைப் போக்கின் இடையிடையே மனலயகத்தின் அக்கால நிலைமைகளையும் சமகால நிலைமைகளையும் எதிர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட வேண்டிய நிலைமைகளையும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் வாயிலாக அடிக்கடி ஒப்பு நோக்கி. அரிய உண்மைகள் பலவற்றையும் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களையும் மிக அநாயாசமாக வெளிப்படுத்திச் செல்லும் திறன் மெச்சத்தக்கது. கடந்த நூற்றாய்ப்பது வருடகாலப்பகுதியில் தொழிலாளர் வாழ்வில் அவர்களையுமறியாமலே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாற்றங்கள், கொடுமாள இனக்கல வரங்கள், அழிப்பு நடவடிக்கைகள், அடக்குமுறைகள், ஒடுக்குமுறைகள், ஆக்கிரமிப்புகள், அக்கிரமங்கள் முதலியவற்றை எதிர்கொண்டு, அவற்றைச் சவால்களாக ஏற்று அதிவின் மத்தியில் ஏற்படும் ஆக்கம் போன்ற தொழிலாளர்கள் முன்னேற்றப்பாடையில் வீறுதடை போட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் அநாயாசமாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ள திறன் விபக்கத்தக்கது. பாராட்டத் தக்கது.

அதே சமயம் கடந்த நூற்றாய்ப்பது வருடங்களாகத் தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக விளங்கி வரும் அகப்புறக் காரணிகளையும் ஆங்காங்கே மிகவும் ரூட்பமாகவும் தெளிவாகவும் கதைப்போக்கினூடே வெளிப்படுத்தும் திறன் அவதானிக்கத்தக்கது.

இந்நாவலின் கதாநாயகனான கத்தரம், அவனது தாயினதும் தந்தையினதும் வாழ்க்கை பற்றி திரகசியங்கள், வரலாறு, குழந்தை மாற்றங்கள், கந்தாத்திற்கும் சிங்கப்பெண்ணான சந்திரிகாவிற்குமிடையிலான காதல் உறவுகள், முத்துபண்டாவிற்கு சந்திரிகாவிற்குமிடையிலான உறவு, அவை தொடர்பான புதிர்கள், சுபா-கத்தரம்- சந்திரிகா ஆகிய பாத்திரங்களுக்கிடையிலான முக்கோணக் காதல் போராட்டங்கள் முதலியவற்றின் மூலம் நாவலாசிரியர் நாவலின் கதைக்கு உயிர்த்துடிப்பையும் ஆர்வ நாட்டத்தையும் விறுவிறுப்பையும் வலுவான கருத்துகளையும் வழங்கியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

நாவலின் ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் வந்து செல்லும் முத்து பண்டா, அவனது சட்டபூர்வமற்ற மனைவி மீனாட்சி, அவர்களது மகள் கத்தரம், அவனது காதலியும் முத்து பண்டாவின் மருமகளுமான சந்திரிகா, மீனாட்சியின் அண்ணனும் கண்டக்டருமான ராமசாமி, அவரது மகள் சுபா, கோழி முட்டைப் பூசாரி முதலியோர் தமது செயல்கள் என்னாங்கள், உரையாடல்கள், குணவியல்புகள் முதலியவற்றால்

நெஞ்சில் நிலைக்கும் பாத்திரங்களாக விளங்குகின்றனர். முத்து பண்டா-மீனாட்சி, சுந்தரம்-சந்திரிகா, சுந்தரம்-சபா ஆகியோருக்கிடையிலான காதல் உறவுகள் மின் வெட்டுத் தெறித்தாற்போன்று கதைக்கு உயிரூட்டுகின்றனவே தவிரக் கதைகளை விழுங்கி உட்பம் விடுவனவாக அமைபாமை விண்ணொரக்கத்தக்க தொன்றாகும். சுந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளும் இனவேறுபாடுகளும் இளம் பெண்களின் வாழ்க்கையை எந்த அளவிற்குப் பாதிக்கின்றன என்பதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாக இக்கதையில் முத்து பண்டா-மீனாட்சி உறவு விளங்குகின்றது.

நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு, தோட்ட தொழிலாளர்களின் பிள் தங்கிய திணைமை, இருப்பிட வசதிக்குறைபாடுகள், சுகாதாரச் சிக்கல்கள், கல்வி அறிவின்மை, வறுமை, அறி யாமல் முதலியவற்றை நாகுக்காக வெளிப்படுத்தவதுடன் அவற்றைப் போக்கும் வழிவகைகளையும் கதைப் போக்கிலுடே விவரிப்பதால் பாராட்டத்தக்கதொன்றாகும். மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிப் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவம் நாவலாசிரியருக்கு இவ்வகையில் கைகொடுத்துள்ளது எனலாம். நாவலின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதி இவை பற்றியவைகளே அமைந்துள்ளன.

1970களில் மலையகப் பெருந்தோட்டங்கள் அரசாட்சமையாக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து பொருளாதார ரீதியாகவும் பிறகுறைகளிலும் ஏற்பட்ட பெரும் பாதிப்புகள், தொழிலாளர்களின் எதிர்பார்ப்புகள் காளல் நீராக்கியமை, அதனால் அவர்கள் பொறுமையிழந்து பொங்கி யெழுந்து போராட்டத்திற் குதித்தமை, அதனாலேற்பட்ட விளைவுகள் முதலியவற்றைச் சிந்தாமற் சிதறாமல் தத்குபமாகப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் மலையகத்தின் தரமான நாவல்களுள் ஒன்றாகிய குருதி மலையைப் படைத்தளித்த நாவலாசிரியர், 1970 களிலிருந்து தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தும் நடவடிக்கைகளுள் ஒன்றாகச் சுகாதார வசதிகளைப் பெருக்குவதில் தவிர்க்க முடியாதவாறு அரசு சமயம் செலுத்த வேண்டியேற்பட்டது. அதே சமயம் அரசு சார்பற்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் மேற்கொண்டு வரும் முன்னேற்றகரமான நடவடிக்கைகள், பணிகள், தொழிலாளர் மத்தியில் ஏற்பட்டு வரும் வீழிப்புணர்வு முதலியவற்றை ஆசிரியர் இந்நாவலில் தத்குபமாகக் காட்ட முயன்றுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

மலையகத் தோட்டங்களிற் பிள்ளை மடுவத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, ஏற்பட்டு வந்து மாற்றங்கள் முதலியவற்றை வெவ்வேறு

உத்திகள் மூலம் நாவலாசிரியர் விளக்கிச் செல்கிறார், நாவலாசிரியரின் கருத்துகளைத் தாங்கி நிற்கும் சுந்தரம், அவளது அருமைக் காதலி சந்திரிகா ஆகியோரின் செயற்பாடுகள், உத்தியோகம் ஆகியனவும் தோட்டத் தொழிலாளரின் முன்னேற்றம் பற்றியனவாக அமைந்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

தொழிலாளர் சலுகத்தின் இலைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களுக்கும் முதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களுக்கு மிடை மிளவா உரையாடல்கள், அப்பாத்திரங்களின் சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள் முதலியவற்றின் மூலமும் ஆசிரியர் கூற்றாகவும் பெரிய துரை முதல் கண்டக்டர் வரையிலான தோட்டத்து அதிகாரிகளின் செயல்கள், சிந்தனைகள், உரையாடல்கள் முதலியவற்றின் மூலமும் சபா, சுந்தரம் ஆகியோரது சொற் பொழிவுகளின் மூலமும் தொழிலாளர்களின் குழந்தைக்கும் தொண்டர் ஆசிரியையான சபா, பிள்ளை மடுவத் தாழி சந்திரிகா, சுந்தரம் முதலியோருக்கிடையிலான உரையாடல் மூலமும் நாவலாசிரியர் மிக அநாவசியமாகவும் நாகுக்காகவும் துல்லியமாகவும் தலைமுறை முரண்பாடுகள், 1970 ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட கால மலையகத் தோட்டங்களின் திணைமைகள், பிற்பட்ட காலத்து திணைமைகள், நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்கள், ஏற்பட்டு வரும் முன்னேற்றங்கள், சாதக பாதகமான விளைவுகள் முதலியவற்றை வெல்லாம் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. கூடவே தொழிலாளர்களது சமயாசாரங்கள், சடங்குமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், அறியாமல் முதலியவற்றையும் புலப்படுத்திச் செல்லும் சிறவும் ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் நாவலுக்கு உயிரூட்டும் வகையில் மலையகப் பேச்சு வழக்கினைக் கையாண்டுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கவை.

தோட்டங்கள் அரசாட்சமையாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பலவாறும், அரசாட்சமையாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டங்களின் கணிசமான பகுதி ஆட்சியாளரின் ஆகாவாள் களுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்ட தோட்டப் பகுதிகள் போதிய பராமரிப்பின்மையால் நாளடைவில் தேயிலைச் செடிகளின் களையும் அவற்றின் வருவாயும் குறையலாயின, அதே சமயம் புதிதாகத் தோட்டங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றங்கள் (கொலனிகள்) தோட்டப்புறங்களின் அண்டிய கிராமப் புறத்து மக்க ளுக்கே அதிகம் வழங்கப்பட, தோடு அவர்கள் வீடு கட்டுவதற்கான ளுள், போதிய சுகாதார வசதிகள், வீசை சலுகைகள் முதலியனவும் கொடுக்கப்பட்டன. தேயிலைத் தோட்டங்கள் பல பிற்பாடு செவ்வக நிலங்களாக மாற்றப்பட்டன. இத்தகைய நிலைமைகள் தலைமுறை

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தலைமுறையாகத் தோட்டங்களையே நம்பி வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்திய தொழிலாளர்களுக்குப் பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தலாயின.

இத்தகைய நிலைமைகளையெல்லாம் நாவலாசிரியர் கதைப் போக்கிலூடே பாத் திரங்களின் உரையாடல்கள் வாயிலாக மிகவும் கச்சிதமாகவும் அநாயாசமாகவும் வெளிப்படுத்திச் செல்வதை அவ தாலிக்க முடிசின்றது. தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கலிசயான அளவு தோட்டப் பகுதிகள் காலம் காலாகப் பாடுபட்டுவந்த மலையகத் தொழிலாளர்களுக்க வலங்கப்படாது கிராமப்புறச் சிங்கள மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டபோது மலையகத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய போராட்டங்கள், செய்த தியாகங்கள், அவர்களது ஆதங்கம் முதலியவற்றையும் நாவலாசிரியர் ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்திச் செல்கிறார். "பாருங்கண்ண, கொலனிக்காரங்க எல்லாம் சும்மா இருந்துக்கிட்டு ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கருன்னு அரசாங்கத்தில வாங்கிக்கிடபாங்க; நாங்க கஷ்டப்பட்ட தோட்டம், எங்களுக்கு ஒரு துண்டு காணிகூடக் கெடைக்கல்ல. ---" எனத் தொழிலாளர் வாயிலாகவே அவர்களது ஆதங்கத்தை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தினங்கற் கம்பராத் தாத்தா, மீனாட்சி, இளைய தலைமுறையினரான பெரியசாமி, சுந்தரம், வேலு முதலிய பாத் திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல் மூலம் 1970 களிலும் அதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியிலும் மலையகத்தில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் நாவலாசிரியர் தத்தூபமாகப் புலப்படுத்தும் திறன் போராட்டத்தக்கது. "--- அந்தக் காலத்துல எங்க வலத்துப் பரிசையப் போக்கினதே கெழங்கு வகைதான். மூணு மாசத்து சேம்பன் கிழங்கு பஞ்சந்தாய்கி; அப்புறம் சீனி வாழைக்கிழங்கு, வெத்தல் வள்ளிக் கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்குமூன்று வெதவெதமாக நட்டு வைப்போம். ---" எனத் தொங்கற் கம்பராத் தாத்தா கூறுவது மனம் கொள்தக்கது.

பிள்ளைமடுவம், பிள்ளைகளைக் கண்காணித்தல் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டு வரும் முன்னேற்றங்கள் முதலியவற்றைச் சுந்தரம்-சந்திரிகா, டாக்டர், கண்டக்டர் முதலிய பாத் திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல்கள், செயல்கள் முதலியனவற்றின் மூலம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நவீன வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் பிள்ளைமடுவத்தில் பிள்ளைகளைப் பராமிக் காலப் பகுதியிலிருந்தே பிள்ளைகளை நல்வழிப்படுத்திப் பிள்ளைகளும் நாடும்

சமூகமும் பயன்பட வாழச் செய்ய முடியும் என்பதையும் நாவலாசிரியர் நாளூக்காக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். "--- தோட்டப் பிள்ளைகளிடம் எவ்வளவோ திறமை இருக்கின்றது. ஏனைய சமூகத்தவரின் பிள்ளைகளோடு ஒப்பிடும் போது இவர்கள் கொஞ்சம் கூட பின் தங்கியவர்களல்ல. ---" என வரும் சுந்தரத்தின் கூற்றும் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கது.

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பல்வேறு காரணங்களினால் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைவலாயிற்று; தேயிலையின் தரம் குறைவலாயிற்று. தோட்டங்களின் உயர் அதிகாரிகள் முதல் சாதாரண அதிகாரிகள் வரை தேயிலை உற்பத்தி நோக்கில் கவனம் செலுத்தாது குறுக்கு வழியில் எவ்வெவ்வாறெல்லாம் பணம் திரட்ட முடியும் என்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக உள்ளனர். தோட்டங்களை அடுத்துள்ள கொலனிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் தோட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் கள்ளக் கொழுத்தெடுப்பதும் கொழுத்து வியாபாரிகள் மலிவு விலையில் அவற்றை வாங்கி அதிக லாபம் சம்பாதிப்பதும் தோட்டத்துரைமார்களே மலிவு விற்பனையில் கள்ளக்கணக்குக் காட்டிக் கொள்ள லாபமடிப்பதும் சாதாரணமாகி விட்டன.

தேயிலைச் செடிகளுக்கு உடம் போடுதல், மருந்தடித்தல் முதலிய வற்றிற் கள்ளக் கணக்குகளைக் காட்டித் துரைமார்களே கொள்ளை இலாபம் பெறுதல், கள்ளப்பேர் போடுவதன் மூலம் கணக்கப்பிள்ளை கொள்ளை லாபம் பெறுதல் முதலியவற்றையும் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் ஆம்பலப்படுத்தியுள்ளார். சுந்தரத்திற்கும் துரைக்குரியைப்போலான உரையாடல்கள் மூலமும் துரைமார், மனேஜர், பெரிய சிளாக்கர், டிமேக்கர், மந்திரி முதலியோரது உரையாடல்கள், செயல்கள் முதலியவற்றின் மூலமும் தோட்டத்துரைமார்களே கள்ளத்தனமாகத் தேயிலையை விற்பனைக் கொள்ளை லாபம் பெறுவதையும் அவர்களது ஈனத்தனமான செயல்களுக்கு மந்திரிமாரும் அரசாங்க உயரதிகாரிகளும் துணை போனதையும் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் துல்லியமாக வெளிப்படுத்திச் செல்லும் திறன் போற்றத்தக்கது.

தோட்டங்களில் கண்டக்டராக வேலைப்பார்ப்போர் பலர் உத்தியோகத்திலிருக்கும் வரை அதிகாரத்திமிருடனும் ஆடம்பரத்துடனும் வாழ்ந்த இளைப்பாறிய பிள் இருக்க இடமோ பண வசதியோ இன்றி அல்லலப்படும் அவலத்தைக் கண்டக்டர் ராமசாயியினது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் மூலம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கூடவே

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

கண்டக்டர் ராமசாமியின் மகள் சுபாவின் மூலம் தோட்டப் பாடசாலைகளில் வருடக் கணக்காகத் தொண்டர் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றுவோரின் பரிதாபதிலையையும் புலப்படுத்தத் தவறவில்லை.

நாவலின் பன்னிரண்டாம் இயலில் நாவலாசிரியர் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் தமது நீண்டகால மருத்தவ அனுபவங்களையும் நவீனமருத்துவ முறைகளின் பலபலன்களை உணராத தொழிலாளர்கள், குறிப்பாகத் தாய்மாரின் அறிவாமையையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் இவைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பெண்களின் விழிப்புணர்வையும் மனவலகத் தொழிலாளர் மத்தியில் அடிக்கடி ஏற்படும் நோய்கள், அவற்றின் வகைகள், இயல்புகள், நோய்களுக்கான காரணங்கள் பல்வேறு வகையான நோய்களைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் ஏனைய பிரதேச மக்களும் வெவ்வேறு பெயர்களை இட்டு (சின்ன முத்து-மணல்வாரி அம்மா வருத்தம்) அழைத்தல், தவிர மருத்துவ முறைகளைத் தொழிலாளர்களும் படிப்படியாகப் பின்பற்றாதல் முதலிய வற்றையும் வெளிப்படுத்தும் பாங்கும், மருத்தவம் தொடர்பான அறிவுரைகளைப் புகட்டும் திறனும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

நாவலின் பதின் மூன்றாம் இயலிலும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நோய் தொடியின்றி ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கு முதலில் அவசியமானது 'சத்தம் சுகம் தரும்' என்பது போலவும் அரசாங்கத்தையோ வெளிநாட்டு நிறுவனங்களையோ தோட்ட நிர்வாகங்களையா நம்பியிராது 'தனக்கையே தனக்குதவி' என்பது போலவும் குறைந்த செலவிலும் எளிமையான முறையிலும் சிரமதாள மூலமும் மலசல கூடங்களை அமைத்தும் நீர்வடிகால்களை அமைத்தும் குழாய் நீர் வசதிகளை ஏற்படுத்தியும் சுகாதாரத்தைப் பேணும் வழிமுறைகளைச் சுந்தரத்தின் அறிவுரைகள், செயற்றிறன், தொழிலாளரின் செயற்பாடுகள் முதலியவற்றின் மூலம் நாவலாசிரியர் விண்டு காட்டியுள்ளார்.

இதே போன்று பதினாறாம் இயலிலும் இருபத்து மூன்றாம் இயலிலும் காப்பிணித்தாய்மார் களுக்கான அறிவுரைகளை மனதிற்படியும் வண்ணம் கூறிச் செல்லுதல் கவனிக்கத்தக்கது.

நாவலின் இருபதாம் இயலிலும் இருபத்து மூன்றாம் இயலிலும் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரிய நியமனம் மனவலகத்தின் பின் தங்கிய கல்வி நிலை, அதற்கான காரணங்கள், 1970 களிலிருந்து மனவலகம் படிப்படியாகக் கல்வித் துறையில் முன்னேறியிருதல், அதற்கான காரணங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் பல்வேறு உத்திகளின் மூலம் ஆசிரியர் நாகுக்காகவும் ஆநாயாசமாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

எந்நேரமும் வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டும் முதுமையினால் தொடர்ந்து இருயிக் கொண்டும், 'தான் பிறந்து வளர்ந்து ஓடியாடி விளையாடிய மண்; இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி வளர்த்த தெடுத்த தேயிலைச் செடிகள், வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கொடுத்த மலைச்சாரல்கள்' இவற்றைப் பிரிய முடியாமலும் ஆதரவற்ற மீனாட்சிக்கும் சுந்தரத்துக்கும் பற்றுக்கோடாகவும் மனம் தளர்ந்த போதெல்லாம் மீனாட்சிக்கு உற்றுழி உதவியும் அறிவுரை புகன்று வாழும் முளியாண்டித் தாத்தா;

பூமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் காரணமாகத் தாய் தந்தையர் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட, முத்து பண்டாவின் மீதான காதல் காரணமாகத் தாய் தந்தையருடன் தானும் இந்தியாவுக்குச் செல்லாது தமையன் ராமசாயிக் கவுண்டருடன் தங்கிச் செல்லமாக வளர்ந்து திருமண மாவதற்கு முன்பே முத்து பண்டாவுடன் உறவு கொண்டு கருவுற்ற நிலையில் தன் தமையனால் ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் விரட்டப்பட்டபோது, எப்படியும் தனது மகளான சுந்தரத்தைப் படிக்க வைத்து உத்தியோகத்தனாக்க வேண்டும் என வன்மம் பூண்டு அதனைச் சாதித்துக் காட்டும் மீனாட்சி;

கதைபின் ஒரு சில இடங்களில் யின்னல் கீற்றுப் பேன்று வந்து செல்லும் பாத்திரமாகவும் மீனாட்சியைக் காதலித்து அவளிடம் இன்பம் அனுபவித்தபின் அவளைத் திருமணம் செய்ய முடியாது போன நிலையில் முன்முடிந்தது திருமணம் செய்யாது இறுதிவரை பிரம்ச்சாரியாக வாழ்ந்து தனது மகள் சுந்தரத்தினதும் மருமகள் சந்திரிகாவினதும் காதலை ஆதரிப்பவனாகவும் தனது சொத்துகள் யாவற்றையும் சுந்தரத்திற்கும் சந்திரிகாவிற்கும் கொடுத்தத் திருமணம் செய்து வைப்பவனாகவும் விளங்கு முத்துபண்டா;

திருமணமாவதற்கு முன்பே முத்து பண்டாவுக்கும் மீனாட்சிக்கு யிடையில் ஏற்பட்ட காதல் உறவினால் பிறந்து, தாயின் ஒப்பற்ற தியாகத்தாலும் பிடிவாதத்தாலும் கல்விகற்றுக் குடும்ப நல மேற்பார்வையாளராக உயர்ந்து, தொழிலாளர் முன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபட்டவனும் தாவல் முழுவதும் வியாபித்து திற்புறமான சுந்தரம்;

முத்து பண்டாவின் மருமகளாகவும் பிள்ளை மருவத்தாதியாகவும் தனது இளிய சுபாவத்தாலும் நற்குண நன்நடத்தைகளாலும் தொழிலாளரது பிள்ளுகளின் உள்ளங்களை மட்டுமல்லாது சுந்தரத்தின் உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொண்ட சந்திரிகா;

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaham.org

ராஜசாமிக்கு கவுண்டரின் மகளாகப் பிறந்து செல்வச் செழிப்பிலே வளர்ந்து தொண்டர் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றி, சுந்தரத்திடம் மனதைப் பறிக்கொடுத்த, அது வகைகூடாத நிலையில் மனந்துவண்டு விடாது சுந்தரத்துடனும் ஏனையோருடனும் சேர்ந்து மலையகத் தொழிலாளர்களின் விடிவுக்காகப் பாடுபடும் சபா;

கண்டக்டராகத் தொழில் பார்த்துத் தன் தங்கை வேறு இளத்தைச் சேர்ந்த முதலுபண்டர்வைக் காதலித்துக் கருவுற்றதும்ல்லாமல் தனது சொற்படி துடக்க மறுத்தமையினால் வீட்டைவிட்டுத் தூரத்தி, தோட்டத்து உயர் அறிக்காரிகளின் ஊழல் நடவடிக்கைகளுக்கு உறுதுணையாக நின்று, ஆடம்பரமாக வாழ்ந்து, பின்னர் வறுமையுற்று இறுதியில் தானது அருமைகளுக்கு விவாகம் செய்துவைப்பதன் பொருட்டுத் தன்னால் விரட்டப்பட்ட தங்கையிடமே சென்று இரந்து மனமகன் கேட்கும் பசிதாபத்திற்குரிய ராஜசாமி;

உரியநேரத்தில் வேண்டிய வைத்திய சிகிச்சையைப் பெற முடியாத நிலையில் பிரசவ வேதனையால் துடிதுடித்து உயிர் துறந்த வழுக்கற் பாதை வயத்து ராமாயி;

1960 களின் முற்பகுதிவரை தோட்டத்துணாயாகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றுத் தாய் தாடான இங்கிலாந்துக்குச் சென்று சிலகாலம் கழித்துத் தனது மனைவியுடன் சுற்றுலாப் பயணம் மேற்கொண்டு மீண்டும் மலையகத்துக்கு வந்து, 1970 களில் தோட்டங்கள் தேசிய மாநாடுகப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நிர்வாகக் கெடுபிடிகள், ஊழல்கள், ஒழுங்கீனம் முதலியவை மலிந்தும் தோட்டங்கள் பல பாழாப் படும் கொல்களிகளாகப்பட்டும் தேயிலை உற்பத்தி குறைந்தும் காண்பட்டு வதைக் கண்டு மனமுடைந்த நிலையில், 'கோட் ஒன்லிகான் சேவ்ர்திஸ் ரீ இன்டரி' எனவும், 'இல்கையில்கை, இதுவே போதும். --- எல்லாமே தெரிசிறது. இனிமேலும் ஒரு சாமராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியை நாங்கள் பார்க்க விரும்பவில்லை' எனவும் வேதனையுடனும் பெரு முச்சுடனும் கூறிக்கொண்டு மீண்டும் தாயகம் திரும்பும் ஸர்வன்சன் துறை;

குடும்ப நல மேற்பார்வையாளர், பின்னை மடுவத் தாதிமார் முதலியவை அநாவசியம்; வீண் செலவுகள்; பிரச்சினைகள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் தொழிலாளர்களோடு தோழமை பூணக்கூடாது; தொழிலாளர்களை அலட்சியப்படுத்தியும் அச்சுறுத்தியும் நடாத்த வேண்டும்; தோட்டத் தொழிலாளியையும் நானயும் ஒன்றாகக் களிக்க வேண்டும் எனக் கருதுபவர்களும் தோட்டத் தொழிலாளர்களது

உழைப்பினை வேண்டியமட்டும் உள்ள உபாயங்களைக் கையாண்டு கரண்டியும் தோட்டங்களுக்கு அனுப்பப்படும் உரம், மருந்து முதலிய வற்றைக் களவாடி விற்பனையும் விற்பனைக்கு அனுப்பப்படும் தேயிலையில் கள்ளக் கணக்குக் காட்டிக் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்க முயலுபவர்களுமான பெரியதுரை, விஞும்பியோ விரும்பாமலோ அவருக்கு ஒத்தாசையாக நடந்து கொள்ளும் சின்னத்துரை, பெரிய கிளாக்கர், கங்காணிமார்;

'என்னா, மொதநாளே தாயோடு உக்காந்து லொறியில போனியே --- இதுக்குத்தான் கொழும்பில போயி பாச்சிட்டு வந்தியா?' எனச் சுந்தரத்தைக் கேலி செய்தும் தோட்டத்து அதிசாரிகளின் அட்டுழியங்கள், அடாவடித்தனங்கள் முதலியவற்றுக்கெதிராகக் கொதித்தெழுந்து போராடியும் செயற்படும் இளந்தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களும் சுந்தரத்தின் உற்ற நண்பர்களுமான பெரியசாமி, குமார், முதலையாத் தலைவர்;

விடிவாவிடிய உடுக்கடித்துச் சாமிபார்க்கப் போகும் இடங்களில் எல்லாவற்றுக்கும் முதலில் கோழி முட்டை வேண்டுமெனக் கேட்கும் கோழிமுட்டைப் பூசாரி;

அறிவாமைமையும் வறுமையையும் கடின உழைப்பையும் கவலை களையுமே சொத்தாகக் கொண்ட தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்களான மாரியாசி, ராயாயி, அம்மசாயி, பாலாயி, சுப்பாயி இத்தியாதி வகை வகையான பாத்திரங்கள்; இப்பாத்திரங்கள் வெவ்வேறு அளவிலும் வடிவிலும் நெஞ்சில் தலைந்து நிற்கும் வகையில் இந்தாவலிற் படைக் கப்பட்டினளைய மனங்கொளந்தக்கது.

வயத்துச் சிறைகள் என்னும் இந்நாவலின் தலைப்புக் காத்திரம் மிக்க கருத்தினைக் கொண்டு விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். இது பற்றி இந்நாவலிலேயே இடம் பெறும் கருத்துகள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

"நாங்கள் தோட்டம் என்கிற இந்த மூடிய அடையப்பிலிருந்து வெளியேறி மற்றச் சமூகத்தினைப் போலத் தேசிய நிரோட்டத்தில் இணையும் போதுதான் எங்கள் சமூகத்திற்கு முன்னேற்றம் ஏற்படும். ---"

தோட்டத்திற்கு வெளியே வேலை செய்கிற எங்களது சமூகத் தவர்களையப் பாடுங்கள், அவர்களது தலை, உடை, பாவனை, கதைக்கும் முறை, சித்தனை எல்லாவற்றிலுமே ஒரு முன்னேற்றத்தை நாம் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் இவர்கள் மற்றச்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

சமூகத்தினரைப் பார்த்து, அவர்களோடு பழகி அவர்களைப் போலத் தாமும் நாகரிகமாக இருக்கக் கற்றுக் கொள்ளின்றனர். ---"

"இந்த லயத்துக் கார்ப்பா எல்லாம் ஒரு சிறை மாதிரி, இத்தச் சிறையிலிருந்து வெளியே போனத்தான் தம்ம சமூகத்துக்கு முன்னேற்றம் வரும். வசதி கெடைக்கிறவங்க இந்த லயத்துச் சிறைகளிலிருந்து வெளியேறணும், அப்பதான் அவுங்கனால கத்திராமாக இயங்க முடியும். --- தேட்டத்துல இருக்கிற இளைஞ்களைபெல்லாம் ஒன்று திட்டி ஒரு மன்றம் அமைக்கணும், அந்த மன்றத்தின் மூலம் முன்னேற்றமான கருத்துகளை தம்ம ஜனங்களினாயே பரப்பணும்; ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தணும்."

தொழிலாளர்கள் லயத்துச் சிறைகளிலிருந்து மட்டுமன்றி அறியாமை, கொடியவறுமை, ஒற்றுமையின்மை, சூடியாழக்கம் முதலியவற்றிலிருந்தும் விடுதலைபெற்று முன்னேற வேண்டுமனால் எவ்வெவ்வழிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதையே நாவலாசிரியர் முனைப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

லயத்துச் சிறைகள் நாவல் வெறுமனே காசும், மன அவசங்களைப் புலப்படுத்தும் படைப்பல்ல; சுவாஸ்யமாக வாசித்துப் பொழுதினை வீணாபோக்கத்தக்க அக்கமூலம், மாறாக, மனவலகத தொழிலாளர்களது குறிப்பிட்ட தொரு காலப்பகுதியின் வரலாற்று ஆணைமகவும் தொழிலாளர்களுக்கு ஆரோக்கியமான கத்துகளையும் அறிவுரைகளையும் புகட்டும் அறிவுக் கருவூலமாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

கதைபோட்டம், நடை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, கதைப்பின்னல் முதலியவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும் போது அவ்வது குருதிநிலை குமுறும் எரிமலையாகவும் காட்டாராகவும் விளங்க, லயத்துச் சிறைகளோ தெளிந்த அமைதியான ஆற்றோட்டமாக அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். நாவலின் ஒவ்வொரு அம்சமும் ஆசிரியரால் நன்கு திட்டயிடப்பட்டுக் கையாளப்பட்டுள்ளமையும் நாவலின் தலைப்பும் தொடக்கமும் முடியும் அட்டைப்படம் மிகப் பொருத்தமான முறையில் அமைந்துள்ளமையும் விண்ணொரக்கத்தக்கது.

கவ்வாத்து

1996 ஆம் ஆண்டு வெளி வந்த இக் குறுநாவல் பெயருக்கேற்பக் கவ்வாத்து வெட்டுதல், அதற்கு முன்னதாகச் சாமி கும்பிடுதல் முதலியன பற்றிய விளக்கங்களிடையே ஆரம்பமாகின்றது. நாவலின்

இறுதியிலும் கவ்வாத்துச் சாயிவழிபாடு காட்டப்படுகிறது. கவ்வாத்து வெட்டினபோது ஏற்பட்ட பிரச்சினையே விஸ்வரூபமெடுத்து நாவலாக விரிவடைகின்றது. நாவலின் முன் அட்டைப்படமும் கையில் கவ்வாத்துக் கத்தியை ஏந்திய வண்ணம் கோபவேசங்கொண்ட தொழிலாளியின் தோட்டத்தையும் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

தேயிலை உற்பத்தியுடன் சம்பந்தப்பட்ட தொழில் வகைகளுற் கவ்வாத்து வெட்டுதல் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். கவ்வாத்து வெட்டுதல் இல்லலையேல் தேயிலைச் செடிகளிலிருந்து உரிய பயனைப் பெற முடியாது. தேயிலைச் செடிகள் முதிர்ச்சியற்றதும் உரிய காலத்தில் கவ்வாத்து வெட்டுதல் வேண்டும், அவ்வாறு வெட்டினால்தான் புதிய கிளைகள் அரும்பும்; இனங்கொழுந்துகள் துளிக்கூடும்; கவ்வாத்து வெட்டும் தொழில் ஆண்களுக்கே உரியது. மிகக் கடினமான இத் தொழிலைத் திறம்படச் செய்வோர் 'கவ்வாத்து ஆள்' என்னும் புகழைக் குரியவராவார். கவ்வாத்து ஆள் போன்றே கவ்வாத்துக் கத்திக்கும் தனிமதிப்புண்டு, இலங்கையின் வடபகுதியில் கள் இறக்குவோர் பணையினதும் தென்னையினதும் பாணைகளைத்தினமும் மிகக் கூர்மை யான கத்தியினைக் கொண்டு சீவி விடுவர். அவ்வாறு சீவினால்தான் பாணைகளிலிருந்து போதிய அளவுகள் ஊறும். அதனாலேயே அங்கு கள் இறக்குவோரைச் 'சீவல் தொழிலாளர்' என அழைப்பர். சீவல் தொழிலும் மிகக் கடினமானதும் ஆபத்து நிறைந்ததுமான தொழிலாகும். சீவலுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் கத்தி 'சீவல் கத்தி' என்னும் அடைமொழியோடு அழைக்கப்படும். 'சீவல் கத்தி' என்றாலே பலருக்கும் அச்சம் ஏற்படும். அக்கத்தி அவ்வளவு கூர்மையானது. சீவல் கத்தியினை வேறு எதற்கும் பாவிக்காட்டார்கள். சீவல் கத்திகையிலை இருக்குது. கவனம்!" என்று ஒருவன் எச்சரித்தால் 'பொல்லாத சண்டியானும்' ஒரு முறை நடுங்குவான், ஏறத்தாழக் கவ்வாத்துக் கத்தியின் அமைப்பினைப் போன்றதே சீவல் கத்தியுமாகும்.

இது போன்றே கவ்வாத்துக்கத்தியைக் கையிலேந்தியவலும் தொழிலில் மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும். 'கரணம் தப்பினால் மரணம்' என்பது போல் கத்தியைக் கவனக்குறைவாகப் பாவித்தால் ஆளுக்கே ஆபத்தாகிவிடும். இதனாலேயே கவ்வாத்து வெட்டத் தொடங்குமுன் கவ்வாத்துக் கத்தியை வைத்துக் கவ்வாத்துச் சாயியைக் கும்பிட்டபின்பே தொழிலை ஆரம்பிப்பர். கவ்வாத்துக் கத்திக்கும் தனி மகிமை உண்டு.

மேற்கண்ட விடயங்களைப்பெல்லாம் நாவலின் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை பல்வேறு உத்திகள் மூலம் நாவலாசிரியர் தெளிவாக விளக்கிச் செல்லுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

“எங்களை தவ்விழப்படுத்தும் தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர் களுக்குக் கிடைக்கும் இந்த வசதிகளெல்லாம் எமது உரிமைகள் என்று வாதாடுகின்றன. ஒரு வகையில் இந்த உரிமைகள் எல்லாம் எம்மை மூடிய அமைப்பிலிருந்து வெளியேறவிடாத ஒரு வித தேக்க நிலை யைத்தான் ஏற்படுத்துகிறது. நமக்குத்தான் எல்லாம் கிடைக்கிறதே எங்களது அப்பன பாட்டனைப் போல் வாழ்ந்து விட்டுப் போவோம் என எண்ண வைக்கிறது. சலுகைகளிலே தங்கி வாழும் சோம்பெறிகளைக் கம்மை மாற்றிவிடுகின்றது இந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைக் கல்வி யறிவு கூடத் தேவையற்றதாகிவிட்டது; எமது பிள்ளைகள் பெரிதாக எதுவும் படிக்கத் தேவையில்லை. பதினாறு வயது வந்தால் தோட்டத்திற் பெயர் பதிந்து னோலைக்கு அனுப்பலாம் என எண்ணவைக்கிறது.”¹²

“---தொழிலாளிகளுக்காகப் போராடி உரிமைகளை வென்றெடுக்கத்தான் தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கு. தோட்டத் தொழிலாளி, தோட்ட தொழிலாளியாக இருக்கும்படி தான் இந்தத் தொழிற்சங்கங்கள் அவர்களுக்காகப் போராட முடியும். அதுனால் தோட்டத் தொழிலாளி என்கிற நிலையில் இருந்து ஒருநாள் விட்டுப் போறதை அதுக்குரிய கருத்துகளைப் பரப்புவதைத் தொழிற்சங்கங்கள் விரும்பாது.”¹³ என வயத்துச் சிறைகள் என்னும் நாவலில் வெளியிடப்பட்ட கருத்துகளின் விரிவாகவும் காரணமானதும் சிக்கலானதும் சர்ச்சைக்குரியதுமான விமர்சனமாகவும் கவ்வாத்து என்றும் இக்குறுநாவல் விளங்குகின்றது.

மேற்கண்ட பகுதிகளே மிகுந்த சர்ச்சைக்குரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. கடந்த பத்து ஆண்டுகளுள் மலையக நாவலாசிரியர்கள் எவருமே முன்படுத்தத் தவறிய ஆரோக்கியமான கருத்துகள் பலவற்றை இக் குறுநாவல் வெளிப்படுத்துவது விண்ணொளிக்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

மலையகத் தொழிற்சங்கங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, செயற்பாடுகள், சங்கக் கருக்கிடையிலான போட்டி பொறாமையின், முரண்பாடுகள், மோதல்கள், ஏமாற்றுத்தனங்கள், அவற்றைச் சித்திரிக்கும் மலையக நாவல்கள் ஆகியன பற்றி இந்நாவலின் நான்காம் இயலில் விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளன. மலையகத் தொழிற்சங்கங்களின் கெடுபிடிக்களைக் கண்டு வெம்பி வெதும்பி ஆவேசம் கொண்டு, ‘சங்கங் களுக்காகச் செத்தது போலும்; இனி எங்களுக்குக் சாவோம் என எழுதப்பட்ட முதல் அத்தியாயம் சிவனுலெட்சுமணன்’ என

இளங்கவிஞர் முரளிதாஸ் குமுறுகின்றார். பாட்டாளிக் கவிஞனான குறிஞ்சித் தென்னவனும் தொழிற்சங்க வாதிகளின் ஏமாற்று வித்தைகளையும் கபடநடகங்களையும் கண்டு மனம் வெதும்பிப் பாடினார்; கடுமையாகச் சாடினார்; அறம்பாடினார்.

திரு. ஞானசேகரன் இதனாற்போலும் குருதிமலை நாவலில் தொழிற்சங்கங்களைப் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆயின் இக்குறுநாவலில் தொழிற் சங்கங்கள் பற்றி அதிகம் அலசியுள்ளார். பத்து லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களுள் எத்தனை இலட்சம் பேர் ‘தோட்டத் தொழிலாளி’ என்கிற நிலையிலிருந்து விடுதலைபெற முடியும்? மலையகத்தில் தொழிற்சங்கங்களை அமைப்பதற்கும் வளர்த்தெடுப்பதற்கும் தேச பக்தன் கோ. நடேசய்யர் முதல் தவசிதேவர் அய்யாத்துரை (மாத்தளை-ரோகினி) வரை எத்தனை எத்தனை பேர் எத்தனைய தியாகங்களைப் புரிந்தனர்? எதிர்காலத்தில் தொழிற்சங்கங்களே இல்லையெனில் தொழிலாளர்களின் நிலை என்னவாகும்? முதலிய வினாக்கள் இந்நாவலை வாசிக்கும்போது எழுகின்றன. அரும்பாடுபட்டுப் பூக்களைக் கொய்து அழகிய மாலை யாகத் தொடுத்துக் குரங்கிடம் கொடுத்த கதைபோன்றதே தொழிற் சங்கங்களும் இன்றைய தொழிற் சங்கவாதிகள் பலரும் எனலாம்.

கவ்வாத்து குறுநாவலின் என்னுரையில், நாவலாசிரியர் பிள்ளரு மாறு கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது “மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தொழில் தொழிலாளர்களது வாழ்வோடு பின்னிப் பிணையக் கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்கு வாய்த்திருக்கிறது. தினமும் இந்த மக்களோடு நெருங்கிப்பழகி அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர்களது இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று முன் கதவால் நுழைந்து பின் கதவால் வெளியே வருவதற்கு வேண்டிய உரிமையை எடுத்துத் தொழில் எனக்குத் தந்திருக்கிறது ---”

இன்றைய தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கும் ஒரு பாசிய பிரச்சினையை இந்தக் குறுநாவல் கருவாகக் கொண்டுள்ளது. தொழிற் சங்கங்களுக்கிடையே திலையும் போட்டி பொறாமையின் எவ்வாறெல்லாம் இம் மக்களின் வாழ்வைச் சீழிக்கின்றன என்பதை இக் குறுநாவலில் காட்டமுயன்றுள்ளேன். இது, இன்றைய காலகட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் சம்பளப் பிரச்சினை, வேலை நாட்கள் குறைப்பு, வீட்டுப் பிரச்சினை, சுகாதாரப் பிரச்சினை போன்றவற்றிற்குத் தீர்வு காண முடியாமல் பிள்ளடைவுகள் ஏற்படுவதற்கு ஒரு காரணியாகவும் அமைகின்றது. ---

நடப்பியல் மெய்மைக்குள், கோட்பாடுகளைப் புகுத்திக் தத்துவ விசாரணையில் ஆழ்ந்து விடாத நிதானத்துடன் யதார்த்த பூர்வமாக இக் குறுநாவலைப் படைத்திருக்கிறேன்.---"

இந்நாவலுக்கான தமது முன்னுரையில், பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் இரத்தினச் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளமையும் மனங்கொள்தக்கது: "--- திரு. ஞானசேகரனின் இந்தக் குறுநாவல், மலையகப் பெருந்தோட்டத் தமிழர் எதிர்நோக்கும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை நோக்குகிறது.

அது தொழிற்சங்கங்களின் பயன்பாடு என்பதாகும். எந்தத் தொழிற் சங்க இயக்கம் அவர்களின் சமூக பொருளாதாரத் தனித்துவங்களை உணர்ந்து அவர்களின் நல்வாழ்க்கைக்காகப் போராடிற்றோ. இன்று அதே அந்த மக்களின் ஒற்றுமையின்மைக்கு வழிவகுக்கும் சமூகக் கருவியாக மாறியுள்ள நிலைமையை இந்தக் குறுநாவலிலே காண்கிறோம்.

மலையகப் பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களை எதிர்நோக்கி நிற்கும் (இன்றைய) மிகப் பெரிய சவால் இது. இந்த நிலைமை தொழிற் சங்கங்கள் கையளிர்சனத்தில் ஈடுபட வேண்டிய ஒரு தேவையை முன்வைக்கிறது.

இத்துடன் இன்னுமொரு சிக்கலும் உள்ளது. மலையகத் தமிழ் ரிடையேயுள்ள 'மேலோங்கிகள்' (Elites) எவ்வாறு நடந்து கொள் கிறார்கள் என்பது அந்த மேலோங்கிகள் கங்காணி மட்டத்தினராக இருக்கலாம் அல்லது உத்தியோகத்தர் மட்டத்தினராக இருக்கலாம்.

இந்தப் பிரச்சினையின் ஒரு வெட்டு முகத்தை, ஒரு வன்மையான முனைப்புடன் இந்தப் படைப்புத் தருகிறது."

ஆக்கிரோசம் கொண்ட தொழிலாளர்களது உரையாடல்கள் மூலம் தோட்டத்துரை முதல்-கங்காணிவரையிலான அதிகாரிகளின் ஆக்கிர மங்களும் ஊழல்களும் அம்பலமாக்கப்படுகின்றன.

தொழிலாளர்களது ஒற்றுமையுடன் கூடிய வேலை திறுத்தப் போராட்டம் நீடிக்கத் தொடங்கியதும் துரையும் கண்டக்டரும் அவர் களது கையாட்களும் மேற்கொண்ட சதித்திட்டத்தினால் புதிய தொழிற் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டுத் தொழிலாளர்களிடையே மேன்மேலும் பிளவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

தொழிலாளப் பெண்களிடையில் இடம் பெறும் உரையாடல்கள் வாயிலாக அரிய சன்மைகள் பல வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதே சமயம் வேலை திறுத்த நீடிக்காமல்து ஏற்படக்கூடிய பயங்கரவிளைவு களையும் நாவலாசிரியர் தத்ரூபமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பத்து நாட்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேலை திறுத்தத்தை முறியடிக்க தோட்டத்துரையும் கண்டக்டரும் அவர்களது கையாட்களும் மேற் கொண்ட பயங்கரச் சதித்திட்டத்தினை நாவலாசிரியர் மிக நானய மாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவர்களது சதித்திட்டத்திடள முறியடிக்கத் தலைவர் முத்துசாமியும் முருகேசுவும் ராமையாவும் மூர்கத்தனமாக எதிர்த்து தின்றமை, புதிய கட்சிகளும் சங்கங்களும் உருவாக்கப்பட்டமை, நாவல் முடிவதும் கண்டக்டர் முருகேசு விஷுவ ரூபம் எடுத்த தீர்றல் முதலியவற்றை நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தும் பாங்கு விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இலங்கையின் முது பெரும் எழுத்தாளரான எஸ். அகஸ்தியரின் சில நாவல்கள், மலைக்குறி, விடிவுகால நட்சத்திரம் முதலிய நாவல் களிலும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றினும் அவற்றை மலைபகத் தமிழ் நாவல்கள் எனக்கொள்ள முடியாது.

மேற்கோள்கள்

1. ஞானசேகரன், தி., லயத்துச் சிறைகள், 1994, உள்ளே நுழையுமுள்.
2. மேற்படி, பக்.9.
3. மேற்படி, பக். 12
4. மேற்படி, பக். 53-54.
5. மேற்படி, பக் 54.
6. மேற்படி, பக். 85.
7. மேற்படி, பக். 195.
8. மேற்படி, பக். 195-196.
9. மேற்படி, பக். 168.
10. ஞானசேகரன், தி., லயத்துச் சிறைகள், 1994, பக். 195.
11. மேற்படி, பக். 168-169.
12. ஞானசேகரன், தி., கவ்வாத்து, 1996, என்னுரை.
13. மேற்படி, முன்னுரைக் குறிப்பு.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

பின்னிணைப்பு 1

இப்பகுதியில் மூன்று கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன. முதலாவது கட்டுரை 'புதுமைப்பித்தன் கண்ட துன்பக் கேணி' என்பதாகும். 1961ஆம் ஆண்டு இளம் கதிரில் வெளியாகிய இக்கட்டுரை எவ்வித மாற்றமும் செய்யப்படாமல் இங்கு தரப்படுகின்றது. துன்பக் கேணி என்னும் அற்புதமான படைப்பிணைப் பலர் சிறு கதை எனவும் சிலர் குறுநாவல் எனவும் வாதிடுவார், இங்கு உருவம் அல்லது வடிவம் முக்கியம் இல்லை. மலையகம் பற்றிய யிகச் சிறந்த படைப்பு என்பதே மனங்கொள வேண்டியதாகும்.

புதுமைப்பித்தன் கண்ட துன்பக் கேணி

சிறுகதைக் களவியின் மூலை முடுக்குகளை மட்டுமல்லாது அன்றைய தமிழகச் சமூகத்தின் மூலை முடுக்குகளையும் அடித்தளப் பகுதிகளையும் சிண்டிக் கிளரி இருளில் மறைந்திருந்ததொற்றையும் மறைக்கப்பட்டிருந்தவற்றையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்த புதுமைப்பித்தன் சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலிருந்து கொண்டு வெளிச்சத்திலே, பகட்டித் திரிந்து ஏய்த்துப் பிழைத்துக் கொண்டிருந்த வேடிக்கை மாந்தர்களையும் பூசி யிணக்கித் திரிந்த போலிகளையும் நையாண்டியும் கண்டலும் கேலியும் கலந்த தமது சொல்லாட்சி என்னும் குத்தீட்டியால் ஓடஓடக் குத்தி இருட்டிற்குள் வீரட்டினார். அவர் தபது கதைகளைப் படைத்து உலவவிட்ட அம்மாளுகள், மருதிகள், வெள்ளைபன்கள், வெள்ளைச்சிகள், தெருவிளக்கையே உயிர் நுண்டளாகக் கொண்ட பிச்சைக்காரக் கிழவன்கள், மனித யந்திரங்கள், புதிய நூதன்கள், மகாமாணப் பிச்சைக்காரர்கள், அலம்புகள், நாசகரக் குட்டல்கள் முதலியவை தமிழ்ப் புனைகதைபுலகைப் பொறுத்தவரை அன்றைய நிலைபிற புதியவை; அதுகாலவரை எழுத்துலகப் பிரம்மாக்களாத் பார்க்கப் பட்டவை; பார்க்க மறுக்கப்பட்டவை. அன்றைய சமூகத்தின் அலங்கோல அலவங்கலையும் குரூரவக்கிரங்கலையும் அரக்கத்தனத்தையும் பெரிய மனிதர்களின் கீழமைத்தவங்கலையும் கையெழுத்துவைக்கத் தெரியாவிடினும் தலையெழுத்தைப் பற்றிக் கையயளக்கும் பாமர மக்களின் அறியாமையையும் கண்டு மனம் கொதித்த புதுமைப்

பித்தன் விரகதியோடும் வேதனைச் சிரிப்போடும் சோகத்தோடும் ஆத்திரமும் எரிச்சலும் திரைத்த கிண்டலோடும் தமது கதைகளைப் படைத்ததில் விடப்பில்லை.

தமிழின் வரலாற்றிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு கறை படிந்த தும் துயர் தோய்ந்ததுமான ஒரு காலப்பகுதியாகும். அமெரிக்காவுக்கு நீக்கிரோ மக்கள் அடிமைகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட நிலை மையை விஞ்சும் வகையில் இந்த நூற்றாண்டிலேயே வறுமைக் கொடுமைகளினாத் பீடிக்கப்பட்ட லட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் தமது அன்றாட வழிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கவிகள் என்னும் மகுடத்துடன் அடிமைகளாக உலகின் பல பாகங்களுக்கும் கப்பலேறினர். பீஜி, இலங்கை, தென் ஆபிரிக்கா, மொறிஸியஸ், சிநிஸிடாட், ரொடேசியா, நியூசிலாந்து, பர்மா, சிங்கப்பூர், சீயட்ராம், மலேசியா, இத்தோனேசியா முதலிய இடங்களுக்கு வயிற்றுக் கொடுமைக்கு விமோசனம் தேடிச் சென்ற மக்களின் இருள் படிந்து அவலம் தோய்ந்து துயரம் கப்பிய சோக வாழ்க்கையைக் 'கஞ்சாக் கவிஞன்' எனப் புனைமாக்கினால் அன்று எள்ளி நகையாடப்பட்ட நவாயுக் கவிஞன் பாதி இரத்தக் கண்ணீர் சொட்டும் வகையிற் சோக சித்திரமாகப் பின்வருமாறு கவிதைகள் வடித்தான்

'ஆப்பிரிக்க கத்துக் காப்பிரி தாட்டிலும்
தென்முனை மடுக்க தீவுகள் பலவின்னும்
பூமிப் பந்தின் கீழ்ப்புறத் துள்ள
பற்பல தீனிலும் பரவியிவ் வெளியா
தமிழ்ச் சாதி, தடியடி யுண்டும்
காலுதை யுண்டும் கயிற்றடி யுண்டும்
வருத்திடுஞ் செய்தியும் மாய்ந்திடுஞ் செய்தியும்
பெண்டிவரை யிலேச்சர் பிரித்திடல் பொறாது
செத்திடுஞ் செய்தியும் பரிசுயற் சாதலும்
பீண்டிகளார் சாதலும் பெருந்தெரையுள்ளதும்
நாட்டினைப் பிரித்த நகிவிலைற் சாதலும்...'

பீஜிநீதிபுக் கரும்புத் தோட்டத்திற் கவிகளாகச் சென்ற பெண்கள் அனுபவித்த சூழ் இருக்கமற்ற கொடுமைகளைச் சோக சித்திரமாகத் தீட்டி --- அவர் விம்மி விம்மி விம்மி விம்மி விம்மிவிம்மிவிரல் கேட்டிருப்பாய் காற்றே --- துன்பக் கேணியிலே எங்கள் பெண்களழுத சொல் மீட்டும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

உணர்வாயோ?" எனக் காற்றிடும் வினவும் பாரதி அத்துடன் நிலலாது அவர்களது துயரதுடைக்கக்காணி பரரசக்தியைத் துணைக்கு அழைக்கிறார்.

பாரதியார் கையாண்ட 'துன்பக்கேணி' என்னும் சொல்லாட்சியையே புதுமைப்பித்தன் தமது சிறுகதையின் தலைப்பாகக் கொண்டு இலங்கைத் தீவுத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே தமிழ் கூலிப்பெண்கள் பட்ட அவலத்தைகளையும் அனுபவித்த கொடுமைகளையும் மட்டுமல்லாது அவர்களுக்கு அத்தகைய நிலைமை ஏற்படுவதற்கு மூலகாரணமாக இரத்த தாய்நாட்டின் நிலைமையையும் அவர்கள் அங்கு அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு வாழ்வு பறிக்கப்பட்டிருந்த நிலைமையையும் உரைநடையிலே சோகச் சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ளார். தாம் பிறந்து வளர்த்த தாய்நாட்டிலேயே தம்மினத்தவராலேயே சமயம், கடவுள், தர்மசாஸ்திரம், சாதி, குலம், மனுதர்மம் முதலியவற்றின் பெயரால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு வாழ்வு பறிக்கப்பட்ட நிலையில் வயிற்றுக் கொடுமைக்கு விமோசனம் தேடுவதற்காக அன்றைய ஏகாதிபத்தியம் விரித்த மாய வலையில் அகப்பட்டுக் கடல் கடந்து கண்ணற்ற தீவுகளுக்கும் நாடுகளுக்கும் சென்று நல்வாழ்விற்குப் பதில் படுநொக்கமுழியில் வீழ்ந்து ஒலமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் இலட்சோபலட்சம் மனித ஜீவன்களின் ஒரு பகுதியினரது அவலம் நிறைந்த சோகவரலாற்றைச் சிறுகதை இலக்கிய வடிவியற் காட்ட முயன்ற மனிதாபிமானி ஒருவரின் முதன் முயற்சியே 'துன்பக் கேணி' என்னும் இச் சிறுகதையாகும். பாரதியார் இதற்கும் முள்ளதாகக் கவிதை மூலம் இச் சோக வரலாற்றைத் தொட்டுச் சென்றார். இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களின் துன்பங்களையும் திராசைகளையும் முதன் முதல் புதுமைப்பித்தன் 1930களிலேயே சிறுகதை மூலம் சித்திரித்தார். அவரது கதை வெளியாகிச் சுமார் 20 ஆண்டுகளின் பின்னரே சமுதாயப் புணைகதை எழுத்தாளர்கள் மெல்ல மெல்ல இப்பிரச்சினைகளை நோக்கலாயினர். 1960களிலிருந்தே குறிப்பிடத் தகுந்த அளவிற்கு சிறுகதைகளும் நாவல்களும் தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக அமைந்த துன்பக்கேணி என்னும் கதை திருநெல்வேலி-வாசவன் பட்டியையும் மலையக வாட்டர் பரலாத்தையும் பிரதான களங்களாகக் கொண்டு அண்மைய சமூக நிலைமையையும் தொழிலாளர் துயரங்களையும் விண்டு காட்டியுள்ளமை போற்றத்தக்கதாகும்.

உரைநடைக் காவியம் எனக் கூறத்தக்கவகையில் அமைந்துள்ள துன்பக்கேணி என்னும் இக்கதைவிலே தமிழர் சமூகத்தின் தாழ்த்த

படித்தரங்களிலுள்ள ஒரு பகுதி மக்களின் அவல வாழ்வையும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்திற்கு சிக்கித் தவித்து அவலத்தைக்குள்ளாகி அவர்கள் இடும் ஓயங்களையும் பண்ணையார்கள், தேயிலைத் தோட்ட அதிகாரிகள் போன்ற பெரிய மனிதர்களின் சிறுமைத்தனங்களையும் மனப்பொருமலுடனும் ஆத்திரத்துடனும் எரிச்சலுடனும் வேதனைச் சீறிப்புடனும் எலும்பின் குருத்துக்களையே சிவிரக்கவைக்கும் சோகக்குலுடனும் திரைப்படக் காட்சிபோற் காட்டியுள்ளார். ஆசிரியர் கதையின் தொடக்கத்தில் எடுத்த எடுப்பிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குடிவிருப்புகள் அமைந்த ஒதுக்குப்புறமான வாசலன் பட்டிக் கிராமப் பகுதியையும் அதன் சூழ்நிலையும் தத்தூபமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். ஏறத்தாழக் கதையின் முதல் ஒன்பது பக்கங்களில் பின்னால் நிகழவேற்க்கும் அவலங்களுக்கு அத்திவாரமாக அமையும் வகையில் வாசவன் பட்டிக் கிராமத்தின் சமூக அமைப்பையும் சமூக உறவுகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறை நம்பிக்கைகள், வாழ்வியற் சிந்தனைகள், ஆசை நிராசைகள், ஏக்கங்கள், வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் முதலியவற்றையும் கச்சிதமாகக் கதைப்போக்கோடு ஒட்டி விளக்கியுள்ளார். வாசவன் பட்டிக் கிராமம் பற்றித் திருநெல்வேலி ஜில்லா வாசிகளுக்கும் கூடத் தெரியாது. ஜில்லாப் பகுதியும் அந்தப் பெயர் கிடையாது; காரணம்! அது ஜில்லாப் பகுதியின் மதிப்பிற்குக்கூடக் குறைந்த கிராமம்; பெற்றோல் நாகரிகத்தின் சின்னமான தார் பூசிய வீதிகள் கூடத் தங்கள் மதிப்பிற்குக் குறைந்தது என எண்ணி அக்கிராமத்திலிருந்து ஒன்றரை மைலுக்கப்பாலேயே செல்லுகின்றனர்; ஊரைச் சுற்றிலும் பணங்கூடலும் முள்ளும் சோற்றுக் கத்தாழையும்; வாசவன் பட்டிக் கிராமத்திற்குரிய பெருவீதி ஒற்றையடிப்பாதையே என வாசவன் பட்டிக் கிராமத்தின் மதிப்பினை-மதிப்பின்மையைத் தமக்கேயுரிய எதயாண்டி வார்த்தைகளில் விளக்கிச் செல்லும் ஆசிரியர் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுபோன்று கோவில், அர்ச்சகர் வீடு, அக்ரகாரம், பிள்ளைமார் வீதி, பண்ணையார் நல்லகுற்றாலம் பிள்ளையன் பெரிய வீடு, பண்ணையாரின் வயல்களை வாரமாகவோ சூத்தகையாகவோ எடுத்துப் பழிச் செய்து வாழ்பவர்களின் குடிசை வீடுகள், ஊர்க்காவல் தெய்வமாகிய கடலைமாடப் பெருமாவின் பீடம். அதனைப்படுத்து அமைந்திருந்த மறவர் குடிசைகள் அதனைத் தாண்டி அமைந்திருந்த பறையர் சேரி என அச் சமுதாய அமைப்பையே தத்தூபமாகக் காட்டியுள்ளார்.

சமூகத்தின் வெவ்வேறு படித்தரங்களைச் சேர்ந்த வகைவகையான மாந்தர்களையும் அவர்களுக்கிடையிலான உரையாடல்களையும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

அழுவடைக்கால் திகழ்ச்சிகளையும் கதையிலே காட்டுவதன் மூலம் அங்கு நிலவிய சமூக, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் வாழ்க்கை முறை, நம்பிக்கைகள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையிட்டு உயர்சாதியினர் மனப்பான்மை முதலியவற்றையும் துலாம்பரமாக விளக்கியுள்ளார். சமூக, பொருளாதார அந்தஸ்துகளுக்கேற்ப வரிபடும் தெய்வங்கள், வாழ்க்கை வசதிகள் முதலியன மட்டுமன்றி மக்களுக்கு இடப்படும் பெயர்களும் வேறுபட்டிருந்த உண்மையை நகைச்சுவையோடு சுட்டிச் செல்கின்றார். கதையின் முற்பகுதியில் முக்கியத்துவம் பெறும் பன்னாண்டுகள் நல்ல குற்றாலம்பிள்ளை, கணக்கு முதலியார் கி.மு. சங்கரலிங்கம்பிள்ளை, பல்லார்க்குக்கடை ஓட்டப்பிடாரம்பிள்ளை, வாத்தியார் கப்புப்பிள்ளை, கோடிற்பூசாரி வேணலிங்கப்பண்டாரம், கள்ளுக்கடை இசக்கிநாடார், மறவர், பறையர் குலங்களைச் சேர்ந்த கட்டையா, ஆண்டி, வெள்ளையன், மருதி முதலிய பாத்திரங்களின் பெயர்கள் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கவை. இத்துடன் நில்லாது உயர்சாதியினர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அழைக்கும் வகையையும் சுட்டளையிடும்போது அவர்களுக்கேற்பும் சாதித் தியிரையும் "--- இரு சவமே, அண்ணாச்சிக்கிட்ட பேசுது பெரியல்லே. வர வர பறக்கமுதைகளுக்கு தியிறு ஏறுது." என அவர்களை அட்டை உருட்டி வேலை வாங்குவதையும் அவர்களது உழைப்பு உடைமையாளர்களால் எவ்வாறு கரண்டப்படுகின்றது என்பதையும் தமக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மதிப்பளிக்கத் தவறுவிடத்தும் தம்மை மீறிநடக்க முடியுமிடத்தும் மனிதாபிமானபற்ற முறையில் அவர்களுக்கிழைக்கும் கொடுமைகளையும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கிடையே பிரிவினையை ஏற்படுத்தி அவர்களுட்கிலரைப் பணத்தைக் காட்டிக் கையாட்களாகப் பாவித்தமையையும் ஆசிரியர் கதைப்போக்கின் எந்த ஒரு இடத்திலும் தேரடியாகப் பிரவேசிக்காது பாத்திர உரையாடல்கள், பாத்திரங்களின் செயல்கள், சிந்தனைகள் முதலியவற்றின் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ள திறன் வியக்கத்தக்கது.

பறையர் குலத்தைச் சேர்ந்த வெள்ளையனும் மருதியும் திருமணம் செய்துக் கொண்ட ஒரு சில மாதங்களிற் பன்னாண்டுகள் அவர்களின் செயலால் மருதி அடித்து உதைக்கப்பட்டதுமல்லாமல் வெள்ளையனும் சிறைக்கனுப்பப்படுகிறான். இந்த நிலையிலேயே வாழும் வழிதேடி மருதியும் அவள் தாயும் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குப் புறப்பட்டனர். துன்பக் கேணி என்னும் இக்கதையின் முதலிரு கட்டங்களில் அவையந்தள்ள இவ்விடயங்கள் இங்கு ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கவை. சமூகத்தின் மேல்மட்டத்திலுள்ளவர்களும் பணம் படைத்தவர்

களும் கூடத்தான் மேன்மேலும் தமது செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்குத் தாய் நாட்டை விட்டுப் பிறநாடுகளுக்குக் கப்பல் ஏறினர். ஆயின் அவர்கள் சென்ற இடத்திலும் வசதிகளுடன் வாழ வழியுண்டு. வயிற்றுக் கொடுமைக்கு விமோசனம் தேடி கூலிகள் என்னும் மருடத்தூடன் அடமைகளாகக் கப்பல் ஏறிய மக்களின் நிலை எத்தகையது? அவர்கள் ஆனந்த மேலீட்டினால் உந்தப்பெற்று உல்லாசப் பயணம் செய்வதற்குப் புறப்பட்டனா, எக்காரணங்களால் அவர்கள் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை விட்டுக் கண்ணற்ற தீவுகளுக்கும் நாடுகளுக்கும் சென்று அவலத்திற்குள்ளானா? அவர்களை இத்தகைய நிலைக்குத் தள்ளிய மூலகாரணிகள் யாவை? இவற்றையே புதுமையப்பித்தன் இங்கு மிகச் சூசகமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். ஏழைக் கூலிகளுக்கு வாசகம் பட்டியாளால் என்ன! வாட்டர் பாலமானால் என்ன! எல்லாம் தரக வாழ்வு தான் என்பதைக் கதை முழுவதும் தொனிக்க விட்டுள்ளார்.

கதையின் மூன்றாவது கட்டத்திலிருந்து இருதிபைர வறுமையால் வாடிய மக்கள் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்துக்குப் புறப்படுகையில் அவர்களது உள்ளத்தில் எழுந்த ஆசைகளும் தமது எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றிக் கட்டிய மனக்கோட்டைகளும் பின்பு அவை நிராக்ஸகளானமையும் புன்மூத்த மேனியு னூர் புதை மூண்ட உள்ளத்துடனும் நடைப்பிணங்களாக மாறும் கொடுமையும் தோட்ட அதிகாரிகளின் கொடூரங்கள், தொழிலாளர்களின் துயர வாழ்வு, கூலிப் பெண்கள் அதிகாரிகளின் காமப்பசிக்கு இரையாதல், தொழிலாளரது இருப்பிட வசதிக்குறைவுகள், அவர்களது உழைப்புச் சூறையாடப்படும் வகை, தொழிலாளர்களது குழந்தைகளின் கல்வி நிலை முதலியனவும் ஆசிரியரால் வேதனைச் சிரிப்புடனும் உள்ளற கையை னூர் சோகத்துடனும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மருதியும் அவள் தாயும் இலங்கைக்குப் புறப்படுகையில் அவர்களது உள்ளத்தில் எழுந்த ஆசைகளை, 'பறைச்சேரியில், தேயிலைத் தோட்டம் இவ்வகை வாழ்க்கையில் மேல்சம் போலத் தோன்றியது. தினரகடல் ஓடியாவது திரவியம் தேட வேண்டுமானால் --- தட்டப் பாரையில் தங்கி, பிறகு கப்பலேறி மலைக்கு வரும்படும், மருதிக்கும் அவள் தாயாருக்கும் என்னவோ பெரிய புதையல் எடுக்கப்போவதாக உற்சாம்" என ஆசிரியர் காட்டியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. தேயிலைத் தோட்டத்தை அடைந்த ஒரு மாத காலத்திற்குள்ளேயே மருதி தோட்ட அதிகாரிகளின் காமப்பசிக்கு இரையானார். "அப்பொழுது தேயிலை வரோர் மனேச்சர் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் கண்டார், 'புது உருப்படி' என்பதால் அவர் 'சூசித்து விட்டுவா' என்றதன் அர்த்தம் அவளுக்குக்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

புரியவில்லை. கூலிகளின் சம்பிரதாயத்தைப் பற்றிக் காரியம் மிஞ்சிய பிறகுதான் அறிய முடிந்தது. சிழுவீக்கும் வயிறுல இடி விழுந்ததுமாதிரி ஆயிற்று. ஆனால், பக்கத்தில் பேசுக்க கொடுத்துப்பார்த்தால், இலு மிகச் சாதாரணமான காரியமென்று ஆயிற்று. அதற்கப்புறம் அவள் அந்தத் திசையிலேயே எட்டிப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் மீட்டோர் மனேஜர் லேசானவரா? விலக்க முடியாத பழக்கம் வேறு சீநியில்லாமல் தலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தன் வெள்ளையைனை நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்தாள் மருதி. வெள்ளையன் இருந்தால்---" என மருதியின் நிலையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மருதி மட்டுமா இவ்வாறு கண்ணீர் வடித்தாள்? நாற்றறம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எத்தனை லட்சம் மருதிகள் இவ்வாறு கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். மீட்டோர் மனேஜர் கண்ணப்பநாயகனார் ரகத்தைச் சேர்ந்த பேர்வழி, தான் நன்றாக ருசித்துப் பார்த்தபின் மருதியைத் தோட்டத்து மேல் அதிசாரியான பாட்டுக்கண் கெயித்திடம் ஒப்படைத்தார். அதன் பலனாக மருதி அவரிடமிருந்து பெற்ற பரிசுபரங்கிப்புண், தேயிலைத் தேயிலைத் தை அடைந்த இரண்டு வருட, காலத்துள்ளேயே மருதிக்ரு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளும் பரங்கிப்புண்ணின் ஆதிக்கமும் தாயின் இழப்பும் அவளுக்கு இவ்வலக வாழ்க்கையை அர்த்தமாற்றாக்கியது. வெள்ளையன் மூலம் அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை வெள்ளைச்சியே அவளது ஒரேயொரு பற்றுக்கோல்.

சிறையிலிருந்து மீண்ட வெள்ளையன் தனது மனைவியான மருதியைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அடங்கா ஆர்வ மேலிட்டானால் இன்னல்களையும் பொருட்படுத்தாது மருதியின் குடிசையை அடைகின்றான். ஆயின் மருதி இருந்த கோலம் அவளைத் திகைக்க வைக்கிறது. 'என்னத தொடாதே! மேலெல்லாம் பாத்தியா?' "இங்கே இது தான் வளமொன்றா" என மருதியின் வாயிலாக அவளது உடலிற் பரவியிருந்த பரங்கிப்புண்ணையும் தேயிலைத் தேயிலைத்தில் இடம் பெறும் கொடுமைகளையும் அறிந்த வெள்ளையனுக்குச் சம்மட்டி கொண்டு அடிப்பது போல் இருந்தது. இறுதியில் வெள்ளையனுக்குப் பிறந்த ஒரே குழந்தையையும் அவரிடமே ஒப்படைத்து அவளையும் குழந்தையையும் வாசவன் பட்டிக்குச் செல்லுமாறு வற்புறுத்திவிட்டு அவள் மறையும்மட்டும் பாறையின் மீது நின்று பார்த்துக் கொண்டே இருந்த மருதியிடமிருந்து மட்டுமா வேதனைச் சிரிப்பும் பெருமூச்சும் வெளிவருகின்றன? வெள்ளையனும் குழந்தை வெள்ளைச்சியும் போன பின் மருதிக்கு உலகமே இருண்டு விட்ட நிலைமை ஏற்படுகின்றது. முன்பு அவளைச் சுவைத்த தேயிலைத் தோட்டத்துப் 'பெரிய தெய்வங்கள்' எல்லாம் அவளை ஏறெடுத்துப் பார்க்காது விட்டதமன்றிக் குட்டை

நாயிலும் கேவலமாக நடத்தவும் முயன்றன, தேயிலைத் தோட்டங்களில் மருதி ஒருத்திக்கு மட்டுமா இந்நிலைமை? கங்காணிச் சப்பனின் மிருகத்தனமான தாக்குதலையடுத்து உயர்ந்த கண்களுடனும் இடிந்த மனத்தின் செயலற்ற ஏக்கத்துடனும் கருகிய ஆலகாலுடனும் வாட்டர் பாலத்தைவிட்டு தீர்சி வாசவன் பட்டியை தோக்கி நொண்டி நொண்டி நடந்து கொண்டிருக்கும் மருதியின் கோலம், அவள் வாசவன் பட்டியை அடைந்த சமயத்திலே தனது கனவனான வெள்ளையன் திருமணக் கோலத்தில் ஊர்வலமாக வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு 'ஏதோ பாரம் தீர்சிவிட்டது' என எண்ணும் அவளது நிலை, பாலையக் கோட்டையிற் புல்வெட்டி யிற்று. யார் வாழ முயலும் அவளது பரிதாபநிலை, வாசவன் பட்டியில் மருதியின் குழந்தையான வெள்ளைச்சிக்கு வெள்ளையனின் இரண்டாவது மனைவி இழைத்த கொடுமைகளைக் கண்டு உள்ளங் கொதித்து அவளுடன் சண்டையிட்டுக் குழந்தை வெள்ளைச்சியுடன் வாசவன் பட்டியை விட்டு விட்டகன்று, "அது செத்தாலும் என்கிட்டத் தான் சாகணும்" எனக் குழந்தையை அணைத்தவாறு இலங்கைக்குத் திரும்பும் மருதியின் நிலை முதலியவற்றைப் படிப்பவர் கண்ணில் தீர்மல்க வைக்கும் வகையில் ஆசிரியர் மொக சித்திரமாகத் தீட்டியுள்ளார்.

தொழிலாளப் பெண்கள் எவ்வளவுதான் கடுமையான கசலீனக் களுக்குள்ளாளாலும் அவர்கள் தொழில் செய்வதை திருத்த முடியாத நிலையில் வாழ்ந்தனர்; அடி, உலக, வசை மொழிகள் முதலியவை அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சாதாரண தண்டனைகள்; அபராதம் விடுத்து அவர்களது கூலியில் மண் போடுவது சற்றுக் கூடுதலான தண்டனை; விசாரணை எதுவுமின்றி அவர்களைக் கூலி வேலையி லிருந்து அகற்றி விடுவது கூடுதலான தண்டனை எனக் காட்டும் ஆசிரியர் கங்காணிச் சப்பன், பேச்சி, மருதி ஆரிய பாத்திரங்கள் மூலம் தோட்டத்து உயர் அதிகாரிகள் மட்டுமன்றிச் சில்லறை அதிகாரிகளும் உயர் அதிகாரிகளுக்குத் தாழ்ந்து விடாதவகையில் கூலிப் பெண்களைத் தமது காமப்பசிக்குப் பயன்படுத்தும் வகையையும் அவர்களுக்கிழைக் கும் கொடுமைகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். முன்பு யாரால் மருதி அடித்து யிதித்து உதைத்துக் குண்டாக்கப்பட்டாளோ அதே கங்காணிச் சப்பனுடன் வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டிய திர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. பதினாங்கு வருடங்கள் அவனுடன் கழிந்ததின் மனைவி என்ற அந்தஸ்தைப் பெறுகிறாள். அவளது வாழ்க்கைப் பற்றுதலுக்கு ஒரு சிறு தீயமாக விளங்கிய வெள்ளைச்சியை, வாட்டர் பாலக் கார்டுகள் ரும்பலில் 'கருபாட்டைக் காப்பது மாதிரிக்' காத்து வளர்த்த மருதியின் நோக்கமும் இறுதியிலே தான் தூளாகின்றது. "வாட்டர் பாலத்திலேயே

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

பதினான்கு வருஷங்களைக் கழித்தால் ஒருவரும் களங்கமற்றவராக இருக்க முடியாது" என்று நியதிக் கேற்ப வெள்ளைச்சியும் மலரும் பருங்கத்திலேயே சாக்சி எறியப்பட்ட மலராகின்றான். முதன் முதல் மருதியின் கற்பைச் சூறையாடி அவனை விபசாரியாக்கிவிட்ட அதே ஸ்டோர் மனேஜர்தான் அதே தமிழ் அதிகாரிதான்-ஐம்பது வயதைத் தாண்டிய பின்பும் தனியாத தளது வம்சரித்த காமப்பசிக்கு இரையாக்க முயன்று மூடியாமற் போகவே வெள்ளைச்சியை மரத்தோடு கட்டி வதைத்துக் கற்பழிக்கின்றான். குதிரைக்காரர் சின்னாவ் கையாளாக அவனுக்கு உதவுகின்றான். இதனை யறிந்த மருதி கோபவேசம் கொண்டு ஸ்டோர் மனேஜரைக் கொன்று விடுகின்றான். கலையில் இறுதியில் வெள்ளைச்சிக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமையை எதிர்த்துக் கூலிக்காரர்கள் திரண்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததாகவும் வாட்டாப்பலத்திற் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு மீண்டும் அமைதி குடி கொண்டதாகவும் காட்டியுள்ள ஆசிரியர் அதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டியதன் அவசியத்தையும் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும் நாடுக்காகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மருதிகளை விபசாரிகளாக்கி வெள்ளைச்சிகளைக் கற்பழித்துத் திருவிளைபாடிகள் புரியும் தோட்டத்து அதிகாரிகளின் அற்பமான சலுகைகளுக்காக அவர்களது தீர்ச்சொற்களுக்குத் துணை நிற்கும் குதிரைக்காரர் சின்னாவர்கள், தொழிலாளர் மீது அனுதாபமும் நிராக்ஷித்தையும் கொண்ட இராமச்சந்திரர்கள், தோட்டத்து உயர் அதிகாரிகளுக்குத் தாம் எந்த உபகையிலும் குறைந்தவர்கள் அல்ல என்ற எண்ணத்துடன் கூலி பெண்களை அதட்டி வெறுத்த தபலு காமப்பசிக்கு இரையாக்கும் கங்காவலிச் சப்பன்கள், ஏழைகளிடம் தமது வீம்பையும் சாதித் திடீரையும் காட்டித்தனக்கும் பன்னாளை முதலாளிகளான நல்ல குற்றாலம்பிள்ளைகள், அவர்களது கையாட்களான தலைபாரித் தேவர்கள், சி.மு. சங்கரலிங்கம்பிள்ளைகள், அறியலடைக்கால நிலைமைகளைப் பயன்படுத்திச் செல்வந்தராக முயலும் இக்கட்சி நாடார்கள், ஒட்டப்பிராமப்பிள்ளைகள் எனப் பலரகமான பாத்திரங்களையும் கலையில் ஊடாட விட்டுள்ள ஆசிரியர் அவற்றினூடாகப் புலப்படுத்த முனைந்த கருத்துக்கள் ஊன்றிக் கவனித்தற்குரியன. "அதோ மூலையில் சுவரின் அருகில் பார்த்தீர்களா? சிருஷ்டத் தொழில் நடக்கிறது. மனிதர்களா, யிருள்களா? நீங்கள் போட்டியிருக்கிறீர்களே பாப்பின் ஷாட்டு, உங்கள் ஷெல்பிரேம் கண்ணாடி-எல்லாம் அவர்கள் வயிற்றில் இருக்கவேண்டியதைத் திருடியதுதான். சொம்ப ஐம்பமாக

தாலுக்காகக் களைகளை மூடவேண்டாம். எல்லாம் அந்த வயிற்றுக்காகத்தான்." ஏறக்குறைய இற்றைக்கு அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தமது "கவந்தனும் சாமனும்" 3 என்னும் கதையில் மனப்பொருமலுடன் புதுமைப்பித்தன் கூறிய வார்த்தைகளே இவை. இன்றாவது இத்தகைய நிலைமைகள் நீங்கியுள்ளனவா? புதுமைப்பித்தன் கண்ட துன்பக்கேணிக்கும் பொன்னகரங்களும் மகாமகானங்களும் தெருவிளக்குகளும் கவந்தனும் காமன் களும் நாசகாரக் குழப்பங்களும் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமா? வயிற்றுப் பிழைப்பை நாடி ஒடிவந்த லட்சக்கணக்கான மருதிகள் இலங்கையின் தோயிலைத் தோட்டங்களில் மட்டுமல்லாது நகரங்களின் முடுக்குகளிலும் தலைபாதைகளிலும் ஒலுக்குப் புறங்களிலும் இத்தகைய நிலைமைகளுக்குத் தளப்பட்டுள்ளவர் அவர்கள் பேரானந்தத்துடன் அல்லாது நெஞ்சக் குழாவுடனேயே இவற்றைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தமிழகத்தைச் சேர்த்த அறிஞர் ஒருவர் அவரிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்வி ஒன்றிற்குப் பின்வருமாறு பதில் அளித்தாராம்.

கேள்வி: அமெரிக்கர்கள் சந்திரனில் தால் வைத்து விட்டார்களே; நம் தமிழர்கள் எப்போ அங்கே குடி போறப்போகிறார்கள்

பதில்: கூடிய விரைவில் ஏராளமான தமிழர் அங்கே குடியேறப்போகிறார்கள், சந்திரனில் காடுவெட்ட, கழனிகள் சமைக்க, வீதிகள் அமைக்க, வீடுகள் கட்ட நம்மவர்களை விட்டால் உலகில் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்! எனவே மூட்டை முடிச்சகளைக் கட்டிப் புறப்பாடத் தயாராகுங்கள்!¹⁰

அவ்வறிஞர் இன்னுமொன்றைக் கூறத் தயங்கியுள்ளார் போலும், சந்திரனில் பெரிய சிறிய அதிகாரிகளின் களப் பசிக்குத் தீனிபோடவும் நம்மவரை விட்டால் வேறு யார் உலகில் இருக்கிறார்கள். புண்புத்த மேளியுடனும் புனைகலுண்ட உள்ளத்துடனும் எத்தனை மருதிகள் இன்றும் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் பிரிடங்களிலும் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு சில மகாராசாக்களுக்காக இம்மையின்பயனைத் தேடிக்கொடுக்க கட்டைப்பட்டுவிட்ட மனிதத் தேவீக்களின் இத்தகைய அவலநிலை என்று யாறுமே! எதிர்காலத்திலும் துன்பக் கேணிகள் பெருக வேண்டியதுதானா?

1. தமிழர்கள் குடியேறிய இடங்கள், அவர்களது தின்றைய நிலை ஆகியனபற்றி அறிவதற்குப் பின்வருவனவற்றைப் பார்க்கவும். கனகரத்தினம், இரா., அலைகடல்களுக்கு அப்பால் தமிழர், 1973.
கனகரத்தினம், இறியூனியன் தீவில் எங்கள் தமிழர், 1979.
கனகரத்தினம், உலகத் தமிழர்களின் ஐக்கியத்தை நோக்கி, 1974.
2. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், 1976, தமிழ்ச்சாதி: பக். 44-45.
3. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் சுரும்புத் தோட்டத்திலே: பக். 81
4. இவ்வகையிலே இந்நூல் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை வருமாறு:
நாவல்கள்:
வேலுப்பிள்ளை, சி.வி., விடற்றவன்.
வேலுப்பிள்ளை, வாழ்வற்ற வாழ்வு.
நந்தி, மலைக்கொழுந்து (1962)
கோகிலம் சுப்பையா, தூரத்துப்பச்சை (1984)
பெண்டி கர் பாவன், யோ., செந்தக்காரன் (1969)
சிக்கனராஜா, தோ., தாயகம் (1969)
தெளிவந்ததை ஜோசெப், காலங்கள் சாவதில்லை (1974)
டேவிட். சே. ஆர்., வரலாறு அவளைத் தோற்று விட்டது (1976).
ஞானசேகரன், தி., குருதியலை (1980).
சிறுகதைத் தொகுதிகள்:
ஒரு கூலிடக் கொழுந்து
கதைக்களிகள்.
நாயிருக்கும் நாடே.
தோட்டக்காய்களிலே.
5. புதுமைப்பித்தன் கதைகள், 1940, பக். 3
6. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பக். 37, 39.
7. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பக். 40
8. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பக். 56.
9. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பக். 147-149.
10. கனகரத்தினம், இரா., அலைகடல்களுக்கு அப்பால் தமிழர் 1973, பக். 10-11.

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்

-நூல் மதிப்பீடு-

கமலர் பத்து வகுப்புகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை சஞ்சிகை ஒன்றிற் பிரசுரிக்கப்படுகிறது. கொண்டு செல்லப்பட்டது. எக்காரணத்தினாலே பிரசுரிக்கப்படவில்லை. கட்டுரை எழுப்பிக் தரப்படவில்லை. கையெழுத்துப் பிரதியின் மூலம் என்னிடமே இருந்தது. அது அப்படியே இங்கு காப்பாற்றினது.

கருமுயில்கள் படித்திருக்கும் மலை முகடுகளைக் கொண்ட மலையகத்தின் தோட்டத் தெழிலாளர்களது இரூள் சூழ்ந்த சோக வரலாறு பற்றியும் மலையகப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை பற்றியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து இன்றுவரை கணிசமான அளவு நூல்களும் கட்டுரைகளும் இவற்றுள் மிகப் பெரும்பாலான ஆங்கிலத்திலேயே வெளிவந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வெளிவந்துள்ளன. தர்மப் பிரியா விசும்பெருமா, எச். சட்டோபாத்யாயா, எஸ். அரசரத்தினம், என். கங்குலி, சூப்பா பாயுலால், எஸ். டி. கொடிக்கார, கொண்டாபி, திக்கலஸ், பாண்டியன், கே.எம்.டி. சில்வா, எச். ஜே. ரெம்பிள், நகுலேஸ்வரன், தியாகராசா, எல். ஆர். ஜயவர்த்தனா, எஸ். இராசரத்தினம், குமாரிய்யயவர்த்தனா, கோ. சத்திரசேகரன், மா.செ. மூக்கையா, சால்நாடன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இதே போன்று இலங்கையின் நாடாளுமன்றத்திலும் இந்தியா, பிரித்தானியா ஆகியவற்றின் நாடாளுமன்றங்களிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலும் அதற்குப் பின்பும் மலையகப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை பற்றியும் அத்தோட்டங்களின் அடிமைகளாகக் கடுமியும் புரிந்து கொண்டிருந்த 'இத்தியக் கூலிகள்' பற்றியும் அடிக்கடி பேசப்பட்டன: கருத்துகள் பரிமாறப்பட்டன; சர்ச்சைகள் மூலம் பெற்றன; அறிக்கைகள் வெளிவந்தன. 1947 ஆம் ஆண்டிலுள்ள இலங்கையின் தேசாதிபதிகளாகவும் சட்டநிருபணசபை, அரசாங்க சபை ஆகியவற்றின் அங்கத்தவர்களாகவும் அரச உயரதி காரிகளாகவும் கடமையாற்றிய பிரித்தானியர்கள், இலங்கைச் சேனிகர்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanam.org

ஆகியோருடல் பலர் மேற்கண்ட விடயங்கள் குறித்துக் குறிப்புகள் எழுதியுள்ளனர். அறிக்கைகள் வெளியிட்டுள்ளனர். உரைகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர். எனினும் இவை எவையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உருமை நிலையையும் அவர்களது அலாங்கார மலர்ந்ததும் சோகமும் வேதனைகளும் சோதனைகளும் நிறைந்ததுமாவும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பரிநாயகமான கையறு நிலையையும் உள்ளடக்கி எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைந்தன. 'இந்தியக் கூலிகள்' என்ற அலட்சிய நோக்கிலும், தங்களது வாழ்வையும் வளத்தையும் நர்சாமாக வந்த 'கள்ளத்தோலிகள்' என்ற துவேச நோக்கிலும் மிக லாபகரமான பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு மிகவும் உதந்த 'மலிவுக் கூலிகள்', எழுமான விவசாயமும் கீழ்ப்படிவுமுள்ள 'அடிமைகள்' என்றும் நோக்கிலும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நோக்கப்பட்டனர். தீயிர் பிடித்த சிலரது நுகர்ச்சியை மிக்க உரையாடலுக்குத் தோட்டத் தொழிலாளரே விடயமாகினர்.

சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம், மனிதநேயம் மிக்க ஒரு சில ஆய்க்கல் அதிகாரிகள், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் இரங்கத்தக்க நிலைகண்டுள்ளனர் வெளும்பி, அவர்களது விமோசனத்திற்காக முன்னேற்றத்திற்காக இறுப சத்தியுடன் உழைத்த ஒரு சில பெரியார்கள் முதலியோரே தோட்டத் தொழிலாளரை அனுதாபம் கண்டுகொண்டு நோக்கினர்; அவர்களுக்காகப் பரிந்துரைத்தனர்; அடிமை வாழ்விட்டுந்து அவர்களை மீட்டுவதற்குத் தம்மாலானவரை உழைத்தனர்; அவற்றின் பொருட்டுத் தம் உடல், பொருள், ஆகிய அனைத்தையும் அர்ப்பணித்தனர். அத்தகையவர்களுள் வித்தது கூறத்தக்க ஒருவர் தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யாவார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இந்தியத் தொழிலாளர்கள் 'எட்டுநிலம் மிக்க மலிவுக் கூலிகள்' என்றும் பெயரில் அடிமைகளாக உலகின் பல பாகங்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் தீவுகளுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு மீளா நாகப்படுகுழிகளும் தள்ளப்பட்டதைக் கண்டு மனம் வெறும்பி அவர்களின் பொருட்டு முதன் முதலில் குரல் கொடுத்தவர்கள் மகாத்மா காந்தி, மகாத்மி பாரதியார் ஆகியோரே எனலாம். அவர்களைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் இரங்கத்தக்க நிலைகண்டு மனம் வெறும்பி அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கவும் மறைக்கப்பட்டிருந்த அவர்களது அவலம் மிக்க வாழ்க்கை நிலைமைகளையும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட சொல்லாடல்களைக் கொடுமைகளையும் வெளியிட்டுத் தரும் அடிமைச் சேற்றிலும் அறிபாணமாலும் முழுகியிருந்த அவர்களைத்

தட்டியெழுப்பி விழிப்புறச் செய்யவும் தமது ஆக்கங்கள் மூலமும் செயல்கள் மூலமும் முனைத்தவர்கள் என்ற வகைபிற் புதுமைப்பித்தன், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, கோசிலம் கப்பையா, நந்தி, தி. ஞானசேகரன், க. சதாசிவம், தெளிவத்தை ஜோசப், என். என். எம். இராசையார், செ. கணேசலிங்கன், பெண்டிற் பாலன் முதலியோரும் மலையகத்தின் இனத்தலைமுறையினரான சிலங்கை, தாவலாசிரியர்களும் கவிஞர்களும் வித்தது கூறத்தக்கவர்கள்.

தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளையும் அவர்களது வரலாற்றினையும் அவர்களது விமோசனத்திற்காக அயராது உழைத்த பெரியார்களையும் மூன்றாம் நபராகவும் அந்நியப்பட்டும் அருவருப்புக் கொண்டும் நின்று நோக்கும் தலை ஏறத்தாழக் கட்டி பதினைந்து இருபது ஆண்டுகளுள் மாற்றம் பெறலாயிற்று. காரிருள் படிந்துள்ள அவர்களது வரலாற்றிற் பேரொளியைப் பாய்ச்சமுடியும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாயின. அத்தகையவற்றுள் திரு. சாரஸ்நாடன் மேற்கொண்டு வரும் முயற்சிகள் வித்தது கூறத்தக்கவை; மனத்திறந்து பாடாட்டப்பட வேண்டியவை. அவரது கடின உழைப்பாலும் தீவிர முயற்சியினாலும் அடுத்தடுத்து வெளிவந்திருக்கும் சி.வி. சில சிந்தனைகள், தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் ஆகிய நூல்களையும் மல்கலிகை, கொழுந்து முதலிய சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்திருக்கும் கட்டுரைகள் சிலவற்றையும் நோக்குமிடத்து, அவர் ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் கட்டுபடுவதிலும் பார்க்க இத்தகைய ஆய்வு முயற்சிகளில் கட்டுபடுவது இன்றியமையாததாகவும் பெரும் பயன் அளிப்பதாகவும் அமைவும் எனலாம்.

'பாம்பின் கால் பாம்பறியும்' என்பார்கள். இருட்டிலே மறைப்பு என்றும் மறைக்கப்படும் இருக்கும் உண்மைகளை வெளிக்கொணருவதில் ஓர் ஆய்வாளனுக்கு ஏற்படும் பாரிய சிரமங்களை இன்னொரு ஆய்வாளனால்தான் செம்மையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவ்வளவிலே 'தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்' என்றும் இவ் ஆய்வு நூலை எழுதி முடிப்பதற்கு அவர் மேற்கொண்ட பாரிய தேடுதல் முயற்சிகளும் குறுகிய காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபரா உழைப்பும் போற்றப்பட வேண்டியவை.

'நீர் நிலை இருக்குமிடம் தெரியாத நீர் பருகத் தத்தளிக்கும் நிலையில் நாளிருந்த போது பெரியவர் அ.மு. துரைமலி அவர்களின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. என்னை அன்போடு தேசிய கவடித்திணைக்களத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, விபரங்களைச் சேகரிக்கும் முறைகளை அருகிலிருந்து எடுத்த விளக்கிய விளித்த நெஞ்சினர் அவர். அந்த நல்ல

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

உள்ளத்தினர் 'கதந்திரன்' பத்திரிகையில் நடேசய்யரின் கீழ்ப் பணியாற்றிய பெருமையும் உடையவர். அவரது ஊக்குதலும் வழிகாட்டலும் கிடைக்கா திருந்திருந்தால் இத்தனை விரிவாக இந்த நூலை எழுதி முடித்திட இயலாது போயிருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

நடேசய்யரைப் பற்றி ஒரு முழுநாள் கருத்தரங்க மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஏற்பாட்டில் கண்டியில் நடாத்தினேன். தெரிந்ததை எழுதுவது என்றார்பித்து, தெரிந்து கொண்டு எழுதுவது என்று திட்டமிட்டு, தெரிந்தவரை எழுதி வைத்த நான் தெளிவு பெறுவதற்காக நடந்த கருத்தரங்கு அது. --- ---

நூல் எழுதத் துணிந்த நான் முதலாக நடேசய்யரின் எழுத்தோவியங்களையும், அவரது சட்டசபைப்பேச்சுகளையும் தினந்தோறும் தரிசித்தேன். அவரது தெளிந்த, சீரான கையெழுத்தைப் பார்த்தபோது அய்யர் அவர்களோடு நேர் தின்று கதைப்பது போன்றதோர் புல்லரிப்பு எனக் கேற்பட்டது. அது முதல் உண்ணும் போதும், உறங்கும்போதும், தேயிலை தொழிற்சாலையின் மேல் மாடிகளில் நடக்கின்றபோதும் நடேசய்யருடன் சேர்ந்திருப்பது போன்ற பாதிப்புக்கு நான் உட்பட்டிருக்கிறேன். அவ்விதம் தோன்றிய பேய் வெறியின் பத்து மாத உழைப்பே இந்த நூல். இது ஒரு திறைப் பிரசவம் தான் என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். --- ---

நூலை வாசிக்கும் நீங்கள் நடேசய்யரை மாத்திரமல்ல, அவருக்கூடாக மலைநாட்டின் சரித்திரத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே என் இதயம் நிரம்பிய ஆசை. ---" (தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர், 1968, முன்னுரை) எனக் கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

இந்நூலின் முற்பகுதி (பக். 1-70 வரை), நடேசய்யரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுமுக்கதால், அவரது பரந்து பட்ட செயற்பாடுகளையும் குறை இயல்புகளையும் பெரும் சோதனைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் மத்தியில் அவர் ஆற்றிய அரும் சாதனைகளையும் வேதனைகளால் வெந்து உயிர் சாம்பியதையும் சமகால இலங்கையினதும் இந்தியாவினதும் நிலைமைகளையும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியப் போக்குகளையும் விண்டு காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

நூலின் பிற்பகுதி, நடேசய்யருக்குத் தோட்டங்களிலும் வெளியிலும் ஏற்பட்ட பயங்கர எதிர்பார்ப்புகளையும் எதிரிகளின் செயற்பாடுகளையும் அவற்றுக்கெதிராக ஐயர் தீர்த்துடனும் துணிவான்மையுடனும் செயற்பட்டமையையும் எதிரிகளையும் எதிர்ப்புகளையும் முறியடித்துத்

தமது தோக்கங்களைச் செயற்படுத்துவதற்கு அவர் கையாண்ட தந்திரோபாயங்களையும் அவரது சாமர்த்தியத்தையும் அவரது பத்திரிகை-இலக்கிய எழுத்துப் பணிகளையும் சட்டசபை அங்கத்தவராக இருந்து செயற்பட்ட வற்றையும் ஐயரது பணிகளுக்கு ஒத்ததாயாகவும் உறுதுணையாகவும் அவரது துணைவியார் விளங்கியவாற்றையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

தோட்டத் தொழிலாளரின் முன்னேற்றத்திற்கான நடேசய்யரின் பணிகளும் அளப்பரிய பங்களிப்புகளும் துரதிஷ்ட வசமாக இது கால வலய செய்மையாகவும் விரிவாகவும் மதிப்பிடப்படாது மட்டுமன்றி இருட்டடிப்பும் செய்யப்பட்டன. இவ்விடத்தே பாரதி பற்றிய ரூபகமே துருத்திக் கொண்டு நிற்கிறது. பாரதி வாழ்ந்த காலத்திலும் அவர் மறைந்த பின்பும் தெடுநாட்களாக அவரது பணிகளும் பங்களிப்புகளும் செம்மையாக மதிப்பிடப்படாது மட்டுமன்றித் திட்டமிட்டே மறைக்கப்பட்டிருந்தமை இன்று பலருக்கும் தெரியவந்துள்ளன. பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்குச் சற்று முன்னும் பின்னாலாகவே அவரைப் பற்றிய செம்மையான மதிப்பீடுகள்-உண்மைகள் வெளிவரலாயின. நடேசய்யருக்கும் உலகமாதிரியில் நூற்றாண்டு விழாக கொண்டாட முடியா விடினும் அவரது திணைவாக 'நடேசய்யர் நூலகம்' ஒன்றை நிறுவி, ஆண்டுதோறும் திணைவுதினமாவது கொண்டாடுவது பயனுடையதாக மட்டுமன்றி அன்னாரது அளப்பரிய பணிகளுக்கு நன்றிக் கடன் செலுத்துவதாகவும் அமையும்.

'உண்மைகள் என்றும் அழிவதில்லை. ஆளாற் சற்றே உறக்கிடும்.' என்றும் கூறியதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் திரு. சரால் நாடனின் அண்மைக்கால முயற்சிகள் விளங்குகின்றன. அவரது சி.வி. சில சிந்தனைகள், தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் ஆகிய நூல்களும் மல்லிகை, கொழுந்து, குன்றின் குரல், விழா நலங்கள் முதலியவற்றில் வெளிவந்துள்ள கட்டுவரகளும் இவற்றுக்குத் தகுந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

நடேசய்யர் என்ற கர்மவீரனின்-மாமனிதரின் பணிகளையும் பங்களிப்புகளையும் அவரது குணம்சங்கள், சிறப்புகள், செயற்றிறன், துணிவான்மை முதலியவற்றையும் தோட்டத் தொழிலாளரின் முன்னேற்றத்திற்காக அவர் செய்த அரும் பெரும் தியாகங்களையும் தகுந்த முறையில் இனங்கண்டு வெளிக்கொணரும் முயற்சியிற் சரால் நாடன் பாராட்டத்தக்க வெற்றியினை சட்டியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை. நூலிற் சித்தில குறைபாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளமை உண்மையே. நடேசய்யரைப் பற்றிய விரிவான முதல் முயற்சி இது என்பதும்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

இம்முயற்சியை முதன் முதல் மேற்கொள்ளும் ஆய்வாளர் ஒருவர் வதிர்நோக்கும் பாரிய கட்டடங்கள் எவை என்பதும் எம்மால் உணர்த்து கொள்ளப்படின் நூலின் குறைபாடுகள் சில எம்மை மெனனம் சாதிக் கவே செய்கின்றன. 'குறை சொல்வது எளிது. நிறை சொல்வது அரிது.' இவற்றை மவதில் கொண்டே நாம் சால் நாடவின் அரு முயற்சியை மதிப்பிட வேண்டும்.

நூலின் ஆங்காங்கே கவிசமான அளவு அச்சப் பிழைகளும் இலக்கண ரீதியான குறைபாடுகள் சிலவும் இடம் பெற்றுள்ளன. வசன அமைப்புகள், பந்திகள் முதலியவை சில இடங்களில் ஆய்வு நூலுக் குரிய வகையில் அமைமவில்லை. ஆசிரியரால் காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோட் பகுதிகளுள் கணிசமானவை ஐயரால் நடாத்தப்பட்ட பத்திரிகைகளிலிருந்து பெறப்பட்டவை; ஐயரால் எழுதப்பட்ட ஆசிரியர் தலைப்புகள், கட்டுரைகள், கண்டனங்கள் முதலியவை ஒரு பகுதி; பிறபத்திரிகை ஆசிரியர்களாலும் தனி தபர்களாலும் பல்வேறுபட்ட சங்கங்களாலும் ஐயரைப் பற்றிப் புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் வசன படியும் கண்டனம் செய்தும் வெளியிடப்பட்டவை மறு பகுதி; இன்னொரு பகுதி, சட்டசபையில் ஐயரால் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகளும் ஐயருக்குச் சார்பாகவும் எதிராகவும் சட்ட சபையில் ஏனைய அங்கத்தவர்களால் வெளியிடப்பட்ட கருத்துகளுமாகும். நூலின் பின்வண்ணப்பாகவும் ஐயரால் ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகளின் சில பகுதிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கூடவே, 'நடேசம்யரின் சில சங்க நாடங்கள்' (ஹன்சாட்டல் காணப்படும் சில சூழிப்புகள்) என்ற தலைப்பிலும் விபரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நூலாசிரியரால் காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோட் பகுதிகளுட் பெருபாலானவை இன்று அறிசமாளோரின் பார்வைக்கு எளிதிற கிடைத்ததற்கரியன என்பதும் அவற்றை நூலா சிரியர் அரிதில் முயன்று தேடிப் பெற்றுள்ளார் என்பதும் ஐயரைப் பற்றிய விர்வான செய்திகளை ஏனையோர் அறிய வேண்டும் என நூலாசிரியர் யிசுதியான ஆர்வம் கொண்டுள்ளார் என்பதும் மனங்கொளத் தக்கதாகும்.

எவிலும் நூலாசிரியர் மேற்கோட் பகுதிகளைக் கையாண்டுள்ள முறைமை ஒழுங்கின்மை-நூலின் பல இடங்களிற் கருத்துச் சிக்கல் களையும் தெளிவின்றமைமையும் ஏற்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. நூலின் பல இடங்களிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மேற்கோட் பகுதிகள் அல்லது மேற்கோள் போன்று அமைந்துள்ள பகுதிகள் போதிய அளவு தெளிவான முறையில் யாருடைய கூற்று என்பது பற்றி ஆராய்க்களும் விளக்கங்களும் காட்டப்படாமையாலும் அடிக் குறிப்புகளுக்கும்

இலக்கங்கள் இடப்படாமையாலும் அவை நூலாசிரியருடையதா, நடேசம்யரூடையதா, பிறருடையதா என கவிக்கவே முடியாத நிலைம லமைந்துள்ளன. (எடுத்துக்காட்டாக; பக்-80-84, 86-87, 89-91, 97-99, 101-102, 128, 149-150, 153). பல இடங்களில் அடுத்தடுத்துத் தனித்தனிபாடு அமைந்திருக்கும் சிறுச்சிறு வசனங்களையும் இடையிடையே அடுத்தடுத்து ஒன்றரை அல்லது இரண்டு வரிகளில் அமைந் திருக்கும் 'யிள்' பந்திகளையும் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது இது ஆய்வு நூலா அல்லது வசன கவிதைகளா என்னும் மலைப்பிணை ஏற்படுத்துகிறது. (பக் 121-122, 138, 150, 159, 168-170, 178-179, 19), சில இடங்களில் அடுக்குத் தரையில் அமைந்துள்ள கவிதைப் பாங்கான நடை கவிதையா வசனமா என்ற சிக்கலை ஏற்படுத்துகின்றது. (பக். 178). சில வசனங்களின் பொருள் தெளிவற்றாக காணப்படுகிறது. (பக். 62-65, 87, 73, 75-76). நூலில் இடம் பெறும் சிலரது பெயர்கள் முன்பின் மூரண்படுவதையும் ஒரே பக்கத்திற் கூட இம் முரண்பாடு இடம் பெறுவதையும் அவதானிக்கலாம். (பக். 61)

இந்தூல் மறுபதிப்பாக வெளிவருமிடத்து இக் தவறுகள் அகற்றப் பட்டால் நூல் மேலும் சிறந்து விளங்கும். தலை சிறந்த ஒரு மேதையின் அல்லது கர்மவீரனின் சித்தனைகள், கருத்துகள், செயற்பாடுகள், குணாம்சங்கள் முதலியவற்றின் கதிர்வீச்சுகள் குறிப்பிட்ட ஒரு துறை புடன் மட்டும் நின்று விடாது அவனது சமகாலத்தின் பல்வேறு துறை களிலும் ஊடுருவி நிற்பது இயல்பே. அவனது ஆளுமை கூடவோ குறையவோ பல்வேறு துறைகளையும் பாதிக்கவே செய்கிறது. அதே சமயம் அவனது சமகாலச் சூழ்தலைகளுள் அவனது சித்தமைய்களிலும் கருத்துக்களிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. எனவே அத்வைய ஒரு மேதையை அல்லது கர்ம வீரனைப்பற்றி ஆராய்ப்புகும் ஒருவர் அவனது சமகால நிலைமைகளையும் போக்குகளையும் விளக்கிக் கொள்ளவும் விளக்கிக் காட்டவும் வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகிறார். ஷேக்ஸ்பியர், கார்க்கி, டால்ஸ்டாய், மில்டன், டைரன், ஷெல்லி, காலிதாசன், வால்மீசி, ருனித்திரநாத்நாகர், பாரதி, இக்ரபால் முதலிய இலக்கிய கர்த்தாக்களும் சரி, அரிஸ்டோட்டல், பிளாட்டோ, எபிரகாம் லிங்கன், கார்ல்மார்க்ஸ், லெனின், காந்தி, நேரு, இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், கமாயி விவேகானந்தர், நாவலர், விஸ்வநந்தர், அருகாரிக தர்மபாலா, சித்திலெவ்வை முதலிய அரசியல், சமத்துவ குணிகளை யினும் சரி மறுமலர்ச்சியாளர்களாயினும் சரி அவர்களது வரலாற்றை ஆராயப் படும் ஒருவர் அவர்களது சமகால நிலைமைகளையும் சட்டத் த கால வரலாற்றையும் நிகழ்காலப் போக்குகளையும் புறக்கணித்துவிட்டு

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

ஆய்வு செய்து இயலாத காரியமேயாகும். தேசபக்தன் நடேசய்யரைப் பற்றிய ஆய்வும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யரின் வாழ்வையும் பணிகளையும் ஆராய்ப்புக்குள்ள சாரல் நாடன் தவிர்க்கமுடியாதவாறு சங்கால இந்தியா வினா தும் இலங்கையினதும் அரசியல் நிலைமைகள், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான சுதந்திரப் போராட்டம் ஏகாதிபத்தியத்தின் கெடுபிடிகள், அக்கிரமங்கள், சுதந்திரப் போட்டத்துடனும் போராட்ட வீரர்களுடனும் தேசபக்தர்களுடனும் நடேசய்யர் கொண்டிருந்த தொடர்புகள், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலைமைகள், தொழிலாளர் மேம்பாட்டுக்கான தொழிற் சங்கச் செயற்பாடுகள், தோட்டத் துறைமார் களினதும் பெரிய கங்காணிமார்களினதும் எதேர்ச்சாதிகாரம், இலங்கை அரசாங்க சபை (நாடாளுமன்றம்)யின் செயற்பாடுகள், போக்குகள், கலை-இலக்கியம், பத்திரிகைத் துறை முதலியன பற்றியெல்லாம் விவக்கத்தக்க வகையிற் சுச்சிதமாகத் தமது நூலில் நோக்கியுள்ளமை மனம் கொளத்தக்கவைய.

மலைமாத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விமோசனத்துக்காக உழைப்பு-தொன்றையே தமது வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு தமக்குக் கிடைக்கவிருந்த சுகபோக வாழ்க்கையை உதறித் தள்ளி விட்டுத் தியாக உணர்வுடன் செயற்பட்ட கர்மவீரரான நடேசய்யரின் வாழ்க்கை வரலாறும் ஆளுமையும் செயற்பாடுகளும் எத்துணை தூரம் மேற்கண்ட விடயங்களுடன் வியாபகம் பெற்று நிறிசின்றன என்பதை இந்நூலின் மூலம் பிகச் சிறந்த முறையில் நூலாசிரியர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளமை அவரது ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

உலகிலே பல்வேறு துறைகளிலும் பெருஞ்சாதனைகளையும் சிறுசாதனைகளையும் நிலைநாட்டியவர்களது வரலாற்றினைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்துச் சில உண்மைகள் புலப்படும். இலட்சியப் பிடிப்பும் தடம்பிறழாத கொள்கைப் பற்றுதலும் தியாக உணர்வும் கடின உழைப் பும் தினாணிய நெஞ்சமும் விசுவித்த அறிவும் கொண்டவர்கள் தமது இலட்சியத்திற்காகத் தீவிரமாக உழைக்கத் தொடங்குமிடத்து இடல்பாக சுவே எதிர்ப்புகளும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன; எதிரிகளும் எங்கிருந்தோ புற்றிசல் போலத் தோன்றிவிடுகின்றனர்; சோதனைமேற் சோதனை களும் வேதனைமேல் வேதனைகளும் ஏற்படுகின்றன. இந்நிலையிற் கர்மவீரர்கள் - செயல்வீரர்கள் - இவற்றைக் கண்டு துலண்டு விடுவ தில்லை. உண்மையில் இவை அவர்களின் தீவிர செயற்பாட்டுக்கான

'ஊக்கி'களாகவே அமைந்து விடுகின்றன. எதிர்ப்புகள் எத்துணை தூரம் தீவிரம் பெறுகின்றனவோ எதிரிகள் எத்துணை தூரம் தீவிரமாகச் செயற்படுகின்றனவோ அவற்றிலும் பன்மடங்கு தீவிரமாக-உக்கிரமாகக் கர்மவீரர்கள் செயற்பட்டுச் சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் தாண்டிப் பெருஞ் சாதனைகளை நிலைநாட்டி வந்துள்ளனர். யேசு கிறிஸ்து முதல் காத்திவரை, சோக்கிறற்றீஸ் முதல் பவலா நெருடா வரை, லெல்லி முதல் பாரதிவரை, லெனின் முதல் மண்டேலா வரை, அம்பர் சவாமிகள் முதல் நாவலர் வரை, வையாபுரிப்பிள்ளை முதல் மகலாசபதிவரை பல்லாயிரக் கணக்கான யுக புருஷர்களையும் வர லாற்று நாயகர்களையும் மகான்களையும் கர்மவீரர்களையும் தியாகிக ளளையும் நாம் உலக வரலாற்றிலே தரிசிக்க முடிகின்றது.

நடேசய்யர் தமது இலட்சியங்களைச் செயற்படுத்த முனைந்த போது அவருக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகள் அவரை மேன் மேலும்- துள்ளு கிற மாட்டைத் தூரத்தவது போல்-ஊக்குவித்தன. நடேசய்யரது எதிரி களின் செயற்பாடுகள் அவரை மேன்மேலும் உக்கிரமாகச் செயற்பட வைத்தன. தமது போராட்டப்பாதையில் ஏற்பட்ட பெருந்தடைகளையும் கொடுமையான சோதனைகளையும் துளிவான் மையையுடன் தாந்து சாதனைமேற்சாதனைகளை நிலைநாட்டினார்.

இவற்றையே திரு சாரல்நாடன் பிகச் சிறந்த முறையிலே தகுந்த ஆகாரங்களுடன் தமது நூல் முழுவதும் விவரித்து காட்டியுள்ளார். நடேசய்யரின் எதிரிகள் எத்தகையவர்கள் என்பதும் எதிரிகளுக்கு எதிராக நடேசய்யர் மேற்கொண்ட செயல்கள் எத்தகையனது என்பதும் நூலின் பல் இடங்களிலே தெளிவான முறையிற் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஐயரின் நோக்கங்கள் நிறைவேறாதபடி தடுப்பதில் எதிரிகள் எப்பொழு தும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர்; அவரது உயிருக்கே 'உலை வைக்க இடமில்லை' என்று முயன்றனர். நடேசய்யரின் தற்பாதுகாப்புக்கெனத் தோட்டத் துறை ஒருவரது கைத்துப்பாக்கி வழங்கப்பட்டமையும் நடேசய்யரால் எழுதி வெளியிடப்பட்டுத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் விநியோகிக்கப்பட்ட சட்டப்பல்தகம்' தோட்டத்துறையர் களாலும் பெரிய கங்காணிமார்களாலும் விவகிக்கு வாங்கப்பட்டு வரிக் கப்பட்டமையும் அவற்றுக்கெதிராக நடேசய்யர் மேற்கொண்ட யாற்று நடவடிக்கைகளும் ஊன்பு நோக்கத்தக்கவை, நூலாசிரியர் தமது நூலில் ஆங்காங்கே பெருந்தமையான இடங்களில் தொழிலாளர் துயரங் களைச் சித்திரிக்கும் நாட்டுப் பாடல்களையும் ஐயரால் சீயற்றப்பட்ட பாடல்களையும் பிறரது கூற்றுக்களையும் தகுந்த முறையிற் காட்டி யுள்ளார்.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

நடேசய்யருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றோடு ஒட்டி நூல் முழுவதும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இரங்கத்தக்க பரிதாபகரமான வாழ்க்கை நிலை, அவர்கள் அனுபவித்து வரும் கொல்லொணாத துயரங்கள், தோட்டத் திர்வாகத்தினாலும் பிறராலும் அவர்களுக்கிழைக்கப்பட்ட அநீதிகள், அகலிமங்கள், தீங்குகள், அன்றைய தோட்ட நிர்வாக முறை, தோட்டத்துரைமாரினது யதேச்சாதிகாரம், அவ்வைய இலங்கையில் ஆட்சியாளரையே ஆட்டிப் படைக்கும் வல்லமையை அவர்கள் பெற்றிருந்தமை, பெரிய கங்காணிமார்களின் சர்வாதிகாரப் போக்குகள், தொழிலாளர்கள் பீதான அவர்களது அட்டகாசங்கள் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றித் தோட்ட நிர்வாகத்தினர் மட்டுமன்றி அன்றைய அரச அதிகாரிகள், தமிழ்-சிங்களத் தலைவர்கள் முதலியோர் கொண்டிருந்த அலட்சிய மனோபாவம் முதலியனவும் அவற்றுக் கெதிராக நடேசய்யர் எவ்வாறு துன்பாண்மையுடன் தீரவுபகலாகச் செயற்பட்டார் என்பதும் நடேசய்யரின் செயற்பாடுகளுக்கெதிராக அவரது எதிரிகள் எவ்வாறு செயற்பட்டனர் என்பதும் சிறந்த முறையிலே தகுந்த ஆதாரங்களுடன் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நடேசய்யர் தொழிலாளர்களின் நல்ல நண்பனாக விளங்கியது போலவே தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுமைகள் விளைவித்த சகலருக்கும் சகல சக்திகளுக்கும் பயங்கர விரோதியாகவும் வைரம் பாய்ந்த எதிரியாகவும் திகழ்ந்தார். தோட்டத்துரைமார், பெரிய கங்காணிமார் முதலியவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குத் துரோகம் இழைப்பவர்கள், சுயநலவாதிகள், இனவாதிகள், பொய்தமயாளர்கள், ஏமாற்றுக்காரர்கள், பிறரின் உழைப்பைச் சுரண்டினோர், பாதகர்கள் முதலியோருக்கும் ஐயம் சத்துருவாக இருகிவரை விளங்கினார். நடேசய்யருக்கு நண்பர்களைவிட விரோதிகளே அதிகம். சொந்த மருமகன் முதற்சொண்டு இனவாதி குணசிங்கா வரை அவரது விரோதிகளே.

தோட்டத் துரைமார் சங்கம், பெரிய கங்காணிகள் சங்கம் என எத்தனையோ சங்கங்களுக்கும் தனி தபர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் எதிராக அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் போராட வேண்டியிருந்தது. அடிமைத்தனம், ஏகாதிபத்தியம், ஏமாற்றுத்தனம், கரணம், இனவாதம், போலித்தனம் முதலியனவற்றுக்கெதிராகப் போர் தொடுக்க வேண்டியிருந்தது. "பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யம், வெள்ளைத் துரைமார்கள், தலைமைக் கங்காணிகள், சில இந்தியத் தலைவர்கள், நகரப் பிரமுகர்கள், ரூபாசிங்கா போன்ற சிங்களத் தலைவர்கள், பொலிஸ் கெடுப்பிகள் ஆகிய இத்தனை எதிர்ப்புகளையும் ---" (பக். 10) சமாளித்து ஐயர்

வெற்றிகரமாகப் பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது என்பதை நூலாசிரியர் தகுந்த ஆதாரங்களுடன் விளக்கிச் செல்கிறார். ஐயர் தம்மை எதிர் நோக்கிய எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்துத் தீர்த்துடன் போராடி அவற்றுட் பலவற்றைப் பறப்புகண்டார்; சிலவற்றைப் புறக் காணப்பட்டார். அவரது இறுதி நாட்கள் வேதனைகள் மலிந்து காணப்பட்டன. எதற்கும் அஞ்சாதவரும் சளைக்காதவரும் துவளாதவருமான ஐயர் 1947 ஆம் ஆண்டில் தடைபெற்ற நாடாமன்றத் தேர்தலிலே தோல்வியைத் தரவியலும் மனமுடைந்து வேதனையுற்றுக் குமுறி காண்டமய மனிதநேயம் கொண்ட எவரது மனதிலும் அதிர்ச்சியையும் வேதனையையும் ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது.

இத்தரவின் மூலம் திரு. சாரல் நாடன், நடேசய்யர் என்ற கர்ம வீரனது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் மகத்தான பணிகளையும் செல்வவே விளக்கியுள்ளதன் வாயிலாக, நடேசய்யர் இலங்கையில் வாழ்ந்த காலப் பகுதியினதும் (1920-1947) அதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் காலப் பகுதியினதும் மலையகத் தொழிலாளரின் அந்தகரம் நிறைந்த வரலாற்றையே துலக்கியுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை. உண்மையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த மலையகத் தொழிலாளரின் வரலாறு பற்றிய-அவற்றுக்கான அரிய தகவல்கள் பலவற்றைக் கொண்ட அரும்பெரும் பொக்கிஷமாகவே இத்தரல் விளங்குகின்றது.

---அய்யரின் சட்ட சபைப் பேச்சுகள் கலையானவை, திரையத் தகவல்களைக் கொண்டவை என்பதோடு சொல்லும் முறையிலே ஒரு கம்பீரமும் எடுப்பும் இருப்பதை அவர் பங்கேற்ற எல்லா விவாதத்திலுமே காணலாம். இது அவரின் தனிச்சிறப்புகளுள் ஒன்று.

அய்யரின் சட்ட சபைப் பேச்சுகள் தனியாக ஆராயப்படும் அளவுக்குப் பரப்பால் விரிந்தவை. இந்நாட்டில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் குடியேறிய காலத்திலிருந்து அவரது காலம் வரை உள்ள சரித்திரத்தை அவரது பேச்சுகள் அறு அணுவாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

அய்யரின் சிந்தனை வளமும், வருவதுணரும் திறனும் எப்படி அமைந்திருந்தன என்பதைக் காட்டும் அவரது பங்காட்டிகள் இன்னும் சிலவற்றைக் கீழே காண்போம்.

வாசகர் ரசனையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் இத்தியாவில் இருந்து வருகின்ற சில பத்திரிகைகளைத் தடுக்கக்கோரியமை-1939 ல் இலங்கை முற்போக்கு எழுந்தானர் சங்கம் இதற்காகப் பின்னால் இயக்கமே நடாத்தியது.---

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

இலங்கையின் மாதவர்கள் நீது கட்டுப்பாடுகளை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் சுதந்திர வர்த்தகத்தை நிறுவுகிறபோது தான் சாத்தியம். அப்போதுதான் வெளிநாட்டு இறக்குமதியாளர்களை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று எடுத்துக் காட்டியமை 1947 ல், இலங்கையில் சுதந்திர வர்த்தக நிலையை இப்போது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ---" (பக். 168-169) என வரும் பகுதிகள் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை.

'நடேசய்யர் வெறுமனே தேசிய உணர்வால் மட்டும் உந்தப்பட்டவரல்லா. ஆசையும் அபிவிருத்தியும் மிகுந்தவர்; தீரமும் தெளிந்த குரலும் நிறைந்தவர், செயலாற்றும் திறம்படைத்தவர், அவரது சட்ட சபைப் பிரவேசமே அதை மெய்ப்பிக்கும். ---" (பக். 77) எனக் கூறும் ஆசிரியர், ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பரிச்சயம் பிக்க எழுத்தாளராகவும் சிறந்த பேச்சாளராகவும் தொழிற்சங்க முன்னோடியாகவும் தமிழ்த் தினசரியின் ஆரம்பகத்தரவாகவும் தோட்டத் தொழிலாளரது வாலாற்றின் ஒரு சகாப்தமாகவும் தொழிலாளர்களின் அவதார புருஷனாகவும் தோட்டத்துணர்மார்களுக்குச் சாத்தானாகவும் பெரிய கம்பாணி மார்களுக்குச் சரியானவர்களாகவும் இன வெறியர்களுக்குச் சிம்ம சொர்ப்பனமாகவும் விளங்கியவரன்றோச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நூலில் ஆங்காங்கே தெளிவுப்படுத்தத்தவரவில்லை.

இவை தவிர நூலில் ஆங்காங்கே ஆசிரியர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் பல ஏற்புடையன; பலன்மிக்கன. இவை பற்றிச் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

இலங்கையிலே இந்திய எதிர்ப்புணர்வு நடேசய்யர் காலத்திலேயே எவ்வாறு உருவாக்கி வளர்க்கப்பட்டது என்பதைத் தகுந்த முறையில் விளக்கியுள்ளார். இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர் சம்பளம், ஆசிரியர் இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்பளம் ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்துத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தோட்ட பகுதிகள் தவிர்ந்த மனைய பகுதிகளில் வாழ்ந்த இந்தியர்களினதும் தலையைப் பேண ஆரம்பித்தமையையும் சேர் பொன். இராமநாதன் முதலிய அன்றைய தமிழ்த் தலைவர்களின் பிற்போக்குத்தனங்களையும் தோட்டத் தொழிலாளர் நீது கொண்டிருந்த அலட்சிய மனோநிலைகளையும் அவர்களுக்கு இழைத்த துரோகத்தனங்களையும் சுட்டிக்காட்டித் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். பெண் சமத்துவம் பெண்கள் வாக்குரிமை, சர்வசனவாக்குரிமை, தோட்டத் தொழிலாளர் நிலை முதலியன பற்றிச் சேர், பொன். இராமநாதன் கொண்டிருந்த கருத்துகள் அவரது புகழ்

பாடும் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. இராமநாதனின் இத்தகைய பிற்போக்குத்தனங்கள் சிலவற்றை மனசளி பாறியாரும் குமாரியுயவந்தனாவும் சுட்டி சுட்டிக்காட்டியுள்ளமை மனங்கொளத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்திலே பல்கலைக்கழகம் ஒன்றினை ஆரம்பிப்பதற்கு ஆலோசிக்கப்பட்ட வேளை அதனை மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்த 'தமிழ்ப் பெரியோர்கள்' சிலரும் இருக்கவே செய்தனர். (இது பற்றி 1974 ஆம் ஆண்டே திரு. டொமினிசிக் ஜீவா 'மல்லிகை' இதழிலே சுட்டிக் காட்டியுள்ளமை கவனித்தற்குரியது.)

--- சட்ட சபையில் அவரது பேச்சுகள் கருத்துப் பொதிந்த எவ்வகையாக இருந்தன; இந்திய வம்சாவளியினரின் இதயக்குழறங்களாக ஓலித்தன. இலங்கை மண்ணில் ஒன்றுவாழத் துடிக்கும் ஜீவன்களின் குரலாக அவர் மிளிர்ந்தார். ---" (பக். 80) என அய்யரது சட்டசபைப் பேச்சைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அய்யரது சமகாலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அவருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்களும் நண்பர்கள் மணிலால், மார்க் அந்தனி, வில்லர், விரஸ்கோடில், திருமதி கமலாதேவி சட்டோபாத்யாயா, பனகவர்களான இலங்கை, இந்திய நாடுகளின் தலைவர்கள், பெரியோர்கள், அரசியல் வாதிகள், தொழிற்சங்கவாதிகள் முதலியோரை நூலாசிரியர் ஆங்காங்கே ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளதுடன் அவர்கள் பற்றிய அரிய செய்திகள் சிலவற்றையும் - இதுகாலவரை பலரும் அறிந்திராதவை வெளியீட்டுள்ளார்.

நூலின் இறுதியிலே குறிப்பாக 168 ஆம் பக்கத்திலிருந்து 170 ஆம் பக்கம் வரை அய்யரது கருத்துகள் சிலவும் செயற்பாடுகள் சிலவும் எவ்வாறு தாக்க தரிசனங்களாகவும் எதிர்காலப் போக்குகளுக்கு அன்றே அடி எடுத்துக் கொடுத்தனவாகவும் அமைத்தன என்பதை நூலாசிரியர் இரத்தினச் சருக்கமாக நிறுப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். நூலின் 62 ஆம் பக்கத்திற்கு சுட்டிக்காட்டியுள்ள சில விடயங்களுக்கு ஏற்ற வேளக்கங்களை நூலின் இறுதிப் பகுதியிலே (பக். 149) கொடுத்துள்ளார். இது சிலருக்கு விளக்கக் குறைவினை ஏற்படுத்துவதாகவும் அமையக்கூடும்.

அய்யரிடம் காணப்பட்ட குறைபாடுகள், பலவீனங்கள், அவர் செய்த தவறியவை முதலியன பற்றி நூலாசிரியர் சில இடங்களிலே (பக். 98-103, 89, 176) தொடர்க் காட்டியுள்ளார். --- தோட்ட ஜனங்களை மையமாக அமைத்துக் கொண்ட ராஜபாட்சையில் அய்யரின் அரசியல் பணிகளும் இலக்கியப் பணிகளும் பின்னடையத் தொடங்கின. இந்நாட்டில் சக்தி யிருந்த ஓர் அரசியல் தாக்கத்தை

ஏற்படுத்தும் வாய்ப்புகளை அய்யரால் உருவாக்க முடியாது போயிற்று. இடதுசாரிக் கட்சிகளும் இலங்கை-இந்தியன் காங்கிரசும், (இன்றைய இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்/இனநாயகத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்) மெல்ல மெல்லத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இதயத்தில் இடம் பிடிக்க ஆரம்பித்தன." (பக். 69) எனவும், "---- அய்யர் தமது அந்நிமகாலத்தில் மாறுபாட்டுக்கும் மறுதலிப்புக்கும் முரண்பாட்டிற்கும் உள்ளான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தினார். அதனால் தானோ என்னவோ அவருக்குறித்தான பெருமைகளைக் கூட அறிஞர் உலகு அவருக்குக் கொடுத்த தவறிலிட்டுத் து." (பக். 178) எனவும் நூலாசிரியர் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. மேலும் அய்யரின் "இந்திய உணர்வு" இரத்தத்தோடு இரத்தமாக ஊறிப் போயிருந்தது. சட்டமையிலும் வெளிப்பிலும் அடிக்கடி இதனை விக அழுத்தமாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறான சிங்களத் தலைவர்களிடமும் சிங்கள அரசியல் வாதிகள் மத்தியிலும் அச்சத்தையும் பீதியையும் ஏற்படுத்தி, அவர்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வந்த 'இந்திய வெறுப்புணர்வு' மேலும் பெருகு வதற்கு வழி கோலியது எனலாம்.

மனலயகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் வரலாறு பற்றி இதுவரை வெளிவந்த தரமான நூல்களுள் 'தேசபக்தன் கோ. ந. டே. சய்யர்' என்னும் இந்நூலுக்குத் தளியிடமுண்டு என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை. நூலாசிரியரின் பரந்துபட்ட பார்வையும் விசாலித அறிவும் வரலாற்று அணுகுமுறையும் தெளிந்த நோக்கும், தகுந்த ஆதாரங்களைப் பெறுவதற்கு அவர் மேற்கொண்ட அருமுயற்சியும், அரிதில் முயன்று பெற்ற பல ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தி உண்மைகளைக் கண்டறிவதிலும் அவற்றை நிறுவுவதிலும் அவர் காட்டியுள்ள நிதானம், பேராண்மை, தீவிர உழைப்பு, ஒப்புநோக்கு முதலியனவையும் அவரது ஆய்வுப் பரிபக்குவத்தை உணர்ந்துவர.

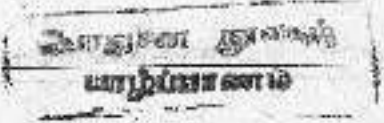
மனலயகத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்து சற்று அவர்களது இன்பதுன்பங்களில் ஊறித் திளைத்து அவர்களது வரலாற்றையும் காழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அனுபவரீதியாகவும் கேள்வியீதியாகவும் உணர்ந்த தேரி ஆய்வுப் பரிபக்குவமும் எய்தியுள்ள திரு. சாரல்நாடே இத்தகைய ஆய்வுகளை மேன்மேலும் வெளிக் கொணர்வதற்கு எல்லாவகையிலும் தகுதியுடையவர். அவரது துணைவியாரோ இவற்றுக்கு மேலும் உந்து சக்தியாக விளங்கிவருதல் போற்றத்தக்கது. திரு. சாரல்நாடன் தாம் எழுதி வெளியிட்டுள்ள சி. வி. சில் சிந்தனைகள், தேசபக்தன் கோ. ந. டே. சய்யர் ஆய்வு இரு நூல்களினதும் முன்னுணர்விலே தமது துணைவியாரின் ஒத்துழைப்பு

பற்றி விரிவாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஐயருக்கு வாய்த்த துணைவியாரைப் போன்றே திரு. சாரல் நாடனுக்கும் ஏற்ற துணைவியார் கிடைத்தமை அவரது அரும்பேற்றெனலாம்.

இறுதியாக ஒரு விடயத்தை இங்கே சுட்டிக் காட்டுதல் நிகரிக அலாயம். நூலின் 15ஆம் 177ஆம் பக்கங்களில், விவேகம், புத்தி சாதாரணம், அறிவாற்றல், விடமுயற்சி, விசாலித அறிவு முதலியவை பிராமண குலத்திற்கே உரியவை எனத் 'தேற்றேகாரம்' கொடுத்து அழுத்திக் கூறியுள்ளமை ஏற்கனவே அறிச்சியடையச் செய்கின்றது. சாரல்நாடனா இவ்வாறு கூறினார் எனத் திவக்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வுண்மை தவறான கருத்து என்பதை இங்கு விரிவாக விளக்க இயலாது. எனது பாரதியார் சிந்தனைகள் என்னும் நூலிலும் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் நூலிலும் இது பற்றி விரிவாக நோக்கியுள்ளேன்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ஏறத்தாழ ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகளுக்குள் மேலாகப் பிராமண குலத்தினரே கல்வித் துறையில் மேலாதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர். கல்வித்துறையில் மேலாதிக்கம் பெறும் எந்த ஒரு சமூகமும் நூடும் இனமும் ஏனைய துறைகளிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவது இயலாது. கல்வியைத் தமது சொத்தாக்கிக் கொண்ட பிராமண குலத்தினரும் சமூகத்தின் உயர் குழாத்தினரும் சாதிப் பாகுபாடு வேருன்றுவதற்கு வழிவகுத்தனர்; 'குத்திரனுக்கு எழுத்தறிவிப்பவன் ஏழாநாகத்துக் கீழ் நரகம் புகுவான்' என அச்சுறுத்தி வந்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து திராவிட இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் மேலாதிக்கம் பெறத் தொடங்கியதும் நிலைமைகள் படிப்படியாக மாறலாயின. தமிழகத்திற்கு பிராமணரைப் போன்று இலங்கைத் தமிழர்களும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களும் விடமுயற்சி, கல்வி, விவேகம் முதலியவற்றிற்கு சிறந்தவர்கள் எனப் பலதரப்பட்டவர்களைக் கூறப்பட்டு வருதல் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளும் வசதி வாய்ப்புகளுமே இத்தகைய நிலைமையை ஏற்படுத்துகின்றன என்னும் உண்மையை நாம் உணர வேண்டும்.

இறுதியாக ஒன்றுமட்டுக் கூறலாம். அதாவது தமிழகத்திலே பல நூற்றாண்டுகளாகப் பிராமண குலத்தினரும் அவர்களது தெருங்கிய ஆதரவாளர்களும் (அரசர்கள், பேரரசர்கள், தலைக்கிழார்கள் முதலியோர்) இன்றைய மனலயகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மூதாதையர்களுக்குச் சாதி, குலம், சமயம் முதலியவற்றின் பெயரில் செய்துவந்துள்ள மாபெரும் அநீதிகளுக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் பிராயச்சித்தம் தேடவே தஞ்சையிற் பிறந்து வளர்ந்த ந. டே. சய்யர்



மலையகத்திலே கால் நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக அளப்பரிய பணிகள் புரிந்து, தொழிலாளர்களை விழிப்புற்றொழச் செய்து கணத்தவது சிற் சங்கமயாவினார் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தவரின் மேதாவிலாசம், கடின உழைப்பு, பொருள் தேடும் வேடங்க முதலியன உலகறிந்ததே. யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் எல்லோரு பிராமணாலர். கார்த்தக வசவ வேளாளர் முதல் கிறிஸ்தவர்கள் வரை, நாவலர் முதல் பண்டிதமணி கணதிப்பிள்ளை வரை, இராமநாதன் முதல் செல்வநாயகம் வரை எவருமே பிராமணர்களல்லர்.

இன்றைய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குக் கவித்துறையில் முன்னேறுவதற்கு வேண்டிய வரதி வாழ்ப்புகளை தல்கினால அடுத்த சில தலைமுறைக்குள் ஆயிரக் கணக்கான மேதாவிகள் தோன்றுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

பத்தாண்டுகளில் குன்றின் குரல்

ஒரு நோக்கு

உலகின் பலநாடுகளும் இனங்களும் வரலாற்றின் சிற்சில கால கட்டங்களை "இருண்டகாலப் பகுதி" என வரலாற்றாய்வாளர் கூறுவர். உலகின் 'இருண்ட கண்டம்' எனப் பெயர் பெற்ற ஆபிரிக்காக்கண்டமும் இன்று படிப்படியாக ஒளிபெற்று வருகின்றது. இது போன்றே பத்தாண்டுகளும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து இலங்கையின் மத்திய பகுதியில் அமைந்துள்ள மலையகத் தோட்டங்களில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டுக் குடியமர்த்தப்பட்ட அப்பாளித் தொழிலாளர்களது வாழ்வும் மிக அண்மைக் காலம் வரை இருண்ட வாழ்வாகவே காணப்பட்டது.

தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்த தோட்டப் பகுதிகளும் இலங்கைத் தீவுக்குள் அமைந்திருந்த சிறிய 'இருண்ட கண்ட' மாகவே விளங்கி வந்தது. எனினும் கடந்த சில தசாப்தங்களில் தொழிலாளர்களது இருண்ட வாழ்விழும் அவர்கள் வாழ்ந்த இருண்ட கண்டத்திலும் மெல்ல மெல்ல ஒளிக்கீற்றுகள் பரவலாயின. இத்தகைய ஒளி பரவுவதற்குத் தனிப்பட்டவர்களும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் சிலவும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் சிலவும் மலையக மன்றங்கள், தொழிற்சங்கங்கள் சிலவும் முக்கிய பணிகளை ஆற்றியுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கன.

கோ. நடேசையர், சி.வி வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம். இராமையா முதலியோர் மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளாகத் திகழ்கின்றனர். நடேசையரின் மகோன்மது பணிகளால் அவரது பத்திரிகைப் பணியும் விதந்தோதத்தக்கதொன்றாகும். மலையக இலக்கிய உலகில் 1950 களில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வுக்கும் புதிய உதவேகத்துக்கும் உறுதுணையாகவும் பக்க பலமாகவும் அன்று வெளிவந்து கொண்டிருந்த எழுத்துப் பத்திரிகைகளே முக்கிய தூண்டு கோலாக

அமைந்தன. தினகரனின் 'மலையக மன்றம்' வீரகேசரியின் 'தோட்ட மஞ்சரி' 3 சிந்தாமனியின் 'எங்கள் மலை நாடு' ஆகியன முக்கிய களங்களாக விளங்கின. இவையாவற்றுக்கும் முன்னோடியாகக் கோ. நடேசசய்யர் நடத்திய தேசநேசன் (1922-1923), தேசபக்தன் (1924-1925) முதலிய பத்திரிகைகள் விளங்கின.

அவ்வப்போது மல்லிகை, தமிழ்முது, புரணி, கதம்பம் முதலிய ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் சிலவும் தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகள் சிலவும் மலையக எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களுக்கு இடமளித்தன. எனினும் குமுறிக் கொத்தளித்து எழுச்சியுறத் துடித்துக் கொண்டிருந்த தலைமுறையினரின் இலக்கிய ஆக்கப்பசிக்கு மேற் கண்டவை 'யானைப் பசிக்குச் சோளப் பொசி' என்பதுபோலவே அமைந்தன.

இந்நிலையிலேயே மலையகத் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அவலங்களையும் பிரதிபலிக்கும் வகையிலும் அவற்றுக்கு முக்கியத்துவமளிக்கவும் பலதுறை ஆக்கங்களுக்கு இடமளித்தும் மலைமுரசு (க.ப. சிவா) செய்தி, (நாகலிங்கம்), ஈழமணி (தமிழ்ப்பித்தன்), மலைப்பொறி (டாலா), தீர்த்தக்கரை, கொழந்தி, குன்றின் குரல், விடிவு முதலிய சஞ்சிகைகள் அடுத்தடுத்து வெளிவரலாயின. இப்பத்திரிகைகளுட் சில முனையிலேயே கருகி விட்டன. ஆக்கபூர்வமான சிறந்த பணிக் சிலவற்றைச் செய்ததுடன் சில சஞ்சிகைகள் தமது ஆயுளை முடித்துக் கொண்டன. கடந்து பத்தாண்டு களாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் குன்றின் குரல் ஆற்றிவரும் பணிகள் பல விதந்தோத்தக்கவை. குமுதங்கள், விகடன்கள், பொம்மைகள் முதலிய தென்னிந்திய ஸுன்னாத்தா வணிகப் பத்திரிகைகளின் ஏக போகத்துக்கும் கடும் போட்டிக்கும் முன்னால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் பல முனையிலேயே கருகிக் காலாவதியாகிவிட்டன. மலையகச் சஞ்சிகைகள் பலவற்றுக்கும் இக்கதியே நோத்தன.

வாத்தக மயப்படுத்தப்பட்ட தென்னிந்திய வியாபாரச் சஞ்சிகைகள் மனிதமனத்தின் பலவீனங்களைப் பயன்படுத்தி வாசகர்களின் ஏசனைத் தரத்தினை மழுங்கடிக்கச் செய்வதுடன் மலையக மக்களின் வாழ்வையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அபிவிருத்திகளையும் பிரதிபலிக்கும் ஈழத்தின் மலைமனத்தின் தரமான சஞ்சிகைகளின் ஆரோக்கியத்தைச் சிதைத்து அவற்றை மரணப் புதைகுழிக்குள் தள்ளிவிடுகின்றன. இதுகாலவரை இலங்கையிலும் அதன் ஒரு கூறான மலையகத்திலும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சஞ்சிகைகள் எத்தனை? நீடித்து நிலைத்து

நிற்கும் சஞ்சிகைகள் எத்தனை? தீபம், தாமரை, மஞ்சரி, அமுதசுரபி, ஆசாய்சரி, சரஸ்வதி, சாந்தி முதலிய தரம் வாய்ந்த தமிழகப் பத்திரிகைகளின் இறக்குமதியினால் பயன் பெற முடியும். ஆயினும் தமிழகத்திலும் கூடத் தரம் வாய்ந்த பத்திரிகைகள் பல வியாபாரச் சஞ்சிகைகளுடன் போட்டியிட முடியாது இடையிலேயே மரணித்துவிட்டன.

குன்றின் குரல் வெறுமனே இலக்கியச் சஞ்சிகையாக மட்டுமன்றி அறிவியல், தொழில்நுட்பம், கலை, அரசியல், சமூகவியல், பொருளாதாரம், விவசாயம், கல்வி, ஆராய்ச்சி முதலிய பல்வேறு துறைகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பது அதன் தனிச்சிறப்பாகும்.

சஞ்சிகையின் பெயருக்கேற்பக் குன்றின் குரலாக மலையகத் தொழிலாளர்களின் குரலாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் இம்மாசிகை கொள்ளை லாபம் ஈட்ட முயலும் வியாபாரச் சஞ்சிகையல்ல. வெறுமனே பொழுதுபோக்கு விடயங்களோ பாலியற் கவர்ச்சியையூட்டும் சினிமாச் சிதரல்களோ ஆடம்பரமான விளம்பரங்களோ இவற்றில் இடம் பெறுவதில்லை. தான் எடுத்துக் கொண்ட குறிக்கோலிலிருந்து தடம்புரளாமல் தொடர்ந்து தளது இலட்சியப்பாணையில் வீறுநடை போட்டு வருகின்றது.

குன்றின் குரலில் வெளிவரும் கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் முதலியவை ஒரு புறம்: கேள்வி- பதில், மகளிர் மாருதம், மாலைவழி மன்றம், அறிவியல் அரங்கு, திறந்தமடல், வாசகர் நெஞ்சம், அறிவுப் போட்டி, பரிசுப் போட்டி, குன்றில் மலர்ந்தது, மலைநாட்டின் கலை மணிகள், மலைநாட்டு மாணிக்கங்கள் முதலியவை தனிச்சிறப்பு மிக்கவைகளாக விளங்குகின்றன.

மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் மாதா மாதம் இடம் பெறும் றூல் வெளியீடுகள், பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த கருத்தரங்குகள், கலைவிழாக்கள், பலதுறை சார்ந்த நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவும் அறிவுப் பொக்கிஷமாகவும் கருவூலமாகவும் குன்றின் குரல் விளங்கி வருகின்றது. இவ்வகையில் மல்லிகை மாசிகையினை பெருமளவு ஒத்துள்ளது.

குன்றின் குரல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து படிப்படியாக அதன் தரத்திலும் களத்திலும் விடயதாளத்திலும் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. ஆரம்பத்தில் மலையகத்தின் சில பகுதிகளில் மட்டும் ஒலிக்கத் தொடங்கிய குன்றின் குரல் மலையகம் முழுவதையும் தாண்டித் தென் இலங்கையிலும் பலமாக ஒலிக்கலாயிற்று. யிக விரைவில் இலங்கை முழுவதிலும் இத்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், அவுஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஹர்மனி, தேள்வே, கனடா,

கவீடன், சயிற்சலாந்து முதலிய கடல் கடந்த நாடுகளிலும் ஒங்கி ஒலிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அதன் மூலமே மலையக மக்களின் பரிதாப நிலையும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளும் அவர்களது விமோசனத்தின் பொருட்டுக் குன்றின் குரல் ஆற்றி வரும் பணிகளும் வெளிப்புகின்றனத் தெரியவருவதுடன் அவர்களது கவனத்தை ஈர்க்கவும் முடியும்.

இன்று உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் தமிழ் மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். குன்றின் குரல் சஞ்சிகை உலகமுழுவதும் வியாபகமடைவதற்கு அவர்களது ஒத்துழைப்பினை பெறமுடியுதல் அவசியமாகும். இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, அவுஸ்திரேலியா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி முதலிய நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களுட்கணிசமானவர்கள் மலையகத் தொழிலாளர் மீது யிகுந்த அக்கறை கொண்டவர்கள்; அவர்களது முன்னேற்றத்தை அவாயுபவர்கள் அவர்களது ஒத்துழைப்பு இவ்வகையில் வேண்டத்தக்கது.

எடுத்துக்காட்டாக புதுமை (மேற்கு ஜெர்மன்), வெகுஜனம் (ஜெர்மனி) தேடல் (கனடா), சிந்தனை, தேனி (ஜெர்மனி) தூண்டில், அக்கிலி, மண் (ஜெர்மனி), ஓவச (பிரான்ஸ்), நான்காவது பரிமாணம் (கனடா) முதலிய சஞ்சிகைகளிலும் 'ஐரோப்பாவில் நடைபெறும் இலக்கியச் சந்திப்புகள் முதலிய இலக்கியச் சந்திப்புகளிலும் மலையகத் தொழிலாளர்கள், அவர்களது பிரச்சினைகள், மலையக ஆக்கங்கள் பற்றிய உணர்வு ஆகியவற்றை முக்கிய இடத்தைப் பெற்று வருவதும் ஐரோப்பாவிலும் கனடா, அவுஸ்திரேலியா முதலிய நாடுகளிலும் வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் சில மலையக ஆக்கங்கள் பலவற்றை மறுபிரசுரம் செய்து வருவதும் அவதானிக்கத்தக்கது.

வாழ்க்கைப்பட்ட மக்களின் மிகப் பின் தங்கிய நிலையினையும் மிக மோசமான வாழ்க்கைத் தரத்தினையும் மாற்றியமைக்கவும் சகல சூறைகளிலும் அவர்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று எழுச்சியுறவும் முன்னேறவும் இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களுடன் கைகோர்த்துச் செல்லவும் வேண்டும் என்ற உன்னத குறிக்கோளுடன் இடைவிடாது செயற்பட்டு வரும் குன்றின் குரல் சஞ்சிகையின் பணிகள் விதந்து பாராட்டத்தக்கவை.

தொழிலாளர்களின் இரங்கத்தக்க பொருளாதார நிலை, வாழ்க்கைத் தரம், கல்வி நிலை, சுகாதார வசதியின்மை, இருப்பிட வசதிக்குறைவு, அரசியலுரிமையின்மை, நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய அடிப்படைத் தேவைகளின்மை முதலியவற்றை இதழ்கள் தோறும்

வெவ்வேறு வகையில் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டிக்க வேண்டியவற்றைத் துணிச்சலுடன் கண்டித்து நேர்மையான முறையிற் கருத்துக்களை வெளியிட்டு வருவதுடன் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தொழிலாளர்கள் தாமாதவே கூடிய கவனம் செலுத்தித் தமது பிள்ளைகளின் கல்வி முன்னேற்றத்திலும் சுகாதார நிலைமையிலும் கூடுதலான கவனம் செலுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தையும் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வருகின்றது.

இச் சஞ்சிகையில் இடம் பெற்றுள்ள பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த கட்டுரைகள், ஆசிரியத் தலையங்கங்கள், சொற்சித்திரங்கள், உரையாடல்கள், உரைநடைச்சித்திரங்கள் முதலியவை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தொழிலாளருக்கு அறிவு புகட்டுபவை; அவர்களது தாழ்வற்ற நிலைமைகளை அவர்களுக்கு உணர்த்தி எழுச்சியுறச் செய்ய முயல்பவை. இவ்வகையிலே வண. பி.தா. போல்கெஸ்பேஸ் அவர்களின் உன்னத பணிகள் அருமுயற்சிகளும் விதந்து பாராட்டத்தக்கவை.

குன்றின் குரலில் வெளிவந்துள்ள அவரது சொற்பொழிவுகள், கருத்துகள் முதலியன அவர் மலையகத் தொழிலாளர் மீது கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டையற்ற கரிசனை, பேரபிமானம், நேசபாவம் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

மனுதரம் சாஸ்திரம் "குத்திரங்கு எழுத்தறிவித்தல் கூடாது" அதனை மீறி எழுத்தறிவிப்பவன் நரசமனா வான் என எச்சரிக்கையும் விடுத்துள்ளது. சமூகத்தின் பெரும்பகுதியினரான குத்திரங்களின் (உடலுழைப்பாளிகள்) உழைப்பினை ஈவு இரக்கமின்றிச் சரண்டிக் கொழுத்துக் கொண்டிருந்த அதிகார வர்க்கம் அவர்களை "வாழவும் விடாது சாகவும் விடாது" வைத்திருப்பதற்கு வலுத்துக் கொண்ட சதித்திட்டமே இதுவாகும். குத்திரங்கள் எழுத்தறிவற்றவர்களாக இருக்கும் வரை அவர்கள் தம்மைத் தாமே உணர்வும் மாட்டார்கள்; விழிப்புற்று எழுச்சியுறவும் மாட்டார்கள்" அதிகார வர்க்கத்திற் கெதிராகக் கொதித்தெழவும் மாட்டார்கள். இத்தகையதெரு நிலை இந்தியா, இலங்கை முதலிய நாடுகளில் நீண்ட காலமாகவே நிலவி வந்துள்ளது.

மலையகத் தொழிலாளர்களின் கல்வி நிலையைப் பொறுத்த வரைவிலும் மேற்கண்ட இயல்பே மிக அண்மைக்காலம் வரை நிலவி வந்துள்ளது. இன்றும் கூட இவ்வியல்பு முற்றாக நீங்க வில்லை. தோட்டத்து அதிகாரிகளும் அதிகார வர்க்கத்தினரும் தொழிலாளர்களின் கல்வி வளர்ச்சியை உதாசீனம் செய்வதற்கு மூலகாரணம் தொழிலாளர்கள்-அவர்களது பிள்ளைகள் போதிய அளவு கல்வி அறிவினைப்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

பெற்றால் விவரவில் தம்மைத் தாமே உணர்ந்து விழிப்பற்று எழுச்சியுற முயல்வார்கள்; தம்மைச் சுரண்டிக் கொழுப்பவர்களை இனங்கண்டு கொள்வார்கள். அதன் காரணமாகக் கொள்ளை வாயம் மட்ட முயலையும் தமக்கு ஆர்ந்து ஏற்படலாம் என்றும் அர்சமே எனலாம்.

மனலயகத் தொழிலாளர்கள், அவர்களைப் பற்றிய அதிகார வர்க்கத்தினரின் அலட்சிய மனோபாவம், மனலயகத் தொழிலாளர்கள் கல்வித்துறையில் முன்னேற வேண்டியதன் அவசியம் முதலியன பற்றி வண்ப்தா போல் கெள்பர்ஸ் அவர்கள் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்கள் சில வருமாறு:

“மக்கள் என்று நாம் யாரைச் சொல்கிறோம் என்று தெளிவாக விளங்கிக்கொள்வது மிக அவசியம். வசதியும் சமூகத்தில் அதிகார வர்க்கத்திலிருப்பேரவையும் தவிர்ந்த ஏனையோரையே நாம் மக்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இந்தச் சமூகத்தில் அதிகாரியில்லாத அவர்களே பெரும்பான்மையினராக இருக்கிறார்கள். அதிகார வசதி படைத்தவர்கள் அவர்களைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் சென்று பேசமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆட்டு மந்தையைப் போல அந்த மக்களை வழிநடத்தவும் அந்த மக்களைப் பற்றித் தாங்களே முடிவெடுக்கவும் வசதிபடைத்தவர்கள் முயல்கின்றார்கள். சாதாரண மக்கள் முடிவெடுக்கும் அளவுக்கு அறிவு படைத்தவர்களைக் கருதுப்படுவதில்லை. அதிகார வர்க்கத்தினர் அனைவரும் மக்களைப் பற்றி ஒரே மனப்பாங்கு உடையவர்களே. மக்களின் நன்மை என்பது அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இரண்டாம் பட்சமே. பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் 97.5 வீதமானோர் மக்கள் என்ற பேரில் அடங்குவர். அவர்கள் உடல் உழைப்பை நல்லபவர்கள். ---” (குன்றின் குரல், மலர்-7, இதழ்-8, ஆகஸ்ட் 1997, பக்.1) “தொழிலாளர்கள் கற்றவர்களாக இருந்தால் அவர்களது குழந்தைகளும் கற்றவர்களாக இருத்திருப்பார்கள். அப்பொழுதுதான் தங்களின் வாழ்க்கையின் முக்கிய தேவைகளைப் பற்றியும் எதிர்கால முன்னேற்றம் பற்றியும் சித்திப்பார்கள்.

தோட்டச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தவர்களும் இந்த உண்மையை அறியாமல் இருக்கவில்லை. தோட்டச் சொந்தக்காரர்களின் சுயநலம் கருதியே தொழிலாளர்களையும் அவர்களது குழந்தைகளையும் அறிவின்களாக யாற்றினார்கள். தொழிலாளர்கள் நிம்மதியாக வேலை செய்ய வேண்டுமானால் அவர்களது குழந்தைகளை அங்குயித்கும் அலையவிடாது நிம்மதியாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும். அவர்களது குழந்தைகளை விளையாடவிட்டால் தேயிலைச் செடிகள் பழுதடைந்து விடும். அதனால்தான் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சில தோட்டங்களில் ஏதோ

ஒரு எகைபான பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. ---” (குன்றின் குரல், ஜனவரி, 1968, மலர்-8, இதழ்-1, பக்.-1-2)

தொழிலாளர்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தின் இன்றியமையாத மைய உணர்ந்த குன்றின் குரல் இதழ்கள் தோறும் அது சம்பந்தமான விடயங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளமை உன்னிப்பாக நோக்கத்தக்கது. அதே போன்று தொழிலாளர்களுக்கு அவசியம் தேனவ யான சுகாதார வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வழிவகைகள் பற்றியும் இதழ்கள் தோறும் பலவித அறிவுரைகளை வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பரிதாபத்திற்குரிய தோட்டத் தொழிலாளர்களுள் மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள் பெண் தொழிலாளர்களே. பாரதி முதல் குறிஞ்சித் தென்னவன், முரளிதாசன் வரை புதுமைப்பித்தன் முதல் மலரன்பன் வரை தமது ஆசகங்களிற் பெண்தொழிலாளர்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கியுள்ளமை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. குடும்பச் சமை, ஏழ்மைக் கொடுமை முழு நேர உழைப்புச் சமை, கணவன், சகோதரர்கள் தொடக்கம் தோட்டத்து அதிகாரிகள் வரையான ஆண்களின் மேலாதிக்கக் கொடுமை, பொருளாதார, பாலியற் சுரண்டல்கள் இவையாவற்றை கண்ணீரும் கபலையுமாகச் சுமந்து சுமந்து வெந்து வெதும்பி மடியும் பெண்தொழிலாளர்கள் இருக்கும் வரை கனயதாங்கிகளாகவே விளங்கி மடிகின்றார்கள். கல்வி அறிவு அற்றவர்களாகவும் வசியில்லாப் பூச்சிகளாகவும் விளங்கும் இவர்களது நிலை நாட்டின் ஏனைய சமூகப் பெண்களது நிலையிலும் பார்க்க மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியது. அடிமை நிலையில் வாழும் தொழிலாளர்களுக்குள் மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய அடிமைகளாகவே பெண் தொழிலாளர்கள் விளங்குகின்றனர். பாரதி, பாரதிதாசன், மகாத்மாகாந்தி முதலியோர் முதல் இன்றைய பெண் விடுதலை இயக்கங்கள் வரை எத்தனையோ முன்னேற்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும் பெருந்தோட்டப் பெண் தொழிலாளர்களின் நிலை இன்றும் கூட மிக மிக வேதனைக்குரிய நிலை யிலேயே காணப்படுகின்றது.

இந்நிலையிற் குன்றின் குரல் அதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பெண் தொழிலாளர்களின் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகள், அவலங்கள், அவர்கள் முன்னேற வேண்டியதன் அவசியம், அவற்றுக்கான வழிவகைகள் முதலியன பற்றிய விடயங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கி வந்துள்ளமை போற்றத்தக்கதாகும். எட்டுப் பக்கங்களைக் கொண்டதாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த குன்றின் குரல் இருபத்து தான்கு பக்கங்களுக்கும் மேற்பட்டதாக மலர்ந்ததைத் தொடர்ந்து

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanam.org

சஞ்சிகையின் சிறப்புப் பகுதிகளுள் ஒன்றாக 'மகளிர் மாருதம்' என்னும் தனிப்பகுதியை இதழ்கள் தோறும் வெளியிட்டு வருவது பயனமிக்க தொன்றாக விளங்குகின்றது. பெண் தொழிலாளர் பற்றி அறிய விரும்புவோர் மட்டுமன்றி ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் அறிவிக்க பயன்படத்தக்க அறிய வரியங்களைத் தாங்கி நிற்கும் கருவூலமாகவும் 'மகளிர் மாருதம்' பகுதி விளங்குவது விதந்து கறத்தக்கதொன்றாகும்.

கடந்த பத்தாண்டு காலத்துள் குன்றின் குரல் ஆற்றி வந்துள்ள அருமணிகளுள் முக்கியமான ஒன்று மலையகத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் விடிவுக்காகவும் எழுச்சிக்காகவும் அரசியல் முதல் கலை இலக்கியத் துறை நூறாகத் தம்மை அர்ப்பணித்து அருபணியாற்றியுள்ள மலையகத்து முன்னோடிகளையும் மாணிக்கங்களையும் இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் பலரும் அறியாத மலையக சமூகத்தின் அன்றைய தலைவர்களையும் தியாகிகளையும் கலைஞர்களையும் இதழ்கள் தோறும் அறிமுகம் செய்து வருவதேயெனலாம். இன்றைய இளம் தலைமுறை யினருக்குப் பெரும் பயன் நல்கவும் அவர்களது அறியாமையைப் போக்கவும் மலையக சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொள்ளவும் அதற்காக அரும்பாடுபடவும் ஊக்கம் கொள்ளவும் உதவும் வகையில் இவ் அறிமுகம் அமைந்துள்ளமை போற்றத்தக்கது. குறிப்பாக "மலைநாட்டு மாணிக்கங்கள்" "மலைநாட்டினர் கலைமணிகள்" என்னும் தலைப்புகளில் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருக்கும் விடயங்கள் கவனித்தற்குரியவை.

குன்றின் குரலில் இடம் பெறும் "குன்றில் மலர்த்தது" என்னும் தலைப்பிலமைந்துள்ள பகுதி, மலையகத்தில் அவ்வப்போது வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் நூல்கள் - ஆக்க இலக்கியம், ஆய்வு நூல்கள் - அவை தொடர்பான விமர்சனங்கள் முதலியன மிகவும் பயனுள்ள முயற்சியாக அமைகின்றன.

குன்றின் குரல் மலையகத் தொழிலாளர் நலனில் அதிக அக்கறை செலுத்துவதுடன்மையாது முழு நாட்டினது நலனிலும் சகல சமூகங்களது நலனிலும் - ஏன்! அனைத்துலக நலனிலும் கூட மிகுதியான ஆர்வம் கொண்டுள்ளதை அக்கடி குன்றின் குரல் இதழ்களில் வெளிவந்துள்ள குறிப்புகளும் ஆசிரியத் தலையங்கங்களும் கட்டுரைகள் சிலவும் புலப்படுத்துகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக குன்றின் குரல் ஜூலை-ஆகஸ்ட், 1990, இதழில் இடம் பெற்றுள்ள "அறிவுகளை நிறுத்து" என்னும் தலைப்பிலமைந்துள்ள பகுதி ஒன்றே போதும்.

மேலும் குன்றின் குரல் இதழ்களில் இடம் பெறும் "செய்தித்

துணுக்குகள்" கூடப் பயன்பிக்கவாயாகவும் சிந்திக்க வைப்பனவாகவும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் நலனிலும் அதனிலும் பார்க்க அவர்களது சூழ்நிலைகள், மாணவர்கள் ஆகியோரது தலவிலும் முன்னேற்றத்திலும் கொண்டுள்ள மிகுதியான அக்கறையை - ஆர்வத்தை - மோகத்தை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளமை வியந்து பாராட்டத்தக்கதாகும். எடுத்துக்காட்டாக குன்றின் குரல் மே-ஜூன், 1990, மலர்-10, இதழ்-1, 'கறைபடுத்தும்மை', 'பெற்றோர் கவனத்திற்கு', 'விளம்பரங்களும் விபரீதங்களும்', 'மறப்பும் மறைப்பும்', 'தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' ஆகியவற்றில் இடம் பெறும் விடயங்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியவை.

"கறைபடுத்தும்மை" என்னும் தலைப்பில் "எமது நாட்டிலும், வெளிநாடுகிலுமுள்ள சமூகவியலாளர்களினதும், எழுத்தாளர்களினதும் பேணாக்களில் எமது துன்பங்களைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கங்களழுதுவதற்கு மைகரந்த வண்ணமே இருக்கின்றது. அதைப் படித்து வருந்துவோர் பலர். ஆனால் உண்மையிலேயே இந் நிலைக்குள்ளான நாம் இன்னும் சிந்திக்கத் தொடங்கவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் எம்மிடையே கறைபோகாத 'மை' ஊறிப் போய்விட்டமையே. ஒன்றரை நூற்றாண்டு களாக நாம் அடிமை, அறியாமை, கல்லாமை, பொறாமை, பேதமை, ஒற்றுமையின்மை, தீமை, பொய்மை, என்ற பலவேறு தாப்பட்டமைக்கறைகளை அகற்ற முயலாதிருப்பதுதான்.

சமூகத் தொண்டர்களே, தலைவர்களே சற்றுச் சிந்தித்துச் செயலாற்றுவர்கள். சமூகத்திலுள்ள இக்கறைகளைப் போக்க முன்வாருங்கள். தூய்மையான ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க முடியும். (மே-ஜூன், 1990, மலர்-10, இதழ்-1, பக்.18 குரல்) எனவரும் பகுதி சிந்திக்கத் தெரிந்த எவரது உள்ளத்தையும் உருக்க வல்லதாக அமைந்துள்ளது.

அடுத்து எமது கவனத்தை ஈர்க்கும் முக்கியமான பகுதி குன்றின் குரல் இதழ்கள் தோறும் இடம் பெறும் "அட்டைப்படங்களின்" மகிமை எனலாம். "அகத்தின் அழகு முகத்தில் காட்டும்" என்பது போல ஒரு சஞ்சிகையின் தாந்தை அதன் இலட்சியத்தை அதன் வேட்கையை அதன் முகப்பே (அட்டைப்படமே) காட்டிவிடும். கடந்த பத்தாண்டுகளாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் குன்றின் குரல் இதழ்களின் ஒவ்வொரு முகப்பும் (அட்டைப்படமும்) எம்மை வியப்பிலாழ்த்துவதுடன் அதன் இதய கத்தி நிறைந்த லட்சியத்தையும் புலப்படுத்துவனவாகும். ஒவ்வொரு சஞ்சிகையினதும் இதழ்களில் இடம் பெறும் அதன் அட்டைப்படம் அவற்றின் உள்ளடக்கத்தினையும் அவற்றை வெளியிடுவோரின் நோக்கத்தையும் உணர்த்தும் கண்ணாடியாக அமைகின்றன.

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavaranaam.org

மூன்றாந்தர ஜனாதிபதிமான வியாபாரப் பத்திரிகைகள் எப்பொழுதுமே வாசகர்களைச் சிந்திக்கவிடாது மயக்கத்தில் ஆழ்த்திவிடும் வகையில் பாஸியற் கவர்ச்சிப் படங்களாலும் பிறவற்றாலும் சஞ்சிகையில் அட்டையை அலங்கரித்துவிடுகின்றன. சஞ்சிகை இதழ்களின் உள்ளே நுழைந்தால் அட்டைப்படத்தைப் பிரதிபலித்து நிற்கும் விடயங்களே முக்கியம் பெறுவதையும் அவதானிக்கலாம். மாறாகத் தரமான சஞ்சிகையின் இதழ்களில் இடம் பெறும் அட்டைப்படங்கள் பல ஆழ்ந்த கருத்துகளையும் உயர்ந்த சிந்தனைகளையும் விளக்கி நிற்பனவாகவும். இதழின் உள்ளே இடம்பெறும் விடயங்களின் சாராம்சமாகவும் வாசகனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவனவாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம்.

குன்றின் குரலினது எந்த ஒரு இதழிலும் "பாஸியற் கவர்ச்சியை ஊட்டி வாசகர்களை மயக்கும்" அட்டைப் படத்தினை நாம் துருவித் துருவி தேடினாலும் கண்டு பிடிக்க முடியாது. மாறாக அதன் ஒவ்வொரு அட்டைப்படமும் அதன் சமூக மேம்பாடு-தொழிலாளர் மூன்றேற்றம் பற்றிய தீவிர அக்கறைபயப் புலப்படுத்தி நிற்பனவாக அமைந்துள்ளனம் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. உள்ளத இலட்சியத்தை உயிர்ப்பூச்சாகக் கொண்டு வெளிவரும் சஞ்சிகை ஒன்றின் ஒவ்வொரு இதழ்களிலும் இடம் பெறும் அட்டைப்படம் அச் சஞ்சிகையின் குறிக்கோளையும் அதன் உள்ளடக்கத்தின் உள்ளார்ந்த இயல்பினையும் துல்லியமாக பிரத்தியட்சமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இயல்பினவாகும்.

இவ்வகையிலே ஒரு சில அட்டைப் படங்களை எடுத்துக்காட்டாக இங்கு தோக்கலாம். ஜனவரி-ஏப்ரல், 1989, மே- ஜூன், 1989, மே-ஜூன், 1990, ஜூலை-ஆகஸ்ட், 1990, செப்டம்பர்- அக்டோபர், 1990 ஆகிய இதழ்களில் இடம் பெற்றுள்ள அட்டைப்படங்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியவை. ஜனவரி -ஏப்ரல், 1989, இதழ்-பின்னணியாக மென்பச்சை சிறத்தில் மலைப்பிரதேசம், தேயிலைச் செடிகள், 'பாஸாலை' என்னும் பெயரில் விளங்கும் இரண்டு மூன்று பகுதிகளைக் கொண்ட சிறிய கட்டிடம், பெண்கள் இருவர் கொழுந்து பறக்கின்றனர், தடித்த சிவப்பு நிறப் பின்னணியில் வெண்மைநிற எழுத்துகள் 'மலைபக ஆசிரிய நியமனம் யாருக்கு?' என்னும் வினா தொழிலாளரின் பிள்ளைகள் தொழிலாளிகளாகவே- கூலியின் பிள்ளைகள் கூலிகளாகவே விளங்க வேண்டுமா? அவர்களுக்கு ஆகக் குறைந்தது ஆசிரிய நியமனம் அவது கிடைக்காதா? எனச் சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. கூடவே சிறிய எழுத்துக்களில் "இலவசமாய்த் கொண்டு செய்த இலவு காத்த கிளிகளை ஊழல் கழுதிகள் ஊடுருவல் செய்கின்றன" எனும் சிறிய படம் தொண்டர் ஆசிரியர்களது பரிதாப நிலையை

இரத்தினச் சுருக்கமாகக் காட்டுகிறது.

1980 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இதழ்கள் ஒவ்வொன்றினதும் வலது பக்கமேல் மூலையில், ஆண்டாண்டு காலமாக அடங்கி ஒடுங்கி, அடிமைகளாக அத்திகளையும் கொடுமைகளையும் இமாலயப் பொறுமைபுடன் சகித்துக் கொண்டவர்களாக தடைப்பிணங்களாக விளங்கிய தொழிலாளர் கூட்டம் விழிப்புற்ற எழுச்சியுறத் தொடங்கியமையைச் சித்திரிக்கும் வகையில் கையில் கவ்வாத்துக் கத்தியுடனும் கொழுத்துக் கூடையுடனும் ஆணும் பெண்ணுமாக கைமுட்டிகளை உயர்த்தியவாறு கொடுமைகளை எதிர்க்கத் துணிகின்றமைமையக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ள படம் அற்புதமாக விளங்குகின்றது.

தாயகம் திரும்புவோரது அவலங்களைத் தத்ருபமாகக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ள அட்டைப்படங்களில் (மே-ஜூன், 1990) முரளியின் கவிதை அவற்றுக்கு மேலும் உரமூட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. மே-ஜூன், 1989 இதழின் அட்டைப்படம் கொழுந்து எடுக்கும், பெண்தொழிலாளிகளின் கூற்றாக அமைந்துள்ள குறிஞ்சித் தென்னவனின் சிறந்த கவிதைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது. இதழின் முன் அட்டையை மட்டுமன்றிப் பின் அட்டையையும் அவரது கவிதைகள் அலங்கரிப்பதைக் காணலாம். இதே போன்று ஜூலை-ஆகஸ்ட், 1990, செப்டம்பர்-அக்டோபர், 1990 இதழ்களின் அட்டைப்படங்களும் தொழிலாளர்களினது இருப்பிடங்களின் அவல நிலையையும் இன்றும் கூடத் தொழிலாளர் எவ்வாறு தேயிலைச் செடிகளுடன் விலங்கு பூட்டப்பட்ட, நிலையில் விளங்குகின்றனர் என்பதையும் துல்லியமாகக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளமை போற்றத்தக்கதாகும். மேற்குறிப்பிட்ட அட்டைப் படங்களைக் பார்க்கின்ற மனிததேயம் பூண்ட எவரும் தொழிலாளர்களின் அவலங்களைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது.

தாயகம் திரும்பியவர்களின் பரிதாப நிலைமை 'நரிபூருக்குப் பயந்து புலிபூருக்குப் போனவன்' கவிதைபோலவே விளங்குவதையும் குன்றின் குரல் இதழ்கள் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வந்துள்ளன. குறிப்பாக 'அளக்கரை அட்டேழியங்கள்', அளக்கரை கிராமத்தில் பாதிப்புற்றோர் உளம் நொந்து பேசுகிறார்கள்... "தாயகம் திரும்பியோர்களுக்கு ஒரு தரும் சங்கடம்" என்னும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ள கட்டுரைகள் உன்னிப்பாக நோக்கத்தக்கவை.

கடந்த பத்தாண்டு காலப்பகுதியிற் குன்றின் குரல் இதழ்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தரம் வாய்ந்த நூற்றுக் கணக்கான சிறுகதைகள்,

மலையகத் தமிழ் நாவல்கள்

(தூலவழுவம் பெற்றுவல: அவல வெவ்வறத கலா அடிப்பகடயில் இய்து இடம் பெறாவெற்றல. இத் தூறியட்டயல் மூலுணலாவலததர். மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய விபரப்பட்டகல் இதுவரை வரலாயம் வெவ்வீட்டம்பட்டதகலத் தெரிவல்கல. ஂனது பார்லலகலக் கலடத்த கேவ்வீ லுலம் அறிந்தலையும் ஂட்டுகே இய்து தூப்பலுலின்றல.)

சாமி.மு.வெ.பெ.,	யார்கொலலகாரன், (குடநாவல்) பதுணை, 1952.
பீர்முறும்மது, ஂ.ஂய்,	கங்காணீமகள் (சூறுநாவல்). பதுணை, 1954.
கோக்லம் சப்பையா,	லூத்தலுப்பச்சை, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, 1964.
நந்தி,	மலல்க்கொழுந்து, ஆசீர்வாதம் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1964.
பெனடகற்பாலன்,	சொந்தககாரன்? பாரிதிலயம், சென்னை, 1968.
கிக்கண்ராஜு. தொ.,	தாயகம் (சூறுநாவல்). குறிஞ்சிப் பன்னை, நூலணை, 1968.
தெளிவத்தை ஜோசப்,	காலங்கள் சாவதில்லை, வீரகேசரி வெவ்வீட்டு, கொழும்பு, 1974.
டேவிட், கே.ஆர்.,	வரலாய அவலளத் தோற்றுவிட்டது, வீரகேசரி வெவ்வீட்டு, கொழும்பு, 1976.

உள்ளத்தை உலும்பும் ஂறார்ந்த மரபுக்கலிதைகள், புதுக்கலிதைகள், உலையாடல்கள் ஂன ஂராளமாக வெவ்வீடுவந்துள் ஂன. அவல பற்றி வெவ்வீடு இய்து ஂரிவாக நேரக்க முடியாமலுள் ஂது. அவலபற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறக்கடியது இதுதான். குள்றின் குரலில் இடம் பெற்று ஂன ஂனைய அம்சங்கலைப் போலவே சிறுக்கலதகலும் கலிதைதும் உலையாடல்கலும் 'வெறுபலே பொழுதுபோக்கு' ஆக்கங்கலாவலன்றி மலையகத் தொழிலலர் வாழலவலும் வாழ்க்கலப் போராட்டங்கலையும் அவலங்கலையும் மட்டுமலன்றி உரிமலகல் கோரி ஂழுச்சியுற்றுப் போராட்டங்கல் நடத்திலரும் அவல்கலது அன்மலக்கால நிலலமை கலையய கலடவே பிரதிபலித்து திற்பதுடன் அவல்கலது ஂதீர்கல ஂழுச்சிகலும் முன்னேற்றத்துக்கலும் தூண் ஂதல அலிப்பலவலகலும் சமகல நிலலமைகலைப் புலப்படுத்தும் வலலாற்றுப் பதிவேடுகலா கலும் அவலந்துள் ஂனம அவலலலிக்கத்தக்கது.

சுருங்கக் கூறின் சமகல மலையகத் தொழிலலர்ளின் நிலலமை கல், செயற்பாடுகல், உரிமலப்போராட்டங்கல், நிரவாகக் கெடுபிடிகல் முதலியவலற்றையெல்லாம் வெவ்வீடுபடுத்தும் தலலசிறந்த வலலாற்று ஆவலனமாகலும் பதிவேடாகலும் குள்றின் குரல் விளங்குலின்றது ஂன்பதில் ஂயலில்லை. மலையகத் தொழிலலர்ள்கல் சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் சலுகம், பொருளாதாரம், கலை-இலக்கியம் முதலியல தொர்பாக ஆராய்ப்புதும் ஂந்த ஆய்வலளலும் கற்கப்பதும் ஂந்த மலலவலனும் குள்றின் குரலைப் புறக்கலனித்த ஆய்வு செய்யலே கற்கலே முடியது ஂன்னும் நிரப்பந்த நிலலயக் கலந்த பத்தாண்டு காலக் குள்றின் குரல் இதழ்கல் தமது அலப்பரிய பங்கலிப்புகல் ஂலம் ஂற்படுத்தியுள் ஂன.

ஂத்தனை சிறந்த சிறுகலதைகள், கலிதைகள் சுருத்தலழும்பிக்க கட்டுகலகள், ஂரைநடைச் சித்திரங்கல், மலையகத்தின் பல்துறை முன்னேரடிகல் பற்றிய அரிய செய்திகல் முதலியல குள்றின் குரல் இதழ்கலில் உறங்கிக் கிடக்கின்றல. நாள்கலடலில் அவல மறைந் தொழிய வேண்யலவல? அவலற்றைத் தலித்தலி நூல்கலாக வெவ்வீடுக் கொலல முடியலவல ஂத்தலணை நலம் யல்கலும்?

மலல்கை-மலல்கைப் பந்தலலி, மலல்கைப் பிரகர வெவ்வீடுகலாக மலலந்தது போல் குள்றின் குரலும்-குள்றின் குரல் வெவ்வீடாக மலலுமலலல---

Digitized by Noolahan Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

ஞானசேகரன், தி.,	குருதிமலை, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு, 1979.
வேலுப்பிள்ளை, சி.வி.	விடற்றவன், வைகறை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1981.
சதாசிவம், க.,	பூட்டத்திலுள்ளே, வீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு 1983.
வேலுப்பிள்ளை, சி.வி.,	இனிப்பாடமட்டேன், ரீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1984.
ராஜர் கிருஷ்ணன்,	மாணிக்கக் கங்கை, பாசிபுத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1986.
கோமல். ஏ.பி.வி.,	அங்கமெலாம் நெறஞ்ச மச்சான் (குறுநாவல்), தமிழ்மன்றம், கல்விநினை, 1988.
மாத்தளை கார்த்திகேசு,	வழிபிறந்தது, குறிஞ்சி வெளியீடு, கொழும்பு, 1982.
மாத்தளை சோமு,	எல்லைதாண்டா அகதிகள், இளவழிகள் பதிப்பகம், சென்னை, 1994.
	அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள், தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம், சென்னை, 1994.
ஞானசேகரன், தி.,	வயதில் சிறைகள், மலையக வெளியீட்டகம், கண்டி, 1994.
மாத்தளை சோமு,	அவள் வாழத்தான் போகிறாள், தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம், சென்னை, 1995.

133469

ஞானசேகரன், தி.,	கவ்வாத்து, (குறுநாவல்), மலையக வெளியீட்டகம், கண்டி, 1996.
மாத்தளை-ரோகினி,	இதயத்தில் இணைந்த இருமலர்கள், குறிஞ்சி வெளியீடு, கொழும்பு, 1997.
தெளிவத்தை ஜோசப்,	பாலாயி (மூன்று குறுநாவல்களின் தொகுதி), துரைவி வெளியீடு, சென்னை, கொழும்பு, 1997.
ராஜகேசரபாலன், தி.,	கண்ணாள் கண்மணிக்குக் கதை கேட்க நேரமில்லை.
மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் (ஓர்வடிவம் பெறுதலை)	
வேலுப்பிள்ளை, சி.வி.,	வாய்வற்ற வாழ்வு, தினகரன், 1960 எல்லைப்புறம், தினகரன்.
	பார்வதி, தினகரன்
மாத்தளை - ரோகினி,	வந்த துன்பம் போதும், தினகரன், பூங்கோதைபுயலாணன், தினகரன்.
	அவளுக்கு அவள் துணை, தினகரன்.
ஆப்கன்.ப.,	மலை ஊற்றுக்கள் (குறுநாவல்), தினகரன்.
ராஜகேசரபாலன்,	சிரிக்கும் செவ்வந்திப்பூ, வீரகேசரி, 1993.
சிக்கன்ராஜு தொ.,	நெடுந்தூரம்
தெளிவத்தை ஜோசப்,	நாய்கள் பாவிக்காக இருக்கிறோம், தினகரன், 1996.

